

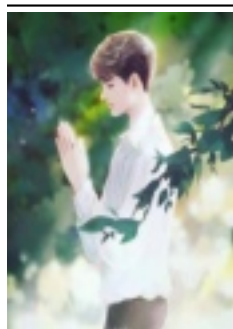
Fanfict Love By Chance - Tình Cờ Yêu

Contents

Fanfict Love By Chance - Tình Cờ Yêu	2
1. Tình Cờ Yêu - Chương 1: Fanfict 1: Tincan+ Klatechno- Cuộc Chạm Trán Của Kla Và Tin . .	2
2. Tình Cờ Yêu - Chương 2: Fanfict 2- Tumtar- Ngụy Huynh Đệ.ôn Nhu Công, Tồn Thương Thụ.- Cố Tỷ H	7
3. Tình Cờ Yêu - Chương 3: Fanfict 3: Sói Kla Và Thỏ Non - Techno - Phúc Hắc Công	11
4. Tình Cờ Yêu - Chương 4: Fanfict 4 : Tin Can : Ngày Thỏ Lộ Của Sắc Hoa Tigon	23
5. Tình Cờ Yêu - Chương 5: Fanfict 5: Tincan - Cái Bóng Của Good - MÀN LỘ CỬ CÁI TINCAN .	35
6. Tình Cờ Yêu - Chương 6: Fanfict 6: Tumtar -ngược - Nếu Chết, Xin Được Chết Trên Tay Người	52
7. Tình Cờ Yêu - Chương 7: Fanfict 7: Aepete - Âm Mù Cửa Pound	70
8. Tình Cờ Yêu - Chương 8: Fanfict 8 : Tincan - Người Yêu Tôi Chính Là Một Tên Ngốc!	83
9. Tình Cờ Yêu - Chương 9: Fanfict 9 : Tincan - Chồng Của Tôi Là Ai? - Chốt Hạ Lời Yêu . . .	99
10. Tình Cờ Yêu - Chương 10: Fanfict 10 : Klatechno -chọn Bột + Nhào Bột – Gặp Gỡ	115
11. Tình Cờ Yêu - Chương 11: Fanfict 11: Klatechno - Nặn Bánh + Nướng Bánh Rung Động. . .	131
12. Tình Cờ Yêu - Chương 12: Fanfict 12: Klatechno - Lên Dĩa + Đánh Chén >> Chiếm Hữu (có H)	149
13. Tình Cờ Yêu - Chương 13: Fanfict 13: Tincan + Pound - Ai Đốt Nhà Ai?	169
14. Tình Cờ Yêu - Chương 14: Fict 14: Tincan + Lemon :khi Hủ Nữ Ra Tay.	189
15. Tình Cờ Yêu - Chương 15: Fict 15: Klatechno+ Bum - Công Cuộc Giải Cứu Anh Rể	208
16. Tình Cờ Yêu - Chương 16: Fict 16 : Kla Can - Nhầm Vợ?	223
17. Tình Cờ Yêu - Chương 17: Fict 17: Bum Nic (1) - Ba Tháng Hay Một Đời Oan Nghiệt? . . .	236
18. Tình Cờ Yêu - Chương 18: Fict 18: Bumnic (2-h) - Ba Tháng Hay Một Đời Oan Nghiệt? . . .	248
19. Tình Cờ Yêu - Chương 19: Fict 19: Tumtar- Cùng Trời Cuối Đất- Ngọt	258
20. Tình Cờ Yêu - Chương 20: Fict 20: Tumtar- Cùng Trời Cuối Đất - Ngược	277
21. Tình Cờ Yêu - Chương 21: Fanfict 21: Tincan - Sau Tân Hôn.	297
22. Tình Cờ Yêu - Chương 22: Fanfict 22: Tincan - Đại Thiểu Gia Bại Trận	312
23. Tình Cờ Yêu - Chương 23: Fict 23: Tincan - Đó Có Thực Sự Là Tình Yêu?	331
24. Tình Cờ Yêu - Chương 24: Fic 24: Tincan - Một Chút Thủ Đoạn.	345
25. Tình Cờ Yêu - Chương 25: Fict 25: Tincan- Bệnh Nhân Khó Tính!	356
26. Tình Cờ Yêu - Chương 26: Fict 26: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vồng -1 . .	375
27. Tình Cờ Yêu - Chương 27: Fict 27: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vồng -2 . .	383
28. Tình Cờ Yêu - Chương 28: Fict 28: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vồng -3 . .	391
29. Tình Cờ Yêu - Chương 29: Fict 29: Tumtar - Cùng Trời Cuối Đất (hoàn)	400
30. Tình Cờ Yêu - Chương 30: Hoàn ——lời Cảm Ơn Từ Trái Tim ——	417
31. Tình Cờ Yêu - Chương 31: Fict 31: Klatechno (h)+ Tincan (phối Hợp)- Valentine Có Màu Gì? 420	
32. Tình Cờ Yêu - Chương 32: Fict 32: Tincan + Klatechno (phối Hợp) - Mùi Hương Của Valentine434	
33. Tình Cờ Yêu - Chương 33: Fict 33: Face Good - Nhất Định Bể Công Em	446
34. Tình Cờ Yêu - Chương 34: Fict 34: Tincan + Face Good - Tình Yêu Hay Tình Bạn?	460
35. Tình Cờ Yêu - Chương 35: Fict 35: Facegood - Người Thứ Ba	476
36. Tình Cờ Yêu - Chương 36: Fict 36 : Face Good (chốt) - Truy Thê	485
37. Tình Cờ Yêu - Chương 37: Fict 37-bumnic (h)- Người Quân Tử	511
38. Tình Cờ Yêu - Chương 38: Fict 38 Face Good - Thân Phận Bại Lộ	522
39. Tình Cờ Yêu - Chương 39: Fict 39: Facegood (h) - Nếu Là Anh	534

40. Tình Cờ Yêu - Chương 40: Fict 40: Kla Techno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (1)	545
41. Tình Cờ Yêu - Chương 41: Fict 41: Klatechno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (2)	561
42. Tình Cờ Yêu - Chương 42: Fict 42: Klatechno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (3)	575
43. Tình Cờ Yêu - Chương 43: Fict 43 : Tincan - Bài Toán: Tìm Giá Trị Của Can.	595
44. Tình Cờ Yêu - Chương 44: Fict 44 : Namphan - Ngược - Lạc Mất Nhau Một Đời	622
45. Tình Cờ Yêu - Chương 45: Fict 45: Tincan - Cậu Đoán Thử Xem?	635
46. Tình Cờ Yêu - Chương 46: Fict 46: Bumnic - Điều Đó Không Quan Trọng!	658
47. Tình Cờ Yêu - Chương 47: Fict 47: Aepete - Niềm Tin (1)	676
48. Tình Cờ Yêu - Chương 48: Fict 48: Aepete - Niềm Tin (2)	688
49. Tình Cờ Yêu - Chương 49: Tincan + Aepete (Phối Hợp Chap) - Sủng Anh Lên Đến Tận Trời!	701
50. Tình Cờ Yêu - Chương 50: Fict 50: Tincan - Bao Nhiêu?	711
51. Tình Cờ Yêu - Chương 51: Fict 51: Klatechno - Là Se Hay Là He?	735
52. Tình Cờ Yêu - Chương 52: Fict 52: Tuyển Tập -(1)	746
53. Tình Cờ Yêu - Chương 53: Fict 53: Tuyển Tập (2)- Hoàn	762
54. Tình Cờ Yêu - Chương 54: Fict 54: Bonus Tincan : Cầu Hôn.	785
55. Tình Cờ Yêu - Chương 55: Fict 55 : Sự Cố Từ Cái Túi Nilon (klatechno - Tincan Phối Hợp)	799
56. Tình Cờ Yêu - Chương 56: Fict 56 : Tincan H (sự Cố Từ Cái Túi Nilon - Tiếp)	812

Fanfict Love By Chance - Tình Cờ Yêu

Giới thiệu

Làm người yêu của tôi, Can- Cậu định tỏ tình trước khi tôi chết sao, Tin?- Làm người yêu của tôi, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fanfict-love-by-chance-tinh-co-yeu>

1. Tình Cờ Yêu - Chương 1: Fanfict 1: Tincan+ Klatechno- Cuộc Chạm Trán Của Kla Và Tin

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau trận đấu,

Techno: Au, Can, hôm nay Type bị thương, mấy đứa lại bận, tao cứ tưởng bắt đắc dĩ cho mày vào sân là trận bóng này tan tành rồi chứ? Thế mà không ngờ mày lại hên thật nha! Sút vậy mà vào mới hay chứ.Đi, để anh khao mày 1 bữa coi như mừng kỳ tích!

Can: uach! P”No nói như vậy là bình thường em không giỏi ư? Sao lại là hên? Rõ là do trình độ của em quá đẳng cấp mà?

- Coi lại mày xem bình thường tập luyện đá 100 quả mày vào được mấy trái chứ?
- Cái đó em không quan tâm nữa! yeah hôm nay em phải ăn thật nhiều thật nhiều nha!
- Có khi nào mà mày không ăn thật nhiều chưa? Ôi tôi có nên rút lại lời nói không chứ!
- Em sẽ chỉ ăn cơm chiên với tôm nướng với trái cây, thôi, nha, nha? Em đá vào được 1 trái đó anh! là đội trưởng sao có thể không động viên tinh thần cầu thủ được chứ? Đúng không? Nha, nha –
- Can trưng ra bộ mặt làm nũng cộ lên vai của P”no, P”no cuối cùng cũng như bao lần mà không từ chối ”
- Được rồi, nhưng phải đi tắm cái đã, người anh ướt đầm mồ hôi rồi. Mày có mang quần áo theo không?
- Có, có một bộ trong tủ đồ
- Vậy mau đi lấy rồi qua bên nhà tắm của khu sân tập nhé. Anh đi trước đây.
- Okei P”no. Em sẽ qua ngay!

Khi Can hí hửng mang bộ quần áo sạch vừa sang tới phòng tắm, thì điện thoại của P”no reo.

- Ê Can, nghe giúp anh cái điện thoại, Tay anh đang nhiều xà bông lắm!
- Ấy ai mà gọi giờ này chứ?, Can vừa nói vừa bấm nghe: Alo,
- Vừa thấy đầu dây bên kia bắt máy lại là giọng 1 người khác, Kla mất mấy giây mới bình tĩnh lại được, còn chưa kịp nói gì, thì Can đã oang oang:
- Ai vậy sao không nói gì? P”no đang tắm, lát nữa sẽ gọi lại sau nha?
-
- Ủa mà sao vòi nước bên em không chảy, P”no, P”no. Em qua bên anh tắm chung luôn nha?
-

Tít tít tít... Kla nhúu đôi mày rậm, đôi mắt lóe lên sự giận dữ. Can, là Can, Chính nó, cái thằng từng từng suốt ngày bắm dính lấy P”no... Tắm chung? Hôm nay, có lẽ cần phải giải quyết nó!

- P”no ơi, vòi tắm này sao mà không có nước vậy nè, anh mở cửa cho em tắm chung cho nhanh, em đói lắm rồi!
- ở đây là thế đó phải chờ 1 xíu mới có nước, Mày bớt kêu than lại giùm tao cái đi, nhứt đầu quá!
- Ting – tin nhẩn tới, Can gắt gỏng nhặng xị - Lại cái gì nữa vậy!
- Tin nhắn từ ” Tin” ” Trận bóng xong rồi. Sao giờ này vẫn chưa ra khỏi cổng trường? ”
- Tin nhắn từ “Can ”. Đang tắm với P”no.

Trong lòng đang bực cái vòi nước, Can bả đậu cũng chẳng thèm nghĩ vì sao Tin lại chờ, mà biết được mình chưa ra khỏi cổng trường. Chỉ muốn mau mau tắm rồi đi ăn thật ngon, nghĩ đến đã thèm, lại vừa hay có nước, nên nhẩn cho xong.

Can nào có ngờ đâu, chỉ một tin nhắn cụt lủn của mình, mà đôi bàn tay người nào đó đã xiết chặt đến đỏ tía, Sau đó, thẳng sân tập mà tiến đến!

Đang định bước ra khỏi nhà tắm của khu tập, Techno nhúu miệng rồi quay lại vơ cái khăn ném lên đầu rồi vò tóc Can

- mày để tóc ướt nhẹ vậy hồi ướt hết....

Chưa nói dứt câu, bàn tay anh đang để trên đầu Can đã bị một bàn tay khác bắt lấy rất mạnh rồi hất ra ngay sau:

- A!

- Cút ngay ra khỏi Can!

Ngay sau đó là một cú đấm được tung ra nhằm ngay mặt P”no.

Trong tích tắc, tưởng như mặt P”no sẽ thành bao cát, thì một thân hình cũng cao không kém ào tới, chặn trước, Kla đã ăn trọn quả đấm của Tin! Mối có chút máu. Nhưng vốn dĩ là một ” con cáo:. Kla không vội đánh trả, mà bình tĩnh trụ lại, quan sát,. Tin lại bị giật mình vì người mình vừa đánh trúng không phải là thằng đội trưởng kia! Thế nên tình hình có vẻ đã bớt lộn xộn hơn!

- Kla!

- Tin!

Cả 4 người cùng sững sờ. Ai cũng không hiểu được tình huống này là như thế nào?

Tin vừa bước vào thấy cảnh Teckno lau tóc cho Can, hai người lại vừa tắm chung?

Kla cũng không thể nào để vợ mình bị đánh!

Rất nhanh chóng! Khoảnh khắc sững sờ qua đi, để nhường chỗ cho sự ghen tuông điên cuồng bao trùm.

Tắm chung?

Trong khi Teckno còn đang ngơ ngác nhìn con người trước mặt, Thì miệng Can cũng há to như quả trứng không kịp nói gì, thì cả 2 kẻ vừa đánh, vừa bị đánh kia liền đồng thanh:

- ” Tắm chung”?

- ” Tắm chung ”?

Hai tiếng nói vang lên cùng một lúc, Tuy 2 con người mang vẻ đẹp khác nhau hoàn toàn.Kla với đôi mắt đen sâu thẳm, Còn vành mắt của Tin như đã đỏ rực lửa, Nhưng giờ đây, 2 gương mặt, 2 đôi mắt đều có 1 điểm chung: Vô cùng giận dữ, Vô cùng khó chịu!

Dù không hẹn, Can và Teckno đều nhìn nhau, Đều có một cảm giác bất ổn: Không xong!

Mỗi người nuốt xuống một ngụm nước bọt: Tình hình gì thế này?!.,

- Tin! Sao cậu lại tới đây?

- Nếu tôi không tới, có phải hai người tắm xong rồi định ” làm ” luôn ở đây phải không?, Tay Tin nắm chặt tay Can lại,

- Làm? Làm gì? Tắm xong thì đi ăn mà!

- Đi ăn với nhau? Nói, hai người rút cuộc đã làm những gì?

- Tin xiết chặt tay Can,

- Đau quá, buông, buông tay ra

- Nếu hôm nay hai người không nói rõ, tôi sẽ cho cậu biết thế nào mới là đau thực sự!

Can luống cuống vì trong đầu vẫn chưa thể lý giải chuyện gì đang xảy ra, Trong khi Tin thì đổi hướng nhìn xoay vào Teckno dò xét

Kla:- Cậu bạn, mang mắt của cậu đi nơi khác, Hết thằng Can nhìn rồi giờ tới bạn nó tới để chiêm ngưỡng P”no của tôi sao? Tôi không đủ rộng lượng để cho nhiều người ngắm vợ mình thế đâu!

Món nợ của cậu. Tôi sẽ ghi nhớ!

Kla: Tại sao lại là nó? (chỉ vào Can) Hôm nay phải nói cho rõ: Anh đã nhận lời làm bạn trai của em, mà lại đi tắm chung với người con trai khác. Có phải nên nói cho rõ không P”no? Rút cuộc anh với thằng Can này là gì của nhau? Hai người tính làm gì sau lưng em nữa?

- Anh chỉ tắm chung với cậu ta, không không không! Chỉ là tắm chung phòng!, không không anh lại nói nhầm rồi. mỗi người 1 phòng. Không nhìn thấy gì, không thấy gì hết! Anh không làm gì hết. Kla! Teckno bối rối tới độ lắp bắp không nói thành câu hoàn chỉnh!

Tin sau khi nghe Kla khẳng định: Teckno là ” vợ ” của cậu ta, tâm trạng mới dịu hơn một chút, tay túm hờ lấy cổ áo Can:

mở miệng hỏi: là mỗi người một phòng?

Can: đầu gật như gà mổ thóc: mỗi người một phòng, mỗi người một phòng!

Tin: vậy tin nhắn?

Can: vội quá nhẩn bừa!

Tin: Nói cho rõ xem, ai mới là bạn trai cậu?

Can: Sao lại phải nói ở đây? Đây là nhà tắm đó!

Tin: Nhà tắm cũng phải nói!

Can:...

Tin: nếu cậu không nói, tôi sẽ hôn cậu ngay ở đây!

Một nụ hôn giáng xuống trước đôi mắt ngỡ ngàng của Teckno và nụ cười mỉm khó khăn của Kla!

Trong khi P”no còn đang ngây người vì quá đổi ngạc nhiên, thì Kla đã thì thầm vào tai P”no

- Chúng ta cũng phải đi giải quyết việc của chúng ta chứ?. Cũng may là cậu ta cũng là vợ!. Nếu không, hôm nay em sẽ cho anh biết thế nào là Kla!

Mà dù cậu ta có là vợ, từ nay anh cũng phải giữ khoảng cách với cậu ta. Nếu không.....

Mặt teckno tái lại, Anh biết chắc, đêm nay sẽ lại là một đêm ” vất vả”.

Kla mặt có chút đau, nhưng trong lòng vui sướng. Hóa ra tên Can mà mình luôn kinh địch bấy lâu, lại là “thụ ”, nhất là Công lại còn là 1 kẻ như Tin!. Sẽ không còn phải quá lo nữa. Nhưng Tin à, cái đêm hôm nay, Kla này sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế đâu!

Trong khi đó:

- Hai người kia đi rồi, cậu buông tôi ra được chưa?

- Chưa được, cậu còn chưa trả lời cho tôi biết: Ai là bạn trai cậu?

- Ờ được rồi được rồi, là cậu, là Tin, như vậy đã được chưa?

- Ai đẹp trai hơn?

- Là cậu đẹp trai hơn, cậu đẹp nhất nhất nhất

- So với cả tên Kla kia nữa, nói tôi nghe,

- Sao lại so với cả Kla? nó kém mình cả mấy tuổi đó!

- Nếu cậu không nói... bàn tay của Tin luôn vô trong áo của Can...

- Bạn trai ơi, tớ đói! có bạn trai nào để người yêu của mình chết đói không?

- Vậy cậu cần ngoan ngoan nghe lời bạn trai cậu. Nếu cậu dám thực sự tắm, hay chỉ là thay đồ với tên đội trưởng kia, hoặc bất kì ai khác. Tôi sẽ khiến cho cậu phải khóc, Thực sự.

2. Tình Cờ Yêu - Chương 2: Fanfict 2- Tumtar- Ngụy Huỳnh Độ.ôn Nhu Công, Tổn Thương Thụ.- Có Tỷ H

Fanfict phần 2 - chai rượu vang và 2 kẻ gốc yêu đơn phương.

Couple TumTar Ôn nhu công, Tổn thương thụ.- có tỷ H.

Ngữ cảnh fanfict 2:Mẹ Tar và bố P”Tum kết hôn. 2 anh em Tar+ Tum tuy dưới danh nghĩa là anh em nhưng không hề chung dòng máu.

Tar đã từng bị cưỡng hiếp tập thể, nên trái tim rất nhiều vết thương. Tar sang Paris du học. Tum luôn bên cạnh Tar quan tâm, chăm sóc cho Tar. Hai người đã có tình cảm từ trước đó nhưng không ai dám thổ lộ., Trong 3 tháng hè về lại Bangkok, Do có men say thúc đẩy, 2 người không kìm chế được cảm xúc nên đã bộc lộ với nhau. Và có với nhau lần H đầu tiên

=====

- Alo Mẹ?

- Ô Tar, thứ 2 tuần sau là con nhập học đúng không?. Mẹ sẽ đặt vé máy bay cho con vào thứ 5 này được không?

- Chủ nhật, con muốn đi vào chủ nhật;

- Con có chắc không? Con sẽ rất mệt vì không còn chút thời gian nào để nghỉ ngơi rồi lệch múi giờ....

- Là chủ nhật,

- Được rồi, mẹ hiểu rồi, con trai. Hôm nay trời có vẻ lạnh hơn, con nhớ mặc ấm một chút nha.

Buông điện thoại xuống dưới bàn, Tar lặng lẽ dựa người vào ghế salon, khép đôi mắt lại...

Có lẽ hơn hai tháng trước đây, khi mới trở về nơi này, cậu chưa rõ ràng được lý do, vì sao, vì sao cậu lại tha thiết muốn ở lại căn nhà này thêm dù chỉ là một ngày, hai ngày;

Nhưng bây giờ... Khi đôi mi khép lại, trước mắt không phải là bóng tối nữa, mà lại là nụ cười ấm áp của một người... Từng cử chỉ, từng hành động quan tâm, từng cái chạm tay... Tất cả, đều nhắc nhở cho cậu một cách thật rõ ràng, điều khiến cậu không muốn rời đi lúc này, lại hoàn toàn không phải là không gian ở nơi đây... Mà chính là con người ấy... có lẽ nào?....

..... Mình đã yêu?.....

Có thể hay không? mình đã yêu chính người mà mình gọi là anh này!

Có thể hay không? Một người có quá khứ như nhuốc như mình, lại muốn chiếm đoạt một người như ánh nắng bình minh, P“Tum.... P”Tum...

Mình điên rồi!. Làm sao có thể? Mình có tư cách gì đi bên cạnh anh ấy sao? Tar, Tar à?

Cơn đau từ lồng ngực, trái tim nhói liên hồi khiến Tar giật mình mở mắt,

Phải bình tĩnh lại, P”Tum có thể sắp về, nếu... nếu thấy anh ấy bây giờ, có thể, mình sẽ không kìm nén nổi mà làm ra hành động gì sai lầm chẳng? nếu anh ấy biết những suy nghĩ của mình....Tar bé nhỏ đáng thương đảo mắt quanh phòng như tìm kiếm một phép màu...

Là một chai rượu vang nho. Một chai rượu vang, hay quá!. Nếu mình uống và ngủ thiếp đi được ngay lúc này Thì khi Tum về, anh ấy sẽ không phát hiện? Mình sẽ không biểu hiện gì khác lạ chứ?

..... Không suy nghĩ nhiều, Tar vội vã mở chai rượu vang, rót ra ly....

Ngoài trời, những hạt mưa bắt đầu phủ lên tấm kính.....

- Ey Tar, xem P”Tum mua gì về cho em nè? Sao lại nằm ngủ giờ này vậy,Tar? Em mệt sao?

Tar mơ màng tỉnh dậy

- Tar không mệt.

- Em xem có thích không? Anh nhớ là em rất thích vị đồ ăn ở quán đó?

Vừa nói, Tum vừa đưa hộp đồ ăn về phía Tar.

- Anh tiện đường nên mua về cho em, mà trời lạnh vậy sao em không khoác thêm áo?

Giọng nói ấm áp, Vô cùng ấm áp, Chuyển choáng, cảm xúc thật hỗn loạn. Ngay giờ đây, Tar chỉ muốn giọng nói đó thuộc về một mình mình....nhưng...

- Em xin anh, P”Tum, đừng quan tâm em như vậy, có được hay không?

Nhận ra có điều khác thường, P”Tum lo lắng vội vàng chạy lại gần đỡ lấy người Tar.

- Em sao vậy? Tar, em uống rượu sao?

- Đừng lại gần em! Tar vừa nói, muốn đẩy Tum ra, nhưng lại bất thành khóc nức nở

- Em xin anh, P”tum, xin đừng quan tâm em như vậy!

- Tar,... anh xin lỗi.... nhưng... Tar có chuyện gì vậy?

- Tại sao anh phải nói dối Tar?

- Tar?

- Anh lúc nào cũng nói quán đó tiện đường, Tar, biết, Tar sang Pháp học nhưng đâu phải đã quên hết đường ở đây đâu? Quán nào cũng xa, quán nào cũng phải xếp hàng bao lâu? Đêm nào anh cũng dậy 2, 3 lần sang phòng trùm chăn cho Tar làm chi, thần thờ ngồi bên giường nhìn Tar, Anh tưởng Tar ngủ, không biết sao? Anh ngồi bên khẽ vuốt má Tar, khẽ chạm vào bàn tay Tar, Tar ngủ quên trên salon, Là anh đã bế Tar lên giường, Nhưng anh lại chối.... Tất cả, tất cả những cái đó, Tar đều biết hết... Như thế là sao? Là sao? Những cử chỉ của anh...

Đó là cử chỉ một người anh trai sẽ làm sao? Anh thật sự đang coi em là em trai sao?

- P” xin lỗi! Tum bối rối ôm chặt Tar vào lòng... Tar!.

- Không, Là lỗi của em, bây giờ thì mọi chuyện lại thành lỗi của em rồi. P”Tum. Nước mắt Tar vô thức mà trào ra...

Nhìn Tar gục khóc trong lòng, những giọt nước mắt ấy khiến trái tim Tum thắt lại. Phải, là anh, là anh,

Anh là người không tốt, lại đi yêu em trai của chính mình. Nhưng Tar như thế này... Được thôi, Bí mật đó anh có thể dấu kín trong tim tới cuối đời... nhưng.... Nếu nó làm Tar đau khổ tới như vậy...

- Tar, anh có điều phải nói với em!

Khẽ nâng khuôn mặt đang trải đầy nước mắt đến đau xót kia lên, Tum chưa xót nói ra bí mật trong lòng:

- Là anh không tốt, Anh yêu em, Tar, Dù anh biết nói ra như vậy sẽ có thể làm em xa cách anh, chán ghét anh. Nhưng anh không muốn em phải suy nghĩ thêm nữa....Anh yêu em, đã là từ rất lâu rồi!

Mỗi một ngày trôi qua trong suốt hai tháng qua, mỗi một ngày lại thêm vào một khoảnh khắc của em, tràn đầy trái tim và lồng ngực anh, đến nỗi... anh cũng sắp không thể chịu nổi nữa! Hãy cho anh ôm em thêm một lát, chỉ một hôm nay thôi... Sau này... Là tùy em quyết định. Dù em đối xử với anh ra sao, anh cũng sẽ mãi nguyện!

Cơn say đã qua đi, hay như mình vẫn còn say.... Tar không thể hình dung ra những câu nói ngọt ngào kia, là dành cho mình, tiếng yêu thương chân thành kia.. là mơ hay tỉnh!. Chỉ là hạnh phúc đã thấm qua cả không khí, len lỏi vào trái tim đầy vết thương của cậu....

- P”tum... Kể cả em không còn là một người trong sạch.... Kể cả là em mang tội yêu anh trai mình...Anh vẫn còn yêu, vẫn còn muốn em thật sao?

- Tar....

Cố gắng trấn định lại bản thân, để nghe lại từng tiếng nói vừa vang lên.

Từng chữ, từng chữ.... Không lẽ Tar cũng.... Hơi rượu còn phảng phất,, Tum dường như không thể tin...,

Cậu không chờ được để biết lời nói kia của Tar là thật lòng hay không....Cậu muốn thử! Đưa tay đỡ lấy cằm Tar gần lại bên....

Tum đặt xuống một nụ hôn lên môi Tar...

Tar không đẩy cậu ra, ngược lại. Tar nhẹ nhàng đặt lại tay lên lưng cậu... Như vậy là Tar nói yêu mình.... Là thật.. Là thật. Tum vội vàng cướp đoạt đôi môi nhỏ nhắn của Tar, ngọt, thật ngọt! không còn là một chiếc hôn chạm khẽ nữa mà là một chiếc hôn có sự giao thoa của tình yêu kịch liệt. Đến khi Tar thở gấp gấp, Tum mới luyến tiếc rời bờ môi của mình khỏi miệng Tar, Không quên đặt thêm lên trán Tar một nụ hôn ngọt ngào nữa, rồi lại bao bọc Tar vào trong lòng, như sợ khoảnh khắc này sẽ tan biến.

- P”Tum.... Anh sẽ không chê em dơ bẩn chứ? Anh vẫn sẽ còn muốn em chứ?

- Tar... Đối với anh... Tar là một viên pha lê. Dù pha lê có vỡ tan, nó vẫn sáng, không có gì có thể làm nó dơ bẩn được!

Anh yêu em, Tar.

Có thể quên hết tất cả mọi thứ trên đời này! Yêu em trai thì sao chứ? Tình yêu chỉ đơn giản là hai người cùng yêu nhau! Như thế là đủ phải không?

- Anh muốn tặng em một món quà, Tar.

Tum vừa nói vừa đưa tay lên đeo chiếc vòng bình an qua cổ Tar...

- Ngày mai, em bay rồi. anh thật sự...Tar...

- Chỉ một kỳ học này thôi. P”Tum. Kỳ sau, em sẽ xin về lại Bangkok để học nốt chương trình.

- P” biết... nhưng.. Tar, hứa với anh, Em phải chú ý sức khỏe tốt,

, Tum nhẹ ôm Tar vào lòng, càng suy nghĩ, càng không muốn buông, Anh chuyển đôi môi mình xuống dưới trán Tar, rồi xuống đầu chóp mũi, và cuối cùng là một nụ hôn trên bờ môi ấy, trong một phút giây, anh cảm thấy như mình muốn có được con người bé nhỏ này. Tum hôn lên tai Tar, thì thầm:

” Một chút thôi”, Anh muốn em, chỉ một chút, Được không?

Dụi đầu vào cổ Tum, Không đáp lại lời, đôi má đã đỏ dần, Tar chỉ nép chặt thêm vào người Tum.,Chỉ nghĩ về ngày ngày mai thôi, Tar bé nhỏ sẽ không còn ở bên cạnh nữa,... Tum bèn dời nụ hôn xuống cổ, hôn lên yết hầu nhỏ xinh của Tar,

Tar khẽ run lên... Cảm giác này! đây không phải là sợ hãi... Mình dường như.., cũng có chút mong chờ! Nếu người ấy là P.Tum...

Tum nhẹ nhàng thận trọng cởi từng khuy áo của Tar.... Làn da trắng mịn, xương quai xanh rõ ràng, Hai trái anh đào ấy....., Đôi chân thon dài ấy.... Mọi thứ thuộc về Tar...

Từng chút, từng chút một! những dấu hôn ngân dần hiện rõ trên khắp cơ thể Tar...

Trong màn đêm hơi sương lạnh, Trong những tiếng thở gấp nặng nề, Tar đưa tay lên chạm vào từng đường nét khắc họa trên người Tum. Ngón tay vẽ theo sống lưng người yêu dấu.....

3. Tình Cờ Yêu - Chương 3: Fanfict 3: Sói Kla Và Thỏ Non - Techno - Phúc Hắc Công

Ngữ cảnh fanfict 3:

Sau cái đêm Techno say rượu, bị sói Kla ăn thịt và đổ tội đẩy đầu,

Thì Techno vẫn chưa hiểu gì về "Tình cảm" cũng như "tình cảnh chú thỏ non" của mình.

Sau đây là fanfict về cảnh Techno muốn chứng minh mình thắng tương và nhất định đêm đó chỉ là 1 sự cố.

Sói Kla sẽ làm gì?

=====

Sau một ngày vò đầu tới muốn trụi tóc. Techno vẫn không thể hiểu nổi vì sao mình lại "cặn bã" tới như vậy. Làm sao mình lại có thể "làm" Kla ngoan ngoãn kia chứ!. Tuy nhìn Kla rất menly, nhưng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi. Dù có khẳng định với Kla đó là 1 sự cố, nhưng lẽ đâu sau này cậu ấy bị ám ảnh... hoặc.... Hoặc bị cong đi!. ôi!, càng nghĩ càng đau đầu, càng thấy có lỗi với Kla!.

Nhưng cũng không thể chỉ vì 1 đêm mà bỗng dưng "cong" được. Như mình vậy!. Mình cũng vẫn còn muốn ngắm gái xinh!!!

Đang suy nghĩ miên man thì Type tới,

- Bài thảo luận thế nào rồi? Sao nhìn mặt mày ngu đờ ra vậy?

- Tao không viết nổi,

- Thế thì ra sân bóng cho lũ kia tập thay tao đi. Tao tưởng mày trốn tập để làm bài báo cáo chứ?

- Trời ơi Type, mày không thấy tao đang rất có tâm sự hay sao? Mày bắt tao gặp Thành Can lắm mồm, thằng Good chậm rù rù đó bây giờ, lại còn thằng Ae, suốt ngày thằng bồ nó cứ dính chặt như keo ở cái sân bóng vậy. Nếu thật sự thấy mấy đứa nó bây giờ, tao khẳng định chết vì đau đầu!

- ????

- Mà Type à! Mày nhìn mặt tao, nhìn vào mặt tao đi! nhìn kỹ nhé?

Mày nhìn mặt tao có giống loại người chuyên đi lừa gạt trẻ nhỏ không? loại đê tiện ý!

Type phì cười:

- Mặt mày thiếu chữ viết" hãy lừa tôi đi " dán lên mặt. Chứ cái nỗi gì mà đi gạt lừa trẻ nhỏ. Thế rút cuộc là có chuyện gì?

- Ấy da, chuyện này tạm thời tao chưa kể rõ với mày được. Mà Type. Cho tao hỏi... thôi bỏ đi!

Tao nghĩ là tao thắng! không cần hỏi.

Type mặt đầy nghi ngờ quan sát:

- Hôm nay mày bị cái gì vậy?thắng? Mày thích thằng nào rồi sao???

- Không không, không! Làm sao có chuyện đó được. Tao chỉ là nghĩ đã đến lúc phải quen bạn gái rồi, tao không thể suốt ngày chỉ đi học rồi về nhà được. Yêu đương cũng hay mà!

- Cũng phải, cũng năm 2 rồi. Thế đã có đối tượng chưa?

- Tao cũng có bạn là nữ, nhưng tao chưa tán gái bao giờ. Trước đây lúc mày chưa quen Tharn, không phải gái bu đây người sao?.

- Thì cũng phải có đối tượng đã!...mày thích con gái thế nào?

- Tao cũng không biết. Có thể là.... ngoan ngoãn. dịu dàng một chút

- Để tao xem...mày ngây thơ như vậy, đúng là không phù hợp quen mấy đứa con gái dữ dội. Không khéo nó nuốt cả xương... Thế này đi! – Type búng tay:

- -tao có quen 1 cô bé ở trong đội cổ vũ của trường. Tên Daisy. Có vẻ hợp với mày. Lại còn ở đội cổ vũ, không phải 1 tuần đội cổ vũ đều có 1 ngày giao lưu với các thành viên thể thao sao?. Tuần này nói với thằng bí thư cho đội cổ vũ đến tập luyện cổ vũ cho đội bóng đá. Thế nào?

- Quá thông minh!, Type à, tao thật may mắn khi có người bạn như mày.. nhưng mà, tao chưa biết mặt thì sao mà biết được cô bé đó!

- Thế mới nói mày ngốc!. Type rút điện thoại ra, đây, đây là face của cô ấy. mày add bạn đi. Rồi nói chuyện trước. Đến hôm đó gặp, tao sẽ chỉ tiếp cho!

Teckno gật đầu lia lịa. Trong lòng mừng thầm vội vàng lôi điện thoại ra add bạn. Nếu mình có bạn gái. Không phải mọi chuyện thật quá tốt sao? Mình vẫn thắng. Kla sẽ cũng quên mau.

Trong phòng techno:

Ha ha ha ha! Đáng đời mày. Technic cười to, gác 2 chân lên bàn:

-Tao đã bảo rồi, ăn vội quá là ghen đó con!

-Có bằng chứng cụ thể không?

- 3 hôm rồi. nói chuyện face book với nhau suốt nhé. Nghe nói còn xin số điện thoại của nhau nữa đấy.

-cho tao thông tin bé đó, Mau lên!

- Làm sao mà tao biết được, Tao không có mật khẩu face của anh ấy!

- Mày không có mắt sao. Tao chỉ cần nick của bé đó!

- Tao có mắt, nhưng tao không rảnh nhìn! Mà cũng xinh mà, tao bán mộng anh trai tao xong cũng có chút hối hận đây, nếu như anh ấy quen bạn gái..

- bóp!. Kla ném thẳng cuốn sách vào đầu Technic:

- Nếu mày không muốn tao nói với con bồ mới của mày là mày bắt cá bằng lưới. thì trong vòng 1 tiếng nữa gửi nick face của con bé đó cho tao!

- 1 tiếng? mày điên rồi sao?

- Hãy biết ơn vì tao đã không thít mày về việc đã 3 ngày rồi mới báo với tao!

-anh ấy có bao nhiêu bạn như vậy, làm sao add thêm 1 người mà tao đã dám khẳng định chứ?

- Tao muốn biết. Không phải chỉ là 1 người. Mà là toàn bộ list friend của anh ấy! Bất kì người nào khả nghi. – Kla bước tới gần Technic, gần từng chữ một:

- Không – sót – một – ai!

Technic thấy lạnh hết sống lưng. Vội vã nói:

- Rồi rồi rồi.

Technic chạy sang phòng Techno, đứng ôm bụng giả vờ quần quai...

- P;no., P;no

Sao thế? P”no mở cửa thấy Technic đứng ngoài cửa:

- Em đau bụng quá, chắc do chiều ăn bậy. Anh đi mua thuốc cho em đi

- Liền bây giờ hả?

- Liền bây giờ....

Techno vội vàng chạy xuống cổng. Technic bước vào phòng... máy tính vẫn đang mở...

-Đây, tao không những lấy được face của bé đó, mà còn lấy được cả số điện thoại, tao chụp luôn cả đoạn 2 người hẹn nhau cuối tuần này ở sân bóng nha..,Ha ha, Kla, Mà xong rồi,

Kla đưa tay cầm lấy điện thoại. bàn tay còn lại 5 ngón xiết chặt. Đôi mắt nhìn xuống cổng nơi thân ảnh người nào đó vừa chạy qua. P”no. Anh chạy không thoát đâu!

Đang chải lại tóc. Hôm nay là cuộc hẹn đầu tiên với anh chàng đội trưởng đội bóng. Tuy chưa gặp mặt bao giờ nhưng vẻ ngây thơ dễ thương, đôi môi đỏ cong cong của chàng ta khiến Daisy cũng thấy khá bắt mắt. Ngoại hình cũng cao ráo. so với các chàng trai khác thì cũng đúng là nên cho anh ta 1 cơ hội thể hiện.

- Rìng reng....

- Alo, Daisy nghe ạ!

- Chị ạ?

- Cho hỏi ai đó ạ?

- Em Keng ạ?

- Keng? Là ai vậy? Chị có quen sao?

- Ôi, em nhầm số rồi! Nhưng sao giọng chị lại dễ thương quá vậy chứ?

Nhìn số điện thoại gọi tới.... Số VIP, đuôi 8888!. Bỗng dưng, Daisy muốn nói chuyện nhiều hơn nữa..

-Dễ thương ư? Cám ơn em,

- Vâng, em đang gọi cho chị họ của em, hôm nay em lái xe tới trường XX đón chị ấy, mà không hiểu sao lại nhầm số nữa!. Em lần đầu tới khu này, lại đang bị lạc đường.

- trường XX? ôi sao trùng hợp quá vậy! chị cũng học trường đó. Vậy em đang ở đâu, chị chỉ đường cho?

- Ấy da, đây là đâu chứ! ở đây có cái bảng, để em đọc xem.. Khu ký túc xá nữ. Dãy B

- Ôi có thật không vậy? Chị cũng là ở dãy B luôn.

-Thật sao? tốt quá rồi. Vậy chị có thể chỉ cho em đường tới khu thực nghiệm không?

Daisy không phải người hiền lành. Type đã bị lừa. Nhìn thấy dãy số Vip. Lại là đi xe hơi tới. Daisy liền nảy ra một ý định. Dù cho cô nàng không hề có tiết bên phòng thực nghiệm.

- Keng. Chị không biết nói sao nữa, có lẽ là quá trùng hợp rồi. Chị cũng đang cần tới khu thực nghiệm. Vậy để chị xuống tiễn chị đường cho em luôn?

- Vậy tốt quá, em đang đứng cạnh chiếc xe benz màu đen dưới cửa.

Xe benz?, Daisy vội vàng mở tủ thay một bộ đồ khác, nhìn vào gương, cô nàng búng ngón tay” Nếu đẹp trai nữa thì hoàn hảo!

Bước xuống dưới sân ký túc. Daisy gần như đổ máu mũi khi thấy cảnh ” Keng ” đứng tựa tay vào cửa xe. Quá hoàn hảo! diễn viên trong phim hay bạch mã hoàng tử cũng chỉ đến thế là cùng!

Daisy nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tiến về phía ” keng”

- Em là Keng!? (Keng là tên Kla nói dối với Daisy)

- Vâng, chị là...

- Daisy!, cứ gọi chị là Dai là được rồi

- Vâng, chị Dai, làm phiền chị quá

- Không có gì. chị cũng tiện thôi

Keng vô cùng lịch thiệp mà mở cửa xe cho Daisy, cô nàng suốt dọc đường đi tìm đập bình bịch không biết nói gì. Cảm thấy đúng là ông trời đối tốt với cô quá mức!. Trong khi Keng vô cùng thân thiện, lịch sự, Tất cả những gì cần tồn tại của 2 từ hoàn hảo, đều có đủ.. Giá như!

Bước xuống xe.

- Cám ơn chị, chị vào đi. Chị dễ thương và xinh xắn quá. Thật tiếc khi em kém tuổi chị, nếu không

... Keng bày ra vẻ mặt tiếc nuối!

- Em thấy đấy, nhiều khi quen nhau lệch tuổi lại là một điều rất thú vị (Kla cười thâm trong lòng: em cũng biết là rất thú vị)

- Vậy chị không ngại khi em lưu số điện thoại của chị lại chứ?

- Chị không ngại đâu. Thật đấy!

- Vậy lúc nào chị rảnh.... Keng chưa kịp nói hết câu..

- Với Keng lúc nào chị cũng rảnh!

- Chị sắp bắt đầu tiết học chưa?

- Còn lâu lắm! em có muốn chị đứng chờ chung không?

- Vâng, dĩ nhiên rồi....

Daisy đã vít cuộc hẹn tới Techno lên 9 tầng mây từ khi nào!

Mặc cho Techno và Type ngồi chờ mòn mỏi, Type sốt ruột

- Mà điện cho Daisy nữa xem sao?

- Điện rồi, mà không nghe, cô nàng tắt máy luôn rồi!

- Hay tại mày nói gì phật lòng cô bé? Bọn con gái khó chiều lắm!

- Tao ư? Tao mới nói chuyện được vài lần mà?

- thôi, dù sao cũng muộn rồi, tao đói lắm. Đi ăn đã. Tao sẽ hỏi cho mày sau.

Techno mặt mày ỉu xiu chép miệng xách cái túi lết ra khỏi quán.

Daisy về đến nhà, mở điện thoại lên, hơn 10 cuộc gọi nhỡ. Cô nàng vui vẻ ra mặt. Không hổ danh là Daisy, mới vào đại học không bao lâu mà 1 tay có được 2 anh chàng.... Không nên so sánh!. Không thể vội mất đi miếng mồi nào.

" Techno. Em thực sự xin lỗi hôm nay điện thoại em bị hết pin. Trên đường đi còn bị người ta va phải, em không kịp thông báo với anh, vậy hẹn anh 9h sáng thứ chủ nhật ở sân tập nhé. Lần này, em nhất định sẽ đến! "

=====

Sáng chủ nhật,

- Đây là tiền công. Khi nào thấy " người kia " gần về, thì hãy nhào tới. Chỉ được phép ôm 1 lần. Không được hôn. Không được đụng chạm. Nếu trên người cậu có chỗ nào không nghe lời. Tôi sẽ chặt chỗ ấy!

- Không dám, không dám, cậu Kla., người của cậu. tôi hiểu.

- Chỉ được ôm 1 lần!. nhớ kỹ.

=====

- Hey Type. Tao mặc thế này đã được chưa?

- Cũng khá bảnh trai đấy, tao tin cô nàng sẽ thích. ô la la! mày cầm theo gì nữa đây?

- Technic bảo theo kinh nghiệm tán gái của nó. Thì lần đầu gặp nên tặng socola hoặc hoa, con gái sẽ rất thích.

- Tốt lắm. Nhưng Socola này không phải để lâu bên ngoài sẽ bị chảy ra sao?

- Lát nữa là gặp rồi, đã hẹn, 9h. lần này không sai! Techno cười tới dấu cái mỗ.

Trong khi đó:

- Em đã hẹn chị gặp buổi chiều, không phải sao Keng? sao giờ này em lại tới đây?

- Em muốn cho chị một bất ngờ!

- Nhưng... nhưng..... Sáng nay...

- Em đã đặt chỗ ở nhà hàng AA rồi. (nhà hàng hạng sang) sau đó mở cửa xe.

Daisy có vẻ thoáng ngạc nhiên. Nhưng chỉ vài giây sau. Suy nghĩ được ngồi trong cửa hàng mát mẻ sáng bóng tốt hơn biết bao nhiêu lần đứng ở sân bóng mà tâm tình cơ chứ!.

Cô nàng lên xe, thở phào một cái, sau đó, cầm lấy điện thoại,

Đôi mắt Keng liếc sang bên cạnh. Trên môi không dấu nổi nụ cười nhàn nhạt.

" P"no. Đừng nói là để cho anh hẹn hò. Ngay cả gặp mặt – Kla này cũng không chấp nhận "

9h... 10h... 11h....

Type!. Cô ấy không đến!

Mà có một người khác đến,

- Buông tôi ra, buông tôi ra!

Techno dấy giụa trước cái ôm chặt vô cùng bất ngờ và thô thiển của một tên đàn ông xa lạ!

- Một " bé thụ " cực phẩm nha. Sao lại ở đây vào ngày nghỉ vậy nhóc? Tên đàn ông thở vào tai Techno.

- Ông nói ai là thụ!, mẹ kiếp, Techno xoay người lại đập vô háng tên biến thái.

Tên biến thái vội vàng ôm lấy ổ trứng vừa bị đập trúng:

- Bị chồng đá? Nhóc bị chồng đá thì có thể đi với anh! Anh sẽ làm cho nhóc quên sầu!

- Tao là trai thẳng!

- Nhìn nhóc là biết mĩ vị thụ rồi! ha ha ha. Hấn vừa nói vừa tính tiến tới Techno, Techno như có trăm ngàn sự bức bối dồn ép, liền lao lên dậm đá liên hồi, miệng vừa thốt ra:

- Dù tao có là thụ, mẹ kiếp, dù tao có thực sự là thụ, Tao cũng phải tìm người như... như Kla!

Dù tao có bị đè, tao cũng tìm một kẻ vừa nhất định vừa đẹp trai như Kla! vừa giàu, giàu như Kla!

Loại chó thối như mày mà định " ăn " ông sao!

- Tin nhắn " Anh tao mới về nhà "

Kla nhanh chóng thanh toán. Bỏ mặc Daisy, cáo bận không thể đưa về, Trước sự ngỡ ngàng của cô nàng.

- P;no đâu?

- Trên phòng. Đúng ý mày chưa? Nhìn mặt ông thảm thương lắm!

- Đó là cái giá phải trả khi được tao quan tâm mà lại không biết chừng mực!

Kla nhanh chóng bước lên trên phòng, gõ cửa,

- Ai vậy?

- Em là Kla

- Vào đi.

Techno nằm bẹp dí ở trên giường, quần áo cũng không muốn thay. Kla bước vào. Tổ vể vô cùng lo lắng, sốt ruột. Bước đến tháo giày cho Techno. Techno hơi giật mình

- Em làm gì vậy?

- Anh định để cả giày lên giường sao?

- Anh tự tháo được!

- Đêm trước, cũng là em tháo cho anh?

Anh... Anh... Techno bất chợt nghĩ tới câu nói khi đánh nhau với tên biến thái. Không hiểu sao, lúc đó, tự dưng anh lại nghĩ tới cậu ấy. Kla. Hiện giờ thì Kla đang ngồi bên giường, bên cạnh Techno, khuôn mặt được phóng đại,

- Đẹp!

- Anh nói gì cơ?

- Em đẹp trai quá, Kla! Anh thật ghen tỵ với em

Nhìn đôi mắt đắm đuối của Techno. Kla nuốt một ngụm nước bọt nhỏ, Trong lòng sôi sục. Chỉ muốn ngay lúc này làm thịt miếng mồi của mình. Nhưng Kla biết. Bây giờ, chưa phải lúc.

- Mấy ngày qua anh đi đâu vậy? Anh đã hứa là sẽ không bỏ rơi em, và quan tâm đến em. Em vẫn còn tổn thương nhiều vì chuyện đêm đó. (ôi mẹ ơi có thằng nào láo như Kla không trời!!!!)...

Techno giật mình, ngồi thẳng dậy. Đúng vậy, nguyên 1 tuần qua anh hầu như không quan tâm và bù đắp gì tới cậu bé ngoan ngoãn vô tình bị mình " ăn " này hết.

Bỗng dưng, anh cảm thấy vô cùng ân hận. Techno vò đầu "

- Thật xin lỗi, Kla.... Anh... Vậy giờ đi ăn. Anh khao cậu!..

- Kìa là gì vậy?

- À... Socola. Nhưng chảy hết rồi

- Là của anh mua sao?

- Ừm...

- *Vậy... em muốn ăn!*

- *Nó chảy cả rồi. giờ mà muốn ăn là phải lấy thìa xúc đó! Techno than thở*

- *Không sao.,nhưng em muốn anh đút cho em, được không?*

- *??? Sao cơ?*

- *Chẳng phải 1 tuần vừa rồi anh k quan tâm gì tới em hết đó sao? chỉ là đút một chút!*

- *Được được, để anh lấy thìa. Em ngồi bàn chờ một xíu.*

Techno mở hộp socola đã tan chảy. Múc từng muỗng đút tới miệng Kla. Một muỗng, hai muỗng.... Đôi mắt kla chưa khi nào rời khỏi Techno, chăm chú ăn ngon lành từng chút. Không khí thật sự có chút kích thích.

Techno nhìn đôi môi dày mở ra, những cảnh tượng của đêm hôm đó bắt đầu tái hiện... Bờ môi này.... Hôn, những nụ hôn đến nghẹt thở... Bất ngờ. Kla đưa môi của mình, dán chặt lên môi của Teckno. Techno làm rơi chiếc muỗng, khẽ há miệng, nhân lúc đó, Kla đẩy một chút socola vào miệng Techno, Kla đưa lưỡi vào, hai người như đang cùng nhau chia sẻ một chút vị đắng, cũng không khác gì đang cùng nhau dẩy đưa một chỗ mà không ai chịu buông đầu môi của người kia ra trước.

- *Kla, em làm gì vậy?*

- *P”no, Em nghĩ là anh cũng thích ăn? Vị của nó có ngon không?*

- *Ừm....ngon,*

- *Anh nói xem... sao anh lại dễ thương như vậy chứ? Anh nói xem... là nụ hôn của em ngon, hay chút socola đó ngon hơn?.*

Kla bắt đầu luồn những ngón tay của mình lên tóc của Pno và ghì trụ cho nụ hôn thêm sâu, đồng thời xích lại gần như tựa vào người Techno

- *Là Kla...*

Teckno không hiểu sao, anh luôn không thể kiểm soát mình trước khuôn mặt này. Trước đôi tay này. Có phải vì Kla quá đẹp trai không? Hay... anh thực sự anh Cong rồi? Không có lẽ mình lại Cong thật rồi?

Bàn Tay Kla mới chỉ đưa vào trong áo của Techno tìm tới hai điểm nhô trước ngực,, Anh đã có cảm giác

không ổn., đến lúc Kla cắn nhẹ lên tai anh. Dời nụ hôn xuống cổ anh. Liếm dần xuống xương quai xanh,

Thì anh đã có phản ứng!. Anh thậm chí còn đang làm gì đây? Bàn tay không tự chủ mà đang đặt giữa hai chân của Kla! Chết tiệt!

Anh vội vàng đẩy Kla ra.! Không ổn! không ổn! Không ổn! Trong đại não như nổ bùm bùm.

Anh không thể nào, không thể nào.... Thực sự là anh Cong thật rồi? Lại có thể ở bên một người con trai mà có phản ứng....

Kla không thất vọng,Kla biết, hôm nay nên đến đây là đủ!

Nhẹ nhàng đứng dậy, tựa cằm lên vai anh, ôm lấy anh từ phía sau, thì thầm:

Là tại anh làm em cong rồi. Anh phải chịu trách nhiệm... Đền bù cho em,

- Làm bạn trai của em. Anh nhé?

4. Tình Cờ Yêu - Chương 4: Fanfict 4 : Tin Can : Ngày Thoải Lộ Của Sắc Hoa Tigon

Tựa fanfict: Nếu hoa mang dáng hình tim vỡ. Tôi muốn cậu dành cả đời này hàn gắn lại cho tôi!

P/S: Ai dám nói Plan của em miễn phí chứ!. Chap này em đẩy cổ phiếu giá Plan lên cho cả nhà cùng thưởng thức. Có Good, nhất định là có Good. ok la!

Ngữ cảnh: Sau những lần chạm trán, những cú đấm và cả những nụ hôn như có như không. Trái tim của Tin bắt đầu hoang mang, bắt đầu có sự lồi nhịp. Cậu vẫn chưa thể rõ được, cái thứ cảm giác vừa ầm áp vừa khó chịu len lỏi xuất hiện mỗi khi nghĩ về tên Can đó.

Fanfict 4 này có sự xuất hiện của Good. Xem chú rùa chậm chạp này có đủ sức làm xúc tác để đùn mông 2 đứa nó lại với nhau không nha!

=====

OMG! Techno gần như hét lên sung sướng:

- Sao kỳ này trường mình hào phóng với đội bóng quá vậy?!. Chỉ vào được bán kết mà thưởng hẳn cho 1 kỳ

nghỉ tận 2 đêm ở bãi biển XX đó nha!!

- Mày cũng quá sung sướng rồi, tao nghe nói do thầy cô đặt phòng hết rồi lại vướng kỳ thanh tra đột xuất nên mới nhượng lại cho tụi mình để đỡ phí đấy!

- Type lắc đầu trong khi mấy đứa thì nhao nhao

- Được đi chơi thật quá tốt

- TRời ơi quá đã luôn! Bao lâu rồi em không được đi biển chứ!

- Nhưng được mấy người vậy anh?

- Dự bị có được đi không anh?

- Làm.. chân.. nhật.. bóng.. có.. được.. đi.. không? (riêng những câu thoại của Mr GOOD mình sẽ cho nhiều dấu cách như vậy)

- Yên lặng, yên lặng. Theo thông báo thì nhà trường cho toàn bộ thành viên của đội bóng tham gia, nhưng tuyệt đối không được dẫn theo người ngoài nhé!. Techno vừa thông báo xong, cả bọn liền dồn hết mắt vào AE, AE nhìn xung quanh 1 lượt:

- Sao chúng mày lại nhìn tao như thế?

- Thì chả phải mày lúc nào cũng dính lấy cái kẹo cao su IC kia sao?- một đứa lên tiếng!

- Kẹo cao su cái đầu mày đó!

- Đó đó đó!, nữa nữa, bênh nữa!

- Ae: được rồi, tao đâu phải không nghe rõ quy định đâu?

- Thế.... Còn.. sinh... nhật... tao...?

Good vừa nói xong, cả bọn lại được dịp nhao nhao. Can nhảy lên ôm vỗ lấy vai thằng bạn thân

- Như vậy càng tốt chứ sao! Chúng tao sẽ tổ chức sinh nhật cho mày trên bãi biển luôn!., với tư cách là bạn thân nhất của mày tao đảm bảo sẽ tổ chức cho mày to ơ là to!!!!

- Techno: Rồi rồi, vậy là cả bọn đã ok hết chưa, giờ tao sẽ đọc lại lịch trình nhé, Sáng thứ 6 tập trung ở cổng trường, rồi chiều chủ nhật về, Chúng ta sẽ có 2 đêm ở lại bãi biển. Chúng mày tự thương lượng với nhau đi. 2 đứa một phòng!.

Can: - P;no,

- Gì nữa?

- Good là bạn thân nhất của em, gia đình nó mới có chuyện nữa, em muốn làm nó bất ngờ với thật vui trong sinh nhật nó.

- Ghê quá nhỉ, từ ngày hay đi với thằng IC mặt lạnh anh thấy mày lại có vẻ biết quan tâm người khác rồi đó!

- Oau! Trước giờ em vẫn luôn quan tâm người khác mà? Sao tự dưng lại nhắc tới tên mặt lạnh chứ?

- Kiểu quan tâm mà ăn sạch nhãn ví của anh mày đây ấy hả? Techno lắc đầu,

- Thôi, P;no, em không đùa đâu. Em muốn làm Good vui, thật đó, Anh nhất định phải giúp em.

- Được rồi, được rồi. Vậy Mày tính thế nào?

- Anh hỏi nó xem nó thích quà gì, xong em lén mua tặng nó, thế nó sẽ bất ngờ vì người hỏi là anh mà người tặng lại là em. Anh thấy em có thông minh không?

- Ồ tao thấy chưa có đứa nào nhắm xí như mày hết!. Cái đó để tao xem hỏi lại thằng Type xem sao, thôi giờ về đi có gì tao sẽ nhắn tin cho.

- Okei P”no. Mà em đăng ký em sẽ ở chung với thằng Good nhé

- Tao biết rồi, không cần nhắc!

Ngoài cổng trường

- Sao hôm nay mày lại đợi tao nữa rồi,Tin?
- Không nói nhiều, lên xe, muốn ăn gì?
- Sao mày mời người khác lên xe mà cái mặt cứ lạnh như băng thế?
- Xàm xí, giờ đi ăn gì?
- Tao có nói sẽ đi ăn với mày sao? Hôm nay tao bận rồi?
- bận rồi?
- Đúng, tao đã hẹn với thằng Good trưa nay qua phụ nó dọn dẹp, nhà nó mới chuyển nhà.
- Cả ngày?
- Đúng vậy, nhiều đồ phải dọn lắm, nên có khi tao ngủ lại đó luôn cũng nên.
- Mày đã nói sẽ xem tao cũng là bạn mày?
- Thì đúng rồi. Nhưng việc của thằng Good là quan trọng nhất lúc này luôn!

Nói xong, Can cũng chẳng để ý tới vẻ mặt của Tin đang xám xịt lại, mà quấy mông đi luôn.

Tin lặng lẽ đóng cửa xe, không hiểu sao, Can vừa từ chối mình? Một thằng tham ăn như thế mà từ chối lời mời đi ăn của mình?. Good ư? Một tên chậm như rùa bò. Can lại có thể vì một con rùa mà từ chối mình?. Mình lại thua một con rùa?

Sao ngực lại khó chịu như vậy?.Cái cảm giác quái quỷ này sao gần đây cứ xuất hiện liên tục chứ? Tin đưa tay lên sờ lồng ngực. Good. Cái tên lại chẳng Good chút nào. Hừ!

Khi Can tới nhà Good thì quăng luôn cái điện thoại và ba lô vào một góc., bắt đầu dọn nhà cùng Good. Vừa dọn nhà thì cũng có 1 chút chút tiệc nuôi với bữa trưa được mời hụi kia. Lan man suy nghĩ rồi bỗng dừng nghĩ về tên mặt lạnh kia. Thì đúng, hắn cũng không quá đáng ghét. Còn nói muốn thử xem làm bạn mình thì như thế nào. Lại còn hay đưa mình đi ăn nhiều món ngon. Mà người nào cứ hay đưa mình đi ăn thì thường đều là người tốt cả (???). Chỉ có điều dạo này sau khi ăn xong hắn hay đòi trả công, Muốn chạm môi với mình, còn liếm môi mình nữa???

Mỗi lần như thế làm lồng ngực mình khó chịu lắm!

Mình còn chưa bị ai ôm. Thế mà sau khi mình bảo làm bạn với nó, nó lại cứ hay ôm mình. Mẹ nó, con trai mà đi ôm con trai. Cái thằng đó, đúng là thiếu thốn tình cảm quá mức rồi!

Còn Con em gái mình sau 1 lần tóm được thằng mặt lạnh liếm môi mình ở ngoài cổng. Nó như phát bệnh!. 3 ngày 3 đêm liền nó bắt mình khai ra đủ thứ!. Còn nói cái gì mà trời ơi loại công đó là cực phẩm cơ chứ!. Bậy bạ, Nó lại còn dám nói cá 100% là mình nằm dưới nữa!. Có mà điên sao?. Có làm thì phải làm với con gái!. Làm với con trai đau chết người ta sao?

Thôi không thêm suy nghĩ nữa. Vừa nghĩ tới cái thằng mặt lạnh đó là bụng lại đói!. Can lắc đầu nguây nguây khiến thằng Good cũng tò mò:

- Mày... bị... sao... vậy...?

- Ấy!. tao không có gì, dọn nhà tiếp đi,

- Tao.... Vẫn.... đang... dọn...

Can ngẩng cổ lên:

- Căn nhà cũ của mày không đẹp bằng thế này đâu. Nên mày đừng buồn nữa

Good hơi cúi mặt:

- Di... dời... nhà... được... nhà... mới.... tao... vui... lắm...

- Tao biết là nhà cũ có nhiều kỷ niệm với mày. Nhưng nên nhìn đời khách quan lên... mẹ tao vẫn bảo.... Sau đó thì Can huyền thuyên một hồi. Tới khi cầm cái điện thoại lên đã là 8h tối. Một đồng tin nhắn, từ ” Tin ”

- Đã về nhà chưa?

- Sao không trả lời tin nhắn?

- Đang ở đâu?

Can bỗng dưng nổi hết cả da gà. Mẹ nó chứ!. Sao tự nhiên lại có cái cảm giác này? Trước giờ ngoài bố mẹ và cái tin nhắn cụt lủn của đứa em gái mất nết ra, thì chẳng ai còn quan tâm chuyện mấy giờ mình sẽ về, và đang ở đâu. Cậu nhắn lại cho Tin

- Mới tắm xong. Tối nay sẽ ở lại nhà thằng Good.

, Rất nhanh chóng, tin nhắn tới

- Sao không về nhà?

- Trễ rồi không bắt được xe

- Nhắn cho tôi địa chỉ?

- Làm gì?

- Nhắn xong thì thu xếp đồ đi, tôi sẽ tới đón

- Tới đón?

- Đừng nhầm nhí!, nhắn hoặc cậu sẽ hối hận

Can vò đầu, nhưng rồi cũng nhắn địa chỉ qua.

Trên xe:

- Đã ăn gì chưa?

- Mẹ Good là thiên tài nấu nướng, tôi đã ăn nguyên 1 bụng rồi!

- Tin cau mày: thân với nó tới thế?

- Chúng tôi học chung với nhau từ nhỏ!

- Còn muốn ở lại nhà nó qua đêm?

- Có sao đâu? Cuối tuần này chúng tôi đi biển chơi, tôi với nó đăng ký chung 1 phòng!. 2 đêm liền nha!.
quá đã!

Kết.... Tiếng xe thắng gấp tạt thẳng vào lề đường. Can gần như ngã dúi dụi. Vội hét lên:

- Bộ không muốn sống nữa sao. TRời ơi, sợ tý nữa tè ra quần luôn!

- Cút xuống xe!

- Sao cơ?

- Tôi nói cậu cút xuống xe!

- Tại sao tôi phải xuống xe? Còn cả km nữa mới tới nhà tôi đó!

Tin không nói gì, đôi mắt đỏ au. Cậu mở cửa xe, đẩy mạnh Can ra khỏi xe, sau đó quăng túi xách xuống trước sự ngỡ ngàng của Can.

- Cút đi với đám chương trình thái của cậu. Cút về giường của con rùa đó! Đừng làm bẩn xe của tao!

Vừa nói vừa đóng cửa xe cái rầm. Trong sự ngỡ ngàng của Can. Can vừa bị đẩy xuống xe, đứng như trời chồng. Khom lưng nhặt cái túi vừa bị vứt xuống. Trong lòng vô cùng khó chịu. Làm sao bây giờ? Cũng may chỉ còn tầm 1 cây số nữa là về tới nhà. Đi bộ thì cũng không vấn đề gì... Nhưng? Cái tên mặt lạnh đó bị sao vậy? Mình đã làm gì sai chứ?. Đấy, lồng ngực lại đau nữa... mẹ nó! Khó chịu quá!

Can cúi đầu ôm lấy túi xách, bước trên đường, Ô thôi!. Sao tự dưng trước đây chửi nhau với nó suốt thì không sao chứ? Mà giờ Tự nhiên cảm giác như trên má có chút mẫn!.

Không ngủ được!. Thực sự là không ngủ được!

Nó sẽ về nhà chứ? Hay thật sự là quay lại tìm con rùa kia!.

Tức chết mất thôi!, Tin bật dậy khỏi giường. Lao vào nhà tắm. dội nước xối xả. Không chịu nổi!

Cái cảm giác như có hàng ngàn con kiến đang đốt chích không ngừng vậy!

Tin! Mà làm sao thế Tin? Mà làm sao thế? (lời tác giả” ghen chứ còn đéo sao nữa kkkkk)

- Pete. Tao cần nói chuyện với mày

- Tin, có gì vậy?.

- Nếu mày cảm thấy tức giận, cảm thấy... vô cùng tức giận...khi thấy thằng bạn mày đi với người khác. Thì là như thế nào?

- Sao Tin lại hỏi như thế?

- Không sao, mày cứ trả lời tao đi.

- Pete nghĩ rằng, chỉ khi mình yêu, thì mới có cảm giác đó thôi... Tin...không phải Tin...

- Yêu?

Yêu?. Là yêu sao? Yêu?. Đã là một thằng con trai, lại còn là 1 thằng con trai thứ cấp!Không thể nào! Trái tim của mình, mình phải điều khiển được. Sẽ không thể để chuyện đó xảy ra!

Chiều thứ 6:

- Eeaayh!!! Tới biển rồi

- Biển ơi chờ tôi với!!!

- Sung sướng quá

- Ê Can sao mày mặc cái quần mẹ gì mà hoa hoét thế kia

- Good ơi tao xin mày đi nhanh lên. Tao say xe quá khéo tao ói lên đầu mày mất

- Từ... Từ.... Chờ... Tao...

Trong khi đó:

- Pete. Hỏi xem tụi nó tới nơi chưa?

- Ae vừa nhắn là vừa tới rồi đó Tin. Sao Tin hôm nay lạ vậy?

- Không có sao!. Hôm nay mày tới thư viện ngồi luôn với tao đi!

- Bài thảo luận xong rồi mà Tin?

- Còn cần sửa nhiều thứ lắm. Ngồi đến tối luôn đi.

- ????

Buổi tối,

Tin: Mày nói AE live stream chỗ nó đi.

Pete: Tin nói sao cơ?

Tin: Mày còn nợ tao 1 ân tình đúng không? Giờ thì trả nó cho tao!

Pete nhấn cho AE,

Chỉ một lát sau, Trên nền màn hình là tiếng cười tiếng nói rộn rã của 1 đám, nghe tiếng rần rần vỗ tay và hát bài happy birthday, Tin đảo mắt khắp cái màn hình, nhưng toàn thấy mặt thằng Ae là chính, Mày nói thằng AE quay cái camera qua chỗ thằng Can đi!

- Pete làm theo, Sau đó thì mặt Tin trở lên trắng bệch

Can liên tục ôm vai bá cổ Good, Còn là người đại diện nhóm tiến lên tặng 1 cái bánh sinh nhật cho Good, còn đeo vào cổ Good 1 cái vòng cổ bằng hoa, 2 bên là bọn bạn bè ngồi quây tròn liên tục vỗ tay. Thậm chí có thằng còn bảo:

- DM! giống người yêu tỏ tình với nhau quá đi chúng mày!

- Bọn này giống Buê Đuê quá, suốt ngày dính với nhau!

- Thôi xong đêm nay chúng nó ở chung phòng, Nhất định có màn pác pác nhau rồi!

Tiếng sấm trong lòng Tin đã trời dậy. Câu chốt hạ trong tiếng cười của Can. Làm Tin bật dậy. Tin đưa ra một quyết định. Không thể chậm trễ.

” Nếu tao yêu đàn ông thì tao thà yêu thằng Good cho xong ha ha ha”

Cả bọn cười vang một góc trời!!!.

Nhưng góc trời còn lại, có bão. Bão từ trong lòng Tin. Chiếc xe vội vã lăn bánh. Tiến thẳng đến bãi biển.

Là yêu? Là ghen? Là cảm giác gì thì mặc kệ!. Miễn sao. Miễn sao giờ phút này phải ngay lập tức đến gặp kẻ đó. Phải túm lấy cổ nó, phải hôn cho cái miệng vừa nói ra những điều láo lếu kia câm lại!

Về phòng, Hôm nay quá tuyệt rồi. thằng Good cũng cười không ngớt và giờ thì nó ngủ thật ngon lành!

Nhưng sao trong lòng Can có khoảng trống. Kể từ tối hôm đó. 2 kẻ ngu ngốc không liên lạc với nhau nữa.. Can lững thững bước xuống và đi dọc hàng rào ven khách sạn. Ở đây có một dải hoa bám trên tường rất đẹp, tên cũng đẹp- Tigon. Thế mà nghe lén thằng AE nói chuyện với Pete, lại nói loài hoa đó giống như là tim vỡ. Cái khi gì mà tim vỡ!

Nhìn thì đẹp. rất đẹp. Giống như ai đó. mà Tim cũng bị vỡ mất rồi, hoặc là chẳng có tim đi!. Chắc chắn hẳn là kẻ không có tim!.

Mẹ nó, Tay Can không luyến tiếc mà dứt một cành Tigon xuống, chửi”

- thằng mặt lạnh chết bầm. Đáng lý sau khi đuổi ông đây xuống xe, ông đây phải tìm cách đấm cho mày thêm vài phát chứ. Vậy mà lại không làm. Sao tự nhiên mày ngu quá vậy Can? Trong gần 20 năm cuộc đời, lần đầu ông đây bị mất ngủ. Nếu đấm cho nó vài phát, chắc chắn ông đây ngủ sẽ rất ngon lành!

Can giật từng cánh từng cánh của chùm hoa xuống, dầm dẫm dẫm

- Dẫm chết đồ tim vỡ, dẫm chết đồ không có tim!

.....

- Cậu đang chửi ai đó? Có biết chửi bậy là bị phạt nặng lắm không?

Can giật thót mình, ngoảnh quay đầu lại, Bờ môi phủ kín!

Lại thế nữa rồi!. Thằng mặt lạnh này ở đâu xong tới vậy?

Vừa tới lại còn liền lập tức găm môi mình, Không không! Can giãy ra, tin chỉ buông khỏi cánh môi cong cong, nhưng không buông tay.

- Thằng IC!... mày mày mày... lại vừa găm môi ông!

- Hôn mà không có lưỡi, không phải là hôn!

Tin ôm chặt xiết Can vào trong lòng.

- Mày xiết thêm tý nữa là tao chết ngạt thật đó!

- Nói cho tôi biết, là nhớ tôi đến mất ngủ sao?

- Ai thèm nhớ mày, điên sao?

- Tao xông lên phòng mày. Tao thật sự sợ sẽ thấy cảnh mày và Good ngủ chung. Thật may, Mày không có ở đó. Tao còn nghe mày chửi tao. Chửi thật hay!

- Con mẹ nó mà chửi hay! Ông còn chửi mày suốt đời luôn!, dám tống ông đây xuống xe!.. Có biết đêm đó tao lạnh gần chết không?

- Còn không phải tại cái mồm bậy bạ của mày?

- Sao lại tại tao được? Mày tính quản tao sao? Tao chỉ nói tao ngủ với Good?

- Tao muốn quản. Tao chưa cho phép, Mày không được làm! cũng không được nói!

- Ví dụ..

- Ví dụ cũng không được!

Can đẩy Tin ra, rồi ngồi xuống đất, Tuy rằng không biết bằng cách nào mà nó lại xuất hiện ở đây. Nhưng lại không thấy bức bối!..Không hề. Thậm chí là có chút.... Thỏa mãn!.

- Mày lấy tư cách gì quản tao!

Khi đến, Tin đã nghe được Can nói: Lần đầu trong đời Can, là mất ngủ vì mình. Trong lòng tự dưng thấy vô cùng ngọt ngào. Cảm giác ngọt ngào mà chỉ khi là trẻ thơ mới có!. Đã lâu lắm rồi tư vị này Tin chưa từng được biết tới. Tiền. Có thể mua được tất cả mọi thứ. Nhưng lại không mua được sự vô tư, hồn nhiên của con người này, vô cùng... đáng yêu!

Giờ thì Tin đã hiểu. Cảm giác đó.. cái cảm giác ghen tức ngộp thở đó.. hay cái cảm giác như có ai đặt viên kẹo vào trong lòng đó... chỉ có con người gốc gác bên cạnh này mới có thể đem lại cho Tin. Tin ngồi xuống bên cạnh Can.

- Làm người của tao đi!

Còn chưa cho Can suy nghĩ, Một nụ hôn thứ 2 đặt xuống, đây đưa, Can ngốc nghếch hé miệng đáp trả. Cậu cũng muốn, Em gái cậu nói đó là một nụ hôn! Và người ta chỉ hôn nhau khi người ta yêu. Ừ. như vậy, là mình hôn thẳng mặt lạnh lùng này đã bao nhiêu lần? Và đã yêu nó bao nhiêu lần cơ chứ?

Tin hôn môi Can, Mút nhẹ lấy bờ môi trên rồi xuống môi dưới. Không thể rời ra!. Can ngốc ngốc cũng đưa lưỡi ra liếm lại, làm bản thân Tin khẽ rùng mình, vừa vui vẻ, vừa buồn cười.

- Về phòng thôi, không ở đây sẽ chết cóng cả 2 đứa đó!

- Được!. vừa tới tôi đã đặt phòng rồi.- Tin nói

- Tôi cũng có phòng mà...

Tin khôi phục khuôn mặt lạnh lùng, Nhìn Can:

- Cậu thực sự không hiểu rõ..

- Rồi rồi..... Can lắc đầu nguây nguậy... Nếu nó tức lên, có khi nào ném mình ra biển không?. Cậu giật một cành hoa, đưa cho Tin:

- Đồ tim bị Vỡ, giống hệt mày!

- Tin nhìn chùm hoa trước mặt, khẽ mỉm cười:

” Nếu hoa mang dáng hình tim vỡ. Tôi muốn cậu dành cả đời này hàn gắn lại cho tôi! ”

Làm người của tôi!

- Tin, sao cậu không mặc áo vậy?

- Nóng!

- Tin, tay cậu để chỗ nào vậy? đừng có sờ nữa!

- Nhiều chuyện!

- Tin! Good nhắn tin nói không ngủ được do bị cậu dọa!

- Đáng đời!

- Tin! Mình phải sang thăm Good!

- Nếu giờ cậu bước chân ra khỏi phòng. Tôi dám khẳng định cái mông cậu sẽ phải thay cậu chịu tội!

- Đáng lý tôi không nên gật đầu, Can ơi mày bị cái gì vậy nè? Sao lại đồng ý làm người của tên máu lạnh này chứ!!!!

=====

CÁC BẠN ƠI! ĐỌC XONG NẾU HAY VUI LÒNG VOTE CHO MÌNH VÀ ĐỂ LẠI THẬT NHIỀU THẬT NHIỀU Ý KIẾN NHÉ!. Ý KIẾN CỦA CÁC BẠN SẼ LÀ ĐỘNG LỰC ĐỂ MÌNH VIẾT TIẾP Ạ.

5. Tình Cờ Yêu - Chương 5: Fanfict 5: Tincan - Cái Bóng Của Good - Màn Lột Cũ Cũ Tincan

Chú ý: (H đầy đủ - xin vui lòng chuẩn bị máu. Đeo kính râm khi đọc cảnh H. Tránh hại mắt), Xin cảm ơn! –

Trong khi các bạn đang ngồi chờ màn lột vỏ tôm. Thì em dành cho các bạn LỘT CỬ CẢI ăn tạm vậy ạ

Nhân tiện em cũng xin nói thêm. Thú vui tao nhả của Tin là đi đốt nhà hàng xómJ))

Tựa fict: Mỗi con người như một cái cây. Mỗi cuộc tình như một bông hoa. Đa tình chẳng qua là việc các bông hoa nở cùng 1 lúc.

Kẻ đa tình. Khi yêu, nhất định sẽ là một kẻ chung tình.

Kẻ không có tình cảm gì. Khi yêu. nhất định sẽ là một kẻ thích chiếm hữu.

Ngữ cảnh: fict này là sự tiếp nối của fict 4. Do đó ai chưa đọc fict 4 sẽ thấy hơi khó hiểu. Mình xin tóm tắt sơ qua

- Sau khi Tin biết đội bóng được đi chơi tại bãi biển, và thấy được cảnh Can tặng hoa cho Good ở biển thì trong đêm lập tức lái xe đến, tóm gọn Can và tỏ tình, muốn Can làm người của mình rồi 2 đưa ngủ chung 1 phòng.

- Fanfict này là buổi sáng ngày hôm sau – ngày cuối ở trên biển. vai trò và câu chuyện thú vị của Good rất là ok ạ!

=====

=====

Sáng hôm sau, dưới khu nhà ăn của khách sạn:

- *Ồi còn mấy thằng nữa làm gì mà mãi chưa xuống vậy?*

- *Thôi đừng đợi chúng nó nữa, mạnh thằng nào thằng ấy ăn đi*

- *Đúng đó, ăn xong còn tắm biển nữa. ngứa ngáy hết người rồi đây!*

Cả bọn đang ăn thì một bóng dáng không thể quen thuộc hơn, chậm rì rì bước tới:

- *P”no. Em... muốn... về.... Nhà.... Hức... hức*

Techno đang ăn. Thiếu chút nữa thì sặc chết, Cả bọn ngoảnh lại nhìn:

- *Trời ơi hôm nay mới biết thêm một loại động vật mới nha!*

- *Loại gì? Đâu?*

- *Ốc sên mọc thêm đôi mắt của gấu trúc!!! Ha ha ha!!!*

- *Thế phải gọi là Ốc Gấu hay Ốc TRúc? Ha ha ha ha!*

Cả bọn cười ầm ĩ, Type xua tay, nhìn Good hỏi:

- Mất máy bị gì vậy Good? Thằng Can đâu?

- P"Type.... bắt..xe....cho....em...về....

- Từ từ đã,ngồi xuống đây, máy phải nói cho tao biết có chuyện gì mới được chứ?

Cả bọn thấy bộ mặt thâm thẳm của Good, không đứa nào cười nữa, dồn hết mắt vào thằng Good:

- Thằng Can nó pặc pặc máy thật à? Đùa! thật hay không vậy?

- Máy máy làm gì như không ngủ cả đêm thế? Máy thâm sì hết thế kia?

- Đừng nói chúng máy thịch nhau suốt đêm qua nhé?? Sao không gọi tao sang xem??

- Em.... Sợ... lắm...

-.....???

- Tối qua.... Qua... thằng...IC.. mặt...lạnh... xông.. vào.. phòng..em!

-?? IC nào? Thằng mặt lạnh nào? Có trộm à?

Good lắc lắc cái đầu, bấu lấy tay Type

- nó...nó...đạp.. của.. rồi... xông.... Lên... giường....

WTF??? Techno mặt nhăn như khỉ, quay sang hỏi cả đám:

- Tao có nghe nhầm chữ nào không?

- Nó... nó.. tung.. chấn.. lên

- Nó...nó...túm.. cổ... áo... em....

- Trời ơi máy kể lẹ lên nào Good!, Thế nó là thằng nào? nó làm gì máy? Thằng Can đâu?

- Nó.. cũng.. cũng.. cũng hỏi hỏi... Can..đâu?

- Em...nói... nói... Can đâu?

- Rồi...em...tĩnh... tĩnh...ngủ! Em sợ...quá...!

- Nhìn.... Mặt...nó...ghê...lắm....Em... sợ... quá... mới.. buồn...tè... nên... nên...Em.. bảo..nó.. nhà... vệ..sinh...

- Tao đang nghe cái quái gì vậy nè???, Mà làm ơn kể vào trọng điểm đi!

- Nó... xông.. vào... nhà.. vệ... sinh..

- Rồi.. lại.. chạy... vào... giường!!!

- Nó... bảo... nếu... nếu...em...dám.. có... ý... không... sạch... sẽ... với... thằng..Can.. thì... nó.. sẽ... thật... em...

- Em... bảo... em... hời... lắm... đừng... thật... em... thì... nó...nó... nó....

- Nó làm gì mà trời ơi cái thằng này??? Mà có kể nhanh hơn không thì bảo????

- Nó... đi... mất... tiêu....

TRời ạ!!!. Cả bọn sau khi nghe xong câu chuyện đùa nào cũng thở hắt ra!

Đủ kiên nhẫn mà nghe thằng Good kể chuyện chắc chỉ có thánh!!!!

Type lại hỏi:

- Mà có quen thằng đó không?

- Có... là.. thằng... IC.. mặt... lạnh... đó?

Ae lên tiếng:

- Thằng Tin?

- Good gặt đầu, ngoái sang nú tay P;no " Pno... em... muốn... về..."

Ae: Có bọn tao ở đây rồi, 1 thằng Tin chứ 10 thằng Tin mà cũng không phải sợ!

Mà sao thằng đó lại ở đây cơ chứ? Nó tìm thằng Can làm gì?. Liệu nó có làm gì thằng Can không?, Mau, để tao điện cho thằng Can!

Cả bọn hết còn nhao nhao. Đứa nào cũng lo lắng!

Ánh nắng chiếu qua cửa, gió khẽ nhẹ lay chiếc rèm đung đưa. Tin khẽ mở mắt, Đã lâu lắm rồi, Tin mới có được 1 giấc ngủ ngon như thế này! Căn phòng không phải là loại xa hoa, khẽ nhìn cái kẻ nằm bên cạnh, lại chẳng phải là mỹ nhân gì!. Một con mèo nhỏ nghịch ngợm thì đúng hơn!. Lúc thức giấc có thể cào cấu làm người ta phiền chết... mà lúc ngủ...

Tin đưa tay chạm lên mái tóc xù của Can. Không kìm được, mà đặt lên trán cậu ta một nụ hôn nhẹ. Thật không muốn rời giường chút nào... Tay không tự chủ được mà muốn hư một chút... bèn mò mẫm xuống lưng quần của con mèo nhỏ —

- Shit!!!. Cái gì thế này? Ướt nhep!, Mẹ kiếp... Tên này đêm qua.....

- Rìng rìng rìng.... Tiếng điện thoại làm Can nhồm dậy, Tin vội rút tay về, đứng dậy đi vào phòng tắm

Can vừa thức giấc buột miệng:

- Còn tưởng bị con chó nhà hàng xóm liếm trán nữa chứ, thì ra là mơ?. Trong nhà tắm, mặt ai đó khẽ nhăn lại!

- Alo. Ae. gọi tao gì đó?

- Mà không sao chứ?

- Tao làm sao?

- Thằng Tin làm gì mà?

- Thằng Tin?. Ừ ha? Tối qua tao ngủ với nó. Tao có nói với thằng Good rồi mà?

- Mẹ kiếp!. Mà y không sao thì tốt rồi, mau xách cái mông của mà y xuống nhà ăn ngay!

Nhắc đến ăn là lại thấy đói. mà... Lại mộng tỉnh nữa rồi, bắn hết cả quần!. Đã mang ít đồ đi lại còn bị dơ thế này... Can nhồm đây, cũng muốn bước vào nhà vệ sinh..

- Nhanh lên Tin, tao muốn đi tiểu

- Mà y đã tiểu hết ra quần rồi đó! Bắn kính!

- O? Cái này người ta gọi là mộng tỉnh, sao mà y lại nói là tao tè dầm được!

- Tin..... (câm nín)

- Mà y chưa bị bao giờ sao? Ai nha!. Không phải mà y thiếu thốn tình cảm đến mức không xuất được ra đó chứ?

Tin cố gắng kiềm chế cơn bực mình lại, mở cửa nhà vệ sinh. bước thẳng ra ngoài:

- Nhanh lên. Rồi đi ăn!

Sau khi Can xong xuôi, Tin hướng ra chỗ lấy xe,

- Nhà ăn ở ngay đằng kia, mà y lấy xe làm gì?

- Đi ăn.

- Bọn nó đang chờ tao ở khu ăn đó?

- Có lên xe hay không?

- Không!, Tao không thể để bạn tao chờ được.

Nói xong Can bước luôn về phía nhà ăn. Tin thở dài. Đành bước theo sau.

Không phải nói, có bao nhiêu cái môm thì có bấy nhiêu chữ O, chữ A. Môm đứa nào đứa lấy ngoác tới tận tai khi thấy Can chạy tung tăng phía trước, Còn Tin mặt lạnh tanh bước đằng sau.

Chỉ có AE là vô cùng khó chịu hỏi:

- *Cái thứ gì đằng sau mày vậy Can?*

- *Kìa Ae- Techno vỗ vai Ae- kệ mẹ nó đi- hỏi xem có chuyện gì đã?*

Can định ngồi kế bên ngay thẳng Good, Tin liền kéo nó ra ngồi chỗ khác, bên cạnh mình. Có đứa xì xào:

- *Ôi Dm tình tay 3 à?*

- *Cái thứ gì thế này?*

- *WTF?*

Type đúng là một mẫu người vô cùng điềm tĩnh, chuẩn mực, lên tiếng:

- *Chào Tin, trùng hợp quá, mày cũng đi nghỉ ở đây hả?*

Tin không thèm trả lời, liếc mắt qua cái đám người trước mắt. chán ghét quay đi

Khi liếc qua Good, Good vội vàng bấu chặt vào tay Type.

- *Là.. nó... đó...*

Type: Tao không biết mày làm vương tướng gì ở trường. Nhưng dù thế nào việc bắt nạt Good tối quá là mày không đúng?

Can: Đúng vậy, đúng vậy!. Good ơi, tao xin lỗi nhé!. Sao mắt mày lại ra thế kia?

Không ngủ được hả? Can vươn người định chồm tay qua chạm vào Good, Tin liền giật người cậu lại:

- *Làm cái gì thế?*

- *Ae: Mẹ kiếp chuyện quái gì thế này?. Nếu mày cảm thấy chương mắt tui tao thì rút về chỗ của mày đi, ai mượn mày vác cái mặt đó đến đây?!*

- *Tôi đến vì người của tôi, Không vì đám các cậu!*

- Thế đéo nào lại có người của mày ở đây?

- Tin quay sang Can: Can, nói nghe coi?

Can vội vàng gãi đầu:

- Tin cũng không xấu đâu, Mọi người cứ ăn cứ chơi làm việc của mọi người đi đừng để ý đến Tin.

- Vậy thì mày nói với nó: không ai ở đây chịu ơn nó cả, Đừng trưng ra cái mặt thối đó nữa!

- Bữa này tao bao

- Cầm tiền của mày và xéo đi nơi khác!

Thấy AE chuẩn bị nổi đóa. Teckno vội vàng túm lấy áo Ae. nói nhỏ: Nó là bạn của Pete đó, bình tĩnh lại... Ae nghe thấy tên Pete, liền ngồi xuống và quay mặt đi chỗ khác.

- Bữa trưa bữa tối nay tao cũng bao, Nguyên cái phòng ăn này. Tất cả muốn ăn gì tao sẽ thanh toán!

OMG!!!!!! Can nhảy lên:-

- Đấy đấy, tao đã bảo Tin cũng không xấu đâu mà chúng mày lại không tin!. Nào nào, gọi món gọi món. Cả bọn sau vài giây sững sờ thì cũng đồng thanh:

- Quà làm quen kiểu này cũng được à nha!

- Muốn có thằng Can thì ăn free 1 ngày là tao bán bạn tao luôn!

- Xem xem xem... Đừng nói là bạn Can của mình lừa được một công tử giàu ú ù nha. Xem ra đội bóng của mình toàn người xuất sắc. Hết thằng AE lại đến thằng Can. Có triển vọng, có triển vọng!

Can:- Chúng mày điên sao? Tao chỉ là thương cảm Tin thiếu thốn tình cảm thôi. Nó rất là thiếu thốn đó nha!. Những người thiếu thốn tình cảm thường phải thích những người có bộ ngực thiệt bự.

Can uốn ngực: chúng mày nhìn ngực tao xem? Có bự ư? Quả chanh cũng không bằng nữa!!!!

Phát ngôn của Can suýt làm sặc chết cả đám!!!!

Mặt Tin xám xịt.

Ăn xong, cả đám cởi áo nhảy xuống biển tắm. Can cũng định cởi áo, Tin giữ tay lại:

- Muốn tắm thì tắm. Không cần cởi áo

- Sáng đã 1 cái quần rồi, giờ ướt cả áo tao hết đồ thay luôn!

Good: - Tao...có... mang... dư... áo....

Tin liếc Good 1 phút, rồi lôi xoành xoạch Can đi vào hướng quầy bán đồ lưu niệm

- Mà làm gì gì, tao muốn tắm biển!

- Hết chỗ này. Tính tiền. – Tin chỉ vào nguyên 1 sào đồ.

- Hết... hết chỗ này... Mà điên rồi sao? Chỗ này cả chục bộ chứ?

- Vâng.... Nhân viên thấy gặp được khách vip. Vội vàng chạy tới gói đồ. Can trợn tròn mắt lên:

- Khoan, khoan, khoan!

Đến khi kịp định thần lại thì Tin đã thanh toán xong. Can trách móc:

- Cậu làm cái gì vậy Tin?

- Rút cuộc não của cậu có bao nhiêu phần hoạt động được vậy?

- Cậu nói sao?

- Là tối qua ai đã nhận lời làm người của tôi?. Cậu có hiểu được làm người của tôi nghĩa là thế nào không?

- Tôi,... Tôi..... Ừ nhưng mà làm người của cậu thì phải mặc 3 lớp quần áo đi tắm sao, mà mua nhiều như vậy?

- Tôi không thích cậu cởi trần trước mặt người khác?

- *Ồ hay! Tôi có phải là con gái đâu? Con trai cởi áo trước mặt nhau không phải quá là bình thường sao? Tôi cũng không có bộ ngực lớn. Có muốn cũng chẳng có cái gì mà nhìn!*

- *Tóm lại là tôi không thích!*

—

Hai người đang đấu khẩu thì nghe tiếng âm ỉ:

- *Kìa, kìa, có người bị ngạt nước kìa, mau kéo vào bờ đi!*

Can ôm đồng quần áo to dùng trước mặt, nghe thấy vậy vội vàng chân trước chân sau chạy tới!

Tin cũng giật mình mà chạy theo!

- *Mau mau, AE, dìu cô gái đó vào bờ đi! Type la to,*

Có vẻ như do Ae đang ở gần cô gái đó nhất,

Khi Tin và Can chạy tới, thì thấy Cô gái đó đang được AE dìu vào bờ. Trong khi Can lo ngại chạy lại thì Tin chỉ cười mỉm. Giơ máy ảnh lên:

Tách: > Pete> Send!.

Trên đời có rất nhiều cách khiến con người ta cảm thấy thoải mái. Một trong số đó nhất định là cảm giác phá hoại chuyện tốt của người khác!.

-*Can: Cô gái đó không sao rồi, May có thằng AE ở ngay đó chứ không thì nguy hiểm quá. Tin, xuống tắm đi!*

-*Tin: tôi không chơi trò trẻ con này?*

- *Trẻ con ư? Can quay mặt bước đi. Tin nắm chặt tay lại, nói nhỏ;*

- *Tôi mới nói như thế, đáng ra phải năn nỉ tôi mới đúng... con mèo đáng ghét!*

Can bước xuống nói gì đó với cả lũ bạn. Cả lũ đột nhiên xông tới chỗ Tin, trong khi Tin còn đang ngây ngốc thì đã bị cả bọn túm lấy khênh lên. 1-2-3 Quăng thẳng ra biển! Cả lũ không còn phân biệt ai là IC, ai

là chương trình thái nũa. Vật lộn nhau, vui đùa cùng nhau đủ mọi trò trẻ con....

Vui vẻ.

Bạn bè.

Nếu một ngày tôi nói, tôi không cần tình bạn nữa. Ngày đó. Nhất định là mặt trời ngừng chiếu sáng!

Cám ơn, Can.

Buổi tối cuối cùng của mọi người trên bãi biển

- Mặt mày bị gì vậy AE?

- Không hiểu sao từ chiều tới giờ tao gọi mà Pete không nghe máy

- Hỏi thằng Tin xem, có khi khoa nó có việc

- Tin: Làm sao tao biết được???? (lời tác giả: á đù!!! Thật không biết???)

- Thôi có lẽ nó để máy đâu đó, nào nào nào. Chơi trò " nói thật hay chọn sự nguy hiểm " nha!

Sau một hồi quay tít lù, thì Can dính, Techno chán nản: Mẹ chứ!. mong mãi mới tới lượt mình thì lại hỏi thằng Can. Thằng óc bắng quả nho đó. có cái mẹ gì mà hỏi: à ừm...

- Nếu giờ mày mày trúng số được 100.000 bath (= 71.500.000đ) thì mày có nguyện ý trả toàn bộ số tiền mà mày đã ăn của anh mày trong suốt thời gian qua không?

- Can: Ủa, hỏi gì kỳ vậy?

- Anh muốn xem độ ăn năn của mày với cái ví của anh tới mức nào?

- Can:... Em sẽ mua cho thằng Good cái điện thoại nó thích đã, còn số tiền còn lại em sẽ ăn sạch các quán xung quanh trường!!!! yeah!!!!

Cả bọn cười đến tắc thở. Đúng là bó tay với tên não nhe này.,

Nhưng có một người không cười. Hôm trước, nó nói muốn tới coi điện thoại., coi tới coi lui. Rồi còn nói chưa tiết kiệm đủ tiền.Nó còn hắc hắc nói rằng sẵn sàng nhịn ăn để tiết kiệm tiền! Tin nghĩ là nó cần, nên mua cho nó 1 cái mới.

Nhưng giờ Tin mới biết. Nó tiết kiệm tiền... là vì thằng kia! Việc đầu tiên của nó khi có tiền lại là vì thằng kia....

Tin không nói gì, Với tính cách của Tin, thì đáng ra Tin sẽ xử lý Can luôn tại đây, túm cổ áo hay đại loại vậy... nhưng bây giờ, không còn là sự ghen tuông bình thường nữa.

—Là nỗi buồn! —

Khi người ta mới yêu, người ta ghen. Nhưng khi người ta lặng người đi, thì nó chính là sự trưởng thành của tình yêu.

Tin lặng lẽ đứng dậy, quay trở vào phòng...

Au! Tin? Mà đi đâu vậy?

- Tao ăn đồ ở đây không quen. Hơi đau bụng, tao về phòng trước.

- Can, mà mau về theo nó xem sao!

- O!

- Tao nghe mấy con em mê mẩn thằng Tin này nói nó bị dị ứng lắm đó. Mà mau đi theo đi!

- Can lật đật đứng dậy chạy theo...

Tin nằm xuống giường, Can bám theo không rời:

- Tin, có sao không? Cần đi bệnh viện không?

Tin chán nản quay đầu sang một bên, nhắm hờ mắt. Can lại càng sốt ruột”

- Cậu đau ở đâu?. ở đâu, nói rồi ngồi xuống giường đưa tay lên chạm vào bụng Tin

- Tin hỏi: cậu có thực sự muốn biết tôi đau ở đâu không?

- Thì dĩ nhiên rồi?

- Ở đây!. Tin đặt bàn tay Can lên ngực. rồi khẽ ngồi dậy., nhấn mạnh:

- Ở đây. chính cậu làm tôi đau!

- Tôi đút gì mà cậu không ăn được cậu phải nói chứ? Sao lại ăn hết để dỉ ứng đau lên cả ngực vậy?

- Cậu nói xem. giữa tôi với Good, cậu coi trọng ai hơn?

- Sao lại hỏi chuyện này?

- Tôi đang ốm đó, nói rồi Tin ra vẻ mặt đau đớn.

- Được rồi được rồi... Là như thế này!., Không so sánh được. Cậu là cậu. Good là Good.

Good là bạn thân nhất của tôi. Tuy nó chậm chạp nhưng lại rất biết cách quan tâm tới người khác. Nó biết đi chơi tôi sẽ đem thiếu quần áo, nên sẽ đem dư. Nó biết mỗi khi tôi tức giận là muốn ăn nên sẽ mang theo bánh. Dù là sau này, ai nói gì đi chăng nữa. tôi cũng không bao giờ bỏ mặc nó đâu! Bạn bè đối với tôi rất quan trọng?!

- Còn tôi?

- Cậu khác. Tôi không giải thích được. Đối với cậu. Tôi có chút nhớ. Cũng có chút khó chịu, Mỗi khi cậu gặm môi, à không, hôn tôi. Tim tôi rất lạ!. Nó cứ đập bình bịch.

Tôi cũng có mơ thấy cậu nữa. Hôm qua... Như tối hôm qua đó! Cậu cứ sờ soạng tôi, làm đến tối qua không hiểu sao... mơ thấy cậu... mà sáng ra... bấn hết 1 cái quần!

-.....

Sự vui sướng trong lòng Tin dâng trào. Tên ngốc này nói ra được như thế, thì để có được trọn trái tim của hắn, chỉ là vấn đề thời gian... Tin giả vờ ôm bụng:

- Ôi sao thế này? Sao thế này? Đau quá. nói rồi Tin vật ra giường

- *Can vội vàng luống cuống: - sao rồi đau ở đâu tao xoa cho!*

- *Giúp tôi cởi bớt quần áo ra cho thoáng đã.*

- *Can vội vàng tháo thắt lưng của Tin, trong chốc lát, Tin chỉ còn lại cái quần đùi.*

- *Nhanh, lấy tay mày xoa bụng cho tao đi?*

- *Có cần uống thuốc không?*

- *Không cần đâu bệnh này tao biết. Chỉ cần cậu xoa 1 lát sẽ khỏi*

- *Được rồi được rồi...*

- *Xuống dưới 1 tý nữa... xuống 1 tý nữa...*

Can xoa bàn tay trên người Tin. Cùng là con trai. Nhưng thật sự ghen tỵ tới chết!. Khuôn mặt đẹp thì thôi đi! làn da trắng mà nhìn không yếu đuối. Cơ thể cân đối hoàn mỹ,. Phí của giờ! làm người mẫu cũng đáng xếp Top. Xem đi, tay mình đặt trên vùng tam giác của cậu ta... Một đường lông nhỏ mà rõ nét như được tỉa, kéo từ chiếc rốn xuống cạp quần.... Thật con mẹ nó đốt mắt mà!

Cũng muốn xem thử, dưới cái quần kia lại là thứ gì? có đáng để bất ngờ như dáng người cậu ta không chứ? Can lại suy nghĩ tới mộng xuân đêm qua. Liền hỏi Tin:

- *Hay là thử một chút đi?*

- *Sao cơ?*

- *Không phải là mày không biết cả mộng tinh là gì sao? Tao giúp mày thử xem mày có xuất ra được không?. Đàn ông phải xuất ra được mới là bình thường! như tao đó!*

Sấm thường chỉ nổ khi trời chuyển mưa. Miếng ngon dâng tới mắt mà không ăn thì chính là kẻ ngốc!

Dĩ nhiên. Tin không ngốc.

Tin kéo Can xuống giường, Không cần nhẹ nhàng, mà lột sạch quần áo của Can. Can nhìn chăm chú vào Cái quần của Tin, Rồi thì với tay lôi luôn xuống!. Cậu em nhỏ của Tin mới đó mà đã đứng thẳng, bật ra khỏi quần. Can trở mặt:

Không... giống nhau.. lắm!!!! Của Tin...Không giống cái củ cải trắng của mình..... Can khẽ chau mày...Thôi chết rồi... như thế kia... to như thế kia, chắc sẽ đau chết..

Trong khi Tin bận hôn loạn trên tai, trên cổ Can,lại không thấy Can có động tĩnh gì.Tin nghi hoặc hỏi:

-Sao vậy?

-Tin,.. Tin... Hôm nay tớ chưa tắm!Minh chỉ giúp nhau tắm thôi, có được không?

- Tin hiểu ra ngay tức thì. - Được rồi!. Cậu không cần lo, Chỉ tắm. Tôi cũng không muốn làm cậu đau chết.

Câu nói vừa được thốt ra khỏi miệng. Can quá đỗi sung sướng liền đưa tay chạm vào cậu nhỏ của Tin, bắt đầu chà sát lên xuống.

Tin rên lên trong sự bất ngờ, tuy Can chẳng có một tý kỹ thuật gì. Nhưng mọi sự ngây ngô, đều có giá trị của nó.

Tin đưa miệng tới, mút nhẹ vào tai Can, bàn tay liên tục xoa từ vai xuống lưng cậu rồi dừng ở 2 cánh mông tròn., đôi môi dờn xuống dưới ngực Can, liếm một chút:

- Nói, có thích hay không?

- Ừm... Tớ là con trai.. có... có chút.... Không có ngực đâu! Cảm giác kỳ quá!

Hai tay Tin giữ lưng Can, để cậu ưỡn lên một chút. răng cậu khẽ cắn nhẹ lên hạt đậu nhỏ trước ngực Can.

- Thích.. ừ... Quá!

- Đồ ngốc!

- Ai cho cậu nói tôi là đồ ngốc chứ? Tôi cũng có thể... thể... ăn ngực cậu!

Can buông tay khỏi cậu nhỏ của Tin. Vội vàng đưa miệng tới. Chưa bao giờ. chưa bao giờ, cậu dám nghĩ tới cảm giác hôn ngực của 1 thằng con trai lại khoái trí tới như vậy. Ngực Tin săn chắc. có cơ rõ ràng, thật ngon lành! Can hết hôn rồi liếm mãi mà không thấy thỏa thích. Mắt thấy thằng nhỏ căng đau tới khó chịu, mà tên Can này cứ mãi miết liếm mãi hai hạt đậu không chịu buông. Tin liền đẩy đầu Can xuống dưới:

- Ăn mãi một món không chán sao? thử ở đây xem?

Can ngây ngốc đưa đầu xuống, Làm theo.... Tin gần như chết đứng!. Cậu không dám nghĩ tới việc hiện giờ cậu nhỏ của mình đang được trùm lên bởi đôi môi của Can.! ấm, nóng. Cảm xúc len lỏi tới từng lỗ chân lông. Cậu gần như không thể kìm được mà di chuyển hông.

- aaaaaaaaaaaaa! Sặc chết tôi rồi!. Can muốn nhả cái thứ to lớn này ra khỏi miệng. Nhưng bàn tay Tin trụ lại đầu cậu, những ngón tay liền đan vô tóc Can.

- Cho tôi... chịu khó chút....

.....

- Tôi cũng muốn!.

- Để xem, với cậu, chỉ dùng tay là đủ!

Tin đưa bàn tay của mình bắt đầu tìm đến 2 ổ trứng của Can, vân vê theo từng ngón tay. Can chưa từng trải qua những cảm xúc như vậy., các ngón chân như co lại, cơ thể cong lên, run rẩy,

- Tin, Tin, tao muốn ở cả phía trên, cầm lấy nó đi, tuốt cho tao....

Tin để Can ngồi trong lòng, tựa lưng vào mình, miệng liên tục liếm mút lên tai, lên cần cổ Can., Phía dưới tay di chuyển lên xuống liên tục. Cậu cũng cảm nhận được khe hở giữa hai cánh hông Can cọ sát vào cậu nhỏ của mình....

- Chết mất thôi, Tin.....nhanh một chút! Mẹ kiếp sướng quá!

Tiếng thở dốc của Tin, những câu mắng khó nghe chấp vá rời rạc của Can. Đã kết thúc trong đỉnh điểm của sự cao trào....

Khi con mèo ngốc nghếch đã ngủ say trong lòng. Tin cảm giác như tất cả những vết thương lòng xưa kia, đều không còn đau nhức nữa. Tin thì thầm:

- Can. Tôi biết cậu yêu quý bạn bè. Tôi sẽ không ép cậu phải rời bỏ chúng. Nhưng từ nay. Cậu đói. Người có thể cho cậu ăn, chỉ có thể là tôi. Cậu thiếu áo mặc. Người có thể nhường áo cho cậu. Cũng chỉ có thể là tôi....

Biết làm sao được....

"Mỗi con người như một cái cây. Mỗi cuộc tình như một bông hoa. Đa tình chẳng qua là việc các bông hoa nở cùng 1 lúc.

Kẻ đa tình. Khi yêu, nhất định sẽ là một kẻ chung tình.

Kẻ không có tình cảm gì. Khi yêu, nhất định sẽ là một kẻ thích chiếm hữu”

Trả lời cho tiếng lòng của Tin, là cái dụi đầu của Can vào ngực. Tin, Tin, miệng nói ra những lời vô nghĩa, vẫn không quên gọi tên của mình. Tin khẽ mỉm cười, đôi mi khép lại. Ngọt ngào.

Sáng hôm sau. Can ướm 1 chiếc áo lên người Tin.

- *Cái gì đây?*

- *Đây là tôi tặng cậu vì đã làm cho ông đây thoải mái đêm qua!*

- *Cậu coi tôi là trai bao?*

- *Thì không phải tôi cũng làm cho cậu sao?. Cả 2 đều là trai bao. Hắc hắc hắc!*

- *Nhưng đây là cái áo trong đồng áo hôm qua tôi mua cho cậu?*

- *Cậu đã tặng nó cho tôi thì tức là nó là của tôi. Giờ tôi tặng lại nó cho cậu, thì vẫn được tính là quà của tôi tặng cậu đó!*

- *Tin:..... Ôm đầu!*

=====

Sao cơ? Thành AE bắt xe đêm qua về rồi ư?. Nó sao ấy nhỉ?

Không sao cả. Cơ mà có 1 kẻ đang mỉm cười. Rất thỏa mãn.

=====

đây là lần đầu mình viết H. Nếu có chỗ nào chưa đủ quán quéo và rơi máu thì mong các bạn thông cảm ạ

CÁC BẠN ƠI! ĐỌC XONG NẾU HAY VUI LÒNG VOTE CHO MÌNH VÀ ĐỂ LẠI THẬT NHIỀU THẬT

NHIỀU Ý KIẾN NHÉ!. Ý KIẾN CỦA CÁC BẠN SẼ LÀ ĐỘNG LỰC ĐỂ MÌNH VIẾT TIẾP Ạ.

6. Tình Cờ Yêu - Chương 6: Fanfict 6: Tumtar -ngược - Nếu Chết, Xin Được Chết Trên Tay Người

Ngữ cảnh Fanfict 6:

Tóm tắt sơ lược các phần trước.

Mẹ Tar và bố P”Tum kết hôn. 2 anh em Tar+ Tum tuy dưới danh nghĩa là anh em nhưng không hề chung dòng máu.

Tar đã từng bị cưỡng hiếp tập thể, nên trái tim rất nhiều vết thương. Tar sang Paris du học. Tum luôn bên cạnh Tar quan tâm, chăm sóc cho Tar. Hai người đã có tình cảm từ trước đó nhưng không ai dám thổ lộ., Trong 3 tháng hè về lại Bangkok, Do có men say thúc đẩy, 2 người không kiềm chế được cảm xúc nên đã bộc lộ với nhau.

Trong fanfict 2. Mình đã viết về ngữ cảnh 2 người bộc lộ tình cảm và có H lần đầu tiên giữa 2 người.

Trong fanfict 6. Mình viết câu chuyện tiếp sau đó khi 2 người đang chìm ngập trong hạnh phúc, Tar đang ở Paris sắp kết thúc kỳ học để quay về Bangkok với Tum, thì bị kịch xảy ra.

P/s: Tổng hợp cả chap 6 = 3 xô máu chó+ 5 xô nước mũi. Ngoài ra - chả- có -con -vợ -gì.

Chống chỉ định với người đau tim và cao huyết áp.

Mình tự đặt tên của mẹ Tar là dì Thara,

Bố Tum là chú Pit.

=====

Tựa fanfict 6: *Trên thế gian này. Có bao nhiêu người, dám yêu một người cùng giới với mình?*

Tôi gọi họ là ĐẶC BIỆT.

Một người con trai đến với một người con gái. Cũng có thể là vì tình yêu, nhưng cũng có thể chỉ vì tình dục.

Nhưng một người con trai, đến với một người con trai, lại dường như không thể còn lý do nào khác ngoài 1 từ - Yêu-

Họ phải yêu tới bao nhiêu? Phải yêu tới như thế nào? Để quên mất việc đối phương cũng là con trai như họ?

Họ phải khao khát bao nhiêu? Khao khát tới như thế nào? Để vượt qua ranh giới của hai từ: Giới tính.

=====

Ngồi bên cạnh nhau, có gọi là gần?

Nửa vòng nhân gian, có gọi là xa?

Xa hay gần... chỉ là khoảng cách giữa hai trái tim. Để đo được khoảng cách ấy, cũng chỉ có một thứ - Tình -

- Tar, Anh yêu em!,

- P”Tum... ngủ ngon!

Lưu luyến rời khỏi màn hình...

Trái tim của Tum và Tar giờ đang nở ra những bông hoa thật ngọt ngào. Như những nụ mật mới được trữ, như một chút đường đang tan trong cánh môi mềm...

Khi người ta đang say đắm, một giọt sương rơi cũng đủ để vẽ lên một cơn mưa, một hạt nắng nhỏ cũng đủ để vẽ lên một cầu vồng...

Tum khép đôi mi lại. Nụ cười trong sáng như pha lê của Tar cất lên... Tum tự hứa với lòng mình.... Sẽ không ai có thể làm tổn thương Tar được nữa... Chìm sâu vào giấc mộng... tưởng như có ai đó khẽ kề bên...

Gió trời lay động....

Một buổi sáng. Khi Tum vừa đi học,

Ba Tum sốt ruột điện thoại cho vợ (tức mẹ Tar):

- Sáng nay anh cần gửi bản thảo đi gấp mà Laptop lại hỏng đúng lúc này. Em đang ngồi máy tính không?

- Không, anh à, em đang ở ngoài. Việc gấp lắm sao anh?

- Đúng vậy, khách hàng của anh đang chờ, anh đã gửi bản thảo đi tối qua nhưng không hiểu sao họ chưa nhận được, anh cần kiểm tra gấp.

- À, Trên phòng Tum có máy tính đó, anh lên thử xem sao?

Ba Tum vội bước lên phòng,

- Có mật khẩu em ơi!

- Anh thử xem xem ngày tháng năm sinh của nó hoặc em nó xem sao, nếu không anh gọi điện cho con xem?

- Để anh thử!

Mật khẩu sai...

Ba Tum thử ấn ngày tháng năm sinh của Tar...

Đăng nhập thành công.

Màn hình hiện lên ảnh chụp của Tum khoác tay lên vai Tar, đang cười rạng rỡ. Tuy rằng đang gấp nhưng nhìn thấy ảnh này, ông không thể không mỉm cười.

Có thể nói điều ông lo lắng nhất trong cuộc đời mình, chính là việc khi ông đi bước nữa khiến cho mái nhà này không còn hòa thuận, nhưng giờ tình cảm anh em của chúng khiến ông rất yên lòng.

Mail đã được gửi đi, Ông thở phào, đang chuẩn bị gấp máy tính lại thì tin nhắn từ Skyper hiện tới:

- Đêm qua em đã ngủ rất ngon,

- P”Tum hôm nay mang máy tính lên trường sao?

Là tin nhắn của Tar. Do Tum để chế độ tự động đăng nhập khi máy khởi động, nên khi bố Tum mở máy thì Tar phía bên kia đại dương đã nhắn tin qua.

Ông mỉm cười: Anh em nhà này cũng quá chứ, còn hỏi thăm nhau thế này?

Di chuột vào khung chat...

.....Đôi mắt ông bỗng chốc sáng lại... bàn tay vội vã di chuyển con chuột... kéo lên trên... lên trên....

Cả người ông gần như bất động, thẳng tắp giữa trưa, Khi đôi mắt gần như trở lên mờ đục. Ông nhấn cho vợ một tin nhắn....

Trong một nhà hàng yên tĩnh, mẹ Tar nước nở:

- Là lỗi của em, là lỗi của em...

- Là lỗi của em đã không quan tâm đến 2 đứa nhỏ... đều là lỗi của em...

Ba Tum nắm chặt lấy tay vợ,

- Thara. Anh biết em đang rất đau lòng, anh cũng đang rất rối. Nhưng chúng ta cần phải thật bình tĩnh để giải quyết chuyện này.

- Dù như thế nào, cũng không thể để 2 đứa nó mắc sai lầm thêm nữa,

- Em sắp xếp công việc đi, em cần phải sớm bay sang Paris

- Chuyện của Tum ở nhà anh sẽ lo....

Ba ngày sau, Tại Paris.

Tar vui vẻ đứng ở trước cửa phòng, vừa thấy mẹ tới, Tar nhào ra đón:

- Mẹ!!!, sao mẹ sang đây bất ngờ quá vậy!. Tar mừng muốn chết!

- Công ty có đợt công tác. Nhưng mẹ xin sang sớm hơn, mẹ muốn ở lại với con 1 thời gian.

- Vậy sao, mẹ, mẹ có mệt lắm không? Bố và P”Tum vẫn khỏe chứ ạ?

- Cả nhà đều khỏe, nào lại đây, mẹ mang mấy món mà con thích ăn đây...

Tar cười rạng rỡ làm hai cái má lúm thêm sâu., Thara nhìn nụ cười của con mà trong lòng có bao nhiêu sự chua xót...

Buổi tối, tại Bangkok:

- Tum, ba có chuyện muốn nói với con, con ngồi xuống ghế trước đi.

- Có chuyện gì vậy ba?

- Con có điều gì giấu ba không?

- Ba hỏi gì vậy? – Tum đặt tay lên bàn, ngồi đối diện với ba mình.

- Con đã là người trưởng thành. Vậy ba sẽ đối với con như 2 người đàn ông trưởng thành nói chuyện với nhau.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của ba, Tum trong lòng dâng lên cảm giác bất ổn:

- Vâng, có chuyện gì vậy ba?

Ba Tum chậm rãi nói:

- Ba đã biết chuyện của con với Tar. Ba không đồng ý chuyện đó, Con có biết mình đang làm gì không? Trên pháp luật, trên danh nghĩa, 2 con là anh em!. Dù không mang chung dòng máu, nhưng như vậy vẫn là loạn luân!

- Ba....

- Ngay cả nếu ba và Thara có ly dị để các con không còn là anh em nữa, nhưng kể cả ba hi sinh hạnh phúc của mình, ba cũng không thể, không thể nào chấp nhận chuyện 2 đứa con trai yêu nhau được, con hiểu không?

-

Tum gần như chết lặng, Tum biết, sẽ có ngày này, nhưng Tum thực lòng vẫn mang hi vọng nó sẽ đến chậm một chút....

- Ba, chúng con không định dẫu ba, nhưng...

- Dù là như thế nào, ta cũng sẽ không chấp nhận. Tum, con nghe cho rõ đây:. Ta không hiểu Tar đã:” lấy ” cho con như thế nào. Đó có thể chỉ là vì con gần gũi với Tar nhiều, nên bị nhầm lẫn tình cảm giữa anh em với nhau. Con hãy quen bạn gái đi. Ba đã tìm được đối tượng cho con rồi.

- Không, ba, không đời nào! Tum lắc đầu, nhìn ba:

- Con yêu Tar, chúng con là yêu nhau, Tình cảm này đã quá sâu sắc rồi, con sẽ không quay đầu lại, con sẽ không bao giờ từ bỏ!

- Con muốn chăm sóc cho Tar, ba, xin hãy cho chúng con một cơ hội!

- Ta đã cho con một cơ hội ngày hôm nay và là cơ hội duy nhất. Nếu con không nghe theo lời ba quen cô gái kia và dứt điểm thứ tình cảm sai trái này. Thì đừng bao giờ gọi ta là ba, cũng đừng mang dòng họ của ta nữa. Con hãy suy nghĩ cho kỹ, Bà nội con sẽ chấp nhận chuyện con là gay sao? Rồi gia đình này sẽ sống ra sao nếu như con không lấy được quyền thừa kế?

- Ba! 2 người yêu nhau thì có gì sai?

- Tum, con vẫn không hiểu sao? Hai người yêu nhau thì không có gì sai, nhưng 2 người con trai yêu nhau là trái luân thường! Ta và cả Thara đều không chấp nhận chuyện này.

- Dì Thara?

- Đúng vậy! Ta mong con hiểu. Nếu con còn thực sự coi ta là ba, còn muốn cái gia đình này vẫn còn được gọi là gia đình, con hãy tỉnh táo lại...

Ba Tum đứng dậy, thở dài, quay gót về phòng.

Tum lặng lẽ tựa lưng vào thành ghế.. nước mắt... cứ thế chảy dài... từng giọt lại từng giọt... không thể kìm lại.... Không thể từ bỏ.... không bao giờ từ bỏ... chỉ cần có Tar.... Mình sẽ không bao giờ từ bỏ.... đôi bàn tay khế siết... Tar... chờ anh....

Trên thế gian này. Có bao nhiêu người, dám yêu một người cùng giới với mình?

Tôi gọi họ là ĐẶC BIỆT.

Một người con trai đến với một người con gái. Cũng có thể là vì tình yêu, nhưng cũng có thể chỉ vì tình dục.

Nhưng một người con trai, đến với một người con trai, lại dường như không thể còn lý do nào khác ngoài 1 từ - Yêu-

Họ phải yêu tới bao nhiêu? Phải yêu tới như thế nào? Để quên mất việc đối phương cũng là con trai như họ?

Họ phải khao khát bao nhiêu? Khao khát tới như thế nào? Để vượt qua ranh giới của hai từ: Giới tính.

Paris, một đêm dài như ngàn giờ đọng lại... Thara ôm con trai vào lòng, bàn tay khẽ vuốt lên mái tóc mềm...

- Mẹ biết. Tar, mẹ biết con sẽ đau khổ một thời gian....

Không có tiếng đáp lại. Đôi má lúm đọng lại giờ đây chỉ còn là nước mắt.....

Tar.....

- Tar.... con cần phải hiểu rằng muốn tốt cho Tum thì con phải để anh ấy được làm một người bình thường. Có cuộc sống bình thường. Anh ấy không giống con...

- Tar... con nói con thương P“Tum... nếu con thương P”Tum thì con phải hiểu, làm một người mang giới tính như con, là một điều vô cùng khó khăn... Con yêu P“Tum càng nhiều... thì con càng không thể để P”Tum bước vào con đường đó được....

- Dù con có ra sao mẹ vẫn luôn yêu thương con, nhưng con có thể ở bên bất kỳ ai mẹ sẽ không phản đối – trừ Tum.

- Con muốn Tum bị mang tiếng loạn luân,, bị mọi người xa lánh và ghét bỏ sao?

- Con không muốn Tum được sống một cuộc sống hạnh phúc như bao người khác sao? rồi còn tương lai của Tum nữa... Con không có gì để luyến tiếc, nhưng Tum thì khác. Bà nội của Tum nhất định không bao giờ để lại quyền thừa kế nếu Tum là gay... Tum sẽ mất tất cả...

....Tar không thể bật thốt ra bất kỳ một lời nào.... Thara nhẹ lay cậu:

- Tar.. hứa với mẹ... quên Tum đi... hứa với mẹ... được không?

-

Từng câu nói của Thara, mỗi một chữ, một chữ, lại như một nhát dao cứa thêm vào trái tim vốn đã chẳng chịt vết thương của Tar, Tar chưa bao giờ nghĩ, tình yêu của mình lại khiến Tum có thể mất đi nhiều như thế... Tar vẫn ngây ngô cho rằng, yêu, đơn giản chỉ cần 2 người yêu nhau và ở bên nhau... thế là đủ...

Giờ đây cậu mới biết được. Hóa ra, yêu và ở bên nhau, là hai câu chuyện riêng biệt!

Nếu sự ra đi của em.... giúp anh có được tất cả.....

Nếu tình yêu của em... lại khiến anh mất đi hạnh phúc....

..... Vậy hãy để tình yêu này, giúp em nói lời chia tay.....

P”Tum... Vì anh... Em nguyện ý rời xa.... Em nguyện ý buông bỏ thứ tình yêu mộng tưởng đó...

Chỉ là một giấc mơ....

Tar, Sẽ ổn thôi.....

Tar, Sẽ ổn thôi.....

Mỗi một ngày, Tum đều gần như điên loạn tìm cách liên lạc với Tar. Nhưng ngoài giọng của dì Thara báo Tar vẫn ổn, thì không còn gì khác.

Tum gần như không thể ăn, không thể ngủ, trái tim cậu như rướm ra từng giọt máu, lồng ngực đau nhức, thật khó thở!

Phải đi, Phải đi tìm Tar... Không thể để Tar biến mất như vậy được....

cậu vội vàng... lao ra khỏi cửa phòng....

- Con định đi đâu?

- Ba, con xin ba, đã 1 tuần rồi, con không thể chịu nổi nữa, nếu ba thực sự còn coi con là con thì xin hãy để con đi tìm Tar...

Bốp!, Một cái tát mạnh vang lên, trên mặt Tum hiện rõ 5 ngón tay của Pit. Tum đứng chết lặng giữa nhà....

- Nếu như mày vẫn không chịu hiểu ra, vậy thì tao cũng không cần phải khuyên nhủ mày thêm nữa. Tao cho mày thêm 1 tuần, nếu mày vẫn ngoan cố thì đừng có trách tao!

Nói rồi, ba Tum bước ra ngoài.... Tum đứng chết lặng giữa nhà....

Tách! Tiếng ổ khóa ngoài cửa kéo Tum trở lại với thực tế....

- Trời ơi!!, ba, ba, xin ba mở cửa ra,.....!

Giữa đêm tối... có một bóng hình, ngồi dựa lưng vào cửa... đôi tay ôm chặt lồng ngực....

Đau.... Đau đến mỗi một ngụm thở cũng thực là khó khăn!. Hạnh phúc ư?

Hạnh phúc có phải chỉ là những thứ người ta đem ra để lừa gạt nhau hay không?

Ba.... Con đã làm gì sai? Yêu một người con trai... có gì sai?

Tar ơi.... Tar.... Anh phải làm sao? Anh phải làm sao đây?

Khoảng cách giữa người và người, là địa lý

Khoảng cách giữa hai người yêu nhau, là trái tim

Khoảng cách của địa lý có vĩ độ để đo

Khoảng cách của trái tim là dùng tổn thương để đo

Chỉ đã từng yêu nhau tới chết,

Mới hiểu thế nào là đau thương!

Cùng đêm đó, Paris,

- Tar, tỉnh lại đi con, trời ơi Tar...

- Mau, mau, làm ơn cho 1 xe cứu thương tới địa chỉ X

- Tar, Tar ơi, con sao rồi....nghe mẹ nói không Tar...

Từ khi quyết định xa rời Tum...

Mọi thứ trên đời này, có cũng như không,

Không có Tum, bánh ngọt đến thế nào cũng không còn vị. Gió có lạnh hay không? Nắng có ấm hay không? Hoa có nở hay không, tuyết có rơi hay không.... Màu sắc, chỉ còn lại một bầu trời xám xịt...

Tar không biết P" Tum ạ.... Tar không muốn... không nữa.... không đành lòng...

Đừng bắt Tar phải xa rời P" Tum..... Chìm sâu trong cơn sốt... Tar lịm đi lúc nào cũng không hay...

- Mẹ? sao con lại ở đây?

- Ơn trời, con tỉnh rồi...

Thara khóc tới sưng hết mắt.... Con tỉnh là tốt quá rồi. Con không khỏe ở đâu sao không nói để mẹ xin nghỉ ở nhà với con.... Trời ơi.. con.. con xem... con đã hốc hác tới như thế nào rồi...Tar gượng sức:

- Mẹ? xin mẹ... Tar xin mẹ được không?

- Xin mẹ đừng bắt con xa P"tum... con xin mẹ được không? Không phải trước giờ mẹ đều yêu thương con nhất sao? Con không chịu nổi... mẹ.... Con xin mẹ....

Tar không còn đủ sức để ngồi dậy, nằm trên giường bệnh, bàn tay siết lấy tay Thara, ánh mắt ngập nước, nhìn Thara cầu xin...mong chờ..... Không có một bà mẹ nào có thể kìm lòng được....

- Tar... con thực sự yêu P" Tum đến như vậy sao?

- Con yêu... con rất yêu... Mẹ... con xin mẹ, con thực sự xin mẹ....

- Được, Tar, mẹ sẽ thử nói chuyện với bố Pit. Giờ con hãy ngủ một giấc đi, con hãy ngủ đi...

Sau khi Tar chìm trong giấc ngủ, Thara bước từng bước thẫn thờ ra ngoài hành lang....

- P”Pit. Tar nhập viện rồi! thằng bé không chịu nổi...

- Em nói bệnh viện gửi hóa đơn vào mail cho anh..

- Không phải chuyện tiền nong, Có thể nào..,

- Không thể nào! Thara, Em và anh cũng đã biết chắc chắn Tar sẽ phải chịu 1 cú sock và chúng ta cũng đã nói rõ ràng với nhau rồi, anh biết là em đau lòng, nhưng Tar ốm vài ngày rồi sẽ khỏi. Em muốn thằng bé đau khổ 1 thời gian hay đau khổ cả đời?

-

Thara cúp máy. Bà biết, bà cũng rất hiểu, thật khó khăn cho P”Pit. Hiện tại bây giờ bà nội của Tum vẫn chưa đưa ra bản kế thừa chính thức, Thật sự nếu chuyện này xảy ra.... thì ảnh hưởng là chuyện không thể tránh khỏi... Chỉ tội 2 đứa nhỏ...

Ba Tum luôn kiểm soát tất cả mọi liên lạc của Tum.

Thậm chí còn tới trường xin cho Tum nghỉ học một thời gian..

Mỗi một ngày, Tum mở skype, đọc lại những đoạn chat ngọt ngào, xem những tấm hình của Tar, nụ cười ấy.. đôi má lúm ẩy...

Và cả cái đêm đáng nhớ ấy...

Cái đêm đầu tiên của hai người.....cũng tại chính căn phòng này.....

Làm sao anh quên được ngày mà đôi bờ môi ngọt ngào đó nói ra lời yêu thương anh?

Làm sao anh quên được em đã ngượng ngùng như thế nào, để anh có thể thấy toàn bộ cơ thể ấy?

Đôi chân trắng mịn màng, làn da như lụa, mềm mại, Cằm cổ thon dài, yết hầu nhỏ xinh xinh....

Đôi núm vú hồng hồng, đôi đùi thon thả, đôi vai mảnh khảnh ấy, chú chim nhỏ khép nép giữa bụi cỏ hoang.... Em đã đau đớn như thế nào, run rẩy từng chút một như thế nào khi anh tiến vào...

Trời ơi!

Anh thật sự không dám tin,...

.Anh thật sự không dám nghĩ tới rằng đó lại có thể là ngày cuối cùng chúng ta ở bên nhau!

Ngày cuối cùng ư?!. Một tuần qua không một ngày nào trôi qua là dễ dàng với anh. Tar...

Ngày cuối cùng?. Đúng vậy, ngày cuối cùng mà Tar liên lạc với mình... Mình đã thấy có mail của ba đăng nhập, nhưng lại không tìm hiểu

... Tar... Tar,...

Tum vội vàng lướt cuống lên mail, tìm lại mail của ba, mật khẩu, ba luôn để mật khẩu mọi thứ là ngày ba đón dì Thara về nhà....

Đăng nhập thành công...đang tải mail...

Có 1 mail mới tới... còn chưa đọc....

Dưới phòng khách...Tum chậm rãi ngồi xuống đôi diện ba mình,

- Ba. Con đã suy nghĩ, con đồng ý đính hôn với cô gái kia.

Ba Tum nhìn Tum đầy nghi hoặc:

- Thật sự?

- Con nghĩ rằng ba nói đúng, là con đã nhầm tình cảm của mình với Tar. Chỉ đơn thuần là tình cảm anh em. Trước đây khi ba chưa đưa dì và Tar về, chẳng phải con cũng từng có bạn gái sao?

- Đúng vậy.

Ba Tum thở hắt ra.

- Ba không muốn làm khó con đâu. Nhưng trước mắt con cứ nghỉ học hết tuần này đi, nhân cơ hội ba mời cô gái kia tới nhà luôn, Bà nội con rất thích cô bé đó.

- Vâng, con hiểu. Ba khôi phục lại thẻ của con đi. Nếu đưa bạn gái đi chơi mà không có tiền thì kỳ lắm. Tum cười,

- Con trai của ba thật đã trưởng thành rồi. Được thôi, ngay chiều nay ba sẽ mở lại tài khoản cho con. Cứ xài những gì cần thiết.

Hai ngày sau, tại sân bay:

- Đặt cho tôi vé máy bay sớm nhất đi Paris.

- Vâng.....anh chờ một lát

- Dạ của anh đây, của anh là xxxx bath

- Cám ơn!

- Không có gì, P”tum, rất hân hạnh.

Trên một chuyến bay, mỗi người lại có một cảm xúc nhất định. Cảm xúc của Tum bây giờ là sự hoang mang lo lắng tột cùng mà dường như không có một từ nào, một ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết được.

Hóa đơn viện phí!? Tar nhập viện, do kiệt sức?!

Dù là nhắm mắt hay mở mắt, dù là đang đi hay dừng lại, dù là ngay mới sáng nay thôi bố Tum còn hân hoan vì cuộc gặp gỡ của Tum và cô bé kia. Dù là bất kì khoảnh khắc nào, Hình ảnh Tar yếu ớt nằm trên giường bệnh, đều có thể 1 khắc bóp vỡ trái tim anh, chất ra từng giọt máu!

Trong bệnh viện,

- Vì sao hả mẹ? Con đã yêu P”Tum nhiều như thế....

- Tar, việc anh trai con đính hôn cũng là điều sớm muộn sẽ xảy ra, mẹ đã nói với con rồi không phải sao, Tum không giống con..... có thể là trước đây do con thường bên cạnh Tum, nên mới có sự nhầm lẫn tình cảm của mình....

- Tar... Tar....

- Chị ấy xinh chứ? xinh đẹp,...Mẹ, nếu con là con gái thì tốt rồi đúng không?

- —

- Tại sao mẹ không sinh con ra là con gái? Tại sao lại như vậy???

- Tar, bình tĩnh lại nào con....

Tar không nghe thấy gì nữa. Ngất lịm. Sáng nay, Thara đã cho Tar biết về việc đính hôn của P”Tum.

Bà nghĩ rằng làm như vậy sẽ sớm khiến Tar quên được, bà vẫn không thể hiểu hết nỗi tình cảm của Tar, thực sự.... Đã sâu tới đường nào!

Trên thế gian, có biết bao nhiêu người; nhưng,

Xác suất của một người tìm thấy người mình yêu trên thế gian này, là bao nhiêu phần?

Xác suất của một người tìm thấy người yêu cùng giới trên thế gian này, lại là bao nhiêu phần?

Đã là khó khăn tới chừng ấy để tìm thấy được, Vậy mà tại sao vẫn không cho họ ở bên nhau?

====

Khi Tar tỉnh dậy, trời đã bắt đầu tối. Những bông tuyết rơi đầy bên thềm ngoài cửa....

Thara không có ở đây. Như vậy cũng tốt. Thức dậy sau một giấc mơ dài... thật dài...

Giấc mơ có P”Tum... giấc mơ được cùng nắm tay anh đi tới cuối con đường dài...

Giấc mơ có đôi tay dịu dàng của P“Tum nhẹ vuốt lên mái tóc... Nhưng sao.... Bên cạnh P”tum lúc này... lại là một người con gái.... Không.... Xin đừng... bỏ rơi Tar....

P”Tum...

Tar không thể cho P“Tum lần đầu tiên.... Nhưng Tar vẫn thật vui mừng, vì P”Tum sẽ là người cuối cùng của Tar... Hạnh phúc nhé... P”Tum....

Vì yêu... mà buông tay....

Tar cầm lấy con dao gọt hoa quả phía đầu giường,

Mạnh mẽ, xoẹt một đường qua cổ tay, con dao sắc bén nhanh chóng làm những giọt máu tràn đầy ga giường, rơi xuống đất....loang lổ!

Yêu anh....nhiều tới mức....cách duy nhất khiến em quên được anh... chính là không bao giờ còn có thể nhớ nữa...

Yêu anh... nhiều tới mức... cách duy nhất khiến em có thể chấp nhận rời xa anh....chính là bản thân không còn tồn tại nữa!

-.... P”tum.... Tar ước gì.... Nếu chết, có thể chết trong vòng tay của anh....

Đôi mắt đã khép lại, một giọt nước mắt từ từ chảy xuống khuôn mặt yếu ớt.... cánh tay buông thõng... sinh mệnh vốn dĩ đã nhỏ nhoi, bởi vì yêu mà sống, cũng bởi vì yêu mà chết đi....

Khi Thara cầm hộp thức ăn bước vào cửa, Tar chỉ còn lại những hơi thở mỏng manh.

-

- Không!!!!!!!!!!!!!!

Hộp thức ăn rơi xuống đất, vương vãi khắp cửa... Trái tim của một người mẹ, giờ đây như những cánh hoa bất đầu tàn, rụng xuống, tả tơi....

14 tiếng trên máy bay, không ăn, không ngủ, chỉ có nỗi đau và sự lo lắng ngập tràn...

Khi Tum tìm tới địa chỉ bệnh viện trên hóa đơn mà Tum đã thấy được, Lúc này đã là 12h đêm...

Tum gần như là chạy tới khi thấy Thara,

- Dì Thara! Tar đâu?

Thara đang ngồi trên dây ghế, hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt chỉ còn toàn là thương đau... Bà ngẩng lên khi thấy Tum bước tới, khẽ giật mình, thẳng thốt:

- Tum?? Tum?? Là con sao? Sao con lại ở đây...

Nhìn đôi mắt Thara sưng đỏ, lại không ở trong phòng giờ này mà là.... đang đứng ở cửa phòng cấp cứu?. Phòng cấp cứu? Trời ơi!

- Dì! Mau nói cho con biết...

- Tum, Tum ơi... dì xin lỗi, là dì không tốt! Tar tự tử, nó biết chuyện con đánh hôn rồi tự tử! Tar ơi... Thara nức nở...

- Đánh hôn? Tự tử? Tar!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! KHÔNG!!!!!!!!!!!!!!

Tum hét lên rồi gần như xông vào trong phòng cấp cứu, các bác sĩ phải gọi bảo vệ tới, dẫn Tum và Thara ra ngoài phòng chờ...

Không! không thể nào!! Không thể nào.... Tar.... Em không thể bỏ anh được, Em không thể nào bỏ anh được, chỉ là giả thôi.... Anh không còn cách nào khác để ra ngoài, anh không còn lựa chọn... Ngoài em ra, anh không cần ai cả!, không một ai... ngoài em....

Xin em hãy tỉnh lại!, hãy cho anh một cơ hội,... Tar!!!! Chỉ cần em tỉnh lại, anh nguyện bỏ sau lưng cả thế giới này, chỉ để được bên cạnh em.....

Anh xin lỗi... Anh đã hứa sẽ bảo vệ em... vậy mà nỗi đau ngày hôm nay em phải chịu... lại chính là do anh đem lại!

.....Nếu em không còn nữa... mọi thứ... chỉ là vô nghĩa!

Tum gần như ngã gục xuống hàng ghế dài... lạnh lẽo,

.....Cho tới mãi về sau này, Tum vẫn không thể hiểu nổi, mình đã sống qua từng khắc, từng khắc của đêm hôm đó như thế nào!

Trong khi bố của Tum đang vội vã trên đường tới....

Ngoài phòng cấp cứu:

- Cậu bé mất quá nhiều máu, cũng may đang là ở bệnh viện nên chúng tôi đã cấp cứu kịp thời. Nếu là ở nhà hoặc ở nơi khác chuyển đến thì khó có khả năng sống,

- Cám ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ!

- Hiện mới qua cơn nguy kịch, tuy nhiên, cậu ấy rất yếu, ý thức cũng dường như rất mơ hồ, có vẻ như vừa trải qua 1 cú sốc quá lớn, người nhà cần chú ý tinh thần của cậu ấy.

- Vâng, vâng,....

Khi băng ca được đẩy ra, Tum đau xót nhìn gương mặt trắng xanh của Tar, bông băng trắng muốt bao lấy cổ tay mảnh dẻ.... Trong lòng như có hàng vạn mũi kim đâm. Đau nhói....

Không thể mất đi.... Bằng bất cứ giá nào.....

Trưa hôm sau.

Ngoài hành lang,

- Nếu anh nhất định không đồng ý vì sợ loạn luân. Em sẽ li dị anh. Chỉ cần chúng ta li dị thì 2 đứa nhỏ không còn là anh em nữa, được chứ?

- Thara, anh...

- Nếu anh cảm thấy không đủ nữa, em sẽ nuôi 2 đứa cho đến khi Tum tốt nghiệp, không cần số tiền thừa kế đó của nhà anh!

- Thara... Thật ra, khi nghe tin Tar tự tử... trên suốt dọc đường đi anh đã suy nghĩ rất nhiều.... Tạm thời,.... Trước mắt cứ để cho chúng ở bên nhau... chuyện của bà nội chúng ta sẽ bàn bạc sau.....Anh... anh nghĩ là... anh thực sự vẫn chưa hiểu hết tình cảm của chúng.... Anh xin lỗi, Thara...

Trong phòng bệnh,

- Đôi lông mi hé dần.... thoát khỏi sự mơ màng....

- Tar...,Tar... em tỉnh rồi sao? Anh đây... P" Tum của em đây... Em nghe tiếng anh nói không?

...Khuôn mặt người yêu thương nhất hiện ra, dần rõ ràng....

Đúng!. điều ước cuối cùng của mình....được chết trong vòng tay của P" Tum... Nếu cảm giác chết là cảm giác như thế này... thì thật sự là không đáng sợ....

Tar cố gắng cất tiếng gọi từ nơi cổ họng bỗng rất khô khốc, môi cậu hé nở một nụ cười...

- P" Tum... Cuối cùng anh cùng tới....

- Tar.... Cuộc đời này, điều khiến anh hạnh phúc nhất và hối hận nhất, cũng chính là em. Anh hối hận vì bản thân đã không thể bảo vệ được em... Tar, Nếu em đã tỉnh lại...xin hãy cho anh thêm một cơ hội, Dù mai kia có ra sao, chỉ cần có em... anh không từ bỏ!

Tum nhẹ nhàng nâng bàn tay mảnh khảnh tới gần miệng, khẽ đặt lên đó một nụ hôn.. Tar... anh yêu em!

=====

Chỉ có kim cương mới rạch được kim cương

Chỉ có ái tình mới thay thế được ái tình

Nhưng đâu đó, vẫn có một thứ ái tình... mà không gì trên thế gian này có thể thay thế và chia lìa được... dù đó có là ranh giới của sinh tử....

Ngồi bên cạnh nhau, có gọi là gần?

Nửa vòng nhân gian, có gọi là xa?

=====

Các bạn đọc thấy hay thì nhớ vote cho mình nha.

Ủng hộ mình bằng cách chia sẻ cho nhiều người biết.

Xin cảm ơn!

7. Tình Cờ Yêu - Chương 7: Fanfict 7: Aepete - Âm Mưu Của Pound

Ngữ cảnh fanfict 7: Nếu các bạn có thời gian vui lòng đọc fict 4-5 trước để tránh khó hiểu ạ.

Trong fict 5, cả đội bóng đi chơi tại bãi biển, khi Ae dìu một cô gái đang bị đuối nước vào bờ, Tin đã chụp ảnh lại và gửi ảnh này cho Pete. Sau khi bị Tin đốt nhà có chủ ý, nhà của AE và Pete đã bị cháy gần tới nóc:)). Ae đã bắt xe từ biển về ngay trong đêm.

Trong Fict 7 này mình sẽ viết về câu chuyện tiếp theo đó, có sự xuất hiện quan trọng của Mr Porn.. à nhâm Pound”))))

=====

Tựa fict 7: Mọi thứ đều có thể chia sẻ. Ngoạitrừ tình yêu,vì bản chất của nó, chính là sự ích kỷ

=====

Không thể hiểu nổi, có chuyện gì mà Pete mới hôm trước còn đang vui vẻ nhấn mình live tream, vậy mà suốt từ trưa qua đã không thể liên lạc được. Tuy P”no khuyên mình cứ bình tĩnh để tới sáng xem sao, đằng nào chiều cũng về, nhưng mình thực sự không thể chịu nổi. Cái cảm giác này khiến mình cả người như bị ong chích, vô cùng khó chịu. Túm lấy cái ba lô đơn giản, khoác vội lên vai, cuối tháng này dù có ăn mì gói thì bây giờ cũng phải bắt taxi về lại thành phố ngay lập tức...không thể chịu đựng thêm nữa...

4h sáng, sau một quãng đường dài gấp gáp từ biển về. AE có mặt trước cửa phòng Pete.

Ae không ngần ngại thời điểm hiện giờ xung quanh đều đang vô cùng yên ắng, mà đập cửa phòng:

- Mở cửa cho tao, Pete, Pete, mở cửa ra..

Không có tiếng trả lời

- Mở cửa cho tao...

Ae vừa đập cửa vừa lấy điện thoại gọi liên tục vào máy Pete,

Không có người bắt máy,

Ae cầm vào nắm tay vịn trước cửa phòng, đang dường như muốn bẻ gãy nó, thì phòng bên cạnh có tiếng vọng ra:

- Mà bị điên hả? Nó không có ở đây đâu. Mẹ kiếp giờ là mấy giờ chứ?

Cửa phòng khóa. Đúng vậy, cửa phòng khóa. Ae sống người:

- Có chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Không liên lạc được, cũng không có ở trong phòng... Không lẽ nào là về nhà? Đúng vậy, hôm nay là chủ nhật, cũng có thể cậu ấy về nhà.

Ae vốn dĩ không phải người có thể suy nghĩ mọi chuyện quá nhiều và tỉ mỉ,

Nhưng... tại sao không liên lạc được... Nhìn vào chiếc điện thoại, màn hình hiển thị 04h10"sáng... Giờ này... cũng không thể nào gọi cho dì được. Nghĩ như vậy, lòng Ae lại dậy lên một sự lo lắng vô cùng, trái tim Ae giờ đây chỉ muốn ngay lập tức gặp được người con trai ấy.

Phải làm sao, từ đây về nhà Pete....

Cậu muốn bắt xe, nhưng bây giờ mới chỉ hơn 4h sáng... Thật khó để có thể bắt được....

- Pete -

.... Không muốn lãng phí thêm 1 phút giây nào nữa...

Ae nhanh chóng lao xuống đường...

Dưới sương sớm lạnh lẽo... bóng dáng của một người con trai...băng qua từng hàng cây ven đường...

Nếu không có sức mạnh của tình yêu, liệu có bao nhiêu người có thể làm được những điều mà chúng ta đã từng nghĩ rằng mình không thể?

Cũng có bao nhiêu kẻ tự nhận mình là thông minh cho đến khi tình yêu khiến họ có những hành động thật ngốc nghếch?

Tình yêu, là thế đó....Nơi nào có hạnh phúc, nơi đó sẽ có yêu thương....

Việc chạy 1 quãng đường dài đối với 1 cầu thủ thực sự không phải là một điều quá khó khăn,

Nhưng Ae vừa trải qua 1 chuyến xe dài từ biển về, và chạy trong màn sương lạnh giá. Khi tới nhà Pete, Người cậu dường như ướt đầm sương... Cổng vẫn đóng,...

Ae bối rối... cậu đi lại trước cổng, liên tục vò hai tay vào nhau vì quá sốt ruột...Cậu cũng không quản rằng trông cậu giờ đây thật sự rất nhếch nhác.... Khiến cô giúp việc nhà Pete gần như không thể nhận ra cậu:

- Ai vậy? cậu tìm ai? – cô giúp việc nhòm qua song cổng

- Dạ, con chào cô... Con... con... Pete hôm qua có về nhà không ạ?

- À... Cậu có phải, Ae... là cậu Ae đúng không?

- Dạ, con có thể vào tìm Pete được không ạ?

- Nếu là cậu thì được – cô giúp việc dí dỏm và mở cổng.

Ae lập tức chạy vào trong nhà, cậu muốn chạy ngay lên phòng Pete. Nhưng tới phòng khách thì gặp mẹ Pete bước từ trên lầu xuống:

- Ae?

- Dạ? – Ae quay lại, nhìn thấy, lập tức vái chào:

- Con chào dì ạ!

- Ae, con tới tìm Pete sao?

- Dạ vâng ạ, con có thể lên lầu không?

- Giữa 2 đứa có chuyện gì sao? Hôm qua Pete về nhà, tâm trạng nó rất kỳ lạ. Dì hỏi gì nó cũng không nói.

- Dạ? Dì để con gặp Pete trước được không ạ. Con cũng không rõ là chuyện gì ạ?

- Ừm, con lên đi.

Ae chỉ chờ có thể, trên vai vẫn khoác chiếc ba lô, vội vã chạy lên lầu.

Sau khi nhận được tấm ảnh Tin gửi, Hình ảnh Ae đang dịu một cô bé trong lòng giữa bờ cát trắng... khiến tim Pete như trật nhịp.... Pete thấy mình đang như bị bỏ rơi lại giữa bao la này...

Đau đớn nhất trong tình yêu, không phải là khi chia tay, cũng không phải là giận dỗi, mà có lẽ, đó chính là cảm giác bị bỏ rơi.

Đáng sợ nhất trong tình yêu cũng không phải là hận thù, mà chính là đã quên mất nhau...

Ae nói, không thể cho Pete đi cùng... Có thể... là lý do này chăng?

Có thể nào... Sau lần đầu tiên 2 người hoan ái, Ae phát hiện ra.. Ae chán ghét mình? Chán ghét làm việc đó với con trai....

Có thể nào... Ae ân hận.. ân hận vì đã quen một kẻ.... như mình...

Những suy nghĩ, những nỗi sợ hãi đó... dần dần ăn mòn tâm trí Pete... Nước mắt cũng không tự chủ mà chảy ra... Ae...

Khi tiếng Ae vang lên ngoài cửa phòng. Pete mới ngủ được một chút, đôi mắt sưng mọng đỏ nghe tiếng Ae ở ngoài cửa. Pete còn nghĩ mình đang mơ...

- Pete, là tao, Ae đây, mở cửa cho tao đi...

-

- Pete, mở cửa ra, mày sao thế?

Tiếng gọi lớn thêm, làm Pete tỉnh dậy... Thì ra... không phải là mơ.- Là Ae, thực sự là Ae...

Pete thoáng mừng rỡ, vội vàng nhồm dậy, nhưng khi tay nắm vô nắm khóa phòng... hình ảnh AE dịu cô bé

đó lại hiện lên... trông họ.., thật ngọt ngào... Không, Pete... mày chưa sẵn sàng... mày thực sự không biết phải đối diện với con người trước mặt này sẽ như thế nào...

- Ae về đi nhé, Hôm nay Pete mệt lắm. Không muốn gặp ai cả!

Lời nói của Pete như một xô nước lạnh tạt thẳng vào sự háo hức của Ae:

- Mày làm sao vậy?

- Mình không sao cả, chỉ là không muốn gặp Ae lúc này,

- Pete, mày có biết tao vất vả thế nào để đến gặp mày hay không hả?

Mày có chuyện gì cứ mở cửa ra, rồi nói cho tao biết. Tao tức chết với mày quá Pete!

- Ae, Ae về đi, mình sẽ gặp Ae sau. Hiện giờ mình thực sự không muốn gặp Ae!

Sương xuống lạnh ướt đầm người cũng không xua được sự bức bối trong lòng Ae lúc này,. Thực sự.. không thể chịu nổi, Lúc tới háo hức bao nhiêu... lúc này thực sự không thể kìm chế được, Ae giơ chân đạp rầm một cái vào cửa phòng, bỏ lại một câu:

- Như mày muốn!

Đằng sau cánh cửa ấy, Pete gục xuống, gục đầu vào gối:

Ae.... Ae muốn Pete nói gì trong sự đau đớn này?

Pete thực sự không đủ bao dung để thấy AE bên người khác....

—Mọi thứ đều có thể chia sẻ. Ngoại trừ tình yêu, vì bản chất của nó, chính là sự ích kỷ—

Trước cửa phòng Ae:

- Thằng chó Pound, mở cửa !

- DM cái đéo gì réo vậy ? – Pound kéo chăn trùm qua đầu lẩm bẩm chửi.

- Mở cửa cho tao ngay!

-

- Mở cửa cho tao- Ae lấy tay đập vào cửa như muốn làm tung cái cửa luôn vậy.

Pound nửa tỉnh nửa mê lồm cồm bò dậy, vừa mở cửa ra thì thấy mặt Ae hằm hằm gạt mình sang một bên rồi lao vào phòng,

- Mà lại bị cái gì vậy? Sao bảo chiều tối nay mới về?. Về mà lại còn quên không đem chìa khóa về à, tao mà đi với bạn gái đêm qua là chết mẹ mày rồi, ở ngoài đường luôn đấy.

- Mày bớt xàm cái mồm lại giúp tao!

- Ờ hay, vừa mới đi tắm biển về tâm hồn phải tươi mát chứ!

- Tươi cái đầu mày đó - Ae mang bộ quần áo rồi lao vào phòng tắm.

- Mẹ không hiểu nổi. Pound lải nhải rồi chui đầu vào trong đồng chăn ngủ tiếp.

Ae bước từ nhà tắm ra:

- Mày ngủ gì mà lẩm thế? Mấy giờ rồi!

- Hôm nay là chủ nhật mà, mày ăn trứng cái gì vậy/

- Chủ nhật thì cũng đừng ngủ như lợn thế chứ?

Linh tính Pound cho biết có chuyện chẳng hay, nên ngồi dậy, hỏi:

- Rút cuộc mày bị cái gì vậy Ae.. à há? Đừng nói với tao.. mới chỉ đi có 2 đêm, mà thằng Pete ở nhà có bồ mới nhá?

Ae ném cái gối vào đầu Pound:

- Cút!

- Không thì mày đi đêm với mấy em xinh tươi ở biển về rồi giờ ngứa ngứa hả?

- Pound, tao nghĩ mày nên tu cái mồm đi, kẻo sau này mày sẽ lấy phải một bà vợ có cái mồm xàm xí gấp đôi mày đó!

- Tao không nhìn mặt, miễn ngực to mông cong là được, tao chịu tất!

Nói rồi pound mon men bò vào gần giường chỗ Ae đang ngồi:

- Sao? Có chuyện gì?

- ... Ae lắc đầu,

- Chuyện thằng Pete chắc luôn, sao? Mày quên anh đây là chuyên gia tư vấn à?

- Nó giận chuyện gì đó, không gặp tao luôn, cũng không nghe điện thoại, tin nhắn cũng không trả lời,

- Mà nó giận chuyện gì?

- Mẹ kiếp, nếu tao biết nó giận chuyện gì thì tao đã chẳng tức điên như thế này, Trong khi tao vượt cả đêm, rồi chạy cả tiếng đồng hồ tới nhà nó, mà nó còn không gặp tao nữa!

- À há! Pound bữu môi...

- Mày cứ ở đấy mà à há, tao đi mua đồ ăn sáng rồi chạy bộ mấy vòng đây, khó chịu quá!

- Ê, ê nhớ mua cho tao bát hủ tiếu nha, bò hằm nha!

- Kệ mẹ mày!

- Nếu mày mua cho tao bát bò hằm thì tao sẽ làm sù giả cho?

- Mày đi chết đi thằng khốn!

Ae lao ra ngoài trong khi Pound khẽ khẽ vuốt vuốt cái cằm, chép miệng, vỗ đùi cái tét:

- Bất cứ sự giận hờn nào cũng có thể giải quyết bằng tình dục!

- Một đêm là xong phim! - Pound tự phát biểu xong rồi với lấy cái gương soi, gật gù:

- Mà giỏi quá đó Pound, đã đẹp trai lại còn giỏi!

Tối đến,

Ae đang ở trong phòng, làm bài tập. Thật sự quá là khó chịu, tâm trí Ae như treo trên chín tầng mây, lơ lửng

- Thật con mẹ nó quá khó chịu, Ae vò nát quyển vở trước mặt...

- Thật con mẹ nó không thể hiểu được!

Phải đi tìm Pete...

Ae đứng dậy, Pound thấy thế, vội vàng túm lại:

- Mà đi đâu vậy?

- Tao phải đi tìm thằng Pete.. não tao sắp nứt ra rồi!

Pound bĩu môi: uống cốc nước cam này cho thanh nhiệt đã, rồi từ từ nghe tao nói.

Ae nhìn Pound mắt tròn mắt dẹt, mặt đầy nghi ngờ:

- Mà pha nước cam cho tao? hôm nay có động đất sao?

- Thì tao cũng phải quan tâm tới thằng bạn cùng phòng một tý chứ, uống, đừng phụ cái công của tao

- Ae cũng không nghĩ ngợi nhiều, tính uống xong rồi đi tìm Pete, nhưng vừa uống xong thì thằng Pound lại bảo:

- Thằng Pound đã ra tay rồi, cứ ở đây đợi chàng công tử của mày đến, nhá, giờ tao phải đi ra ngoài, chúc

một đêm vui vẻ!

Nói rồi Pound cười ha hả và xách đít đi ra ngoài. Trong khi Ae vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, Thì chỉ một lát sau, tiếng Pete ở ngoài cửa, nghe như vừa chạy rất vội đến:

- Ae, Ae ơi, Ae!

Ae vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, vừa mở cửa, Pete đã trưng một khuôn mặt lo lắng tột cùng, hai tay bám lấy vai Ae, liên tục hỏi

- Ae ốm sao rồi? đã dậy khỏi giường được rồi ư?

-

- Ae... đã ăn được gì chưa?

- Ae hơi bất ngờ, nhưng thấy hành động kỳ quái tối nay của tên bạn cùng phòng chết tiệt, Ae dò hỏi:

- Thằng Pound đã nói gì với mày sao?

- Ae, để Pete đỡ Ae vào giường nghỉ đã, nói rồi Pete dìu Ae vô giường:

- Ae thấy sao rồi? Pete nhận được tin đã vội vàng tới... Pound nói, Ae vì đi xe cả đêm qua rồi sáng nay... sáng nay.... Chạy mấy tiếng tới tìm mình... bị nhiễm sương lạnh... Hết sốt rồi lịm đi... ăn gì vào cũng ới hết....

Thấy khuôn mặt lo lắng của Pete dành cho mình, những cử chỉ dịu dàng ấy lập tức xoa dịu trái tim của Ae, Ae mỉm cười

- Mày thấy tao bây giờ giống bị bệnh lắm sao?

- Ae....

Pete bây giờ mới ngẫm lại, nhìn Ae cũng không giống bị bệnh lắm...có thể là do lúc mới bước vào, mình quá lo lắng nên không để ý sắc mặt của Ae. Nghĩ như vậy, Pete rút tay lại, hơi cúi mặt, hóa ra Pound... Ae nhận thấy, liền giữ tay Pete lại, hỏi:

- Vẫn còn lo lắng cho tao tới thế, Vậy hãy nói cho tao biết rút cuộc là có chuyện gì, Pete, nhìn tao.

- Ae....

- Mà y đã là người yêu của tao rồi, giữa người yêu với nhau, không cần có bí mật..

-

- Hay là.... Hay là...Pete... mà y đã hối hận khi quen tao sao?

- Không, Ae, không... Pete chưa từng và sẽ không hối hận khi đã yêu Ae... Nhưng... Pete sợ mất Ae.... chỉ là.... Hạnh phúc như thế quá ngán ngẫm.... Pete sợ...

- Mà y đang nói gì vậy Pete...

- Ae.... Pete nhìn Ae, gần như lại bật khóc....

- Tao không có nhà cũng không có xe, chỉ có bờ vai này cho mà y dựa thôi, tao mới là người sợ mà y ân hận....

Hối hận?

” Người tôi yêu chính là anh, không phải là ai khác.

Đời này khó chia lìa, tình này khó dứt không quên

Nếu như định mệnh đã để cho chúng ta gặp nhau,

Tôi nguyện ở bên người dù qua bao nhiêu sóng gió

Mỗi một khoảnh khắc khi yêu đều đáng giá

Cũng chưa từng hối hận vì đã yêu người ”

Ae nhìn vào mắt Pete, trong người tự dưng cảm thấy bất đầu có chút nóng....”

- Vậy hãy cho tao 1 lý do? Cái lý do gì khiến mà y tránh né tao cả ngày nay.. Pete, mà y có biết trái tim tao dường như nứt toác ra khi sáng nay mà y không chịu gặp tao không?

- ——-

Pete cúi xuống, lấy điện thoại ra, mở hình, đưa cho Ae.

Ae hơi giật mình, mấy giây sau mới chợt nhớ ra, Ae mỉm cười:

- *Thì ra là mày ghen? Chỉ vì cái này thôi sao?*

- ... Ae,....

- *Cô bé này bị đuối nước, nhân tiện tao lại đứng gần đấy nên dìu vào bờ*

- ...

- *Mày có thể hỏi cả đội bóng đá nào cũng biết việc này, thậm chí tao còn không biết tên cô ta!*

- ... như vậy... như vậy....

- *Mẹ nó, tao mà biết thằng chó nào chơi xỏ tao, thì tao đâm vỡ mặt nó cho coi, còn mày đó, có mỗi chuyện này mà không chịu nói sớm....*

Nút thắt đã được gỡ... Là như vậy sao...

Người ta cứ luôn cho rằng yêu là những cung bậc cảm xúc phức tạp, nhưng người ta lại quên mất rằng, đó chính là thứ tình cảm thô sơ, mộc mạc nhất mà chỉ cần mở lòng, sẽ cảm nhận được tư vị ngọt ngào của ái tình...

- *Mình xin lỗi,, Ae... xin lỗi vì đã không tin Ae... Chỉ là mình rất sợ, mình sợ..... sau khi làm chuyện đó với mình, Ae sẽ ghê tởm...*

Ae ôm Pete vào lòng, Chưa kịp suy nghĩ được điều gì ngọt ngào, Pete vội vàng cảm nhận được làn da nóng bỏng của Ae:

- Ae, người Ae phát sốt thật đó! Nóng lắm!

Ae cũng cảm thấy không hiểu sao, tự dưng người càng ngày càng nóng, mà chỗ nào đó, lại tự dưng cứng lên. Cảm giác cả cơ thể không được tự nhiên lắm... Càng ngày càng như mất tự chủ... Trong khi đó Pete sốt ruột lo lắng:

- Ae, Ae sao vậy? Sao cơ thể lại nóng như vậy!

- Pete, tao không biết tại sao, mới chỉ ôm qua mày có một cái mà... mà tao...

Pete cũng nhìn theo hướng nhìn của Ae, chỗ nào đó đã đội qua một lớp quần mà đứng lên. Mặt Pete thoáng chốc đỏ:

- Ae...

- Pete, tao thề với mày, tao thật sự không hiểu sao.... Tao....

Nếu là bình thường, Ae chắc chắn sẽ cố gắng kiểm soát bản thân.. nhưng giờ đây, thật sự Ae không thể kiềm hãm nổi, thứ tính khí trong quần nóng tới muốn bốc cháy...

- Pete, tao xin lỗi... nhưng... tao thật sự.. khó chịu quá... giúp tao... cho tao được không?

- Ae....

Không để Pete trả lời, mọi dây thần kinh trên não như đã ngừng nghe chỉ bảo của lý trí, Ae lập tức đè Pete xuống giường, hôn loạn khắp nơi... hai bàn tay dường như không còn biết gì mà giật phăng quần áo của Pete xuống, ném đầy đất.

Khi quần của Ae được lột xuống, Pete thấy cậu nhỏ của Ae đã gần như không thể chịu được mà rỉ ra những giọt chất lỏng nhỏ đọng trên đầu, Các đường gân nổi lên rõ ràng, Còn Ae thì như một người khác, vội vàng như ăn lấy từng tấc da trên cơ thể cậu vậy,

Vừa thô bạo vừa ngọt ngào, Hai trái anh đào trước ngực Pete cũng bị Ae làm cho sưng đỏ, Khiến Pete không khỏi phát ra những tiếng rên nhẹ ;

- Ừm...

- Pete, Pete...cho tao, của tao...

- Ae...

- Mày sợ tao sẽ ghê tởm mày sao? Hừm? tao muốn mày tới sắp chết luôn đây!

-

... Pete chưa từng thấy Ae như vậy, vừa có phần mong chờ, vừa có phần lo sợ...

Cạch!

.....Chai bôi trơn ở khe giường lăn lông lốc dưới sàn nhà....

- *Vừa hay...*

- *Ae... từ từ thôi, Pete sắp không chịu nổi rồi....*

- *Mày không tin tao mà? Nên phải bị phạt thôi...Hôm nay tao sẽ phạt mày tới sáng!*

Sáng hôm sau:

- *Pete, tao xin lỗi, hôm qua... hôm qua dường như tao không phải là tao nữa!*

- *Ae... Là do Pete không tin Ae... nên Ae mới...*

- *Không đúng.... Pete, mày đừng ngồi dậy,,, tao... tao biết là rất đau. Tao... mẹ kiếp tao cũng không hiểu tới qua tao bị sao nữa....*

Đáp lại những lời nói luống cuống của Ae, Pete chỉ đỏ mặt, dụi đầu vào gối, Cảm giác nằm sấp cũng không tệ lắm, bởi vì có thể ngửi được mùi của Ae trên gối rõ ràng hơn....

- *Để tao bôi thuốc cho mày.....*

Lời tự thú của Pound:

Mẹ, viên thuốc kích dục đó đắt hơn tiền bát bún hủ tiếu bò hằm. Lại còn phải ngồi vắt cam cho nó, lại còn nhét chai bôi trơn vào đầu giường cho nó, giờ còn phải đi ngủ nhờ thằng Ping nữa chứ! Mình đúng là Pound tử tế, quá con mẹ nó tử tế luôn!

Các bạn đọc thấy hay thì nhớ vote cho mình nha.

Ủng hộ mình bằng cách chia sẻ cho nhiều người biết. Vì viết truyện này mà mình bị mất nick face nên không thông báo trên face được nữa vì thế mọi người bấm theo dõi mình.để được thông báo mỗi khi ra

chap mới.

Xin cảm ơn!

8. Tình Cờ Yêu - Chương 8: Fanfict 8 : Tincan - Người Yêu Tôi Chính Là Một Tên Ngốc!

Ngữ cảnh fanfict 8:

Trong fanfict 4 và 5 mình đã viết về “hành trình” nói lời thương mến và màn lột củ cải của cặp Tin Can,

Trong fanfict này mình sẽ viết về câu chuyện tiếp theo sau khi ở biển về. khá thú vị nha

====

Tựa fict 8: Yêu một người, chỉ vì người ấy là chính họ

=====

====

Dưới sân bóng,

Cả lũ không đứa nào tập luyện gì, mà cùng hò nhau quây thành vòng tròn.

Can ngồi lọt thỏm giữa cái vòng tròn đó, bắt đầu bị đồng bọn thẩm vấn:

- Nói!

- Hôm nay mà mày không nói ra mối quan hệ của mày với thằng IC mặt lạnh kia thì mày chết chắc!

- P”no... cứu em!!!- Can định túm lấy tay Techno, Techno lắc đầu, xua tay:

- Anh chịu rồi, vụ này chắc chú mày phải khai ra hết thôi.

- O? Nhưng mà em có làm gì đâu!

- Nếu mày không khai, tao sẽ đi tung tin khắp nơi là mày đã nhỏ còn ngắn, trụ không nổi 30 giây ha ha haha!

- Còn tao, tao sẽ phân cho mày nhiệm vụ dọn sân bóng 1 tháng!

- Đúng rồi, còn nữa, đi khênh nước cho đội bóng 1 năm luôn!

- Không cho nó ăn vặt nữa,

- Đúng vậy, đến trễ bắt chạy 5 vòng quanh sân!

Can nghe mà rùng hết mình! vội vàng lắc tít đầu”

- Tao khai, tao khai, chúng mày muốn biết cái gì chứ?

- Nói, tại sao nó lại ra biển?

- Mọi quan hệ của chúng mày là gì

- Tao nghe nó nói mày là người của nó, rút cuộc là sao?

- Chúng mày ngủ với nhau 2 đêm, đã làm những gì?

Can: - chúng mày hỏi từ từ thôi thì tao mới trả lời được chứ!

Tao.....

-Các người tính làm gì?

Giọng nói lạnh nhạt vang lên, Sau đó, Một bàn tay túm lấy Can giữa vòng vây, kéo đi trong sự bất ngờ của cả đám, mặt đứa nào đứa đấy ngơ ngác rồi tiêu ngải. có đứa chửi thề:

- Mẹ nó chứ, sít thì moi được thông tin rồi!

- Lại là cái thằng mặt lạnh đó, thiêng như ma vậy, đốt nhang muỗi cũng về!

Không hiểu sao, hết tiết học, Tin lại không muốn về, cậu hiếm khi nào nghỉ, mình thích đi đâu hay muốn đi đâu. Cuộc sống của cậu như một vòng tròn lặp lại, mọi thứ đi thật đúng hướng, như một cái khuôn được định sẵn, mọi thứ là như vậy, cứ như vậy..

Chỉ đến khi gặp phải cái tên gốc này, thì cuộc đời cậu mới bắt đầu có những cung bậc cảm xúc, mới xuất hiện những điều mà bản thân cậu chưa từng nghĩ tới.

Bên cạnh chiếc xe:

- Tin, cậu làm gì, đau tay tôi quá!

Tin buông tay, dùng ánh mắt khó chịu quét qua người Can một lượt:

- Cậu là người của tôi?

- Cái mẹ gì vậy? Kéo tôi xềnh xệch tới đây lại hỏi cái câu đó?

- Cậu có biết làm người của tôi là như thế nào không?

- Thế nào? tao làm sao? đừng nói làm người của mày ngoài việc phải mặc 3 bộ đồ trùm lên nhau để đi tắm biển thì tao cũng phải 3 bộ trùm lên nhau để đi đá bóng đấy! Mày định để mọi người nói tao bị điên sao?

Riêng tôi thấy cậu không lúc nào bình thường hết. Tin thở dài:

- Cậu nhìn cậu xem, nhếch nhác tới không còn gì để nói, người ngòm ướt nhẹp mồ hôi, đã thế còn để cả cái đồng hồ quay như quay vệt!

Can bức xúc:

- Thì chẳng phải tại cậu sao? Còn nói nữa!, chính là tại cậu đó!

- Tại tôi?

- Còn không phải? Chúng nó ép tôi muốn chết, còn nói không cho tôi ăn vặt nữa! mẹ kiếp không cho ăn vặt... nghĩ đã muốn chết nửa người rồi!

- Nói vào chuyện chính!

- Thì.... Thì... chúng nó hỏi giữa chúng ta có quan hệ gì!

..... Tin bỗng chốc im lặng, đúng vậy... là quan hệ gì. Lời " yêu " chưa từng một lần nói ra.....

- Cậu suy nghĩ cái gì đó!

- Lên xe đi, Nói rồi Tin nhanh chóng mở cửa xe.

- Cậu vừa chê tôi nhếch nhác đó. Tôi cũng....

- Lên xe!

Lại là một đêm mất ngủ.

Nằm trên chiếc giường xa hoa rộng rãi. Tin thực sự không thể nào chợp mắt, câu nói vẫn như ám ảnh Tin cả ngày hôm nay lại vang lên:

- Là mối quan hệ gì?

Dù rằng chỉ cách đây mấy ngày, mình đã nói với tên gốc đó làm người của mình...Nhưng lời yêu.... lại chưa từng nói!.

Trong lòng mình thực sự có cảm giác khác lạ đối với cậu ta. Nhưng có thực sự đó là cảm giác " Yêu" mà Pete vẫn hay nhắc tới hay không? Hay chỉ là một chút rung động trước một người vô cùng khác lạ với những kẻ giả tạo xung quanh mình....

Cả đêm hôm đó nữa,

Khi chưa bắt đầu, Tin còn nghi ngờ liệu mình có thể cương lên hay không trước cái thân hình chẳng có gì là bắt mắt đó... Vậy mà sau đó sự cuồng nhiệt đến tột cùng ấy, chính cậu còn không thể tin nổi! dù cho chỉ là bắn máy bay với nhau... Nhưng...

Nhắm mắt lại, nụ cười ngây ngô của tên gốc đó, khiến Tin mỉm cười..

Được rồi. Can. Nếu trái tim tôi còn bối rối, tôi cũng không ngại cùng một tên gốc như cậu chứng thực xem. Rút cuộc mối quan hệ này có thể đi đến đâu?!

Ban Công, nhà Can, cô em gái Lemon bước tới, chau mày:

- Hey, P”Can, anh làm gì mà thần thờ thế? Em gọi anh tới nỗi rách cổ họng luôn mà anh không nghe sao?

- Sao? có chuyện gì?

- Nhìn anh xem, cứ như kẻ trên trời rơi xuống, cái mặt đúng ngu luôn!

- Lemon- Can dùng khuôn mặt nghiêm trọng nhất mà cậu có thể nặn ra được – hỏi cô em gái:

- Nếu như, một người nói với mình ” hãy làm người của tôi nhé” thì mối quan hệ giữa anh với cậu ta sẽ là gì?

- Sao cơ? Chàng hot boy hôn anh ở cổng hôm đó sao?> Lemon mắt sáng rực như vừa uống 1 lít café liều mạnh:

- Vậy là ông anh trai của tôi cũng có người yêu! Trời ơi sướng chết tôi rồi!

Can lắc đầu: không phải, Tin vẫn chưa nói là yêu, chỉ hỏi thế thôi!

- Thế anh đồng ý làm người của anh chứ?

- Ừm....

- Thế là yêu nhau rồi! trời ơi trời ơi!!!!!!!!!!!! Em phải đi viết truyện về 2 người đây, để đăng lên cho lũ bạn em ghen tỵ chết vì ông anh trai tôi có bạn trai rồi!!!!!!!!!!!! yeh.....

Nói rồi con em hủ chúa chạy như bay, bỏ lại thằng anh ngây ngốc đứng một mình ngoài ban công.

Gió nhẹ nhẹ, như bàn tay người nào đó, đã từng khẽ luôn vô tóc.... Can cảm thấy trái tim rạo rực lạ thường - Mối quan hệ là gì? – Cậu cũng chẳng cần biết nữa.... Cứ như thế này, chẳng phải đã là đủ rồi sao?

Người ta nói cậu ngốc, nhưng người ta không biết rằng, tình yêu là công bằng, là chia đều, trái tim của một kẻ ngốc khi biết yêu, cũng thật ngọt ngào và sâu lắng.....

Hai khung cảnh, hai con người... Chung nhau một vầng trăng sáng trên bầu trời... Can ngược lên... Ở đâu đó,

cũng có một kẻ, dưới ánh sáng ấm áp của vầng trăng, mà buông xuống bộ mặt lạnh nhạt, để vành môi khẽ mỉm cười...

Những kẻ chẳng bao giờ biết cười. Khi cười, một là dọa người ta tới chết... Hai là như Tin bây giờ... ấm như những tia nắng bình minh...

Tại lớp học của Can,

Sau tiết cuối, cả lớp ở lại để họp bàn về vấn đề tiết mục biểu diễn trong kỳ mừng sinh nhật truyền thống của trường.

Lớp trưởng lên tiếng: nào nào, trật tự trật tự:

- Lớp mình thì khỏi phải nói rồi, có hoa khôi Suzy đóng vai chính thì cứ phải nói là khỏi cần lo.

- Đúng vậy, chỉ riêng các anh chàng theo đuổi Suzy bình chọn thôi là tôi thấy có giải luôn rồi đó! – một người phát biểu trong sự gật gù của cả lớp.

Suzy là hoa khôi năm nhất của trường, người xinh dáng đẹp, luôn tỏ vẻ dịu dàng và ngọt ngào. Phải nói, rất nhiều kẻ nguyện làm kẻ si tình chết dưới chân giai nhân.

- Nhưng mà ai sẽ làm nam chính đây?

- Good ơi tao thấy mày được đấy! một đứa trêu ghẹo làm cả lớp cười ầm ầm,

- Trời ơi nếu thằng Good mà đóng vai hoàng tử thì vở kịch phải kéo dài tới năm sau mới diễn xong luôn đó!

- Đúng rồi nó đi từ cánh gà ra đến sân khấu là hết mẹ nó một tiết mục rồi!

- Tao...tao.... tao.... – Good chậm rãi đáp trả, làm cả lớp lại càng cười dãn!

- Can bực mình, liền kéo Good gần sát vào người, ôm lấy Good lên tiếng bênh vực

- Good nó không thêm làm hoàng tử nhé!. Nó đẹp trai như vậy nó mà làm... nó mà làm... nó phải làm hân vua, bố của hoàng tử nhé!

Cả lớp không ai nhìn được nữa, cười ngả cười nghiêng!!

- Cậu!.

- Tiếng gọi khá lớn làm cả lớp đều quay hướng ra cửa.

Tin hết tiết, đã nhắn hẹn tên ngốc nào đó đi ăn, mà chờ mãi không thấy, gọi điện thì thấy tắt máy. Nên bất đắc dĩ đành phải đến tận lớp tìm,

Cả lớp đột nhiên im phăng phắc!!!!!!

- Mẹ kiếp thần tượng phim hàn quốc ở đâu đến đây vậy?

Tin đứng dưới cửa lớp, bóng hoàng hôn đổ xuống càng khắc họa rõ nét dáng người cậu. chỉ một từ: hoàn hảo!

- Mẹ ơi, là Tin, Khoa IC

- Tin đó! trời ơi hoàng tử băng lãnh của lòng tôi,

- Sao cậu ấy lại có mặt ở đây chứ?

- Đẹp trai quá, trời ơi chảy máu mũi mất! đưa khăn cho tao!

- Mẹ ơi ước gì được hẹn hò với cậu ấy 1 đêm sau đó thủ tiết cả đời cũng đáng!

Bắt đầu có những ánh mắt đổ vào Suzy. Cô nàng sao lại không biết cậu sinh viên IT này cơ chứ. Tin – Tin Metthanat

Trái tim cô đập loạn xạ, dù cô không chắc lắm, nhưng nếu Tin đến đây, thì cả cái lớp này, ngoài cô ra, còn có ai xứng đáng cho Tin liếc mắt một cái chứ!

Phải nói thêm rằng, Tin, lạnh lùng, hắt hủi, nhưng các cô gái muốn trèo lên lòng cậu chỉ có nhiều thêm chứ không có ít đi!.

Cũng là lẽ đương nhiên thôi,

Đàn ông không xấu tính, phụ nữ sẽ không yêu!

Chưa kể vừa xấu tính vừa đẹp lại vừa giàu thì đúng là cực phẩm trong cực phẩm!

Lớp trưởng đánh tan bầu không khí của cả lớp

- *Xin hỏi cậu là...*

- *Còn không mau ra đây! Muốn ôm nó đến bao giờ nữa?*

- *Lớp trưởng.. tớ xin phép về trước...*

Trong khi cả lớp chưa ai hiểu chuyện gì, thì Can lật đật buông Good ra, thực sự cậu hiểu rõ tính của Tin, vô cùng xấu, nếu như cậu không ra liền, thì chắc chắn là Tin sẽ nhảy vào lớp kéo cậu đi....

Nhưng.... Sao tự dưng, nghe những lời khen của mấy đứa con gái kia dành cho Tin, trong lòng lại khó chịu thế này?

Sau khi Tin và Can đi, cả lớp miệng không đứa nào khép được vào, phải một lúc lâu sau, trong sự xôn xao của cả lớp. Suzy lên tiếng

- *Tớ sẽ đóng vở kịch này,. Với một điều kiện: Can sẽ đóng vai hoàng tử*

- *WTF??? Suzy... cậu định cho con ngỗng đó đóng vai hoàng tử ư?*

-
.....

Cuối cùng, vì không thể để mất Suzy, lớp trưởng đành cắn răng diễn tờ đơn vào vai chính, dành cho Can.

Nhà hàng,

Suốt dọc đường đi, mặt Tin và mặt Can đều như hũ mắm.

Không ai nói với ai lời nào.

Khi thức ăn được bày tới, Can hậm hực vừa ăn vừa muốn cắn gẫy cái thìa. Tin không chịu được, đành lên tiếng:

- Làm sao? Tôi phá vỡ giấc mơ đẹp ôm ấp con rùa đó của cậu sao?

- Cậu đừng có gọi Good là con rùa!

- Cậu ta chính là con rùa!

Can cũng không hiểu sao, trong lòng vô cùng khó chịu, cậu đứng phắt dậy:

- Không thèm ăn nữa, đi về!

Tin sôi máu, gạt tay một phát, xoảng, chiếc đĩa vỡ tan tành, thức ăn rơi đầy đất

- Cậu dám? cậu nói chỉ coi Good là bạn, vậy mà tôi vừa tới đã thấy gì? Cậu kéo người ta ôm sát rạt trong lòng?

Can hơi chút sững sốt, nhưng cũng gân cổ đáp lại:

- Bạn của tôi tôi ôm mặc mớ gì cậu!

- Cậu đã quên mất cậu là người của tôi rồi sao? Của tôi! Cậu muốn ôm ai liền ôm sao? Cậu vút tôi đi nơi nào rồi?

Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng rơi vỡ, vội vàng chạy lại, hướng về phía Tin đang đứng, hỏi:

- Xin hỏi quý khách

- Cút xéo!

Đúng lúc đó thì có một nhóm khách khác tới, đang định ngồi xuống cách mấy bàn. Tin móc ví, vút tẩm thẻ lên bàn:

- Bao nhà hàng tối nay. Nói họ đi chỗ khác.

- Dạ.... nhưng...

Can không chịu nổi sự hống hách của Tin lúc này nữa, cậu ta cầm thẻ, ném vào ngực tên mặt lạnh:

- Con mẹ nó tiền của cậu nhiều quá thì mang ra mà chùi móng đi, đừng có ở đây ra oai!

Nói xong rồi Can bực bội đi ra cửa. Tin lập tức đuổi theo sau, không nói chẳng rằng, kéo tay Can lên xe, đóng cửa xe cái rầm. Can giãy giụa hận không thể nào nhảy ra khỏi xe lúc này vì xe đã bắt đầu lăn bánh.... Cậu không thể làm gì được ngoài mắng chửi Tin liên hồi...

Rất nhanh chóng, Xe dừng lại...

Một cái hồ nhỏ.... Can hơi giật mình, mẹ nó, không nhẽ nào nó định túm mình ném xuống hồ chứ?

Tin mở cửa xe, Kéo Can xuống, Can chần chừ:

- Tin... cậu không định giết người diệt khẩu chứ?

- Cậu cũng biết là bản thân có tội sao?

- Chỉ là mắng cậu theo thói quen thôi, chỉ là thói quen thôi....

Cái cảm giác này... như một con mèo đang làm nũng vậy, đôi mắt Can ngập ngừng không muốn xuống xe, nhìn Tin như biết lỗi khiến ánh trăng ấm áp ở đâu len lỏi tới, xua đi cơn giận ban nãy”

- Vậy...vậy...về nhà an toàn hơn, tôi... tôi bơi không giỏi đâu?

- Ai nói sẽ để cậu bơi chứ? Chỉ là ở đó ồn ào quá. Đây là chỗ riêng của gia đình tôi. Giờ này sẽ không có ai lui tới cả.

À! thì ra là vậy... Can thở phào, rút cuộc cũng chịu xuống xe....

Oa.... Cảnh đẹp quá nha! Hai người tiến đến căn phòng cạnh hồ,..

Hai người cùng ngồi song song, nhìn ra phía hồ, Tin nói:

- Tôi đã quyết định sẽ cố gắng tìm hiểu cậu.

- Vậy tại sao còn nổi điên lên chứ?

- Tôi không cấm cậu ở bên bạn bè. Nhưng ôm thì không được.

-

- Nếu sau này cậu ôm ai. Tôi sẽ tính sổ với kẻ đó.

- Ông đây còn chưa tính sổ với cậu nữa, mà cậu dám ở đó nói không được?

- Tính sổ?

- Đúng vậy!

Tin khó hiểu nhìn Can:

- Chuyện gì?

- Cậu còn không biết? Chính là vì cậu đẹp trai, lại giàu, bọn con gái đúng là ngu hết sức. Nếu chúng nó biết tính cách cậu thối tha như vậy..Lại còn nói cái gì ở bên cậu 1 đêm rồi thủ tiết cả đời. Mẹ nó chứ! Vậy không lẽ ông đây ở bên cậu 2 đêm thì giờ phải làm thái giám luôn sao! Tức chết ông đây rồi!

Tin cố gắng nghe hết những câu nói lộn xộn của Can, trong lòng cũng hiểu ra, trong lòng biết bao cảm xúc dâng lên, mỉm cười:

- Cậu ghen sao?

Yêu và được yêu, ghen và được ghen. Nó chính là cảm giác say đắm nhất của ái tình.....Mộng mị và đẹp như nền tranh vẽ, ghen một chút chính là mặt trời của những giai điệu tình yêu trầm lắng!

- Ghen? Xì, tôi cũng đẹp trai, tấm lòng lại tốt như vậy! Ai thêm ghen với mấy đứa con gái kia chứ... Cậu cũng đừng có mơ nữa đi!

- Thật sự không ghen? Ai nha, Tin thử dài:

- Vậy thôi giờ về đi, có một cô em ngực bự lắm hẹn tôi tối nay đi ăn. Vì cậu mà tôi lại từ chối cô ta. Nếu giờ mà tôi mở lời lại, không khéo tối nay lại là một đêm vui vẻ!

- Cậu dám?!

Can nhồm lên.....Tin chỉ chờ có thế, Chộp lấy vai Can, ấn xuống một nụ hôn....

Không còn ánh nắng của hoàng hôn, chỉ còn những cành liễu đong đưa ven hồ... như thì thầm với nhau rằng: Yêu. Phải chăng say hơn rượu, phải chăng ngọt hơn mật? Phải chăng đẹp hơn cả những gợn sóng li ti trên mặt hồ kia.....

Quần áo dần được khai mở... vương lại trên sàn...

- Tin, cậu nói xem, nếu đêm nay tôi lại ngủ với cậu, có khi nào thái giám tôi cũng không làm được không?

- Ngủ giấc, cậu xem lại nói nhảm cái gì nữa vậy?

- Cậu có thực sự thích những người ngược bự không, Tin?

- Tôi, không thích ngược ai hết, chỉ -thích- cậu.

Nói rồi, Tin cúi người, gặm lấy hạt đậu nhỏ của ai đó, hai thân hình quấn lấy nhau, không rời....

Dục vọng bao trùm, cành liễu phát phơ. Sóng gợn mặt hồ... gọi trăng lên!

-

Một góc sân trường:

- Ha ha ha ha!

- Trời ơi lớp trưởng, cậu biết đùa thật đấy- Can cười muốn tặc thờ!

- Cái gì mà đóng hoàng tử? Thôi, cho tao làm cái cây, mà thôi cái cây nào nói nhiều như tao chứ? Thôi thôi thôi...

- Can. Nghe tao nói. Tao thật quá bất đắc dĩ, nhưng Suzy nhất quyết nói nếu mày không đóng thì cô ấy cũng không đóng!

Can ngờ ngạc nhiên hỏi:

- Mà nói thật sao? chuyện quái gì vậy?

- Tao cũng không rõ.. không thể nào, - vị lớp trưởng đảo mắt nhìn Can từ trên xuống dưới – thờ dài:

- Không có lẽ, Suzy lại có sở thích quái lạ như vậy?

- Ý mà là sao?

- Can, tao hỏi thật mà... mà... mà với Suzy có cái gì sao?

- Tao???

- Mà dù sao danh sách cũng đã trình lên rồi, đây là kịch bản, mà xem đi, từ tối nay sẽ bắt đầu tập luyện

Đầu óc Can còn mơ hồ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đưa tay ra cầm lấy kịch bản như một con rô bốt.

- Suzy. Có thực sự cậu muốn Can đóng vai hoàng tử không? cậu?

- Ai đóng vai hoàng tử không quan trọng!

- Vậy tại sao?

- Ai quen với Tin mới là quan trọng, cậu không thấy sao? Tin tới tận cửa lớp tìm thằng Can đó!. Chắc chắn là có mối quan hệ không tệ. Nếu có thể lấy lòng Can, sau đó, từng bước từng bước tiếp cận với Tin....

- Tin nổi tiếng là mặt lạnh, nghe nói đã không có ít cô gái bị hất hủi tới khóc đấy, cậu có chắc không?

- Không đánh cược sao biết mình thua?. Cứ vậy đi...

Can lững thững bước vào lớp, mấy đứa xì xào, cậu cũng chẳng quan tâm, bỗng dưng Suzy bước tới, Can vội vàng:

- Suzy à? Hay là... Hay là.... Cậu bị nhầm?

- Sao có thể chứ. Cậu thấy đấy, tớ thấy cậu vô cùng đáng yêu, thực sự, vở kịch này còn có 1 cảnh hôn nữa.

Những người con trai khác đều không làm tớ yên tâm, chỉ có cậu là đáng tin cậy?

- Nhưng tớ không đẹp trai...

- Cậu yên tâm, Trên sân khấu hóa trang vào rồi nhìn ai cũng giống ai.

- Nhưng tớ...

- Can, tớ cũng là bạn cậu, cậu phải giúp tớ chứ?

nhìn vẻ mặt xinh đẹp tội nghiệp của Suzy, đôi mắt to chớp chớp. Can cũng không thể từ chối:

- Haizz.. vậy được thôi,

Can thở dài, sau đó nhắn tin cho Tin

- Tối nay tôi phải tập kịch. Cậu về trước nhé.

Tin đang uống ly nước, nhận được tin nhắn, suýt thì sặc,

- Cậu nhắn tin lộn sao? đóng kịch?

- Không lộn... Thôi vào tiết rồi, có gì sẽ nói sau...

Đóng kịch? Tin chỉ nghĩ đơn giản là Can sẽ đóng làm quân lính hay đại loại một cái vai nhỏ như kiến thôi, nên cũng chẳng hỏi nhiều,

Thế mà 2 ngày cuối tuần này Can liên tiếp cáo bận, nói là đi tập kịch mà đến tận đêm mới về, Làm Tin tức chết!, giờ đã là 5h chiều. Nhắn tin cho Can, muốn đi ăn cùng, lại nhận được cái tin y như mấy tin cũ:

- Đang tập kịch. Cậu cứ đi trước đi.

Tập kịch, được lắm, để tôi đến xem cậu tập cái kiểu gì?

Bánh xe đổi hướng,

Trong khi đó, trong hội trường:

- Suzy à, tớ xin cậu đó, đổi người khác được không?

Hai bông mắt của Can sắp biến thành màu đen khỏi cần make up luôn rồi, nội việc nhớ kịch bản cũng khiến não cậu sắp nứt làm đôi!

Mấy ngày liên tiếp tập kịch, Mọi người đã phải sửa cái kịch bản đến đen kịt, gạch gần hết lời thoại của Can, vô cùng chán nản:

Người đẹp trai khoác lên người cái rẻ rách cũng đẹp trai.

Người xấu khoác lên người gấm vóc lại thấy khổ cho cái gấm vóc!

Không thể hình dung nỗi sự thê thảm của cả đội kịch bây giờ.

Lớp trưởng đành tuyên bố:

- Thôi, cái nào cắt được cắt hết. Giờ diễn cảnh hôn đi. Có mỗi cảnh này là không cắt được thôi!

Cả đoàn thở dài, Can cũng mệt lắm rồi, cảm giác như giờ nếu được thả ra khỏi cái hội trường này, người cậu sẽ lập tức bay lên mây, cậu sắp ăn hết được cả con bò mộng vì đói rồi!!!! quá là thê thảm mà!!!!!!!!

1-2-3 action!

Can, đưa mặt lại gần Suzy một chút, nào, gần một chút nữa- lớp trưởng liên tục nhắc nhở- Tay, cái tay, Can, để lên eo Suzy. Suzy nhắm mắt lại.... Hôn đi!

—Rầm!!!!!!

Cái của hội trường chính là nạn nhân đầu tiên, tiếp đến là cái bàn bị xô, tiếp đến là mấy cái ghế ngã chổng vó,

Tiếp đến là một lẵng hoa ở đâu bay trúng đầu ông lớp trưởng!

Cả nhóm chục đứa đứng chết đứng. Không ai kịp phản ứng gì, Một bóng người nhảy lên trên sân khấu, một tay giằng Can ra, một tay dùng lực đẩy,, Suzy ngay lập tức ngã lăn về phía sau., cô nàng cũng chỉ kịp hét lên:

- Á!!!!!!!

- Cậu,... Cậu... cậu... Can lấp bắp...

- Can! Cậu giỏi lắm! lại dám giấu diếm tôi!

- Tôi... tôi....

Can còn đang bất ngờ khi thấy Tin đến, Tin định kéo cậu đi thì vị lớp trưởng ôm đầu chạy đến

- Cậu làm gì vậy?

- Đúng vậy, đúng vậy, cậu làm trò gì vậy?

- Cả đám sau khi hoàn hồn thì nhao nhao, Suzy cũng đã đứng dậy, khóc thút thút ở bên cạnh Can,

Tin lập tức kéo Can tránh hẳn ra bên cạnh mình, xa chỗ Suzy:

- Không phải mấy người đang định đóng cảnh hôn sao?

- ???

- Được, vậy tôi thỏa mãn lũ các người!

Nói rồi, trước sự chứng kiến của cả chục cặp mắt trong đội kịch,

Tin đặt xuống miệng Can – một nụ hôn thật sâu.

Sững sờ! cả bọn suýt thì rớt hết tròng mắt. Suzy đứng ngay đó, không cả khóc được nữa!

Tiếng Tin vô cùng danh cứng, đánh vỡ bầu không khí”

- Đóng xong, mấy người cũng đã xem xong. Vậy thì dẹp ngay cái trò này đi!

-

- Nếu ngày mai tôi không thấy được tiết mục xin rút. Lớp các cậu đừng hòng sống yên!.

Nói rồi, Tin kéo Can đi. Trước khi ra khỏi hội trường. Tin bỏ lại một câu:

- Cậu ấy là người của tôi! Cũng chỉ có thể hôn tôi. Các người, hãy nhớ lấy!

- Còn cậu, Can. Hãy xem tôi trừng phạt cậu như thế nào!

Khi cái đôi oan nghiệt đó rời khỏi được 1 chút, vẫn còn nghe thấy tiếng của Can vọng lại

- Cứu! Cứu! Ai cứu cái mạng nhỏ của tôi không! Mẹ ơi!!!! Lemon ơi!!!!!!

- Vô ích thôi, đừng quên bạn trai cậu là ai - Tin -Metthanat

=====

Yêu một người, chỉ vì người ấy là chính họ!

NẾU THẤY HAY VUI LÒNG BÌNH CHỌN CHO EM + SHARE CHO NHIỀU NG BIẾT BÀI EM NHÉ.

HÃY ĐỂ LẠI CẢM NHẬN CỦA MÌNH Ạ! XIA XIA!

9. Tình Cờ Yêu - Chương 9: Fanfict 9 : Tincan - Chồng Của Tôi Là Ai? - Chốt Hạ Lờ Yêu

Ngữ cảnh fanfict 9:: Sau khi Tin hôn Can trước mặt cả nhóm kịch trong chap 8, thì trở thành đề tài bàn tán xôn xao khắp trường,

Hãy cùng xem xem thái độ của cặp đôi củ cải trước bàn dân thiên hạ ra sao nhé!

Tựa fict 9: Đối với một kẻ quá ngốc nghếch thì người ta đủ ngốc để chẳng việc gì phải lo lắng trước giông bão!

Đối với một kẻ quá thông minh thì người ta lại đủ vững vàng để cũng chẳng việc gì phải lo lắng cả!

Chỉ khổ thân những người nửa thông minh, nửa ngốc nghếch, không thể thờ ơ trước bão tố, mà lại chẳng đủ khả năng để sẵn sàng đón gió lạnh!

P/s: tui một lăm, tui đẻ như gà zợ! mỗi ngày 1 trứng!

- ai thương tui thì share bài cho tui, vote cho tui, comment chi chút khắp bài giúp tui nga!

- bắn trym bắn trym.... Nhầm... bắn Tym J))))))

=====

Chỉ còn đúng 5 nữa là tới ngày sinh nhật trường,

Ấy thế mà xung quanh trường nơi nơi lại không phải là bàn tán về các tiết mục.

Mà lại là vì một chủ đề hót nhất đã xảy ra trong tối qua: nụ hôn của oan gia!

Một góc nào đó ở sân trường:

- Chuyện quái gì vậy? Không có ảnh chụp đâu, chỉ nghe kể thôi!

- Thế thì chắc gì đã đúng!

- Thế mà y bảo cả chục đứa chúng nó cùng nói phét à?

- Nghe nói hoa khôi năm nhất - Suzy còn khóc sưng cả mắt đấy, đã đăng lên face xác nhận rồi,

- Tao vẫn đéo tin!

- Tao cũng thế!, nghĩ đã đéo tin được rồi!

- Oi giời đúng là chuyện gì trên đời này cũng có thể xảy ra nhỉ?

- Không có đâu chắc là chém gió đấy!

Trong lớp của Can -

Lớp trưởng với một cục u trên đầu, mặt nhăn nhó bước vào lớp, ỉu xìu thông báo:

- Tôi mới ở phòng hội đồng học sinh về. Do tình hình sức khỏe của Can không tốt,

Cậu ấy hôm nay cũng xin nghỉ học (tối qua chồng nó làm gì nhỉ?). Nên chúng ta sẽ rút lại vở kịch đó. Tôi đề xuất Suzy sẽ hát 1 bài đại diện cho tiết mục của lớp ta.

Ngoài chục đứa đã chứng kiến màn hôn sét đánh kia, và hiểu rõ nguyên nhân của cục u trên đầu lớp trưởng, thì một số đứa còn lại xôn xao:

- Ô sao kỳ vậy? Làm vậy mà được sao?

- Còn có mấy ngày nữa thôi đó!

- Can... bị... ốm.... sao.... Sao.... Không.... Nói.... Mình.... Nhỉ... - Good nhìn sang chỗ trống bên cạnh, tự hỏi.

- Yên lặng, yên lặng! đã quyết định vậy rồi, cứ thế thôi! - Lớp trưởng lên tiếng,

- Nhưng mà làm sao chứ? Chẳng Can đang khỏe như trâu mà sao tự nhiên ốm!

- Lớp trưởng, phải giải thích chứ?

- Ôi giờ ơi, thế chúng mày không biết à, lại đây, lại đây tao kể cho mà nghe.-

Nan là người con gái với thân hình béo nhất lớp, cũng là người có 1 vai nhỏ trong vở kịch và tối qua cũng đã vô tình chứng kiến được toàn bộ sự việc nóng bỏng đó. Đặc biệt, Nan rất không ưa Suzy, nên cô nàng càng cố tình nói rõ to cho cả lớp biết:

- Chúng mày còn nhớ anh chàng siêu cấp đẹp trai lạnh lùng bữa tới lớp tìm thằng Can không?

Cả đám nhao nhao, quây lại chỗ Nan, bày ra bộ mặt hóng hớt cực độ, tới nỗi mồm đứa nào đứa nấy muốn dẩu hết lên tới mũi:

- Biết, biết. Tin khoa IC

- Tin Metthanat chứ gì? Sao lại không biết!

- Nói mau, có chuyện gì?

- Hot hot hot,, Tối hôm qua đó, trong khi bọn tao đang tập luyện, thì tên IC đó lao tới hội trường, nó gần như bị điên ý, còn quăng cái lãng hoa vào đầu lớp trưởng,

- Á dù, có chuyện đó thật?

- Sáng nay tao nghe phong thanh thế mà không tin!

- Thảo nào đầu lão lớp trưởng dán băng nha!

- Rồi sao, sao?

Nan bày ra vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn, kéo cái môi dài ra, hất mặt về phía Suzy:

- Gớm, người ta còn tưởng mình là nữ chính ngôn tình, lại cứ tưởng mình 3 vòng ngon nghề, định bám lấy chân hoàng tử, hóa ra á, là ăn một tạ dưa bở. ha ha ha ha,.....

- Là sao? mẹ con này nói rõ đi coi!

- À, thì thằng IC đó, xông lên khán đài, rồi ôm lấy thằng Can, hôn nó luôn!

- WTF? Thật?

- Thế đéo nào lại có chuyện đó!

- Chả thật thì sao, tao thề với chúng mày, nếu tao nói sai, đời này tao không giảm được cân- Nan chắc nịch thề!, đã thế còn bồi thêm 1 câu ghẹo gan ai đó:

- Ấy gu. Người ta là gay đó, là gay đó! mộng mày có cong tới vượt ra ngoài cửa, dzú mày có vừa đi vừa nẩy, người ta cũng không thèm nhìn đâu!!!!!!

Suzy tái mặt, những lời châm chọc này.... Thật đi quá xa rồi.... Hai tay Suzy khẽ xiết...

Được. Can, nếu như tôi đâu không lại Tin, thì tôi sẽ dành tính sổ với một mình cậu vậy.

Hãy chờ xem, nhưng kẻ dám hót tay trên của tôi. Rút cuộc phải trả giá như thế nào!

Người ta nói

Không muốn người khác biết

Trừ phi mình đừng làm,

Những cái miệng nhiều chuyện như những cái râu ăng ten nhanh chóng truyền đi khắp trường, chưa kể còn thêm vào biết bao nhiêu chi tiết li kỳ nữa!,

Khiến cho mọi người ban đầu chỉ là còn nghi ngờ, nhưng bây giờ câu chuyện đã trở thành khẳng định,

Mà 2 nhân vật chính, hôm nay đều không có mặt ở trường,

Mọi thứ xảy ra sau lưng nên cho đến chính họ cũng đều không biết mình đang hot tới thế nào trên toàn mặt trận buôn dưa ở các khoa!

Nhưng.....thật sự có ảnh hưởng được tới hai kẻ này không?

Một kẻ thì người ta nói cái gì, không quan trọng.

Một kẻ thì lại chẳng quan trọng, người ta nói cái gì.

Đối với một kẻ quá ngốc nghếch thì người ta đủ ngốc để chẳng việc gì phải lo lắng trước giông bão!

Đối với một kẻ quá thông minh thì người ta lại đủ vững vàng để cũng chẳng việc gì phải lo lắng cả!

Chỉ khổ thân những người nửa thông minh, nửa ngốc nghếch, không thể thờ ơ trước bão tố, mà lại chẳng đủ khả năng để sẵn sàng đón gió lạnh!

Trong phòng của Tin,

Quần áo vương vãi khắp nơi, một cái quần thậm chí còn treo lủng lẳng trên chiếc ghế tựa cạnh cửa sổ,

Nếu tình dục là sự thăng hoa của tình yêu, thì trong căn phòng này, đêm qua, hẳn là nơi ngập tràn hương vị của sự thăng hoa đó....

Mùi của nhục dục vẫn còn đọng lại, xộc lên mũi, khiến bất kỳ ai nếu ngửi phải, cũng đều có thể đoán được đã kịch liệt đến thế nào....nệm trải, ga giường, nhăn nhúm....

Tin mở mắt trước, sau khi nhấc vội một cái tin cho Pete nhờ xin phép nghỉ học, thì mọi sự chú ý lại dồn lên chú mèo nhỏ đang ngủ thiếp ở bên cạnh...

Can trườn hờ chiếc chăn quanh người, những nơi nào lộ ra, nơi ấy đều chỉ chút dấu hôn ngân, Tin đưa những ngón tay dài, vuốt ve qua gò má Can.

Đêm hôm qua, hai người tuy chưa thực sự "tới bến" vì Tin dù giận đến thế nào, thực sự thêm khát mùi vị của cậu ta đến thế nào, đã có vài giây phút tưởng như không thể nào mà chịu nổi....cũng không thể so bằng việc Tin thực sự thích cậu ta,...Tin thực sự không muốn Can hận mình, hoặc cho rằng, làm việc đó, chỉ là để thỏa mãn sự giận dữ nhất thời,

... Nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ cho Can được, thế nên Tin cũng vẫn dùng tay cho vào nơi đó, vô cùng ác ý mà muốn trêu chọc, vậy mà cậu ta đã đau đến muốn khóc, dưới sự công kích của cậu, Can đã bắn ra đến mấy lần, mềm nhũn cả người...Thẳng cho tới khi Can gần như muốn lịm, cậu mới buông tha...

Tuy Can không phải mỹ nhân gì, nhưng làn da cũng có thể coi là khá trắng và mịn màng, làm những dấu hôn của Tin càng như thêm đậm, đưa tay chạm nhẹ lên những vết hồng hồng đó,

Tin mỉm cười, thì thầm:

Đáng đời!, để xem, lần sau còn dám hôn người khác!...

Cùng là một căn phòng... Khi thức dậy chỉ có một mình, cảm giác thật quá trống trải và lạnh lẽo, nhưng sao giờ đây, thức dậy thấy được người thương yêu ở bên cạnh... Lòng Tin lại ấm áp tới như vậy...

Khi Tin đang lâng lâng vì hạnh phúc, dưới dòng nước ấm trong phòng tắm... thật sự không nỡ gột rửa đi mùi hương của ai đó,

Thì ngoài phòng, con mèo nhỏ đã dựng dậy, lộ đúng bản chất của một chú mèo hoang, bắt đầu cào cấu:

- Ôi trời ơi cái móng tôi!

- Ôi trời ơi cái gì thế này?

- Mẹ kiếp ông đây còn chưa kịp hôn 1 cái, mà tên chết bầm lại hôn ông ra cái nông nỗi này?

- Đây là mấy nghìn cái chứ?

- Mẹ nó không lẽ giờ phải trùm bao tải từ đầu tới chân sao! không hở một chỗ nào!

Nếu là xưa kia, Tin chắc không thể chịu nổi những lời lẽ nhảm này...

Nhưng giờ đây, cậu lại thấy... thật đáng yêu!

Đúng là giai nhân chỉ đẹp, trong mắt kẻ si tình.

Có thể đối với kẻ khác nụ cười của bạn chẳng đáng một xu, đáng người của bạn lại là sự mỉa mai của tạo hóa, nhưng thông qua lăng kính của ái tình, mọi thứ, đều có thể đi ngược lại, những thứ vốn được coi là tự nhiên....

Tin bước từ phòng tắm ra, mở tủ, lấy một bộ đồ mới vẫn còn trong hộp gói, đưa đến trước mặt Can:

- Tỉnh rồi?. Mau, tắm rửa thay bộ đồ này vào, rồi đi ăn!

- Cậu mua cho tôi?

- Chỉ là tiện tay, mua đại.

Can vội vàng mở cái hộp ra, ướm thử- vừa như in!

- Mua đại mà vừa như vậy!

- Tôi lấy mắt đo! – Tin vừa nhìn vừa lấy tay khê vuốt lên xương quai xanh của ai đó, mặt đầy tình ý, Can đỏ mặt, vội vàng gạt tay Tin, nhảy xuống khỏi giường:

- Biến thái!, Tránh ra,

Dù là mạnh miệng, nhưng không hiểu sao chỉ một hành động nhỏ như vậy của Tin cũng khiến trống ngực Can đập bùm bụp... Mẹ kiếp... Cảm giác này.... Thích quá!!!

Ngày hôm sau, trường học,

Khi Tin vừa mở cửa xe, Can bước xuống

Thì ngay tại bãi đậu xe cũng đã có hàng chục cặp mắt nhăm vào, có kẻ nhìn lén, có kẻ công khai nhìn chăm chăm.

Tin không thêm để tâm, đối với Tin mà nói, những cái đó, vốn dĩ chẳng là gì!

Còn đối với Can, cậu chẳng đủ tinh tế mà nhận ra người ta đang nhìn mình nữa!

Nhưng sau khi bước vào tới sân trường. Cả hai bị cái không khí quỷ dị này đeo bám, rút cuộc cũng phải lắng tai mà nghe,

Đủ thứ xì xào:

- Đi bên cạnh hoàng tử không nhất thiết phải là công chúa nhá!

Mà cũng có thể... là một con ngỗng đi!, đã thế lại còn là một con ngỗng đực!

- Hóa ra Tin Methanat lại là gay. Thảo nào lần trước tôi mặc đồ sexy muốn chết, gặp cậu ta ở quán Bar đó, mà cậu ta không thèm nhìn một cái!

- Phí của giới rồi!, tiếc quá!

-

- Bởi vậy, tui nói cái thời buổi này á mà, để tìm được ng đàn ông của đời mình, không những phải cạnh tranh với cả lũ con gái, mà còn phải cạnh tranh với cả lũ con trai nữa!

- Đúng là cuộc đời càng ngày càng o ép, càng ngày càng đối xử tệ với chị em mình mà!

- Nhìn xem tôi kém cái tên bên cậu ta chỗ nào chứ, hu hu, Tin ơi...

Khi Tin và Can tạm biệt nhau, Tin rẽ về phía khu mình, thì thấy bọn Money (mấy chị bóng lộn chắc ai cũng biết rồi ha). Đã ngồi thành 1 nhóm như chỉ chờ có Tin đi qua là đứa nào đứa đấy miệng hoạt động liên hồi

- Ái da? Ai đây? Chẳng phải chàng hoàng tử băng giá đấy hả?

- Ôi thế mà tôi lại còn tưởng trùm gay chứ!

- Ôi chào... đẹp mà làm gì? Chảnh mà làm gì... đêm đến cũng đi ôm đàn ông đó!

- Đúng rồi đó, cũng là đi độ súng hàng ngày thôi, khác gì nhau mà trưng ra cái bản mặt đó!

- Xem xem, tui còn có da có thịt hơn cái tên gầy nhom đó, sao? Có muốn thử không

- Ha ha ha ha....

Tin chưa kịp phản ứng lại, thì Pete từ sau đã lên tiếng:

- Máy chị nặng lời quá rồi đó!

Sau đó, Pete vội vàng kéo Tin ra sau phòng học:

- Tin...

- Chuyện gì?

- Tin... chuyện đó... chuyện của Can....

- Đúng, là sự thật!

- Cậu... câu... Vì Can cũng là bạn của mình, nên nếu như cậu muốn đùa giỡn cậu ấy... mình không đồng ý đâu!

- Tôi nói, là sự thật.

Nói xong, Tin bước đi, để lại Pete trong sự ngỡ ngàng, dường như, tại cậu bị hổng rồi cũng nên!. Làm sao Tin và Can lại có thể.... Nếu nói đến chuyện có thể tin, cậu thà tin trái đất hình vuông, còn hơn tin vào việc vô lý hết sức như thế được!!!!!!

Trong lớp Can, Khi Can vừa bước vào, Cả lớp dường như chỉ chờ có thế, đứa nào đứa đấy mồm như vừa ăn phải khoai ngứa ”

- Ôi chào! nhân vật chính đã xuất hiện!

- Sao vậy? bán mông cho thằng IC đó rồi à?

- Này nhé, Can, cậu là siêu nhất đó, lúc nào cũng giả vờ ngây ngô mà cuối cùng, lại tóm được 1 siêu đại gia!

- Là gay à?, nhìn không ra nha!

-

Can dù ngốc đến đâu, cũng lờ mờ nhận ra được những lời châm chọc ác ý đó.

Nhưng cậu cũng chẳng thèm để ý, muốn nói gì cho nói sướng mồm!

Chỉ có Good là chậm chậm bám vào tay cậu, hỏi:

- Mà.y... óm.... sao?

- Tao... chép.... Bài... giúp... mà.y... rồi.....

Cảm động. Đúng thật, chỉ có Good là tốt nhất, Can định quay sang ôm Good, nhưng chợt nhớ đến sắc mặt của ai đó, lại thôi....

- Tao không sao, mà.y...

- Can, Suzy có chuyện muốn nói với Can!

Suzy tiến tới chỗ ngồi của Can, cắt đứt câu nói dở của Can với Good. Can thật sự cũng không quá yêu quý cô nàng này, nên định từ chối:

- Suzy, không phải không diễn kịch nữa sao?

- Đúng rồi, Suzy muốn nói chuyện khác!. Đi theo mình một chút đi.

- Nhưng....

- Bạn bè với nhau muốn nói chuyện một chút khó vậy sao? Không phải vừa mới quen Tin mà đã không còn nhận bạn bè nữa?

- Haiz.... Được rồi, tớ đi theo cậu, dù gì tiết sau cũng là tiết tự học.

Dằng sau sân bóng cũ.

Nơi này kể từ ngày có sân thể dục mới xây lên, thì nơi đây bình thường hiếm khi có người lui lại,

- ủa Suzy, nói chuyện gì mà cần đến đây vậy?

Suzy sau khi dẫn Can tới chỗ đã chuẩn bị sẵn, thì lột bỏ luôn lớp mặt nạ hiền ngoan. Cô nàng lớn giọng:

- Cậu là cái thứ gì? Cậu đã bao giờ soi gương chưa?

- Suzy?

Đáp lại sự ngỡ ngàng của Can thì Suzy chỉ cười nhẹ:

- Cậu có biết mình đang làm gì không? Tin – là Tin Methanat đó!. Cậu xem mình có xứng hay không?. Chỉ là một bãi phân. Cậu đó Can – Cậu chỉ là một bãi phân!

- Suzy? Cậu quá đáng rồi đó!

Can định quay đi. Suzy thấy vậy liền nắm tay Can lại:

- Cậu cần phải hiểu rõ bản thân mình là cái thứ gì và đang ở đâu,

- Suzy, vì cậu là con gái, nên tớ sẽ coi như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì. Tớ không muốn nói chuyện với cậu nữa!

- Cậu tưởng Tin thích cậu thật sao? Hôn ư?. Thối tha!. Hãy tránh xa Tin ra một chút, đừng có bám lấy cậu ta như một con đĩa như thế!

- Suzy!. Can gần như hét lên!

- Sao nào?. Hay cậu muốn thử xem mông cậu có bao nhiêu giá trị! cũng chỉ là một thằng con trai, có cái gì hay ho chứ!, một thằng con trai mà lại nhục nhã đi nằm dưới một thằng con trai!. Đồ dơ bẩn, Tránh xa Tin ra.

- -.....

-....Nếu hôm nay cậu đồng ý tránh xa Tin. Tôi sẽ tha cho cậu, Can.

Suzy thực sự nghĩ rằng nói như vậy có thể tổn thương tới Can, nhưng nào ngờ, Can lại đáp lại không chút thương tiếc:

- Cậu là đứa con gái mềm thối nhất tôi từng gặp. Suzy, mặt cậu bây giờ trông như một bông hoa xác thối vậy (* -hoa xác thối là loài hoa thối nhất trên thế giới)

- Mà nói gì?

Được lắm, Suzy dùng hết sức bình sinh đẩy Can, nhưng không thể đẩy vì nói thế nào Can cũng không phải là một tên ẻo lả, ngay khi Can vừa bước khỏi được mấy bước, thì nghe tiếng Suzy hét lên:

- Đánh nó!

- Can chưa kịp ngoảnh lại thì.. bụp...., một quả đấm rơi ngay giữa mặt, đằng sau bức tường, hai tên cao to xuất hiện, lao tới, nhằm thẳng Can mà đánh!

Can không phải là đối thủ của hai tên ấy.....chỉ có thể lấy hai tay ôm mặt!

- Kìa Ae,

- Pete, ở đây không có ai, tao thực sự muốn hôn mày một chút... được không? Nhớ quá!

- Ae kì quá, nhờ ai nhìn thấy thì sao?-Pete đẩy tay Ae ra...

- Sân bóng này bình thường không có người qua lại, tao đã để ý mấy hôm rồi. Sau này ở trường nếu tao nhớ quá, thì có thể hẹn mày chứ?

- Ae....

Đôi tình nhân đang ngọt ngào đường mật, đi như dìu dắt nhau tiến về phía sân bóng cũ...

Chuyện quái gì đây?!!!! Hoảng hốt!!!!

Trong đám hỗn độn. Ae ngay lập tức nhận ra kẻ đang bị đánh kia là Can

Vội vàng tách khỏi Pete, Ae lao tới hai tên kia,

Pete cũng hoảng tới mức gần như bất động.

Thấy người lạ tới, dù mới chỉ đánh được vài cái cảnh cáo, nhưng 2 tên cũng lập tức rút lui, dẫu thế nào, chúng vẫn còn học trường này, chẳng muốn làm quá to chuyện,

Ấn mấy phát đấm, máu mũi đổ, làm mặt Can vô cùng thảm thương. Sau khi dìu và đặt Can tựa lưng vào gốc cây, Ae không dẫu được kiên nhẫn hỏi:

- Chuyện đéo gì vậy Can. Sao mà lại gây gổ với lũ chó đó!

Dĩ nhiên, Can vì quá đau nên tạm thời chẳng thể trả lời gì, trong lúc đó, Pete cũng đã kịp truyền đi một tin nhắn...

Tin gần như ngay lập tức có mặt, vội vàng gạt tay Ae ra, lao vào bên cạnh Can, dìu Can dựa vào người mình. Hành động này của Tin khiến Ae và Pete hoảng sợ còn hơn cả lúc nhìn thấy Can bị đánh!. Cả hai nhìn nhau, không thốt lên lời! người này...có phải Tin thật không?

- Cậu tới rồi! – Can nhẹ nói, hai tay khế bám vào tay Tin,

Một vài giọt máu như hiểu ý chủ nhân, lập tức như làm nũng, vương ngay trên áo Tin.... Chiếc áo trắng tinh... lốm đốm đỏ!

Hai bàn tay Tin xiết chặt, đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên Ae:

- Là đứa nào?

Ae và Pete hơi giật mình:

- Pete cũng không biết nữa, Tin, khi đến... đã thấy như vậy rồi!

- Tao nhận ra, có một thằng bên khoa kỹ thuật!, còn thằng kia tao chưa kịp nhìn mặt nữa!

- Chúng sẽ phải trả cái giá đắt cho việc này!- Tin nói mà như gần từng chữ,

Tin chưa xốt nhìn gương mặt Can, mới chỉ hôm qua thôi gương mặt này còn ở trong lòng ngực mình mà cò, giờ đây....., đã gần như chạm tới giới hạn của sự chịu đựng.

Trái tim đau nhói, một cổ nghẹn đắng trong lòng, chân chừ nơi cuống họng,

Lời yêu thương mà Tin vẫn còn đang đắn đo, giờ đây bật thốt ra một cách tự nhiên nhất:

- *Làm người yêu của tôi, Can*
- *Cậu định tỏ tình trước khi tôi chết sao, Tin?*
- *Làm người yêu của tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu.*
- *Nhưng mà tôi không đẹp,*
- *Tôi đã đẹp rồi nên không cần người yêu mình phải đẹp nữa,*
- *Nhưng tôi cũng không giàu,*
- *Tôi đã giàu rồi nên cũng không cần người yêu mình phải giàu nữa,*
- *Nhưng tôi lại còn nghèo!*
- *Tôi đủ thông minh để dùng cho cả hai!*
- *Tôi lại còn tham ăn!*
- *Tôi sẽ nuôi cậu cả đời này!*
- *Vậy thì được!*
- *Có một điều kiện, Tôi sẽ làm chồng.*
- *Vậy tôi sẽ được ăn hết kem trong quán đó chứ?*
- *Tất nhiên là được!*

- Vậy thì cậu sẽ là chồng của tôi!

Can ngốc ngốc nhắm chặt mắt. Cậu mệt và đau, nhưng thực sự, là muốn được ở trong lòng một ai đó hơn. Tin nhẹ nhàng hết sức có thể, bế Can dậy, gần như không nhìn thấy 2 cái bóng đèn đang đứng đó.

- Để tôi đưa cậu tới phòng y tế trước đã!.

Pete và Ae nhìn nhau, thoáng sững sờ rồi cả hai cùng mỉm cười, Ae nói:

- Đó, thấy chưa, Mày cứ chê tao hay nói chuyện mắc ới. Ở đây có kẻ còn nói chuyện mắc ới hơn!

Pete ngại ngần, khẽ dấm yêu vào lưng Ae một cái. Đúng là, càng sống lâu càng thấy ở trên đời, chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Năm ngày sau,

Vào đúng ngày kỷ niệm sinh nhật trường, sinh viên vô cùng đông, thậm chí còn có rất nhiều sinh viên của trường khác cũng đến giao lưu,

Trên bảng thông báo, hình ảnh của Suzy mặc mấy bộ quần áo kịch cớm được dán chằng chịt, cũng cùng ngày đó, thông báo đuổi học 2 sinh viên, được gửi đến khoa kỹ thuật. Nghe nói, 2 sinh viên đó một kẻ thì đang gãy tay, một kẻ thì gãy 2 cái xương sườn, hiện đang nằm trong bệnh viện. Tình trạng bị thương khá nặng.

Băng rôn, và những chùm hoa giăng khắp nơi, là cảnh đẹp hay trong lòng người đẹp?

Tin và Can chọn một cái ghế đá dưới tán cây. Can nhìn Tin đầy nghi hoặc:

- Là cậu làm đúng không?

- Cậu đoán thử xem?

- Tin, cậu mạnh tay quá rồi. Cậu làm như vậy sau này Suzy sao có thể sống nổi trong trường này được nữa? Không khéo phải chuyển trường mất!

- Chuyển trường cũng không được, như thế thì quá dễ dàng cho cô ta rồi!

- Sao nữa?

- Tôi đã giữ hồ sơ gốc của cô ta. Cô ta chỉ có thể có 2 lựa chọn. Một là bỏ học đại học. Hai là tiếp tục chịu sự sỉ nhục của mọi người để học tiếp ở đây để có cái bằng.

- Cậu???? Cậu ác quá rồi đó Tin!

Tin im lặng một lát, nhìn chăm chú vào người trước mặt:

- Cậu còn nhớ tôi đã nói gì không? Kẻ nào đụng vào người của tôi. Kẻ đó sẽ phải trả một cái giá rất – đắt!

Haiz. Can biết., việc Tin đã quyết định, thì có trời mới lay chuyển được. Cậu giờ đây chỉ mong 2 tên kia mau mau khỏi, ra viện, cho lòng cậu đỡ áy náy. Việc của Suzy sẽ để từ từ nói sau vậy.

- Trời ạ! chồng của tôi là ai chứ!

=====

- Tin à, cậu có cần đi đâu cũng khoác vai tôi như vậy không? lại còn bắt tôi cầm cái bó hoa này chứ, chẳng ra làm sao cả!

- Vì cậu là vợ tôi!

- Vậy cũng không cần cả cho cả trường biết chứ, kìa, có người nhìn, mau bỏ tay,

- Mặc xác!

- Tin, giờ tôi mới biết da mặt cậu cũng dày như vậy?

- Cũng chưa dày bằng da mặt cậu khi ở trên giường!

-!!!!!!????

Ông trời à, cậu ta... có thật là chồng của con???

Sau khi các bạn đọc Fict này xong mình xin thông báo một chút:

Như vậy là cặp TinCan đã bắt đầu quá trình đơm hoa kết trái với lời yêu đầu tiên.

Trong khi thuyền của Kla và Teckno vẫn còn ở trên bờ. Do đó mình tạm dừng TinCan để tập trung cho mạch truyện tiếp theo về cặp KlaTechno. Mình sẽ dành khoảng 3 chap để viết thành 1 xâu chuỗi truyện cho cặp này.

Fan Kla và Teckno đâu ạ? Vui lòng cho em thấy cánh tay của các bạn!!!!

Nếu các bạn đọc thấy hay, vui lòng vote+ share cho nhiều bạn bè cùng thưởng thức nha!

10. Tình Cờ Yêu - Chương 10: Fanfict 10 : Klatechno -chọn Bột + Nhào Bột – Gặp Gỡ

Có 1 số lưu ý mình muốn nhắc tới các bạn đọc giả khi leo lên thuyền Kla và Techno như sau: mình gọi cặp đôi này là cặp đôi NHÀO BỘT nha.

Chuyện tình của Technic cũng được mình triển khai.

Bánh kếp: một loại bánh nổi tiếng của Thái Lan, thông tin thêm hỏi bác gú gồ.

1/ Mình chịu khá nhiều áp lực vì đã có rất- rất nhiều fanfict về cặp này từ trước. Các chap này hoàn toàn là do sự liên tưởng CỦA – RIÊNG – MÌNH, không liên quan tới nội dung của những fict khác hoặc bản gốc.

2/ Mình sẽ viết theo văn phong của không ngốc. Nếu chưa hay hoặc nếu tính cách chưa sát nhân vật thì cũng xin ủng hộ cho cái công mình ngồi gõ bàn phím vậy ạ. J))

3/ Thuyền này sẽ tạm thời gồm 3 chap, tương ứng với toàn bộ quá trình gặp gỡ+ rung động+ chiếm hữu.

Fanfict 10: Chọn bột + Nhào bột.

Fanfict 11: Nặn bánh + Nướng bánh

Fanfict 12: Lên đĩa + Đánh chén.

Xin chân thành cảm ơn sự ủng hộ của quý dzị

Sau đây mời quý dzị cùng lên thuyền với em nha!!!!!!

=====

Ngữ cảnh Fanfict 10:

*Kla đang học lớp 11 còn Techno năm 2 đại học.

Sau đây sẽ là câu chuyện về một chú Sói nhỏ đang chạy tung tăng trên thảo nguyên bỗng dưng gặp phải con mồi của mình...

=====

Trong lớp,

Technic sau khi bàng hoàng 10 giây thì quay sang Kla, ánh mắt hình viên đạn:

- *Nặng bánh?. Mẹ nó chứ Kla, mà không dùng tới não sao?*

Đáp lại sự bức bối của Nic, Kla chỉ bình thản:

- *Làm sao?*

- *Mày còn hỏi tao làm sao? Chiều qua tao nhờ mày xin nghỉ học, thế mà sáng nay lên lớp, cả lũ con gái nhìn tao cười cười, tao còn vuốt tóc cười đáp lại. Thế mà hóa ra là cái thằng bạn chó như mày hại tao?*

- *Là chuyện đăng ký vào môn xã hội?*

- *Chứ còn cái gì nữa? Kla, bình thường mày thông minh, sao hôm qua mày ngu quá vậy? còn bao nhiêu lớp xã hội khác sao mày không đăng ký?. Trời ơi, tao chết vì nhục thôi, hóa ra lũ con gái đó cười tao là vì mày lại dám điền tên tao vào lớp học nấu ăn.*

- *Hôm qua là ngày cuối cùng đăng ký, mày không có ở đây nên tao chọn giùm mày thôi. Mà nói cho chính xác, là cả tao và mày cùng học lớp nấu ăn*

Nic hơi choáng, tưởng mình vừa nghe nhầm:

- Khoan... Khoan..Kla, mày chơi xỏ một mình tao, thì tao hiểu.., Nhưng sao mày cũng ngu mà đăng ký cái lớp đó vậy? Còn lớp trồng cây, lớp sinh học, lớp điện, lớp kỹ thuật nữa? cái nào cũng menly sao mày không chọn?

Kla lấy quyển vở nhỏ, gõ cốc lên đầu thằng bạn, cười cợt trả lời:

- Mày thích đi phơi nắng trồng cây à? Hay thích suốt ngày mỗ mấy con vật nhỏ ngồi đếm lòng đếm ruột? Bên mấy cái khoa đó toàn là đực rửa, lại vất vả. Mày động não tý đi, vào lớp nấu ăn, toàn con gái, lại có 2 hót boy, thì có phải là vua một xứ không?, học xen suốt cả mấy tháng hè liền đó. Chọn cái gì mà cúp học được thường xuyên như cái lớp nấu ăn không?

Hiếm khi nghe thằng bạn giải thích, mà y như rằng nó giải thích là không chệch đi đâu được tý nào, Nic ngẫm một lúc, nhưng vẫn chưa chịu thôi”

- Nhưng mà bắt tao ngồi nặn bột mì với gọt củ cải sao? nghĩ đã nản thế nào rồi ấy?

- Khỏi cần làm. Chỉ cần mày đẹp trai là được!

- Có ý gì?... à.... Ha ha ha.. được lắm, được lắm. Tao sẽ dành thời gian đi cua các em xinh đẹp sẵn tiện nhờ các em làm giùm luôn. Hay, hay....

Nic đắc chí ôm vai thằng bạn thân, cười ha hả.

Ngày đầu tiên của buổi học nấu ăn, Nic lôi kéo tay của Kla trên hành lang:

- Kla, mày có đi nhanh lên không thì bảo.

- Làm gì phải vội?

Bụp!. Nic vì mãi kéo tay Kla mà đụng phải 1 tên đẹp trai,

Ai da, Nic nhăn nhó – xin lỗi, xin lỗi, miệng vừa nói được 1 câu xin lỗi thì cũng kèm luôn thêm mấy câu:

- Dẫu sao cũng là buổi đầu tiên, nghe nói có tới hơn 40 em xinh đẹp học khóa này đây, tao sẽ quét sạch 1 lượt ha ha,

- Bao giờ mày mới sửa được cái tật mê gái đây?

- Chết mới hết... ha ha ha ha

Kla lắc đầu, đến thua thằng bạn,

Người đẹp trai kia dù không cố ý, nhưng mấy lời nói đó lại vô tình lọt vào tai. Đôi mày kiếm khẽ nhú.

Cửa lớp:

Một công tử, một phiêu lãng, hai tên vừa bước vào,

Cả bọn con gái đã xôn xao như cái chợ vỡ:

- Kìa kìa, hot boy!

- Ôi mẹ ơi, mọc ở đâu ra đồ quý hiếm thế kia?

- Hàng này xin nha, cần được bảo tồn nha~

- Meo meo, trời ơi, đã quá!

Nic vuốt tóc bước vào trước, Kla bình thản bước theo sau. Hai kẻ đẹp trai một chín một mười này, ngồi vào hàng ghế cuối.

Chỉ có chút hành động chưa đầy tới 30 giây của hai anh chàng khiến một lũ con gái đứa nào đứa nấy miệng nhều tới một bát nước nhãi.

Nếu ví trai đẹp là đồ ăn. Thì có lẽ trong 30 giây này, Kla và Nic, không còn một mẫu xương.

Nhưng, chạy đâu cho khỏi nắng trời?

Nếu trời đã quyết ý không chiều lòng người. Thì có tính toán cũng bằng thừa!

Thầy bếp đứng lớp là một kẻ siêu cấp đẹp trai.- Bum. Một đầu bếp trẻ, mới 24 tuổi.

Sau khi chào lớp với một phong thái vừa đỉnh đạc vừa dí dỏm, máu mũi của hơn 40 cô nàng trong lớp có thể nói đã đủ để cấp cứu cho 1 người sắp ra đi.

Và vô tình, thầy bếp này cũng là người mà Nic đã đụng phải ngoài hành lang.

- Kla, cứu tao, kia đúng là kẻ tao vừa va phải ngoài hành lang, đúng không?

- Kla đánh giá một chút, rồi gật đầu – đúng rồi!

- Ôi trời có phải không vậy? Liệu lão có nghe được lúc tao nói không?

- Tao nghĩ là có!

- Vậy giờ tao đi rút đơn khỏi lớp này được không?

- Kla mỉm cười: quả báo đó con! Liệu liệu đi, tao nhìn lão không dễ chơi đâu!

Quét mắt về phía lớp. Bum nhanh chóng nhận ra 2 đứa nhóc, nhìn sơ đã thấy chướng mắt, lười biếng., đã thế còn tính vào đây chỉ để cua gái. Để rồi xem.

Thực chất, việc học môn xã hội không được tính điểm vào chương trình học. Nhưng nó sẽ được đánh giá trực tiếp vào mục nhận xét về tính sáng tạo, độ chăm chỉ và nhận thức của học sinh, sau này khi xét hồ sơ đại học, cũng được tính là một tiêu chí nhỏ. Do đó:

- Kla, Kla, mày đừng che cho tao tý đi, ngàn vạn lần đừng để lão thấy tao,

-??!!

- Hai bạn cuối lớp. Mời lên giới thiệu trước, Hai bạn là hai nam sinh duy nhất của lớp này, nên tôi muốn đặc biệt chỉ bảo hai bạn tận tình hơn, Vậy từ bây giờ, hai bạn sẽ ngồi ngay ở đây, ngay bên cạnh bếp chính của tôi. Cả lớp vỗ tay chào mừng 2 bạn nam của chúng ta nào!!!!

Trong tiếng vỗ tay, phong độ của Nic giờ đây đã tụt xuống dưới đầu gối!

- Tiêu rồi!

- Về nhà các em hãy chuẩn bị cho P”Bum 2 loại bột khác nhau để dùng vào 2 loại bánh mà các em cảm thấy là phù hợp. Hẹn gặp lại các em vào thứ 6 tuần sau!

- Đặc biệt là 2 em., vì là nam sinh nên tôi sẽ ưu tiên kiểm tra kỹ càng hơn, nha. – Thầy bếp vô cùng soái mà cười với 2 bạn nhỏ.

Trên đường đi về:

- Tất cả là tại mày, Kla, ai khiến mày đăng ký vào cái lớp quái quỷ đó chứ? Cái gì mà chọn bột chứ? Mẹ nó!

Kla thở dài, cậu cũng không nghĩ là đen đủi đến mức đó. Lão thầy bếp nhìn cậu với ánh mắt chẳng có thiện cảm gì. Mà thiện cảm làm sao được khi chưa bước vào lớp thì cái tên Nic đã oang oang đòi quét sạch gái cả lớp cơ chứ. Thật là chán nản:

- Mày có thôi đi không. Bây giờ ông găm 2 đứa như thế rồi, yên lặng một chút để tao tính.

- Haiz.. nhà mày thì người làm chất đông, nấu bếp không cũng 2 người. Tao mới khổ nè, bố mẹ thì đi công tác suốt. Đành về nhà bám ông anh trai vậy!

- Anh trai mày?

- Ủ, là anh tao, P”no đó!

Kla hơi tò mò, trước giờ, cậu thật sự chưa quen đứa con trai nào biết nấu ăn, nên hỏi lại:

- Anh trai mày biết nấu ăn sao?

Níc bữu môi:

- Hơi bị siêu. Mày còn nhớ lần trước tao mang cái bánh sinh nhật lên tặng cho cô bé bên khoa nhạc không?

- Thì sao?

- Hôm đó tao hết tiền, nên nhờ P”no làm cho đó,

- Vậy thì để tao tới nhà mày, nhờ anh mày giúp luôn đi,

- O?

- Có gì mà ngạc nhiên. Tao cũng không muốn bị mấy người làm trong nhà cười tới chết khi thấy tao đeo tạp dề ngồi nặn bánh dâu!

- Ha ha ha ha, trời ơi, mày, Kla, Sói mà ngồi nhào bột... ha ha ha ha

Nic cười tới tắc thở, rồi sau cũng đồng ý, không quên kèm theo điều kiện:

- Nhưng mà, toàn bộ nguyên liệu, mày phải chi tiền!

- Vâng vâng vâng, cứ thế đi!, nói trước với anh mày, sáng mai tao qua.

- Được rồi, mai thứ 7 mà.

Kla mở cửa xe, ngồi vào. Thật sự thì làm bạn với thằng Nic từ khi lớp 10, cũng thường nghe nó huyên thuyên về anh trai nó – P”no. Cũng đã từng gặp qua ở sân bóng, cũng đã từng gặp qua ở nhà nó.

Nhưng cậu chưa từng để ý kỹ. P”no cũng không quá đẹp trai, không quá nổi bật, không phải là dạng người vừa khiến người khác nhìn thấy liền nhớ được.

Tới giờ trong đầu cậu, hình ảnh của P”no cũng chỉ là mơ hồ, và gắn liền với mấy từ thường trực trên miệng thằng bạn thân: anh tao ngốc lắm, trẻ con lắm, tốt bụng lắm. Hôm nay thì biết thêm một cái nữa: P”no biết nấu ăn.

Một người đàn ông biết nấu ăn – thường là một người đàn ông rất biết quý trọng tình cảm gia đình,

Liệu có phải vì, ba cậu chưa từng vào bếp, nên mới là một người như vậy hay không? Có chút chua xót dâng lên trong lòng, nhưng đồng thời cũng có chút tư vị của sự mong chờ...

Xe đổ bánh....

Sáng hôm sau, nhà của Techno,

Nghe tiếng xe, Techno ra mở cổng,

- Chào em, Kla,

- Dạ, em chào anh, P”no.

- Nic nó mới dậy, còn chưa tỉnh ngủ kìa, em để xe rồi lên nhà nhé.

- Dạ vâng, P”no

Sau khi P”no quay lưng bước lên lầu. Kla dõi theo, thầm đánh giá: Thân hình dong dỏng, da trắng,, đôi môi dày cong cong, đặc biệt là nụ cười rất tươi, - không tệ.

Còn đối với Techno lúc này, ấn tượng của cậu về Kla thật sự rất tốt, cậu có gặp qua mấy lần, khác với Nic lúc nào cũng ăn nói bỗ bã, cầu thả, thì Kla lại là một người nhã nhặn, lễ phép và rất biết chừng mực. Cậu khá là thích người này, do đó tối qua khi Nic đề nghị cho Kla tới nhà học làm bánh, thì Techno liền đồng ý

Trong phòng Nic, sau khi Kla vào phòng và ngồi xuống ghế rồi, thì Nic vẫn còn nằm bẹp dí trên giường, Techno thấy thật xấu hổ cho thằng em trai mình, liền bay tới, kéo chân Nic:

- Nic, mày còn chưa dậy sao? Nhanh không tao lôi xuống giường bây giờ?

- Cho em ngủ, cho em ngủ - Nic kéo nheo -

- Kla cũng đã đến rồi, mau dậy rồi đi siêu thị chọn nguyên liệu chứ?

- Ai da, Kla? Mày đã hứa với tao là tiền nguyên liệu mày chi hết rồi còn gì?

Vậy thì anh với nó đi là được rồi, em đi làm gì nữa?

- Dậy mau, nhanh,

- Không!, Nic cố gắng giãy cái chân của mình ra khỏi tay của Techno, sau đó cuộn người như một con sâu, biểu tình sống chết là không dậy!

Khi người ta không để ý, thì một con sông dài cũng chỉ đơn giản là một con sông dài

Khi người ta đã cố tình để ý, thì dù có là một giọt sương, người ta cũng muốn biết nó từ đâu mà tới,

Cái cảnh hai anh em giằng co này, trước đây, Kla cũng đã từng thấy qua. Nhưng cậu chưa bao giờ suy nghĩ

về nó. Giờ đây... cậu lại cảm thấy thật ghen tỵ...

Ghen tỵ với Nic. Dù cho cậu có đủ mấy thứ mà Nic lúc nào cũng lăm le mượn hoặc xin ké, nhưng tình cảm gia đình là thứ cậu hoàn toàn chưa từng cảm nhận được... Cậu bất giác... cũng muốn có một người anh... như thế này sao?

- P"no. Em nghĩ là chúng ta nên đi mua đồ thôi, không thì trễ mất,

Techno nhìn đồng hồ, ngao ngán lắc đầu:

- Được rồi. Đi thôi.

Techno ngồi vào ghế phụ, loay hoay mãi mà chưa thắt được dây an toàn, đưa tay lên vò tóc, nhìn Kla, cười gượng gạo.

Tim Kla bỗng dưng trập một nhịp – sao lại cảm thấy có chút dễ thương? -Cái hành động này, thật sự không phù hợp với một sinh viên đại học năm 2 chút nào hết!

Kla nghiêng người qua thắt lại dây an toàn cho Techno, trong vài giây ngắn ngủi hai người gần như chạm vào nhau ấy. Kla ngửi thấy mùi hương thật dễ chịu – thơm quá!

Trong siêu thị,

Có hàng chục loại bột được bày bán. Đây là lần đầu tiên, Kla tới một chỗ như thế này, cậu khá bối rối, đảo mắt quanh một loạt các túi bột – cái nào cũng giống nhau! Trong khi Techno thì dường như khá thành thạo, liên tục chạm tay vào từng chỗ bột thử, mà không biết rằng, một ai đó đang dõi tầm nhìn từ những túi bột đó, dán chặt lên người cậu, trong lòng thốt ra: - thật đúng là trẻ con!

Techno hăng hái chỉ tay vào một bịch:

- Kla, đây là bột nếp, dùng làm bánh nếp là ngon nhất

- Còn đây là bột dứa, dùng để trộn lên làm bánh khanomtom

- Mùi bột này không còn thơm lắm này, có vẻ để hơi lâu rồi,

Không thấy Kla lên tiếng, Techno bất ngờ ngẩng mặt lên, làm Kla thoáng bối rối:

- Kla, Kla, em nhìn đi đâu vậy?

- À, mua mỗi loại một ít đi anh, về nhà rồi chỉ cho Nic luôn,

- Mỗi thứ một ít sao? Như vậy cũng nhiều lắm đấy, ở đây có cả chục loại luôn!

- Dạ không sao đâu anh, mua nhiều một chút cũng có thể dùng dần mà.

- ừm... vậy được rồi.... mà Kla, ráng chờ anh xúi nha, tiện đi siêu thị, anh muốn mua thêm ít đồ ăn, tủ lạnh sắp trống trơn luôn rồi....

Kla không phải chưa từng đi siêu thị. Cậu cũng đã từng đi vài lần trước đây. Nhưng cái cảm giác thú vị khi nhìn người trước mắt, thoát bên này, thoát bên kia, tay vừa lựa miệng vừa nói với cậu, lại rất vui vẻ!, bất giác, Kla khẽ mỉm cười.

- Kla, xem nè, quả chuối này là chuối sinh đôi đấy!

- Kla, ui cha, củ khoai tây này to quá nha..

- Dạ.. dạ....

Với Kla, cậu chưa bao giờ nghĩ rằng một củ khoai tây to hay một quả chuối sinh đôi, lại có thể đem lại niềm vui nhiều như thế?. Đúng như Nic nói, thật sự là rất ngốc nghếch!

Một chuyện khiến Kla bất ngờ nữa, là khi tính tiền, Techno nhất khoát chia đôi số tiền mua bột với Kla, dù đối với cậu, số tiền đó gần như không có nghĩa lý gì. Với người khác thì đây có thể chỉ là một chuyện quá đổi bình thường, nhưng với Kla thì khác, trước giờ hầu như chưa từng có ai giành chia tiền với cậu, bởi họ coi việc cậu giàu có là đương nhiên, và việc cậu chi tiền cũng là đương nhiên. Đặc biệt là Nic. Xem ra hai người tuy là anh em, nhưng lại không giống nhau một chút nào,

Con người này.....quả thật là rất thú vị!

___Tại nhà Techno, sau khi bày rồi dọn cả bãi chiến trường toàn bột là bột,

- Đó nha 2 đứa, anh đã chỉ cho 2 đứa biết về mấy loại bột này rồi, Cố gắng mà nhớ đấy.

- Vâng em biết rồi

Nhân lúc Nic đi vệ sinh, Kla liền hỏi:

- mà P"no, cho em xin số điện thoại của anh nha? – Kla hỏi

- Sao thế?

- À... em không được thông minh lắm đâu... Chắc chỉ vài hôm là quên hết à?

- Ồ, vậy sao?. Được thôi, đây...

Trong khi Kla đang bấm số điện thoại của Techno sang máy mình, thì bỗng thấy một bàn tay chạm nhẹ lên má...

Vô cùng ấm áp!, Chỉ là một cái chạm nhẹ, mà khiến tim cậu thực sự đập mạnh...

- Ui cha, Kla, em để bột dính lên mặt kìa!

Thực sự rất gần... nụ cười của P"no rất đẹp...

Nic bước từ nhà vệ sinh ra, hạ lệnh tiễn khách:

- Thôi cũng trưa rồi đấy, mày về lẹ lên, tao đói muốn ngủ rồi này, P"no đi nấu cơm đi a!

Thực sự, Kla chưa bao giờ thấy Nic chướng mắt như lúc này, đã đi ra không đúng thời điểm, còn đuổi mình thẳng cổ như vậy.

- Dạ, P"no, làm phiền anh quá.

- Có gì đâu, Kla, bố mẹ anh chẳng có nhà, nếu em thích thì cứ tới chơi...

Ấy vậy mà ngay sáng hôm sau, Kla lại tới chơi thật.

Nic ra mở cổng, nó khó hiểu nhìn Kla:

- Sao vậy? Mày thích chọn bột đến thế cơ à?

- P"no có nhà không?

- Đang ngủ đấy, tối qua đi chơi về khuya giờ đây còn không nổi á, làm tao phải ăn mì gói.

Kla không nói gì, bước chân dừng lại trước cửa phòng Techno,

Khẽ hé cửa...

Techno đang ngủ, gương mặt nửa áp xuống gối, đôi môi khẽ mở... rất đáng yêu....

Từ trưa hôm qua, kể từ khi bàn tay Techno chạm lên má Kla....

Cho đến khi về tới nhà, tới chiều, tới đêm... Cái cảm giác lạ lẫm đó vẫn theo đuổi cậu, thúc giục cậu, sáng nay, như vô thức, cậu lại lái xe tới đây...

Đáng yêu...

Kla khẽ mỉm cười, Nic đi đằng sau, khó hiểu, hỏi:

- Thật mà thích làm bánh thế à? Sao tao nhìn không ra gì hết vậy?

Hai thằng kéo nhau sang phòng Nic, Kla hỏi:

- P"no có bạn gái chưa?

- Mà hỏi làm quái gì?

- Thì chỉ muốn biết.

- Chưa, người như anh ấy tán gái làm gì nổi?

- Anh ấy thẳng?

Nic đang uống nước, nghe xong câu hỏi đó, phụt thẳng một ngụm nước xuống sàn,

- Mà bị cái đó gì vậy Kla?

- À, chỉ là tao thấy anh ấy có vẻ trẻ con, da trắng, thường mấy người như thế cũng hay gay lắm.

- Cái mặt mày gay đó, chỉ là anh ấy hơi trẻ con thôi. Chứ anh tao, tao biết.

Nói rồi Nic trưng cái bản mặt đều đều không thể đều hơn được nữa, nói nhỏ giọng

- Anh em tao vẫn thường xem Porn chung đấy, anh ấy cũng bình phẩm hăng hái lắm haha!. Mà đừng có mang cái mặt đó ra mà nghi ngờ anh tao!

Kla không nói gì, khẽ đưa tay lên tựa cằm, có vẻ trầm ngâm hơn một chút.

Những ngày tiếp sau đó, tần suất Kla cầm những bịch bột nhỏ nhỏ mang đến hỏi thăm Techno cũng nhiều lên.

Sáng thứ 7 tuần sau, Bếp nhà Techno, trong khi Techno vào tủ lấy tạp dề, thì Nic liên mồm than vãn

- Tuần trước là chọn bột, tuần này là nhào bột. Mẹ kiếp, mày có thấy mặt thằng cha Bum không? Nhìn cái mặt chỉ muốn đấm một phát, Vì lão á, mà tao chẳng hốt được mấy em trong lớp cả. Toàn mấy con xấu quắc. Mấy em xinh tươi cứ thấy hấn là cười như được mùa rụng trứng.Chán chết!

- Sao tao thấy ông ấy chẳng để ý gì mấy em ấy, mà cứ để ý mày thôi đó Nic. Không khéo..

- Cái đầu mày đó Kla!

Nic đang định đưa cái muống lên gõ vào đầu Kla, thì Techno túm lại cái muống:

- Nic!. Định đánh bạn trước mặt anh luôn hả? Anh ấy à, thật không hiểu nổi Kla sao lại chơi thân với mày được., vừa lười vừa xấu tính.

Mày có thấy ngại không? Đó, có mỗi cái vụ chọn bột thôi, anh ở ngay đây cũng không mấy khi mày hỏi, mà Kla cách một hôm lại tới, tìm hiểu kỹ càng từng loại, lại còn chăm chú nữa. Người vừa đẹp trai vừa ngoan ngoan chịu khó như Kla, mày phải tu ba kiếp mới gặp được đó!.

Nói xong, trước cái mặt hoang mang á khẩu của Nic, Techno đứng chen giữa 2 đứa rồi quay sang Kla, cười tươi:

- Kệ thằng Nic đi. Nó mà học gì nấu ăn, nào, đưa anh xem, em chọn bột gì để nhào nhé?

Không phải là Kla không thể đỡ được cái muống mà Nic sắp gõ lên đầu mình,

Mà phút giây đó - thần thờ khi thấy Techno từ chỗ tủ bước vào, một cái tạp dề màu xám quấn lấy thân người mảnh dẻ. Eo như hiện ra rõ ràng hơn khi được một vòng dây cột, cột lại sau lưng. Kla khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Khi Techno nhúm từng nhúm bột, đảo từng thìa nước để làm mẫu, đôi mắt người nào đó, chăm chú để ý từng ngón tay P"no...

Thực sự thì.... tay P"no không đẹp. Chính xác hơn là không đẹp như tay Kla.

nhưng những ngón tay linh hoạt chạm qua bột, chạm qua nước, rất nhẹ nhàng...

Thật không thể tin nổi... người đang đứng bên cạnh mình bây giờ, lại là đội trưởng của một đội bóng.... Quá nhiều điều bất ngờ, thú vị từ con người này....

- Kìa Kla, sao ngẩn ngơ vậy. Cả mày nữa đó Nic, nhào đi. Bây giờ có mình anh mày nhào à.

Nic chán ghét nhìn đồng bột, bốc một nắm to, rồi đổ mấy thìa nước vào, vừa nhào vừa cười:

- Cái mặt lão Bum, đây chính là cái mặt lão Bum, nhào hả? nhào này. Mẹ nó chứ! Đời này ai mà nghĩ phải làm cái chuyện chán chết này. Đây thì nhào!.

- Nic, mày có thôi đi không? Ông hết cả tai anh rồi,

Techno quay sang nhìn thẳng em, lắc đầu:

- Mày đi đến đâu là muốn của gái đến đó, mày tạo nghiệp ít thôi kéo sau này bị thằng khác nó táng đấy!

- P"no. Anh chưa từng thấy cái mặt của lão Bum đâu. Có mỗi cái việc chọn bột với nhào bột thôi, mà lão cứ hằm hè em từ đầu buổi tới cuối buổi. Lão còn nói cái gì mà nhào bột như thế nào sẽ thể hiện ra được tính cách của các em. Trời! anh nghĩ mà xem, nhào con mẹ nó bột mà có cái gì tính cách! Lời nói nhảm nhí như thế mà lũ con gái ở dưới còn gật gù tới gẩy cổ chứ!

Kla này giờ cũng sắp bị Nic làm cho thùng nhĩ, liên bảo

- Không quan trọng người ta nói cái gì, quan trọng là người ta đẹp trai hơn mày. Đẹp trai thì nói cái gì cũng là chân lý.

- Đúng vậy, Kla đẹp trai mà nói chuyện còn hợp ý anh nữa,

- Rút cuộc đứa nào mới là em anh chứ?

Techno cười ha ha rồi vòng tay qua vai Kla.

Một cái khoác vai, đáng lý thì nó chẳng có ý nghĩa gì với hai thằng con trai, nhưng cảm nhận được đôi tay ấy, một chút của khuôn ngực ấy, áp lên lưng, lại làm Kla cảm thấy chút rung động:

- Anh, em nhào chưa được, anh chỉ cho em đi,

À, đây, như thế này, Techno buông đôi tay của đang khoác trên vai xuống, những ngón tay lập tức đan xen vào ngón tay của Kla,

- Oa, Kla, tay em đẹp quá nha, tay con trai sao lại đẹp như vậy nhỉ?

Techno c âm bàn tay đang dính chút bột của Kla giơ lên ngắm. Techno.... Anh thật quá ngốc nghếch.... Thật quá... đáng yêu. Trong khoảnh khắc này, một kẻ ngốc đang khiến trái tim của chú Sói non đi lệch hướng...

- Hai người làm cái mẹ gì vậy? Định đóng phim B1 cho em coi sao?

- Ồ ha. Anh chỉ là thấy tay Kla đẹp quá, nên ngắm chút thôi. Kla, em không những đẹp trai mà tay cũng đẹp,. Anh đặc biệt thích những người có đôi bàn tay đẹp đấy!.

- Anh mà có bạn gái? Xì, - Níc bữu môi- tiêu chuẩn của anh chỉ là trời mưa biết chạy vào nhà đã là tốt lắm rồi đó!

- Kla: Em thấy P”no rất biết quan tâm, rất vui vẻ, Níc thật may mắn có một người anh trai như anh đó!

- Ồi trời ơi cái gì vậy nè? thôi thôi, mau mau nhào, nhào đi. Hôm nay trời đẹp nhào xong đi bơi chút đi. Kla nó có 3 vé mời ở bể bơi xịn đấy!

- P”no có đi không – Kla dò xét

- Có, có chứ, lâu lắm rồi không được bơi. với lại vé mời mà, không đi thì quá uổng luôn!

- Vâng. vậy nhào lẹ rồi cùng đi.

Tại bể bơi.., Nic, tao để quên túi đồ trên xe rồi, mày ra lấy giúp tao đi,

- Tại sao lại là tao?

- Vì trong túi đồ đó có điện thoại của mày!

- Sao điện thoại của tao lại ở trong túi của mày?

- Tao đút nhầm vào giỏ mới nhớ ra,

- Chết mẹ vậy nhờ tình yêu bé bỏng của tao gọi thì sao, tao phải ra lấy mới được,

Nói rồi, Nic quay ngược trở lại xe.

Trong phòng thay đồ, giờ đây chỉ còn có Kla và Techno:

- Kla thay đồ đi,

- Dạ, dạ, anh cứ thay trước đi...

Áo, quần, dần dần được khai mở, trên người Techno hiện giờ gần như không còn gì, ngoài một chiếc xà lỏn. Techno mặc quần bơi vào....

Kla tận dụng không sót một giây nào để chú ý từng chi tiết có thể nhìn thấy....

- Đẹp lắm!

- Cái gì đẹp? – Techno ngờ nghệch hỏi.

- À... không... không có gì...

Techno như sực nhớ ra điều gì, liền hỏi:

- Mà Kla, có nhiều loại bột lắm, em đã chọn được loại nào để nhào chưa?

- Em nghĩ là... em đã chọn được rồi!

=====

Kla: thực chất vì biết ngoài đá bóng, Techno rất thích bơi lội, mà khi đi bơi, có thể thấy được anh ấy cởi đồ nhiều một chút. Mình cũng muốn xem, có thực sự, có khi nào thực sự là mình thích con trai không?

Thế nên cũng không ngại gì chi ra một số tiền mà lấy 3 tấm vé mời đập vào mặt Nic cả.

Bột ư?. P"no. Bột gì em cũng không thích nhào, bằng anh!

DÙ HAY HAY DỎ THÌ CŨNG VUI LÒNG CHO EM XIN TÝ VOTE ĐỂ ỦNG HỘ CÁI CÔNG GỖ BÀN PHÍM NHÉ!

11. Tình Cờ Yêu - Chương 11: Fanfict 11: Klatechno - Nặn Bánh + Nướng Bánh Rung Động.

Fanfict 11: là sự nối tiếp của fanfict 10

Nhắc nhẹ: nên quay lại fict 10 – nếu chưa đọc- để biết hướng dẫn sử dụng trước khi dùng fict này.

Chúc cả nhà một buổi tối vui vẻ và ấm áp. Những sự động viên và ủng hộ của các bạn là món quà tinh thần lớn nhất mình đã nhận được trong hôm nay, ngày đặc biệt của mình.

=====

Kla đã từng có bạn gái.

Người ta nói, đàn bà đẹp chính là thứ trang sức làm tôn lên sự giàu có và bản lĩnh của người đàn ông, vì thế chẳng có gì lạ - khi Kla từng có bạn gái, không phải là một, mà là một đồng, tuy cũng chưa đến mức vài cái xe tải chở đi không hết, nhưng tuyệt đối không phải là ít ỏi gì.

Có một số người sinh ra đã có sức hút, về hình thể, về tính cách, và cả về tiền bạc nữa.

Người ta cứ chê trách những cô gái ham vật chất, đối với tôi thì không. Trong thế giới rộng lớn này, trong số hàng tỷ tỷ những người con trai kia, làm sao mình biết được thực tế trong lòng họ có bao nhiêu an toàn? Chắc gì một người con trai giàu có đã xấu, chắc gì một người con trai nghèo, đã hẳn là tốt. Vậy cùng là cơ hội để lựa chọn, họ chọn những người có sự đảm bảo hơn về tài chính thì có gì mà sai?

Nếu là ngồi khóc, tôi cũng chọn ngồi khóc trên cái ghế nệm da bò, chứ không muốn ngồi khóc trong cái lều bằng bạt che mưa.

Nhưng,

Đường đến trái tim một người đàn ông không phải chuyện dễ dàng,

Đường đến trái tim một người đàn ông giàu có – lại càng khó khăn gấp bội.

Điều đó lý giải cho một điều,

Kla chẳng cần làm gì hết, với cái vẻ ngoài siêu cấp đẹp trai của mình, với cái xe hơi của mình, với ví tiền của mình. Kla tự động bị đám con gái bu quanh, dù chẳng động một ngón tay.

Một chiều thứ sáu,

Sau khi chuẩn bị kết thúc buổi giảng, P”Bum nhắc lại nội dung chính:

- Tuần này và tuần sau, chúng ta sẽ học cách nặn bánh và nướng bánh, tùy theo loại bột và loại bánh mà các em đã chọn sẽ chia ra thành các nhóm nhỏ để cùng làm với nhau, chúng ta sẽ gộp 5 bạn thành một nhóm, tuần kế tiếp nữa sẽ là tuần tự do, các em được nghỉ học và tự thực hành với nhau ở nhà, nhé?

- Thầy ơi, lớp chúng ta 44 bạn sẽ thiếu một bạn đó thầy!

P”Bum dí dỏm:

- Thầy nữa là 45, đủ chia nhóm nhé?

Cả đám con gái xôn xao, đoán già đoán non xem thầy sẽ “chấm” vào nhóm ai,

Riêng mặt Nic tỏ ra vô cùng chán ghét, Kla thì thờ ơ như không, P”Bum vừa liếc mắt qua 2 cậu chàng ngồi kế bên, liền vỗ tay trật tự lớp và nói:

- Vì thầy thấy các bạn nữ trong lớp không những xinh đẹp mà còn vô cùng khéo tay nữa, cho nên, thầy quyết định sẽ ở trong nhóm với 2 bạn nam này, để kèm các bạn ấy không bị rớt lại so với các bạn nữ nha.

Nic há mồm, tự hỏi: WTF?. Trong khi Kla chỉ cười khẽ, xoay tròn cái muỗng nhỏ trong tay.

Đúng chuẩn là, ba mẹ đàn bà với hai con vịt là thành cái chợ, tuy ở lớp bây giờ chẳng có vịt, nhưng so với

chợ không kém một tý nào:

- *Ôi tiếc thế, thầy ơi, em cũng kém mà? – một giọng nữ vang lên,*
- *Em cũng kém nữa mà? em nặn cái bánh ra hình con ếch đó nữa thầy?*
- *Thầy ơi bột của em vón thành từng cục nữa a!!!!!!!!*
- *Rồi xong, 3 chàng đẹp trai vào một nhóm, cháo cũng không còn mà húp nữa!*
- *Thế 2 người còn lại là ai ạ?*
- *Đúng đúng,*
- *Ai mà được chọn vào nhóm đó thì đúng là trúng số!*

P”Bum: - 2 bạn nữ còn lại của nhóm, sẽ do 2 bạn Kla và Nic tự chọn. Tuần sau các em nộp danh sách nhóm lên cho thầy, thôi tan lớp nha.

Bum vừa dứt câu, cả bọn con gái, đổ xô mấy chục con mắt vào 2 hai người ngồi phía trên.

Kla và Nic cũng khá bất ngờ trước sự việc, tạm thời chưa kịp thích ứng gì. Ngoài hành lang, một đám con gái vây lại 2 anh chàng, đứa thì e thẹn, đứa thì sẵn sàng:

- *Cho tớ vào nhóm của cậu nha?*
- *2 soái ca ơi năn nỉ đó, nha, nha,*

Ba mươi sáu kể, chuẩn là thượng sách!. Kla và Nic dùng hết sức bình sinh, co giò, chạy khỏi đám đông.

Tối hôm ấy,

Vì là Nic rất hào phóng cho số điện thoại không sót một em nào, cu cậu thượng vàng hạ cám gì cũng hốt hết, chả kiêng nể gì, mà điện thoại réo từ chiều tới tối, vừa xạc vừa nói chuyện, nội dung y sì nhau:

- Ôi ấy à... nhớ.. nhớ... biết... ấy xinh thế mà... rồi, rồi để tớ xem rồi sẽ báo lại ấy, nhé.

- Rồi, dễ thương lắm, nhé, có bạn trai chưa?....

Trong khi Kla thì chẳng cho bất cứ một cô nào số điện thoại của mình. Trong lòng Kla bây giờ, chuyện mấy cô nàng kia chả có thứ gì quan trọng, bằng việc mai là thứ 7 – sẽ gặp lại Techno.

Từ khi ” chọn ” được miếng bột của lòng mình, Kla cắt hết liên lạc với mấy cô bạn gái hờ, đưa mỗi cô đi mua sắm một buổi, chia tay trong êm đẹp.

Bản tính của Sói, là khi đã nhắm được miếng mồi của mình rồi, sẽ bằng mọi cách – có được –

Kiên trì, nhẫn nại, cần ra tay lúc nào, cần nhường bước lúc nào, đều được tính toán kỹ lưỡng. Con mồi chỉ có thể có 2 con đường, một là tự dâng đến. Hai là bị dâng đến.

Sáng hôm sau, như thường lệ, Kla cũng chẳng thông báo trước, mà ung dung tới nhà Nic.

Bấm chuông mấy lần Nic mới xuống mở cửa, mặt mày bí xị, mở cổng xong không thèm chào Kla, mà quay đi luôn lên lầu.

- Quái lạ -

Kla thâm nhủ. Sau đó vẫn đi theo sau, khi đi còn cố tình ngang qua cửa phòng Techno, cửa phòng đóng, chứng tỏ Techno không có ở nhà, xem ra, sáng nay tới là công cốc rồi sao?

- Mặt mày bị cái gì vậy Nic? P”no đâu?

- Sao mày tới nhà tao lắm thế? Ai quy định cứ thứ 7 là mày phải tới chứ?

Nhận ra thái độ khác lạ của Nic. Kla cười cười:

- Sao? lại bị bồ đá à?

- Chương mất! từ giờ ít đến nhà tao đi!

- Nói rõ đi –

Kla bắt đầu cũng nói câu, không hiểu chuyện gì cả. Nic được dịp, quát lên:

- Bớt vờ vịt, mày với em Xim có quan hệ gì?

Kla khó hiểu:

- Em Xim nào?

- Em Xim trong lớp nấu ăn đó!

- À, có phải cô bé mà mày đang "chăm" đấy đúng không?

- Mày biết tao đang "chăm" rồi mà dám xơ mủi vào? bạn bè kiểu gì vậy? uống cái công tao trước giờ coi mày là bạn!

Nói rồi, Nic nằm kênh ra giường, cái mặt nhăn như khỉ. Kla đá vào chân Nic:

- Dậy ngay, nói cho rõ!

Nic nhồm dậm:

- Còn không phải? dạo này tao thấy mày hay nhìn vào cái điện thoại cười cười. Tao đã nghi rồi, chỉ là chưa thẩm tra ra mày lén lút em nào thôi. Trước giờ dù bạn gái một đồng tao cũng chưa thấy mày cười cười kiểu đấy.

- Rồi sao?

- Chắc chắn là em Xim. Mày thấy tao chăm ẻm nên hót tay trên của tao đúng không?. Mẹ nó chứ.

- Sao mày chắc chắn? – Kla cười nhếch miệng.

- Tối qua Xim gọi điện cho tao, tao mừng muốn chết, em ấy xin vào nhóm. Chỉ chờ có thế, tao đồng ý ngay. Lúc đấy tao còn tưởng ăn chắc em Xim rồi. Thế mà sau đấy em ấy bảo tao là em ấy thích mày, muốn nói trực tiếp với mày mà ngại. Cái thứ gì không biết!

Ha ha ha ha, Kla cười bật thành tiếng.

- Ra là thế?

- *Biến về nhà mày đi, từ giờ không bạn bè gì hết nữa, Nic đá vào người Kla, Kla không tránh:*

- *Tao thật sự còn chưa nhìn kỹ em. Chỉ biết mỗi cái tên do mày kể, thế mà đã thành tội đồ đi cướp bóc của bạn rồi.*

- *Thật sự mày không có gì với em?*

- *Mày nghĩ sao? đã từng thấy tao chủ động tán gái bao giờ chưa?*

Ờ há. Khi cảm giác tức giận xâm chiếm, người ta thường thiếu lý trí. Nhưng giờ đây, tâm trí của Nic được giải tỏa, khi cơn giận nguôi xuống, các em nơ rôn trên não lại tề tựu, thì tự nhiên Nic thông minh hẳn ra, nó nhìn Kla từ trên xuống dưới, rồi mặt đầy chăm chú, hỏi:

- *Kla, đưa tay mày ra đây.*

- *???? gì cơ?*

- *Tao bảo đưa tay mày ra đây, nói rồi Nic cầm tay Kla lên, ngắm nghía,*

- *Quá mẹ nó đẹp luôn rồi!.*

- *Nic, tao nghĩ mày lên đi khám khoa thần kinh tổng quát đi.*

- *Kla..... mày.... Mày là Gay đúng không????*

Kla thoáng giật mình nhưng nhanh chóng khôi phục lại:

- *Sao?*

- *Những thằng con trai có đôi bàn tay đẹp như mày, 99.99% là gay!. Hơn nữa trước giờ, mày chưa từng ngủ với con gái đúng không?*

Nic vỗ đùi bộp một cái, như phát hiện ra cả một đại lục mới:

- *Mẹ kiếp quá sáng suốt!, thảo nào, mấy con bạn gái cũ của mày bảo tao là dù các em xinh tươi vậy lấy, mà mày đến bao giờ cương!.*

- *??????*

Kla á khẩu,

Suy nghĩ một lát. Nic là bạn thân của mình, lại là em trai của Techno. Đặc biệt tính nết chẳng thơm tho gì. Phàm là những kẻ hay háms những cái lợi nhỏ trước mắt, đều là những kẻ rất dễ lợi dụng. Kla quyết định chơi bài giữa.

- *Tao không những gay, mà còn đã có đối tượng rồi.*

- *Oắt giờ heo? - Nic biểu cảm như không thể tin vào tai mình, lấp bắp:*

- *Đứa.... đứa... nào... mà... mà... xui vậy?*

- *P"no. Anh trai mà!*

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút vẫn đang trôi qua, mà cái mặt của Nic vẫn đang trong trạng thái đóng băng.

- *P.... No?... Anh... trai... tao????*

- *Đúng.- Kla không chút dấu điểm.*

- *Là Anh trai tao!. P"no???*

- *Đúng. Là P"no.*

- *Nhưng anh ấy không phải là gay!*

- *Ban đầu, tao cũng không nghĩ tao là gay. Cho đến khi gặp P"no.*

- *Mày nghiêm chỉnh?*

- *Rất nghiêm chỉnh.*

- *Nhưng tao... tao... anh tao... tao cũng không thể bán đứng anh trai tao cho mày được. Rơi vào tay mày, không phải P"no tiêu đời sao?*

Kla nhìn thẳng vào Nic, sau đó rút ví, chìa 1 tấm thẻ ra trước mặt Nic:

- Trong thẻ này là 50.000 bath (khoảng 35tr vnd) nếu mày giúp tao, bẻ cong anh mày, thì tấm thẻ này sẽ là của mày.

- 50.000 bath? – Nic bĩu môi – không được!

- Bất cứ khi nào mày cần tới xe, sẽ có.

- Vẫn không được, Nic lắc đầu, gác một chân lên đầu gối chân còn lại.

- Vậy tao sẽ tự ra tay..., nói rồi Kla rút tấm thẻ lại,

- Ấy khoan khoan, còn thương lượng, còn thương lượng, Nic vội vàng chụp lại cái thẻ, đút tọt vào trong túi quần:

- Dù sao thì anh trai tao cũng rất ngốc, có người yêu giàu cũng là một chuyện chẳng thiệt gì!

- Thành giao!

- Nhưng mà... mày phải đối tốt với P”no đó, anh ấy thật sự là người tốt!

- Nhất định!.

Trên đời này có chuyện nào lạ đời bằng chuyện người vừa bị mang ra bán, lại còn đang hân hoan mang cái túi lịch kích đồ ăn chạy về nấu nướng, cảm tạ 2 cái người - một kẻ vừa bán mình, một kẻ vừa mua mình không?

Nghe thấy tiếng dưới cổng, Kla nhú mắt với Nic:

- Nhớ lấy giao ước,

- Rồi, đã nhớ rồi.

Khi Techno mang đồ vào, Kla vội chạy ra đỡ, bàn tay cứ vô ý mà chạm vào tay Techno. Mồ hôi lấm tấm trải trên khuôn mặt Techno. Kla đưa tay ra, khẽ lau. Techno vui vẻ mà đáp:

- Đúng là Kla tốt nhất, Còn cái thằng quỉ Nic kia, còn đứng khoanh tay gì, mau ra giúp anh

- P"no có mệt lắm không? Hôm nay mình sẽ làm bánh à?

- Đúng rồi Kla, hôm nay mình sẽ nướng bánh luôn, tiện thể anh sẽ làm thêm vài món để ăn kèm.

- P"no dễ thương quá, lại còn biết nấu ăn, ai mà được ở bên cạnh anh nhất định vui vẻ!

- Ha ha, sao lại khen anh dễ thương chứ? Anh cũng là con trai mà.

- Nic tiến tới, bữu môi: - Mắt nó lác mới thấy anh dễ thương đó!

Techno cầm mấy cọng hành, đánh vờ lên đầu Nic:

- Em lo cho cái thân em đi, tốt nhất đừng có suốt ngày lêu lổng nữa, cầm sách cầm vở sang mà học hỏi Kla đi.

Bữa trưa được dọn ra. Mùi bánh kẹp và bánh khanomtom thơm nồng nàn,

Kla khẽ mỉm cười. Được ăn thức ăn do người mình thích nấu, quả là vẫn hơn so với ăn ở khách sạn 5 sao, vì nó không chỉ đơn giản là thức ăn, mà còn có hương vị của người nấu.

Vài ngày sau, nhà Techno:

- P"no, em thực sự không xong rồi, P"no cứu em!

- Số tiền lớn như vậy, anh biết kiếm ở đâu ra chứ?

Chả là vài ngày trước, Nic có mượn của bạn một cái đồng hồ xịn, đeo để đi khoe mẽ với gái, nhưng không ngờ lại đánh rơi mất, tìm hoài không ra. Hôm nay đứa bạn hỏi lại, Nic vẫn chưa dám nói thật với nó.

- P"no....

- Ba mẹ gửi tiền tiêu hàng tháng bao nhiêu không phải mày không biết, nếu có nhịn ăn cũng phải cả tháng mới đủ tiền đền,

- P"no, P"no, nếu mai em không đền lại cho nó thì nó sẽ không tha cho em mất, — Nic nắm lấy tay Techno.

- Được rồi, để anh điện cho bạn bè xem... Techno lắc đầu, vội lấy cái điện thoại.

Một lát sau, Techno từ ban công bước vào, chán nản:

- Không ổn rồi, cả cái đội bóng toàn đứa nghèo, làm sao mà trong một đêm lại có thể có đủ số tiền đó được chứ?

Technic bỗng đứng mắt sáng như đèn:

- Hay là anh điện cho Kla đi? Ai chứ Kla thì chắc chắn có!

- Kla thì sao mà mày không tự mà điện?

- Anh không biết rồi, em mượn nó nhiều lần rồi, sợ nó...

- ???...!!! Mày mà cũng biết ngại sao?

- Thật sự... anh.. đi mà, P"no... năn nỉ anh đó!

- Ôi nghiệp chướng! Kịp trước chắc chắn là tao tu không đủ nên mới có đứa em như mày đó.

Một lát sau:

- ,P"no... anh gọi em có gì không?

- À, Kla... à.. ờm... ngại quá... nhưng mà... anh có chút chuyện... à... cần.. cần mượn em một khoản tiền.., em có thể nào?

- Ồ, ba mẹ cũng vừa đưa em tiền tiêu tháng này mà em chưa có xài tới... nhưng mà... hiện tại em đang bị sốt.. ra ngoài không tiện...

- Vậy em nhắn cho anh địa chỉ, anh tới nha?

- Vâng, vâng, dĩ nhiên là được rồi....

Nic từ ban công nhìn xuống người anh gốc nghèo của mình vội vàng lấy xe, đi phi đầu vào lưới. Chỉ biết khoanh tay chép miệng:

- Muốn trách thì tự trách mình ngốc!

Biệt thự Happy.

Techno tới địa chỉ mà Kla đã gửi cho,

Một căn biệt thự vô cùng xa hoa và rộng rãi. Techno dắt cái xe wave cùi bắp của mình, đi đi lại lại mấy vòng vì sợ bị nhầm. Cuối cùng đành liều, dắt xe tới trước cổng, thò đầu vào phòng bảo vệ:

- Dạ, cho cháu hỏi, đây, đây có đúng là địa chỉ này không ạ?

Vừa nói, Techno vừa chìa cái điện thoại ra trước mặt người bảo vệ.

- Đúng rồi, cậu tìm ai? Có hẹn trước không?

- À.. dạ, Kla... cháu cũng không chắc lắm,

- Cậu tên Techno?

- Vâng, vâng, sao chú lại?

- Cậu chủ nói nếu là cậu tới thì mời vào trong.

- Cậu chủ?

Ôi mẹ ơi. Techno tưởng bay cái tim. Giàu thì cậu cũng gặp nhiều rồi, mà giàu cỡ này thì nghĩ còn chưa ra nữa, vừa đi theo chỉ dẫn của bác bảo vệ, Techno vừa nhìn ngắm xung quanh căn biệt thự: Đèn trưng sáng chói khắp nơi, vòi phun nước, vườn hoa, chẳng thiếu cái gì..

Phòng của Kla ở lầu hai, về cơ bản thì ở đây tuy rộng nhưng lại ít phòng nên thoáng cái đã tới trước cửa phòng của Kla:, Techno gõ cửa,

Kla bên trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa, khẽ mỉm cười nhếch miệng, đôi mắt gian xảo lập tức sụp xuống,

Khụ, Kla mở cửa, người yếu đến mức như không đứng vững,

Techno thấy vậy, vội vàng đỡ lấy Kla, dìu vào giường.

- Kla, em sao vậy?

- Trời, người em lạnh quá, để anh gọi người..

- Không, P”no, em không sao, em chỉ bị sốt thôi, lúc nóng lúc lạnh ấy mà..

Techno trước giờ, vẫn luôn thấy Kla là một đứa trẻ lạnh lợi, chưa từng thấy Kla yếu như vậy, sau khi đỡ Kla nằm xuống, còn cẩn thận kê gối cho Kla. Đứa nhỏ này..

- Tiền em để trên ví ở đầu bàn ấy, anh cần bao nhiêu cứ lấy nhé, em mệt quá.

- Kla, em thực sự không sao chứ? Ba mẹ em đâu?

- Ba mẹ em ư? đừng nhắc tới họ, cả tháng cũng không ở nhà mấy ngày,

Nói xong, Kla khẽ lấy chăn, trùm qua đầu....

Một khắc này, Techno cảm thấy vô cùng xót xa,

Đứa trẻ mà anh rất có cảm tình này, ngày thường vui vẻ bao nhiêu, hôm nay, suy yếu, đáng thương bấy nhiêu. Techno khẽ ngồi lên giường, kéo cái chăn xuống khỏi đầu Kla, sờ lên trán:

- Kla, em cảm thấy sao rồi?

- P”no.. em thấy lạnh lắm...

Techno đưa tay vào trong chăn chạm khẽ lên cánh tay của Kla

- Kla, em sốt tới phát run sao? Em đã uống thuốc chưa?

- Em uống rồi, nhưng... em vẫn còn lạnh lắm,...

Techno đã từng trải qua mấy trận sốt, cảm giác này, chắc chắn là rất khó chịu,

Dù đắp bao nhiêu chăn vẫn thấy lạnh thôi, chỉ trừ một cách... dẫu sao thì cũng chỉ là 2 thằng con trai, có

cái gì mà ngại?

Techno không nghĩ nhiều, lập tức cởi quần dài, sau đó cởi áo, chỉ để trên mình một cái quần đùi, sau đó chui vào trong chăn, giúp Kla cởi bỏ áo ngủ,

- P”no... anh

- Anh không phải gay, chú lo gì chứ?

- Nhưng...

- Đây là phương pháp da tiếp da, sốt lạnh chỉ có cách này là nhanh khỏi nhất thôi,

Dưới lớp chăn, Techno ôm Kla từ sau lưng, áp ngực mình vào lưng Kla, chỉ mong Kla có thể nhanh hạ sốt,

Mà không hề thấy được biểu tình thỏa mãn tới cực độ của chú sói nhỏ,

Tối hôm ấy, đã mấy lần Techno nhẹ nhàng rời khỏi giường, nhưng cứ động là Kla lại như sắp tỉnh khiến Techno không làm sao mà rời đi được, Techno vội nhắn cho Nic một tin báo không về. Sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Sáng hôm sau,

Techno theo thói quen dậy sớm hơn,

Khẽ nhìn sang người ở bên cạnh, trên người cả hai bây giờ mỗi người chỉ có một cái quần đùi, có lẽ do Kla nóng, nên không đắp chăn, cả cơ thể như phơi bày dưới ánh sáng dịu nhẹ của bình minh....

Techno đã từng nhìn thấy, từng tắm chung với cả chục thằng trong đội bóng, chuyện nhìn thấy cơ thể của một người con trai khác, thực sự đáng ra chẳng là gì mới đúng...

Nhưng..., không hiểu tại sao, vào những giây phút này, lại muốn nhìn thêm một chút...,

Khuôn mặt đẹp, dáng người không phải là nhiều cơ bắp, mà thoạt nhìn có vẻ rất rắn giỏi, da đẹp, đôi tay.. đôi tay đẹp... Techno không tự chủ, mà cầm lấy tay Kla lên, ngắm nghía... đẹp...những ngón tay dài, trong lòng bàn tay thịt lại khá dày và mềm mại,

Phải nói thêm rằng Techno vô cùng thích những người có đôi bàn tay đẹp, chuyện này là do mẹ của Techno hồi nhỏ luôn kể với Techno rằng, một người có đôi bàn tay đẹp thường là một người rất thông minh và điềm

tính. Mà con người ta lại thường hay bị thu hút bởi những tính cách trái ngược với mình,

Thông minh và điềm tĩnh... Techno say sưa ngắm nghía bàn tay đặt trong tay mình, mà không để ý tới, Kla đã dậy từ lúc nào, đưa đôi mắt khó hiểu nhìn vào tay Techno:

- P"no?

Ôi, Techno ngại ngừng đỏ bừng mặt, vội vàng thả tay Kla xuống, rồi như nhảy khỏi giường,

Hành động này của Techno làm chú sói nhỏ cảm giác lại muốn sốt....

- Ờ, anh,, anh phải về đây, nhé. Kla nghĩ thêm đi,

- P"no, cảm ơn anh đã ở bên em đêm qua... Thực ra... em chưa bao giờ.. ngủ ngon đến như vậy. Trước đây, mỗi lần sốt, em cũng không biết làm gì hết... Chỉ đành nhắm mắt lại và mong chờ trời sáng... Thật sự, em cảm ơn anh rất nhiều...

- Không có gì đâu, em đừng suy nghĩ nữa,

- Vậy nha, à, tiền, anh mượn 15,000 bath nhé, khi nào gom đủ anh sẽ trả cho em ngay.

- Vâng..

Techno về tới nhà, gần như quăng cái ví vào người Nic,

Lòng ngực cảm giác thật khó chịu,

Có khi nào Kla nghĩ mình là gay không? Có khi nào em ấy lại nghĩ mình biến thái không?

Sao mình lại cầm, lại sờ soạng tay của em ấy thế cơ chứ?

Haizz.... Techno ơi là Techno!

Cả một ngày trôi qua, trong tâm trí Techno lúc nào cũng vờn lên hình ảnh khuôn mặt của Kla, cảm thấy việc mình lợi dụng lúc Kla bị ốm mà sờ tay, ngắm nghía thân thể của Kla là việc làm đây tội lỗi.

Thế nên, Techno hôm nay nhờ Type trông coi đội bóng hộ, về sớm, ghé qua chợ, nấu một nồi cháo thơm phức.

Khi Nic vừa về đến nhà, người thấy mùi thơm, vội vàng chạy vào bếp:

- P"no. nấu gì đó? ngon quá!

- Không có phần của mày đâu?

- Sao cơ? Một mình anh ăn hết nồi cháo đó?

- Muốn ăn không?

- Muốn chứ?

- Được, vậy lại đây, anh cần hỏi chú một chuyện.

Techno nói xong, bắc nồi cháo vừa chín ra khỏi bếp, ngồi xuống ghế, Nic đặt cái cặp lên bàn, sau đó bí xị:

- Em đã đền tiền cho nó rồi. Không tiêu vào 1 bath nào hết

- Không phải chuyện đó

- Vậy chuyện gì?

- Là... là chuyện của Kla

- Kla? – Nic ngẫm nghĩ: " tiêu đời nhanh vậy sao"

Techno hắng giọng, hỏi:

- Bố mẹ của Kla thường xuyên không có nhà sao?

Theo đúng thỏa thuận, Nic thiên tài lập tức đóng tròn vai:

- Ấy da nói về đáng thương thì không ai đáng thương như Kla hết. Tuy lúc nào nó cũng tỏ ra vui vẻ như thế nhưng thực ra gia đình nó rất éo le. Bố mẹ thường xuyên cãi nhau, thậm chí còn đánh nhau trước mặt nó,

Em còn nghe nói, từ nhỏ nó đã bị đưa cho vú nuôi, mẹ nó chẳng mấy khi quan tâm đến nó, nói chung là từ nhỏ nó đã không biết đến tình cảm gia đình rồi.

- *Thật là như vậy?*

- *Ừm, nó chỉ có tiền với cái mã đẹp trai thôi, chứ đáng thương lắm! thế nên em mới làm bạn với nó nè?*

- *Xì, Techno lắc đầu,*

Sau đó, móc ra một tờ cháo to, cho vào trong lồng ủ, giơ lên trước mặt Nic:

- *Ăn lệ lên rồi mang cái này qua cho Kla!*

- *Tại sao em phải mang?*

- *Vì mày mượn tiền nó đó, đồ vô ơn!*

- *Ủa? em nhớ là anh mượn mà? Em đâu có mượn?*

- *Mày, á, cái thằng này...*

Chưa kịp để Techno nói hết câu, Nic đã chạy tọt lên lầu.

Techno nhìn lồng ủ, lại nghĩ đến những lời Nic vừa nãy nói.

Trong lòng dâng lên bao nhiêu chua xót. Kla, em cũng đáng thương quá rồi!

Trong khi đó, tại phòng của Kla:

, tiếng chuông điện thoại reo, Kla nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, P”Bum,

Chán ngắt mà nghe máy:

- *Lại gì nữa? P”Bum.*

- Ha ha, sao nghe cái giọng uể oải thế, không vui khi ông anh họ này gọi điện tới sao?
- Chán ghét,
- Tuần sau đó, đã chọn được địa điểm để nhóm học nấu ăn chung chưa?
- Đó chẳng phải là ý của anh sao? Anh tự chọn đi,
- Vậy tới nhà Nic đi, anh muốn tới nhà cậu ấy,
- Anh đã cố ý như thế rồi còn hỏi tôi làm gì?
- Sao em cứ gắt gỏng với anh hoài vậy Kla.
- Anh nhắm ngay thẳng bạn tôi, phiền chết được!
- Kla à, anh chẳng phải vì một lần vô tình gặp gỡ mà trúng tiếng sét ái tình sao.
- Tiếng sét ái tình? Cái bản mặt đào hoa của anh chưa chơi đủ một năm 365 tiếng sét sao?
- Cũng tại em đó thôi, ai kêu dẫn bé Nic tới làm chi, nhé, nhất định phải ở nhà Nic nhé.
-

Kla quăng cái điện thoại xuống giường, bước vào nhà tắm, xối nước,.

Hai tháng trước, ông anh họ của cậu, P”Bum về nước, mở tiệc chiêu đãi.

Anh ta là bi -(bisexual – song tính – trai gái đều ăn sạch)

Cậu đặc biệt không thích người anh họ này của cậu một chút nào, đối người yêu như thay áo. Cậu không muốn đi, nhưng bố mẹ cậu thì dứt khoát bắt cậu tham gia, thế nên, cậu kéo Nic theo cho đỡ nhàm chán, Nic thì lần đầu tới một bữa tiệc xa hoa tới vậy, gặp cái gì cũng ngạc nhiên,

Trong khi thậm chí cậu còn ghét Bum tới nỗi không thèm tới chào chủ tiệc và chỉ ở lại có một lát, cười với ai cần cười, nói với ai cần nói.

Vậy mà chẳng hiểu Nic đã tỏ ra cái biểu cảm gì, và bằng cách nào mà tên Bum khốn kiếp kia lại biết được sự xuất hiện của Nic, hôm sau người anh họ tốt đẹp kia của cậu liền liên lạc với cậu, đòi thông tin về Nic.

Ngay lập tức, Kla từ chối.

Chỉ cho tới khi đụng Bum ở trường và chứng kiến sự “vào vai” tri thức đúng chuẩn của một người thầy bếp kia, cậu mới rõ:” số Nic đã định ”

Khẽ lắc đầu cảm thán cho số kiếp thăng bại thân, phần thì cũng thấy đã đời.

Đúng là cái đời nghiệp chướng!

Bá đạo vô sỉ đội lốt trí thức công

Tạc mao ăn nhiều xấu tính thụ

- —

Kla với tay lên lấy cái khăn tắm, ài....., vừa chuẩn bị tắm thì lão Bum gọi điện làm để luôn cái khăn tắm ngoài giường.

Kla đứng dậy, lỏa thể, bước ra khỏi nhà tắm... những giọt nước ấm vẫn đọng lại khắp cơ thể hòa theo không khí mà tỏa hơi...

Cạch...

Cạch...

Techno vừa bước vào cửa, lập tức xuất hiện một hình ảnh:

Kla – không – một – mảnh – vải – che – thân!

-.....

-.....!!!!!!!

Sững sờ.....

... Hiện giờ ngoài tiếng tim đập bình bình của Techno, thì không gian không còn âm thanh nào khác!

Kla nhanh chóng lấy lại tinh thần, bước lại gần chỗ để khăn,

Còn Techno vẫn phải mất đến cả chục giây sau, mới hoảng hốt gơ cái lồng ấp lên rồi bật ra một câu:

- Chín, chín... cháo chín rồi...

- Em biết,... đã chín rồi!

Đáp lại sự luống cuống và cái mặt đỏ au của Techno, Kla nở một nụ cười tươi rói

Đọc hay thì share cho em, vote cho em, bấm theo dõi em + kết bạn face với em để nhận thông báo về thời điểm ra chap mới!

12. Tình Cờ Yêu - Chương 12: Fanfict 12: Klatechno - Lên Dĩa + Đánh Chén >> Chiếm Hữu (có H)

Fanfict 12: là sự nối tiếp của fanfict 10 và 11

Nhắc nhẹ: nên quay lại từ fict 10 – nếu chưa đọc- để biết hướng dẫn sử dụng trước khi dùng fict này.

Fict này có H, không thích hợp với những người yếu tim và cao huyết áp.

Vui lòng cân nhắc trước khi xem:))))

Tác giả không chịu trách nhiệm trong trường hợp mất răng do cười, mất máu do H hoặc đau mắt hột do tưởng tượng.

Sau khi viết H thì tác giả được Diêm Vương gọi xuống đánh cờ, ta đi đây!!!!

=====

Kla đứng dậy, lóa thẫn, bước ra khỏi nhà tắm... những giọt nước ấm vẫn đọng lại khắp cơ thể hòa theo không khí mà tỏa hơi...

Cạch...

Cạch...

Techno vừa bước vào cửa, lập tức xuất hiện một hình ảnh:

Kla – không – một – mảnh – vải – che – thân!

-.....

-.....!!!!!!!

Sững sờ.....

... Hiện giờ ngoài tiếng tim đập bình bịch của Techno, thì không gian không còn âm thanh nào khác!

Kla nhanh chóng lấy lại tinh thần, bước lại gần chỗ để khăn, Techno cũng tiến lại gần giường, ngồi xuống và đặt lồng ấp lên bàn.

Lúc này, trên người Kla chỉ quấn hờ một chiếc khăn tắm, những giọt nước dọc theo những đường nét trên cơ thể, nhẹ nhàng, lăn xuống,

Khuôn mặt Kla do mới tắm nước ấm nên khá hồng, khiến Techno không thể kìm nén, Techno nhẹ nhàng vươn tay lên, chạm vào mặt Kla. Kla không chút chần chừ mà đáp lại, như lập tức- đề lên thân thể Techno, giáng xuống một nụ hôn, chỉ một lát sau đó, cả hai đều không còn gì trên người...

Không!, Kla, Dừng lại!

Techno giật mình, mở mắt. Trời ơi, chỉ là một giấc mơ!, sờ lên trán, ướt đầm mồ hôi!

Thực tế, sau khi nhìn thấy thân hình lỏa thể của Kla, Techno vội vàng luống cuống bỏ lại cái lồng ấp rồi mang cái mặt đỏ au, phi xe về nhà.

Kla còn lại một mình trong phòng, mở chiếc lồng ấp, mùi cháo nóng thơm ngon tỏa hơi ngào ngạt, cũng không bằng một góc thái độ của Techno vừa ban nãy..

Kla cảm nhận rõ ràng sự bối rối của Techno, điều này cho thấy rằng Techno hoàn toàn có để ý tới cậu. Bởi lẽ, hai người con trai nếu thật sự không có ý gì với nhau, thì chuyện nhìn thấy cậu nhỏ của nhau là chuyện quá đổi bình thường.

Chú sói nhỏ Kla mỉm cười, trước khi múc những thìa cháo đầu tiên cho lên miệng, chỉ tự nhủ có một câu:

- P”no, anh chắc chắn là của em.

Sân bóng,

Vài ngày đã trôi qua. Nhưng đối với Techno lại dài như cả mấy năm, ban đầu cậu còn cảm thấy khó hiểu, sau đó lại thấy bản thân vô cùng dần vật vì những ý nghĩ ”xấu xa” về Kla cứ lảng vảng trong đầu.

Thậm chí... đêm hôm đó, cậu còn mơ thấy cái cảnh 2 người quấn lấy nhau ở trên giường đến mộng xuân nữa...Không lẽ? không lẽ mình thích con trai thật sao?

Haiz, Techno thở dài, mệt mỏi tựa lưng lên ghế, ngả người về phía sau.

Phải nói rằng chẳng có việc gì trên đời khiến con người ta tiêu tụy và sút cân nhanh bằng việc sử dụng tới não cả. Nhìn Techno mỗi mệt thấy rõ. Type lại gần hỏi:

- Mà làm sao vậy? mấy hôm nay mà có soi gương không?

Techno nhìn thấy Type tới, lại nghĩ Type cũng có bạn trai, liền như bắt được cọng cỏ cứu mạng, liền ngồi thẳng dậy, ngó xung quanh không có đứa nào, mới hỏi:

- Type.... Mà...lúc trước, sao mà phát hiện ra mà là gay vậy?

Type khá giật mình trước câu hỏi này, nhưng vốn là người thông minh, như hiểu ra được điều gì đó, liền hỏi lại:

- Sao vậy? đừng nói với tao là mà... đang thích một đứa con trai nhé?

- Tao... - Techno gãi gãi đầu -

- Tao nghĩ không phải là thích, làm sao có thể? Nó mới học lớp 11 thôi.

- ??????????!!!!!!!

Type trưng ra bộ mặt vô cùng ngạc nhiên, còn Techno nói xong một lúc mới biết là mình vừa nói cái gì,

thấy đã lỡ lời, nên vội vàng bào chữa, xua tay:

- Không, không không, chỉ là, tao nói chỉ là, dạo gần đây hay nghĩ về nó thôi.

- Tao có quen không?

- Không, đó là bạn em trai tao, mà mày không biết được.

- Kể rõ tao nghe xem, ở đây dấu sao cũng không có ai cả! tao phải biết thì mới giúp mày được chứ?

- Là, thế này, nó là bạn em tao, mấy hồi hay ghé nhà tao để học làm bánh. Rất đẹp trai, nhà thì giàu, người thì ngoan, lễ phép, tóm lại là rất được!

- Type lác đầu: đừng có vội đánh giá ai qua vẻ ngoài của họ ngay nhé, bây giờ bọn trẻ cũng ranh ma lắm!

- Không, là tự tao nghĩ điều xấu, làm điều xấu, chứ thực ra em ấy không biểu hiện gì cả. Em trai tao cần 1 khoản tiền, mà tao không tìm được chỗ vay gấp. Nên vay Kla, tình cờ thì thấy em ấy bị sốt nên tao ở lại chăm sóc, rồi thì... ày da, nói tóm lại là, tao bây giờ cứ nghĩ là thấy có lỗi với em ấy hết thôi. Em ấy đã cho tao vay tiền mà tao cứ nghĩ đi đâu ấy!

- Nó tên là Kla sao? Mày vay nó bao nhiêu?

- 15.000 bath.

- Tao nghĩ là do mày vay tiền nó, nên cảm thấy mắc ơn nó thôi. Như thế này đi, quỹ của đội bóng còn một ít, tụi tao với mày lên gặp bí thư để lấy ra, tao cũng vừa nhận tiền lương làm thêm tháng rồi, gom góp lại chắc cũng tạm đủ đó. Mày cứ cầm trả nó trước. Tao nghĩ sau khi trả tiền nó xong là sẽ ổn thôi.

- Thật là như vậy?

- Ừm, chứ nhìn mày tiêu tụy thế kia sút bóng còn không nổi nữa, nào đi, lên phòng hội đồng gặp bí thư đã, thường cũng phải mất mấy ngày mới lấy được tiền đấy.

Lớp học nấu ăn.

Chú sói nhỏ Kla mấy hôm nay tâm tình khá vui vẻ, trái ngược hoàn toàn với bộ mặt nhăn nhó của Nic,

Giữa giờ giải lao, Kla quay sang hỏi:

- Mặt mày bị cái gì vậy Nic, mày xem mày bấm chỗ hành này thiếu chút thành bột luôn rồi!

- Kla, đừng có nhắc tới từ bột trước mặt tao!

- Lại làm sao nữa?

Nic như gã đứng chỗ ngựa, vội vàng kéo mặt Kla về đối diện mặt mình:

- Kla, sao tao thấy cái lão Bum, kiểu như lão cứ hằm hè tao sao đó!

- Như thế nào?

- Bớt xàm!,mày không thấy sao? lúc học chọn bột thì cầm tay tao chạm vào bột thử, lúc nhào bột thì cứ lảng qua lảng lại chỗ tao đứng tởm đùng lui. Hôm nay làm nhân bánh, mày biết không? Lão nhìn tao rồi bảo: nhân bánh ngon nhỉ?. Ước gì hôm nay được ăn bánh do Nic làm!,

-!!!!

- Kla, tao nói không phải chứ! Trên người tao có bao nhiêu sợi lông là dựng ngược lên bấy nhiêu sợi! Tởm không thể chịu được. Sao tao nhìn lão thế nào cũng là loại dâm dê dê tiện chứ không thể là thầy bếp được!

Thực ra thì, Nic ạ, lão không những dâm dê mà lão còn là dân ăn chơi khét tiếng một thời, đến nỗi bố mẹ chịu không nổi phải tống cổ đi du học, gần đây không hiểu sao lão lại đội được cái lót tri thức, nên mới được bố mẹ thả về nước.

Nghĩ là nghĩ thế. Biết là biết thế, nhưng Kla chỉ đáp:

- Tao thấy mày nghĩ quá nhiều rồi, thật sự không phải do mày học ngu nhất lớp nên P"Bum mới phải cầm tay chỉ việc sao?

- Không đúng! nghĩ thế nào vẫn không đúng!

- Thôi bớt nhảm nhí đi, cuối tiết phải nộp danh sách nhóm và địa điểm thực hành tuần sau rồi đó, 2 đứa còn lại là ai?

Nghe thấy Kla chuyển đổi chủ đề, Nic cũng hơi cáu tiết, nhưng vừa nghĩ tới 2 em xinh đẹp mình tuyển được, lại khôi phục tinh thần ngay, Nic hí hửng:

- Em Xim, tóc dài da trắng đáng nuốt người eo, hiền lành ngọt ngào.

- Em Sam, tóc xoăn ngực to hông cong gợi cảm, bốc lửa cá tính.

- Đúng là cực phẩm!. Nic vừa nói vừa xoa hai bàn tay lại với nhau. Trời ạ, chỉ nghĩ thôi đã thèm tới mức ” đứng ” lên được rồi.

- Haizz, ai bảo tao quá là menly chứ, đâu có như mày, Kla..... ha ha ha.

Trước sự tự sướng vô bờ bến của Nic. Kla thật sự chỉ mong Bum sớm dạy cho tên xấu mồm này một bài học thôi.

- Còn địa điểm?

- Dĩ nhiên là ở nhà mày rồi, vừa rộng rãi vừa có nhiều người làm phụ, tao chỉ việc tán 2 cô em xinh đẹp của tao thôi.

- Nhà tao? không được!

- Sao lại không được?

- Tuần sau nhà tao có tiệc rồi!

- Cái gì cơ??? – Nic nhảy bổ lên: - mày vừa nói cái gì?

- Tuần sau nhà tao có tiệc, không tới được. Tới nhà mày đi!

- Làm sao mà được? bếp nhà tao nhỏ xíu vậy?

- Đâu nhất thiết phải làm trong bếp đâu, vườn nhà mày cũng khá rộng mà?

- O, nhưng... nhưng...

- Quyết định vậy đi!.

Chứ biết làm sao được giờ?. Nic oán thán. Mẹ kiếp, thế này thì khi về nhà phải dọn dẹp lại từ sân cho tới nóc nhà à?, dẫu sao cũng không thể để 2 cô nàng thấy cái chuồng heo của mình được. chán chết!

Nhà Techno,

Sáng thứ 7 như thường lệ, Kla lại lái xe tới

Vừa vào cổng thì đã thấy Nic đang cúi húi dọn dẹp dẹp cái góc vườn, Kla bật cười:

- Hôm nay có động đất sao? Lần đầu trong đời tao thấy mày dọn dẹp đấy. P”no đâu?

Nic vừa nghe Kla mĩa mai, liền bốc hỏa:

- Không phải do tên khốn là mày đó sao, tiếc cái gì trúng cái hôm cần chứ, tao phải tranh thủ cuối tuần dọn góc vườn trước, lát nữa, còn nhờ P”no đi chọn vài chậu cây đặt đây để tạo dáng nữa,

Nghe thấy tên của P”no, đột nhiên Kla nảy ra một ý tưởng. Kla kéo Nic lại gần, rồi thì thầm vào tai Nic cái gì đó, Nic nghe xong vội vàng cười như được mùa:

- Ok ok, tao đi tới tối luôn, lẹ lẹ,

Nói rồi Nic phi lên lầu, dùng tốc độ của ánh sáng mà thay một bộ đồ ngon lành, đứng trước mặt Kla chìa tay:

- Chìa khóa!

Nic vừa quay đi, Kla khẽ mỉm cười.

Vừa lúc đó, Techno về tới, trên tay là 2 bịch đồ ăn, nhìn thấy Kla, Techno khá giật mình, vẫn như mọi hôm, Kla nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào:

- P”no, để em xách giúp,

- Kla? À.. ờ...

Khi các ngón tay của Kla khẽ chạm qua, Pno vội vàng rút lại,

Nhận thấy sắc mặt Techno có vẻ khác, thái độ cũng khác, Trong lòng Kla mừng thầm ” mọi thứ đúng như dự đoán “. Còn bản thân Techno, thực sự khi thấy nụ cười rạng rỡ của Kla, thật sự, cảm giác trong lòng cậu

rất rồi, vừa muốn gặp, lại vừa ngại,

Cả hai tiến vào bếp,

- Thật ngại quá Kla, không biết là em tới nên chỉ mua 2 phần...Nic đâu?

- Ày, - Kla bày ra bộ mặt tội nghiệp:

- Em vừa tới, Nic đang nặc đòi mượn xe, nghe đâu Nic cãi nhau với bạn gái, sợ cô nàng giận, nên em đành để Nic lấy xe đi rồi...

- Ờ, ra thế, mà... mà.. Kla hôm nay tới đây...

- À, thực ra thì em chỉ tới để cảm ơn P"no vì bát cháo đó, với lại tuần sau bọn em tổ chức thực hành nướng bánh ở đây, nên em muốn qua hỏi xem Nic có cần phụ gì không thôi...

Thấy thái độ của Kla hết sức hòa nhã và bình thường, Techno cũng cảm thấy thoải mái hơn:

- Đó, nó vừa dọn được một lát là tìm cơ chuẩn đi luôn. Hai ngày cuối tuần này chắc chỉ có một mình anh dọn tới chết quá!

- Vậy để em phụ nha?

- Như vậy sao được Kla, em mới ốm dậy đó!

- Không có sao, mới ốm dậy cũng cần vận động cơ thể một chút mà,

- À... được thôi, nếu vậy cái gì nặng để anh làm cho, mau mau, ăn sáng đi,

Techno cảm thấy, đúng là tự mình suy nghĩ quá nhiều rồi, đúng như Type nói, có thể là do mình mượn tiền Kla nên mới cảm thấy như vậy thôi!

Sau khi ăn xong, trong khi Techno đang rửa bát thì Kla đứng ngay trong bếp, cởi áo sơ mi bên ngoài ra, bên trong, Kla chỉ mặc mỗi cái áo ba lỗ. Chiếc áo bám sát lấy cơ thể Kla, ánh sáng từ cửa sổ phòng bếp hắt lên cơ thể ấy, khiến Techno ngẩn người...

Đã thế, Kla lại còn quay lại nhìn Techno, nở một nụ cười không thể nào tươi hơn được nữa. Nếu bây giờ, có người hỏi Techno, nụ cười có thể giết chết người được không, ắt hẳn Techno sẽ lập tức trả lời: có thể!

Xoảng!, chiếc đĩa từ trên tay Techno rơi trượt xuống dưới sàn, vỡ tan!

Xấu hổ!, Techno lập tức cúi người xuống thu những mảnh sành lại, chỉ ước gì dưới đất bây giờ có một cái lỗ để chui xuống.

Kla vội vàng tiến tới, cùng thu dọn với Techno, hỏi han:

P"no, anh sao vậy?

À.. anh., trượt tay, chuyện bình thường ấy mà, anh thường xuyên làm bể bát...

Kla nhìn hai tai Techno đã đỏ như lựu chín, cố gắng nén cười.

Kla biết, cậu đẹp trai, nhưng hấp dẫn như thế nào, thì thực ra chính cậu cũng không rõ. Nhưng đến hôm nay, nhìn thấy phản ứng như vậy của Techno, thì cậu mới nhận ra một chân lý, đúng là, đẹp trai thì làm việc gì cũng thuận lợi hơn.

Sau đó, Techno chở Kla đi mua mấy khóm cây, chậu hoa về để tân trang lại góc vườn. Kla nói vì ít khi ngồi xe máy, nên trên đường đi rồi về, cứ ôm chặt lấy eo Techno.

Techno thực sự cảm thấy cả người nóng ran, tim đập trật nhịp liên hồi.

Kỳ thật, Techno cũng không chắc cái cảm giác đó là gì nữa... vừa hồi hộp vừa khó chịu....

Kla phụ Techno dọn dẹp tới trưa, thì quần áo cũng lem nhem bẩn hết,

Do đó, Techno đưa tạm cho Kla một bộ quần áo của Nic:

- Em đi tắm trước đi Kla,

- Vâng.

Nghe tiếng vòi nước xối bên trong nhà tắm, bất giác lại khiến cho Techno nhớ lại ngày hôm đó.. cả giấc mơ kia nữa... chết tiệt!...

Techno lập tức chạy vào phòng tắm bên phòng mình, xối nước xối xả.

Đêm hôm ấy, Techno lẩn qua lẩn lại mãi. Càng nghĩ càng bức bối, khó chịu. Nếu thực sự cậu là gay, thì chỉ

ít cũng nên tìm một người nào đó bằng tuổi hoặc hơn tuổi cậu chứ. Tại sao những rung động đầu tiên của cậu, lại đi dành cho một cậu nhóc kém mình tới mấy tuổi cơ chứ?. Thậm chí.. cậu ta vẫn chưa tốt nghiệp cấp 3!

Techno đưa ra một quyết định. Phải nhanh chóng trả lại tiền cho Kla rồi tránh xa Kla càng xa càng tốt, càng ít gặp càng tốt.

Mấy ngày sau,

Sau khi hết tiết, Techno chán nản kéo tay Type,:

- Type, đi nhậu với tao!

- Chuyện gì? – Type tò mò

Nói rồi không để Type kịp phản đối, Techno kéo Type một đường đến quán.

Chưa kịp ăn gì, Techno uống một mạch hết ly rượu đầy vừa rót.

Type tròn mắt:

- Mà y uống từ từ thôi, không say chết đấy!

- Mà y nhớ Kla mà hôm trước tao kể không?

- Nhớ, cậu nhóc mà mà y vay tiền,

- Tao đã quyết định rồi, tối nay tao sẽ trả lại tiền Kla, sau đó, sẽ tìm cách tránh không gặp cậu nhóc đó nữa.

Type khó hiểu:

- Sao vậy?

- Tao... tao... Type, tao thật sự rất xấu hổ, tao hình như... thích cậu ta mất rồi!

Có lẽ... tao cũng giống mày, là gay

- Không phải chứ? Sao đứa nào vào cái đội bóng này rồi riết cùng thành gay hết vậy?

- Thì đó, tao biết, tao lớn hơn Kla tận mấy tuổi. Vậy mà không suy nghĩ được gì tốt lành, lại chỉ nghĩ ý xấu với cậu ta. Tao cảm thấy mình bị ối quá!

- Tao cũng không biết nói sao với mày nữa, hay mày cứ để tự nhiên đi, chuyện gì đến khắc đến, làm gì phải tránh? Gay thì cũng có làm sao đâu?

- Ai cũng được, ví dụ tao quen ai cũng được nhưng Kla còn nhỏ, lại là bạn thân của em tao, nếu để nó biết tao lại có cảm tình với nó, chắc nó sẽ khinh tao mất.

Type gửi gửi đầu:

- Techno, tao thật sự cảm thấy, mọi chuyện diễn ra quá là ngẫu nhiên, kiểu như một cách rất phi lý, mày thử nghĩ đi, sao mày lại tình cờ đến vào khi Kla ốm, rồi Nic tại sao kêu mày mượn tiền của Kla, Kla lại hay tới nhà mày vào lúc Nic vắng nhà... tao thấy sao đó!

- Type à, mày suy nghĩ quá nhiều rồi, Kla là một đứa trẻ rất trong sáng!

- Haiz, thôi được rồi, tùy mày.. nhưng mà, kìa, uống từ từ thôi...

Trời dần về đêm,

Đã mấy hôm nay cậu nhắn tin gọi điện mà Techno trả lời rất qua loa, thậm chí còn không nghe máy của cậu.

Hôm nay Kla đã tới từ sớm cố ý chờ, nhưng muộn thế này rồi mà Techno vẫn chưa về nhà, Kla sốt ruột vòng tay trước ngực đi đi lại lại quanh phòng Nic, tiếng chuông điện thoại của Nic reo:

- Alo, Nic, là anh đây,

- Vâng, em nghe,

- Ừm, hiện giờ Techno đang ở đây với anh, mà cậu ấy say quá, anh lại đang có việc không đưa cậu ấy về được, anh nhắn địa chỉ, em tới đón Techno về nhà nhé?

Kla nghe rõ câu chuyện, lập tức ra hiệu cho Nic đồng ý.

Sau khi cúp máy, Nic bĩu môi:

- Cơ hội vàng ngọc của mày tới rồi đó, biến lẹ đi.

Kla vừa tới nơi, đã nhận ra Techno đã gục ở bàn từ khi nào,

Type thấy người tới không phải là Nic, bèn hỏi:

- Cậu là?

- Em là Kla...

- Kla... - là cái tên mà Techno đã nhắc tới – Type lặng lẽ quan sát

- Để em đưa P”no về

Kla dìu Techno lên xe,

Biệt thự Happy,

Sau khi dìu Techno đang say ngả nghiêng vào được tới phòng,

Nhìn khuôn mặt vì có cồn mà ửng đỏ của Techno, khóe miệng Kla, khẽ kéo một nụ cười,

- Chín rồi, có thể ăn –

Khi con mồi đã sa lưới, việc chú sói nhỏ cần làm giờ đây, chỉ là ăn như thế nào mà thôi!

Kla bước lại gần giường, mỗi bước đi lại kéo theo một chiếc cúc áo được khai mở,

Nhìn Techno mê man trên giường, Kla không thể kìm nén nổi, mà đặt xuống một nụ hôn... Chiếc lưới khôn khéo mà tách đôi môi của Techno, tiến sâu vào bên trong.

Techno khẽ rên lên:

- Ừm...

Một tiếng rên nhỏ, nhưng vào thời điểm thích hợp, thì không khác gì một que diêm đang cháy vút vào trong cánh rừng khô!

Kla nghe tiếng rên nhỏ bé đó, đã không thể kiềm chế nổi dục vọng của mình, Kla lập tức vừa dờn nụ hôn dần xuống cổ, vừa dùng tay trút xuống hết toàn bộ quần áo của Techno, chỉ một lát, cả cơ thể trần trụi của Techno đã phơi bày dưới mắt cậu...

Techno trong mơ màng, gọi..

- Kla...

- Uống...

Nghe thấy tiếng Techno gọi tên mình trong cơn say, Kla khẽ thì thầm vào tai Techno, đáp:

- Được, để em cùng uống với anh!

Nói rồi, Kla đứng dậy, với tay lên chiếc tủ nhỏ trong phòng, lấy ra một chai rượu nhỏ,

Nằm sát lại bên cạnh Techno giờ đây đang lả thế, Kla mở chai rượu, nhẹ nhàng đổ một chút lên trên ngực Techno, Techno vì lạnh mà hơi co người, chút rượu nhanh chóng theo động tác lăn lên xương quai xanh, đọng lại...

Kla lập tức đặt miệng xuống, liếm hết chỗ rượu ấy,

Cứ như vậy, cứ như vậy...một chút lên rốn, một chút lên đùi, mỗi một chỗ trên da thịt Techno giờ đây, đều là vết rượu và dấu hôn trái đầy, hai hạt anh đào trước ngực Techno cũng đã bị mút, bị liếm tới sưng đỏ,... cảm giác ướt át... khó chịu...quá...

Sự khó chịu ấy làm Techno mơ màng tỉnh, mở đôi mắt như đang ngáp sương vì chất cồn, nhìn thấy khuôn mặt người mà cậu thích, đang kề sát bên, không tự chủ được, kéo xuống. Hôn.

Cũng chỉ là giấc mơ, được, Kla, nếu đã là một giấc mơ, thì tôi cũng chơi với cậu tới cùng.

Kla thấy Techno muốn hé mắt, vừa đưa mặt lại gần, không ngờ được là Techno lại kéo cậu chủ động xuống

hôn, Kla vừa bất ngờ, lại vừa vui mừng, lập tức quấn chặt lấy thân thể Techno, Sự cọ sát của da thịt, những bàn tay xoa nắn khắp thân thể, khiến cậu em của cả hai chẳng mấy chốc mà căng cứng, bắt đầu rỉ ra những giọt chất lỏng trên đầu,

Kla liên tục điều chỉnh tư thế, để hai cậu nhỏ, liên tục cọ vào nhau.

Techno vừa có chất cồn trên người, lại là lần đầu tiên, trải qua những chuyện như vậy, không thể chịu nổi sự kích thích nữa....:

—Ừm... Kla... Anh muốn...

- Anh muốn sao?

Kla vừa hỏi lại nhưng vẫn không nỡ buông hai hạt anh đào trước mắt khỏi miệng, thật tiếc nuối, khẽ lấy răng nắn xiết một chút. Lập tức Techno lại kêu lên:

- A... Kla.., anh muốn.. Kla.. xoa cho anh, xoa cho anh....

Techno không thể biết được, trong lúc này, mình có biết bao nhiêu là dâm đãng,

Techno tìm tới tay của Kla, đặt lên cậu em của mình, Kla khẽ cười, dù là lúc làm tình, Kla vẫn không rời được bản tính của mình, khi Techno đang rên rỉ trong khoái cảm vì được bàn tay của Kla chăm sóc, tưởng như sắp đạt đến tột cùng thì Kla bỗng chốc dùng chút lực, bóp lên phần đầu của cậu em Techno, Techno khẽ giật mình, hụt hắng, đôi mắt mờ sương to đầy vẻ chờ mong:

- A... Kla.. em...

Kla đích thực muốn chính cậu sẽ là người làm cho Techno bắn, nhưng không phải theo cách này,

Kla nhanh chóng bóp gel bôi trơn ra tay, Sau đó, tách hai chân của Techno, chen người vào giữa,

Techno thấy hành động kỳ quặc của Kla, thì hơi hoảng, muốn lùi người ra, Kla ngay lập tức ngả người xuống, hôn lên miệng Techno, trấn an:

- Đừng sợ, em sẽ nhẹ nhàng.. P”no, cho em... làm người của em...

Nói rồi dùng sức hôn lên môi Techno, đồng thời, đút một ngón tay vào,

Hậu huyệt của Techno bởi sự lạnh lẽo của gel bôi trơn và tay của Kla mà co rút lại, Kla không chần chừ,

đút thêm một ngón, rồi một ngón nữa...

Cậu em đang hùng dũng lúc này của Techno, vì đau mà xù đi hơn một nữa.

- A... đau... quá....

Techno gần như thét lên đút quăng, hai tay quơ quào loạn xạ trước ngực của Kla, tạo thành những vết xước dài,

Kla cũng sắp như không thể chịu đựng nổi, sau khi vừa rút ba ngón tay ra khỏi huyết hậu của Techno bèn lập tức đi vào,

- A... không....

Cảm giác thực sự quá tuyệt vời, hậu huyết của Techno nóng và chặt đến vô cùng, trên trán Kla nổi đầy gân xanh, cậu thật sự muốn " làm " Techno tới phát điên, trong đầu cậu bây giờ toàn bộ các dây thần kinh gần như đã đứt phứt hết, không thể kiểm soát. Hông cậu liên tục di chuyển, mỗi lần đẩy tới, đám cỏ rậm rạp bao lấy cậu em của cậu lại chạm vào hai ổ trứng của Techno phát ra những âm thanh đầy dâm dục,

Cậu em của Kla bỗng chạm tới điểm mẫn cảm của Techno, khiến Techno liên quên đi cơn đau nhức:

- Kla... ôi... không...

- P"no, Techno, anh là của em.. là của em...

- A... ưm.. trời ơi...

- Là chỗ này ư?... Techno... Em yêu anh, yêu anh.. tới phát điên rồi.

Vừa nói, Kla vừa liên tục thúc vào điểm nhạy cảm trong hậu huyết của Techno, - - -

- Aaaaaaaa... anh muốn ra...Kla,, Kla...

Hai cánh tay Techno dường như bấu chặt vào cơ thể của Kla, chỉ vài giây sau, Techno bắn ra, tinh dịch nhớp nháp dính lên bụng của cả hai, hình ảnh ấy, khuôn mặt mê mê của Techno khi bắn ra khiến Kla cũng không thể chịu đựng hơn được nữa....

Kla đưa tay kéo Techno để Techno chạm sát bụng vào bụng mình, hông vẫn liên tục thúc lên, không thể lãng phí mà lấy tay đỡ lấy lưng Techno, tham lam mà mút lấy hai hạt đậu, cho tới khi Techno phải tìm mọi cách

giã ra khỏi miệng cậu....

- *Không, Kla, đó không phải đồ ăn...*

- *Anh chính là đồ ăn của em, là bánh của em, là miếng mồi của em. Techno. anh không thoát được đâu!. Vĩnh viễn!*

Kla đạt đến cao trào bên trong hậu huyệt của Techno... Cảm giác này... bay bổng... như uống rượu của tiên giới... không có gì trên thế gian này, có thể sánh được,

Sự sung sướng khi được làm tình, được hoan ái... với người mà mình yêu thương!

———

Techno có vẻ khá mệt... mơ màng ngủ thiếp đi...

Kla sau khi dọn dẹp sơ qua, bèn ôm lấy người yêu thương vào lòng.

- *P”no, anh là của em, cũng chỉ có thể là như vậy.*

Một ngày đẹp trời,

Kla lái xe tới nhà Techno như mọi khi,

Nic lại lấy cái bí mật về sự thỏa thuận bán Techno giữa 2 đứa ra, để ép Kla đưa xe cho mình.

Thực ra, vì Nic là em trai của P”no, nên Kla khá chiều theo Nic. Nhưng dạo này cậu chàng lại có vẻ được nước lấn tới quá, Nên Kla quyết định, dạy cho Nic một bài học:

- *Có thể cho mượn, nhưng cần giúp tao đưa một ít đồ đến chỗ kia đã.*

- *Được, vẫn còn sớm, tao sẽ giao đồ cho mày.*

Kla gơ chìa khóa ra trước mặt Nic:

- Nhất định phải tới cái quán đó trước rồi hãy đi của gái, địa chỉ tao vừa nhắn qua cho mày đấy, tìm người tên Jacky. Đưa cho anh ta cái túi trong cốp xe.

- Được rồi, được rồi!

Nói rồi Nic túm lấy cái chìa khóa, leo lên xe, mà cũng chẳng thèm biết trong cốp xe, thực sự có cái túi nào hay không. Kla lắc đầu: quả báo.

Nic tới đúng địa chỉ mà Kla đã gửi cho: Là một quán Bar, quán này thoạt nhìn là đã biết chẳng phải nơi tốt lành gì rồi.

Nic vừa xuống xe, lập tức có người bước ra,. Tên bảo vệ cao to nhìn cậu nhóc chỉ mới mười mấy tuổi đầu, liền cau có:

- Nhóc tới đây làm gì? Có biết đây là nơi nào không?

- À...

Nic có chút hoảng, vì thực chất Nic trước giờ chỉ giỏi tán mấy em gà bông, còn thực sự thậm chí là chưa tới những nơi như thế này bao giờ, nên khá luống cuống:

- À, em,, tìm người, P có biết ai là Jacky không ạ?

- Jacky? Cậu làm sao quen Jacky? Cậu tên gì?

- Em tên Nic, bạn em là Kla có gửi một túi đồ cho Jacky, nếu anh quen thì...

- Lấy đồ đi,

Tên bảo vệ hất hàm ý với Nic, sau đó, gọi điện lên:

- Sếp, có một nhóc nhỏ nói muốn gặp sếp,

- Mày nghĩ tao thừa thời gian sao?

- Dạ, thưa sếp em biết nhưng vì nhóc nói phía cậu Kla có gửi cho sếp một túi đồ?

- Kla?,Jacky gạt tàn điếu thuốc, suy nghĩ mấy giây rồi hỏi lại:

- Nhóc đó có phải tên Nic không?

- Dạ phải.. đang chờ...

Chưa nghe hết câu của tên bảo vệ đó nói, Người tên Jacky liền bật dậy, bước xuống dưới,

Trong khi Nic tìm tới tái mặt vẫn không tìm ra cái túi nào ở trong cốp, thì nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc, vang tới ngay từ sau lưng:

- Anh là Jacky, rất vui được làm quen với em, Nic,

Sao... giọng nói này.... Nic vội vàng quay đầu lại...

Mẹ kiếp! anh ta... anh ta chẳng phải là Bum sao? Có chuyện quái gì thế này?

Trong khi Nic đang đứng như hóa đá, Bum liền khẽ cúi xuống một chút, đưa tay lên khẽ bắt lấy cằm của Nic:

- Ai da, lần trước anh tỏ tình với em, còn bị em đập cho một phát đau điếng, sao hôm nay lại tới tìm anh thế này?

- Bum.... Sao anh lại... ở đây?

-

- Nếu em đã ghét Bum tới thế.....vậy không sao, từ bây giờ, tôi là Jacky, không phải Bum.

Nic sau vài phút bất động, vội vàng co giò muốn chạy,

Ba..... Bum dùng sức, một đường khiêng thẳng Nic lên vai,

Tiêu đời, tiêu đời rồi,

Nic cố gắng giãy giụa, nhưng vô ích.

Tới khi nhận ra mình bị ném lên một cái giường lớn, vẫn không thể tin nổi chuyện đang xảy ra với mình?!

Trong khi đó, P"Bum đã gần như đã hoàn toàn đè trọn cơ thể mình lên người Nic, Nic hoảng hốt giãy giụa,

tìm đủ mọi cách thoát thân:

- Bum, con mẹ nó anh định làm gì?

- Em thử nghĩ xem?

Nói rồi Bum nhẹ liếm lên tai Nic một cái, Nic dựng hết tóc gáy:

- Đồ thối tha! cút ra!

- Xem ra, cái miệng này của em hư quá, phải phạt,

Với bản chất vô sỉ của mình, Bum lập tức kéo ngắn tú phía đầu giường với lấy sợi dây, trói hai tay Nic vào đầu giường,

Sức của một học sinh trung học dù có mạnh, nhưng so với một người đàn ông trưởng thành và cũng thường xuyên đánh đấm như Bum, có vẻ chẳng thấm vào đâu.

Tới khi nhận thức được rằng mình thật sự có nguy cơ nát cục, Nic đành phải xuống giọng thương lượng:

- Khoan, khoan, Bum, ít ra, ít ra, tôi cũng phải có sự lựa chọn chứ?

Bum không dấu diếm bộ mặt đáng ghét của mình, cười nhẹ, nói:

Nic, tôi cho em 2 sự lựa chọn:

Một: em làm vợ tôi

Hai: tôi làm chồng của em,

- ??? WTF?

- Lại nói bậy nữa, đáng phạt!

Bum ngay lập tức hôn xuống miệng Nic, hai tay thật sự không yên phận mà một đường kéo áo Nic lên tận cổ, liên tục sờ soạng từng tấc da khắp lưng, khắp bụng.

Nic thật sự cảm thấy quá là con mẹ nó hoang đường, không thể tin nổi, liền cắn một phát vào môi Bum,

Một chút máu rỉ ra nơi vành môi, nhói đau, Bum giật mình rời khỏi môi Nic, chỉ đợi thế, Nic liền gào lên:

- Tôi chưa đủ 18 tuổi, anh sẽ phải đi tù!

Thực ra, Bum chẳng ngại gì chuyện Nic chưa đủ 18 tuổi. Nhưng Bum thực sự rất thích cậu nhóc này, nếu như, Bum ra chiều suy nghĩ, nếu như, thực sự có thể để cậu ta tự nguyện, thì vẫn là tốt hơn. Liền nói:

- Như vậy, chỉ cần em đủ 18 tuổi, tôi liền có thể làm em?

- Được, được, Bum, Nic gật đầu như bở củi:

- Được. Vậy tôi đồng ý chờ đến khi em đủ 18 tuổi!

- Vậy còn không mau thả ra!

- Ồ, Nic. Tôi chỉ hứa là không " làm " em tới cùng, nhưng tôi không hứa là sẽ thả em, càng không hứa - là sẽ không chơi với em hôm nay!

- AAAAAAAAAAAAA! Bum! Mi là tên đểu cáng!

- Yên tâm, với kinh nghiệm phong phú của anh, sẽ không khiến em thất vọng. Nic.

Nic không thể nói thêm được gì nữa bởi ngay sau đó Bum lập tức ngậm lấy cánh môi cậu.

.....

A hi hi mình rất vui khi được phá hoại hạnh phúc của bạn nào đang mong chờ cảnh tiếp theo của Bum và Nic. J))

mình đang test thử xem có bao nhiêu bác muốn đọc fict 13 trên face. đủ 100 người yêu cầu sẽ ra fict 13.

Xin cảm ơn!

13. Tình Cờ Yêu - Chương 13: Fanfict 13: Tincan + Pound - Ai Đốt Nhà Ai?

KHI ĐỌC HÃY COMMENT NHIỆT TÌNH VÔ CHO TUI BIẾT CÁI MỆT CỦA CÁC BẠN CÓ XUẤT HIỆN VỚI NHA!!!!. ĐỌC XONG R LUYỆN HẢ? ĐỨNG LẠI MAU!!!!!!!!!!!!!!

Ngữ cảnh fict 13:

Dành cho bạn nào chưa từng đọc qua chap 4+5+7+8+9 của không ngốc.

Khi cả đội bóng ra biển chơi, Ae đã dìu một cô bé bị đuối nước vào bờ, Tin chụp lấy hình ảnh đó và gửi cho Pete đốt nhà chơi,. Sau đó nhờ thuyền trưởng Pound hòa giải mà Ae và Pete đã hòa nhau rồi lột tôm tới sập giường:))

Tin và Can đã chính thức tỏ tình với nhau.

Trong Fict 13., mình viết về ngữ cảnh khi Ae phát hiện ra Tin chính là người đã đốt nhà mình. Liệu xem xem có sóng có gió gì tới với TinCan trong những ngày đầu tiên làm người yêu của nhau nhé!

=====

Nếu ai đó đốt cháy cả 1 dãy phố

Bạn không quan tâm

Nhưng nếu ai đốt cháy 1 góc bếp nhà bạn

Bạn liền xử thịt nó

Nếu sóng thần làm chết 1 ngàn người

Bạn vẫn ngồi rung đùi xem đá bóng,

Nhưng nếu trong xóm bạn có người chết đuối

Lập tức ngày mai bạn đi tập bơi.

Cũng như vậy,

Bạn có thể yên tâm ngồi làm bài thi trong khi một trăm người ngoài kia tự tử vì ái tình.

Nhưng bạn sống không bằng chết nếu hôm nay người yêu bạn nhấn tin đòi chia tay.

Những cái đó, người ta gọi là định luật của cái chết kilomet (km)

Tức là càng những thứ ảnh hưởng – càng trực tiếp, càng gần – tới bản thân bạn, thì bạn lại càng chịu sự tác động ngược lại của nó.

Trong tình yêu, định luật này được trọn vẹn bảo toàn.

Trước đây, trong mắt Tin khi Can chưa là gì, cho dù là Can có múa khỏa thân trước mặt Tin đi nữa thì cũng không khác gì quả bóng vừa bị xì hơi – không – có – một – chút – ý – nghĩa!.

Nhưng bây giờ, khi Can đã là " người yêu", thì nhất cử nhất động của tên ngốc ấy, đều khiến Tin phải bận tâm.

Sau khi thuyền trường Pound ra tay, Pete mất gần 2 ngày trời mới có thể dậy nổi, trong lòng Ae cảm thấy cực kỳ áy náy, chính vì thế, Ae càng quyết tâm phải tìm ra bằng được thủ phạm đã đốt nhà mình.

Một buổi sáng khi đội bóng tập trung đầy đủ để luyện tập như thường lệ,

Ae túm lấy một tên mà trong lòng Ae cảm thấy " nghi ngờ" nhất, dùng sức mà ghì cổ kẻ tội nghiệp đó xuống:

- Name, là mày đúng không?

- Tao làm gì. Cứu, cứu...

Name đang hớn hở tiến tới thì tự nhiên bị Ae đè cổ xuống, không hiểu chuyện gì, liền hét kêu cứu:

- Cứu, cứu em,

- Nói mau, có phải mày chính là kẻ gửi ảnh cho Pete đúng không?

- Khụ, khụ, mau buông, mau buông, tao tắc thở thật đấy!

- Ae, Màỵ làm gì đó?

Type và mấy đứa nhìn thấy, vội vàng chạy lại, gỡ tay Ae ra. Name thở phì phò:

- Nó có vợ xong định giết thịt anh em ăn mừng đấy! khụ khụ.

Lúc này thì cả bọn đã xúm đen xúm đỏ lại, trong khi mặt Ae vẫn hằm hè:

- Nhất định là nó, chỉ có nó thôi!

- Có chuyện gì vậy – Techno vừa bước tới:

- Có chuyện gì phải nói rõ ra chứ, rút cuộc là sao?

Techno bảo mọi người ngồi xuống, Ae nói:

- Bữa đi biển, em dìu một cô bé bị sặc nước vào bờ, thế mà có thằng dám chụp hình gửi cho Pete...làm em...

Cả bọn đang căng thẳng nghe thế đã có một số đứa phì cười. Techno vỗ vai Ae rồi nhìn xung quanh:

- Đứa nào mà chơi ác vậy?

- Nhất định là thằng Name!

- Sao lại là tao?- Name cũng bực –

- Trong số tất cả mọi người ngồi đây, chỉ duy nhất màỵ có số của Pete. Lần trước màỵ nói cần biết một số lịch của bên IC nên tao đã cho màỵ. Còn không ai có cả!

- Không phải tao! mẹ kiếp, Ae, tao chơi trò tịt quân với mấy đứa màỵ, cả người còn độc một cái quân xà lớn, màỵ nghĩ tao dấu điện thoại vào đâu?

- Ủ đúng đó!, Ae, lúc đó xuống biển cả bọn để hết đồ đạc trên bờ mà?

- Đúng đó, Ae, tao là đứa tịt cái quân đuôi của thằng Name ra khiến nó còn mỗi cái chip hơi! không thể nào dấu điện thoại mà chụp màỵ được!

- Vậy thì còn đứa nào cầm điện thoại lúc đấy trời?

Ae sau khi nghe xong thì mặt mày nhăn tít, cả bọn cùng trầm tư suy nghĩ, thì bỗng Can hét lên:

- Tin!. Tao nghĩ là Tin,

Cả bọn nhìn chòng chọc vào cái kẻ vừa bán đứng bạn trai mình, bây giờ vẫn còn đang hồ hởi khoe:

- Này nhé, lúc đó tất cả đều đang ở dưới biển, chỉ còn tao và Tin đang ở trên bờ, trong khi tao đâu có mang theo điện thoại, mà Tin cũng có số điện thoại của Pete. Quá thông minh!

Dưới vẻ mặt hăng hái như vừa phá được trọng án của Can. Cả bọn đều gật gù thương cảm cho Tin. Ác cảm về tên IC mặt lạnh giờ đây trong lòng mỗi người đều vơi đi hết 99,99%. Thật tội nghiệp, Tin – mấy đứa lấc đầu.

Sau khi biết được chủ mưu vụ đốt nhà, Ae lại chẳng thoải mái hơn chút nào, vác cái bộ mặt chán nản trở về phòng, lại gặp thằng Pound đang ngồi vuốt tóc, nhìn đã ngứa mắt, không thèm nói gì, Ae quăng phịch cả người đầy mồ hôi xuống giường,

Pound sấn tới:

- Thế nào? Đã biết đứa nào gửi tấm ảnh đó cho Pete chưa?, đấm không lại nó sao mà mặt mày như khỉ thế?

- Nếu mà có thể, tao thật muốn đấm cho nó ra bã luôn!

- Ghê vậy? thằng nào mà mày đấm không lại vậy?

- Không phải là đấm không lại, mà là không đấm được!

Pound bày ra vẻ mặt khó tin:

- O! Cả cái đội bóng đó, thằng nào mà mày lại không thụi được cho nó hai ba phát!

- Không phải người của đội bóng, là thằng IC khốn kiếp đó, thằng Tin

- Thằng Tin?

- Ừm, là nó!

- Mà y sợ nó sao?

- Tao không sợ nó – Ae nhõm dậy:

- Nó là bạn của Pete, bây giờ lại là bạn trai của thằng Can. Nó thì tao muốn đấm lắm, nhưng nếu tao làm tổn thương Pete hoặc thằng Can, thì thà là tao nuốt cục tức này đi cho xong!

- Mà y đúng là cái đồ đại vạ!

- Mà y nói cái gì? –

- Ờ không không, không nói gì không nói gì!

Nói rồi Pound lại sờ cằm, vẩy vẩy cái chân ra chiều suy nghĩ, sau đó mặt mày gian manh, mặc cả:

- Ae, nếu mà y kể cho tao nghe lần đầu ấy ấy của mà y và Pete, tao sẽ giúp mà y trả đũa Tin!

- Thằng chó!

- Aaaaaaaaaaaa... tao chỉ là muốn biết cảm giác giữa trai với trai thôi mà...

- Im miệng!

Ngày đầu làm người yêu.

Cổng trường, Can thấy Tin đang đứng tựa vào xe, liền chạy lại:

- Tin, chờ có lâu không? – vừa nói Can vừa quệt mồ hôi.

- Phải gọi tôi là ông xã mới đúng!

- Cái gì chứ? Tôi cũng không phải là con gái nhà!

- Lên xe đi,

- Cậu định đưa tôi về sao?

- Không những thế, tôi còn muốn đưa cậu tới một nơi trước đã!

- Đi đâu vậy? – Can gãi đầu.

Tìn không trả lời, chỉ mỉm cười, từ xa, thấy tên ngốc nào đó chạy lại tới gần, hạnh phúc theo từng bước chạy của người ấy cũng theo đến.

Cảm giác sung sướng nhất không phải là cảm giác ở đỉnh của chiến thắng,

Mà chính là cảm giác từ từ có được chiến thắng ấy.

Xe lăn bánh,

Trên xe, Can cảm thấy khát nên khẽ liếm miệng, một vài giọt mồ hôi còn sót lại, từ từ chảy dọc theo thái dương, Can định lấy tay quẹt đi, thì bỗng Tìn táp xe vào lại lề đường, nhớ tới việc trước đây, đã từng bị Tìn túm cổ vút xuống xe, Can lấp bấp:

- Ô, Ô, hôm nay không ngủ chung với Good, chỉ là lau mồ hôi thôi, đưa tay lên để lau mồ hôi thôi đó! mẹ nó không lẽ lau mồ hôi cũng bị vút xuống đường?

Tìn bật cười, cậu không biết là mình thật may mắn hay thật xui xẻo khi quyết định trở thành bạn trai của tên ngốc này nữa!

- Ừm!....

Tìn nhòai người sang, áp chặt môi mình lên môi Can, hôn lấy.

- Tìn?

- Là do cậu, nhìn chiếc lưỡi nhỏ của cậu liếm lấy đôi môi này, tôi cũng muốn,

Nói xong, Tìn lại một lần nữa hôn xuống miệng Can, thực sự tuy Can có gốc đi chăng nữa, nhưng Can cũng rất thích, rất nhớ, rất yêu thương con người này.... Can đưa tay lên.. ôm chầm lấy lưng của Tìn. Tìn rời tay, khẽ tháo chiếc dây an toàn, làm ra một cái tư thế vô cùng ám muội, áp cả người mình lên người Can, ngay trong xe... Can gần như dính chặt lên cái ghế, chân của Tìn cũng dần di chuyển...

- Ọc ọc....

Người ta nói đâu có sai!. Phản ứng của cơ thể luôn là phản ứng thực tế nhất!

Bụng Can réo ọc ọc, làm toàn bộ không khí màu hồng phần lúc này, bay hết không còn một mẫu!

Tin khẽ buông Can, điều chỉnh lại tư thế, Can luống cuống:

- Thì đói mà!. tôi cũng không thể nói để cái dạ dày không kêu được!

- Miệng cậu rất ngọt. Can.

- Ngọt sao? Trước đây cậu lúc nào cũng chê tôi hôi đó thôi!

Tin đưa ngón tay dài của mình, khẽ vuốt qua chút lấm tấm mồ hôi bên thái dương Can, khẽ nói:

- Bây giờ, tôi không còn ngửi được mùi thơm nào khác nữa, ngoài cậu.

- Trời ơi, Tin, da gà, da gà... Cậu làm ơn đừng nói như vậy nữa được không?

Nếu không tôi thật sự vì nổi da gà mà biến thành ngỗng thật đó?

- ????

Nhà hàng hạng sang,

Khi Tin bước vào cùng với Can, mọi ánh mắt đều dồn hết vào hai người.

Không nhìn sao được khi Tin – một người cao ráo đẹp trai,, từng nếp gấp trên cổ tay áo cũng cho thấy đẳng cấp của cậu. Lại đi cùng một tên đầu rù, mặc một bộ đồng phục đá bóng rẻ tiền, giày lại còn dính đất nữa.

Không biết có phải tình yêu khiến Can nhạy cảm hơn không. Nhưng hôm nay khi ngồi vào bàn thấy đồ ăn được dọn ra, Can lại nói:

- Tin, lần sau đừng tới mấy chỗ này nữa!

- Sao vậy? đồ ăn không ngon sao?

- Tôi còn chưa ăn mà sao biết là không ngon chứ!

- Vậy, lý do – Tin nhìn Can.

- Thì..... Can áp úng:

- Tôi ăn mặc thế này như không phù hợp lắm!

- Cậu mặc càng xấu càng tốt, không phải sao? như vậy thì càng ít người để ý đến cậu, tính cách cậu ngốc nghếch như vậy, nếu mặc đẹp một chút, thật dễ bị dụ.

Nói thì nói vậy, nhưng Tin vẫn đảo mắt xung quanh, thấy ai nấy đều nhìn qua phía họ, có người còn tủm tỉm cười.

Đồ ăn được bày thêm ra, người phục vụ vẫn dùng đôi mắt khó hiểu mĩa mai như đánh giá Can. Tin trông thấy được Can hôm nay rõ ràng có vẻ không được vui lắm. Bèn hỏi:

- Cậu không thích nơi này?

- Không hẳn là không thích.. nhưng...

- Thanh toán,

- O!

Nói rồi Tin đặt tấm thẻ lên bàn trước sự ngỡ ngàng của Can và người phục vụ,

- Cô không nghe thấy gì sao?. Tôi nói thanh toán!

- Dạ vậy còn chương trình hôm nay anh đã đặt...

- Toàn bộ hủy bỏ!

- Vậy tôi có cần gởi lại bánh kem...

Can vừa nghe thấy hai từ bánh kem liền như từ trong mơ trở về:

- Bánh kem?

Cô phục vụ đang bị Tin quát, liền quay sang Can:

- Vâng ạ... Cậu Tin Methanat đã đặt một số chương trình ngày hôm nay...

- Tôi muốn ăn bánh kem!

- Dạ, vâng, vâng!

Cô phục vụ liền lủi đi mất, cuộc nói chuyện quá nhanh khiến Tin chưa kịp xen vào một câu nào,

Can yêu cầu gói hết cả đồ ăn đồ uống cả bánh kem mang về,

Xách túi to túi nhỏ ra khỏi quán. Tin thực sự xấu hổ muốn chết đi cho xong!

Nhưng còn biết làm sao được nữa, khi cậu kéo tay Can rời khỏi, Can nhất quyết bám lấy cái bàn không chịu đi nếu không được mang đóng đồ ăn kia về!

Màn kỷ niệm ngày đầu tiên yêu nhau mà Tin định dành cho Can trong lãng mạn, rượu nhẹ và nến, cùng tiếng đàn du dương,

Giờ đây dời địa điểm lên cái nóc gara cũ gần nhà Can!

Thật con mẹ nó quá hoang đường!

Trên nóc ga ra,

Can mở hộp bánh kem ra, lập tức mồm há to đến mức có thể đút vừa một quả trứng ngỗng:

“Kỷ niệm ngày đầu tiên yêu nhau. Love you. Can ”

Tin có xấu hổ không?. Câu trả lời là không. Ít nhất khi bên Can. Dường như giây thần kinh xấu hổ của cả

hai tạm ngưng hoạt động.

- Là cậu thật sao Tin?

Can vừa nói vừa đưa tay lên nhéo má ai đó. Tin không tránh, mà giữ lấy bàn tay ấy:

- Can, cậu thực tế không cần phải quan tâm tới người khác nhìn cậu như thế nào, chỉ cần quan tâm tới một mình tôi là đủ!

- Thế thì không được – Can buông tay khỏi má Tin:

- Cậu nên ăn mặc xấu đi một chút, Tin, nếu không họ cứ nhìn cậu mà không nhìn tôi!

- Sao cơ?

- Vì họ cứ nhìn cậu, nên tôi khó chịu!

À, trời ơi, Tin vỡ lẽ, Tin còn cứ tưởng Can cảm thấy ngại khi ăn mặc như vậy khi đi bên cạnh mình, hóa ra.. Haiz...

- Ăn, ăn thôi, tôi đói quá, muốn ăn luôn trên xe mà cậu lại không cho!

Nói rồi, Can một mạch mở hết các hộp ra, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Tin ngồi bên cạnh, chốc chốc lại lấy khăn giấy lau lên miệng Can ;

- Bắn chết!

- Bắn cũng là người yêu cậu, nha. Nha, hôm nay là ngày đầu tiên!

Ánh mắt ôn nhu hiện giờ của Tin dành cho Can, nếu để khoe với mọi người, chắc chắn ai cũng cho rằng, tôi đang ăn chục quả bom, nổ cho vui mồm mà thôi!

Sau khi đã no nê, dọn dẹp sơ chiến trường, cả hai cùng nằm nhoài, đưa mắt lên bầu trời.

Trắng sáng, nhưng lại chỉ có đúng một ngôi sao.

- *Oa no chết tôi rồi!*

Trong khi Can thì không chút hình tượng nào mà Ợ một cái rõ to, thì Tin trầm ngâm rồi nói:

- *Can. Cuối tuần này tôi phải đi nước ngoài,*

- *Vậy sao?*

- *Ừm. Gia đình tôi có chút việc.*

- *Thì cậu cứ đi thôi!*

Tin quay sang nhìn Can:

- *Cậu cũng không thêm hỏi tôi đi bao nhiêu lâu?*

- *Cậu vẫn còn phải về học mà?*

- *Cậu sẽ nhớ tôi?*

- *Thì đến lúc đó mới biết chứ!*

Câu trả lời không làm hài lòng Tin, nụ hôn và những việc đang dở ở trong xe khi này, cũng không làm hài lòng Tin,.

- *Đáng phạt!*

Hôn lên đôi môi còn đang liên tục khen đồ ăn ngon của Can,

Nhẹ nhàng, đoạt lấy... Cái tên gốc này, không có điểm gì tốt.... ngoại trừ... môi rất ngọt... rất đáng yêu....

Can cũng không chống cự, nói thế nào... cậu cũng là một kẻ đang yêu mà!

Kẻ đang yêu khi được người yêu hôn, thì dù no tới mức lại muốn Ợ tiếp, thì cũng ráng mà phùng má lên để nhin!

Thấy mặt Can đỏ au, Tin khẽ bật cười, búng tay lên trán Can:

- Cậu đúng thật là... Không thể làm tôi dứt ra được...

-

Thế mà Tin lại chẳng làm gì nữa, chỉ ôm lấy Can chặt thêm một chút!

Nỗi lòng của Can:

Thực sự, Tin vô cùng đẹp trai, thật sự, cũng muốn được hôn lên đôi môi ấy. Thật sự...

Cũng muốn chạm lên ngực cậu ấy, muốn được gần gũi thêm với làn da và mùi hương của cậu ấy.... cũng muốn xem cậu nhỏ của cậu ấy bây giờ có lớn lên không?

Nhưng dẫu sao đây cũng là cái nóc ga ra!. Lần đầu tiên Can thấy sự lựa chọn của mình hơi sai sai, buồn 5 giây.

Trước khi tạm biệt, Can đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- À, hôm nay ở sân bóng, cả bọn không ai đoán ra được người đã chụp ảnh Ae gửi cho Pete cả!

- Vậy sao?

- Đúng vậy! chỉ có một mình tôi biết là cậu gửi!

- Rồi cậu làm sao?

- À, thì tôi nói cho tất cả mọi người biết ảnh đó là do cậu gửi!

- ??????!!!!!!!!!!!!

Ngoài thở dài, lúc này Tin thực sự không biết phải làm gì hơn với cái kẻ- được gọi là người yêu của cậu!

Thứ 6,

Tiếng máy bay cất cánh, vụt lên không trung.

Hôm nay Tin phải sang Thượng Hải. Gia đình cậu có một buổi tiệc nhỏ ở đó.

Làm con trong một gia đình giàu có. Việc thích hay không thích, rất nhiều khi không thể tùy ý.

Đang lướt lờ trong căng tin, nhìn thấy Can, Pound vội vàng lao tới:

- *Ồ, Can, tao ngồi với,*

- *Ngồi đi Pound, mày lấy đồ ăn xong chưa?*

- *Rồi, rồi... mà này, có chuyện này hay lắm, muốn nghe không?*

- *Chuyện gì?*

- *Gần trường có một quán ăn mới khai trương.*

- *Vậy hả?*

- *Ừ! Tao quen một em trong quán lấy được 2 cái phiếu giảm 50%*

Can vội vàng ngóc đầu:

- *Giảm 50%? Thật?*

- *Với vẻ đẹp trai của tao thì còn gì để nghi ngờ chứ?- pound lấy tay chỉnh chỉnh cổ áo.*

- *Khi nào thì khai trương?*

- *Mai đó, nghe nói có thịt heo nướng, thịt bò này, sườn hầm này...*

- *Nhưng chỉ có 2 phiếu?*

- *Haiz, mấy cái đứa đó, chẳng đứa nào tử tế hết, cứ cuối tuần là lại rủ người yêu đi cà dọ cà dọ. Giờ còn mình mày với tao thôi đây, quyết định đi!*

Can suy nghĩ không tới 3 giây. Tin lại chẳng ở đây. Thịt bò, sườn hầm...

- Ok, mai, mấy giờ?

Nhận được sự đồng ý của Can, Pound mừng như mở cờ trong bụng. Đám không lại thì anh đây chơi kiểu khác. ha ha. Tin, hoàng tử cũng phải có điểm yếu của hoàng tử chứ!

Gần trưa hôm sau, trước cửa quán ăn XX, không khí khai trương vô cùng nhộn nhịp. Tiếng nhạc rộn rã, hoa mừng khai trương giăng đầy cửa, còn có các cô gái xinh tươi ăn mặc khá mát mẻ vừa hát vừa nhảy.

Pound và Can đều đã có mặt, Pound ra chiều dẫn dò Can:

- Ê Can, quán đây rồi.,nhưng mà muốn áp dụng cái phiếu 50% này thì phải có điều kiện đấy!

- Vậy nữa? điều kiện gì vậy?- Can nhìn Pound ngờ nghệch hỏi.

- Mà có nhìn thấy mấy cô em kia không?

Pound chỉ tay vào mấy cô gái ăn mặc sexy,

- Thấy, bộ người chứ phải là kiến đâu mà không thấy?

- Thì đó, muốn được áp dụng mã giảm 50% này thì phải chụp thật nhiều hình, up lên mạng cá nhân của face hoặc instagram chẳng hạn!

- Ủa sao điều kiện lạ vậy?- Can tò mò hỏi, gãi đầu.

- Bây giờ các quán muốn nổi tiếng đều phải làm thế!

- À, hiểu rồi, hiểu rồi!

Pound kéo tay Can, rồi mau lẹ đi đến chỗ các cô gái ăn mặc vô cùng sexy, đang đứng trước quán,

- Nhìn tao nhé, giờ tao vào trước, mày chụp thật nhiều vào, rồi đến lượt mày!

- Ok ok,

Pound tiến đến rồi còn nói nhỏ gì đó với mấy cô gái khiến mấy cô gái nhìn nhau cười, Pound bắt đầu tạo dáng,

- Tách tách, Can chụp lia lịa,

- Rồi, tới lượt mày,

Khi Can vừa đứng vào, mấy cô người mẫu không hiểu sao liền sáp tới, thậm chí còn có cô gần như đặt cả bộ ngực cọ lên người Can nữa, nhưng Can lại hiểu nhầm thành đó là sự nhiệt tình, trong khi Pound liên tục chụp lia lịa:

- Dịch sang chút, kìa, bé váy hồng ơi đặt tay lên vai bạn anh giùm cái,

- Đó trời ơi người đẹp, đẹp quá, chuẩn sexy body!

Sau khi bước vào quán, Can còn phải cảm thán:

- Mấy chị đó nhiệt tình quá nha! Cái quán này được đó!

Pound vỗ tay cái bốp:

-Quá chuẩn luôn đúng không. Người ta nhiệt tình thế rồi tý mày phải up nhiều hình lên face đó, để quảng cáo giùm người ta chứ!

- Ok vậy gọi đồ ăn đi! đợi thức ăn lên thì tao up luôn!

- Ok!

Trong khi Can bên này bận rộn up hình quảng cáo cho quán, mồm nhai nhồm nhoàm thức ăn, hết lời khen ngon....,

Pound thì sướng ra mặt hơn hờ khen ảnh của Can: ngực cô này rất bự, chân cô này thon, tay cô này khoác lên vai mày đẹp lắm, đẹp lắm....

Thì ở một đâu đó...

Tin tới Thương Hải từ hôm qua, dù đêm qua có nói chuyện với tên gốc đó thật lâu, nhưng sự nhớ nhung trong lòng dường như vẫn không thể bù đắp được.

Lớn lên từ nhỏ trong sự giàu có. Tin chẳng thích thú gì khi vừa mới khoác tay nhau nhảy một bản tình ca, ra tới ngoài ban công là đã tính giết nó như thế nào trong thương trường....

Mấy cái chuyện vụn vặt như thử đồ, những điệu nhảy sẽ được trình diễn trong buổi tiệc, làm Tin cảm thấy vô cùng chán ghét. Giả tạo!

Tin thở dài... không hiểu, cái tên gốc kia, giờ này đang ở đâu?

Rút điện thoại, vào mạng, muốn video call một chút, thực sự trong cái mớ phức tạp này, chỉ mong thấy được khuôn mặt tròn tròn bầu bĩnh... cái miệng đáng ghét kia mà thôi...

Tin khẽ mỉm cười...

.....

Nụ cười tắt chỉ 5 giây sau đó!

Hình ảnh Can cười toe toét chìm ngập trong một đồng các cô gái ăn mặc vô cùng Sexy, ngực, đùi, những cái gì có thể phơi ra đều phơi ra hết!

Gạt màn hình: một tấm, lại hai tấm, lại ba tấm... không một tấm nào mà Can không cười! cười tới híp mắt!

Mặt Tin xám xịt!, lọ hoa bên cạnh bàn tang thương rơi xoảng xuống sàn nhà, vỡ tan!

Bật dậy khỏi ghế,

Trước khi thấy cậu chủ Methanat bước ra khỏi cửa, phi thẳng hướng sân bay, mấy người làm trong nhà chỉ nghe thấy một cái tên gần như được hét lên:

- Chết tiệt!!!!!!!!!!Can!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Gần 5 tiếng trên máy bay, vừa xuống tới phi trường,

Mở máy thấy mấy chục cuộc gọi của người nhà bên Thượng Hải,

Tin cũng không màng!

Sự nóng giận khiến Tin không thể nào bình tĩnh để mà suy nghĩ được vì sao Can- một kẻ ngốc - lại chụp hình cùng những cô gái đó!

Tin không biết, cũng không cần biết, chỉ cần nghĩ tới những hình ảnh mấy cô gái đó tưởng như sắp đặt bộ ngực lên người Can, mà cái mặt kia thì cười híp hết mắt, là Tin không thể chịu đựng nổi!

Can đang trong bếp, hì hụi hì hụi xắt xắt thái thái gì đó, thấy cuộc gọi của Tin, mừng rỡ:

- Alo Tin?

- Mở cổng!

- Mở cổng? Mở cổng gì? Can ngơ ngác.

- Xuống - mở - cổng! Tin gần từng chữ,

- Khoan, Tin, cậu có nhầm lẫn gì không?

Can vừa nói vừa chạy ra ngoài cửa... Tin đứng đó, Can như một chú chó nhỏ, vểnh đuôi, hớn hở ra mở cổng... nhưng... mặt Tin hình như có gì đó không đúng.

Đôi mắt mỗi một trái qua suốt nửa ngày trời không nghỉ, bây giờ đồ ầu, vừa thấy cái mặt tròn vui vẻ của Can, Tin không thể chịu nổi, liền một tay thẳng kéo Can thẳng vào nhà, cũng không quản trong nhà có ai hay không.

Cô em gái Lemon thấy cảnh này, không những không cản, mà còn vui như bắt được vàng, lén lút rình theo dõi.

Can bị lôi xềnh xệch trong khi trên người vẫn còn cái tạp dề chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, Khi bị Tin ném vào trong phòng 2 cánh môn hôn đất tới bịch, đau quá mới hỏi:

- Tin? Cậu không phải đang ở Thượng Hải sao?

- Nếu đêm nay tôi không về, xem chừng cậu sung sướng rồi?

Tin vừa nói vừa tiến lại gần chỗ Can, đôi mắt đỏ rực nhìn thẳng vào Can, túm lấy tay cậu, kéo Can đứng lên rồi đẩy Can ngã ra giường. Sau đó lập tức áp người xuống, chèn một chân vào giữa háng của Can.

- Tin! làm.. làm.. gì?

- Tôi luôn sợ cậu đau, luôn sợ cậu hận tôi nên mới không có " làm " cậu. Thế mà cậu lại dám sau lưng tôi đi với gái!

- Đi với gái? con mẹ cậu chứ Tin, cậu dám nói tôi đi với gái?

Can lấy tay đẩy Tin ra, càng giãy giụa, càng làm Tin không kiềm chế được. Tin cố hết sức giằng áo quần Can vút xuống đất, đến lúc trên người Can gần như chẳng còn gì, Tin đặt Can nằm sấp xuống, sau đó, kéo khóa quần, móc cậu em nhỏ đã đứng thẳng của mình ra...

Tin ôm Can từ đằng sau, hạ miệng, cắn một ngụm lớn tới rỉ máu tại vai Can:

- A..... mẹ kiếp, đồ chó, cắn ông! Can hết sức giãy dụa,

- Can, nhớ lấy bài học hôm nay! Cậu, chỉ có thể là của tôi!

Không đủ kiên nhẫn, Tin liền đưa hai rồi ba ngón tay vào trong hậu huyệt của Can, mà không hề có bất cứ sự chuẩn bị nào.

- A.... đau, Tin... đồ khốn... đau chết mẹ tôi rồi...

Hu hu.... Can bật khóc!... đau quá!

Một chút máu nhỏ dính lên tay Tin.....

Chỉ hai ngày trước, cũng vì một chút máu vương vào áo Tin mà cả hai đã trở thành người yêu của nhau. Trong một phút giây, Tin ngậy người, ngồi phịch xuống giường.

Can chỉ chờ có thế, vội vàng nhồm dẩy, ôm lấy cái mông khóc hu hu

- Mẹ nó chứ! Hu hu... Còn đi nấu ăn vì cậu, còn... hu hu.. còn dứt tay...

- Mẹ nó chứ!... chảy máu ở tay chưa đủ... còn còn... hu hu còn vai... còn hông!

- Mẹ nó chứ! Tin cậu là chó sao? yêu cậu mà chảy máu nhiều thế này tôi không yêu nữa!

- Hu hu....

Nhìn người trước mặt, vì đau mà khóc như một đứa trẻ con, cố gắng kéo cái quần lên, mà Tin thật sự không hiểu nổi mình đã làm gì? cậu ta...nấu ăn?.

Cố gắng hít một ngụm khí lớn, cố gắng áp chế cơn giận và dục vọng, Tin đè nén âm thanh một cách bình tĩnh nhất có thể:

- Cậu nấu ăn cho tôi?

- Không thì sao? một lát tôi đem đồ hết cho chó... mà... chưa chín... chó cũng không ăn... hức hức....

- Vậy, việc cậu chụp chung với mấy cô gái kia là sao?

- Quảng cáo đó! là quảng cáo cho quán người ta! Can gần như hét lên!

- Quảng cáo?

- Pound rủ tôi tới quán đó ăn giảm 50% với điều kiện phải chụp đăng lên mạng để quảng cáo cho quán., mẹ nó chứ, sao ông đây lại có người yêu bị điên thế này?

Can đã mặc xong cái quần, nằm sấp xuống giường, vuốt xoa cái hông.

Sóng trong lòng Tin đã có vẻ dịu hơn một chút, đôi mày khẽ giãn ra....

Tin vốn là người thông minh. Ngay lập tức hiểu ra vấn đề - Pound

Quay đầu lại, nhìn Can vẫn đang rên hừ hừ, miệng nở một nụ cười, cúi xuống, nắm lấy tay Can

- Cậu bị đứt tay?

Can hất tay ra, nổi quạu:

- Thế đã là gì? Còn suýt bị một tên điên hiếp!
- Tôi thà rằng tôi hiếp cậu, còn hơn để mấy đứa con gái kia hiếp cậu!
- Cái gì? ông đây cũng đường đường.. ai da, đau hông quá!
- Để tôi xem...
- Cút khỏi đây!
- Xấu hổ sao, Can?
- Nói tới xấu hổ, Tin, cậu cũng con mẹ nó kéo khóa quần lên đi!
- Hay là... đằng nào cũng vậy rồi, tuốt cho nhau một chút?
- Cút!!!!!!!!!!!!

Can: Hôm nay tới quán đó ăn, thấy một món ngon lắm, tôi đã cố tình hỏi công thức

Rất muốn tự nấu cho cậu một cái gì đó, vì ngày kỉ niệm đầu tiên tôi đã không có gì cho cậu cả!

Trong khi đó cô em gái Lemon ở ngoài cửa phòng, răng cắn chặt tay, chỉ sợ không kiềm nén nổi mà hét lên vì sung sướng:

- Mẹ kiếp! được làm em gái của một cặp nam –nam thật là kiếp trước tu đủ đức!

Lại là lời tự thú của Pound:

- Tui cũng đau lòng lắm khi phải cắn răng vào mua cái thẻ 50% để đãi con heo Can ăn, nhưng mà thằng AE nó bảo, nếu như tui không làm, nó sẽ không bỏ qua cho tui cho thuốc vào ly nước cam của nó,

Tui cũng muốn làm người tốt lắm, nhưng trời cứ không cho!

ADD FACE CỦA TÔI- ADD FACE CỦA TUI MẤY MÁ ƠI!!!!

XEM XONG RỒI MÀ KHÔNG KHEN KHÔNG ADD TUI XỎ TỜ RYM!!!!1

14. Tình Cờ Yêu - Chương 14: Fict 14: TinCan + Lemon :khi Hủ Nữ Ra Tay.

Hồi cao nhân bốn phương đã lướt qua nơi này,

Nếu các vị đã đi qua thì nhớ để lại dấu chân – còn ment cho ta được biết mặt phát chứ!

Nếu không ta lại buồn đấy, ta mà buồn là ta lại hờn cả thế giới đấy J))

=====

Ngữ cảnh fanfict 14: là sự tiếp nối của fanfict 13.

Trong fict này, TinCan đã là người yêu của nhau

=====

Các bạn đã bao giờ thấp nển chưa?

Ngọn nến lung linh có thể tỏa sáng cả một gian phòng, thật rộng.

Nhưng lại không thể soi cho chính chân của mình,

Mỗi một con người đều có góc khuất như thế,

Và nếu tôi chỉ là một ngọn nến,

Anh có nguyện soi sáng góc khuất của đời tôi?

Tin và Can bên nhau, những giận hờn, những ngọt ngào và cả những trò trẻ con thường như cơm bữa.

Làm sao được đây, khi hai kẻ như hai thái cực của cuộc đời lại cứ bất chấp dấn vào nhau. Nếu ví họ như hai hình tròn, không thể nào xếp chồng lên nhau được. Thì khi đến với nhau, tình yêu và cả nỗi đau, đang dần dần gọt họ trở thành những khía cạnh khác, gắn kết.

Hôm nay là ngày kỉ niệm, tròn một tháng, Tin và Can yêu nhau.

Buổi chiều, tin nhắn từ Tin:

- Can, mấy giờ tan học?

- 5h chiều,

- Tôi đợi cậu ở cổng trường,

- Được.

Can vui vẻ lắm, để nhớ được ngày hôm nay, cậu đã phải đánh dấu đỏ chóc vào tờ lịch.

Cậu còn nhớ Lemon nhắc cậu, cách đây mấy ngày, cậu cũng đã tự tay- là tự tay nhé, làm một ngôi nhà bằng diêm nhỏ xinh đến nỗi keo dính đầy các ngón tay!

Nói là ngôi nhà có quá không?, lại càng đừng dùng từ xinh!

Lemon nói nó trông giống như cái hộp hơn, thậm chí mái cũng không ra mái nữa!

Nhưng mà thế thì đã làm sao?

Quà không phải từ tâm sao?

Nói đến tiền thì mình có thể mua được cái gì mà cậu ta không có chứ?

Không lẽ vì mua một món quà cho cậu ta, mà phải xỏ mắt một quả thận đem bán sao?

Người yêu chứ cũng không phải tên buôn nội tạng nha!

5h chiều, tan học,

Can hôn hở, gần như chạy như bay về phía cổng trường, chỗ mà Tin vẫn hay đậu xe...

Ồ... nhưng mà....Tin chưa tới!

- Không sao – Can tự nhủ, chắc là do cậu ấy có việc.

5h30, vẫn chưa tới, Can sốt ruột, gọi điện.

- Thuê bao....

- Không có việc gì chứ? – Can làu bàu, đầu ngó xung quanh

6h00

- Cái tên chết bầm này, lát nữa gặp, ông cho biết tay!

Nhưng Can lại không biết rằng, một lát nữa, là bao giờ.

Những hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống,

Hoàng hôn đã tắt

Can núp người vào dưới tán cây, cố ý khom lưng che cho món quà nhỏ của mình,

Trời tối, đã không còn một bóng người... hai vai đã bắt đầu ướt đẫm, chân Can cũng đã cảm thấy tê dại vì đứng chờ quá lâu...

Hàng chục cuộc điện thoại vẫn chưa liên lạc được.....

Can bước lững thững về nhà, trên tay là món quà nhỏ đã ướt nhẹp, trong lòng lại là một cảm giác ghen đắng, từng hạt mưa nhỏ, lăn xuống theo mỗi bước đi...

Tin.... Tôi đã chờ cậu như thế....

Tin... tôi đã rất mong cậu tới....

Lâu lắm rồi, Can mới lại không ngủ được. Cậu ngồi bó gối ngoài lan can, đầu tựa vào những chấn song,

mặc gió lạnh thổi vào người, chỉ có điều, tay cậu chưa từng buông cái điện thoại....

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Can thực sự nghiêm túc mà suy nghĩ. Cậu vẫn không thể hiểu... vì lý do gì mà Tin lại không tới?

Tin có thể đáng ghét với tất cả mọi người, xấu xa với tất cả mọi người... nhưng luôn đối tốt với cậu, và... Tin chưa bao giờ thất hứa!

Hay – Tin ồm?

Cái ý nghĩ này cứ vẫn vơ mãi trong đầu cậu, ngoài lý do đó ra thì cậu không còn nghĩ ra bất cứ một lý do gì lúc này nữa....

Sáng sớm hôm sau. Can đưa ra một quyết định.

-Tìm tới nhà Tin -

Đối với Can lúc này mà nói, yêu, chỉ đơn giản là yêu thôi!

Những thứ như khoảng cách giàu nghèo hoặc những phức tạp khác mà con người ta định ra, dường như chưa từng liên quan gì tới cậu.

Trước cửa biệt thự của gia đình Methanat,

Can cảm thán: cả cái thành phố này, nói là to nhất, đẹp nhất, thì chỉ có hơn, chứ không có kém!

Người bảo vệ khi ngó ra ngoài song cổng sau khi nghe tiếng chuông, đã không thèm nhìn mặt cậu lấy lần thứ hai, lập tức đi vào. Can lại cho rằng, người ta không thấy cậu, liền gọi với vào:

- Chú ơi, chú ơi, có người mà! cho cháu hỏi với!

Người bảo vệ nghe thấy vậy, liền cau có quay lại:

- Sao? Mới sáng sớm ra mà có việc gì?

- Dạ, cháu, cho cháu hỏi đây có phải là nhà của Tin không ạ?

- Tin? Tên cậu chủ là để cho một thằng nhóc như cậu gọi sao?

- Dạ?...

- Tôi nói này, nhóc. Cậu có biết đọc chữ không? Cậu nhìn lại cái bảng gắn trước cổng đi, đây là nhà Methanat!

- Sao chú nói khó nghe quá vậy! chẳng qua cháu muốn gặp Tin, Tin là... là... người... là bạn cháu!

Người bảo vệ cũng tỏ ra thiếu kiên nhẫn:

- Cậu xem cậu là cái loại gì mà nói quen với cậu chủ, quần áo thì nhếch nhác, còn đi xe ôm tới!, không biết thân phận, mau, mau, đi đi.

-

- Chưa sáng ra đã gặp cái thứ không biết điều,

Cả một đêm trần trọc, cứ nghĩ tới Tin có thể đang ốm, là Can lại sốt ruột, chỉ mong trời mau sáng, chốc chốc lại giờ điện thoại, nhắn cho Tin tới mấy chục cái tin... Can cũng thực sự không để ý, mình lại đi dép lê, mặc một bộ đồ ở nhà...

Lần đầu tiên trong đời, Can hiểu thế nào là hai từ, cay đắng!

Can ngược lên, cánh cổng sắt chạm trở, cao quá....

Thì ra... một bộ quần áo thật cũng khiến con người ta trở lên cao quý hoặc tầm thường...

Thì ra....chính bản thân mình, chỉ là muốn bước vào cổng nhà Tin, cũng thực sự đã là một chuyện nực cười....

Tin... cậu vẫn khỏe chứ?... chắc là đằng sau cánh cửa sắt ấy... có cậu, đúng không?

Sao cậu....không tới? chẳng phải hôm qua là tròn một tháng sao?

Nụ hôn của cậu... hay... Những lời Suzy nói là đúng?

Trong mắt cậu... tôi chỉ là... một trò chơi?!

Can bật cười....

Nước mắt trào ra khỏi khóe mắt....Tin...

Cuộc sống vốn dĩ chưa bao giờ là công bằng.

Những kẻ sinh ra đã ngậm trong mình chiếc thìa bạc, lớn lên trong những gia đình phú quý, giàu có. Dĩ nhiên, với cái nền tảng ấy của họ, họ luôn hơn chúng ta.

Bạn đi xe đạp. Dù bạn cố gắng hết sức để đạp, cố gắng hết sức để chạy nhanh, chạy nhanh hơn nữa, dù là một thân mồ hôi, một thân kiệt sức...

Thì cũng không thể nào đuổi theo một cái lamborghini được.

Chiều tối hôm trước, nhà Methanat.

- Nói, nếu hôm nay mày không cho tao một lý do hợp lý, thì tao sẽ cho mày biết tay!

Ba của Tin, vừa chỉ vào mặt Tin, vừa nói.

Tin chẳng thèm trả lời, muốn quay đi – hôm nay, Tin có hẹn với kẻ ngốc nghếch kia, đang vui vẻ bước xuống nhà, hướng ra chỗ để xe

Thì ba Tin về, ông muốn nói chuyện với cậu.

Đã lâu lắm rồi, hai cha con chưa nói chuyện với nhau.

Tin im lặng, chán ghét nhìn vẻ mặt nóng giận của ba, không nói.

- Mày bị câm sao? mày tự ý bỏ về khỏi Thượng Hải, mày biết rõ đó là một trong những trọng điểm của việc làm ăn diễn ra thường niên, vậy mà dám bỏ về?

- Năm nào cũng có, vậy bỏ một năm thì có sao? – Tin hờ hững!

- Mày là người thừa kế của dòng họ mà lại không có mặt, tao phải khó khăn biết bao nhiêu để giải thích cho từng người mày có biết hay không?

- Đừng lôi con vào chuyện làm ăn của ba!

- Nếu cổ phiếu có sự sụt giảm tao sẽ tính sổ với mày!

Tin nắm chặt tay, quay đi,

- Mày định đi đâu! Đứng lại đó cho tao, giải thích cho rõ!

Xoảng, ba của Tin không thể nào giữ nổi bình tĩnh mà ném cái ly nước trên tay về phía Tin, Tin dừng chân, quay lại, nhìn đối diện với ba mình:

- Ông cũng còn coi tôi là con sao?

- Mày nói cái gì?

- Nếu ông đã chán ghét tôi như vậy, thì đừng để tôi mang họ Methanat nữa!

Choang!....

Chiếc gạt tàn bằng pha lê, trước khi rơi xuống sàn, vỡ tan, thì đã kịp để lại trên trán Tin.... một dòng máu...

Ba Tin không thể giữ nổi bình tĩnh... ném thẳng chiếc gạt tàn về phía đứa con trai duy nhất của mình...

Trước khi Tin ngất lịm. Mơ hồ, thấy bóng dáng của một tên ngốc... đang trú mưa dưới tán cây nhỏ... bên cạnh trường... Can..... đợi tôi...

Hạnh phúc?

Gia đình?

Vật chất là điều cần thiết để duy trì hạnh phúc của một gia đình,

Nhưng người ta không thể dùng tiền để mua lấy tất cả hạnh phúc được....

Tin cũng chỉ là con người... trái tim đâu phải luyện từ sắt thép.... Cũng là máu, là thịt... cũng biết đau...biết hận....

Trong giấc mơ chập chờn của một đêm không yên bình... Tin mơ về những ngày mẹ còn sống, Tin mơ về những cái ôm của mẹ, những cái dắt tay của cha,...

Tin mơ về mỗi một lần ba Tin cười với cậu nhóc năm đó – vẫn là mình!

Vẫn là mình thôi!, vẫn là một Tin methanat... nhưng đã từ lâu lắm, lâu lắm rồi.... Ba Tin không còn dành những nụ cười, những cái nhìn triu mến cho cậu nữa...

Trên trán, chỉ có một vết thương thôi... nhưng trái tim... có hàng vạn vết rách...

Can... cậu vẫn còn đợi tôi chứ?

Cậu nhất định, vẫn còn đợi tôi, đúng không?

Nhà Can, bữa trưa,

Thấy can mặt ỉu xiu, tay cầm đôi đũa chọc chọc vào bát cơm.

Mấy món ngon mà ngày thường Can liều chết tranh giành với em gái, giờ đây Can cũng không màng.

Can rõ ràng không phải người sống nội tâm, có gì vui buồn viết hết lên mặt, mẹ Can thấy vậy, liền hỏi con trai mình:

- Can.. có tâm sự sao?

- Cãi nhau với người yêu! chắc chắn! - Lemon búng tay cái tách!

-

Thấy con trai vẫn im lặng, bố Can hắng giọng:

- Can, ba cũng là một người đàn ông, nếu con có gì muốn tâm sự...

Lúc này, Can mới ỉu rũ lên tiếng:

- Con muốn trúng số. Càng nhiều càng tốt!

- Con cần tiền sao? – mẹ Can buông đũa, dò hỏi.

Can ngẩng mặt lên, nhìn ba mẹ;

- Tại sao có những người sinh ra trong gia đình giàu có, lại có những người sinh ra là người nghèo vậy ạ?

Mẹ Can từ tốn:

- Trong cuộc sống này, người ta có quyền lựa chọn hầu hết mọi thứ, công việc, người yêu, cách sống, duy chỉ có một thứ vĩnh viễn không thể nào chọn được. Đó chính là bố mẹ- người đã sinh ra ta. Từ khi lọt lòng, đã là định sẵn.

- Là như vậy sao?- Can lấy tay chống cằm

- Đúng vậy, đó là quy luật của tự nhiên.

Thôi thôi, bố Can xua tan bầu không khí trầm lắng, vui vẻ mà nói:

- Mai là cuối tuần rồi, bố đã hẹn bạn của bố ở ngoại thành rồi, chiều tối nay cả nhà ta sẽ tới trang trại nho của chú ấy, chơi 2 ngày luôn!

Lemon mừng rỡ;

- Oa.... Thích quá!!!!!!!

- Được đó anh, lâu lắm rồi gia đình ta không đi thay đổi bầu không khí!

Riêng Can vẫn không nói gì,

Nhưng mẹ nào mà không hiểu con mình chứ. Mẹ Can liền thêm vào:

- Nho đang vào mùa chín tới, chùm nào chùm nấy mọng nước ngọt xỉu luôn

- Đúng vậy đúng vậy, tay nghề nướng gà của vợ bạn anh là nhất đỉnh. Nói thôi mà đã thấy thơm rồi này... Ha ha...

Vừa nghe thấy nho chín mọng... ôi những chùm nho chín mọng lúc lắc trên cây... gà nướng... cánh gà nướng...

Mấy hình ảnh ấy lập tức làm Can bớt buồn hẳn. Cậu quả quyết:

- Thôi, dù sao buồn thì cũng không thể chết đói được, Tin, nếu cậu đã dám chê ông đây, thì ông đây quyết ăn cho thật béo, núc na núc ních, đi đi lại lại trước mặt cậu cho cậu cũng tức mắt mà chết luôn!

Nói rồi Can cầm cốc ăn cơm trong sự khó hiểu của cả nhà!

Khi Tin mở mắt ra, thì đã là chiều tối hôm sau,

Sự thực thì cũng không gì nghiêm trọng, nhưng vì nghe bố của Tin nói cậu đang khá kích động, nên bác sĩ truyền luôn cho Tin một liều an thần, để cậu nghỉ ngơi. Kết quả là Tin ngủ gần trọn vẹn 1 ngày!

Khi tỉnh lại, người đầu tiên, Tin nghĩ đến, là tên gốc kia... bao nhiêu lo lắng, bỗng dột lại... khiến Tin thậm chí, còn không nhận ra, bây giờ mình đang có mấy mũi khâu trên trán nữa!

Tin quờ quạng tay để tìm cái điện thoại, không thấy!

Tin bấm nút gọi y tá,

Chỉ một lát sau đã có hai người y tá tới, nói gần như đồng thanh:

- Chào cậu, cậu tỉnh rồi, cậu cảm thấy thế nào ạ?

- Cho tôi mượn cái điện thoại!

- Sao ạ? – hai cô y tá tròn mắt nhìn nhau, tưởng mình nghe nhầm

- Tôi nói – cho tôi mượn cái điện thoại, còn không mau!

- À,.. được được được....

Can đang đóng va li để chuẩn bị đi đến trang trại nhỏ, nghe thấy chuông điện thoại.

Tim bỗng đập bình bịch... Thực chất... Trong lòng Can, vẫn hi vọng, rất hi vọng, Tin sẽ chủ động gọi cho mình, đến nỗi mà đi vệ sinh Can cũng ôm cái điện thoại theo... như các phim Can vẫn hay xem ấy! nam chính sẽ nói ra một nguyên nhân hường phần nào đó khiến đối phương thật cảm động... rồi,... Hồi hộp... Can nhìn vào màn hình....

- Không phải Tin.. số lạ...

Can thất vọng, gạt ngang, không nghe máy, hét lên:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA,đồ Tin khốn kiếp! Ông đây sẽ tắt máy, ông đây sẽ để cậu tức chết, đồ chó Tin, đồ con rùa Tin, đồ củ cải thối!!!!!!!!!!

Can tắt nguồn điện thoại, ném thẳng vào cái va li, quyết không thềm chờ nữa!!!!

Tin mượn điện thoại, gọi tới, thật mong được nghe thấy giọng của ai đó gào thét bên kia, mỉm cười khi nghĩ đến cái tên ngốc đó sẽ tra hỏi cậu vì sao không nghe máy, hỏi đủ một trăm câu mới thôi... nhưng....

- Máy bận?

Tin gọi lại một lần nữa....

Thuê bao.. là tắt máy rồi?!

Can, cái tên chết bầm này!, lại dám tắt máy?

Tin vội vàng vợ lấy cái ví và chìa khóa xe ở đầu giường, mặc nguyên bộ quần áo của bệnh nhân, cũng không quản trên đầu mình hiện giờ đang dính một tảng băng băng, mà lao ra khỏi bệnh viện.

Két!... tiếng thắng xe phanh gấp trước cửa nhà Can....

Không kịp...

Xe của gia đình Can đã di chuyển được 15 phút...

Một đôi khi, chỉ là 15 phút, đã đủ để đào ra một cái hố sâu giữa trái tim của hai con người....

-Mẹ kiếp!

Tin gục đầu xuống vô lăng, vô tình, làm vết thương trên trán, rỉ ra một chút máu....

-Cậu ta có thể đi đâu?....

Tin quan sát một chút: cổng đã đóng, trong nhà không sáng đèn, do đó....chỉ có thể là cả gia đình cùng đi đâu đó một chút, đi ăn chẳng hạn!

Do đó, Tin quyết định, ngồi trong xe chờ....

Nhất định, cái tên ngốc này... gặp được, tôi nhất định sẽ phạt cậu! lại dám ngang nhiên tắt máy!

.....

Cảm xúc ban đầu là tức giận, là muốn gặp....là muốn đánh đòn cái tên ngốc ấy... vì ai chứ? Vì ai mà tôi bị khâu tới mấy mũi trên đầu thế này!?

.....

12h đêm, sương xuống, lạnh.

Cảnh vật im như tờ, gia đình Can vẫn chưa ai về,

Từ sự tức giận ban đầu, hiện tại, đã là sự lo lắng!

Không được!. Phải tìm ra tên ngốc đó. Ngay bây giờ!

Tin lái xe quay trở về nhà,

Trên người vẫn là bộ quần áo bệnh nhân, máu thấm ra bông gạc đã khô lại...

Người làm trong nhà chưa từng thấy Tin như thế, không ai bảo ai, cũng đều tránh xa Tin mấy mét, tính xấu hay đập đồ của Tin, giống hệt cha cậu! Tốt nhất là không nên đứng gần vào những lúc như thế này!

Tin gần như chạy vào phòng, vơ lấy cái điện thoại.

Hết pin.

Có ngu ngốc lắm không?

Tin methanat chưa bao giờ lại nghĩ rằng mình giận cả một cái điện thoại chỉ vì nó hết pin?

Và cũng có ngu ngốc lắm không? Khi một hoàng tử với khuôn mặt lạnh băng giờ đây lại nhìn chăm chăm vào cái màn hình điện thoại để chờ nó lên nguồn!

Kể từ khi yêu Can, bao nhiêu việc trước đây cậu luôn cho rằng nó là ngu ngốc, thì đều đã từng trải qua!

Màn hình sáng...

Gần 100 cuộc gọi nhớ... Cũng gần 100 cái tin nhắn!

Tin mỉm cười: thì ra, vẫn còn lo cho tôi

Bật tin nhắn gần nhất, từ: số lạ:

P“Tin, em là Lemon, Em mới hôm được số điện thoại của anh từ máy P”Can.

“Hiện giờ gia đình em đang ở trang trại nhỏ, địa chỉ là XX. Nếu anh muốn tìm P”Can, thì tới nhé, luôn có chỗ dành cho anh! Hí hí”

Chỉ có bấy nhiêu thôi!. Mà người ta lại hờ hững nhau, lại hiểu lầm nhau!.

Nếu cuộc sống cho bạn sự lựa chọn. Hãy chọn mỉm cười.

Xách theo vài bộ quần áo, xe lăn bánh trong đêm....

Đã cảm tưởng như rất mệt mỏi, đã cảm tưởng như muốn đánh cho cái tên ngốc ấy một trận....

Nhưng khi mở các tin nhắn từ:” tên ngốc ” ra, Tin như được tiếp thêm bao nhiêu sức lực, cậu lái xe, thật tiếc, giá mà có thể mọc cánh bay tới trang trại nhỏ bây giờ, thì thật tốt.

- Tin, sao cậu không tới... tôi đã chờ rất lâu đó...

- Tin, có phải cậu biết món quà tôi làm cho cậu xấu xí nên cậu không tới nhận, đúng không?

- Tin, cậu bị ốm sao?

- Con mẹ cậu chứ Tin! Ông đây sẽ lột quần tét mông cậu!

- Tên khốn Tin! Ông đây sẽ không thêm yêu một kẻ điên nữa!

- Tin, chia tay, chia tay, ông đây chính thức đá cậu!!!!!!

Trang trại nhỏ, tờ mờ sáng.

Sau mấy tiếng lái xe, khi tới, Tin theo đúng thỏa thuận, gọi điện cho Lemon.

Cô em gái quý hóa để nhạc chuông to nhất, cố chống hai con mắt lên, chỉ chờ có thể, vội vàng mò ra, thấy xe Tin, vội vàng nhào tới, mở cổng:

- P"Tin, P"Tin, là anh, đúng không?

- Ủm. Lemon..

- Vào đi, mau mau vào đi, nhẹ nhẹ thôi, kéo đánh thức mọi người nha!

Nhà vườn thiết kế cũng khác so với trong thành phố,

Không có lầu, chỉ có những gian phòng trệt, nối tiếp nhau thành hình chữ L.

Phòng của Can và Lemon sát vách nhau, vì quá vui mừng, và lúc đó cũng đang chỉ là tờ mờ sáng, trời còn chưa rõ lắm, nên Lemon không để ý đến vết thương trên trán Tin. Lemon dắt Tin vào trước cửa phòng Can, rồi đưa cho Tin chìa khóa, nói:

- Em đã lấy trong phòng P"Can tối qua đó, anh không biết đâu, anh cứ vào đi, vào đi!

- Cám ơn em, Lemon!

- Không có chi, không có chi,

Tin cố nhẹ nhàng hết sức để mở cửa, bước vào trong phòng,

Chú mèo nào đó do 2 hôm không ngủ được, lại đi một quãng đường xa tới trại nhỏ, giờ đây, cuộn tròn lấy cái chăn. Ngủ say sưa không cần biết trời biết đất!

Xúc động,

Thật sự, nhìn thấy khuôn mặt tròn bầu bĩnh, ngủ ngon lành an tĩnh như vậy, thực sự Tin chỉ muốn lập tức, được ôm vô lòng...

Tin nhẹ nhàng nằm xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán con mèo hoang, đưa ngón tay, vuốt lên má Can:

- Can, tôi rất nhớ cậu!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Sáng hôm sau, khi cả nhà đang dọn đồ ăn sáng, bỗng dưng nghe thấy tiếng hét trong phòng Can, mẹ Can định chạy lại thì Lemon cản lại:

- Mẹ, chắc là lại mộng xuân đấy, mọi người vào bây giờ sẽ làm anh ấy ngại chết á!

Cả nhà cười ầm ĩ, không ai còn ý định tới nữa.

Trong phòng Can:

- Con mẹ nó nằm mơ ư?

- Yên lặng đi, tôi muốn ngủ thêm một chút! – Tin cự mình.

- Tin.... Tin..... không phải mình cầu cậu ta chết, cậu ta chết thật rồi mang hồn về ám mình chứ?

Can tự vả vào mặt mình một phát- bốp!

- Đau quá!, mẹ nó không phải mơ... không phải mơ!

Can nhìn xung quanh phòng một lượt, không có gì lạ, nhìn tới người mình, cũng không thiếu mất cái gì, lại nhìn thấy tên nằm bên cạnh, ngoại trừ mớ bông trên trán, thì đúng là Tin thật!

Can phải mất một lúc mới thực sự chấp nhận sự thật là: Tin đang ở đây, ngay trên trên cái giường này, mà thậm chí, còn đang để tay ở chỗ nào mà mân mê cậu em đang đón bình minh của mình chứ!

- Mẹ kiếp! Tin! – Can đập vào người Tin một phát.

Đến lúc này thì Tin cũng đành mắt nhắm mắt mở, mà nhồm dậ:

- Sao? thấy chồng đến mà không vui sao?

- Chồng? chồng nào?

- Sao vậy? mới không gặp có hai ngày mà đã không nhận chồng thật sao

Tin vừa nói vừa nhúu đôi mắt dâm dê của mình, lấy tay nhéo vào ngực Can một cái đau điếng:

- Á!, mẹ nó chứ Tin, cậu bắt cóc tôi tới đây sao?

- Cậu xem lại kỹ xem, là cậu bắt cóc tôi đó?

- Tôi bắt cóc cậu? – Can ngơ ngác?

- Chưa không tại sao tôi lại có mặt ở đây?

- Trời ơi không lẽ tôi thật sự mộng du mà đi bộ về tận nhà cậu bắt cậu tới đây trong đêm sao? – Can hốt hoảng!

- Đồ ngốc! dù cậu có bay cũng chưa chắc đã kịp nữa,

Tin gõ nhẹ lên trán Can một cái, chuẩn bị bước xuống giường.

Trong lúc này, Can mới để ý đến vết thương trên trán Tin

Can bước theo Tin vào nhà tắm, khẽ giọng, hỏi:

- Tin, cái.. cái trán cậu làm sao vậy?

Tin vừa rửa mặt, đang cố tránh vết thương, liền tỏ giọng hờn trách:

- *Chồng cậu bị khâu tới 5 mũi mà bây giờ cậu mới phát hiện ra?, ai da, đau quá nha, mắt tới mấy bịch máu!*

- *Mấy... mấy... mấy bịch máu?*

Can lấp bắp hỏi, rồi nhảy vào trong nhà tắm, khẽ nhón chân, nhìn cho rõ:

- *Ai da! Tin, cậu đi đứng kiểu gì vậy? tôi hậu đậu như vậy còn chưa từng bị vấp té tới như thế đó!*

- *Thì, biết làm sao được, vừa đi, vừa nhớ tới ai đó!*

Can khẽ đỏ mặt... thì ra... lý do mà Tin không tới.. đúng thật là Tin bị ốm... chính xác hơn là bị té sấp mặt. Can cảm thấy mấy tin nhắn nhắn mình dành cho Tin, quả là có hơi chút áy náy, bèn nói:

- *Vậy được, hôm nay, tôi sẽ gọi cậu là chồng!*

- *Thật sự?*

- *Chỉ khi có hai đứa thôi- Can chỉ tay ra ngoài cửa – ngoài đó toàn là người lớn đó!*

- *Ừm... vậy.... Tin nhìn Can từ trên xuống dưới, khẽ bắt lấy vai Can:*

- *Cũng nên cho chồng một ít lợi ích trước đã nhỉ?*

- ***Cậu đáng lẽ không nên tên Tin. đổi tên là Phekhao đi (Phæa Khêā – tiếng thái nghĩa là con dê)***

Nói vậy, nhưng trong lòng Can, thực sự quá con mẹ nó là hạnh phúc rồi....

Những thứ tưởng chừng như mất đi, bỗng phút chốc lại có được....

Can cũng không màng cả hai cũng chưa đánh răng, vội vàng đu lấy cổ Tin, chủ động hôn lấy, Tin buông cái khăn trên tay, đỡ lấy lưng Can, đáp trả cái hôn ấy, đầy nhiệt tình...

- *Tin.. hai đứa, còn chưa đánh răng...*

- *Không sao cả!*

- Vậy hôn thêm đi, dùng lưỡi đánh răng cho nhau luôn...

- Tin: ?????????!!!!!!!

Sự xuất hiện của Tin làm bố mẹ Can và gia đình trang trại nho hết sức ngạc nhiên,

Nhưng dưới sự lấp liếm đầy tài tình của Lemon thì mọi người cũng đều đồng ý:

- Tin là bạn thân của Can, đi gần ngang qua đây thì bị gặp một tai nạn nhỏ, nên Can đã kêu Tin tới đây luôn!

Trong bữa ăn sáng, mẹ của Can chép miệng:

- Tin à, cháu dù bị thương mà vẫn đẹp trai ngời ngời như vậy, lại đĩnh đạc, trưởng thành, bố mẹ cháu thật có phúc,

- Mẹ mà biết tính cậu ta thôi.. ai da Lemon sao lại đá anh?

- Dạ cháu thấy Can cũng rất tốt mà, dì?

- Con trai thời buổi này mà tốt như nó thì làm được gì, lại còn ngờ nghệch, không khéo lại làm vợ người ta mất thôi!!!!!!!

Cả nhà cười rộn, trong khi, mặt Can méo xệch như vừa ăn phải thuốc chuột.

Trong vườn nho:

- Can, tôi thấy đứa con trai nhỏ của nhà trang trại nho này, cứ bám lấy cậu. Cậu nên tránh xa thằng nhóc đó ra một chút!

- Tin!!!!!! Mẹ nó, cậu lại đi ghen với cả 1 thằng nhóc 3 tuổi?

- Thì nó cứ ngồi lên đùi cậu!

- Nó là trẻ con đó Tin!

- Nhưng mà tôi không thích!

- Sao? cậu bao nhiêu cân? Lại còn định giành ngòai lên đùi tôi với 1 đứa trẻ?

- Vậy nếu không... thì cậu ngòai lên đùi tôi đi!

- Kìa, Tin.., buông ra, ở đây có người lớn đó!

- Can, nhìn cậu ăn mấy trái nho đó, tôi chỉ ước được đè cậu ra hôn thôi!

- Ừm.....

Một lát sau:

- Can, tôi cái gì cũng có

Chỉ không có tình cảm, không ai yêu thương,

Vậy..... cậu có thể thay tất cả bọn họ, yêu thương tôi, được không?

Can nhìn Tin đăm đúi rồi phun ra ba chữ:

- Tôi nguyện ý!

- ??? nguyện ý?, Tin suýt chút nữa thì bị hóc quả nho mà chết:

????

- À, tôi nghe được trong phim các đôi yêu nhau, hay nói thế!!!

Một góc nào đó, vườn nho, đứa bé trai nhỏ 3 tuổi- Namo- túm áo Lemon:

- Chị Lemon, hai người họ đang làm gì vậy?

- Suyt, nói nhỏ chút, họ đang hôn nhau!

- Tại sao họ lại hôn nhau?

- À, vì họ yêu nhau!

- Vậy sao? Vậy sau này lớn lên Namo có như vậy không?

Lemon mặt đầy húng khởi, nhìn cậu bé mồm mĩm đáng yêu trước mặt, cười nói:

- Nếu Namo muốn được như vậy, thì cứ nói với chị Lemon, nhé!

- Vậy sao? Vậy được! nhìn hai anh ấy vui quá!

- Đúng vậy đúng vậy!. Sau này Namo cũng sẽ vui như thế nhé?

- Dạ được!, ghé tay nha chị Lemon!

ai yêu tuổi xin nhận xét nhiều nhiều + vote nhiều nhiều giúp tuổi cái coi!

15. Tình Cờ Yêu - Chương 15: Fict 15: Klatchno+ Bum - Công Cuộc Giải Cứu Anh Rể

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

các bác có biết bây giờ là mấy giờ không? 21h39 phút, em chưa tắm, chưa ăn tối đây ạ
thế nên ai đi qua thì comment nhiệt tình vô fict cho em được vui lấy cái tinh thần nhá!

=====

Warning: Fict này có bạo lực- không phù hợp với trẻ em, phụ nữ có thai và đang cho con bú

Xin vui lòng cân nhắc trước khi đọc!

Ngữ cảnh Fict 15:

Dành cho những bạn đã đọc fict 10+11+12: Là sự tiếp nối của fict 12, sau cái đêm Kla và Techno diễn ra

màn trình diễn H cực kỳ ngoạn mục và nóng bỏng lấy đi không ít xô máu của độc giả.

Dành cho những bạn chưa đọc fic 10+11+12:

Trong ngữ cảnh fic này, Kla và Techno đã có những rung động nhất định dành cho nhau, câu chuyện dưới đây là tình cảnh phát sinh sau đêm đầu tiên hai kẻ đã bóc tem nhau.

Techno có vay Type và mượn quỹ của đội bóng để trả số tiền mà trước đây đã từng vay Kla.

Bum: bá đạo vô sỉ đội lột trí thức công

Nic: tặc mao ăn nhiều xấu tính thụ.

Bum và Nic là một cặp., Nic trong fanfic của mình là thụ. Bum là đàn anh ăn chơi khét tiếng nhưng hễ ở đâu cần là lại đóng đạt chuẩn vai trí thức. Tên tiếng anh của Bum là Jacky- cũng là tên dùng trong giới. Bum theo đuổi Nic. Nic lại vô cùng vô cùng ghét Bum.

=====

Techno có vẻ khá mệt... mơ màng ngủ thiếp đi...

Kla sau khi dọn dẹp sơ qua, bèn ôm lấy người yêu thương vào lòng.

- P”no, anh là của em, cũng chỉ có thể là như vậy!

Kla đã trải qua một đêm “tân hôn ” ngọt ngào và hạnh phúc như thế, còn chú thỏ non Techno thì vẫn còn tưởng như, đêm qua là chỉ là một giấc mơ, việc làm tình với Kla đêm qua.. cũng chỉ là giấc mơ xuân như mấy lần trước mà thôi....

Cho đến khi....

Hơi rượu đã cùng với những tia nắng ban mai tan dần...

Chút ánh nắng ấy cũng như đùa nghịch mà theo chiếc rèm cửa nhẹ hất lên khoe mắt Techno.

Techno hơi nhú mày...

Cảm giác đầu tiên khi thức dậy, lại không không phải là cảm giác lười biếng muốn ngủ thêm nữa, mà là cảm giác... đau!. Đầu hơi nhức một chút, Techno mơ màng... Uống rượu thì đau đầu cũng là chuyện thường tình thôi... nhưng...

- Đau quá...! Suýt!

Techno khẽ cựa mình...

- Ôi trời!.. mộng.. cái mộng...Trời ơi... thật chưa từng nghĩ uống rượu cũng khiến mộng đau đến vậy!

Cơn đau làm Techno dường như đã tỉnh ngủ, sau đó, Techno dụi mắt tới mấy lần vẫn không thể hiểu nổi: đây rõ ràng là phòng của Kla, sao mình lại, sao lại....

Quay sang bên cạnh... hình như... hình như có người....

Kẻ bên cạnh, do bị ánh nắng chiếu vào, nên co chân trùm hết cả lên mặt.

Techno nuốt một ngụm nước bọt, tạm thời quên đi cái mộng đau, run run đưa tay với lấy cái chăn.....

- SHIT!!!!!!!!!!!! Techno gần như hét lên:

- Kla! sao lại là em?

Kla hơi hé mắt, vòng tay qua eo rồi đáp lại gương mặt vô cùng kinh ngạc của Techno:

- Anh dậy rồi sao? ngủ thêm một chút đi? đêm qua.. chắc anh cũng mệt lắm...

Techno cố kìm nén cơn đau, vội vàng lay người Kla:

- Dậy, dậy, nói cho anh biết, chuyện gì đã xảy ra? Đêm... đêm.. qua?

Kla chỉ khẽ mỉm cười, cánh tay đặt ở eo Techno, khẽ xiết một chút:

- Anh đoán xem...

Techno trợn mắt tới hết cỡ, cố gắng lắc lắc cái đầu: không xong!

Quần áo vương vãi khắp nơi, Kla đang cởi trần... mà hình như... hình như...

Con mẹ nó! hình như... hình như... cả hai đều đang không mặc gì!!!!!!!!!!

Techno thậm chí còn kinh ngạc tới mức cả người cậu dường như đóng băng, không thể hé răng nổi, khiến Kla phải rất cố gắng để nén cười.

Sau đó, Kla cũng dần ngồi dậy, tựa đầu vào ngực Techno, nói:

- Đêm qua, anh đã " làm " em rồi...

-

- Anh sẽ không bỏ rơi em, đúng không?

- Làm... làm... cậu? – Techno hơi cúi xuống, nhìn mái tóc lộn xộn đang cọ trên ngực mình, Kla giương đôi mắt tội nghiệp lên nhìn Techno:

- P"no, đừng nói với em là anh sẽ không chịu trách nhiệm nhé?

- Trách nhiệm???

- Đúng vậy – Kla đặt tay mình lên ngực Techno, mân mê hạt đậu nhỏ,

- Em biết anh là người tốt, nên em không hối hận vì đã cho anh " làm "

- Làm cậu.... Kla!... khoan... khoan... Kla, em nói là tôi " làm " em... vậy.. vậy tại sao.. người đau mộng lại là tôi?

Kla ngồi hẳn dậy, cầm tay P"no, khẩn thiết:

- P"no.. người bị làm đau nhất thiết phải là người bị đau mộng!. Em là do anh dụ dỗ, chính anh đã dụ dỗ em, còn hôn em.. còn...

Đôi mắt tội nghiệp của Kla khiến Techno cảm thấy vô cùng có lỗi... Tại sao chứ? Trời ạ. Mình đã là một người trưởng thành lại lớn hơn Kla tới mấy tuổi, vậy mà lại đi dụ dỗ - là dụ dỗ đó! - cậu bé ngoan ngoãn này.... Techno, vô cùng ngượng ngùng, đưa tay lên gỡ đầu:

- Kla... xin lỗi... nhưng.. anh có thể chịu trách nhiệm như thế nào được đây?

- Làm bạn trai của em, được không, P"no....

- Nhưng... anh... anh không muốn em vì một đêm này mà nghĩ mình là gay đâu...

- P"no... em... thật ra... em vốn đã là gay rồi!

- Sao cơ?

Techno bị hết bất ngờ này tới bất ngờ khác, như ai vừa cầm gậy táng vô đầu mấy cái liền, cảm giác như mình vẫn không thể tiêu hóa nổi những " tin tức " liên tục ập xuống vậy. Techno run run hỏi lại:

- Kla? Em... em là gay sao?

Kla giương đôi mắt đen láy lên, nhìn Techno:

- Anh ghê tởm em sao?

- Không, không... em cũng thấy đó, bạn anh gay cũng rất nhiều, anh hoàn toàn, hoàn toàn không có ý đó!

Nói rồi, Techno vội vàng lấy tay xoa lên mái đầu Kla, ra chiều an ủi. Kla được thể, ôm tới, tựa cằm vào vai Techno:

- Vậy, đồng ý với em, làm bạn trai em? Được chứ?

- À... ờm... nhưng...

- Là anh đã làm em!

- Được, được, Kla, không sao, anh ở đây rồi.

Techno lập tức đáp trả cái ôm ấy.....bạn trai sao?

Tuy rằng Techno cũng đã rung động, đã có cảm giác thương yêu với “cậu bé” Kla này, nhưng... liệu mới chỉ qua một đêm, mà mình đã “hốt” một cậu bé ngoan ngoãn như thế làm.. bạn trai.. thì có quá là bỉ ổi không?

Techno ơi là Techno! sao mà lại có thể đem bao nhiêu đạo đức mà mà có được ném xuống sông thế hả trời!. Nhất định, phải làm một người bạn trai.. tốt một chút... bù đắp cho Kla mới được....

Như thế nào là tỷ lệ?

Cùng là một số tiền, đối với một người, nó là ít

Nhưng vẫn là số tiền ấy, đối với một người khác, nó lại là rất nhiều.

Bạn đánh giá một người bỏ ra 100 triệu làm từ thiện, bạn khen họ là người quá hào phóng. Nhưng bạn làm sao biết được rằng tài sản của họ lên tới hàng ngàn tỷ, việc bỏ ra 100 triệu chỉ như một cái hắt hơi đối với họ. Tỷ lệ lúc này, là 1 phần triệu.

Bạn đánh giá một người bỏ ra 100 ngàn làm từ thiện, là keo kiệt. Nhưng bạn làm sao biết được rằng tài sản của họ tất cả chỉ có dư 1 triệu, việc bỏ ra 100 ngàn để chia sẻ với những người khác đã là một việc khá khó khăn. Tỷ lệ lúc này, là 1 phần 10

Một người dám bỏ ra 1 phần 10 tài sản của mình làm từ thiện - lại nhận được sự chê bai.

Một người chỉ bỏ ra 1 phần triệu tài sản của mình - lại nhận được sự khen ngợi.

Đừng đánh giá một người, thông qua những gì chúng ta thấy. Hãy đánh giá họ, thông qua những tỷ lệ mà họ đang có.

Đối với Kla mà nói, số tiền 15,000bath chẳng là gì,

Nhưng đối với Techno mà nói, nó khiến cậu gần như phải cân não đến mệt mỏi.

Vài ngày, sau khi Techno chính thức có ” bạn trai” vị thành niên,

Sân bóng, nắng không gắt nhưng mặt Techno vẫn nhăn nhó:

- Type. Tao thật ngại quá, tháng này tháng Nic còn phải học thêm, nên vẫn chưa gom trả lại mày được.

- Không sao, tao cũng chưa cần lắm, nhưng mà tiền của đội bóng thì căng đấy!

- Ủm, tao cũng đau đầu lắm, haiz, dạo này lắm chuyện xui xẻo quá. Quý để cả năm cũng không động đến mà tao vừa mượn tạm lại có chuyện.

- Thì biết làm sao được? vậy bây giờ mày tính thế nào?

- Chắc là phải đi làm thêm thôi,

Techno lắc đầu chán nản. Type lo lắng:

- Nhưng mà 2 tuần nữa bên hội thư ký đã lấy lại quỹ rồi, mày làm thêm có kịp lấy lương không?

- Tao thấy mấy quán bar khu phố X có lãnh lương theo tuần, mà lương cũng cao nữa, nếu như tao làm mấy tuần với tiền sinh hoạt tháng sau, chắc là gom đủ.

Type phản đối:

- Không được, Techno, mày nghĩ kỹ chưa? Biết mấy quán bar đó thế nào mà làm?

Techno cười:

- Type, mày cũng suy nghĩ quá nhiều rồi đó, bao nhiêu đứa làm thêm ở mấy quán bar không lẽ tiêu đời hết!
- Techno!, chúng nó thì tao không nói, nhưng mà mày thì không được. Hay để tao nói với đội bóng gom lại cho mày mượn?
- Không được, tao là đội trưởng mà lại đi mượn tiền của mấy đứa năm nhất thì còn ra gì nữa?
- Vậy.. để tao về nói với Tharn?
- Type! – Techno bực dọc:
- Tao cũng là một thằng đàn ông, đi làm thêm kiếm tiền cũng là điều đương nhiên, có cái gì đâu? Chẳng phải chỉ là bồi bàn phục vụ thôi sao?
- Techno,nhưng mà... mấy chỗ đó, không phải mày không biết?
- Type, chỉ 2 tuần thôi, tao làm ở đó, đủ tiền quỹ đội bóng thì thôi.
- Haiz..., thôi được rồi.. nhưng mà, nếu như mày đi làm ở đâu, thì nhớ nhắn địa chỉ cụ thể cho tao, nếu có việc gì, thì nhắn cho tao ngay đó.
- Được rồi, cứ vậy đi!

Techno vừa bước ra đến chỗ để xe, thì thấy Kla đã đứng đợi ở đó từ bao giờ, nhìn thấy Techno tiến tới, Kla nở một nụ cười vừa ngọt ngào, vừa rạng rỡ, khiến Techno thực sự muốn lên cơn đau tim:

- Mẹ kiếp, đẹp trai quá!

Techno vừa tiến tới gần, Kla lập tức dang tay ôm chầm lấy. Khiến Techno giật nảy mình, giã ra:

- Kla, em điên sao? Đây là trường đại học đó!

Thực sự thì trong lòng Techno vô cùng vui vẻ, nhưng cũng không thể nào thể hiện ra sự thân mật quá mức ở trường được:

- Sao em lại tới đây?
- Còn không phải vì nhớ anh sao? P”no, em tới đón anh.
- Xì, cái tên nhóc này. Anh cũng có xe mà, sao lại phải tới đón?
- Anh bỏ lại xe ở trường đi, em chở anh về.
- Ủa, rồi mai lấy gì đi học?
- Mai em sẽ chở anh đi học, được chứ?

Techno mỉm cười – tên nhóc này, đúng là luôn ngọt miệng như vậy, khê lắc đầu,

- nhưng bỗng Techno như chợt nhớ ra điều gì:
- Kla, hôm nay thì không được rồi, anh có chút việc, em cứ về trước đi nhé?

Kla đang rất vui vẻ, nghe thấy vậy, chợt nhúu mày:

- Sao vậy, P”no... anh không thích sao?
- Kla, không phải vậy, thật sự hôm nay anh có việc, nói rồi Techno rút điện thoại ra xem giờ:
- Anh phải đi liền bây giờ, Kla, anh đi trước nhé, kéo không kịp..
- P”no....!

Sắp muộn giờ hẹn xin việc, Techno cũng không còn tâm trí nào mà giải thích được, vội vàng lấy xe máy, phóng đi.

Ngay sau đó, chiếc xe của Kla cũng lăn bánh, đi theo hướng của Techno....

Techno vừa tới quán bar X, vừa xem giờ vừa chạy, may quá, vừa kịp.

Hiện tại bây giờ mới là 18h, nên trong quán bar vẫn chưa có mấy người, nhạc được bật cũng không quá ồn ã. Techno tiến lại gần quầy pha chế, hỏi:

- Dạ, xin hỏi, tôi có hẹn tới xin việc, anh Kim có đây không ạ?
- Lầu hai, phòng đầu tiên bên phải.
- Vâng, vâng, cảm ơn

Trong khi Techno đang vui mừng vì có được công việc thu nhập tốt, thì bên phía kia đường, Kla khẽ siết vô lăng, đôi mày nhíu chặt:

- P”no... không phải là loại người sẽ tới những chỗ này...
- Rút cuộc, là có chuyện gì?

Kla dù hoài nghi, nhưng cũng không thể nào tự dưng bước vào đó được. Quán bar...

Kla chợt nhớ ra một người.

Ngồi đối diện với Bum, Kla không hề ngại ngần, móc ví, rút ảnh của Techno, đặt lên bàn:

- Người này đang ở quán bar X, tôi cần biết anh ta đến đó làm gì. Càng chi tiết càng tốt.
- Ồ!, Em trai Kla!. Lâu lắm em vừa mới tới...
- Bớt nói nhảm, anh còn ngại tôi chưa biết anh đủ thói sao?
- Ấy dà, đúng là anh em tốt của Jacky, rất thẳng thắn nhỉ?

Thu lại vẻ mặt đạo mạo trí thức của mình, Bum vô sỉ nhặt lấy tấm ảnh, đánh giá:

- Nhìn dễ thương đấy,

Kla hơi ngửa lưng ra phía sau ghế,:

- Là người của tôi,
- Người của cậu? ha ha, nếu như..

Kla không để Bum nói hết câu, liền gần giọng cắt ngang:

- Nếu như anh dám tơ tưởng người của tôi- tôi sẽ xẻo anh,
- Ôi, nào dám, nào dám.. người của cậu, là người của cậu..
- Nhấn cho tôi một con số, xong việc tiền sẽ được chuyển vào tài khoản,
- Nhưng mà... Kla, sao càng nhìn càng thấy người này có nhiều nét quen quen...

Kla đứng dậy, cười nhếch mép:

- Là anh trai của Nic

Bum gần như nhảy lên:

- Anh trai của Nic? Anh ruột sao?
- Anh đoán thử xem?
- Ôi vậy là anh rể của tôi rồi. Vậy thì, vụ này không tính phí.
- Người của tôi, tôi lo.
- Được, có chí khí!, anh sẽ không để chú thất vọng.

Tối hôm sau, sau khi nhận được tin nhắn và vài tấm hình từ Bum,
Kla tối sầm mặt:

- P”no...!

Chú sói nhỏ, đâu có là ôn nhu như thế nào đi chẳng nữa, thì bản chất vẫn là sói mà thôi.

Techno mệt mỏi dắt xe vào cổng, đã là hơn 12h đêm.

Vì mới làm được có hai ngày, chưa quen việc, nên Techno khá vất vả.

Vừa bước vào phòng, tay mới chỉ chạm lên cái công tắc đèn, chưa kịp bật, thì một thân hình quen thuộc nhào đến, ép chặt Techno lên cửa, Techno giật bản mình, lắp bắp:

- Ai? Ai....

- Là bạn trai anh...

Nhận ra giọng nói và hơi thở quen thuộc, Techno mới an tâm phần nào:

- Kla, em dọa chết anh đó rồi biết không?

Techno vừa định vươn tay lên bật lại công tắc đèn, thì Kla đã giữ tay Techno lại.

Không nói thêm một câu, Kla lập tức đặt xuống miệng Techno một nụ hôn,

Techno vẫn đang ngốc ngốc không hiểu chuyện gì, muốn nói. Chiếc miệng vừa há ra, Kla lập tức đưa lưỡi vào, mút lấy, sau đó bắt đầu không yên phận mà đưa tay lên sờ soạng khắp người Techno:

- Ừm.. Kla... em phát bệnh gì vậy?

Trong mắt Techno trước giờ, Kla luôn là một đứa trẻ ngoan, hành động này của cậu, thật có chút bất thường. Techno cố gắng đẩy Kla ra, nhưng càng đẩy, Kla lại càng không kiềm chế được. Khi Kla lấy chân chèn vào giữa háng của Techno, đưa cậu em nhỏ cạ trên đùi cậu. Techno đã cảm nhận được dưới lớp quần, cậu em của Kla đã cương cứng, Techno muốn hỏi, nhưng Kla nhất định không buông tha cho đôi môi của cậu.

- Ừm....

Bàn tay hư hỏng của Kla đã lột gần hết cái quần của Techno xuống, bắt đầu xoa nắn, cậu nhỏ của Techno cũng từ từ đứng lên.

Thấy Techno có phản ứng với sự vuốt ve của mình, giọng Kla khàn khàn cất lên:

- P”no, nói cho em biết, ai là bạn trai của anh?

- Ừm... Kla... sao em...

- Nói đi!

- Là Kla... Kla... em là bạn... trai... của... P”no...

Kla không để lãng phí một phút giây nào, bàn tay vuốt ve khắp cơ thể Techno, dời miệng xuống dưới ngực mà nhảy lấy hai hạt đậu....

Tiếng nói của Techno đứt quãng bởi dục vọng đang được bàn tay đẹp đẽ của Kla liên tục vuốt ve lên xuống.... Techno bắn ra trong tay của Kla...

- Kla... Anh... ra.. rồi... a.. ha...

- Vậy giúp em, giúp bạn trai của anh...

- Để anh...

- Đừng dùng tay, dùng chiếc miệng nhỏ của anh đi

Kla vừa nói vừa ấn Techno xuống,

Techno bị kẹt giữa cánh cửa và Kla, không kịp suy nghĩ, cũng chẳng thể suy nghĩ gì... bèn há miệng....

.....

Tiếng thở dốc trong căn phòng chỉ dừng lại, khi Kla cảm giác như Techno gần như bị nghẹn đến mức nở, mới chịu bắn ra trong miệng Techno...

Khó khăn nuốt những ngụm tinh dịch nhớp nháp xuống cổ họng, Techno đứng dậy, bật đèn.

Căn phòng sáng lên, Kla thấy một Techno trên người chỉ còn độc chiếc áo sơ mi cúc chiếc mở chiếc đóng, đôi mắt đỏ hoe vì bị cậu em của mình thúc vào họng....

Kla kéo Techno lại, đặt ngồi trong lòng:

- P”no, em xin lỗi...

Techno thật sự không ngại nếu ” khẩu giao” cho Kla, nhưng... thực sự thái độ của Kla hôm nay rất khác lạ, Techno xoay người lại, đối diện Kla:

- Kla... nói cho anh biết, hôm nay em làm sao vậy?

Kla không dấu diếm:

- Tại sao anh lại nói dối em về việc anh đi làm ở quán bar?

- Em..... tại sao...

- Có một người bạn của em đã vô tình trông thấy anh, và chụp hình gửi cho em.

- Anh... Kla....

- Nếu không anh sẽ dấu em luôn đúng không? Anh có thực sự coi em là bạn trai của anh không?

Thấy đôi mắt Kla dường như đang vô cùng tức giận, Techno vội vàng xuống nước:

- Anh chỉ không muốn em lo lắng, nên mới nói dối em là đi dạy thêm..

-

- Kla, nghe anh nói, anh thực sự bắt đầu rồi, anh cũng chỉ định làm ở đó 2 tuần thôi.

- Anh biết mấy nơi đó là nơi như thế nào không? –Kla chất vấn

- Thực ra, cũng không có gì...

- Anh còn nói!

- Được rồi, được rồi Kla, là anh sai. Nhưng anh thực sự cần công việc đó,

Kla nghi hoặc:

- Anh thiếu tiền sao?

Techno ngại ngần, thừa nhận:

- À... Ừm, tiền anh trả cho em lần trước, là anh lấy tiền quỹ của đội bóng, bây giờ cần gấp quá.

Kla lập tức hiểu ra, tức giận, đẩy Techno qua một bên, đứng phắt dậy:

- Tại sao anh không nói với em? Chúng ta là người yêu!

Hai từ ” người yêu” được thốt ra khỏi miệng Kla bây giờ, khiến trái tim Techno vừa ngọt ngào, vừa trách giận:

- Kla, anh biết gia đình em giàu có. Nhưng đó không phải là lý do để anh lừa dối. Em thấy đó, rất nhiều các bạn bè anh đều đi làm thêm....

- Nghỉ!

- Kla...

- Em nói anh nghỉ việc!

Vài phút yên lặng trôi qua, biết mình đã nặng lời, Kla lại ngồi xuống, bên cạnh Techno:

- Không phải vì em yêu anh, quan tâm anh sao? Anh phải nghĩ tới cảm giác của em chứ? Những quán bar đó toàn là thứ không sạch sẽ gì..

- Kla...

- P"no... anh học giỏi như vậy, em cũng cần người kèm học...

- Kla.. như vậy sao được?

- Sao lại không được?. Nha, P"no, nghe lời em.,,

Suy nghĩ một lát, Techno cảm thấy mình tệ quá, lại làm cho cậu bạn trai ngoan ngoãn của mình bị tổn thương vì lỡ nói dối việc làm ở quán bar, nên đồng ý:

- Kla, nhưng anh sẽ dạy em thật nghiêm túc đó!. Anh sẽ là một người thầy nghiêm khắc!

- Được, P"no, nhất định.

- Còn nữa, tối mai, anh vẫn phải đến đó

- Không được!

- Xem em kìa, Kla, anh phải xin nghỉ chứ, giấy tờ của anh còn để ở đó!

Kla nhú mày;

- Vậy được, nhưng em sẽ đưa anh đi và chờ ở ngoài cửa, cho anh 30 phút.

=====

30 phút.

Nếu cho các bạn 30 phút. Các bạn sẽ làm gì?

Có thể chỉ là nghe vài bản nhạc, có thể chỉ là uống một ly café.

.....

Nhưng cũng có thể, xảy ra nhiều thứ hơn thế.....

Quán bar X

Techno bước vào trong quán trong khi Kla đỗ xe ở ngay cổng chính, chờ đợi.

Đứng trước cửa phòng quản lý Kim. Techno đưa tay lên gõ:

- Quản lý Kim.. tôi có thể?

-

5 phút trôi qua, ngoài những tiếng ồn ào không rõ ràng vọng ra từ bên trong, Techno khá sốt ruột và lại hôm nay đầu sao cũng là đến để xin nghỉ, Techno thử liều, cách, đẩy cửa bước vào,

Trong phòng, Quản lý Kim ngồi ở một góc, mấy kẻ cao to đang vây quanh một người khá trẻ, người trẻ ấy đang gác cả hai chân lên bàn, phả ra những vòng khói thuốc. Chỉ sơ qua tình hình, thấy sự khúm núm của quản lý Kim. Techno đã đoán được ngay, đó là Max, chủ quán này, tuy mới làm được có 2 ngày, nhưng những Playboy ngăm của quán, vẫn hay nhắc tới cái tên của ông chủ.

Techno vội vàng muốn lui ra khỏi phòng:

- A.. ơ... em... xin lỗi... em... xin phép....

Người tên Max hất hàm, lập tức hai tên cao to tiến đến, giữ lại vai Techno.

- A.. em chỉ đến xin nghỉ việc thôi... thật sự không có thấy gì, nghe gì hết?

Coi lời Techno nói như không khí, Max dụi tàn thuốc, đưa mặt hướng về phía quản lý Kim:

- Sao? Quản lý Kim. Hôm nay tao thua bạc, muốn giải xui, mày lại nói là hết” hàng” mới, Vậy thằng nhóc này là sao?

- Sếp, thưa sếp, thằng nhóc này mới vào được hai hôm, là sinh viên đi làm thêm.. không phải...

- Xoảng!

Max cầm một chai bia, quăng thẳng xuống dưới chân của quản lý Kim:

- Nên tao mới nói là cần hàng mới! mẹ kiếp! đưa nào đến đây mà không vì tiền!

- Nhưng...

Nói rồi, hất hàm về phía hai kẻ đang giữ Techno:

- Dẫn đi!

- Không... quản lý Kim.. tôi, tôi.....,

Techno hết sức giãy dụa:

- Quản lý Kim, xin ông.....nói... tôi, tôi thật sự chỉ là sinh viên thôi! Không phải MB (mb- moneyboy)

Quản lý Kim cũng rất quý cậu nhóc này, muốn tiến tới..

Max liền túm cổ áo Kim:

- Tao nói mày nghe, muốn có cơm ăn, thì ngoan ngoãn một chút!

Nói rồi, đẩy Kim ngã ra ghế, trong khi đó, Techno liên tục gọi lớn:

- Kla... Kla....

- Không, các người làm gì thế, buông tôi ra, buông tôi ra!

- Không.... Buông ra!

- Thằng oắt này lắm mồm quá, nhét giẻ vào miệng nó!

- Ừm....

Techno bị nhét giẻ vào miệng, gần như bị khiêng ra khỏi quán, hai tay bị trói chặt,

Phía cửa lách, chiếc xe của Max lẩn bánh....

=====

30 phút trôi qua, trong lòng Kla vô cùng sốt ruột,, Kla gọi điện cho Techno... 2 cuộc điện thoại.. không hề nhắc máy... dự cảm như có điều chẳng lành...

Kla nhấn cho Bum một cái tin, sau đó, nhảy ra khỏi xe, xông vào quán bar..

Đôi mắt đảo quanh, chỉ có tiếng nhạc ồn ào, rượu bia và mùi khói thuốc xông lên sắc súa, mùi son phấn, đậm dục.... Kla vừa tìm, vừa cố gắng gọi điện thoại cho Techno:

- Mẹ kiếp! không thấy!

Mấy tên bảo vệ quán thấy Kla định xông lên lầu, liền giữ lại,

- Quý khách, không thể lên đó được!

- Lũ khốn, cút ra!

Kla mất hết bình tĩnh, đập cho tên đang giữ mình một phát. Lập tức cả đám bảo vệ xúm lại. Tôm chặt, khiến cậu không nhúc nhích nổi:

- Tổng cổ con chó điên này ra ngoài!

- Ấy, khoan khoan, người anh em!

Đúng lúc này, Bum dẫn theo một đám người tới. Cùng là trong ngành, vừa nhìn, bọn bảo vệ đã nhận ra ngay:

- Jacky, sếp đến đây có việc gì sao?

- Trước hết, thả nhóc kia ra trước!

Tuy Bum chẳng phải là chủ ở đây, nhưng tên tuổi và một chuỗi các quán bar mà Bum đang nắm trong tay, thì đến sếp của bọn chúng – Max cũng không là cái đĩnh gì!

Cả bọn không cần suy nghĩ tới hai giây, lập tức buông Kla ra,

Bum lần đầu tiên thấy bộ dáng nhếch nhác hoảng hốt của cậu em trai họ, còn mĩa mai:

- Không nghĩ ra, chú cũng là một kẻ si tình giống anh nha!

- Ngậm cái mồm chó của anh lại, Techno đâu?

Bum chau mày:

- Techno? Chú chỉ nhấn cho anh là đem người tới đây, chứ không có nói với anh là có chuyện gì?

- Chết tiệt!

- Có gì mà ồn ào vậy?

Quản lý Kim trên lầu, nghe thấy tiếng lộn xộn, bước xuống, Kla chỉ chờ có thể, nhảy bổ lên, túm lấy cổ áo:

- Nói! Techno đâu?

- Techno? Techno nào?

- Ông dám giả vờ giả vịt! con mẹ nó tôi sẽ giết ông!

Kla lập tức đá một phát giữa bụng quản lý Kim khiến lão chao đảo.

Cả bọn bảo vệ định lao tới, Kim xua tay, trụ lại:

- Tôi không biết cậu đang nói tới ai, cậu nhóc.

- Nể mặt Jacky, tôi ăn một cú đá không sao. Tiễn khách.

Lời vừa dứt, 2 tên to béo lập tức tiến tới, Kla cảm giác như phát điên!

Techno..... mẹ nó!... Techno... van cầu anh đừng có xảy ra chuyện gì...

Trong lòng Kla không hiểu sao như đang có một ngọn lửa thiêu đốt, chỉ hai từ lo lắng thì không thể nào diễn tả được hết cảm xúc lúc này!, không kiểm soát, liên tục đấm, đá hai tên to béo kia.

Bum ban đầu chỉ nghĩ tới đây xem cuộc vui, cũng muốn xem xem thằng em Kla này của cậu thật sự đã yêu?. Nhưng khi chứng kiến thái độ của Kla, Bum thực sự là được một màn rửa mắt, người trước giờ chưa từng ưa đánh đấm như Kla... lại có thể vì một Techno mà liều mạng, chỉ một lát, Kla đã bị thương...

Bum phát tay, sau đó cùng với hơn chục đàn em lao lên...

Một màn đánh đấm túi bụi diễn ra ngay trong quán, bàn ghế, ly tách đổ vỡ, khách khứa vội vàng chạy toán loạn, liều chết chen nhau xông ra ngoài.

Bum bóp cổ lão Kim, sau đó gơ con dao lên, khê rạch một đường sượt qua má lão:

- Một là nói. Hai là vĩnh viễn không thể nói:

Kim không lạ gì tên tuổi của Jacky, trước giờ, chỉ có người ta dè chừng, chứ Jacky liều lĩnh tới như thế nào... Kim cũng không thể mang mạng của mình ra đùa được:

- Biệt thự Phao li,, Max đã dẫn cậu ta tới đó!
- Biệt thự Phao li?
- Đúng vậy!. Max nói là để giải xui, nên chắc chắn chỉ có tới đó!
- Giải xui?

Kla vừa nghe thấy hai từ ” giải xui” liền hiểu Techno sẽ gặp phải chuyện gì..

Cậu lập tức chạy như bay ra khỏi quán. Bum hất hàm cho một đàn em: gọi thêm người đến, dẹp đường tới Phaoli.

Bum lái xe, Kla ngồi bên cạnh, hai tay nắm chặt thành quyền, không còn quan tâm tới chuyện giờ đây chính cậu, người cũng đủ vết thương xanh tím.

Theo sau, là mấy chiếc xe đàn em của Bum.

.....

Một kẻ cứng rắn như Kla... chưa từng nghĩ... mình lại rơi nước mắt....

P”no... anh nhất định... không được xảy ra chuyện gì!

Biệt thự Phaoli,

Techno bị bịt miệng, tay bị trói ra sau, nhưng vẫn dùng hết sức, cố gắng giãy dụa khỏi hai tên to cao đang lôi mình đi.

- Sếp, thằng nhãi này dây giụa kinh quá!

- Ha ha, như vậy càng hợp ý tao!

Một cánh cửa phòng được mở ra, bên trong, ngoài một cái giường ngủ với những thứ đồ chơi của người lớn, thì hầu như không còn gì.

Hai tên bảo vệ gần như ném Techno vào trong phòng,

Techno ngã trên mặt đất, quần áo nhăn nhúm,

Tên Max ngay lập tức, ngồi đè lên người Techno, tay bắt lấy cằm, ép Techno đối diện với mình:

- Chẳng phải vì tiền sao? Chiều anh đêm nay, ngày mai khi bước ra khỏi cánh cửa này, em lập tức có tiền!

Max nhìn đôi mắt ngầu dại hiện giờ của Techno, trong lòng vô cùng thỏa mãn,

Ăn những con thú ngoan ngoãn, những kẻ tự giác bò trườn lên lòng của Max, thật sự chẳng có một chút kích thích nào, so với việc ăn một con thú đang gắng sức giãy giụa....

Max rút chiếc khăn bịt miệng của Techno ra, cúi xuống,

Techno ngay lập tức nhổ một ngụm nước bọt lên mặt Max:

- Đồ chó hoang!

- Bốp!

Một cái tát nẩy lửa giáng xuống, miệng Techno lập tức có máu!, đầu óc choáng váng...

Max lau miếng nước bọt trên mặt mình, túm lấy cổ áo Techno, vừa lôi vừa ném lên trên giường:

- Được lắm, trên đời này, mày là kẻ duy nhất dám nhổ nước bọt lên mặt tao

- Tránh xa tao ra!

Techno vừa nói, vừa co chân lùi về phía đầu giường...

- Ha ha! còn muốn chạy!

- Tên khốn bản thủ!

- Huych!

Max nhào lên giường, giơ chân, đạp một phát vào bụng Techno. Cơn đau từ bụng truyền lên, khiến Techno gần như muốn xỉu,... Techno co người lại, gần như không còn sức phản kháng.

Max lúc này, mới bắt đầu cởi áo, chỉ một lát, trên người hắn chỉ còn lại quần nhỏ,

Sau đó, vờn tới con mồi, Max đưa tay lên vuốt nhẹ lên cổ Techno:

- Em tên Techno?

Max bắt đầu áp sát bộ ngực đầy hình xăm trổ của mình lên người Techno, liếm lên cổ cậu:

- Ngoan, ngoan một chút, nếu em biết điều, tôi sẽ không khiến em chịu quá nhiều đau đớn!

- Mày muốn xả xui? ha ha ha, Techno bỗng bật cười:

- Thằng chó, ông mày đã ngủ với đàn ông rồi! ha ha ha!

Max bắt đầu luồn tay vào áo Techno:

- Xem em, đúng là một cậu nhóc ngốc!. Em tưởng em nói vậy, tôi liền tha cho em sao? hửm? Max mút lấy yết hầu Techno,

- Techno, Techno..., Nào, để xem Techno, xem em có thể tặng cho anh thứ gì nào?

- Xoạt!

Techno dùng hết sức có thể để giãy giụa ra khỏi bàn tay thối tha của Max, đôi chân không bị trói liên tục đạp tới...

Như đã mất hết kiên nhẫn, Max giáng thêm cho Techno một phát tát...

Máu, theo khoe miệng của Techno.. rỉ ra thành vệt....

Trong mơ hồ....

.....Kla.....

Anh không muốn... một ai khác... chạm vào anh... như em....

Khuôn ngực Techno bại lộ trong không khí, phút giây ấy, đôi mắt Max gần như bị dán vào làn da trắng ngần, nhẵn nhụi, hai trái anh đào hồng đỏ nhỏ nhắn....

- Tuyệt quá, Techno, tôi sẽ bao em làm người tình!

Max cúi xuống khuôn ngực ấy... Đôi tay lần xuống dưới cặp quần....

Rầm!

Cánh cửa gần như bị xô tới tung chốt!

Kla, Bum và hơn hai chục người xông vào phòng...

Kla ngay lập tức nhào tới chỗ của Techno, gắng hết sức lực, đạp Max ngã lộn xuống đất,

Max vì bị bất ngờ, chưa kịp nhồm lên thì bị mấy tên đàn em của Bum túm tới trước mặt Bum:

Bum lắc đầu:

- Thật không may, người của em tao, đến tao thèm cũng chỉ dám lau nước dãi, vậy mà mày lại dám ăn!

Max ngay lập tức nhận ra Jacky, lấp bắp:

- Người của...em mày?

Bum hất tóc:

- Chỉ trách mày bị mù!

- Kla, anh đi trước,

- Đem nó đi!

Kla ôm Techno trong tay...nước mắt, không tự chủ, từng hạt.. rơi xuống...

- P”no.....

Kla không nói thêm bất cứ một lời nào, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy Techno,

Khi Kla bế Techno ra chiếc xe mà Bum chuẩn bị sẵn cho hai người,

Đàn em lái xe không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào... chỉ thấy Kla đặt Techno trong lòng, nắm chặt lấy tay Techno... chưa từng rời mắt, chưa từng buông tay....

————-Tình yêu, có lẽ, đôi khi, chính là sự im lặng————

Vài ngày sau,

Trong giới đồn đại, Max bị tai nạn, gãy mất đôi chân, không thể đi lại nữa, Jacky đã đứng ra, mua lại quán bar.

Techno nằm viện bốn ngày. Kla ở bên cạnh bốn ngày.

Techno ngủ một đêm không ngon. Kla thức trọn một đêm.

Techno chỉ có thể ăn cháo. Kla bón từng muỗng.

Techno nhắm mắt vì đau. Kla sẽ hôn lên nỗi đau đó.

Người ta gọi, đó là hạnh phúc.

- Kìa, Nic, anh đã cứu anh trai em một mạng đó!
- Vậy thì anh tới mà đòi anh trai tôi, tới đòi tôi làm gì?
- Sao em lại có thể vô ơn như vậy được?
- Tôi vô ơn? Bum! anh đưa ra cái điều kiện con mẹ gì? muốn tôi cho anh làm trước thời hạn sao?!!!! đó mà là điều kiện trả ơn sao????
- Nic, anh là vì yêu em mà? Anh chỉ muốn " làm "em sớm hơn một chút thôi mà?
- Cút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Em ở đâu anh cũng sẽ đi theo bảo vệ em!
- Cút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
- Đi mà, Nic, anh đảm bảo sẽ làm thật nhẹ nhàng!
- Bum, mặt anh rút cuộc đúc từ cái gì ra vậy? anh có còn tý liêm sỉ nào không?
- Liêm sỉ? có sao? Anh chưa từng nghĩ mình có chút liêm sỉ nào cả?
- Cút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

16. Tình Cờ Yêu - Chương 16: Fict 16 : Kla Can - Nhầm Vợ?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đây là hình gấu bông người mặc

=====

Ngữ cảnh fict 16:

+ Trong fict này, KlaTechno và TinCan đang trong giai đoạn mới trở thành người yêu của nhau, Tin và Can thì đã có nhiều tin đồn trong trường. Nhưng Techno vẫn nói với mọi người Kla chỉ là đàn em. Techno muốn đợi sau khi Kla tốt nghiệp lớp 12 rồi mới công khai.

=====

Sự tình cờ, thường đem đến cho chúng ta, những điều thú vị và ngạc nhiên.

Ví thử như bạn vô tình gặp lại được một cuốn sách, một bản nhạc mà bạn đã từng tìm kiếm.

Ví thử như hôm nay bạn mặc một chiếc váy thật đẹp, lại vô tình chạm mặt crush của mình.

Tuy nhiên, bất kể điều gì - đã là tồn tại trên đời, đều có hai mặt của nó.

Sự tình cờ, cũng vậy.

Nó vẫn thường hay khiến chúng ta gặp phải những tình huống trở trêu,

Ví thử như bạn tình cờ gặp lại người yêu cũ, khi đang tay trong tay bên người tình mới,

Ví thử như bạn đang gào thét bằng một giọng ca kinh hoàng thì crush của bạn ghé thăm.

Cuộc sống vốn là muôn màu.

Mỗi sự tình cờ, đều dường như không phải là tình cờ.

Hôm nay, là sinh nhật của Techno.

Với cương vị là một người bạn tốt, Type thực sự muốn tổ chức một buổi tiệc thật vui cho người bạn thân này của mình, do đó Type đã nhắn tin cho hầu hết các thành viên trong đội bóng, thống nhất cho Techno một bất ngờ.

Sân bóng, buổi sáng,

Techno mặt nhăn tít như cọng thun vừa bị xoắn:

- Sao lại là tao?

Cả bọn nhao nhao:

- Vì anh là đội trưởng, đúng vậy,

- Đúng rồi, còn ai vào đây nữa?

- Nóng lắm, em bị dị ứng lông thú đó!

- Thành khốn này thú bông mà dị ứng hả?

- Ai đồng ý, giơ tay!

Cả bọn không đưa nào bảo đưa nào, tất cả nhất loạt giơ tay khiến Techno á khẩu:

- Bọn mày.... Bọn mày... á! quá á!

Sau đó tức tức nổ bụng mà ôm cái con gấu bông người mặc, vùng vằng cầm lấy xấp tờ rơi.

Chả là, đội bóng tuần sau có một buổi đá giao hữu với trường khác, chả hiểu thằng Type nó nghĩ sao mà ra được cái trò in một đồng tờ rơi rồi bắt một đứa trong đội bóng mặc cái con gấu bông chết tiệt kia đứng ở cổng trường phát.

Techno cũng không phản đối, dầu sao thì kéo thêm được nhiều người đi cổ vũ thì càng tốt,

Nhưng nói đến chuyện mặc cái con gấu bông đó đứng ở cổng trường phát thì nhất loạt chúng nó giương súng bắn về phía mình!. Nhất là... cả lũ chúng nó không đưa nào nhớ tới hôm nay là sinh nhật mình hết!

Techno lắc đầu, nhìn cái đồng tờ rơi, than vãn:

- Mẹ kiếp cả đồng thể này bao giờ mà phát cho xong!

Nhưng chính mình là đội trưởng, đã đồng ý chuyện này rồi thì cũng phải ráng mà làm.

Techno mặc con gấu vào người, bắt đầu đứng ở cổng trường, phát tờ rơi.

- Tictoc tictoc

Có điện thoại tới, Techno tháo cái tay gấu to bè vương vịu ra, là của Kla, tâm trạng đỡ hơn một chút:

- P”no đang làm gì đó?.

- Kla, Anh đang một chết đây ~.~

- Sao vậy P”no, anh không khỏe?

- Không có, anh đang phải mặc con gấu bông đứng phát tờ rơi ở cổng trường đây!

- Ồ? Có chuyện đó? Máy giờ thì xong?

- Chắc cả tiếng nữa quá, còn nhiều lắm!

- Vậy P”no phát đi nhé!

- Ồ... Ừm..Kla...

- Tít... Tít...

Kla sau khi cúp máy, mỉm cười, nói với người đang đứng trước mặt:

- Anh ấy đang mặc con gấu bông đứng trước cổng chính.

- Vâng, thưa cậu chủ.

- Không cần nói quá nhiều, đưa người tới nhanh một chút.

- Vâng, tôi đã hiểu!
- Báo với mấy người làm bên biệt thự Sla chuẩn bị mọi thứ cho tốt, bây giờ, tôi sẽ qua đó.
- Vâng,

Kla vui vẻ mà xoay vòng chùm chìa khóa trong tay. Chiếc xe lăn bánh, thẳng hướng tới Sla, một biệt thự ven biển vô cùng đẹp mà gia đình cậu chỉ đón những khách quý tới nghỉ dưỡng.

...P”no... em sẽ cho anh một sự bất ngờ lớn...

Cùng lúc đó,

Techno thở hắt một cái, trong lòng cực kỳ hụt hẫng... Ngay cả.. Kla cũng không nhớ tới sinh nhật cậu nữa sao?

Haiz, thôi quên đi, đằng nào thì cũng vậy!. Chỉ là sinh nhật thôi, năm nào chả có!

Cứ phát hết đồng tờ rơi này đã.. mà... ui da... sao lại mắc đi vệ sinh lúc này chứ!

Đúng lúc đang không biết phải làm sao, thì trông thấy Can đang tung tẩy đi qua,

- Can, ề Can!
- Ủa P”no... chưa xong nữa hả?
- Can, lại đây!

Can tiến tới chỗ Techno, Techno như vớ được phao:

- Can, anh đau bụng quá, mày mặc cái con gấu này, phát nốt giúp anh nhé?
- O... nhưng mà....

Không nghe Can nói hết câu, Techno đã vội trút cái bộ con gấu đó ra, lao thẳng tới hướng nhà vệ sinh.

Can suy nghĩ, P”Type đã dặn mình tới sân sau trường, nhưng mà... đồng tờ rơi này vẫn chưa phát hết, thôi thì phát xong tới sau cũng được. Nghĩ xong thì cũng đã mặc xong con gấu vào người, tiếp tục phát tờ rơi...

Chỉ một lát sau, một người mặc bộ vest đen nghiêm chỉnh mà đứng trước mặt chú gấu:

- Chào cậu, cậu chủ dặn tôi tới đón cậu!

Chú gấu lúc này đang cố gắng phát nốt mấy tờ rơi cuối cùng nên cũng không để ý nhiều tới người đó.

- Chào cậu, cậu chủ dặn tôi tới đón cậu, mời cậu lên xe!

Đến câu thứ 2 này rồi, Can mới ngốc ngốc quay lại cái đầu -gấu của mình, hỏi chuyện:

- Anh đang nói chuyện với em sao?
- Đúng vậy, mời cậu lên xe.
- Anh có quen em sao?
- Dạ, tôi là lái xe của cậu chủ.

Cậu chủ?. Can ngẫm nghĩ.....Ài, Tin, cho dù cậu hẹn sẽ tới đón tôi, nhưng cũng không cần trang trọng đến thế này chứ?. Can hỏi lại cho chắc:

- Cậu ấy bạn sao?
- Dạ vâng, cậu chủ hiện đang bận, nên tôi đến đón cậu.
- Được rồi, vậy chờ tôi một lát, tôi tháo...

- Thưa cậu, không cần đâu, mời cậu lên xe luôn, hiện cậu chủ đang đợi sẵn cậu rồi, chắc cậu ấy đang nóng ruột lắm.

Nghe thấy và định ninh rằng Tin đang đợi, lại còn sốt ruột, lại còn cho người đến đón thế này, Can chẳng mấy may suy nghĩ mà mặc nguyên cả con gấu, nhảy lên xe, ngồi.

Xe lăn bánh, máy lạnh phà phà, chà, đã quá, Can lăn quay ra ngủ,

Chiếc xe đỗ ở cổng một lúc lâu vẫn chưa thấy bóng dáng Can, Tin sốt ruột gọi điện.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ thanh thoát:

- Alo

- ???? cô là...

- Anh là chủ nhân của chiếc điện thoại này sao?

Tin thoáng chốc nhú mồm, liền nói:

- Đúng vậy!

- Anh cũng quá vội đó, đi theo cái anh đó lên xe mà tôi trông thấy điện thoại rơi, gọi khàn cả giọng.

Anh đó? lên xe? Mấy chữ này làm giọng của Tin đã giận run lên một chút:

- Bây giờ cô đang ở đâu?

- Tôi đang ở căng tin, anh tới lấy đi, nhanh đó không tôi có tiết học cuối nữa.

Daisy (ai còn nhớ cô nàng này không?- A hi hi) ngúng nguẩy đặt cái điện thoại lên bàn tới cấp một cái.

Đưa con gái bên cạnh hỏi:

- Mày nhặt được cái điện thoại này à?

- Ủm, vừa nãy có cái tên mặc cái bộ gấu đứng cổng trường phát tờ rơi, lúc lên xe đánh rơi. Xe đẹp thế tao cứ tưởng điện thoại phải xịn lắm. Nhặt lên thì cũng là loại tầm thường thôi.

- Xì, cái thứ mặc áo gấu phát tờ rơi mà mong mồi gì?

- Haiz, từ ngày tao bị Keng đá.....Ồi mẹ ơi kia không phải Tin Methanat sao?

Daisy vừa nhìn thấy Tin có vẻ tiến về phía mình, lập tức điều chỉnh lại dáng ngồi thành hình chữ S. Khi thấy Tin thực sự tiến tới, thiếu chút muốn nhảy lên đu lấy cổ Tin:

- Anh tìm em sao? ừ hứ?

Đáp lại bộ dáng muốn ăn thịt mình của cô nàng, Tin lạnh nhạt đáp:

- Là cô nhặt được điện thoại?

- Điện thoại?

Tin nhìn xuống bàn, nhanh chóng cầm lấy chiếc điện thoại của Can, sau đó, rút ví, móc một xấp tiền, đặt xuống rồi quay lưng đi, dưới sự ngỡ ngàng gần như hóa đá của Daisy và cô bạn bên cạnh. Khi Tin đã đi được mấy bước, Daisy mới sực tỉnh, chạy theo bám vào tay Tin:

- Ô.. ơ... Tin.. có thể?

- Không thể.

- Nhưng điện thoại đó không thể nào là của anh được?

Tin chán ghét mà gỡ tay Daisy đang bám vào mình:

- Cậu ấy là người là của tôi. Mọi thứ của cậu ấy- cũng chính là của tôi.

Daisy đứng chết trân tại chỗ, một lúc sau vác bộ mặt thê thảm nói với đứa bạn:

- Xong phim rồi, không phải tin đồn đâu. Tin Methanat đúng là... gay thật!

Biệt thự Sla, hơn 11h trưa.

- Bữa trưa đã sẵn sàng, thưa cậu chủ.
- Rượu vang thì sao?
- Vâng, chúng tôi đã lưu ý, chính là loại cậu đã dặn.
- Các thứ khác thì sao?
- Đều đã ổn thỏa.
- Tốt lắm!

Kla diện một bộ vest trẻ trung, thoát nhìn không ai có thể đoán được cậu mới chỉ là một học sinh trung học. Mái tóc được chải bằng bừa, vô cùng lãng tử.

Liếc mắt về phía chiếc đồng hồ trên tường, giờ này, chắc là cũng sắp tới. Kla mỉm cười hạnh phúc:

- P”no, bạn trai của em...anh nhất định sẽ thích..

Két, xe đã dừng, nhưng chú gấu thì vẫn còn nằm thẳng cẳng ra hàng ghế sau, chưa có vẻ gì là đã tỉnh, Người tài xế liền hắng giọng, cố gắng nói lớn:

- Ủm.. thưa cậu, đã tới, mời cậu xuống xe,
- Omm...

Can đang ngủ mơ màng, nghe thấy tiếng cũng đành ngồi dậy, chẳng thèm quan tâm tới chuyện trên người mình bây giờ vẫn còn nguyên bộ đồ con gấu, chậm chạp bước theo người tài xế, vừa đi vừa lẩm bẩm, chữ:

- Mẹ nó chứ, Tin, hẹn đi ăn trưa thôi mà dẫn tới tận đây, chỗ này là chỗ khỉ gió nào chứ! Oai....

Mời cậu vào, nói rồi, người tài xế quay lưng, khẽ đóng cửa.

Sau khi bước vào phòng, Can mới tỉnh ngủ, chưa kịp nhìn rõ căn phòng thì Kla từ đằng sau, nhẹ nhàng ôm lấy eo chú gấu:

- happy birthday, P”no..... em yêu anh,

Kla tựa cằm lên vai chú gấu nhỏ, hai tay vòng qua eo, khẽ xiết. Trong khi chú gấu -Can vẫn chưa định hình ra là chuyện quái gì đang xảy ra?

- ????......?????
- Anh vội tới đây với em đến nỗi không kịp thay đồ sao?
- P”no, anh càng ngày càng đáng yêu đó, nào, để em giúp anh.
- Khoan!

Bây giờ tuy Can vẫn chưa rõ... nhưng rõ ràng...

- Mẹ nó không lẽ là mình bị bắt cóc!

Can vội vàng giãy nảy lên, vượt khỏi vòng tay Kla, sau đó tháo vội cái mũ con gấu quăng ra sau.

-
-

Kla như chết đứng!

Can cũng há mồm to tới sắp rách mép, cả hai cùng đồng thanh:

- Can!
- Kla!
- Cậu.... Cậu....P...no đâu?
- P... no nào? Chỉ có ông đây thôi!
- ??????..... – Kla chỉ tay về phía Can, trắng mắt:
- Tại sao lại là cậu?
- Cái con mẹ gì vậy? tôi còn chưa hỏi tại sao cậu lại bắt cóc tôi tới đây!
- ??????????.....

Kla dường như vẫn không thể tin nổi người đang đứng trước mặt mình – lại là đàn em của Techno – Tên Can háo ăn đáng ghét chuyên bám Techno như đĩa! Trong khi Kla giận tới tím mặt không thể nói lên một lời nào, thì Can lại như ăn phải chục quả lựu đạn, nổ liên tiếp:

- Kla, nói bắt cóc thì cũng không đúng ha? Bắt cóc sao lại cho người tới đón?
- Kla, cậu... cậu... cậu yêu thầm tôi sao?
- À há, thảo nào... cậu hay tới sân bóng để nhìn lên tôi đúng không?

Nói rồi Can nhìn một lượt, đánh giá kẻ đang đứng bất động trước mặt mình:

- Haiz, Còn bày đặt mặc vest đồ,, tôi cũng không phải chê cậu xấu, nhưng mà tôi có bạn trai rồi. So với cậu thì thực sự bạn trai tôi có đẹp trai hơn một chút!
- Ủa mà.. Tôi đâu phải tên P”no đâu...
- Ài nha... không lẽ cậu không biết tên tôi.- Là Can đó!. Ủa mà hình như cậu vừa gọi tên tôi mà nhỉ?

Trước những âm thanh lải nhải không ngừng như ong bò về võ tở của Can, Kla hít một hơi dài, thật cố gắng, cố gắng, lấy lại bình tĩnh. Kla nhìn cái đầu – gấu lẩn lóc dưới đất. Đôi mày dần giãn ra, lập tức bấm chuông gọi người.Phải mau đi đổi lại, phải đổi lại!

Đáng tiếc, theo chỉ thị của cậu, sau khi đưa được chú gấu nhỏ lên phòng, toàn bộ người làm đã rời đi.

- Mẹ kiếp!

Lại nhìn cái tên trước mặt cứ lảm nhảm lảm nhảm, thật chướng mắt không tài nào chịu nổi!

Nếu không phải là đàn em của Techno, Kla chắc chắn một phát đá bay đít tên Can này từ lầu hai xuống....

Kla ngồi xuống ghế, một vài ngón tay, khẽ đưa lên trán, suy nghĩ.

Kla tính toán một chút, bây giờ nếu lái xe về trung tâm, rồi lại lái xe lại đây, thật sự không kịp....

Còn Can, đang lột nốt cái bộ con gấu trên người cho thoải mái, lại vừa vặn nhìn thấy một bàn thức ăn ngon lành, mọi thứ trong đầu cậu lập tức bay hết không còn một cái bong bóng!

- Trời, Kla, cậu đúng là người tốt!. còn bày một bàn thức ăn thế này!

Can phi xuống bàn, gần như ngay lập tức, ngồi ăn nhồm nhoàm, ngon lành thỏa mãn.

Kla vô cùng -vô cùng chán ghét nhìn cái cách ăn thô鄙 của Can. Thái dương cậu khẽ giật, gân xanh theo đó mà nổi lên, Kla nhìn đồng dao nĩa trên bàn, trong lòng phân vân thực không biết có nên giết cậu ta trước?

Một bữa trưa lãng mạn với P”no đáng yêu của cậu, giờ đây biến thành cảnh ngậm đắng nhìn heo ăn cơm bằng muỗng!.Thật quá con mẹ nó phi lí!

Liên tục lấy tay day trán, hít những ngụm khí thật lớn để lấy lại bình tĩnh, thật sự cậu không thể nào tưởng tượng nổi cái con người trước mặt có cái gì hay ho mà để một kẻ như Tin methanat lại có thể yêu được?

Tin methanat? Mi tâm Kla giãn ra - có cách-

- Đổi vợ!

Kla cố gắng không nhìn vào những vết bẩn đang bám xung quanh miệng của Can và cả đồng thức ăn rơi vãi xung quanh. Nhịn hết sức có thể, nặn ra một nụ cười:

- P”Can

- Ủ hứ? Can mãi ăn tới nỗi không ngóc đầu lên,

- P”Can tới đây, P”Tin có biết không?

- Tin..

Cái tên ” Tin ” ấy như một cái búa gỗ cốp vào đầu Can, Can lập tức buông cái cánh gà đang gặm dở xuống. Toi rồi!

Một kẻ đang hăng hái ăn, ngay lập tức dừng tay, sờ soạng khắp người tìm điện thoại:

- Chết, rơi đâu rồi, đâu rồi,

- Mẹ ơi! 12h rồi, - Can nhìn lên đồng hồ trên tường –

- Chết tôi rồi, Kla, cậu không biết tính cậu ta thối đến thế nào đâu!

Nói rồi Can đứng phắt dậy, nhưng... sao thấy có vẻ.. hơi hoa mắt...

- Ô mà sao... mà sao...

Can bỗng dưng thấy đầu hơi choáng, có vẻ như.. như... không ổn lắm...

Kla thấy Can loạng choạng, lập tức nhìn vào bàn ăn, gần như hét lên:

- Chết tiệt? Can! Anh uống hết sạch chai rượu vang rồi ư?

- Hự... ư...

Ngay sau khi cầm trên tay chiếc điện thoại,

Tin lao xuống phòng bảo vệ, yêu cầu xem lại camera ở cổng trường.

Mặc đồ con gấu....

Kia.. chẳng phải tên đội trưởng đội bóng sao...

Can.. tên gốc này sao lại mặc thay bộ đồ đó chứ..

- Dừng lại,

Tin chỉ tay vào màn hình, Anh tua đoạn này chậm lại cho em:

Hai người nói gì đó với nhau, sau đó, Can vội vàng mặc nguyên cả bộ đồ con gấu leo lên xe

Đôi mắt Tin khẽ chau lại

- Khoan, dừng hình lại.

Tin ghi lại biển số xe, gửi cho văn phòng của gia đình,

Liền ngay sau đó, cũng đi tìm tên đội trưởng đội bóng – Techno.

Techno vừa đang định đi ăn trưa, vừa đi vừa ngó, quái lạ, hôm nay không hiểu sao đội bóng chả thấy thằng nào, lại còn thằng Can, nhờ nó có chút mà nó chạy đi đâu cũng không thấy.

Đang suy nghĩ vấn đề thì đụng ngay phải một người,

- Ui, xin lỗi, xin lỗi.

- Đi với tôi.

- Ô? Chẳng phải “rẻ” của đội bóng đây sao?

- Ô, Tin, đi đâu vậy?, đi đâu...

Không để Techno kịp phản ứng, Tin đã một đường kéo Techno về phía xe mình.

Tin nhản tới từ văn phòng:

Biển số xe thuộc gia đình... đã di chuyển theo hướng.... kết thúc hành trình tại biệt thự Sla...

Người sở hữu xe...

Vừa bước vào trong xe, Tin lập tức đưa cho Techno xem mấy tấm hình trong điện thoại:

- Cậu có quen những người này không?

- À... Techno đón lấy chiếc điện thoại, gạt ngang, gạt ngang...

- Đây... đây chẳng phải là ảnh của bố Kla sao, đây, mẹ Kla,

Tuy không chắc chắn lắm, nhưng Techno đã từng thấy ảnh của bố mẹ Kla treo ở sảnh.

Tấm cuối thì không thể sai được:

- Là bạn trai cậu – Kla

Techno khó hiểu hỏi Tin, trong khi chiếc xe đã di chuyển được một lát:

- Tôi biết, nhưng.. có chuyện gì sao Tin?

- Sáng nay có một chiếc xe tới đón cậu. Nhưng tên ngốc Can đã mặc bộ áo gấu ngu ngốc đó nên họ đã đón nhầm tên ngốc đó đi rồi.

- Sao cơ? Tôi không có, thực sự tôi không có hẹn với ai tới đón cả?

- Cậu chắc chắn?

- Tôi chắc.... à...

Câu chắc chắn chưa nói hết, Techno đã vội nuốt lại vào họng. Kla....

Cuộc điện thoại sáng nay..... Techno chợt bừng tỉnh, thì ra Kla hỏi mình đang ở đâu... để tới đón mình ư?. Hay thật sự Kla không quên sinh nhật mình?

Techno vội nhòm người lên phía trước ;:

- Tin? Vậy bây giờ chúng ta tới đó ư?

- Đầu óc của cậu mà cũng xúng làm đội trưởng đội bóng?

- Ừ.. Ô! Tin, cậu....

- Tôi chỉ là đến để đổi vợ!

- Sao... sao...

- Chỉ có mấy đứa trong đội bóng nào đứa nào cũng bị sút hết ra ngoài vỏ rồi, mới không thấy cái tên nhóc Kla đó và cậu có gian tình.

- Tôi... tôi...

- Chỉ là tình anh em?

- Techno á khẩu.

Hừ, Tin cười lạnh.

Mỗi khi rảnh rỗi, Tin vẫn thường đứng từ xa, mà nhìn theo tên ngốc nào đó trên sân bóng,

Cũng tình cờ bắt gặp một tên nhóc trung học, đưa ánh mắt đắm đuối nhìn tên đội trưởng.

Ánh mắt đó, so với ánh mắt của cậu nhìn Can, tình cờ, lại thật giống nhau.

Biệt thự Sla:

- Ồ!, Can say tới lúu rúu, người nóng rực như hòn than, cực kỳ khó chịu.

Kla cũng gần như không giữ được bình tĩnh nữa, ngoài việc vác cậu ta vào nhà tắm, xối nước, thực sự chưa nghĩ ra biện pháp gì. Kiếp trước chắc chắn cậu có nợ với cái con heo Can này, nên kiếp này hẳn không những phá đám cậu, còn uống hết sạch chai rượu vang đặc chế của cậu nữa!

- Một ly đã khiến người ta nồng nàn. Tên này chơi sạch một chai.....

- Ừm...Á!!!!!!

Kla không kịp phản ứng, bị Can kéo theo vào trong bồn tắm, cả hai ướt như chuột,

Can đã dường như mất khống chế, dù dội nước nhưng vẫn không thể giải tỏa cái nóng về mặt sinh lý được, Can bắt đầu mơ màng, không còn nhận ra ai vào với ai nữa, tự cởi áo, sau đó túm lấy người trước mặt, muốn cưỡng hôn:

- Tin, tin, cho tôi hôn cậu, tôi nóng quá...!!!

- Cút ra!

Kla lập tức nhảy ra khỏi bồn, Can giờ đây, toàn bộ các dây thần kinh suy nghĩ đều đã đi về thiên cổ, chỉ muốn làm sao được giải tỏa dục vọng của mình, liền túm lấy chân Kla.

Kla dẩy giụa, Can nhồm dẩy, đuổi theo.

- Tin, tin, cho tôi....

- Tỉnh lại đi, Can, tôi là Kla, nhìn cho rõ, tôi không phải Tin methanat!

- Tin, tin... Can đã cởi hết các cúc áo,

Kla một lần nữa phải khẳng định là chai rượu vang đó chất lượng quá con mẹ nó tốt, Can nhất định tóm lấy Kla, như một trò đuổi bắt bi hài, Can bắt đầu tự cởi quần ngoài của mình....

Đúng là, không thể nói chuyện với kẻ say, càng không thể nói chuyện với một kẻ vừa say vừa đang phát tình. Kla dù có là một chú sói., thì cũng phải bó tay.

Đầu óc dù có thông minh đến mấy, con người dù có tài giỏi đến mấy,

Cũng không thể nào, thắng được một kẻ đang trong trạng thái không có não được!

Quá hoang đường!

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Kla biết thế nào là tức giận tới thổ huyết!

Cũng là lần đầu tiên trong đời, Kla biết thế nào là bất lực!

Kla đảo mắt quanh phòng, đôi mắt dừng lại ở chiếc chặn giấy trên chiếc bàn cạnh giường...

Can, tôi cũng không muốn làm cậu tổn thương,

Nhưng cũng hết cách, tôi làm sao có thể tự lấy thân mình để kìm chế cơn điên của cậu bây giờ được!

Kla không tránh Can nữa, nhẹ nhàng tiến tới:

- P”Can. Để em giúp anh nằm lên giường đã.

Can đang ngồi thụp trên giường, đôi mắt ngập sương, đang lúc lắc lúc lắc người, cố gắng kéo nốt cái ống quần dài vương vãi ra khỏi chân. Thấy Kla tiến lại gần, vội vàng bấu lấy:

- Tin, Tin... làm đi, cho tôi... ợ..

Rầm!

Cánh cửa phòng biệt thự Sla bật tung...

.....

Tin và Techno gần như chạy vào..... rồi chết sững.....

Có những thứ trên đời này, nghe nói chưa chắc đã là đúng, tận mắt nhìn thấy, cũng chưa chắc đã là đúng.

Nhưng dấu sao, nếu đã trót nhìn thấy rồi, người ta trước tiên cứ phải cho rằng: đó, chính là sự thật.

Cảnh tượng trong phòng, thật đúng là vừa phi lý vừa oan uổng cho hai nạn nhân:

Trên người Can chỉ còn lại độc cái quần đùi, Kla đang giữ lấy vai Can muốn dìu Can nằm xuống,

Trong khi Can ngồi trên giường, với lấy hai tay bám lên cổ Kla,

Một không khí vô cùng ám muội với cảnh tượng như hai người họ đang sắp sửa trình diễn một màn nóng bỏng.

Trong khi thực tế thì Kla chỉ còn một xú nử là sẽ phang thẳng cái chặn giấy kia vào đầu con heo này!

Tám con mắt, nhìn nhau.

Ngoại trừ đôi mắt mơ màng giờ đây chẳng còn biết ai vào ai của Can,

Sáu con mắt – ba con người còn lại, đều có lửa.

Mùi thuốc súng bắt đầu len lỏi trong không khí!

Tích tắc, thời gian chỉ được tính bằng giây kể từ khi Tin nhìn thấy đôi ”dâm phu” đang chuẩn bị vào trận kia. Nhào tới.

Kla cũng đang tức tới nghẹn họng, không kể quần áo đang ướt nhẹp mà lao tới.

- Con mẹ nó cậu dám ăn vợ tôi!

- Con mẹ nó quần lại con heo chết bầm này cho tốt!

.....

Tin một đấm, Kla cũng một đấm

Tin một đạp, Kla cũng một đạp.

Can ngất ngưỡng nằm vật ra giường,

Techno sau vài phút hóa đá, lập tức xông tới, Trong khi Techno cố gắng hết sức để tách hai kẻ như đang phát điên kia ra, tình hình vừa ổn được một chút, thì cả lũ cùng bất động trước âm thanh kỳ quái:

- Ừm... a... Tin... Mẹ nó chứ...

- Đâu rồi... không giúp ông...

- Ợ,...ừm... làm ông đây... phải tự... tự....

Can đang lẩn tay vào trong quần nhỏ, có vẻ như...

Cả 3 người còn lại đều là trai, và dĩ nhiên, việc Can đang làm không ai không biết đó là việc gì...

Tin gần như hét lên:

- Cút ra ngoài,

Kla lấy tay lau chút máu nhỏ bên khóe mép:

- Nói cút thì 2 người mới là kẻ cần cút! đây là nhà của tôi!, là phòng của tôi đó!
- Kla, nếu cậu dám đụng vào 1 sợi tóc của Can, tôi sẽ cho cậu biết phòng của cậu thực sự ở đâu!

Kla nhếch mép cười khinh bỉ:

- Tin, cậu mù sao? Nhìn xem con heo đó đang tự mình an ủi kìa!. con mẹ nó chứ, chính là con heo chết tiệt đó muốn đến điên rồi!

Tin lập tức rút ra cái ví, quăng lên bàn:

- Trong đây có séc ký sẵn, cậu muốn bao nhiêu, tự điền vào, bây giờ thì cầm lấy và cút đi!
- Tiền sao? Tin, cậu cũng quá coi thường Kla này rồi! nói cho cậu biết! dù cậu có là Tin methanat, thì cũng ngay lập tức cút xéo khỏi đây!
- Ừm...

Can bắt đầu di chuyển tay..

Techno cảm thấy không ổn một chút nào, vội vàng kéo Kla ra ngoài:

- Kla, đi mau,
- P”no...
- Đi mau, chẳng lẽ em không có gì để giải thích sao?
- P”no.. em.. nhưng mà...

Techno mắt trông thấy Can như đang muốn tụt luôn cả cái quần, vội vàng, quát lên:

- Kla! –
- Được được.. em đi theo P”no, P”no nói gì em cũng nghe...

Kla đưa hai tay lên như muốn giảng hòa, Techno lập tức kéo Kla, như chạy ra khỏi phòng.

Cách.

Cửa vừa đóng xong thì Tin cũng đã nhảy lên giường, hai tay túm lấy cổ Can:

- Cậu có biết mình đang làm gì không?
- Khụ... Tin,... là Tin,... đúng không?

Can giương đôi mắt đỏ au như sắp khóc lên nhìn Tin.

Tin biết, thực sự Can không ổn, mùi rượu nồng nặc phả ra theo từng lời nói. Trong phút giây mơ màng ấy, Can vẫn còn nhớ đến, còn gọi tên cậu. Sự tức giận trong lòng tin vơi đi phân nửa, Tin chỉ nghiêng răng phun ra hai chữ:

- Ngủ ngốc!,

Đáp lại cho hai từ ấy, Can lập tức kéo Tin sát lại gần, chủ động hôn lên ngấu nghiến, bắt lấy tay Tin, để lên dục vọng đang bốc cháy của mình,

- Tin, giúp tôi, cho tôi...
- Tôi, có một cách khác, để giúp cậu.

Kỳ thực, trong giờ phút Can chủ động cố gắng hôn, cố gắng sờ soạng và gần như giống một con bạch tuộc, tìm mọi cách để dính lên người mình,

Tin cũng có một chút suy nghĩ: đôi khi, vô tình nhầm lẫn, như thế này, cũng tốt.

Khẽ cười. Tin cúi xuống, lật người Can lại, thì thầm:

- Là do cậu lựa chọn, đừng trách tôi.

Tin áp lên thân người nóng bỏng bên dưới, khẽ đưa tay chạm tới hậu huyệt của Can

- Ừm... Can rên lên.

Tuy "Tân hôn" kiểu này có hơi thô bỉ, thậm chí, lại còn là cái phòng đi nhờ tạm

Nhưng không sao, Ở đâu có tình yêu, có dục vọng, nơi đó lập tức có hạnh phúc.

Tin với tay vào ngăn tủ. Quả không ngoài dự đoán, đầy đủ kem bôi trơn và áo mưa, Tin cảm thán:

- Kla à, cậu đúng là một con sói!

Tin đổ kem bôi trơn ra tay, bắt đầu đưa ngón tay vào thăm dò,

Can gần như bị tình dục lu mờ, không còn biết sợ, biết đau là gì nữa,

Từng tắc da trên người, đều đã được như nhuộm một màu hồng...

Tin như bị mê hoặc, đặt cậu em nhỏ trước cửa hậu huyệt của Can, chậm rãi...đi vào...

- A...! Đau.. đau... quá...

- Là do cậu tự chuốc lấy!

- Từ từ... từ từ.. Tin....

- A.. ha...

- Tin! Cậu nên chờ đôi thằng em cậu ra trước khi cho vào chứ! Đau chết ông rồi!

- Để xem lần sau, còn dám đi câu dẫn kẻ khác không?

- A,..... Ừm....

Can nằm dưới thân Tin, bắn ra tới mấy lần, cục huyệt dù cho có thuốc bôi trơn, cũng không thoát được cảnh sưng tấy...

Nhưng hiện tại, Can không còn thấy đau đớn gì, chỉ có sự thỏa mãn, khuôn mặt dần trở lên yên tĩnh, dụi đầu vào ngực Tin, ngủ thiếp đi,...

Tin cũng không thể ngờ được, rượu lại có thể là chất xúc tác, khiến Can trở lên dâm đãng đến mức độ như vậy! cũng không biết, lần sau có nên thử để Can uống thêm hay không?

Cả người Tin giờ đây nơi nào cũng là vết xước nhẹ, vết bấm tay, dấu hôn....

Lần đầu tiên, hai người chính thức thuộc về nhau.

Trong phòng sóng gió đã qua,

Ngoài bờ biển mùi dấm bắt đầu len lỏi,

Techno đứng khoanh tay nhìn ra phía biển, mặc Kla trăm ngàn lời giải thích:

- P"no, anh phải nghe em nói!

- Thực sự là nhầm lẫn, em không hề có ý gì với tên Can đó cả!

- Trời ơi P"no, anh phải tin em! Con heo đó phiền muốn chết!

Thực ra khi nhìn thấy cảnh Kla và Can dường như sắp" làm gì đó" với nhau.

Techno không hẳn là không ghen. Nhưng Techno biết, Kla là một cậu bé rất ngoan, chắc chắn không có chuyện đó được! chắc chắn là sự hiểu lầm gì đó!:

- Kla, anh cũng đâu có nói là không tin em?

Kla vuốt ngực, thở hắt ra:

- P”no... ơn trời!

Techno như chợt nhớ ra điều gì đó, liền hỏi”

- Nhưng tại sao Can lại thành ra như vậy? bình thường cậu ấy cũng không có như thế?

- À.. ừm... Em cũng không rõ nữa. Cậu ấy uống nhiều rượu... lại ăn nhiều hải sản quá...ờm... em nghĩ chắc là do ăn nhiều hải sản quá?

- Anh chưa từng biết ăn nhiều hải sản sẽ như vậy?

- P”no, vậy anh chưa biết rồi, có nhiều người dị ứng kiểu lạ lắm!

- Vậy sao? – Techno đưa tay lên gãi đầu

- Đúng vậy, P”no...

Mất thấy Techno dường như đã có vẻ gật gù tin tưởng, Kla nhanh chóng tiến đến, ôm lấy Techno, đổi đề tài:

- P”no, em xin lỗi, vậy là trễ hết nửa ngày sinh nhật của anh rồi...

- Không sao, Kla, cũng chỉ là sinh nhật thôi...năm nào cũng có mà?

- Không được... vẫn còn nửa ngày nữa, ở đây, còn nhiều phòng trống lắm, đâu nhất thiết phải là căn phòng đó chứ?

Techno nghe mùi không đúng, vội vàng đẩy Kla ra:

- Kla!, ý em là sao?

- Em chỉ muốn tặng quà cho anh thôi?

Kla không để Techno nói thêm, liền bế thốc Techno lên...

Mùi sóng khê luồn vô tóc Techno, đôi môi dày ngọt ngào đó vương hương gió biển,

Chiếc áo sơ mi bỏ cài hai khuy, khiến chiếc xương quai xanh như ẩn như hiện...

Kla sớm đã muốn ” tặng” mình cho Techno đến khô cuống họng... làm sao có thể bỏ qua một cơ hội tốt như vậy chứ?!

- Quà cho anh?

- Đúng- P, no....em chính là món quà đó!

Viết đêm qua được một nửa, ngủ gật

Sáng nay rảnh háng nên viết nốt.

Yêu thương ~.~

17. Tình Cờ Yêu - Chương 17: Fict 17: Bum Nic (1) - Ba Tháng Hay Một Đời Oan Nghiệt?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là Bum trong lòng em. a hi hi

Thuyền mừng thủng đít cũng cố chèo cho tác giả vui lòng cái nhớ J))

=====

Ngữ cảnh fict 17:

Nếu bạn nào chưa đọc fict 10+11+12 của mình sẽ không hiểu được chap này.

Nên mình xin giới thiệu một chút:

Bum là nhân vật do mình tự nghĩ ra. không có trong tiểu thuyết gốc. Jacky là tên tiếng anh của Bum, được sử dụng khi làm ăn trong giới.

Trong fanfict của mình thì Nic là THỤ

BUM - Bá đạo vô sỉ đội lốt trí thức công

NIC - Tạc mao ăn nhiều xấu tính thụ

Bum là anh họ của Kla, là một nhân vật ăn chơi khét tiếng, sở hữu trong tay rất nhiều quán bar.

Nhưng trước mặt mọi người lại luôn tỏ ra mình là chuẩn trí thức. Bum rất thích Nic, trong một lần sắp bị Bum ” thít“. Nic đã buột miệng hứa tới khi mình tròn 18 tuổi sẽ chấp nhận cho Bum ” làm”.

Trong chap 15, Bum góp công lớn cứu được Techno, từ đó luôn lấy cớ này để tới nhà Nic chơi,

Dưới đây là quá trình cưa cẩm của cặp đôi nghiệt ngã.

=====

Techno nằm viện bốn ngày. Kla ở bên cạnh bốn ngày.

Techno ngủ một đêm không ngon. Kla thức trọn một đêm.

Techno chỉ có thể ăn cháo. Kla bón từng muỗng.

Techno nhăn mặt vì đau. Kla sẽ hôn lên nỗi đau đó.

Người ta gọi, đó là hạnh phúc.

-----//-----

Hôm nay là ngày Techno xuất viện.

Kla đã dậy từ sớm, chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo để tới đón Techno,

Vừa ra tới cổng, lập tức nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc đang đậu bên ngoài.

Có vẻ như P”Bum đã chờ sẵn ở đây. Kla chán ghét hạ kính xe xuống:

- Tôi đã chuyển khoản đủ rồi không phải sao?

Lập tức người ngồi trong chiếc xe còn lại, thò hẳn đầu ra ngoài, không dấu vẻ mặt hớn hở:

- Kìa em trai, sao cứ thấy anh là lại nói chuyện tiền nong thế. Anh hôm nay đến là để tới thăm anh rể đây,

- Anh rể?, hừm.

- Kla, đáng lý anh nên tới thăm Techno sớm, nhưng em không phải là không biết, việc mua lại một quán bar sắp xếp ổn thỏa cũng tốn của anh không ít thời gian nga!

- Ai nói là tôi muốn anh tới thăm P”no?. Tốt nhất là anh đừng bao giờ xuất hiện trước mắt anh ấy.

- Ấy da, Kla, em nói thế không được rồi, nếu không có anh...

- Đừng có kể công với tôi. Nói vào chuyện chính đi.

P”Bum biết thời cơ của mình đã đến, liền chẳng chút dẫu dím:

- Hôm nay Techno ra viện. Chắc chắn, Nic cũng tới, đúng chứ?

- Thì sao?

- Kla, em không phải không biết, Nic không thích anh lắm, nếu anh tự tới nhất định cậu ta sẽ đá đít anh về,

- Anh đừng từ cho chính xác một chút, không phải là không thích, mà là vô- cùng –chán- ghét!

- Ó... thì đó, thì đó. Nên anh muốn nhờ em, dẫn anh theo. Có Kla em đưa anh tới, chắc chắn Nic không dám có ý kiến gì!

- P”Bum, trước giờ không phải anh muốn cái gì liền làm cái đó sao? Tôi thật không nhận ra là anh luôn đó? Còn phải tới đây cầu tình tôi?

- Kla. Với Nic khác, anh thề!. Chuyện của Nic, anh nghiêm túc!

Kla nhìn đồng hồ, nếu cứ dây dưa với con người này thì sẽ không kịp đến trước khi Techno thức dậy mất. Bèn mặc kệ,

Xe vừa lăn bánh, Bum lập tức theo sau.

Tại bệnh viện.

Techno mơ màng tỉnh, những vết thương khi bị Max đánh, cũng đã gần như lành hết.

Cậu ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường, khẽ đưa đôi tay lên, nhìn vết bầm trên cổ tay chưa tan...Techno lại khẽ mỉm cười...

Nụ cười hạnh phúc khi từ trong tội cùng đau khổ, tưởng như sắp bị chà đạp về cả thân xác lẫn tâm hồn...nhưng khi mở mắt ra lại thấy được người yêu thương đang ôm trọn mình trong vòng tay... từng giọt nước mắt của Kla hôm đó.... Từng giọt rơi xuống trán, xuống tay Techno... từng giọt, từng giọt.... như hòa tan vào trái tim.. thấm đẫm ngọt ngào.... Khiến mọi vết thương... không còn đau đớn nữa...

- P”no, anh dậy rồi sao?

- Kla!

Tiếng gọi của Kla từ cửa, Techno nở một nụ cười rạng rỡ, ngoảnh ra, Kla tiến tới lại gần giường, kèm theo một bó hồng lớn đang nở rộ:

- P”no, mừng anh ra viện.

Nói rồi, đặt lên trán Techno một nụ hôn, mà không thêm để ý tới một cái bóng đèn sáng chói mới theo sau lưng mình từ cửa bước vào.

- Kla... Em...

Techno mặt thoáng đỏ.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng còn chớm chín.

Họ nói với tôi rằng, hoa hồng đẹp như tình thuở mới chớm mùa yêu.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng đã bung rộ rõ.

Họ nói với tôi rằng, đó là những phút giây tươi đẹp nhất của cuộc đời.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng một cách thật bất ngờ.

Họ nói với tôi rằng, tình yêu vốn là thứ chẳng cần chờ đợi ai sắp xếp.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng tôi những cây hoa hồng nhỏ.

Họ nói với tôi rằng, tình yêu nếu muốn nở hoa, thì đầu tiên phải biết cách chăm sóc nó.

Cái “bóng đèn” thật sự bị vai diễn ngoan hiền của chú sói nhỏ Kla làm cho toàn thân nổi đầy gai ốc. Thật đúng là anh em! diễn suất quả con mẹ nó nhập thần!

Nếu đi trao giải nam diễn viên chính suất sắc nhất, không có lẽ, hai anh em một sói một cáo nhà này phải hốt hết toàn bộ huy chương!.

Lấy lại phong thái tri thức đỉnh đạc, Bum cất giọng:

- Chào, Techno!

Giai điệu ngọt ngào của nụ hôn nhẹ lên trán dứt phịch.

Techno khẽ giật mình, nhìn ra ngoài cửa:

- Dạ?...anh là..

- P”no. để em giới thiệu một chút.

Kla ngồi xuống bên giường, đưa tay ra hướng Bum:

- P“no, đây là P”Bum, anh ấy là thầy bếp mà Nic hay nhắc tới đó. Cũng là người cùng với em cứu anh thoát khỏi tên Max.

Techno vô cùng bất ngờ, vì hôm đó, khi Kla tới, Techno dường như đã ngất xỉu nên không nhận ra sự có mặt của Bum. Techno vội vàng muốn xuống giường:

- P”Bum.. cảm ơn, cảm ơn anh...thật ngại quá...

Nic bước vào phòng, lập tức gào lên:

- P”no, không cần cảm ơn hần!

- Sao anh lại ở đây?

- Ô...Nic!

- P”no, anh đúng là một kẻ ngốc! nhìn hần thế thôi, chứ trong lòng bao nhiêu thôi!

Nói rồi, Nic ngúng nguẩy đi vào, Techno thật xấu hổ khi có thằng em như vậy, liền đối với Bum cười gượng gạo:

- P”Bum, thật xin lỗi, Nic còn trẻ con, anh đừng chấp nó.

Thấy Nic đang tiến lại gần giường, cầm nguyên quả táo mà đút vào miệng, cắn. Techno lấy tay đập bốp vào đùi Nic khiến rơi cả miếng táo xuống đất:

- Em làm cái trò gì vậy? người ta là thầy của em đó! Lại còn đã cứu anh!

- Giờ cũng hết môn xã hội rồi, lại cứu anh chứ chẳng phải cứu em!

- Nic!

- P”no, anh không biết được đâu, hần ta nhìn đạo mạo trí thức thế thôi, chứ thực ra bỉ ổi vô liêm sỉ lắm lắm luôn – Nic cầu nhàu.

Kla không nhin được, quay đi, khẽ cười nhạo. Bum vậy nhưng không hề một chút nào dao động, giữ nguyên khí thế:

- Techno, anh nghĩ anh và Nic thực sự có hiểu lầm

- Vâng, P”Bum, em cũng nghĩ là có hiểu lầm.

- Vậy nếu không phiền thì hôm nay có thể để Kla đưa em về, còn anh muốn gặp riêng Nic một chút, được không?

- A, dĩ nhiên là được, là được ạ, em nghĩ hiểu lầm thì nên giải quyết sớm!

Nic nghe thấy vậy, vứt vội quả táo:

- P”No, anh điên sao? Không đời nào!. em mà ở riêng với hần.. hần... hần.. hần....

- Nic. P”no nghĩ hiểu lầm thì nói rõ là được rồi,

- Không được!

- Mặc kệ nó, Kla. Chúng ta đi thôi.

Khi Kla và Techno đứng lên, sắp sửa rời khỏi phòng bệnh,

Nic vội nhảy theo sau, một bàn tay mạnh mẽ chụp lấy tay Nic, không để cậu chạy. Nic vội vàng hét lên:

- P”no!chờ em..

- Mẹ kiếp buông ra...

- Kla đợi tao...

- A!!!

Bum kéo tay Nic, đẩy ép lên tường:

- Nic. một là em ngoan ngoãn đi theo anh. Hai là em vẫn phải đi theo anh nếu không ngoan ngoãn.
- Con mẹ nó, anh buông ra trước đã!. Tôi có chân, tôi tự đi được!

Nic hậm hực đi theo Bum tới bãi đỗ xe. Cậu thừa biết sức lực của mình không thể chọi lại cái tên vô sỉ này được, nên thà tự đi còn hơn bị kéo, trong bệnh viện có biết bao nhiêu là y tá, nếu như bị lôi xềnh xệch đi thì quá là mất hình tượng.

Vừa vào tới trong xe, ngỡ rằng cái tên điên Bum sẽ nhào tới, Nic đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nếu hấn dám làm vậy, lập tức cậu sẽ đập cho trứng của hắn thọt lên tận cổ.

Thế nhưng, Bum lại không có hành động gì lạ thường cả. Chỉ nói với Nic:

- Em đã ăn sáng chưa?

Khóe môi Nic hơi giật giật, lắc cái đầu, xem có phải vừa nãy mình nghe nhầm hay không:

-????.... anh vừa nói cái gì?

- Tôi vừa hỏi em đã ăn sáng chưa?
- Xì, Bum. Trước mặt tôi anh không cần phải diễn đâu, anh thế nào cứ là anh thế nấy luôn đi!

Đáp lại cái bĩu môi khinh nhợt của Nic. Bum trầm giọng:

- Nic. Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi. Tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu!

..... Nic không trả lời, ngoảnh mặt về phía cửa xe.

- Tôi sẽ không ép em cho tôi ” làm ” nữa.
- Sao cơ? – Nic quay lại, đầy nghi ngờ.
- Đúng vậy, tôi sẽ không ép em. Nhưng tôi có điều kiện.

Haiz, biết ngay mà, làm sao có thể dễ dàng như thế kia chứ!.. Nhưng Nic vẫn dò hỏi:

- Anh nói thử xem?
- Nic. Còn hơn 3 tháng nữa, là đến sinh nhật em tròn 18 tuổi?
- Thì sao?
- Tôi muốn, em đồng ý hẹn hò với tôi cho tới khi đó.
- ????? hẹn hò????
- Đúng vậy. – Bum gật đầu:
- Nếu hết ba tháng này mà em vẫn không đồng ý quen với tôi. Tôi sẽ từ bỏ.

- Anh nói thật?
- Tuy tôi có hơi vô sỉ, nhưng không phải là một kẻ thích nuốt lời.

Nic búng tay cái tách, mẹ kiếp 3 tháng hăm còn hơn một đời oan nghiệt, tràn đầy tự tin:

- Thành giao!
- Nhưng, trong ba tháng này, em không được xua đuổi tôi, nếu tôi tới đón, em nhất định phải đi,tôi gọi điện, nhất định em không được không nghe máy.

Nic có vẻ hơi suy nghĩ, đưa tay lên sờ cằm, so sánh thiệt hơn một chút. Hiện tại, Nic vẫn đang cưa em Xim. Nhưng nếu gặp ở ngoài trường thì cũng chẳng vấn đề gì. Với lại chỉ 3 tháng. Đi thì đi, ông đây ăn sạch ví nhà mì, còn gọi điện, ông đây vẫn nghe nhưng đâu có quy định là không được chứ!., nghĩ xong thì đầu cũng gật luôn:

- Oke!, nhưng nhớ lời anh hứa. 3 tháng!
- Thành giao!
- Vậy đi ăn!
- Em muốn ăn gì?
- Tôi muốn đến nhà hàng XX (một nhà hàng nổi tiếng đắt đỏ)

Tiếng xe khởi động, lăn bánh. Nic vô cùng há hê, tay bắt đầu dạo phím lên cái kính xe.

Bum nhìn sang, khẽ cười

Nic, chú ngựa hoang nhỏ.

Để rồi xem, tôi thuần phục và ” cười” được em như thế nào.

Phải nói thêm rằng,

Lần đầu tiên Bum thấy được Nic, là trong tiệc mừng Bum trở về nước.

Khi ấy, Kla dẫn Nic theo, Nic chưa từng dự một bữa tiệc sang trọng nào tới mức ấy, nên nhìn gì cũng thấy tò mò.

Kla vì ghét Bum, nên không thèm tới chào hỏi chủ tiệc.

Nhưng không vì thế, mà Bum không để ý tới Kla. Nói thế nào thì trong dòng họ, cũng không có quá nhiều người nổi bật như cặp anh em này. Khi còn nhỏ, mỗi khi hai anh em chơi chung, do lớn hơn mà Bum thường hay bầy Kla khiến Kla bị té, bị chọc ghẹo, chính vì thế, mà cho tới tận khi lớn, Kla vẫn tràn đầy ác cảm với Bum.

Ban đầu, khi thấy Kla dẫn theo Nic tới, Bum nghĩ rằng họ là một đôi, bởi những tiệc rượu như thế, nếu không phải là đặc biệt thân thiết, thì Kla không có khả năng đem theo người lạ. Bum khá bất ngờ vì không nghĩ Kla là gay. Nên thầm quan sát Nic.

Nhưng dường như không phải. Kla không thèm nhìn tới Nic, cứ để Nic ngu ngơ muốn đi đâu ăn gì mặc kệ.

Bum đánh giá:

Da trắng, cao, không phải dạng thanh mảnh, mà là khá đậm người, đôi mày rậm hơi xếch, khi cười có một cái má lúm bên trái, đặc biệt vừa mắt.

Bum xoay ly rượu trong tay, nhấp một ngụm.

Trong khi đó, Nic không hề biết rằng, từng nét mặt cảm thán khi ăn một chiếc bánh kem ngon lành, hành động ngốc nghếch gõ miêng rèm bị bám vào vai áo khi đi ngang qua cửa của mình,

Lại vô tình khiến cho tim của con cáo già nào đó, hẫng vài nhịp.

Chỉ ngay hôm sau, khi Kla thẳng thừng từ chối cho thông tin

Bum đã có trong tay một bộ hồ sơ và những tấm ảnh chụp, dày cộp. Về Nic.

Môn xã hội? hừm, được lắm.....

Bum kêu đàn em, dọa cho cô dạy bếp một trận đến ốm phải xin nghỉ.

Sau đó ung dung đi nộp hồ sơ, nhà trường mừng như bắt được vàng vì trong thời gian ngắn kiếm đâu ra người thay thế?

Thế nên Bum đường hoàng trở thành thầy bếp, mỗi tuần đều quan sát thật kỹ cậu ” học trò” nhỏ của mình.

Bum đã ăn đến tám vạn tám trăm người chưa, chính Bum cũng chẳng nhớ,

Mỗi kẻ bò lên giường Bum, hoan ái sau một lần, Bum thậm chí còn không biết tên!

Bum giống như một con cáo. Thích sống cô đơn, không thích dính líu đến ai, ăn xong lập tức chui mép.

Có một sự thực là, Bum chưa từng để một ai, ngủ qua đêm bên cạnh mình,

Mỗi tuần qua đi, sự chán ghét của Nic lại càng khiến Bum phải để tâm,

Nic càng ghét, càng tránh xa, thì Bum lại càng như bị hút lấy.

Nhưng..... có thực sự là Bum không chỉ muốn trêu đùa với Nic?

Sau một vài lần phải khỏi thuốc suy tư trong đêm. Chứng kiến cảnh Kla liều mạng mà tìm kiếm Techno, chứng kiến Kla ôm lấy Techno im lặng, khóc. Chứng kiến cảnh Kla hôn nhẹ lên đôi tay bầm tím do bị trói của Techno.

Trái tim Bum khẽ nhảy nhót. Nó dường như muốn nói với chủ nhân của nó rằng:

Bản chất có thể là cáo. Nhưng trái tim, vẫn là một con người.

Bum cũng muốn thử, một lần, rút cuộc, khi đưa tay ra, liệu có thực sự sẽ chạm tới đôi cánh của hai từ - hạnh phúc-

Nic. Anh có thể chứ?

Buổi hẹn hò đầu tiên,

Xe dừng trước cửa một nhà hàng vô cùng sang trọng.

Nic lại tự dưng thấy ngại ngùng,

Cậu hôm nay chỉ nghĩ tới đón Techno nên ăn mặc quá là thường luôn- dép lê, áo thun, quần bò rách gối, với một người ưa mặt mũi như Nic, thì thật sự là...

- P”Bum, hay khỏi đi?

- Sao vậy? đã tới tận đây rồi?

Nic lại còn ra vẻ tiếc tiền giùm Bum:

- Trong này đắt lắm á?!

- Sao vậy? đau lòng giùm anh? Sao? Không cần tới ba tháng nữa sao?

Vừa nói, Bum vừa ghé lại sát mặt Nic. Nic đẩy ra, lẩm bầm:

- Mẹ kiếp không phải vì ông đây ăn mặc không chỉnh chu sao. Còn mơ tiếc tiền giúp người. Đừng có hòng!

Sau đó, Nic hùng dũng bước xuống xe, không thèm đợi tên nào đó, ngồi ngay vào bàn gần nhất có thể. Khi Bum vừa ngồi xuống thì cô bé phục vụ tới.

Đúng là nhà hàng nổi tiếng có khác, đến bé phục vụ mà cũng xinh như vậy, Nic lập tức giả thối đơng đưa:

- Uầy, cô bé, trong menu có món nào kèm số điện thoại của em không?

Cô bé cười, làm hai bím tóc xinh xinh đung đưa:

- Mời quý khách gọi món,

- Em đó, xinh như vậy lại cười nữa, đúng là chết tim anh rồi..

Cô bé nhìn lại Nic, tuy ăn mặc có hơi sơ sài, nhưng đại gia bây giờ toàn thế, đã vào được quán này rồi thì cũng không phải chuyện đơn giản, nên lại mỉm cười.

Cái trò đơng gái trẻ con này, Bum trước giờ còn chưa trải đủ hay sao, chỉ đợi cô bé đưa menu ra. Bum lập tức cầm lấy tay Nic:

- Em yêu, còn giận anh đêm qua chưa đủ nhiệt sao?

-????

-!!!!!!

Cô bé phục vụ lập tức cứng đờ, menu vẫn chưa kịp đặt xuống bàn, vài giây sau mới chợt như hiểu ra điều gì đó, liền lắp bắp:

- Mời.... quý khách gọi món!

- Được, để anh gọi giùm cả phần bà xã anh nữa nha, nào... xem nào...

Nic đang chết lặng, không kịp phản ứng, cũng dường như chưa thể tin vào lỗ tai mình:

- Bà.... Bà xã....?

- Tên khốn, Bum! anh vừa nói cái gì?

Tiếng Nic lớn đến nỗi, mấy bàn xung quanh đều bị giật mình, đổ hết mắt, nhìn chòng chọc vào hai người, sau đó có vài tiếng cười khẽ, chỉ trỏ.

Nic vừa tức vừa ngại tới đỏ bừng mặt.

Bum ấy thế mà lại chẳng thềm có phản ứng gì, quay sang, gọi món như thường.

Nic uống tới mấy cốc nước mới tạm hạ hỏa. Bum khoanh hai tay trước ngực, thông thả:

- Nic. tôi quên không nói với em sao?. Trong ba tháng này, tuyệt đối đừng để tôi thấy em đong gái nữa!

- Con mẹ nó anh lấy gì quản tôi?

- Không phải em đã đồng ý hẹn hò với tôi sao?

- Hẹn hò là hẹn hò, đâu phải cứ hẹn hò là thành người yêu đâu?

- Ý của tôi, chính là như thế!

- Trời ạ!!!!!!!. vô sỉ, muôn đời vẫn là vô sỉ!!!!!!

Sau khi ăn xong, Nic vẫn chưa hết hậm hực, ngồi trong xe mà cứ đá hết cái này tới cái kia. Bum liền dò ý:

- Nic, chẳng nào thì Kla cũng đang ở cùng với Techno. Em xem, về nhà làm kỳ đà thì cũng không được hay lắm.. hay là... chúng ta đi mua sắm một chút, em thấy thế nào?

Xin bạn đọc nhớ cho, tiền, không mua được hết tất cả mọi thứ. Nhưng về cơ bản, nó mua được gần hết. Trong đó, bao gồm cả tâm tình của người yêu xấu tính, như Nic.

Nghe thấy đi mua sắm, lập tức cơn giận của Nic bay cao, bay xa mãi.

Con người ta, thực ra dù có chủ ý hay không có chủ ý, thường tự động khôn lên, kén chọn lên.

Nếu bạn đang ăn cơm nguội, mà dẫu bạn đi nhà hàng, ăn một tháng cũng được, bạn cứ là khen ngon.

Nhưng nếu bạn đang ăn sơn hào hải vị quen rồi, mà bỗng có một ngày bắt bạn ăn cơm nguội, một tháng. Chắc chắn là bạn chịu không được.

Tiến tới sự sung sướng, bao giờ cũng dễ thích nghi hơn là lùi về cái đau khổ.

Nic “bán” Techno với 50,000 bath cho Kla, tiêu thoải mái trong một thời gian, giờ đây đã hết. Đang chán chết mà lại được đi mua sắm free bằng tiền của tên Bum đáng ghét, thì còn gì sung sướng bằng.

Nic lập tức gạt đầu.

Đây cũng chính là điểm xấu, đồng thời là điểm yếu chí mạng của Nic. Bum dĩ nhiên, hơn ai hết, hiểu rõ.

Từ đó trở đi, Bum thường xuyên tới nhà Nic, đưa đón, đi ăn, đi mua sắm, chờ đợi ở cổng trường để đón Nic về.

Ban đầu Nic còn tỏ ra chán ghét, dần dà, sự chán ghét đó chỉ còn là cái vỏ ngoài ra vẻ. Nic thực sự đã không còn ghét Bum.

Thậm chí, tới mỗi cuối tuần, Nic lại còn cảm thấy có chút chờ mong....

Con Cáo Jacky cũng đã bắt đầu cảm nhận được sự thay đổi đó của Nic.

Bắt đầu tính toán cho những bước đi tiếp theo....

Nic. Anh có thể chứ?

Vào một ngày đẹp trời,

Nic nhận được một tin nhắn hờn dỗi của Xim

- Nic, mấy tuần nay cậu đi đâu vậy? sao không gặp Xim mà chỉ nhắn tin gọi điện thôi à?. Cuối tuần này sinh nhật Xim, bọn bạn nói nếu Nic không xuất hiện, chúng sẽ không tin là Xim có bạn trai đâu?

Nic suy nghĩ, cũng không thể vì hẹn hò giả với Bum mà mất đi em Xim xinh đẹp được

- Nic xin lỗi, Xim. Xim nhắn cho Nic địa chỉ nhé, Nic không những sẽ tới sớm, mà còn cho Xim thật nhiều bất ngờ. Nha, tình yêu bé bỏng của tui ~.~

- Ghét quá đi, thứ bảy, 19h nhé, địa chỉ là....

- Ok baby... nhớ baby quá...

Vò đầu, bứt tóc.... Nic vận dụng hết những nơ ron thần kinh có trên não,

Phải nghĩ ra kế gì để Bum không tới tìm mình vào thứ 7 đây....

Nic liều mạng, cầm lấy cái điện thoại, nhắn tin thử vận may:

- P”Bum, tối thứ 7 này em có sinh nhật một người bạn, chắc không đi ăn với anh được rồi?

- Ồ, vậy sao? thật trùng hợp quá, anh cũng đang định nhắn cho em biết, thứ 7 này anh có ký một số hợp đồng nên không tới đón em được.

- Vậy anh cứ đi ký hợp đồng đi nhé!

- Em có cần anh cho người tới đón không?

- Không không, em tự đi được. Thế nhé, P”Bum.

Nic thở phào, mẹ ơi, may quá, đúng là trời không tuyệt đường người mà.

Nói rồi lập tức lên mạng, tìm quà cho Xim.

Bum quay sang một đàn em đứng bên cạnh:

- Tối thứ 7, địa chỉ, thời gian.

- Vâng thưa sếp!

Tối thứ 7, trước một quán Karaoke lung linh đèn.

Nic cầm theo một hộp quà nhỏ, trong đó là một cặp bông tai khá đắt tiền mà Nic phải đắn đo lắm mới hạ quyết tâm mua.

Tán gái thì không được tiếc tiền! Gái càng xinh thì càng không được tiếc!. Và một bó hoa hồng lớn, thơm ngát.

Vừa thấy Nic đến, Xim đã nhào ra đón. Cô nàng hôm nay mặc một chiếc váy màu hồng, bên trên khá kín đáo nhưng lại ngắn, hở ra đôi chân dài trắng nõn nà. Nic lập tức cảm thấy món quà này, xứng đáng!

Đám bạn của Xim thấy Nic tới, mấy đứa huých vai nhau:

- Bạn trai Xim thật đấy,
- Đẹp trai quá
- Anh ấy có cái má lúm duyên quá!
- Bó hoa to và đẹp quá... còn nữa, tay anh ấy cầm quà nữa...
- Số Xim may mắn ghê ta...

Cả bọn láo nháo dắt nhau đi vào.

Phía bên kia đường, có một người vừa phúi đi chút tàn thuốc còn sót lại....

Quán Kara này ngoài trên lầu có các phòng hát, thì lầu dưới cùng là khu ăn uống.

Vì thế rất nhiều khách lựa chọn quán này, có thể vừa ăn tối xong là lên lầu hát được, không phải đi xa,

Cả bọn hơn chục đứa nhốn nháo, vừa chọn xong chỗ ngồi thì Nic cầm tay Xim, đứng dậy:

- Tớ có một món quà, tặng Xim

Trong khi má Xim bỗng ửng đỏ thì Nic cẩn thận mở hộp quà: Một đôi bông tai ngọc trai. Vô cùng xinh xắn. Nic đưa tay lên, gỡ đôi bông tai mà Xim đang đeo ra, cẩn thận đeo vào đôi bông tai mới, trong sự suýt xoa ngỡ ngàng của ngần ấy cặp mắt.

Khi vừa mới đeo vào được một chiếc, bỗng nhiên, có một anh chàng vô cùng đẹp trai tiến tới, Xim cùng mấy đứa bạn gái lập tức nhận ra:

- Thầy bếp!
- Ô sao thầy ấy lại ở đây?
- Vẫn đẹp trai và phong độ như ngày nào a!
- Không lẽ tới vì Xim sao?

- Đúng là gái đẹp, ngồi không cũng có trai tìm, xấu xấu như mình ngồi rót mật ruồi cũng không bầu. Hic

Người đàn ông từ từ tiến tới, Nic há hốc mồm, tay cứng đờ đến nỗi không đeo nổi chiếc bông tai còn lại cho Xim, Xim ngạc nhiên, quay lại:

- O, thầy...Bum...

Bum nở một nụ cười đúng chuẩn trí thức, ngọt tới độ mật đang kết cũng không bằng:

- Có cần anh giúp không?. Nic?

Xong rồi. Nic. đời này thế là hết. Thực sự hết.

Nic ngồi phịch xuống ghế trước sự ngỡ ngàng của cả Xim và đám bạn.

Tiêu rồi, chắc chắn là tiêu rồi! Trong tim Nic như đánh trống ra trận, thì Bum tiến tới, gỡ chiếc bông tai trên tay Nic ra, từ tốn, đeo lại cho Xim

Cả bọn đang khó hiểu bỗng chốc ồ lên:

- Hai hoàng tử và một mỹ nhân!
- Phải tu thế nào mới được như Xim chứ!

Mặt Xim đỏ như một quả cà chua chín mọng. Thực đáng yêu.

Bum chọn một cái ghế, ngồi ngay bên cạnh Nic. Không để mọi người kịp đoán, Bum lập tức ôm lấy vai Nic:

- Tình cờ anh cũng đi ký hợp đồng ở đây, trùng hợp quá?

- Trùng hợp?-

Dĩ nhiên là Nic không tin!. Nhưng Nic đã sai, vi phạm ” điều khoản” không được đóng gói trong thời gian hẹn hò này, nên Nic cũng đành cười gượng:

- Vâng, vâng, trùng hợp, là trùng hợp!

- Em đó nha, Nic, anh nói để anh đưa tới mà không chịu,

Bum vừa nói vừa đưa một ngón tay lên, vuốt má Nic, sau đó, đưa mặt tới cổ Nic, hít một ngụm:

- Thơm quá, ở bên cạnh anh lâu như vậy mà chưa từng thấy em xài nước hoa nha.

- Hay đêm nay, em ở lại chỗ anh, nhé?

Khỏi phải nói, hơn chục đứa, hơn chục bộ da gà. Xim hóa đá:

- Là... là... sao ạ?

Nic chưa nói với các em sao? Bum vẫn dí dỏm như những ngày đứng lớp:

- Anh và Nic, bọn anh... đang hẹn hò..!

- Hẹn... hò? Thầy... và Nic.. sao?

- Đúng vậy, đã được gần hai tháng! Đúng không, Nic.

- À... ờm....

Bum vô cùng vui vẻ, cưng chiều mà ngồi sát lại gần Nic, Nic mặt xám như tro, hai tay đan vào nhau, trong đầu chỉ suy nghĩ, muốn làm sao trốn nhanh khỏi chỗ quái quỷ này!

Xim nhìn thẳng vào Nic, nhưng Nic hoàn toàn không phủ nhận, mà vẫn chỉ ngồi đó. Cả đám bạn bắt đầu cười khúc khích,

Những tiếng cười ấy có thể chỉ là vô ý, nhưng giờ đây lại như một con dao găm thẳng vào lồng ngực Xim, không thể kiềm chế, cô nàng cầm luôn cái nĩa nhọn, ném thẳng về phía Nic,

- Xoẹt,

Bum nhanh chóng đưa tay ra đỡ, một đường máu nhỏ, lập tức rỉ ra.

Cả bọn hốt hoảng, Xim xô đổ cái ghế, nức nở khóc, chạy ra khỏi quán, cả lũ túm tụm chạy theo sau. Nic đứng dậy, muốn đuổi theo, nhưng chút máu ở cánh tay Bum, đã giữ Nic lại,

Đôi khi, một hành động trong vô thức, lại nói lên rất nhiều điều.

Nic đã không đuổi theo, mà lại ngồi lại, đỡ lấy tay Bum, xem xét.

Đến chính Nic cũng không hiểu vì sao, mình lại làm vậy.

Nhưng Bum thì khác, mỉm cười trong lòng. Ván cờ này. Bum thắng.

Bum triệt để nhận ra rằng. Nic không thích người vô sỉ, là dạng người ưa ăn mềm, không ưa ăn cứng, muốn bề cong được Nic, dùng bạo lực chỉ có bề gãy, phải dùng mật mía, từ từ, uốn mới được. Ví như hôm nay, nếu Bum cho người tới, một đường vác Nic rời khỏi quán, Nic sẽ tức đến nhảy bổ vào mặt Bum, nhưng nếu chỉ một vài đường xước da nhỏ, thì hai giọt máu là đủ làm mềm cả một tảng đá....

- Anh điên sao, nếu đó là con dao thì sao?

- Em xót sao?

- Là vì anh đỡ cho tôi thôi,

- Còn cứng miêng!

- Hừ, cho anh đau chết, Nic đẩy cánh tay của Bum sang một bên.
- Hành động trẻ con này của Nic, khiến trái tim Bum càng vui vẻ:
- Đi thôi, tôi không thích chỗ này, có mùi hương của cô ta!.

Sau khi ăn tối,

Chiếc xe dừng đỗ tại một công viên nhỏ.

Nic tò mò:

- Anh mà cũng tới mấy chỗ này sao?
- Anh vẫn còn trẻ mà, mới 24 tuổi thôi.
- Thật đúng là bất ngờ quá nha!

Cả hai chọn một chiếc ghế đá, nhìn ra ngoài khu hồ nhỏ. Nic chất vấn:

- Anh cố tình theo dõi tôi đúng không? Làm gì có chuyện trùng hợp. Xí.
- Em hiểu anh như vậy, anh có nên nói là mình hạnh phúc không?
- Đồ mặt dày, anh tự nhận mình là gay thì thôi đi, còn kéo tôi vào.

Nhìn đôi môi ngọt ngào của Nic, mỗi một lần nhấp máy lại khiến cái má lúm hiện ra. Phải làm sao để được hôn?

Bum khẽ nắm lấy vai Nic:

- Anh sẽ tha thứ cho việc phạm quy của em, Nic, nếu như...

Nic vừa nghe qua, lập tức suy đoán xem Bum định làm gì, muốn chạy,

Nhưng Bum chỉ kéo Nic qua, nói nhỏ:

- Anh chỉ là... muốn hôn em.. một chút...
- Chỉ hôn... một chút?
- Ừm....
- Vậy.....

Không để Nic trả lời, Bum đặt xuống một nụ hôn..

=====

fict 18 H sẽ cố gắng ra trong tối nay.

18. Tình Cờ Yêu - Chương 18: Fict 18: Bumnic (2-h) - Ba Tháng Hay Một Đời Oan Nghiệt?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiếp nối fict 17. ảnh phía trên khá giống với hình tượng của Bum mà mình xây dựng, các bạn chịu khó tưởng tượng ra cái mặt của Bum nha.

=====

Không để Nic trả lời, Bum đặt xuống một nụ hôn..

Nic chưa bao giờ nghĩ tới sẽ hôn một người con trai – đặc biệt lại là người mà cậu đã từng vô cùng ghét này.....

Nhưng... giờ phút này... sao cậu... lại không phản kháng?

Sao cậu lại không muốn đẩy con người này ra?

Vì sao?

Vì sự dịu dàng quan tâm của hắn suốt gần hai tháng qua sao?

Vì có một ngày mình ốm, hắn đã lật đật nấu được bát cháo tới bị phỏng sao?

Bum vô sỉ đâu mất rồi? sao giờ đây.... Lại muốn đắm chìm trong nụ hôn này... nhiều hơn nữa chứ?... Vô thức, đôi mắt khẽ nhắm lại...đôi tay vòng qua, ôm lấy người đối diện....

Bum nhận thấy bàn tay Nic đặt nhẹ lên lưng mình, lập tức mút lấy thêm cánh môi mềm mại đó, đưa lưỡi vào.

Kinh nghiệm phong phú thật đúng là có giá trị.

Mới chỉ hôn môi, đôi tay mới khẽ sờ soạng bên ngoài chiếc áo sơ mi, mà hơi thở của Nic đã trở lên dồn dập.

Thực sự thì, Nic tán gái suốt thôi, nhưng kinh nghiệm trên giường gộp hết lại, đúng bằng một con số 0 tròn trĩnh, làm sao có thể kháng cự lại được mê lực của đôi bàn tay nhuần nhuyễn đầy kinh nghiệm kia chứ.

Vì thế, một chút liếm láp bên tai, một bàn tay luồn vào trong áo khế vằn vê hạt đậu nhỏ,

Một chút đụng chạm nơi giao nhau giữa hai chân, đã khiến cậu em nhỏ của Nic từ từ ngóc dậy...

Biết thời cơ đã đến, Bum dò hỏi:

Lên xe nhé, Nic? để anh giúp em...

Không có tiếng trả lời. Im lặng có được tính là đồng ý không? Bum cũng chẳng cần biết... Một đường kéo Nic lên xe....

Bên lề đường, rèm xe được kéo lên, ghế cũng được ngả ra phía sau...

Không có tiếng nói, chỉ còn là tiếng thở dốc....

Nic, nào, ngoan...

Bum liên tục hôn liếm lên đôi tai nhạy cảm của Nic, với đầu lưỡi vào phía trong...

Ừm,... Bum.... không....

Bàn tay Bum lần mò tới từng nút áo...

Vừa mở được mấy nút... Nic khẽ đưa tay lên cầm lấy cổ tay của Bum:

- Dừng....

- Không, Nic, anh không có ý xấu, anh tuyệt đối chỉ giúp em.

- Anh sẽ không?

- Không, chuyện đó.. anh sẽ chờ...

- Vậy... a... ha...

Không để Nic có thêm thời gian để suy nghĩ, Bum đưa miệng, day nhẹ nhàng lên yết hầu của Nic....

Đôi bàn tay điệu nghệ ấy, luồn xuống dưới cặp quần, nhẹ nhàng, tháo chiếc thắt lưng vướng víu.

Khi khóa quần được mở, Nic hơi ưỡn hông lên, đụng thẳng em nhỏ của mình vào tay Bum.. ra chiều đã rất khó có thể nhịn được...

Nhìn đôi mắt đã như khép lại... Bum biết, Nic đang thật sự muốn đôi tay này lắm rồi...

Bum trêu chọc, lấy một ngón tay, ấn nhẹ lên đầu cậu nhỏ của Nic: thổi chút gió vào tai cậu:

- Nic.... em là xử nam sao?

- Xử nam? Anh... a... Bum... con mẹ nó... a... nhanh một chút....

- Nic, anh thật sự... bị em mê hoặc rồi...

- Bớt nói nhảm!.... Nhanh... chỗ đó... nhanh....

Nic đã từng tự xử nhiều lần... nhưng... đôi tay vụng về của chính mình... không thể nào so được với sự ”thăng hoa ” từ đôi bàn tay của một người khác được, đặc biệt lại là một kẻ như Bum.

Đôi môi đã đỏ mọng vì hôn, trên cổ là những dấu hồng rải rác...

Nic đạt đến cao trào ngay trong tay của Bum....

Những ngày kế tiếp chính là thời gian dần vật vô cùng của Nic.

Vì sao chứ? Lại hôn anh ta?

Lại còn để anh ta giúp mình sóc nữa!

Mỗi lần nhớ đến, Nic lại muốn đập đầu chết đi cho xong!

Thật quá hoang đường....

Làm sao đây?

Xung quanh toàn là hình ảnh của anh ta.

Tệ hại hơn là....

Cũng từ hôm đó, anh ta mới chỉ gặp lại mình đúng một lần, rồi bật tin.

Cái đồ vô sỉ đáng ghét ấy...

Không đáng để mình nghĩ tới....

Nhưng... Tại sao?

Khi không thấy anh ta tới, mình lại... chờ đợi đến như vậy?

Làm cái gì cũng không vừa mắt, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cái điện thoại....

Đã là hơn một tuần....

Mấy lần, Nic hạ quyết tâm, đứng chờ ở phía xa xa, dưới quán Bar đó, mà cũng không thấy?

Không lẽ lại không cần đi làm sao?

Nic chờ tới tận đêm mà không thấy được dù chỉ là cái bóng của ai đó..., bực dọc, đá vào cái cột đèn bên cạnh, tới đau chân...

Vẫn là không liên lạc với mình!. Cứ nghe tiếng xe ngoài cổng là Nic lại chạy vội ra....Lần nào cũng là cái bản mặt đáng ghét của thằng bạn Kla. Nhìn nó với P”no cứ riu ra riu rít thật muốn đá nó ra ngoài cửa. Hừ!

Mỗi buổi chiều, tan học, Nic tự tìm lấy một cái cớ, nán lại, ở cổng trường... nhưng... để làm gì chứ?... hắn ta...không tới!

Không muốn đón xe nữa, Nic lang thang, rảo bước đi bộ trên con đường dài...

Nhớ lại những ngày đầu Bum tới tận trường học đón.. Bất giác, Nic khẽ mỉm cười...

Những ngày ấy, cứ thấy bóng dáng chiếc xe của Bum lại chán ghét tới độ nghĩ ra một trò đùa ác nào đó, hoặc như không thèm lên xe, để Bum phải mặt dày đi theo năn nỉ.

Có hôm đùa quá trớn, đi xa mãi, đến lúc trời mưa, lại đành chui dưới tấm áo khoác của ai đó mà trú tạm....

Quán ăn này... thật quen...

Bum thể mà lại không ăn được cay...

Một sếp lớn có tiếng trong cả một hệ thống bar lại không ăn được cay... có nực cười không cơ chứ? Một hôm nào đó nhân lúc Bum đi vệ sinh, Nic đã thả vào tô của hắn, cả mấy quả ớt nhóc, rồi lấy thức ăn phủ lên, khiến hắn vừa ăn vừa khóc....

P”Bum....

Nic cúi đầu,... thực sự... nhớ một ai đó....

.....

Đêm hôm qua, Nic nằm mơ, thực sự là mơ thấy ác mộng..... ác mộng sao?

Nic mơ thấy... hai người làm tình với nhau....

Bật dậy, Nic chạy vào trong nhà tắm.... Xối nước... nhưng... cậu em nhỏ nhất định không chịu. Cường đến đau... Nic cho tay xuống...

Chuyện này trước đây không phải là quá đỗi bình thường sao?

Nhưng sao hôm nay.... Lại muốn một đôi bàn tay khác....

Cậu em nhỏ bướng bỉnh, tuốt đến mỗi tay mà nhất định không chịu ra...

Nic nhắm mắt lại... đôi môi ấy, khuôn mặt ấy...

Nụ hôn ấy... từng cử chỉ, từng hành động của Bum tối hôm đó, lần lượt hiện ra trong đầu cậu, đôi bàn tay không tự chủ mà vuốt theo những gì có thể nhớ ra... theo cái cách mà người ấy làm...

Lần đầu tiên, cậu tự xử tới bắn ra... lại không phải là vì một cô gái mỏng cong ngực bự....

Nic.... mà tiêu rồi!

Nic đâm vào tường một cái... bàn tay đau tê dại khiến Nic bỗng bừng tỉnh...

Hay là....

Hay là... sờ mó đủ rồi, hôn hít đủ rồi, nhìn thấy cả cơ thể của mình, chơi đùa mình đủ rồi... lại cảm thấy chán ghét không?

Chán ghét ư?

Nic khẽ giật mình, thẳng thốt: Có khi nào? Anh ta lại chán ghét mình?

Thật sự là anh chán ghét tôi sao?. Bum....

.....

Cứ thế dần vặt mình, cứ thế tự suy diễn, tự nghĩ ra đủ viễn cảnh, cho tới tận tối, đầu Nic muốn nổ tung....khi không thể chịu được nữa, Nic quyết định, gọi cho Kla.

Dẫu có thế nào, cũng phải gặp anh ta một lần... dù chỉ là để cắt đứt!

Cắt đứt sao?

Trước đây, mình luôn mong ngày này... mà sao giờ đây... lại ghen đáng tới như vậy?

Tiếng nói của thằng bạn thân qua đầu dây điện thoại, cắt đứt dòng suy nghĩ của Nic. Hít một hơi dài, Nic cố gắng lấy lại bình tĩnh:

- Kla...

- Sao thế?

- À... ừm... có chút chuyện... hồi là....

- Có chuyện gì?

- À... P"Bum... mấy ngày nay... mà có gặp P"Bum không?

- P"Bum sao? Chẳng phải đánh lộn với người ta, nhập viện mấy hôm đó sao?

- Sao... sao cơ? Nhập viện ư?

- Ừm, nhưng về rồi.

- Về rồi? về đâu?

- Nghe nói bị thương nặng lắm, nên quán bar tạm giao cho mấy đàn em xử lý thay. Còn lão thì đi dưỡng thương rồi.

- Mà có địa chỉ không?

- Tao cũng chẳng hỏi.

- Mà cũng là em P"Bum đó!

- Nic, mà đang quát tao sao?

- Ủ, tao quát mày đó, anh mày đó mà không quan tâm gì hết?! bị thương nặng mà cũng không nói gì với tao!. về rồi cũng không nói gì với tao! Ở đâu bây giờ cũng không nói với tao!

- ????!!!!

- Rụp!

Kla khẽ thở dài, thôi xong đời mày thật rồi Nic.

Còn tao, chỉ vì có thằng bạn gốc y như anh của nó, mà lại mất một đồng tiền thua cá cược.

Đúng là con cáo già Bum.

Chỉ trong vòng chưa tới ba tháng, đã có được trong tay thứ mình muốn.

Cũng đúng thôi. Ai bảo, anh lại là anh của tôi cơ chứ?

=====

Nic lập tức gọi điện vào số máy của Bum

Một lần...

Hai lần.....

Ba lần....

Vẫn là không ai nghe máy!....

Trống ngực đập dồn dập...

Trong đời này... ngay cả khi sắp hôn một cô gái ngực bự... cũng không có cái cảm giác hồi hộp đến thế này....

Chỉ có hai lần, một lần trên xe.. hôm đó..và hôm nay... khi nghe tin Bum bị thương....

Nic vội vàng, phi ra ngoài...

Bị thương nặng sao? Cái tên Bum chết tiệt! chẳng phải khoe giỏi đánh đấm lắm sao?

Sao lại để bị thương rồi!. Đợi tôi đến, nhất định đợi tôi đến! Tôi sẽ đánh thử với anh, con mẹ nó, Bum!

Tới quán Bar XX

Nic không quản có đủ tuổi hay không, có ai nhìn hay không, lập tức xông vào quán,

Mấy tên bảo vệ ấy thế mà lại không cản.

Trước đây, khi Bum bận, đã để lại cho Nic một dãy mật mã và dặn dò, khi nào cần gì, nếu không thể liên lạc được với Bum, hãy tới quán bar XX tìm quản lý Sin.

Chỉ cần đọc đúng mã số đó, quản lý Sin sẽ thu xếp.

Nic phi như bay vào trong, vội vã túm lấy một người phục vụ hỏi:

- Quản lý Sin có đây không?

- Dạ có, nhưng không hẹn trước, không gặp được ạ.

- Làm ơn, anh, nói... nói..., cứ nói là tôi sắp chết hay đại loại cái gì đó cũng được....

- Làm ơn đi....

Thấy người phục vụ không đáp trả, tính quay đi. Ngay lập tức Nic móc ví, rút mấy tờ có giá trị lớn ra, đưa cho anh ta.:

- Xin anh đó...

- Ày, thôi được rồi.... nể mặt tiền mà tôi sẽ thử. Tên cậu là gì?

- Nic, Technic.

Người phục vụ gọi lên, chỉ là thử hên xui, nhưng không ngờ quản lý Sin sau khi nghe thấy cái tên này, lại liền đích thân xuống. Khiến kẻ này phải một trận hoang mang.

Trước khi xuống lầu, Quản lý Sin vui vẻ mà gọi điện cho Bum:

- Technic đã tới, thưa sếp.

- Đã tới?

- Vâng,

- Chính xác chứ?

- Chính xác.

- Tốt lắm, nhớ những lời tôi đã dặn. Mau chóng đưa cậu ấy tới.

Lại nói, quản lý Sin thực sự cũng không hiểu nổi.

Vài ngày trước, Jacky có xô xát với mấy đàn em tàn dư của Max. Chỉ bị thương có một chút ở ngực, chẳng qua là bị một đường dao lam dẫu dưới áo đối phương rạch qua, đối với người như Jacky thì vết thương đó chẳng khác gì bị muỗi cắn.

Chẳng qua là rách chút da.

Vậy mà không hiểu sao, Jacky lại tự tung tin khắp nơi rằng mình bị thương khá nặng. Dù cho đàn em vô cùng khó hiểu và hết lời khuyên Jacky, vì tin đồn như vậy dường như là tối kỵ trong nghề này, nó sẽ ảnh hưởng khá lớn tới chuyện làm ăn của Jacky.

Nhưng Jacky không những không nghe, đã thế còn đi dưỡng thương ở một biệt thự bìa rừng. Quyền quản lý tạm thời giao lại cho Sin,

Có ai lại đi dưỡng thương vì một con muỗi cắn không?. Cả đám đàn em thực sự không thể hiểu nổi!

Quản lý Sin vừa bước xuống,

Nic thoáng nhìn thấy ăn mặc khác với đồng phục phục vụ ở đây, liền nhảy tới:

- Cho hỏi, ông có phải là quản lý Sin không?

- Đúng vậy... cậu là Technic?

- Đúng, đúng... đây là mã số... Nic vội vàng ghé vào tai Sin đọc mã số.

- Vâng, Jacky cũng đã dặn qua. Cậu cần gì?

- Tôi.. tôi chỉ muốn biết... hiện giờ, P” Bum đang ở đâu?

- Chuyện này... thật sự khó nói!

- Tôi có mã số!

- Vậy... hay để tôi chở cậu đi? nhân tiện, tôi cũng đang có chuyện muốn báo lại với Jacky

Đúng là cậu được ước thấy. Nic đang mong chết đi được ấy chứ. Liên tục gật đầu, hối thúc quản lý Sin nhanh một chút.

====

Trong khi đó, biệt thự bìa rừng:

Bum đã mang theo một đàn em băng bó vết thương khéo nhất bọn và một đám bông băng

- Kìa băng chỗ này nữa,

- Sếp... sếp à,, chỗ này có bị thương sao?

- Không nói nhảm, tôi nói băng là băng!
 - Vâng.. nhưng... em nhớ là sếp chị bị thương chút ở ngực đã khỏi rồi mà?
Tên đàn em khó hiểu vừa băng chằng chặt khắp người Bum, vừa gãi đầu.
 - Nói ít thôi, đây, băng cả ở đây nữa...
 - Dạ? cả ở chân nữa ạ?
 - Xong rồi xong rồi, biến về chỗ của cậu đi.
- Quả thực, nói Bum bây giờ trông như một cái xác ướp, thì cũng không ngoa một chút nào,

Khi Nic tới,

Bước vào phòng,

Bước chân sững lại....

Một P”Bum hơn chục ngày trước còn tới đón cậu, còn là một kẻ vô cùng đáng ghét... nhưng cũng vô cùng khỏe mạnh... sao giờ đây....

Nic tiến lại gần giường...

Cả người Bum bông băng trắng toát... phần da hở không được mấy phần.. mắt nhắm nghiền... Thỉnh thoảng lại nhúu mày vì đau... vì đau sao?

Tuy đã nghe quản lý Sin nói về vết thương của Bum... nhưng... quả thực...Nic không thể tưởng tượng ra nổi!

Nic ngồi xuống cạnh giường... nắm lấy bàn tay đầy chặt bông băng của Bum....

Không... trời ơi.... Không... vậy mà mình đã nghĩ anh ấy không tới đón mình...

Vậy mà mình đã nghĩ anh ấy là một kẻ tệ hại...

Thì ra....

Nic bật khóc nức nở....

- P”Bum.. đồ tồi! là chính anh đã hứa... sẽ bảo vệ tôi

- P”Bum... là chính anh đã hứa... chính anh....

Bum nằm trên giường, khó nhọc mở mắt ra:

- Nic...

- Sao em lại tới đây?

Nic nghe thấy tiếng thều thào của Bum. Lập tức giường đôi mất mọng nước lên, hỏi:

- Anh thấy sao rồi? có chỗ nào.... Mà còn có chỗ nào hở đâu!

Nic không kiềm nổi mà bưng mặt khóc hu hu như một đứa trẻ... Cậu thật sự... không thể tưởng tượng nổi....

- Anh không sao. Nic

- Còn nói là không sao?

- Anh thực sự không sao!

- Con mẹ nó, anh bớt nói nhảm đi...

Nic gạt nước mắt:

- Tại sao không nói cho em biết?

- Anh... thật sự không muốn làm em lo lắng. Nic.

- Không...

- Nic,.. em mê người quá rồi... anh không thể chịu được...

- Bum... a...

Bum ngoạm lấy đầu vú của Nic mà nhay, khiến xung quanh ngực Nic, toàn là những dấu răng nhỏ...

Nic nhắm mắt, cái má lúm lại hiện ra...

Bum lập tức xoay mình lại, làm ra tư thế 69, để cậu em nhỏ của mình, trước miệng Nic, đồng thời cũng ngậm lấy cậu nhỏ của Nic...

Bỗng được bao trùm bởi miệng của Bum, Nic gần như tê dại, trong đầu không còn bất cứ một thứ gì khác ngoài tình dục... Nic cũng há miệng... đặt phân thân của Bum vào trong miệng

- Aaaaaaaaaa... sướng quá... Nic... em mút nó đi... cho anh....

- Ừm... Bum... của anh... anh... của em...a... anh cũng... liếm nó...

Cả hai khẩu giao cho nhau trong tiếng rên rỉ không ngừng....

Nic ra trước.... Cậu muốn rút ra khỏi miệng Bum nhưng Bum giữ hông cậu lại...

Nuốt hết từng giọt tinh mà cậu xuất ra... Nic có vẻ không thể tin nổi:

- Bum... anh...

- Chỉ cần là của em... với anh.... Mọi thứ đều tuyệt... kể cả... chỗ này....

- A.... không... lạ...

Bum nhanh nhẹn xoay lưng Nic lại, đi thẳng một ngón tay vào bên trong, ôm Nic từ đằng sau., hai hạt đậu nhỏ trên ngực Bum không ngừng cọ sát với da lưng mềm mại của Nic...bàn tay còn lại của Bum liên tục vuốt ve khiến cậu nhỏ của Nic lại muốn ngồng dậy... khoái cảm và sự tê dại nhanh chóng khiến Nic không còn đề phòng.

Bum đặt thêm một ngón tay vào hậu huyệt Nic, khẽ thì thầm:

- Nic., cho anh... cho anh...

Nic đã ra, nhưng Bum thì chưa... phân thân của Bum bây giờ nổi đầy gân xanh, dường như... không thể kìm nổi nữa...

Bum với tay lấy lọ bôi trơn, đổ ra tay...

Sự lạnh lẽo nơi cửa huyệt khiến Nic muốn co người lên phía trước:

- Phịch....

-

Bum không hề báo trước, không hề cho ngón tay thứ ba vào mở rộng...

Cũng không để cho Nic kịp suy nghĩ hay trốn tránh, Lập tức đưa cậu em to lớn của mình, đi thẳng vào... một nhịp... hai nhịp... dồn dập.... liên tục....

- A... Nic... của em... chặt quá.... ưmmmmmm

- Nic... Nic.... sướng chết anh rồi...aaaaaa

- Nic.....!!!!!!! a..... Nic... tuyệt quá....

-

Nếu đau, thì vẫn có thể kêu..... nhưng... Nic đang là đau tới muốn xỉu!... không thể hét lên nổi.... cổ họng nghẹn đắng... nước từ trong hốc mắt... bỗng trào ra....

Dưới từng cú hích mạnh liên tiếp của Bum.... Nic trước khi mơ màng, chỉ có thể tự nhủ lấy một câu:

- Con mẹ nó... tiêu thật rồi...

Nic ngất lịm.

Làm người yêu của một kẻ bá đạo vô sỉ lại còn giàu thì có gì mà không tốt?

Chẳng bao giờ biết xấu hổ là gì: tốt chứ sao. Dẫu sao thì anh ta cũng đẹp trai!

Vô liêm sỉ, cũng có cái giá của vô liêm sỉ!

Một bạn có người yêu vô liêm sỉ cho hay/

—————hoàn BumNic—————

tối nay thực sự mình có việc bận nên ra chấp trễ, đồng thời nếu đọc có chỗ nào chưa xuôi mong được thông cảm

19. Tình Cờ Yêu - Chương 19: Fict 19: Tumtar- Cùng Trời Cuối Đất- Ngọt

Ngữ cảnh Fict 19:

Là sự tiếp nối của fict 2 và fict 6:

Tóm tắt sơ lược các phần trước.

Mẹ Tar và bố P”Tum kết hôn. 2 anh em Tar+ Tum tuy dưới danh nghĩa là anh em nhưng không hề chung dòng máu.

Tar đã từng bị cưỡng hiếp tập thể, nên trái tim rất nhiều vết thương. Tum biết điều này.

Trong fanfict 2. Mình đã viết về ngữ cảnh 2 người bộc lộ tình cảm và có H lần đầu tiên giữa 2 người.

Trong fanfict 6. Bố mẹ của Tum Tar đã biết chuyện của 2 anh em và ngăn cản. Tar tự tử khi biết Tum sẽ đính hôn với cô gái khác. Tar được cứu sống.

Trong fanfict 19. Mình sẽ viết về câu chuyện tiếp theo đó.

Mình tự đặt tên của mẹ Tar là dì Thara,

Bố Tum là chú Pit.

Bà nội Tum là bà Bay

Tựa fict 19: Yêu một người, không phải chỉ là yêu thanh xuân của người ấy

Mà là yêu tới từng nếp nhăn trên khuôn mặt của người.

=====

Sau khi từ bệnh viện trở về,

Biết được việc P”Tum đính hôn với cô gái kia, chỉ là giả, và bố mẹ của hai người cũng dường như chấp thuận. Sức khỏe của Tar đã dần ổn định và khôi phục.

Vì Tum còn phải học, nên đã về lại Bangkok trước, dì Thara cũng đã nhanh chóng hoàn tất các thủ tục với trường bên Paris, để chuyển Tar về học tại một trường ở Bangkok.

Trong lòng Tum như nở ra hàng ngàn bông hoa, thơm ngát như mặt hồ phủ đầy sen trắng...

Cuộc sống này khi đã bước qua được ranh giới của sinh tử, của tổn thương, thì con người ta lại càng cảm nhận được hương vị ngọt ngào tới từng kẽ gió...

Hôm nay, Tar sẽ về nước... Cả đêm qua Tum không ngủ được...

Chỉ mãi ngắm nhìn cơn mưa đêm...

Ai bảo trời gieo hạt mưa ngâu?

Làm trái tim ta cứ thấm sâu,

Ngẩng đầu nhìn nghiêng ngoài cửa sổ,

Ai bảo trời gieo hạt mưa ngâu?

Ai nói cứ mưa đêm là buồn? Ai nói cứ mưa đêm là sâu thương vô hạn?

Tum vươn cánh tay, chạm khẽ lên ô cửa sổ...

Từng hạt, từng hạt mưa.. nhẹ nhàng vỗ... tạo thành một giai điệu thật ngọt ngào... thật nhưng nhớ... thật vui vẻ...

Mưa chẳng qua chỉ buồn, khi thật sự trong lòng ta có tâm tư.

Mà nếu cái tâm tư ấy, lại đang rục rờ như một bông hoa e thẹn đón nắng mai...

Thì cơn mưa lại vô tình tạo ra một bản nhạc thật hoàn hảo, tô đẹp thêm cho chính những nấc thang thăng hoa của tình yêu..

Trong lòng Tum bây giờ... tràn ngập hai từ.... hạnh phúc...

Sân bay, ngày sum họp.

Vừa nhìn thấy bóng dáng dì Thara và Tar xuất hiện,

Trái tim Tum như đập rộn rã thêm, vội vàng bước tới, Tar cũng đã trông thấy Tum, mỉm cười, đôi má lúm theo đó mà hiện lên.

Mấy ngày về nước, chờ đợi, Tum dường như không để ý tới cảm giác của ai nữa, ôm chặt lấy Tar vào trong lòng...

Tar đón nhận cái ôm ấm áp ấy, buông tay khỏi nắm cầm valy, đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình, lên tấm lưng rộng rãi của Tum... khẽ xiết..

...Tar... cuối cùng, ngày chúng ta được ở bên nhau.. cũng đã đến....

Thời gian ngưng đọng lại từng phút giây... Không có bất cứ lời nói nào được thốt lên, chỉ có hai trái tim chung nhịp đập và hơi thở ngọt ngào hòa quyện vào nhau....

- Ừm...

Thara đã bắt đầu có một vài ánh mắt nhìn lại, liền hắng giọng. Tum không nỡ mà buông Tar, trong khi Tar lén nhìn mẹ rồi ngại ngần cúi xuống.

Thara mỉm cười, đối Tum nói:

- Tum, con chờ có lâu không?

- Dạ không thưa dì, nào, để con rách hành lý phụ cho...

Thực lòng, Thara thật hạnh phúc thay hai đứa nhỏ, trải qua bao nhiêu chuyện như thế, cuối cùng vẫn là có thể ở bên nhau. Nhưng một số chuyện bây giờ, vẫn chưa thể nói cho rõ ràng được, ngồi trên xe, thấy Tum như muốn đặt Tar ngồi cả vào trong lòng, bàn tay hai đứa chưa hề buông khỏi nhau. Thara khẽ thở dài...

Buổi tối,

Đã lâu lắm trong gia đình mới có một bữa ăn tràn đầy tiếng cười nói và vui vẻ đến thế, nhưng cuối bữa, việc cần nói, ba Tum, vẫn phải nói.

Thấy thái độ nghiêm túc của ba mẹ, Tum và Tar đều cảm thấy khá căng thẳng, dì Thara vội trấn an hai đứa:

- Ba mẹ chỉ là muốn dặn dò một chút thôi,

- Có chuyện gì vậy mẹ? – Tar nhìn Thara, dò hỏi.

Ba Tum không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề:

- Ba mẹ có thể chấp nhận hai đứa ở bên nhau. Nhưng ba mẹ yêu cầu hai đứa phải giữ kín chuyện này.

Tum và Tar nhìn nhau, Tum hỏi lại ba mình:

- Tại sao vậy ba?

- Ba cũng không chắc lắm, nhưng ba đoán chỉ còn một thời gian ngắn nữa là bà nội con sẽ công bố quyền thừa kế. Ít nhất từ giờ tới khi đó, hai đứa đừng có biểu hiện gì khiến cho bên ngoài phải nghi ngờ.

- Ba à?

- Tum- Thara lên tiếng- ba con nói đúng đó. Dù là hai đứa có ở bên nhau thì cũng không nên làm mất quyền thừa kế của con. Chỉ cần cố gắng một thời gian nữa, sau khi con chính thức được pháp luật thừa nhận, thì các con có thể công khai ở bên nhau, đến lúc đó ba mẹ sẽ không cản.

- Tum, Tar. Hai đứa phải biết rằng cuộc sống còn dài, không thể chỉ vì nhất thời mà làm hỏng chuyện một đời được.

- Dạ, con hiểu,

Tar vội vã lên tiếng, sau đó quay sang phía P" Tum, nở một nụ cười:

- P" Tum. Nếu vì Tar mà anh mất đi quyền thừa kế, Tar sẽ không vui đâu...

Đáp lại nụ cười trong trẻo ấy, Tum không nói nhiều, chỉ khẽ nắm lấy bàn tay ấy, áp sâu vào trong tay mình, đưa lên miệng, hôn nhẹ một ngụm.

- Được, nếu Tar muốn.

Pit và Thara thấy một màn mật mía như vậy, đều muốn cười, Pit vừa đứng dậy, vừa trêu chọc bọn nhỏ:

- Tuy ta nói là không thể hiện ra bên ngoài, nhưng trước mặt hai ông bà già này, cũng đừng có quá như thế chứ?

- P" Pit, lũ nhỏ xấu hổ đó!

- Xấu hổ? Thara, em không biết đó thôi, Tum thậm chí còn đã hỏi anh xem có thể dọn luôn sang phòng Tar ở không đó?

- Thiệt tình... Lên nhà đi, cái lão già này...

Thara đâm nhẹ vào lưng Pit, hai người kéo nhau lên trên lầu.

Dưới bàn ăn, mặt Tar đã đỏ như quả gấc chín vì bị ba Pit trêu ghẹo.

Tum thấy vậy, ôm gọn cả Tar vào lòng, đặt lên trên đùi mình, hôn lên má Tar, lại càng thêm vào:

- Đúng vậy, ba cũng chỉ nói là ở bên ngoài thôi, chứ đâu có nói là không được thân mật với em ở nhà?.

- P" Tum!

Tar đã xấu hổ đến độ tai cũng muốn đỏ lựng. Tum thấy vậy, liền thẳng lưng lên một chút, hôn lên vành tai Tar:

- Tar.. anh thực sự rất nhớ em...

- Tar.. cũng vậy....

Tum nhẹ nhàng đưa bàn tay của Tar lên, vết cứa trên cổ tay lưu lại một đường sẹo mờ nhỏ... Tar đưa mắt nhìn theo vết sẹo:

- P”Tum... thật sự.. anh không chê Tar dơ bẩn sao?. Còn yếu đuối... tới mức tự tử nữa...

- Tar... anh không biết phải nói sao cho em hiểu được hết tình yêu của anh...

- P”Tum... nhưng quá khứ ấy... Tar chưa một ngày nào được thực sự quên đi...

Nếu sau này, một ngày nào đó, anh thực sự rời bỏ em... tới một nơi mà em không thể tìm thấy anh được...

Tum không để Tar nói hết câu, bèn xoay người Tar lại, hôn lên đôi môi ấy:

- Tar... không cho em nói những điều như vậy....

- Nhưng..

Tum trao tới cho Tar một nụ hôn dài....

Tar...

Tar... anh không bao giờ, không bao giờ ghét bỏ em hết.... cũng sẽ không bao giờ rời xa em....

Anh không biết nơi nào là cùng trời cuối đất, chỉ cần góc chân trời nào có em, nơi ấy liền có hạnh phúc và tình yêu của anh....

Từng thứ thuộc về... linh hồn của em, cơ thể của em... đối với anh... nếu ngàn vạn lần đáng quý...

Tum bế Tar đặt lên ghế, rồi quỳ một chân xuống trước Tar, đưa tay, khẽ tách hai chân và mở khóa quần của Tar xuống...

....Chú chim nhỏ non nớt bại lộ trong không khí...run rẩy... giữa một đám cỏ nhỏ..., cả người Tar như yếu ớt mà muốn khép đôi chân lại...

Tum đưa đôi mắt dịu dàng nhìn Tar:

- *Đừng sợ, Tar...là anh...P”Tum....*

- *.....P”Tum...*

Tum đưa tay nâng chú chim nhỏ ấy lên, cúi đầu xuống giữa hai chân Tar... bắt đầu hôn lên... từng chút một.... Hai cánh đuôi non nơi gần với chút đồng hoang đó, bắt đầu xuất hiện những dấu hôn đỏ hồng....

Chiếc quần giờ đây trở lên thừa thãi, được Tum cẩn thận đặt sang một bên....

- *A... P”Tum.. anh không cần...*

Tar cắn chặt môi...

- *Tar...nếu em muốn, thì hãy cứ kêu lên...*

- *P”Tum.... Tar....*

- *Đừng xấu hổ... anh.... Là anh muốn nghe..*

- *A... P”Tum... đừng... liếm nó nữa....*

- *Như thế này sao? Tar..*

Tum lập tức đưa cậu nhỏ của Tar vào hân khoang miệng mình. Chú chim nhỏ đã bắt đầu cứng tới nóng..., Tum lấy lưỡi đảo quanh chú chim nhỏ nhẩn khiến Tar gần như mất kiểm soát:

- *Ư... P”Tum,,*

- *Đừng.. a... ha.... Ưm.... Tar... khó chịu....*

Khoái cảm mà Tar nhận được lớn đến nỗi cậu chỉ có thể ngả người ra sau ghế, hai tay vò lấy tóc của Tum mà rên thêm lên những tiếng nhỏ trong cổ họng:

- *Ưm.... Tum...*

Mồ hôi trên trán Tar dần lấm tẩm.. cậu không thể chịu nổi kích thích như vậy...

Bởi vì quá yêu ư? Quá muốn ư? Hay chỉ đơn giản, là người đang kẹp giữa hai chân cậu kia... là P”Tum....

Người duy nhất trên đời này dù đã biết tới quá khứ như nhục của cậu, lại nguyện ý coi cậu như một viên pha lê...

Người mà giờ đây... đang ngậm lấy thứ dục vọng dâng trào của mình....

Tar dường như chìm ngập trong khoái cảm và hạnh phúc tột độ...

Xuất ra... Tum không tránh, mà nuốt xuống...

Tar ngưng nghịu tới đỏ mặt:

- P”Tum...

- Anh yêu em.. Tar.... Yêu tất cả mọi thứ thuộc về em...

Tum khẽ đứng dậy, hôn lên tóc, lên trán.. và dần tới đôi môi của Tar...

Hơi nóng từ trong người Tum tỏa ra theo những nụ hôn nồng nàn ấy...

- Tar... anh có thể không?

- P”Tum... đừng hỏi....

- Được chứ?

-

Không nghe thấy tiếng trả lời... chỉ là cái dụi đầu vào lồng ngực Tum.. khẽ cọ....

Tum đưa tay, lại một lần nữa, bế Tar lên, dời tới giường....

Ngọt ngào ư? Chưa đủ,

Hạnh phúc ư? Chưa đủ,

Không có bất cứ từ ngữ nào, có thể diễn tả được cảm xúc trong trái tim của hai con người đang yêu và đang hòa làm một...

Chỉ đã từng yêu nhau tới chết

Mới hiểu thế nào là đau thương,

Cũng chỉ đã từng sắp mất đi

Mới hiểu thế nào là bảo vật.

Thứ tình ái đó, ngày càng đậm đà, tỏa hương say như men rượu ủ càng lâu ngày lại càng nồng nàn....

Một buổi tối, khi Tar đi học về,

Tar bước vào cửa, tuy P“Tum đã nói hôm nay có việc, không thể đến đón, nhưng Tar vẫn thật mong có thể nhìn thấy P”Tum ở nhà..

Vừa đặt chiếc túi xuống ghế, chuẩn bị với tay lấy cốc nước uống, thì có điện thoại của Type:

- Alo. P”Type?

- Tar, em tới địa quán XX ngay nhé, Tum xảy ra chuyện rồi!

- P”Tum....

Cốc nước trên tay Tar chưa kịp uống, đã trượt tay vỡ tan tành dưới sàn nhà,....

Trăm ngàn miếng thủy tinh, vỡ ra lại giống như đang lao về phía trái tim Tar mà găm lại...

- P”Tum....

Tar lao ra khỏi nhà...

Chiếc taxi vừa dừng, Tar lập tức như nhảy khỏi xe, nhanh nhất có thể, vừa gọi điện cho Type, vừa chạy vào quán

- Alo, P"Type! Em tới rồi,

- Em lên lầu đi,

- Lên lầu? dạ...

Tar vừa đặt chân lên trên lầu....liền giật mình, ngỡ ngàng...

- Túp.... Túp...

Hai quả pháo giấy được nhân viên phục vụ và Type, bật mở, ngay lập tức những chùm giấy óng ánh được tung ra, trải đầy trên người Tar và dưới sàn....

Type nháy mắt với Tum rồi dời đi, trong sự ngỡ ngàng của Tar...

Tar dường như bất động... quan sát...

Cả một gian phòng tràn ngập hoa hồng trắng tinh khôi và thơm ngát...

Những trái bóng bay hình trái tim, kết thành từng đôi... treo rủ từ trên xuống...

Phía trên kia, những ngọn nến lung linh được trải đầy dưới chiếc ghế cao mà Tum đang ngồi..., chiếc đàn ghi ta, lập tức theo những ngón tay của tình nhân, vang lên một giai điệu....

Every night in my dreams

I see you, I feel you

That is how I know you go on

Far across the distance

And spaces between us

You have come to show you go on....

<https://youtu.be/hhxM3RJxJK0>

Một bài hát, có hay hay không, nửa phần phụ thuộc vào việc ai là người hát bài hát ấy,

Một giai điệu, cả trăm ngàn người đã gảy qua, nhưng lại chỉ có một người khiến ta cảm được những ý tứ trong đó....

Trong những giai điệu du dương của tình yêu. Tar khẽ bước tới chiếc bàn bên cạnh Tum, ngồi xuống... Tum nở một nụ cười... hai kẻ đang say đắm ấy, trao cho nhau ánh mắt trêu mến, đầy thương yêu....

Ngón gậy cuối cùng vừa dứt, Tum đưa tay vào túi áo, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, hướng về phía Tar:

- Tar, anh chưa từng cho em một lời tỏ tình chính thức... Hôm nay...

- P”Tum...

- Tar... làm người yêu anh? Được chứ?

- P”Tum...

Tum mở chiếc hộp, bên trong là một đôi nhẫn cặp được thiết kế khá đơn giản. Tar ngượng nghịu”:

- P”Tum.. Tar rất muốn... nhưng... ba Pit nói rằng... thời gian này...

- Tar...

Tum ôm gọn Tar vào lòng, hôn lên trán Tar một chút:

- Tuy bây giờ chưa thể đeo, nhưng anh vẫn muốn em cất giữ chúng.

- P”Tum, được.

- Anh muốn hôn người yêu của mình. Tar đồng ý không?

-

Dưới ánh nến lung linh, những chùm bóng bay lắc lư theo từng nhịp gió, một chút pháo giấy tung bay lấp lánh... ánh đèn mờ ảo phủ lên nụ hôn của hình bóng hai người... in ra một màu hạnh phúc....

=====

- Tách!.

Phía bên kia đường, có kẻ mỉm cười, cất lại chiếc máy ảnh vào trong túi. Xe rời bánh.

=====

Sáng hôm sau, tại nhà bà nội Tum,

- Thưa bà, có bưu phẩm.

- Bưu phẩm?

- Vâng thưa bà.

Bà Bay không nghĩ ra rằng mình có bưu phẩm nào hẹn được giao tới nhà riêng như vậy. Đón chiếc bì thư trong tay, bà ra hiệu cho mấy người làm gần đấy ra ngoài hết.

Bàn tay tuy không còn trẻ trung nhưng vẫn đầy sức sống, mở chiếc bì thư khá dày

- Những tấm hình!....

Đôi mắt của bà như chân chì, như hoang mang, như không thể tin...

Bà ngả người ra sau ghế, đưa tay lên trán, khẽ day.

=====

Mấy ngày sau, cuối tuần, nhà Tum.

- Thara, nhanh, dọn cái này đi,

- Kìa Tar, con là đầu bếp đó, sao món đó còn chưa xong vậy?

- Tum, đừng bâu lấy Tar nữa, con cứ đứng kè kè vậy sao thằng bé nấu được?

Thara không hiểu ra sao nữa:

- P”Pit. Chỉ là bà nội tới chơi thôi, có gì đâu mà anh cứ xoắn xít lên vậy chứ?

- Sao không vội cho được, chúng ta phải chuẩn bị thật kỹ. Biết đâu được hôm nay bà nội đến lại vì chuyện thừa kế thì sao?

- Anh cũng thật là... Thara lắc đầu..

Tum thật sự không giỏi nấu ăn, đối với cậu việc củ cải có màu trắng thì là màu trắng thôi!, cũng không phải là củ cải đỏ lại hợp hơn với món này, củ cải xanh sẽ ngon hơn khi dùng với món kia... Thế nên, công việc chủ yếu ở bếp của Tum, là lâu lâu tranh thủ ba mẹ không có nhìn tới, mà hôn trộm người yêu một chút, khiến mặt ai đó lại phát đỏ.

Tar rất đáng yêu, thực sự đáng yêu...

Trước đây, Tum vẫn thường trách bố mẹ đi rông rã. Giờ đây, cậu lại chỉ muốn tham lam một chút, cứ mỗi đợt ba mẹ đi công tác, là Tum lại vác cả chăn cả người Tar sang phòng mình...

Hay có đêm chỉ là chờ Tar ngủ say sưa, mà nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, vòng tay qua eo nhỏ.... Để sáng hôm sau, cậu bé nhỏ khi mở mắt lại tặng lại Tum một nụ cười hờn dỗi...

Người ta nói đúng, ăn vùng bao giờ cũng ngon hơn là ăn đến bữa. Lén lút như vậy, vùng trộm như vậy, lại khiến thứ tình cảm đó càng không thể dấu nổi nữa.

Bà nội Tum đã tới, trong bữa ăn bà cực kỳ vui vẻ,

Cuối bữa, khi cả nhà vừa dọn dẹp và bưng trà lên. Bà mới dò ý:

- Tum à, chuyện đính hôn của con tới đâu rồi?

Chỉ là một câu nói đơn giản,

Người không có ý thì trống đánh trên đầu cũng vẫn là không có ý.

Kẻ đã có tình thì tiếng lá rơi cũng được coi như tiếng sấm.

Tar khẽ cúi mặt, Tum lập tức đưa tay xuống dưới bàn, nắm lấy tay cậu.

Thấy thái độ của mọi người đều lạ. Bà Bay lại hỏi tiếp:

- Sao vậy?

Pit vội vàng vừa nói vừa nắm tay Thara:

- À... không không... rất tốt! rất tốt...

- Vâng vâng, rất tốt, vẫn tốt thưa mẹ.

Bà Bay xua tay:

- Hai cái đứa này, ta đang hỏi cháu ta, Tum. Chúng này là bố mẹ, đính hôn thay nó được sao mà trả lời?

Pit lập tức đưa mắt ra hiệu với Tum.

Bàn tay Tum cầm lấy tay Tar dưới bàn, nhưng...trong lòng Tum bây giờ toàn bộ đều là trống rỗng, Tar lập tức lên tiếng:

- Thưa bà, P”Tum ngại đó, con vẫn thấy.. vẫn thấy... anh ấy.. có tốt!

- Thật sự sao, Tar?

- Dạ... thật sự...

Bà Bay nghe nói như vậy, chỉ mỉm cười, nhắc lấy ly trà:

- Vậy thì tốt quá!. Ta nghĩ cũng lên tính tới chuyện kết hôn sớm đi.

- Kết hôn sao?

- Bà... nói kết hôn sao?

Trái tim Tar bỗng nảy lên...

- Sao ta thấy không khi có vẻ căng thẳng quá vậy?. Chuyện kết hôn không phải quá bình thường sao?. Nếu Tum kết hôn với cô bé đó. Trong lễ kết hôn, ta sẽ công bố vị trí kế thừa cho con, đó chính là quà cưới.

Ngón tay Tar ở dưới bàn, không còn nắm lấy tay Tum nữa, bắt đầu buông thõng, rời rạc...

- Không!

Tum bỗng nhiên đứng bật dậy:

- Không, con sẽ không kết hôn!

Trước sự ngỡ ngàng của cả gia đình, thì bà Bay lại dường như không không có biểu hiện gì, từ từ nhấp một ngụm trà, đặt ly xuống bàn:

- Cho ta một lý do.

- Con...

- Tum! – Pít quát lên – Ngồi xuống!

Nhìn đôi mắt đỏ au của Pít, Tum gần như bất lực, ngồi thụp xuống.

- Như vậy, các con thu xếp càng sớm càng tốt việc kết hôn đi, phía bên cô gái đó, ta sẽ đích thân tới nói chuyện.

Kết hôn ư?....

Tar dường như sắp khóc, bản tính yếu đuối khiến những giọt nước mắt chỉ thiếu một chút là lăn xuống...

Tum nhìn người yêu thương của mình đau lòng.... Mà trái tim thất lại.... không.... ngón tay Tum khẽ vuốt qua vết sẹo nhỏ trên cổ tay Tar.... Cái cảm giác uất nghẹn nơi đầu họng khi nhìn thấy Tum trên chiếc bàn cấp cứu ngày ấy... những giọt nước mắt mờ sương khẽ gọi tên mình trong mơ màng khi tỉnh lại.... Bông băng

trắng muốt bao bọc lấy cổ tay mà cũng chính là sinh mạng nhỏ nhoi ấy...đã suốt chút nữa thì mất đi... vì mình....

- Không!,

- Không, con sẽ không kết hôn... bởi.... con đã có người mà mình yêu thương.

- Tum! – Thara và Pit dường như đồng thanh.

Bà Bay khẽ nhúm mày:

- Sao vậy? cô gái nào may mắn có được trái tim của cháu trai ta vậy?

- Không... đó là một người con trai.

- Con trai? Ta có nghe nhầm không?

- Bà không nghe nhầm, không những là một người con trai, mà người ấy còn đang ngồi ở đây, ngay bên cạnh con!

Tum quả quyết, đưa hai bàn tay đang nắm lấy nhau, đặt lên trên bàn trước con mắt ngạc nhiên và thất vọng tột độ của Pit.

Tar vì bất ngờ mà kêu lên:

- P”Tum... anh....

Tum quay lại, mỉm cười, đưa tay còn lại, nhẹ nhàng lau giọt nước mắt vừa rơi trên má Tar:

- Tar... anh không muốn phải dấu diếm thêm nữa... Chỉ là chúng ta yêu nhau, chúng ta cũng không làm gì sai hết!

Sau đó quay sang phía bà nội, Tum nói:

- Tar, người con trai này, chính là người mà con yêu. Con sẽ không kết hôn với bất kỳ ai khác, ngoài cậu ấy.

Đan hai tay vào nhau, đặt lên trên bàn. Bà Bay chậm rãi nói:

- Con suy nghĩ kỹ chưa?

- Bà, con yêu em ấy, là thật lòng, và cũng là điều duy nhất không thể thay đổi!

- Con phải hiểu rằng, mặc dù ta rất yêu quý con, và cũng rất thương cậu bé đáng mến này. Nhưng ta sẽ không chấp nhận giao quyền thừa kế cho con, nếu con là Gay.

- Kìa mẹ - Pit gần như nhảy dựng lên:

- Tum, mau xin lỗi bà đi, mau rút lại những lời nói đó!

Bà Bay phẩy phẩy tay ra điều bảo Pit ngồi xuống:

- Tuổi trẻ bao giờ cũng bông bột, chúng những tưởng những thứ mình suy nghĩ bao giờ cũng là đúng. Tum, con phải rõ, một gia đình hoàn thiện cần có sự gắn kết của những đứa con. Tar có thể sinh con cho con sao?. Tình yêu chỉ là thứ cần, không phải là thứ đủ, liệu các con có thể bên nhau được bao lâu?

- P”Tum....

-

Vài phút đã trôi qua trong yên lặng.

Tum vẫn quyết nắm chặt tay Tar, bình tĩnh nói:

- Nếu bà muốn cháu trở thành một kẻ dám làm không dám chịu, một kẻ phản bội lời hứa, bỏ rơi người đã từng vì mình mà đau lòng đến chết đi... Một Tum như thế, cũng không có tư cách gì để nhận quyền thừa kế.

-

- Bà. Cháu chấp nhận. Vì cậu ấy, vì con người này. Cháu chấp nhận tất cả sự trách phạt của bà, dù cho tất cả thế gian này quay lưng lại, cháu cũng sẽ không buông tay!

Nhìn hai bàn tay lồng vào nhau trên bàn càng xiết chặt, Bà Bay không nói gì thêm, lặng lẽ đứng lên:

- Ta cho con thêm thời gian suy nghĩ, bất cứ khi nào, con đều có thể thay đổi câu trả lời của mình.

- Sẽ không!

Buổi tối hôm đó, Tum nằm bên cạnh Tar, ôm lấy người yêu nhỏ vào lòng:

- Tar, em phải tin tưởng anh.

- P”Tum... em cũng chưa từng nói qua rằng không tin anh...

- Tar,... anh có thể từ bỏ tất cả, ngoại trừ em...

- Sau này nếu Tar già đi, xấu đi....

Tum khẽ đưa tay vào áo Tar, nhéo nhẹ:

- Đồ ngốc, anh lớn tuổi hơn em đó!

Tar kéo Tum lại, lần đầu tiên, chủ động hôn lên đôi môi Tum:

- P”Tum... em thật sự... rất yêu anh....

- Tar... em thế này, có phải lại muốn anh làm người xấu không?

- P”Tum...

.....Yêu một người, không phải chỉ là yêu thanh xuân của người ấy

Mà là yêu tới từng nếp nhăn trên khuôn mặt của người.....

Một thời gian,

Sau khi Tum quyết định công khai với bà nội và mọi người về tình yêu ấy,

Pit vẫn chưa thực sự nguôi giận, nhưng niềm hạnh phúc như tỏa ra từ những nụ cười, những hành động của hai đứa con, khiến ông đã vơi đi một phần.

Dẫu sao thì bà nội cũng đã tạm hoãn thời gian đưa ra công bố về người thừa kế chính thức khỏi gia sản ấy.

Pit dù tiếc, nhưng cũng không thể làm gì hơn, ít ra như thế nhưng vẫn còn chút cơ hội.

Với lại, Thara hết lời khuyên nhủ, thuyền to đón gió lớn,

Người có trong tay nhiều tiền chưa chắc đã có được hạnh phúc thực sự, những lời nỉ non bên gối ấy, khiến cho Pit cũng bắt đầu thấy bình tâm hơn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tar đi thực tập tại một nhà hàng sang trọng.

Dẫu sao, công việc của đầu bếp học hỏi tại các nhà hàng mới là thiết yếu nhất.

Thế cho nên, để "làm lành" với hai đứa con, ba Pit đã chuẩn bị một món quà nhỏ cho Tar....

Vừa bước vào phòng Tum, thấy mở cửa, lại nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, ông đoán là hai đứa đã chuẩn bị đi, liền bước xuống cầu thang:

- Thật là tức chết!

Pit nhìn cái cảnh trước mắt mà không nhận được:

Chỉ là đưa nhau đi làm thôi, mà còn đang làm gì?

Hôn nhau giữa cửa nhà! Lại còn dính chặt như keo thế kia, khéo chừng gỡ phải rách áo mới rời nhau ra được mất, bọn trẻ bây giờ.... Haiz...

Đừng có nghĩ Pit không biết, đáng lý món quà này là tặng từ tối qua, nhưng khi hai vợ chồng vừa kéo nhau tới trước cửa phòng Tum thì một màn rên rỉ của hai đứa khiến hai vợ chồng lâu năm còn phải đỏ lựng mặt mà rút lui!. Thật không ra sao... nói thế... mà bất giác Pit lại mỉm cười...

Thôi thì... lại rút lui vậy, cho chúng hôn nhau thêm một lát....

=====

Nhân dịp 20-10 mình gửi lời chúc tới tất cả các bạn gái + gái có trym (-.-)

Lời chúc vui vẻ hạnh phúc và đầy yêu thương nhé!

20. Tình Cờ Yêu - Chương 20: Fict 20: Tumtar- Cùng Trời Cuối Đất - Ngược

Ngữ cảnh fict 20:

Là sự tiếp nối fict 19.

Trong fict này có sự xuất hiện của người thứ 3.

Tựa fict 20:

Những việc đã từng trải qua trong cuộc đời, thực tế con người ta chưa bao giờ quên đi,

Chỉ là ai sẽ là người có đủ khả năng để gọi lên được ký ức đau thương hay hạnh phúc đó.

=====

Hôm nay là ngày đầu tiên Tar đi thực tập tại một nhà hàng sang trọng.

Dẫu sao, công việc của đầu bếp, học hỏi tại các nhà hàng mới là thiết yếu nhất.

Tum đưa Tar tới nơi, dặn dò cẩn thận một lượt rồi mới lưu luyến mà tạm biệt:

- Tar, anh đi nhé?

- P“Tum, P”Tum yên tâm, Tar nhất định sẽ cố gắng học hỏi!

Nhìn theo chiếc xe lăn bánh, Tar mỉm cười,

Tar bước vào, chấp tay vái chào quản lý Nar – một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi:

- Chào chú Nar, cháu là Tar ạ!

Do đã qua một đợt phỏng vấn trước đây, nên quản lý của nhà hàng lập tức nhận ra Tar. Đối với cậu bé ngoan ngoãn đáng yêu này, ông vô cùng có thiện cảm ”

-Ồ, cậu bé đáng yêu của chúng ta tới rồi sao?

- Dạ vâng ạ, hôm nay chính là buổi đầu tiên cháu tới thực tập tại phòng bếp ạ.

- Được rồi, cháu có đem theo hồ sơ đầy đủ chứ?

- Dạ vâng, một số hồ sơ gốc còn thiếu cháu đã bổ sung ạ.

- Tốt lắm!

Quản lý Nar đưa tay đón lấy bộ hồ sơ, giở ra kiểm tra sơ, sau đó giở đồng hồ lên:

- Vẫn còn sớm, ta sẽ đưa cháu đi thăm quan một chút nhé.

- Dạ vâng ạ!, Tar mỉm cười để lộ ra hai cái núm đồng tiền xinh xắn.

Vừa dẫn Tar lên tầng, quản lý Nar vừa nói:

- Cháu làm ca ngày, 7h30 sáng bắt đầu và nghỉ lúc 15h chiều, cháu hãy tranh thủ khoảng thời gian rảnh để học hỏi thêm với các đầu bếp chính, còn đến bữa trưa, khách đông hơn cháu sẽ ra phục vụ cùng các bạn nếu cần.

- Dạ cháu biết, xin chú cứ yên tâm!

- Nào, đây là phòng tài chính, vì chúng ta cũng thường xuyên phải đưa các món ăn tới những nơi họ gọi phục vụ tận nhà, nên một đôi khi cháu sẽ phải ghé phòng này để lấy hóa đơn để mang đi theo.

- Dạ!

Tar có vẻ khá hứng khởi và chăm chú nghe hướng dẫn của quản lý Nar,

Bước tới một căn phòng đang khóa, Quản lý Nar chỉ lướt qua và chỉ tay:

- Còn đây, căn phòng này là của Cậu chủ,

- Cậu chủ ạ?

- Ừm, một tuần cậu ấy chỉ tới đây 2 tới 3 ngày thôi, nói chung cháu cũng không cần quan tâm đến,

- Là chủ của nhà hàng sao ạ?

- Đúng vậy, nói chung tính cách cậu ấy không được hòa nhã lắm. Nếu có việc gì thì cứ tìm ta. Nào, giờ ta đưa cháu xuống phòng bếp để chào hỏi một chút.

Tar vâng dạ đi theo,

Phòng bếp gồm có 4 bếp chính và 2 phụ bếp, Tar được tính nữa là gồm 7 người. Tất cả đều là con trai và hầu hết đều đã có gia đình, Tar là nhỏ tuổi và cũng là nhỏ nhất trong tất cả. Vừa nhìn thấy Tar, một anh bếp chính đã trêu chọc:

- Ui cha, quản lý Nar, sao nhà hàng lại tuyển một cô gái nhỏ vào đội bếp thế này?

- Đúng vậy đó, sao bảo chỉ tuyển nam??

- Ha ha....

- Này nha, nhỏ nhắn như vậy có bê nổi 1 khay thức ăn không?

Tiếng trêu đùa của mấy người làm Tar khá ngại ngùng, quản lý Nar thấy vậy đành dẹp yên:

- Mấy cái người các cậu, đối xử với cậu bé này cho tốt đó!, đừng có trêu người ta nữa.

- Dạ, em chào các anh ạ!. Rất mong được các anh chỉ bảo thêm ạ!

- Được lắm nhóc, lại đây xem có thể làm gì nào..

Quản lý Nar rời khỏi phòng bếp, với lấy túi hồ sơ của Tar, trước giờ thực tế ông không quan tâm nhiều tới những sinh viên tới thực tập tại quán. Nhưng Tar là một du học sinh giỏi, nhận được rất nhiều đánh giá tích cực của giáo viên.

Nên Quản lý Nar thực sự muốn nếu Tar thực tập ổn, sẽ giữ lại làm bếp chính ở đây.

Đang cầm sắp hồ sơ của Tar, thì một chiếc xe dừng lại trước cửa quán.

Thấy chiếc xe quen thuộc tới, lập tức mấy người bảo vệ chạy ra mở cửa xe:

- Chào cậu chủ!

- Ừm,

Keo một thân tây trang lịch lãm, bước khỏi xe tiến vào trong quán.

Quản lý Nar bước tới

- *Chào cậu chủ!*

- *Quản lý Nar, lên phòng tôi một chút...*

- *Vâng, thưa cậu chủ.*

— —

Trong phòng:

- *Sắp tới có một khách hàng đã liên hệ đặt một bữa tiệc đính hôn. Bữa tiệc này rất lớn và có nhiều chính khách.. Tôi và quản lý Nar phải đích thân tới.*

- *Vâng, thưa cậu chủ, tôi đã nghe nói qua.*

Keo đưa tay lên cằm, khẽ miết:

- *Nếu chúng ta giành được hợp đồng này, thì tiếng tăm của nhà hàng sẽ vươn xa.*

- *Vâng, chắc chắn rồi, thưa cậu chủ.*

- *Ông chủ động liên lạc với bên đó sắp xếp thời gian, dẫn theo một người nhanh nhẹn chút để ghi chép lại. Không được để có bất cứ điều gì sơ suất.*

- *Tôi đã hiểu.*

- *Được rồi,*

Liếc qua trên tay Nar, Keo nhúm mày:

- *Ông đang cầm gì vậy?*

- À, chỉ là một bộ hồ sơ của một sinh viên mới vào thực tập.

- Có vẻ như công việc của ông rảnh rồi quá rồi?

- Là cậu bé này có chút đặc biệt thôi.

- Hừ, mấy đứa oắt con mà có gì đặc biệt, được rồi ông ra ngoài đi, tôi còn có việc.

Quản lý Nar bước ra ngoài,

Ông không còn lạ gì tính cách của cậu chủ Keo nữa, nhưng như thế, cũng đã là tốt lắm rồi...

Cách đây vài năm, cậu chủ là một thằng nhóc vô cùng hư hỏng, đánh nhau, hút cần, chơi đá, không thiếu một thứ gì,

Cứ dăm ba ngày là ông bà chủ lại phải tới đồn để chuộc cậu về. Riết rồi ông bà giao cậu luôn cho một luật sư, khi nào vào đồn thì gọi thẳng cho luật sư ấy.

Đột nhiên, cách đây 3 năm, Keo thay đổi.

Mọi người cũng khó hiểu y như việc vì sao cậu lại trở lên hư hỏng vậy.

Keo nằm lì trong phòng vài ngày,

Sau đó đến đánh nhau với lũ bạn chơi bời của cậu 1 trận tới chừa mặt. Cậu bán cả chiếc xe thể thao yêu thích nhất của mình, lấy tiền, đi tìm một ai đó...

Và rồi, cả gia đình vui mừng tới chết lặng khi nghe Keo tuyên bố, sẽ trở lại trường học.

Người nhiều tật, thì thường cũng có tài. Cái tài của Keo chính là việc kinh doanh làm ăn trên thương trường, Mới chỉ có một năm, Keo đã đủ sức thuyết phục cha mẹ để tiếp nhận trong tay liền lúc 3 nhà hàng nổi tiếng của thành phố.

Quản lý Nar, chính là quản gia của gia đình Keo, đã nhìn cậu lớn lên, từ khi còn là một đứa nhỏ. Bố mẹ Keo vì không tìm được người tin cậy, nên đã giao lại việc Quản lý chuỗi nhà hàng cho Nar, giúp sức cho con trai của mình.

=====

Buổi chiều hôm ấy, Keo rời khỏi, Khi chiếc xe của Keo lăn bánh..

Thì một chiếc xe khác cũng vừa tới...

Tar vừa thay ra bộ đồng phục, nhìn thấy, liền chạy ra,

Tum bước xuống xe, trên người vẫn là một bộ đồng phục sơ mi trắng, ca vát và quần tây đen.

Tar đặc biệt thích nhìn Tum như vậy, rất đĩnh đạc, rất ấm áp...

- P”Tum....

- Tar... Xem em kìa, mồ hôi này...

Tum đưa tay lên, lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt Tar. Tar mỉm cười, theo hành động mở cửa xe của Tum bước lên:

- Sao P”Tum lại tới đón em được vậy? Không phải hôm nay anh sẽ tan học trễ sao?

- Vì Tar, anh luôn sẽ tìm ra cách nha!

Tum cương chiều mà nở một nụ cười tươi với Tar. Tar nũng nịu”

- Nói đi, lại là trốn tiết đúng không?.

- Không có, Tar, anh đã không nghỉ trưa luôn để làm cho xong bài tập và nộp sớm đó!

- Sao cơ? P”Tum... Sau đường như vậy nữa, quán này rất gần trạm xe bus, Tar có thể bắt xe về được!

- Tar... hôm nay là ngày đầu tiên người yêu đi làm, anh sao có thể để em đi xe bus về chứ?

- Cũng chưa phải là đi làm mà?

- Em đó, lúc nào P”Tum cũng chỉ muốn ủ trong lòng, thật không muốn em đi làm sớm như vậy chút nào....

Cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong lòng Tar,,tan ra...ngọt.... như vừa nhấp một ngụm mật...

Còn gì hạnh phúc bằng bàn tay của người mình yêu thương, nhẹ chấm mồ hôi trên trán, sau buổi đầu tiên đi làm còn đầy ngỡ ngàng...

=====

Đêm hôm ấy...

- *Không!, không! Buông tôi ra! Thả tôi ra!*

- *Không, không, van xin các người...*

- *Aaaaaaa!!!!!!*

Tar, Tar.... Tum dùng hết sức, lay Tar dậy:

- *Tar, mở mắt ra đi, là anh đây, P”Tum đây....*

- *Không.... huc... huc....*

Tar mở choàng mắt... Giác mơ kinh hoàng từ nhiều năm trước lại hiện về...

Tar bật khóc nức nở trong lòng Tum...

Trời ơi.... Tar run rẩy, cuộn tròn người lại....

Đã lâu lắm rồi... tại sao? Hôm nay... lại mơ thấy giấc mơ này....

- *P”Tum...*

- *Anh ở đây, Tar, em đừng sợ... nào... ngoan...*

- *.....*

- *Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, anh vẫn luôn ở đây, bên cạnh em...*

=====

Thấm thoát, đã hai tuần kể từ ngày Tar đi làm,

Các anh đầu bếp chính không còn trêu chọc Tar nữa, hơn ai hết, mọi người trong phòng bếp đều thấy Tar thoát nhìn chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại vô cùng chăm chỉ, thông minh, những món ăn, cách bài trí, mọi người chỉ dạy Tar đều nắm được.

Tar cũng cảm thấy rất vui vẻ với công việc này,

Cho tới một buổi sáng,

Khi Tar vừa chuẩn bị bước vào nhà hàng, thì trông thấy một người gần đó vứt một bịch rác ngay trước cửa lối đi, Tar không suy nghĩ gì nhiều liền quay trở lại,,

Két.... Tuýt tuýt..

Tiếng thắng xe phanh gấp làm Tar giật nảy mình, ngã nhào ra đường.

Người đàn ông trên xe bước xuống, tiến tới muốn đỡ Tar dậy....

Đôi tay của người Keo đang giữa không trung... cứng đờ.... Không thể tin vào mắt mình...

Tar chết lặng.... Chính Tar cũng không thể tin nổi.... Lại gặp lại hắn ta....

Những ký ức ngày đó lại hiện về... gương mặt này.... Gương mặt này.... Tar cả một đời không bao giờ có thể quên!

Tar đứng dậy, bật chạy,... Chỉ biết điên cuồng lao về phía trước.... không một lần dám ngoảnh lại phía sau.... Dù chỉ là một phút giây...

Đến khi đã kiệt sức.... Tar thu đôi chân của mình lại, ngồi bên vệ đường... khóc ra từng tiếng....đút đoạn... nước nỏ....

Keo như một người mất hồn, đờ đẫn bước vào trong phòng...

Thả người xuống ghế....Keo nhắm nghiền đôi mắt lại....

Người mà hắn tìm kiếm bao lâu nay... lại có thể gặp lại được một cách tình cờ đến điên rồ như thế!

.....

Vài năm trước, vào một buổi tối khi nhận được lời khích bác rủa rề của đám bạn... Keo đã cùng với chúng...
Hăm hiếp một cậu bé...

Đôi mắt sợ hãi ấy, cổ hết sức dễ gãy dựa.... cả người... toàn là vết trầy xước, rách da...

Một đám giữ lấy cơ thể nhỏ bé đó, từng đứa một, đưa cái thứ bẩn thỉu của mình, thúc vào... Không hề có
một chút nương tình...

Cho tới khi...nơi hậu huyệt... toàn là máu....

Cho tới khi... Đường như... là chỉ còn những hơi thở... tàn lụi... thoi thóp... bi ai...

Da thịt ấy, con người ấy...Ngay sau khi lũ bạn dờn đi, Keo đã quay trở lại, ngoai trừ vết máu dài trên đất...
những âm thanh van xin trong đau đớn và tiếng khóc nức nở còn vang đầy bên tai.. thì không còn gì khác!

.....

Thời gian có thể vô tình trôi qua, nhưng thứ Keo không thể nào quên được lại chính là cái khoảnh khắc khi
khảm sâu thứ dục vọng của mình vào con người đau thương bé nhỏ đó. Keo đã đi tìm, nhưng không thấy...
không hề thấy một mảy may tin tức của cậu bé đó...

Đã có một khoảng thời gian Keo như phát điên, cố chìm mình vào trong dục vọng... nhưng dù là làm tình
với bao nhiêu người, với bao nhiêu cách thức... cũng không thể nào trỗi dậy được cái khoái cảm kịch liệt kia...
Bất kể là khi nào, ánh mắt bi ai đó, đều cuộn lại trong lòng Keo một mớ tơ khó gỡ....

Người mà suốt ba năm qua cậu tìm kiếm....lại là người ở ngay trước mặt cậu!

... Tar...bằng bất cứ giá nào... anh sẽ phải có được em!

=====

Tar cũng không biết, mình đã ngồi khóc tới lúc nào, và bằng cách nào Tum có thể tìm thấy cậu....

Bế Tar trên tay, một mảnh người lạnh ngắt và đôi mắt đã sưng đỏ vì khóc, trái tim Tum như trăm ngàn
mũi kim đâm vào rướm máu....

Tar... vì sao vậy? Vì sao lại không nói cho anh? Vì sao vậy? Chẳng phải chúng ta là người yêu sao? Tar....

Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi được đặt ra...

Nhưng Tar chỉ trả lời bằng những tiếng khóc và cố gắng ôm chặt lấy P”Tum...

Về đến nhà, nhẹ nhàng đặt Tar lên giường... Tum muốn quay đi lấy chút nước... Tar liền giữ tay Tum lại:

- P”Tum... đừng đi!

- Được, anh sẽ không đi đâu hết, em ngủ một chút, được không?

- Không, không... em sẽ không ngủ! Em muốn được nhìn thấy anh, em sợ khi mình nhắm mắt lại... Không, không... Tar liên tục lắc đầu....

- Anh ở đây, anh ở đây, Tar. Dù cho anh không hiểu đã xảy ra chuyện gì... nhưng nhất định là anh sẽ luôn ở bên em... ngoan...

Tum ôm chặt lấy Tar vào trong lòng, không hề rời đi nửa bước, cho tới khi hơi thở của Tar đã đều đều bên vai....

Tum nhẹ nhàng đặt Tar xuống...

Đưa bàn tay khẽ vuốt lên mái tóc mềm mại, Tum thì thầm:

- Tar... vết thương ấy... sâu tới cỡ nào... anh cũng sẽ lấp đầy lại cho em...

Trong khi đó:

Sau một hồi suy nghĩ, Keo tới phòng của quản lý Nar...

- Hồ sơ, đưa tôi hồ sơ gốc của cậu ta!

- Hồ sơ gốc? của ai thưa cậu chủ?

- Cậu bé mới vào làm, tên Tar.

- À, vâng, nhưng sao lại cần hồ sơ gốc ạ? Tôi đã đăng ký với bên bảo hiểm xong, có thể ngày mai sẽ trả lại hồ sơ gốc cho cậu ấy nộp lại về trường.

- Không được!. Đưa tất cả đây!.

Nói rồi không đợi quản lý Nar kịp phản ứng, Keo tự mình kéo tủ hồ sơ ra, cầm trên tay:

- Đi pháp. Tar... thảo nào... tôi đã muốn lật tung cả Bangkok này nên, mà vẫn không thể tìm được em!

- Tar... bằng mọi cách, anh phải có được em.!

Đôi mắt sâu của Keo khẽ phát ra những tia sáng nhẹ, ánh mắt điên cuồng ấy, là ánh mắt mà quản lý Nar đã từng nhìn thấy, từ ba năm về trước...

Tar sao?... Liệu có phải chăng?... Người mà cậu chủ luôn tìm kiếm bấy lâu nay...không lý nào...

Dự cảm của một người làm cái công việc hàng ngày phải cúi đầu dưới tâm lý khách hàng như ông, thường rất chính xác. Là điềm gở.

Tar thức dậy, khẽ nhìn sang bên cạnh. Tum vẫn còn đang ngủ, có lẽ...

Cả đêm qua Tum dường như là thức trắng để bao bọc lấy mình...

Tar khẽ cựa mình.. chỉ một chút... Tum lập tức thu cánh tay, ôm chặt thêm....

Tar mỉm cười... thật sự không muốn dậy nữa..., chỉ muốn quên đi hết hiện tại, chỉ muốn được nằm ủ trong lồng ngực êm ái của P”Tum...

Áp tai lên đó, khẽ đếm theo từng nhịp đập....

Trái tim này, lồng ngực này, bờ vai này... P”Tum...

Em có thể dựa vào đó chứ? – đâu là cả một đời?

Tiếng tin nhắn, Ticktoc, khiến Tar khẽ giật mình... với tay lấy cái điện thoại.

“Cậu bé ngoan, mừng vì gặp lại. Nếu muốn lấy lại hồ sơ gốc, hãy đến địa chỉ xxx ”

-.....!!!!

Là.... hấn.... sao?

Tar ngồi hấn dây, khiến Tum cũng theo đó mà tỉnh giấc;

- Tar,... em ngủ không ngon sao?

-

Không nghe thấy tiếng trả lời, Tum lập tức phát hiện ra điều gì không đúng,

Cầm lấy chiếc điện thoại trên tay Tar, liếc qua dòng tin nhắn, Tum dường như đã lơ mơ hiểu ra chuyện gì ”

- Tar... chuyện này là sao? Có kẻ muốn uy hiếp em sao?

- P”tum... Tar.... Thật sự.. Tar không biết nữa.... Sao lại gặp lại hấn!. Sao lại gặp lại hấn!

- Tar... bình tĩnh lại, kể cho P”Tum nghe...

Tum giữ lấy hai vai Tar, cố gắng để Tar nhìn thẳng vào mặt mình.:

- Tar, em phải tin anh, nói cho anh biết có chuyện gì.. chúng ta cùng nhau giải quyết, có được không?

- P”Tum... Tar...

- Em đã quên rồi sao? Là ai đã cùng anh nguyện một đời này! Nếu như những chuyện như vậy mà em giấu anh...thì anh đau lòng lắm đó Tar!

- P”tum... là... chuyện là....

Tại địa chỉ xxx – một trong số 3 nhà hàng mà Keo đang sở hữu,

Trong phòng riêng của Keo.

Keo nâng ly rượu nhỏ, nhìn sâu vào từng giọt rượu... như muốn thấy hình ảnh của ai đó, khảm sâu... Keo nhấp một ngụm:

- Tar... đời này, em chính là của anh.

Có tiếng gõ cửa phòng:

- Dạ thưa ngài, có người muốn gặp...

Đã tới rồi sao, thật mau lẹ... Tôi còn nghĩ em sẽ mất thêm một đoạn thời gian chứ... Tar....em đúng là ngoan..

Keo vừa mở cửa, người trước mắt lại không phải là Tar,

Một cú đâm giáng ngay giữa mặt Keo, do bất ngờ,

Keo dường như ngã dúi về phía sau.

Người dẫn Tum lên, lập tức bị giật mình, hô hoán gọi bảo vệ,

Tum như một người không còn lý trí, mất hết kiểm soát, lao đến, túm lấy cổ Keo:

- Thằng chó! mày đã làm đến thế với Tar, mà giờ lại còn uy hiếp em ấy sao!

-!!!!

- Mày có phải là người không!

- Tar? Mày là gì của Tar?

- Búp!

Thay cho câu trả lời, là một cú đâm thứ hai trực tiếp giáng xuống

Keo chỉ mất một lát đầu choáng váng, cũng nhanh chóng lấy lại thế, đánh trả.

Tiếng đồ đạc rơi vỡ, giấy tờ, bay lộn xộn trên bàn...

Đám bảo vệ lao vào, không mất nhiều thời gian đã khống chế được Tum:

- Tao sẽ cho mày phải trả giá, thằng khốn!

Đáp lại sự giãy dụa của Tum, Keo lập tức đạp thẳng chân lên bụng Tum:

- Hự..

- Đó là để trả cho hai cú đấm, sao? một mình dám tới đây, cũng không phải là dạng vừa, nói, Tar đâu?

- Đừng mở miệng thối của mày nhắc tới tên em ấy, mày không đủ tư cách đâu!

Keo tiến sát lại nâng cằm của Tum lên:

- Chỉ cần mày đưa được em ấy đến đây, tao lập tức thả mày, thấy sao?

Tum nhổ một bãi nước bọt lên mặt Keo:

- Cút ra khỏi em ấy! loại dơ bẩn!

- Ha, rồi. Là bạn trai của nó sao? Ha ha, sao nào? Sau khi trải qua chuyện kinh tởm đó, lập tức cậu bé đáng yêu của tôi trở thành gay sao?

- Thằng chó, cầm cái mõm chó của mày lại!

- Nói cho tao biết? mày là gì của Tar?

- Tao chính là bạn trai, là người yêu, là người tình của Tar, là tất cả của em ấy!

- Mày.... Mày.... Mày đã ngủ với Tar?

- Hằng đêm, là hằng đêm tao đều áp ử em ấy trong vòng tay tao, còn loại chó như mày, đến mở miệng gọi tên em ấy cũng không xứng!

- Bốp!

Một phát tát vừa rơi trên mặt Tum, Keo nắm chặt hai tay... Tar... kẻ nào dám có được em ngoài anh, anh sẽ cho nó sống dở chết dở.

- Dán kín mồm nó lại, dẫn đi.

- Vâng, thưa cậu chủ.

Tum bị mấy tên to khỏe tổng lên xe, dắt tới một căn phòng nhỏ cách đó vài con phố.

Sau khi kể cho Tum nghe về việc kẻ đã từng hãm hiếp mình, giờ đây lại muốn giở trò...

Tum đã không thể kiềm chế mà chạy như bay ra khỏi nhà, Tar đã cố gắng ngăn cản, nhưng không được....

Vì không muốn Tar đi theo mình nên Tum đã đóng lại cửa phòng...

Tar thực sự không biết phải làm gì hơn...

Tar không thể khóc được nữa...

Giờ đây... phải tìm ai... phải làm gì.... Không!. Không... bằng mọi cách không thể để Tum xảy ra chuyện được... người hãm hiếp, là mình... không phải Tum...

Có tin nhắn tới....

Đôi bàn tay lạnh lẽo run rẩy... cầm lấy chiếc điện thoại...

Một đoạn video được gửi tới... Tum đang bị trói chặt nằm dưới sàn nhà... Bên cạnh là hai tên to khỏe đang dùng sức đập liên tiếp lên người.... Tum nằm đó.... Dường như... đã hết sức kháng cự....

Đôi mắt của Tar như tê dại.... Không.... Không.... Không thể nào....

Một cuộc điện thoại đến ngay sau đó,... Tar không biết mình đã nghe thấy gì....

Cố gắng phá vỡ âm thanh từ trong cổ họng bỗng rất. Tar chỉ có thể trả lời:

- Được.

Tại một căn phòng nhỏ, Tar vừa được dẫn vào, lập tức nhìn thấy Tum đang nằm dưới sàn,

Tar vội vàng muốn lao tới thì bị một bàn tay túm lại:

- Sao vậy? Thực sự là bạn trai của em sao?

- Keo.....

Tar muốn vùng ra nhưng Keo ôm chặt cậu lại:

- Tar... anh thực sự nhớ em tới phát điên!

- P" Tum... P" Tum... anh có nghe em nói không? Mau tỉnh lại.... P" Tum

Tum vì đau mà dường như đã ngất xỉu... nghe tiếng gọi, trong mơ màng, cố gắng mở đôi mắt đã sưng húp vì vết máu bầm:

- Tar... sao em... lại tới đây...?

- P" Tum...

Tar dùng hết sức, cắn một phát vào tay Keo đang ôm mình, Keo bị giật mình, chỉ chờ có thể, Tar chạy lại chỗ Tum, nâng người Tum dậy:

- Trời ơi.... Không... Tum... chúng đã làm gì với anh?

- Tar.. mau... rời khỏi... đây... Chúng...

Tar ngoảnh mặt lại, đối với Keo, hét lên:

- Các người không phải người sao?

Keo lập tức xông tới, kéo Tar lên, ghì chặt vào người,:

- Anh cũng không muốn xử nó tới mức này, có trách thì chỉ trách nó là bạn trai của em mà thôi!

- Đồ khốn, buông tôi ra!

- Tar.. nghĩ đến cảnh người mà anh mong nhớ suốt ba năm, giờ lại trong vòng tay của một tên khác, anh thật sự không chịu được!

- Keo... anh điên rồi sao? tôi và anh có gì với nhau! Chỉ là một ký ức đáng buồn thôi!

Keo hất hàm, hai kẻ lập tức tới, lôi Tum đi.. Tar với theo trong vô vọng:

- Không!, không P”Tum.. các người thả anh ấy ra....

Keo dùng sức, giữ chặt lấy cằm của Tar, ép Tar phải đối diện với mình:

- Đúng, là tôi điên, tôi đã điên vì em, Tar!. Chỉ một đêm đó mà suốt ba năm tôi không sao quên được! Ánh mắt của em, cơ thể của em, tiếng van xin rên rỉ đó của em đã đốt cháy tôi tới 3 năm!

- Keo... không....., xin anh, xin anh đừng làm hại anh ấy!

- Nhìn tôi!

- Keo... tôi thật sự sẽ quên chuyện khi xưa... chỉ xin anh.. xin anh buông tha tôi...

Đôi mắt Keo giờ đây đã đỏ ngầu, dán sát miệng mình vào tai Tar:

- Không, Tar.. đừng cầu xin anh.. anh không muốn em cầu xin anh, anh chỉ muốn em yêu anh thôi.. Chúng ta có thể không? Tar... anh hối hận rồi... Hối hận vì ngày đó đã điên cuồng như thế.... Tar,... cho anh một cơ hội được không?

- Keo,.. thật sự cầu xin anh... thật sự cầu xin anh....

Tar gần như quỳ xuống dưới chân Keo...

Không!. Không đời nào!. Em lại vì kẻ đó mà quỳ xuống dưới chân anh như thế!

Keo như đã không còn một chút kiên nhẫn nào, lập tức, nhấc bổng cả người Tar, ném lên trên giường, ép chặt người Tar xuống dưới nệm:

- Tar, để anh nói cho em biết! từ bây giờ, em chính là người của anh.

- Không!, Keo, tránh xa tôi ra....

Sức lực của Tar, không thể đẩy nổi một kẻ cuồng dâm như Keo lúc này, càng cố sức giãy giụa, Keo lại càng như phát điên mà xé toạc quần áo trên người Tar...

- P”tum... không... không....

Keo lập tức bị cái tên vừa phát ra từ miệng Tar kích động, bóp chặt lấy cổ Tar:

- Nếu như em không ngoan ngoãn một chút, tôi lập tức giết chết nó!

- Keo... không...anh điên rồi sao? Anh không sợ quãng đời còn lại của mình phải ở trong tù sao?

- Tar,... Bởi vậy... chính bởi em quá là ngây thơ nên mới có thể làm tôi phát điên vì em....

- Anh....

- Đi tù sao? Trên đời này, còn có việc gì dễ hơn việc dùng tiền che mờ cả pháp luật chứ!

- Keo... không...!!!!!!

- Tôi nhắc lại: nếu em không ngoan ngoãn, tôi sẽ thực sự mang xác nó tới cho em xem

- P”Tum....

Hình ảnh Tum nằm bệt dưới sàn nhà... trên người đầy khắp các vết thương...

Không... P”Tum.... Không thể nào....

Lại là vì em sao.... Anh không thể nào... chết sao?... sẽ không... Tar sẽ không để cho anh....

Tar khẽ nhắm đôi mắt lại, hai tay buông thõng... không còn phản kháng....nước mắt,.. cứ thế... từ trong hốc

mắt... tràn xuống dưới khuôn mặt tái nhợt....

Keo như một con thú, không kiềm chế, liếm mút khắp thân Tar, mặc sức chà đạp...

Đưa miệng mình mút lấy đôi môi đã vương đầy nước mắt của Tar....

Keo giằng hết những thứ quần áo vướng víu khắp người mình quăng xuống đất,

Đói khát mà cấu xé con mồi của mình, không một chút thương tiếc, hai bàn tay xoa lên cánh mông mềm mại của Tar mà nhào nặn,

Miệng mút rồi cắn tới sưng đỏ hai hạt ngọc nhỏ....

Cả một thân Tar... chỉ còn lại là những dấu răng... rớm máu....

Như xưa.... Cũng vẫn là.... Như xưa.. sao?

- Mở miệng ra, Tar!

Keo đưa thứ dơ bẩn ấy, vào miệng Tar, liên tục thúc vào họng, khiến Tar gần như không thể thở...nước mắt gần như không thể kiềm mà liên tục, liên tục rơi xuống.... trong tiếng rên rỉ đầy khoái cảm của Keo....

P”Tum... Tar... thực sự không muốn sống....

.....Có thể chết đi ngay lúc này được không? P”Tum....

Em có thể... chết đi vào giây phút này... được không....?

=====

Khi đến tìm Keo để bàn về chuyện hợp đồng,

Thấy một căn phòng lộn xộn, cùng với những lời tả vội của nhân viên,

Quản lý Nar đã biết, dự đoán của mình, là chính xác...

Không thể... để cậu chủ.. phạm thêm sai lầm nữa...

Quản lý Nar lập tức nhắc điện thoại lên....

Khi thứ dục vọng đáng sợ chỉ còn cách một chút là xâm nhập vào cơ thể của Tar,

Thì một nhóm người, ập tới.

Keo vội vàng lấy một chiếc khăn gần đó, che hạ thân, đứng dậy:

- Bọn mày mù sao?

- Thưa cậu chủ, nhận được lệnh của ông chủ, mời cậu lập tức đi theo chúng tôi!

- Rầm! Chiếc lọ hoa trên bàn ném thẳng vào tên vừa mới mở miệng:

- Cút!.

Cả đám không những không cút, mà lập xông lên, tóm lấy Keo, dẫn đi.

Tar gần như đã bị dày vò tới ngất lịm...

====

Tum được một nhóm người lạ mặt, cởi trói, và dẫn vào phòng Tar

Nhìn Tar nằm đó.... trên người...

Trời ơi!... không... Tar... là chính anh đã hại em sao....

Tum run rẩy, đưa tay lên mặc lại vào người Tar bộ quần áo tả tơi do vết xé...

Tar.... xin lỗi.... xin lỗi.....

- P“Tum... là P”tum sao....

- Tar,...

- P”tum... tại sao... sau mỗi cơn ác mộng... em đều có thể gặp được anh?

- Không... Tar,... Là do anh, là do anh đã sai... Anh sẽ không như vậy nữa, được chứ?

Tar không còn nói được gì.... Cho tới khi, có một người, dường như... là quản lý Nar.... tới đón hai người đi....

Hết chap 20

vui lòng kết bạn trên face với chủ thớt để gửi yêu cầu về các fic tiếp theo

21. Tình Cờ Yêu - Chương 21: Fanfict 21: Tincan - Sau Tân Hôn.

Đã up Fanfict 21: TINCAN – Sau tân hôn

Đang chán đấy, vào đọc thì còn phát cho biết có bao nhiêu cái mặt còn quan tâm đến tôi. Định mệnh muốn chết mà lại mở nắp quan tài bật ra viết tiếp, á đù đời!

Đù mè tính nghĩ mà mấy em xinh tươi vào bầu chứ” nếu bà nghĩ khi chưa hết phim tui thề tui đảm bảo tui ghim bà 1 đời ”

Ừ ừ chị đừng bỏ mà, ừ ừ viết tiếp đi mà ừ ừ

Nghe nào hết cả ruột.

Này thì dễ, dép dùng của nhà ai tui mang bán ve chai hết con mẹ nó rồi, đi mà mua dép mới đi!

Ngữ cảnh fict 21:

Là sự tiếp nối của fict 16: Kla Can- nhằm vợ?

Vui lòng đọc fict 16 trước để tránh khó hiểu.

Trong fict 16,, Kla muốn tổ chức sinh nhật cho Techno lái xe của Kla đã đón nhằm Can (thay vì Techno) đến biệt thự ven biển Sla

Trong khi Kla và Can sắp sửa trình diễn một màn” nóng bỏng “thì Tin đưa Techno tới kịp. Hai người trao đổi ” vợ” cho nhau. Sau đó thì cặp Tin Can đã có màn “H” lần đầu tiên theo đúng nghĩa đưa leo cấm hoa cúc:))). Tân hôn thành công ^^

Cặp Kla và Techno do bị chiếm mất giường nên đành dùng tạm một căn phòng ngay sát mặt biển ” bóc quà” cho nhau vậy.

Trong fict 21, mình viết về câu chuyện tiếp theo đó.Hãy cùng xem phản ứng của Can ra sao sau khi tỉnh dậy và biết mình mất đi cái trinh mông quý giá nhéJ))

=====

Buổi tối cùng ngày hôm nhằm vợ.

Đám người làm nhà Kla theo đúng lời cậu chủ dặn, chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn trên bờ biển và một số” tiết mục ” khác.

Sau đó, quản gia khu biệt thự, trình trọng lên trên phòng Kla, gõ cửa:

- Cốc cốc,

-

Ông quản gia trung niên không nghe thấy tiếng trả lời, khẽ mỉm cười thâm nhủ:” cậu Kla cũng thật là....suốt từ trưa tới giờ ”, cố gắng thu lại vẻ mặt hiếu kỳ, ông lại đặt tay lên cửa, vừa gõ vừa háng giọng:

- A hèm, Cậu chủ, đến giờ ăn tối rồi?

- Um....

Nghe thấy tiếng khẽ trả lời, Ông quản gia mới yên tâm đi xuống, vừa đi vừa tủm tỉm cười. Đi qua dãy phòng sát mặt biển, bỗng dưng thấy một căn phòng sáng đèn:

- Ấy mấy cái người này, không cẩn thận gì cả,

Ông quản gia tiến tới, đẩy cửa bước vào, định tắt đèn. Bước chân ông chết sững:

- Có... có... người!

Rõ ràng là như có hai kẻ đang nằm ôm nhau say sưa ngủ trên giường.... quần áo vứt lung tung khắp nơi!

Trời ạ! Bình thường bọn người làm dan díu với nhau ông cũng không quản. Nhưng hôm nay cậu chủ đặc biệt tới đây, mà lại như vậy nữa!.

Nóng máu tới điên, ông quản gia cầm ngay cái cây phơi đồ đang dựng ngoài cửa, bước vào, Vụt phát một lên hai cái con người đang ủ nhau trong chăn kín mít kia:

- Vút!-

Tiếng gậy đập xuống, ngay lập tức trong chăn có tiếng kêu lên:

- A!...

- Dậy! dậy mau!

- Ai?...

Tiếng ngái ngủ phát ra từ trong chăn.. dường như hai kẻ đó vẫn chưa muốn tỉnh dậy

- Còn dám hỏi ai? Có biết hôm nay cậu chủ tới đây không mà hai đứa mày dám dan díu với nhau ở đây? Mau dậy!!!

- Vút, vút..

Thêm hai phát gậy giáng xuống nữa, Kla lập tức nhồm dậy, Techno cũng theo đó mà tỉnh hẳn:

- Dừng lại mau! Ông đang vụt ai đấy hả?

-????

Ông quản gia phải một lúc ngớ người rồi đây nghi ngờ hỏi”

- Cậu.... Kla...? Và... và....

Kla cuộn Techno vào trong lòng ngay trước mặt ông quản gia:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

- Ờ... không... nhưng... tại sao cậu chủ lại ở đây? Vậy... vậy...- Ông quản gia chỉ tay lên trên lầu:

- Vậy... vậy người trên lầu là... ai?

Kla chán ghét không muốn trả lời, quay sang Techno hỏi:

- Có vut trúng anh không vậy, P”No...

- À... ờm không sao... trúng chân một chút thôi...

Techno vô cùng ngượng, tìm cách lấy cái chăn phủ qua trên mặt, trong khi ông quản gia trong tay vẫn là cái cây phơi đồ, biểu cảm trên mặt thực sự rất khó coi.

Kla thấy vậy liền hỏi:

- Sao vậy, ông còn định phang thêm mấy cái nữa rồi mới đi sao?

- Ờ.. à... ờ... không không... nhưng mà... người trên lầu..?

- Cứ mặc bọn họ đi!

Sau khi ông quản gia đóng cửa, hoang mang đi ra ngoài. Thì Kla dùng vẻ mặt dịu dàng nhất, bỏ chăn ra khỏi gương mặt Techno:

- P”No, anh xấu hổ sao?

- Kla... còn hỏi nữa? không khéo lát nữa ông ấy sẽ nói cho hết mọi người ở đây biết mất!

- Ha ha, anh dễ thương như thế này, em lại muốn tặng quà cho anh nữa đó!

Nói rồi, Kla liền nhào lên, cuộn lấy đôi môi Techno, đôi tay luôn xuống dưới hạ thân mà trêu đùa,

- *Kla! anh không giỡn đâu!*

- *Được được, vậy... nào... để em giúp anh tắm rửa một chút, rồi chúng ta đi ăn tối, nha.*

Tingdong tingdong.. Techno vừa nhấc người dậy thì có điện thoại tới, là của Type:

- *Alo, Type?*

- *Hey, Techno, mày đang ở đâu vậy?*

- *À... ờ... tao đang... ở... ở nhà!*

- *Ở nhà sao? Mau mau, tới sân sau của khu thể dục đi!*

- *Sao cơ? Sân sau sao?*

- *Đúng vậy, thằng Name bị ngã gãy chân luôn này, một mình tao không xoay sở được!*

- *Vậy sao?... Tao...tao.. lập tức tới liền!*

Kla thấy thái độ của Techno, trong lòng không được thoải mái lắm, Techno đã hẹn với cậu, sau khi cậu tốt nghiệp lớp 12, mới có thể công khai mối quan hệ này. Nhưng.. cậu không yên tâm, vẫn là sớm để cho mấy tên ở đội bóng biết mà tránh xa người thương của cậu ra một chút.

Bước chân vào nhà tắm, chú sói nhỏ Kla, hơi nhứu mày suy nghĩ.

Techno tạm thời quên đi cơn nhức từ cái hông truyền đến, vội vàng lấy quần áo, mặc mà như đập vào người:

- *Kla, mau mau, lái xe đưa anh về trường đi!*

- *Sao vậy P"no...*

- *Không kịp nữa, mau đi...*

Kla bất đắc dĩ cũng mặc vội quần áo.

Khi tay đã đặt vào vô lăng bánh lái, nhìn sang một mảnh sốt ruột bên cạnh. Kla thấy Techno thật đáng

thương. Trò trẻ con xiu xiu này của Type mà cũng lừa được Techno đến vội vã không yên, Kla khẽ lắc đầu, thầm nhủ ” anh quả thật là đáng thương, và.....cũng rất đáng yêu nữa, P”No ”

Techno thấy Kla lắc đầu, liền nói:

- Kla à, em cũng đừng lo quá, Name chắc không sao đâu!

- À.... Dạ.. P”no... em nghĩ là sẽ ổn thôi!

Trời ạ!. P”no ơi là P”no... anh có cần... phải ngâm thơ đến vậy không?

Là bánh xe đang lăn... hay trái tim Kla đang chuyển động?

Thật sự... lúc nào cũng chỉ muốn ôm lấy chú thỏ nhỏ ở bên cạnh, khảm sâu vào tận đáy tim....

P”no... anh đã là của em, và sẽ mãi là như thế!

Trong phòng...

Phải nói rằng rượu của quý công tử Kla đúng là tốt thật, đúng là nhà giàu có khác!

Lại còn đặc biệt tốt đến mức khi Can tỉnh dậy đã là tối muộn, hoàng hôn trên biển đã tắt, thay vào đó là ánh trăng dập dềnh theo từng đợt sóng, đem chút ánh sáng ấm áp của mình, len vào trong phòng...

Can lơ mơ tỉnh...

Cảm giác đầu tiên là trước mắt tối sầm...

Chẳng thấy cái mẹ gì hết!. Can quờ quạng lung tung để tìm cái đèn bàn theo phản xạ như ở nhà..., mãi không thấy, lăm bắm:

- Trời, có trộm sao mà mất cả đèn bàn thế này... ưm...

- Oái! AAAAAAA!!!!!!!!!!!!

Một chút cử động muốn ngồi dậy của Can khiến toàn bộ cơ đau từ dưới cục huyết xông thẳng lên trên đại não. Mắt Can lập tức sáng rực như đèn pha ô tô.

Chút ánh trăng đẹp để soi vào phòng đủ để Can giờ đây có thể thấy cả một bầu trời sao!

- Khoan!... Khoan!!!!!!!

Cố gắng lắc đầu thật mạnh, vẩy tới rụng cái cổ. Muốn tập trung toàn bộ các con nơ rôn thần kinh não đang bay toán loạn trong không khí. Cuộc đời Can chưa bao giờ cậu cần phải tập trung tới mức độ như thế này ngoài lần thi vào đại học!

Nhưng sao vẫn chưa thông minh ra?!

- Đau! Định mệnh nó!!!!!!!!!!!!.

Giờ đây tất cả mọi thứ đều không tồn tại, chỉ có duy nhất:

- Đau!!!!!!!!!!!!!!!!!! Ối giời ơi cái mông!!!!!!!!!!

- Đau... quá!!!!!!

Kể bên cạnh, do lao động quá sức từ trưa xuyên tới chiều, hiện đang cố gắng dùng sức mở đôi mắt vốn đã chẳng lấy gì làm to ra:

- Can, ngủ thêm xíu, đi.

Tiếng nói? Can bây giờ mới bàng hoàng phát hiện ra bên cạnh mình có người???

Ánh trăng mờ mờ và cơn đau làm Can thực sự chưa thể nhận ra bên cạnh mình là Tin!

- Chết... mẹ... tôi... rồi...

Những hình ảnh của Kla lập tức xuất hiện, Can kéo Kla vào bồn tắm.... Tắm lấy cậu ta.... Định hôn... Can nuốt một ngụm nước bọt:

- Ừ... chả có nhẽ.... Con mẹ nó... chả có nhẽ....

Can còn nhớ... Kla chạy tới đâu, cậu đuổi tới đó....

- *Mình hiếp Kla sao? thật sự? Ôi trời ơi!!!!*

Nghĩ xong các tình tiết, thì Can cũng đã bưng mặt khóc hu hu:

- *Ôi trời ơi, tôi không muốn đi tù đâu, Kla, Kla! tha thứ cho tôi đi!*

- *Hửm? – Kẻ nằm bên cạnh khẽ cựa quậy.*

- *Kla, hu hu....tôi thật sự không cố ý, tôi biết là cậu yêu tôi, muốn tỏ tình với tôi... Nhưng mà... tôi thật sự, thật sự là tôi có người yêu rồi?!*

- *Người yêu?*

- *Đúng!, là Tin đó, em cũng biết mà phải không Kla... hu hu... tuy hấn vừa xấu xa, tính cách lại thối, mắt lại ti hí, tóm lại là chẳng ra sao.... Hu hu...nhưng dấu sao thì..., thì... tôi cũng không thể yêu cậu được!*

- *Tách...*

Đèn được bật sáng. Can chưa kịp ngẩng cái mặt bi ai thâm của mình lên. Đã thấy có một kẻ nhào tới giữ chặt hai tay lên quá đầu, đè bẹp lại xuống giường:

- *Can! Cậu vừa nói tính cách ai thối? cậu lại còn muốn hiếp ai?*

- *Ủa..... Tin!*

Can như không thể tin vào mắt mình nữa,... sau hấn một phút nhìn chăm chăm và tự tả:

- *Mắt híp... a mắt híp thật... sống mũi cao... cao thật... cái miệng này... vành môi này...*

- *Trời ơi! May quá! Tin... đúng là Tin thật rồi!*

Can vội giã hai tay ra khỏi tay Tin, ôm chăm lấy, nước nở lên:

- *Ôi mẹ ơi không phải mơ... sợ quá.... Tý nữa thì phải đi tù rồi... hu hu...*

- *.....!!!!!!!!!!!!*

- Á!!!!

Hành động bất dẫy của Can khiến cái mông lại một lần nữa phải ai oán.

Tin thực sự bị những hành động liên tiếp này của Can làm cho rối trí. Nhưng dẫu sao thì cậu cũng mới trải qua một buổi chiều tân hôn quá sung mãn đi. Cũng không thể không quan tâm chút nào tới cái mông tròn trịa đáng yêu đó được. Dẫu sao, e hèm, dẫu sao thì sau này, cậu cũng còn muốn dùng nhiều nhiều lần nữa.

Tin lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh, đưa tay lên má Can, nhẹ nhàng vuốt:

- Sao? còn đau?

- Mẹ nó chứ. Tin!... Suýt... đau chết ông rồi!!!!- Can nhăn nhó

- Đáng đời!. Lại còn muốn hiếp con sói kia?. Hừ, cũng may là tôi tới kịp, chậm một chút, không khéo xương cậu cũng không còn đó – Tin búng tay vào trán Can một cái.

- Ái. Tin, không phải chứ? Sao cậu lại xấu mồm như vậy!. Kìa là một cậu bé cực kỳ đáng yêu... nếu không phải... ông đây lỡ có người yêu rồi...

- Hửm?! Đáng yêu?

- Không phải sao? Cậu ta còn tỏ tình với tôi, chuẩn bị một bàn thức ăn cho tôi, rượu nữa, lại còn mặc vest để thu hút tôi! Ai nha, Tin. Cậu thật quá may mắn mới có được tôi đó!

Nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Can, Tin dường như cạn kiệt ngôn ngữ:

- Can?

- Hửm?

- Cậu có thực sự không phải là gian lận để vào được đại học đó chứ?

- Tin!, đừng quên cậu mới vừa phá trình mông của ông đó!. Lại dám nhục mạ ông nữa!

- Được, được, là tôi may mắn, tôi rất may mắn khi có được người vợ thông minh như cậu!. Nào, nằm sắp xuống một chút, để tôi bôi thuốc cho...

Tin với tay lên ngăn kéo tủ, cậu thật sự cũng chỉ là thử thôi, không hi vọng gì tên Kla sẽ chuẩn bị cả thuốc thương... nhưng...

Tin khẽ lắc đầu....

Tin nhìn kỹ lọ thuốc trị thương, loại này, thực sự Tin cũng đã tìm hiểu qua. Rất hiệu quả, rất đặc biệt, không phải cứ có tiền là có thể mua:

- Kla ơi là Kla!... Tôi thật sự, có chút phải học hỏi cậu rồi đó!

Khi Tin luồn những ngón tay mang theo thuốc vào hậu huyệt của Can. Thật sự, cảm giác ấm áp bên trong đó, khiến thằng nhỏ của Tin lại khẽ ngóc đầu. Nếu không phải chỗ ấy đã sưng tấy đến đỏ mọng, Tin chắc chắn sẽ lập tức ăn thêm một lần nữa...

- A... đau chết ông, nhẹ thôi! Tin methanat!!!! cậu sẽ phải trả giá.... hu hu...

-!!!!!!

- Hừ, cứ thử để cho ông đây thương cậu xem?! ông sẽ không nương tình mà làm cho cậu đau tới chết! đau tới mất đầu sao!

- Sẽ không có ngày đó!

- Tại sao không???

- Bởi vì. Tôi chính là chồng cậu!

Đám người làm chờ tới nổi đứng ở bờ biển gầy hết cả chân.

Người kéo violong thực sự không chịu nổi mà ngáp một phát rõ dài.

Tới tận lúc ấy mới thấy bóng dáng một người dìu một người từ từ tiến lại chiếc xe lạ ở xa xa đó,

Thật sự, chuyện nhà giàu có vác tới đây một lúc mấy chiếc xe xịn sò cũng là chuyện thường, nên khi Ông quản gia thấy thì cũng chẳng mấy để ý, nhưng hình như cậu chủ có ý muốn đi thì phải... ông lập tức nhanh nhẹn chạy lại:

- *Lại cái WTF gì thế này? Hai người này... hai người này... rõ ràng không phải là cậu chủ...*

Nhớ lại lúc vừa nãy mới dang tay vút cho cậu Kla ba phát mà ông vẫn còn rùng mình, không dám tự tiện. Liền lui lại, lấy máy gọi cho Kla:

- *Cậu chủ... hình như hình như có người nào khác tới cùng với cậu đúng không ạ?*

- *Dạ.. dạ... vâng... vâng...*

Nhận được chỉ thị của Kla, Ông quản gia mới tiến tới:

- *Xin cho hỏi, hai cậu là bạn của cậu Kla sao?*

Tin ngẩng mặt lên, nhìn sơ người trước mắt liền đoán ra đây chính là quản lý, nên cũng đáp lại:

- *Vâng, nhưng giờ chúng cháu sẽ đi ngay ạ.*

- *À, các cậu không cần đi gấp đâu ạ, mời qua phía kia dùng bữa đã ạ?*

- *Dùng bữa?*

Can đang đi còn lú lút, nghe thấy dùng bữa cái bụng đã ọc ọc:

- *Tin, ăn đã?*

- *Không được. Lên xe.*

- *Sao vậy? đói mà?*

- *Chỉ có đồ của tôi, cậu mới được ăn!*

Nói rồi, Tin mở cửa, đẩy Can vào ghế phụ, còn mình lập tức lái xe đi.

Ông quản gia bị vẻ mặt lạnh băng của Tin dọa chết đứng. Khi bóng xe vừa khuất, ông mới dám tự lẩm bẩm:

- *Giống hệt cậu chủ Kla!. Còn nhỏ mà cứ sát cái mặt lại là y như rằng dọa người!*

Có một số người, sinh ra đã có khuôn mặt lạnh.

Có một số người, sinh ra đã có khuôn mặt khó ưa.

Dù là tốt tính đến bao nhiêu, có cố gắng cười nhiều đến thế nào, thì khi soi gương vẫn là muốn tự vả mình.

Thật sự tạo hóa rất trớ trêu.

Luôn cứ nghĩ rằng trời không cho ai hết điều gì, cũng không lấy của ai hết điều gì. Nhưng sự thật thì dường như không phải lắm.

Có những kẻ đã đẹp trai, đã giỏi lại còn giàu

Có những kẻ đã không đẹp, gốc ghềnh, lại còn nghèo.

Nhưng, kẻ gốc vì gốc mà thật dễ chịu, chẳng cần biết mình xấu tới bao nhiêu, nghèo tới bao nhiêu. Trong đầu luôn là sự vui vẻ đi!

Y như Can lúc này.

Trên xe, vì đau mà Can thực sự ngồi không nổi, cứ vịn vẹo nhẵn nhó y như một quả dưa vàng vừa bị ong chích.

- Tin, đau quá....

- Cố gắng chịu đựng một lát.. Sắp tới rồi...

Tin thực sự, là thương cái kẻ gốc này, dẫu sao... đây cũng là đầu tiên của Can... trên miệng, không tự chủ mà nở một nụ cười...

- Tôi đói!, sắp chết luôn rồi ấy!

- Ngoan một chút, tôi đã dặn rồi, sẽ có người mang cháo tới nhà cậu, khi về tới nhà là có đồ ăn rồi, chịu khó một chút!

- Tin... có khi nào, tôi chết vì đói, rồi ngày mai báo đưa trang nhất là có kẻ vừa mất trinh mộng xong đói mà chết không?

- ?????.....

Thực sự. Tin cũng muốn dịu dàng lắm,

Cũng muốn nở một nụ cười tươi mà vò lấy tóc Can rồi ử vào lòng... Nhưng... Giờ đây... trên miệng cậu treo lại một nụ cười dở dang...

Thật quá nó con mẹ vĩ đại khi cậu ta có thể lọt vào tận cổng trường đại học!

Chắc chắn, chắc chắn, chắc chắn, ông thầy nào đó đã chấm điểm nhầm!!!!!!!!!!!!

Trước cửa nhà Can.

Khi Tin dìu Can bước vào nhà.

Mẹ Can lập tức chạy ra:

- Úi, Can, Con làm sao vậy?

- Con sao... Không phải tại...

Còn chưa nói hết câu, Lemon đã từ đâu nhảy ra, chen vào:

- P”Tin!!!!!!

- À, con chào dì, chào em, Lemon.

Mẹ Can thấy sắc mặt nhăn nhó của Can, lại đi không vững, liền cùng với Tin đỡ Can vào nhà. Muốn đặt Can xuống ghế

Nhìn thấy cái mặt ghế gỗ cứng ngắc, Can lắc đầu nguầy nguậy:

- Không! Không... không thể ngồi....

Trước sự ngạc nhiên tốt độ của mẹ Can, Thì Lemon lại đứng như tượng đá, trong đầu cô bé nổ liên tiếp 100 cái pháo bông: làm- làm- làm – làm! ha ha ha ha!!!!!!!!!!!!!!

Trời ơi!!!!!!.. mông anh trai tôi nở hoa thật rồi sao???? trời ơi!! Lại đi cùng P”Tin. Mẹ kiếp! máu mũi, máu mũi.

Lemon vội vàng quệt qua mũi để đảm bảo chắc chắn không có một hạt máu mũi nào còn vương lại, chạy vào giải nguy”

- P”Can, anh bị ngã dập mông sao?

- O?

- Đúng đúng, Lemon- Tin liền hòa theo:

- Thưa dì, con đi ngang qua sân bóng, thấy Can tập luyện hăng quá, bị đối thủ đá trúng, ngã..

- Đúng đó mẹ!. P”Can trước giờ hậu đậu đến thế nào, mẹ không biết sao?

Mẹ Can dường như đã hiểu, bèn trách yêu:

- Can! Con cũng quá là xấu hổ đi!

- O.. con... ngã...

- Làm sao nữa? May là có Tin đưa về đó!

- Mau mau, đưa nó lên phòng,

Sau khi đã đỡ Can lên phòng, dứt cháo cho cậu ăn và nghe một list những bài ca của ong bò vế. Tin vác cái đầu đã muốn ung. Bước xuống phòng.

Mẹ Can đã đón sẵn, kéo ghế ra hiệu cho Tin ngồi xuống:

- Tin à?

- Dạ vâng, dì.

- Chẹp, dì nói thật chứ, trước giờ Can quen và đem bạn về, toàn mấy đứa cứ ngổ ngổ sao đó, dì thật sự không yên tâm. Mà sao nó có phúc quá, lần này, lại quen được cháu.

- Dạ, có gì đâu dì, được quen biết Can, cháu cũng rất vui.

- Dì nói thật nhé. Cháu vừa đẹp trai, thoáng nhìn đã biết là người có lễ nghĩa, thông minh. Nếu cháu có bạn gái, nhất định là bạn gái cháu rất hạnh phúc!

- Bạn gái sao?

- Sao vậy?, ngại sao? Không phải ngại.. ha ha.... À, dì có chuyện, thứ 7 này, là ngày kỷ niệm kết hôn của chú và dì, muốn mời cháu tới tham gia, có phiền cháu không?

Tin hơi bất ngờ, nhưng dĩ nhiên, đó là một sự bất ngờ vui vẻ”

- Dạ được chứ ạ!. Cháu nhất định sẽ tới sớm!

- Vậy tốt quá rồi!. Ai nha, Cháu còn nhớ cô chú vườn nho chứ?

- Vâng, cháu vẫn còn nhớ!

- À, hôm đó cô chú ấy cũng sẽ tới. Nhà cô chú ấy thực ra có 2 đứa con. Bé Namo cháu đã gặp rồi đó, còn cô con gái lớn tên Fish, năm nay cuối lớp 12, hồi chúng ta tới đó, là bé đó bận thi nên không về được, nó cứ nói với dì, tiếc mãi đấy!

- Fish ạ?

- Đúng rồi, Nói thật với cháu, là dì muốn để Can và Fish quen nhau.

- Quen nhau?

- Thì đó, Can nhà dì nó ngốc như vậy, làm sao mà có bạn gái được. Dẫu sao thì Fish nó cũng rất mến Can nhà dì đấy!. Hai đứa này, quả thực rất xứng đôi, chú và dì cũng yên tâm nữa...

- Vậy...

- Dĩ cũng muốn cho bé Fish thấy, Can đã trưởng thành rồi, có thể quen những người bạn đứng đắn như cháu. Nên đặc biệt mời riêng cháu tới đó!

- Vâng.....Vậ thì chắc chắn....thứ 7 này cháu phải tới sớm rồi?!

Tin bước ra ngoài xe., bầu trời bỗng kéo mây đen... như cơn bão trong lòng Tin... chuẩn bị kéo tới....

-----//-----

Hết chap 21

Giới thiệu chap 22: TINCAN – ĐẠI THIẾU GIA BẠI TRẬN

22. Tình Cờ Yêu - Chương 22: Fanfict 22: Tincan - Đại Thiếu Gia Bại Trận

Công bằng sao?

Cuộc sống này vốn dĩ đã là không công bằng,

Từ khi bạn cất lên những tiếng khóc đầu tiên, đã là không công bằng.

Bạn thậm chí còn không thể được lựa chọn - thứ dường như đơn giản nhất -: giới tính.

Yêu nhau sao?

Một người con trai lại dám trở mình đi trái với tự nhiên - để yêu một người con trai.

Công bằng sao?

Sẽ không có thứ gì trên đời này mang tên là công bằng – trừ phi chính tay mình phải giành lấy!

Muốn có một người, chỉ cần giành lấy trái tim của anh ta là đủ!

Vật chất, thân xác, dù có chiếm được bao nhiêu phần. Thì kẻ cao tay, lại rút cuộc là kẻ có thể chiếm giữ được trái tim của người ấy. Biến người ấy thành kẻ tự nguyện, dâng tất cả những gì người ấy có. Cho mình.

Can. Cậu rút cuộc là một kẻ ngốc, hay là một kẻ ngốc cao tay?

=====

Tâm sự của Can

Mấy hôm nay, Can không hiểu nổi Tin.

Từ ngày " ăn " mình xong, hấn dường như trở thành một con người khác. Cứ hậm hè hậm hè. Rất khó chịu.

Mình đi đá bóng. Hấn ngồi lì trên đài cổ vũ nhìn chòng chọc.

Mình đi ăn với anh No. Hấn gọi điện kêu Kla tới ăn chung.

Mình ôm thằng Good một cái. Hấn bắt mình đi tắm 3 lần.

Mình muốn đi xem phim. Hấn bao cả rạp.

Cứ sáng ra là mở mắt đã thấy hấn đứng trước cửa nhà.

Cứ vừa bước chân ra khỏi cửa lớp là đã thấy hấn đứng chờ.

Ờ thì... cũng vui đi!. Nhưng đến mức đi vệ sinh hấn cũng bắt live cho xem là thế nào?

Thật không thể chịu nổi!

Mình tâm sự với Lemon. Nó lại bảo, vì mới thành " chồng" nên thế là bình thường?

Bình thường sao?

Đã thế nó còn chỉ cho mình cách ăn mặc " câu dẫn" chồng nữa?

Mà... khoan.... khoan... có cái gì đó sai sai ở đây!

Làm sao mà... Lemon nó lại biết Tin là " chồng" mình chứ?

Can nhìn lại mình từ trên xuống dưới, tự nhủ:

- Ngoài thấp hơn cậu ta một chút đi. Nhưng cũng không thể mà vừa nhìn đã biết mình là vợ được nhá!

Ài, mà thôi đi. Chiều nay chẳng phải cậu ta sẽ qua dự kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ sao?

Chắc chắn phải thương lượng lại với cậu ta cái vụ này, lâu lâu, mình cũng muốn làm chồng chứ!

Thế nó mới không thiệt thòi.

Nói rồi, Can mỉm cười sung sướng, bắt đầu cùng Lemon dọn dẹp nhà cửa.

Còn đây, là tâm sự của Tin.

Tức chết, thực sự là tức chết. Một cục ghen bứ ở cổ khiến Tin mấy ngày nay khởi cần ăn gì mà chỉ cần nuốt được cục tức đó xuống dạ dày là đủ no luôn.

Hẹn hò? Fish sao?, Một con cá sao?

Trời ạ!

Đường đường là một đại thiếu gia, người thừa kế - chính thức - duy nhất của dòng họ Metthanat.

Giờ đây, lại cảm thấy vô cùng bối rối.

Tin thực sự không và chưa từng nghĩ tới chuyện một ngày nào đó, Can có thể sẽ thay đổi.

Trước đây, Tin vô cùng tự tin, và tất cả mọi người, cũng đều cho rằng, nếu có: thì người bị đá tới bay mông, chắc chắn phải là Can.

Nhưng chỉ vài câu nói vô tình của mẹ Can, lại khiến Tin chợt như nhận ra, một cái sự thật vô cùng hiển nhiên: Can – dù nói như thế nào, thì vẫn là con trai!

Lần đầu tiên... Tin cảm thấy lo sợ... Nỗi lo đó, càng ngày càng rõ ràng... càng ngày càng lấn áp sâu hơn vào trái tim và tâm trí cậu...

Tin sợ... nụ cười ngây ngô ấy, cái miệng ngọt ngào ấy..... liệu có thể... sẽ dành cho một người khác không!

Không!

Không thể!

Những suy nghĩ nhỏ nhoi đó cứ như những chú kiến nhỏ, nhả nhả mà gặm nhấm, khiến Tin luôn muốn biết, giờ này, Can đang làm gì, ở đâu....

Lần đầu tiên, Tin trốn học - là vì Can. Tin ngồi đó, mồ hôi ướt ròng trên khán đài để theo dõi bóng hình tên ngọc, khiến Pete ngồi bên cạnh cứ tưởng mình bị hoa mắt!

Lần đầu tiên, Tin ăn ngoài vỉa hè- là vì Can. Sự lú lú nê đùa của Can đối với tên No kia khiến Tin thật muốn đá tên đội trưởng đó bay xa tám trăm km. Nhưng cũng không thú vị bằng, gọi tên nhóc Kla tới chung vui!

Lần đầu tiên, Tin tắm cho một người - là Can. Dám đương nhiên ôm lấy tên Good kia. Can không cho Tin động tới Good, vậy thì, phải đi tắm tới 3 lần, Tin dùng sức mà chà cái tay đã hư hỏng ôm lấy Good, cho tới khi đỏ lừ thì thôi!

Lần đầu tiên, Tin đi xem một bộ phim ngớ ngẩn - là vì Can. Để tránh cho Can khỏi nhìn thấy những cặp nam - nữ hôn hít nhau trong rạp. Tin bao luôn cả rạp, chỉ có như thế, trong mắt Can. Sẽ chẳng có một ai khác để mà nhìn. Ngoài mình.

Tin đứng trước gương.

Trong thâm niên gần 10 năm làm ở nhà Tin, cô người làm chưa bao giờ thấy Tin đứng trước gương lâu đến như vậy, Lâu lâu, cô lại lăm lét nhìn sang núi quần áo bên cạnh một phát.

Trong lòng là một ngàn lẻ một dấu hỏi chấm??.

Vì sao ư? Dù là có đi dự lễ hội hoàng gia thì Tin cũng chưa bao giờ thêm ngó tới đồng quần áo đã được người làm chuẩn bị. Cứ thế là mặc thôi!

Nhưng hôm nay... Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy chứ?

Tin đã thay ra thay vào hàng chục bộ????

Tin liếc thấy thái độ khác lạ của cô người làm. Chỉ nói có một câu:

- Hôm nay, là thứ 7.

Thứ bảy sao?. Sau khi chiếc xe đẹp nhất của Tin lăn bánh, thì cô người làm vẫn ngỡ ngác. Thứ 7 thì sao chứ?

Tin đến sớm. Trên tay là một chiếc áo choàng hàng hiệu, được gói rất cẩn thận và kỹ lưỡng.

Thực sự, đến chính Tin, cũng không hiểu, mình làm những chuyện này, là để làm gì.

Nhưng... dấu sao, có cái mã ngoài đẹp một chút, quà xịn một chút, thì vẫn có là tự tin hơn.

Tin sai bước....

Bữa tiệc vào buổi tối. Nhưng khi Tin đến mới chỉ là gần 4h chiều, chưa thấy chiếc xe nào đỗ ngoài cửa, Tin thở phào nhẹ nhõm, bước chân vào nhà.

LeMon vừa thấy Tin tới, lập tức nhào ra đón:

- P"Tin.... anh tới rồi!

Tin thực sự khoái cô em gái này lắm. Liền vui vẻ mà chào lại:

- Chào Lemon, bữa tiệc ổn chứ?

- Dạ, vâng anh vào đi.

Tin bước vào, thấy bố mẹ Can đang tất bật ở bếp, liền vào, vái tay chào.

Bố mẹ Can đang sắp đồ ăn để chuẩn bị đem ra chiếc bàn ngoài vườn. Mỉm cười chào lại. Thấy Tin có vẻ ngớ ngẩn quanh, Lemon cười hí hí một chút rồi kéo Tin lại, thì thầm:

- P"Can đang tắm đấy, mau lên còn kịp!

- ??????.....!!!!!!

Nói rồi, Lemon chạy tung tăng xem chiều rất vui sướng, mau mắn dọn phụ bố mẹ.

Thực sự thì, hừm, cô em gái này.... Hừm...

Tin khẽ lắc đầu, nhưng rồi đôi chân dài cũng mau lẹ mà bước lên lầu.

Can vừa tắm vừa càu nhàu, tiếng nói lớn tới mức Tin vừa bước vào phòng đã nghe thấy:

- Cái gì chứ? Mới đánh đổ có chỗ đó bột, với làm cháy hai cái nồi, mà đã không cho mình nấu nữa!!

- Ui cha, cái tay, đau quá. Mẹ kiếp, bao giờ mới nấu được cái món đó cho tên mất híp chứ!. Ai da, lại chảy máu rồi.

... Tin khoanh tay, đứng trước cửa phòng tắm, trái tim như có lửa, đập liên hồi, tên ngốc nào đó, vì muốn nấu ăn cho cậu, lại một lần nữa, bị đứt tay.

Quấn tạm cái khăn tắm sơ sài, Can bước ra khỏi cửa.

Tin lập tức ôm chầm lấy, đẩy Can lên giường.

- Ai? Ai?buông buông!

- Đến chồng mà cũng không nhận ra sao? Cậu đúng là một tên ngốc!

- Chồng? ai nha!

Can phản ứng với những tình huống bất ngờ như thế này, quả có hơi chậm..

Đến khi định thần được người tự xưng là chồng mình, thì Tin cũng đã kịp đưa tới môi Can một nụ hôn trái dài

Những sợi tóc còn ướt... nhẹ nhàng nhỏ từng giọt xuống dưới ga giường...

Là Tin...

Can nhắm nghiền mắt lại... đáp trả...

Thực sự. Can cũng rất muốn hôn, rất nhớ thương con người này...

Nhưng... Không hiểu sao cứ ở riêng với cậu ta là cậu ta lại giở thói sàm sỡ:

- Tin!, buông tay cậu ra khỏi cái khăn tắm được rồi đó!

- Được!

Tin một phát vút thẳng cái khăn tắm ra giữa đất, người Can lập tức trần như nhộng:

- Á! Tin con mẹ cậu, cậu nghe không hiểu tiếng người sao?

- Cậu nói tôi bỏ tay ra khỏi cái khăn tắm, chứ cũng không có nói tôi bỏ tay ra khỏi cậu em của cậu. Nói, có nhớ tôi không?

Tin ghé vào tai Can, vừa nói vừa khẽ day một chút,

- Tin!. cậu....

Tin không đợi Can trả lời, mãi miết tranh thủ thời gian mà sờ nắn khắp người Can.

Đưa ngón tay bị đứt của Can lên miệng, mút.

- Dơ lắm đó Tin!

- Lại là vì nấu ăn cho tôi sao? Hửm?

- Ai thêm chút!. Chỉ là nghịch...

- Tôi đã nghe thấy hết rồi!. Cậu đó, đúng là đáng yêu!

- À... Ủ!, là cho cậu đó!. Cái thứ gì, người khó ưa thì thôi đi, ăn cái món gì cũng khó làm chết!

- Vậy... ăn tạm cậu, được chứ?

-!!!!!!!

Nói gì thì nói. Dù tâm hồn có đau. Nhưng không phải là không có sự sống. Can cũng thích mê đi được ấy chứ!. Bàn tay cũng chẳng ngại ngần mà luồn xuống dưới lớp áo của Tin.

- Chồng mình body đẹp quá!!!!!!!!!!!!!!

- Can, cậu vừa nói sao?

- À,... nói... nói không... sao... ưm....

Khi hơi thở cả hai như đang gấp gấp dần lên, mặt Can cũng dần đỏ ửng...

Thì nghe tiếng bước chân đang chạy lên phòng Can...

Cả hai nhìn nhau, không nói một lời. Can vội vã nhặt đại bộ quần áo ở tủ gần đó, mặc lên người. Tin cũng lập tức đứng dậy, chỉnh lại cạp quần.

- Húp...

Cánh cửa được đẩy ra, một cô bé vô cùng mũm mĩm lập tức xuất hiện:

- P"Can.....!!!!!!!!!!!!!!

Cô bé không để ý tới Tin đang đứng gần đó, nhào tới, gần như nhảy lên giường, một đường ôm chầm lấy Can.

-!!!!!!!!!!!!!!

Trong phút chốc, Can gần như á khẩu, còn Tin hai bàn tay bỗng nắm chặt. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào thân hình ứ nu kia.

Lemon cũng nhanh chóng xuất hiện, cô nàng tỏ ra khá hối lỗi:

- Em có ngăn chị Fish, nhưng không kịp!

Can lén nhìn Tin rồi từ từ gỡ cánh tay của Fish ra khỏi người mình:

- Fish... à...

- P"Can... người ta nhớ anh muốn chết đó biết hông?

- À... Ừm,...

Nhìn thấy đôi mắt Tin đã bắt đầu đỏ dần lên, Lemon vội vàng xông lên giường, gỡ Fish ra, kéo xuống nhà:

- Đi thôi chị, bố mẹ em nhớ chị lắm đó!

- Ô... Lemon... Lemon... P"Can vậy... em xuống trước nhé!

Lemon một đường kéo Fish xuống dưới nhà. Can ngay lập tức ngửi thấy mùi dấm và mùi thuốc súng. Co giò, chạy theo Lemon.

Suốt cả bữa ăn. Sau khi giới thiệu sơ cho mọi người biết nhau, Fish lập tức kéo ghế ngồi kề bên cạnh Can. Can bị kẹp ở giữa Fish và Tin.

Cứ mỗi khi Fish gắp một miếng thức ăn vào bát Can, Là tự dưng chân Can lại vô tình bị Tin xéo lên một phát.

Tuy Tin đã từng trải qua rất nhiều bữa tiệc cần tới sự giả tạo, những nụ cười nhạt nhẽo trên môi và một thái độ điềm tĩnh nhất có thể. Nhưng cứ nhìn con cá béo ú í kia như muốn dán cả lên người Can.

Tin thực sự không thể chịu nổi.!

- A.. P"Can... há miệng ra nào...

- Ô... Fish...anh tự ăn được.

Đồ ăn ngon, mà thực sự Can chưa từng trải qua một bữa tiệc nào thê thảm tới cỡ này!

Một bên là một con cá heo

Một bên là một đồng thuốc nổ.

Thật con mẹ nó quá sợ đi!. Xẽnh ra một phát là bị nổ tan xác!

Đến khi Fish đưa tay lên, lau miệng cho Can:

- Anh vẫn đáng yêu như xưa ấy! Em thích lắm cơ á! Hi hi

- Xoảng!

Một cốc nước " vô tình " trượt từ trên tay Tin xuống. Nhìn sắc mặt Tin tím bầm lại, cả nhà đều hoảng hốt:

- Tin, cháu không sao chứ?

- Dạ... dạ... cháu không sao.

Cố gắng lấy lại nụ cười bình tĩnh, nhưng trong lòng Tin thật sự muốn chiên xù con cá béo kia ngay lập tức.:

- Fish này, anh thấy chỗ em ngồi có vẻ chật hay sao vậy?

- Không phải đâu, P"Tin. Em là vì thích P"Can nên mới ngồi gần vậy đó!

-!!!!!!!

Mẹ Fish lập tức đỡ lời cho cô con gái của mình:

- Fish, mẹ thấy con ngồi xa Can ra một chút đi, con gái con đùa thế sao?

- Có sao đâu mẹ? Ngay từ nhỏ chẳng phải đã nói lớn lên sẽ lấy P"Can sao?. Con ngồi gần anh ấy có gì mà sai?

- Xem con đó!. Anh chị thông cảm nhé. Thực ra Fish cũng không xấu tính đâu, chỉ là hơi bạo dạn một chút.

Mẹ Can thấy vậy chêm ngay vào:

- Con gái vậy mới tốt đó!. Tôi là thấy hai đứa rất được đó!. hay là, hai đứa thử tìm hiểu nhau xem?. Can cũng chưa có bạn gái nữa!

- Vậy sao? Hai bên gia đình....

- Ai nói P"Can chưa có bạn gái?

Lemon thấy mặt Tin đã chuyển sang màu xanh luôn rồi, vội vàng giải nguy:

- Đó là do bố mẹ chưa biết thôi!

- Con nói sao cơ!

Fish vội vàng hôn hờ:

- Vậy thì càng tốt!. chị rất thích trò đập chậu cướp hoa này!. P”Can vừa dễ thương, vừa đáng yêu, không có bạn gái mới lạ đó!

-!!!!!!!

Trước phát ngôn của Fish, cả nhà shock tới hóa đá.

Tin thật sự.... thật sự... uất..... tới.... mức.....

Không thể làm người lịch sự được nữa!

Khi thấy Tin sắp đứng bật dậy, Lemon ngồi bên cạnh, khẽ kéo tay Tin. Tin thoáng chốc giật mình, ngồi xuống.

Can thấy mặt Tin như vậy, trong lòng thầm đếm xem mình có thể sống thêm được mấy ngày nữa!

Bữa ăn cứ thế kéo dài tới khi kết thúc. Mỗi người trong lòng, lại là một cảm xúc khác nhau. Nhưng chắc chắn, trong lòng Tin, là không vui vẻ gì.

Bố của Fish lên tiếng:

- Hôm nay đến cũng là có chuyện muốn nhờ tới anh chị.

- Anh em cả, có gì mà khách sáo!

- Chả là, mấy hôm nữa dưới quê có chút việc, gia đình tôi phải về quê. Nhưng Fish lại sắp có kỳ thi vẽ ở hội thi XX. Nên sẽ phải ở lại thành phố khoảng 1 tuần. Nên hỏi thử anh chị, nếu cho Fish ở lại đây...

- Được! trời ơi, đều coi như con cháu trong nhà, có gì mà ngại phiền chứ!

- *Vậy thì tốt quá...*

Tin + Can + Lemon đồng loạt như gào lên trong khi Fish vui vẻ ra mặt:

- *Ở lại đây?!*

- *Đúng vậy đúng vậy, và thêm nữa nè, P"Can. Em muốn anh làm người mẫu trong tác phẩm dự thi của em!*

- *Dự thi? Người mẫu? – Can há hốc mồm!*

- *Đúng vậy, do đó, anh đi đâu, cũng phải mang em theo nha!*

-!!!!!!!!!!!!!!

Bình tĩnh. Tin. mà phải thật bình tĩnh. Sử dụng trí thông minh của mà đi, nào.

Bình tĩnh, bình tĩnh, nếu mà thực sự lao tới và cho con cá béo kia 2 phút liền, thì thực sự mà sẽ mất điểm toàn tập trước " bố mẹ vợ ".

Không được, không được.... ok! Tin lập tức phát biểu:

- *Dạ, thưa cô chú, gia đình cháu có vài căn phòng nhỏ hiện bỏ trống rất gần với địa điểm XX. Cháu thấy tốt hơn hết là nên để em Fish tới đó, chuyên tâm vào tác phẩm thì tốt hơn. Với lại Fish, anh thật sự không thấy Can phù hợp với vai trò người mẫu đâu!*

- *Đúng đó, đúng đó, thà vẽ củ khoai còn hơn vẽ P"Can.- Fish! – Lemon chêm vào.*

Bố mẹ của Fish cũng thực mong con mình chọn được địa điểm gần hơn. Dẫu sao ở đây cũng hơi xa:

- *Vậy sao? Tình cờ quá ha, Fish, con thấy sao?*

Đáp lại ánh mắt chờ mong của Tin và Lemon, Fish bĩu môi:

- *Ở đó có lái xe riêng không? em còn muốn P"Can đưa em đi thăm khắp nơi nữa kìa.*

Tin khẳng khái:

- Có!, có lái xe riêng!

- Ở đó có yên tĩnh như khu này không?

- Có, ngay ngày mai sẽ yên tĩnh hết!

- Ở đó có nhiều món ngon như dì nấu không?

- Có! em muốn ăn loại gì đều có!

- Hey, P”Tin, mà sao anh chu đáo quá vậy?

- À..vì... à... vì lần trước tới trại nho nhà em được cô chú tiếp đãi nhiệt tình, nên anh nghĩ là nên đáp trả chút gì đó.

Trước sự hào phóng của Tin, cả gia đình đều vô cùng bất ngờ, bố Fish vô cùng hào hứng:

- Fish, điều kiện tốt như vậy, hay là con chuyển tới chỗ đó!

Tin nghĩ rằng mình thắng chắc. Đang định thở phào. Cuối cùng cũng tách được con cá béo này ra khỏi Can. Thì Fish bỗng dội cho một gáo nước lạnh:

- Chỗ đó cái gì cũng có hết!. Nhưng không có P”Can, Nên con chắc chắn là không đi!

-!!!!!!!

Tin ngồi thừ ra ghế. Nhìn con cá béo cố bám lấy Can. Can vội vàng dịch ghế sang phía Tin.

Trời đất ạ!. Tôi vậy mà thua một con cá!

- Chia tay sao? Can?

- Đúng vậy!. Chia tay đi Tin

- Vì sao chứ?

- Tôi là con trai mà!, đâu thể vì cậu chọc 1 lần mà biết thành con gái được.

- Cậu?..... dám?

- Sao lại không dám... tôi vẫn thích yêu con gái hơn là yêu cậu nha!!!!

-!!!!!!

- Nào Fish, nào, lại đây, P”Can hôn một cái nào...

- Không!. Khốn kiếp!!!!!!!!!!!!!!

Tin giật mình, tỉnh dậy. Lau mồ hôi đã vã ra như mưa.

Mẹ kiếp!. Can!

Đêm đó, Tin không ngủ tiếp được

Trong lòng là hàng ngàn hàng ngàn nỗi lo sợ. Giờ này, Can đã ngủ sâu giấc chưa?

Cũng may là còn có Lemon, đã hứa như đinh đóng cột chắc chắn Fish sẽ ngủ cùng Lemon. Nên Tin cũng tạm yên tâm

Nhưng làm sao đảm bảo được con cá béo đó nửa đêm không mò sang chỗ Can chứ!

Trời ạ!. Can!

Nỗi lo lắng của những ngày qua dần dần lại quay lại. Sợ hãi... Tin thực sự sợ hãi....

Mất đi Can sao?.... Không thể được... Không thể được!

Con người ấy, trái tim ấy, chỉ có thể thuộc về một mình tôi!

Can!. Tôi chắc chắn, dù cậu muốn hay không, đều phải yêu tôi – một thằng con trai!. Cậu đừng hòng quay đầu lại! muốn thắng ư? không thể!

Hai bàn tay Tin xiết chặt đến tê.

Sáng hôm sau,

Trong lớp,

Thực sự vẻ mặt của Tin hàng ngày đã rất tệ rồi, không ai muốn đến gần. Nhưng hôm nay, thì trông như khùng bố. Tin bước qua tới đâu, làm không khí ở đó đầy một mảnh u ám.

Pete tới gần mà thực sự còn không dám chào, chỉ lặng lẽ ngồi kế bên.

Tin nhắn tới từ: tên ngốc

- Tin, trưa nay tôi không đi ăn với cậu được. nha. nha. Đừng giận nha.

Tin siết cái điện thoại.

- Rằm!

Tin giơ chân, đạp thẳng vào cái bàn đằng trước, làm chiếc bàn đổ lăn xuống đất.

Cả lớp im phăng phắc, không một tiếng ho he.

Dám chắc nếu đứa nào nhỡ có ngứa mũi muốn ất xì. Thì khi gặp diêm vương có thể trả lời lý do mình chết – là vì ất xì độc có một cái!

Thấy tâm tình Tin không tốt, tới khi hết giờ, Pete quay sang, hỏi:

- Hôm nay Ae cũng bận, cậu có muốn đi ăn chung với mình không?

Nhìn Pete lúc nào cũng quan tâm tới mình, Tin chép miệng:

- Được. dẫu sao cũng đang có chuyện muốn hỏi cậu.

Hai người rảo bước tới chỗ để xe.

Khi đi ngang qua chiếc hồ nhỏ ở trường. Bỗng nhiên Tin thấy một bóng dáng quen thuộc đứng đó: Fish!. Là

con cá béo chết tiệt đó!

Tin tiến tới, Pete không hiểu gì cả, đứng tại chỗ, quan sát

Nhận thấy người quen, Fish cũng chủ động tiến tới:

- Chào, P”Tin!

- Fish, em chờ ai ở đây sao?

Fish làm bộ đáng e then”:

- Em chờ P”Can đó, P”Tin thấy em mặc như vậy liệu P”Can có thích không?

- Hai người định đi đâu sao?

- Đi ăn chứ đi đâu nữa, P”Tin. Hôm nay, là ngày đầu tiên hẹn hò nha?!

- Hẹn hò?

Đôi vai của Tin như run lên: hẹn hò sao?. Can.Cậu chết chắc!

Tin không nói thêm một lời nào, lập tức bước qua Fish, vô tình, vai chạm vào vai cô nàng...

Fish đang đứng ngay gần hồ, lại đứng trên một bụi cỏ trơn, bị chạm phải, trượt chân, ngã ùm xuống!

- Cứu!... Cứu!!

- Ặc... cứu... P”tin... giúp em....

Hồ không sâu nhưng thực tế thì Fish lại không biết bơi!

Cô nàng mồm mồm cố nâng người lên khỏi mặt nước khiến các sinh viên quanh đó đều đến rồi chỉ chỗ, phá lên cười.

Tin làm ngơ – đáng đời – cũng không phải là do tôi dấy, định bước đi, nhưng ngay sau đó, một âm thanh làm Tin dừng bước:

- Ừm!

Can lao xuống nước trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Cố kéo Fish lên.

Trước đây, do tên là Fish nên Fish đã từng bị bạn bè xô xuống nước, tai nạn đó khiến cô nàng không những suýt chết mà còn bị ám ảnh. Khi Can đưa Fish lên bờ, Cô nàng gần như sợ tới ngất lịm.

Can không màng mọi người xung quanh- trong đó có cả Tin., một đường ôm chặt Fish vào trong lòng.

Hành động này khiến Tin như phát điên:

- Can!. tránh xa ra! Ai cho cậu ôm cô ta!

Tin nhào xuống, gỡ tay Can ra khỏi người Fish, nhưng Can không những không buông, mà càng ôm chặt Fish hơn!

Đối diện với đôi mắt đỏ ngầu của Tin. Can hét lên:

- Tin! Cậu là đồ tồi, đồ xấu xa!

Cậu ghen tới mức này sao? Cậu dám đẩy Fish xuống dưới hồ?! Nếu Fish mà có chuyện gì!, Tôi sẽ tính sổ với cậu, dù cậu có là Tin Methanat!

-!!

- Cút ra!

Can hất tay của Tin ra khỏi người mình, trước sự sững sờ của Tin,

Can cố gắng dìu Fish tới phòng y tế...

Khi Fish được chăm sóc.

Can mặc nguyên bộ quần áo ướt đầm.....mà ngửa mặt lên....

Nước... trong hốc mắt Can... cứ như thế... mà bất giác... lại chảy ra...

Tại sao? Trước đây... thích chơi cậu ta như vậy... mà bây giờ... lại thấy không vui....

Tin...

Đó có thực sự là tình yêu?

Thất bại ư?

Bao nhiêu người dám nói mình chưa từng gặp thất bại?

Đáng cay ư?

Bao nhiêu người dám nói đã cả một đời sống vui vẻ?

Ích kỷ ư?

Bao nhiêu người dám nói mình có đủ lòng vị tha?

Không đâu!. Trái tim con người kỳ quặc lắm. Bộ não của con người cũng thế. Lý trí và trái tim thực chất luôn luôn dành một góc để cất chứa sự ích kỷ và nhỏ nhen.

Chỉ là, cách con người ta thể hiện ra, khác nhau như thế nào mà thôi!

Kẻ đem chuyện bị đổ kị ra mà luôn miệng nói bỏ qua, có khi lại chính là kẻ chẳng bao giờ có thể bỏ qua được.

Kẻ nói rằng sẽ giả đối thủ ra chấm mắm tép ăn, có khi lại chính là kẻ giơ tay ra đỡ đối thủ khi họ vấp té.

Tuy nhiên, có một điểm chung.

Người luôn luôn thành công, khi vấp phải sự thất bại. Thường sẽ đau đớn hơn gấp nhiều lần, kẻ thất bại thường xuyên.

Tin chính là một điển hình như vậy.

Thông minh, giàu có, đẹp trai. Tin chính là tượng đài mà mọi chàng trai đều muốn trở thành, mọi cô gái đều muốn hướng tới.

Muốn Tin nhỏ một giọt nước mắt cho một ai đó, có lẽ là điều khá viễn vông!

Bây giờ - lần đầu tiên, Tin thực sự khóc – Là vì - Can.

Tin không để ý sự có mặt của Pete, không nghe thấy những gì Pete nói nữa....

Điên cuồng ngồi lên xe....

Điên cuồng lái xe....

Điên cuồng để nghe gió tạt vào mặt...

Những giọt nước mắt vì gió mà không thể nào chảy xuôi được.... Vẽ ra những đường nhòe nhoẹt trên gương mặt của Tin....

Là Can... cậu vì bảo vệ một đứa con gái mà không ngại trở mặt với tôi sao?

Là Can... người mà Tin methannat này yêu tới điên cuồng sao?

Là Can.... Nụ cười đó của cậu, có thể nào? Có thể nào? Chỉ dành cho một mình tôi hay không?

Can... cậu đã hứa, nguyện ý ở bên tôi một đời này!

Can... lại cũng chính là cậu hôm nay mở miệng nói tính sổ với tôi sao?

Can... Cậu không tin tôi?

Can....

Yêu sao?

Hận sao?

Can!

- Rầm!!!!!!!!!!!!

Nước mắt làm mờ đi những cảnh vật trong tầm nhìn....

Trái tim đau nhói của Tin đã khiến đôi bàn tay run rẩy...

Không tránh kịp....!

Can? Tôi đã thua như thế sao?!

Một lát sau. Chỉ còn lại tiếng hú inh ỏi của chiếc xe cứu thương.

====

Hết fict 22

Fict 23 có hay không đéo biết:)))

Ngược hay ngọt đéo biết:)))

Kệ mẹ quý vị lót dép, chạy đi ăn cơm.

23. Tình Cờ Yêu - Chương 23: Fict 23: Tincan - Đó Có Thực Sự Là Tình Yêu?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

đây là Fish mà mình xây dựng

Fict 23: TINCAN – ĐÓ CÓ THỰC SỰ LÀ TÌNH YÊU?

Vote+ share+ comment cho em biết là các thí chủ đã từng ghé qua nơi đây nha!

nhớ ghi nguồn: face: <https://www.facebook.com/nga.khongngoc>

hoặc watp: khongngoc00

Ta khẳng định một điều: ta ĐÃ đọc tất cả các cmt của tất cả các thí chủ- của từng chap. Không bỏ sót 1 cái nào hết!

Ta yêu thương các thí chủ lắm. nên các thí chủ nhớ cmt hết ý hết tứ hết chữ vào giúp ta nha! NHA!

Ngữ cảnh fict 23: là sự tiếp nối của fict 21 và 22. Để tránh khó hiểu vui lòng đọc từ fict 21 trước.

=====

- _____
Can... Cậu không tin tôi?

Can....

Yêu sao?

Hận sao?

Can!

- Rầm!!!!!!!!!!!!

Nước mắt làm mờ đi những cảnh vật trong tầm nhìn....
Trái tim đau nhói của Tin đã khiến đôi bàn tay run rẩy...
Không tránh kịp....!
Can? Tôi đã thua như thế sao?!
Một lát sau. Chỉ còn lại tiếng hú inh ỏi của chiếc xe cứu thương.

Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi xảy ra việc Fish bị ngã xuống hồ,
Cũng đã là năm ngày kể từ khi Fish gặp lại Can.
Can dường như không còn là Can của trước đây,
Can không cười nữa.
Cũng không nô đùa vô tư với cô như trước nữa,
Khi bước chân khỏi phòng y tế, cô thấy Can khóc.
Lúc đó, thực sự có chút vui lòng. Can khóc vì mình ư?
Nhưng... lại dường như không phải!
Mẹ Fish vẫn hay trêu cô: vì sao lại thích Can?
Vì sao ư?
Vì sao cô cố gắng vẽ thật tốt, để có thể được dự kỳ thi ở thành phố?
Để được gặp Can...
Người ta có hàng ngàn lý do, để đến với nhau.
Mỗi một tình yêu trên đời này, vốn dĩ đều không có lỗi,
Dù chỉ là sự rung động nhỏ nhoi như một phím nhạc,
Hay là sự khao khát tới điên cuồng,
Tất cả, vốn dĩ, đều nên được coi trọng....
Vào một mùa nho đang rộ,
Có một cô bé mũm mĩm ngồi ở vườn tha thẩn chơi một mình với những lá nho khô...
Bọn bạn chê cô bé mập mập quá, chậm chạp quá, không thể nào theo kịp trò đuổi bắt của chúng được!
Nhưng Can, một cậu bé có nụ cười thật tươi, đã bước tới, và chơi cùng với cô bé ấy..
Kết từng vòng lá nho tươi, đội lên trên đầu hai đứa.
Một làm hoàng tử, một làm công chúa,
Cùng nhau cười rộn rã một góc vườn nho
Thứ tình cảm của đứa trẻ năm ấy mới lên mười, chỉ vì một cái ngoắc tay mà nuôi dưỡng thành một họa sĩ
đầy triển vọng.
.....
Mấy ngày ngắn ngủi trôi qua, dù là khi Can ngồi ngay bên cạnh mình, Fish vẫn không cảm nhận được một
Can thực sự đang tồn tại.
Ngơ ngẩn, lặng lẽ, bối rối.

Dù cho cô có chọc cho Can cười, thì nụ cười ấy, lại thực sự như không phát ra từ trong tâm....

Dù cho Can nhận lời làm ” mẫu ” ảnh của cô, thì đôi mắt lại dường như chỉ muốn buông xuôi mọi thứ...

Dù cho Can có dẫn cô đi thăm quan một vài nơi, nhưng khi sóng bước bên nhau, lại như tìm kiếm một thứ khác cho riêng mình...

Hay chính xác hơn,

Can buồn.

Một buổi tối lặng lẽ đưa tay lên khung giá vẽ...

Fish cố gắng tìm cảm hứng từ những cơn gió ngoài trời...

Khép đôi mắt, cô lại chỉ thấy nụ cười hờ hững như có như không của Can.

Tâm trạng ấy, không phải.. giống như một kẻ đang yêu đương trong đau khổ sao?

Ngón tay cô dần hoàn thiện những đường nét cuối cùng của bức tranh....

P”Can.

Chắc hẳn là, em đã đến muộn rồi.....

Khi cảnh sát tìm thấy thì chiếc xe của Tin đã hư hỏng khá nặng vì đâm vào một biển báo thi công,

Việc người thừa kế duy nhất của dòng họ Methanat bị tai nạn sẽ là một đề tài béo bở cho cánh nhà báo, và cũng có thể ảnh hưởng vô cùng lớn tới nhiều vấn đề khác.

Thế nên,

Ngay lập tức thông tin này được gia đình Tin phong bế.

Hiện trường được dọn sạch sẽ và không có bất cứ tin tức nào được phép lọt ra ngoài.

Bên phía nhà trường được thông báo là Tin sẽ nghỉ một thời gian để tiếp quản một số công việc kinh doanh của gia đình.

Mọi người đều không hề nghi hoặc gì với lý do ấy.

Trừ một người, Pete.

Khi đứng từ xa theo dõi, thấy cô bé mũm mĩm kia bị rớt xuống hồ, Pete cũng đã chạy lại.

Nhưng khi tới nơi thì lại thấy Can dường như gạt tay Tin ra khỏi người, và rồi, không hiểu sao. Tin không còn muốn đi ăn trưa nữa, cứ thế như một người điên vậy, lao lên xe, phóng đi.

Pete cũng chưa từng nghe Tin nói sẽ nghỉ ngay trong khoảng thời gian này. Khi mà một loạt các bài thuyết trình của 2 đứa chưa xong.

Tin có thể là người xấu miệng, nhưng tuyệt đối không phải người vô trách nhiệm. Không thể nào đương nhiên bỏ lại cho Pete một đống bài đang dở mà không hề nói một lời nào...

Trong phòng Pete

Pete đang ngồi trên bàn, làm bài, nhưng những ý nghĩ vẩn vơ đó, lại cứ xoay quanh trong đầu Pete. Pete đưa tay lên, chống cằm.

Thấy Pete có vẻ suy tư, Ae liền lên tiếng:

- Pete, mày có chuyện gì vậy?

- À.. Ae... Pete không...

- Sao nào? Giờ lại muốn đầu cả người yêu nữa sao? Có chuyện gì vậy?

- À... Ae...

Pete nói cho Ae nghe những suy nghĩ của mình. Ae từ đằng sau, ôm lấy Pete, khẽ tựa cằm lên mái tóc mềm. Sau khi dường như đã hiểu tâm sự của Pete. Ae lại lấy làm khó hiểu:

- Vậy sao mày không điện thằng cho Tin?

- Pete đã điện rồi, không có người bắt máy.

- Vậy để lát tao điện cho thằng Can xem sao?

- Vậy có được không?

- Có gì mà không được?

Nói rồi, thớm vào má Pete một cái chóc,

Chỉ lát sau. Ae gọi cho Can,

- Alo. Can?

- Ủm, có gì vậy Ae?

- Sao nghe giọng mày chán đời vậy Can?

- À, có gì đâu. Tao buồn ngủ,

- Buồn ngủ? mới mấy giờ chứ?. À mà dạo này mày vẫn liên lạc với Tin chứ?

- Tin sao?

Đầu dây bên này. Trái tim Can sau mấy ngày cố gắng không để cái tên " Tin " xuất hiện, giờ đây, chợt như nhói đau.

- Sao tự dưng mày lại nhắc tới nó?

- Ủa sao, chứ bạn trai mày trốn đi đâu mất làm Pete của tao chết vật trong đồng bài tập. Tao không hỏi mày thì hỏi ai?

- Tao không biết! có khi cưới vợ sinh tám đứa rồi ấy!

Can hét lên làm Ae chợt giật cả mình. Pete nghe thấy tiếng Can vọng cả ra ngoài điện thoại. Liền bước tới, đỡ lấy điện thoại trên tay Ae:

- Can. Là tớ, Pete đây.

- Ủ, Pete.

Nghe thấy tiếng dịu dàng của Pete đúng là đỡ hơn nhiều so với tiếng vệt đục của Ae. Can dường như dịu lại đôi chút:

- Can, Pete muốn hỏi một chút, mấy hôm nay, Pete điện cho Tin không được.

Chủ nhiệm lớp có thông báo là Tin đã xin phép nghỉ một thời gian vì lý do công việc của gia đình. Nhưng Pete cảm thấy rất lạ. Tin vốn không phải người...

- Tin Tin Tin Tin!. Các cậu chỉ biết có cậu ta! cậu ta thì giàu rồi, cậu ta thì đẹp trai quá rồi! Con mẹ nó cậu ta thì có thể làm sao được!. Các người có nghĩ tới tôi không! Con mẹ nó chứ Pete!. Bảo cậu ta đi chết đi! đừng làm phiền tôi nữa....

- Túp... Túp....

Can úp mặt xuống đầu gối, co người lại ngoài ban công....

Bật khóc nức nở...

Tin!. Tin... cậu không thèm tới tìm tôi nữa...

Cậu thực sự cho rằng tôi muốn tính sổ với cậu sao?

Tin... Đừng... đừng có được không?

Chẳng phải cậu nói dù thế nào, cũng không được phép rời xa cậu sao?. Vậy tại sao bây giờ... người muốn xa tôi lại là cậu?

Đã bốn ngày rồi... Tin...

Cậu có thể nào.. đừng chấp nhất với tôi được không?

Tôi tìm tôi... có được không?

Dù tôi ngốc....

Dù tôi chỉ là một kẻ ngốc....

Nhưng... tôi yêu cậu... thật sự rất yêu cậu....

Tin.... Đừng đi... có được... hay không.....?

...Xin đừng... bỏ lại tôi một mình thế này!

Những tiếng khóc nức nở của Can hòa theo vào ánh trăng ngày nào, cũng tại nơi này, cũng vẫn ánh trăng đó...

Khi ấy, Can đã khẽ mỉm cười... đưa tay lên đón ánh trăng sáng mềm mại... hi vọng vào một tình yêu vĩnh hằng...

Cũng vẫn tại nơi này.. hôm nay... Can bật khóc...

Có điều gì trên đời này có thể tả được nỗi đau?

Có điều gì trên đời này dám sánh bằng sự bi thương của tình ái?

Nước mắt chỉ là một phần thật nhỏ,

Trái tim có rỉ máu hay không chỉ tự người trong cuộc mới hiểu rõ...

Ánh trăng là ái muội giống như tình nhân dịu dặt

Ánh trăng cũng có thể sắc như dao cứa... từng nhát... từng nhát... chém đứt hi vọng của người thường...

Bốn ngày ư?

Bốn ngày này đối với Can dài không đo đếm.

Cuộc sống vô tư của một cậu bé đơn thuần bây giờ lại có thêm sắc thái u xanh...

U ám và xanh thẫm....

Như trong vực sâu muốn tìm lấy hi vọng...

Can chưa từng nghĩ rằng tới bốn ngày không một cuộc điện thoại, không một tin nhắn nào được gửi đến!

Can cũng chưa từng nghĩ rằng mình muốn đứng thật lâu trong gió rét ngoài đêm để chắc rằng mình không nhớ một chuyến ghé thăm bất chợt...

Can cũng chưa từng nghĩ rằng trên đời lại có thứ đau khổ dằn vặt tới mức... thức ăn cũng không còn vị!

Không còn vị....

Chỉ còn nỗi đau đớn và mong chờ....

Từng tiếng nấc nghẹn ngào nơi Can giờ đây, đã khiến cậu bỗng như trưởng thành hơn gấp bội lần

.... Tin... thực sự... đã khi nào... cậu yêu tôi chưa?

Đứng một góc trong căn phòng nhỏ... Lemon và Fish lần đầu tiên trong đời chứng kiến những giọt nước mắt của Can... lã chã....

Người ta ví dưới gối đàn ông có vàng.

Còn tôi nghĩ, nước mắt của đàn ông là kim cương!
Thật sững sờ khi thấy một người như Can, lại có thể bật khóc vì tình!
Tình ái là chi?
Người làm ta đau khổ!
Tình ái là chi?
Người làm ta mong chờ!
Tình ái là chi?
Người dày vò ta không lối thoát!
Tình ái là chi?
Yêu hận mãi vì chỉ một người!

Tin, mơ màng....
Dù những chiếc gối hơi đã kịp thời bao chặt lấy cậu, nhưng tốc độ quá nhanh khiến Tin không tránh khỏi bị thương.
Trên người toàn là vết trầy,
Máu theo những đường da rách toạc... nhỏ những giọt máu lổm đổm đầy băng ga cấp cứu....
Một cánh tay bị dập xương khá nặng,
Tin nửa tỉnh nửa mê trong ca phẫu thuật xếp lại xương ấy...
Bác sĩ và những y tá ở đó...
Đều thấy.... những giọt nước mắt của cậu, cứ trào ra nơi khóe mắt.
Vì đau ư?
Đúng - là vì cậu đau.
Nhưng không phải là vết đau của từng đoạn xương bị vỡ gãy,
Mà là... nỗi đau từ trong lồng ngực kia...
Can... cậu chưa từng... tin tưởng tôi?
Can... trong mắt cậu... tôi thật sự là một kẻ xấu xa... đến như thế?
Giả như... tình cảm của con người... cũng có thể sắp xếp lại... như những đoạn xương đã gãy kia...
Tin... lịm đi... trong mê man... của thuốc... hay của chính những ghen ngào nơi đáy tim...
Những vết thương phần mềm không quá nguy hiểm, nhưng tới bốn ngày Tin mới tỉnh dậy.
Trong bốn ngày ấy, các bác sĩ hàng đầu đã họp và chụp não bộ cho Tin tới mấy lần. Hiển nhiên không ảnh hưởng tới não, nhưng vẫn thực khó hiểu vì sao lại chưa thể tỉnh.
Tỉnh hay không tỉnh?
Mơ hay không mơ?
Nếu nhắm mắt thêm một chút, Nếu các cơn đau kéo dài thêm một chút...
Thì hay biết bao nhiêu?
Nỗi đau thể xác liệu có khi nào khắc chế được nỗi đau trong tâm trí của Tin hay không?

Bây giờ... cậu phải làm gì đây?

Can,

Tôi dành cả đời này cho cậu,

Cậu lại dành cả đời đó, cho ai?

Tôi vì cậu mà mất đi kiêu ngạo

Cậu lại bỏ niềm kiêu hãnh đó, cho ai?

Tôi vì cậu mà trở lên ngu xuẩn

Cậu lại bỏ hết đi suy nghĩ của chính mình,

Tôi vì cậu mà trở lên điên cuồng

Cậu lại coi sự điên cuồng đó là xiềng xích!

Ta không đành lòng buông tay,

Người, lại buông tay...

Tin được đưa về nhà chăm sóc.

Dù nơi đây chẳng có chút tình thương nào vương lại. Nhưng chí ít, nó là nơi mà cậu đã lớn lên, đã từng có được một tuổi thơ vui vẻ, đã từng có được thứ hơi ấm của gia đình.

Thuốc tê đã hết từ lâu,

Cánh tay với những đoạn xương chấp vá và những vết trầy rỉ máu sau quãng đường di chuyển từ viện về, khiến cậu thực sự cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết.

Khi vừa được dìu nằm xuống nệm, gương mặt tái xanh vì mất nhiều máu khê nhú chặt.

Chỉ một lát sau,

Khi cô người làm bước vào, ra ý hỏi thử, cậu có muốn gặp một người không?

Tin đã khê gật đầu.

Dù biết rằng, làm sao Can có thể biết được mình bị tai nạn?

Dù biết rằng, làm sao Can có thể tới tận đây?

Hay thậm chí... là vì Fish đi... Giờ này, có thể... biết đâu.. hai người họ, lại đang bên nhau!

Nụ cười trên môi Tin bỗng nở ra một cách chua xót

Dẫu biết rằng, không thể nào!

Nhưng...

Khi yêu hay khi đau đớn, người ta sẽ tin cả vào những điều vô lý nhất, hoang đường nhất, ngu ngốc nhất.

Dù là Tin methanat thì cũng có làm sao?

Không phải cũng chỉ là người thôi sao?

Mặt dù lạnh có bao nhiêu cũng là da là thịt!

Chán ghét cuộc sống tới bao nhiêu cũng rất muốn mong chờ!

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng,

Tin đưa mắt lên....

-.....!

-.....!!

Là Can sao?!

-.....!!!

Chuyện hoang đường nhất, huyền hoặc nhất,

Người mà Tin mong chờ nhất, cũng chính là người mà Tin nghĩ rằng không thể nào sẽ tới. Lại đang đứng ngay ngoài cửa phòng... Tiếng nói bồng rắt trong cổ họng Tin bật lên:

- Can?!

Đôi chân Can dừng trước cửa... sững sờ....

Tin nằm đó....trên mặt, trên tay... đều là vết xây sát....

Một cánh tay được băng bó cẩn thận, đặt trước ngực....

Can không thể tin nổi vào mắt mình...

Con người ấy... người mà mình thực thương yêu....

Có thực là Tin?

Một người luôn giương nụ cười mỉa mai chế nhạo thế gian này...

Giờ đây...

Khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh kia....

Vậy mà....

Tin....

Thực sự.... không phải là bỏ rơi mình!

Thực sự.... không phải là muốn chia xa...

Bước tới trước giường...

Gục đầu lên bụng Tin... mà khóc...

Bàn tay Can, nắm chặt lấy một vạt áo của Tin... mà khóc...

Gần như bị hốt hoảng trước hành động này của Can...

Tin mất một lúc mới khẽ đưa cánh tay còn lại, phủ lên đầu Can.. vuốt nhẹ:

- Ngoan... tôi vẫn ở đây.... Bên cạnh cậu...

- Tin... cậu là đồ khốn!

- Nói cho tôi biết, vì sao, cậu lại tới đây?

- Vì sao ư? Chẳng phải vì ở đây có cậu sao?

- Ngoan, đừng khóc nữa... Người bị thương là tôi chứ đâu phải cậu?

- Nhưng.. tôi đau lòng!, đau lòng không được sao?

- Vậy sao? Đau lòng? Vì tôi sao?

Trên đời này, có lắm loại người yêu. Nhưng đặc biệt và duy nhất, cũng chỉ có thể là Can của tôi. Vì sao ư? Vì người yêu tôi là người mà khi tôi đau buồn, người ấy không những không an ủi, mà lại ở bên cạnh, khóc to hơn cả tôi.

Liệu sau này khi Tin biết rằng, cái kẻ mà trước đây mình đã tìm mọi cách chọc phá rồi đốt nhà. Lại chính là ông tơ bà nguyệt hết lần này, đến lần khác, giúp đỡ chuyện tình của mình. Thì Tin liệu có một phút ăn năn hay không nhỉ?

Hôm trước, sau cuộc điện thoại giữa chừng với Can.

Pete lại càng đứng ngồi không yên.

Trước thì Pete chưa dám khẳng định, nhưng bây giờ, Pete lại chắc chắn chuyện Tin nghỉ học giữa chừng, có liên quan tới Can.

Nhưng rút cuộc, là có chuyện gì?

Pete thật sự muốn gặp Tin để hỏi cho rõ,

Bởi vì, cậu không những coi Tin là một người bạn,

Mà Tin là một người bạn rất cô đơn...

Cậu chưa từng thấy Tin cười nhiều như thế, trước khi gặp Can.

Nếu như...Tin và Can thực sự có hiểu lầm nào đó...

Nếu như... mình có thể giúp được hai người họ....

Pete. Phải thử thôi.

Sáng hôm sau.

Pete mặc một bộ quần áo hàng hiệu vô cùng đắt đỏ.

Ngỏ lời với mẹ, mượn một chiếc xe đời mới.

Lại không tự lái, mà nhờ một tài xế chở đi.

Tới nhà Tin.

Người ta nói, chiếc áo không làm lên thầy tu.

Nhưng rõ ràng phong thái và độ giàu có của Pete đủ để cánh cổng nhà Methanat phải mở ra.

Pete bước vào nhà,

Quản gia ra đón, nhận ra là người đã quen,- Pete- bạn của cậu chủ.

Quản gia liền niềm nở:

- Chào cậu, Pete, đúng chứ?

- Vâng, chào chú.

- Cậu hôm nay tới đây...

- À, cháu tới tìm Tin.

- Tìm cậu chủ sao?

Thoáng thấy thái độ của quản gia khác lạ, Pete liền thực hiện theo đúng những lời thoại mà Pete và Ae đã tập dượt qua, cố gắng điều chỉnh lại thái độ nghiêm túc:

- À, cháu và Tin có một chuyện làm ăn chung. Đạo này xảy ra chút sự cố mà không thể liên lạc được?

- Làm ăn sao?

- Đúng vậy. Ai, con số không hề nhỏ chút nào!

- Gặp trục trặc sao?

- Đúng vậy, giờ cháu cần thương lượng và chữ ký của cậu ấy!

- À vậy tôi có thể nói máy cho cậu gặp cậu ấy bây giờ?

- Chú à, cháu cần chữ ký – là chữ ký sống đó!. Không phải là một hai câu có thể nói hết được. Số tiền đó rất là lớn!

Quản gia khá bối rối...

Ông chủ dặn dò kỹ lưỡng, chuyện Tin bị tai nạn phải được giấu kín. Ai tiết lộ ra ngoài sẽ đủ thê thảm. Nhưng.. Pete là bạn Tin, lại là số tiền rất lớn...

Cậu bé này chưa phải ông chưa từng gặp qua. Quả thật rất đáng tin cậy... nhưng:

- À, hiện tại, trưa nay cậu chủ mới về. Có thể nào, cậu ghé sau được không?

- Vậy sao? Cháu thực sự rất gấp!

- Nhưng...

- Chú à, nếu cháu không có một lý do chính đáng, thì cháu không thể nào ứng một số tiền lớn đập tạt vào đơn hàng này được đâu!

- Vậy...

Ông quản gia liền kéo cái ghế lại, ngồi sát lại với Pete:

- Vậy.. tôi nói, cậu cứ tạm ứng số tiền đó ra đã, còn... Tin.. thì...

Như vậy, như vậy....

Sau khi nhận được câu trả lời, và hứa như đinh đóng cột sẽ giữ bí mật chuyện này.

Pete khá gian nan khi phải giữ bình tĩnh để lên xe ra khỏi nhà Tin

Chiếc xe vừa đi được một đoạn thì dừng lại đón thêm một người.

Pete đưa tay mở một nút trên cổ áo ra, thở hổn hển:

- Ae ơi, chắc chết quá chứ không đóng nổi nữa!

Ae vừa bước lên xe vừa cười rần:

- Đã diễn tập như thế rồi mà mày vẫn còn run sao?

- Ae....!

Pete ngại tới đỏ chín cả mặt, thấy vậy, Ae cũng không chọc nữa:

- Sao rồi? Rút cuộc có gặp được Tin không?

- Cũng may là dự phòng tập cả đoạn sẽ không gặp được Tin. Ae biết không? Pete muốn rút cái tim ra luôn!

- Mày đó, dễ thương như vậy. Đúng là khó cho mày rồi!

- Mà Ae này, tới đón Can luôn đi. Tin bị tai nạn, trưa nay sẽ được đón về nhà.

- Tai nạn sao?

- Đúng vậy, nhưng không nặng lắm đâu.

Nói rồi, Pete quay sang người tài xế:

- Cho cháu tới địa chỉ XX

Can đang ngồi cố gắng giữ nguyên 1 tư thế để Fish có thể vẽ được,

Thì Lemon ở đâu chạy xộc tới:

- P“Can, P”Can... có... có

- Can nhìn cô em chạy như ma đuổi, chán nản lắc đầu:

- Có ma sao? Mới sáng đó!

- Có.. có.. xe xịn... lắm...

- Xe xịn?

- Chắc chắn là P”Tin... chứ còn ai có thể có xe xịn như vậy được chứ?

- Tin... Tin sao?

Can không để ý tới Fish đang vẽ hay là cô em đang chạy loạn của mình. Vội vàng, mang cả chân đất phi xuống lầu....

Tới cửa... bước chân bỗng dừng lại....

Cậu ta... Không!. Không gặp. Nhất định là không gặp..

Tin... nếu thực sự có là cậu... tôi nhất định sẽ không gặp!

Can đang muốn quay đầu lại thì một tiếng gọi bỗng cất lên:

- Hey, Can, mở cổng cho tao đi!

Can nhúu mày, nhìn ra cổng...

- Là Ae.

Xỏ đôi dép, bước ra cổng. Mỗi bước đi ấy lại như một sự thất vọng tràn trề...băng qua lồng ngực Can...

- Sao mà tới đây?

- Tới tính sổ với mà mày dám cúp ngang điện thoại của người yêu tao!

- Hả?

Pete bước xuống xe, khẽ lườm Ae một cái, quay sang Can:

- Mình đến để báo cho Can biết. Nhưng muốn Can giữ bình tĩnh một chút.

- Bình tĩnh?

Can vò đầu khó hiểu.

- Là... chuyện của Tin...

- Tin?

- Pete, chẳng phải tôi đã nói không quan tâm rồi sao! Nếu là...

- Tin bị tai nạn...

-!!!!!!!!!!

- Sao cơ? Tai nạn?

Can sau khi dừng mấy giây, mới như vừa nghe rõ Pete nói cái gì, vội vàng, bấu chặt lấy vai Pete, lắc lắc lắc để:

- Pete! Tin bị tai nạn? Sao mà không nói cho tao biết sớm? bị sao? Có nặng lắm không? Đang ở đâu rồi?

- Ấy ấy ấy! Bỏ tay ra đã!

Ae túm lấy tay Can, vừa phì cười vừa nói:

- Mày mau vào thay đồ đi.

- Thay đồ? Tin bị... không phải chết rồi chứ? Sao lại phải thay đồ? Đi viếng....sao?

Ae và Pete nhìn nhau, thật đến bó tay với đôi oan gia này. Pete lên tiếng:

- Không có, Can, Tin bị thương nhưng không quá nặng, mình muốn dẫn Can tới gặp thôi... nhưng...

- Mày nhìn lại mày xem, quần đùi áo ba lỗ lại mang dép chiếc nọ chiếc kia, làm sao mà coi được!

- Là... là như vậy sao? Nhưng Tin... cũng chưa từng chê tao nữa!

Tai nạn sao? Tin bị tai nạn sao?

Can loạng choạng bước vào nhà...

Phải cần tới sự giúp đỡ hết sức của cô em gái Lemon Can mới có thể miễn cưỡng mặc được bộ quần áo tử tế.

Trong đầu Can lúc này là một đồng các hình ảnh máu me được ghép khuôn mặt của Tin vào. Can sợ. Sợ tới run rẩy.

Một lát sau, xe lăn bánh, Pete phải dùng hết ngôn ngữ có thể để biểu đạt cho Can hiểu rằng Tin không tới nỗi quá nặng.

Nhưng sự lo lắng khiến lòng Can như bị lửa thiêu. Một chốc lại nhòm ra ngoài cửa kính:

- Pete, sắp tới chưa?

- Tin bị thương đó! Là Tin bị thương đó!

- Trời ơi sao xe đi chậm quá vậy!
- Tao mặc thể này đã được chưa?
- Mấy tên bảo vệ đó sao cho tao vào chứ?
- Pete, mày nói xem sao Tin lại bị thương chứ?
- Ae ơi, tao sốt ruột chết mất!

- Liệu có bị sao không? Có cụt mất cái chân cái tay nào không?
- Tao lo quá, chết mất thôi, chết mất thôi!

Can nói liên một hồi, ngồi nhấp nhồm không yên. Khiến Pete và Ae cũng sốt ruột theo. Ae gắt lên:

- Can! mày có yên không thì bảo!. Để Pete còn tập trung học cho thuộc lời kịch chứ?
- Hả? Kịch gì? Pete đạo này đi đóng kịch sao?
- Đúng rồi, đóng vai người mai mối cho một con ngỗng và một con dê!. Còn đó, vai diễn của mày là im lặng, dù Pete lát nữa có nói gì, mày cũng chỉ im lặng và im lặng thôi!
- O.. tao...
- Nếu mày còn nói thêm bất cứ 1 câu nào nữa tao sẽ đá mày xuống xe!
-

Can tuy sốt ruột, nhưng biết tính thẳng Ae, nó cũng dừ dần lắm. Nói thêm một câu, không khéo không được gặp Tin mất!

Chỉ cần nghĩ tới việc được gặp Tin bây giờ, thì chúng nó có bắt mình vá miệng lại 1 ngày. Cũng xứng đáng!

—————//—————.

Hết fict 23.

Fict 24: TinCan -????

Đau thương hết mẹ nó cả cái chấp này rồi

Chắc chấp sau cho con dân ăn đường thôi kéo chúng nó táng SML:.

Mỗi tay quá. Mai tính tiếp.

Thế các thí chủ có thích chấp 24 có H không???

24. Tình Cờ Yêu - Chương 24: Fic 24: Tincan - Một Chút Thủ Đoạn.

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là Fish mình xây dựng

Rất xin lỗi các bạn nào mong chờ H TinCan trong fict này

Vì mình muốn xây dựng nhân vật Fish hoàn chỉnh một chút, đồng thời tách phần phát đường của Tin Can sang một câu chuyện riêng biệt. nên phần H Tincan sẽ chuyển sang Fict 25.

Còm mền com men cóm mền con mem giúp tuổi nha~~

Tuổi mà buồn tuổi lại đéo để được bây giờ ~~

Ngữ cảnh fict 24: là sự tiếp nối của fict 21+22+23

Vui lòng đọc lại từ fict 21 để tránh khó hiểu.

Trong ngữ cảnh này, là khi Can tới gặp Tin sau khi Tin bị tai nạn

Can bước tới trước giường...

Gục đầu lên bụng Tin... mà khóc...

Bàn tay Can, nắm chặt lấy một vạt áo của Tin... mà khóc...

Trên đời này, có lắm loại người yêu. Nhưng đặc biệt và duy nhất, cũng chỉ có thể là Can của tôi. Vì sao ư? Vì người yêu tôi là người mà khi tôi đau buồn, người ấy không những không an ủi, mà lại ở bên cạnh, khóc to hơn cả tôi.

Tin cứ như thế, mà để cho Can khóc, mà vuốt ve lên mái tóc lòa xòa của Can. Cho tới khi, dường như uất ức của mấy ngày qua đã được trút ra gần hết, thì một góc chăn cũng ướt đầm.

Tin dùng cánh tay còn lại ấy, nâng mặt Can lên:

- Sao rồi? lại vì tôi đau lòng tới mức này?

Can đưa tay, quệt nước mắt tèm lem, lại nhìn mặt Tin một lượt:

- Tin, tôi đã thật sự rất sợ.

- Sợ?

- Đúng vậy!. Tôi sợ cậu vì câu nói kia, mà sẽ bỏ rơi tôi!

- Đồ ngốc!, làm sao....

Tin chưa kịp nói dứt câu, thì tiếng chuông điện thoại của Can réo vang, một phát chặt đứt không khí ngọt ngào ấy.

Can dường như cũng bị giật mình. Là Lemon sao?

Tin dùng mắt ra hiệu cho Can cứ nghe điện thoại.

- Alo, Lemon?

- P"Can, anh đang ở đâu vậy?

- À... anh...

- Anh quên sao? chiều nay Fish sẽ đem tác phẩm đi dự thi đó!

- À.. Ờ... đúng rồi!

Can như sực nhớ ra, ngược mắt lên nhìn Tin.

- P"Can, anh mau về đi. Em đâu có biết lái xe chứ!

- Nhưng...anh...

- Anh về mau đi, nếu không sẽ trễ cuộc thi mất. Với lại mẹ và cô chú mà biết anh để Fish tới cuộc thi một mình, sẽ giết anh luôn đó!

- Ồ...

- Thế nha!

Lemon vừa cúp máy. Trong lòng Can thực sự ngổn ngang như tơ vò...

Can không thể bỏ mặc Fish được, nhưng cũng không thể nào...

- Cậu cứ về đi. Can.

- Nhưng... Tin..

- Đây là nhà tôi, tôi có thể làm sao được chứ?

- Tin...

Thái độ chần chừ không nỡ của Can, thực sự làm Tin có chút vui vẻ. Nhưng dẫu sao, Tin cũng không muốn Can phải khó xử.

Can thấy thái độ bình thản của Tin. Thì cũng yên tâm hơn phần nào. Đúng thế, cậu ta là ai cơ chứ?, trong nhà y tá người làm đủ cả.., Can bèn đứng dậy:

- Vậy... tôi về trước.. xong cuộc thi, tôi sẽ lại tới tìm cậu?

- Được. Can.

Can lưu luyến, ngo lại tới mấy lần rồi mới rời bước khỏi cửa.

Trong phòng, giờ đây, chỉ còn lại mình Tin.

Tin đưa tay lên góc chăn thấm đẫm nước mắt của Can, nắm chặt lấy.

Tin có thực sự rộng lượng đến thế?

Có thực sự là một người bao dung được tất cả chuyện đã xảy ra?.

Không. Fish.

Tôi tuy rằng không phải người tàn nhẫn. Nhưng tuyệt đối tôi cũng phải cho cô biết được rằng. Vị trí của cô, nằm ở đâu.

Dù cho mọi người có thể cho tôi là một kẻ ích kỷ. Nhưng:

Can -chỉ có thể là của tôi. Một -mình -tôi.

Sau khi Pete và Can rời đi.

Tin lập tức cho gọi ông quản gia tới.

- Thưa cậu chủ, cậu cảm thấy sao rồi?

- Ông cho người tới dọn dẹp sạch sẽ căn nhà X cho tôi.

- Căn nhà X?

- Chính nó.

Ông quản gia rất khó hiểu. Khu nhà này khá rộng rãi lại gần trường, ngay khi cậu chủ đỗ đại học, Bà chủ (mẹ hai của Tin) đã mua tặng nó cho cậu, để nếu một hôm có thể qua đó nghỉ cho tiện. Vì dẫu sao nhà cậu cũng khá xa trường. Nhưng cậu chủ chưa một lần tới ngó qua, sao hôm nay tự dưng lại...

- Có vấn đề gì sao?

- À, không, không, tôi sẽ cho người qua. Khi nào thì cậu chủ cần tới ạ?

- Tối nay.

- Tối nay sao!!!!?????

- Đúng vậy, không những thế. Tôi cũng sẽ chuyển qua đó luôn.

- Cậu chuyển tới đó?. Không được!. Vết thương của cậu...

- Cũng chỉ là dập cái xương tay, không chết được. Cho y tá, một đầu bếp và một người dọn dẹp theo. Bố trí chỗ ở cho họ.

- !!!!!

Khi Ông quản gia bước chân ra khỏi phòng Tin, một mặt thì lập tức sắp xếp. Một mặt thì ai oán:

- Cậu chủ càng ngày càng khó hiểu!

Trong phòng, Tin với tay lấy cái điện thoại.

Lemon đang cùng với Fish sắp xếp một số thứ, thì nhận được một tin nhắn.

Lemon khẽ nhìn sang Fish, rồi nhắn lại một tin:

- Được. P”Tin, em sẽ thử.

Can về tới nhà, trước đây thì bố mẹ ít khi cho cậu lái xe. Nhưng hôm nay lại đặc biệt để lại ở nhà để cậu đưa Fish đi dự thi. Dù trong lòng còn vô cùng lo lắng cho Tin, nhưng cũng không thể vì thế mà làm lỡ việc của Fish được.

—

Chiếc xe dừng trước một hội trường khá lớn, nơi sẽ tổ chức diễn ra cuộc thi.

Lemon là một người khá chu đáo, cô đã chuẩn bị sẵn trong tay một bó hoa lớn.

Liên tục động viên Fish.

Có rất đông thí sinh và người nhà, bạn bè đi theo cổ vũ.

. Nhưng trong mắt Fish giờ đây, không còn có ai khác, ngoài Can.

Hôm nay, cô muốn làm một chuyện, mà suốt tám năm qua, cô luôn giữ ở trong lòng.

Trước khi Fish bước vào khu riêng dành cho thí sinh.

- P”Can...

- Sao vậy Fish?

- Em có thể... có thể... ôm anh một cái? được chứ?

- Ôm anh sao? Fish... ở đây...

Can định từ chối, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Fish, lại hít một hơi, rồi dang tay ra:

Fish nhìn thấy hành động ấy của Can, bẽn lễn một chút, rồi ôm tới.

Không muốn rời ra vòng tay ấy... một chút nào. P”Can, em có thể chứ?

Lemon thấy như vậy thật không ổn, liền hắng giọng:

- Chị Fish, sắp tới giờ rồi đó!

-À, ừm

Fish ngượng ngùng mà rời khỏi tay Can...

Trong cuộc thi,

Đề tài lần này hướng tới là ” cảm xúc của một bức chân dung”

Khi tới lượt Fish mở tác phẩm của mình,

Cả Can và Lemon ngồi dưới, cùng như hóa đá.

Bức tranh được đặt một cái tựa ” sự chờ đợi của tám năm ”

Tuy rằng cũng biết là vẽ về Can. Nhưng cả hai cùng nghĩ sẽ là một tác phẩm cười hơn hở nào đó trong số cả chục bức tranh đã được hoàn thiện ở treo đầy phòng vẽ...

Nhưng, đó lại là một bức tranh thật buồn...

Đôi mắt đó... là đôi mắt của Can khi ngồi trên ban công nhà, nhìn xuống dưới cổng...

Đôi mắt đầy sự chờ mong....

Tiếng nói của Fish cất lên từ trên bục dự thi cắt đứt dòng suy nghĩ:

- Em không biết, anh có nhận ra tình cảm của em hay không?

Nhưng tám năm đã trôi qua, em đã đợi lâu đến nhường nào để có thể trở thành một cô gái 18 tuổi, đủ mạnh mẽ để đứng bên cạnh anh...

Đã tám năm kể từ khi vòng lá nho tươi ấy, được chính đôi bàn tay anh đặt lên trên mái tóc em....

Em cũng không biết rằng... tình yêu này liệu có thể được anh chấp nhận?

Nhưng, em vẫn muốn thử. Vẫn muốn thử một lần... được bày tỏ...

Sự khó khăn lớn nhất của em, là vượt qua được chính bản thân mình... để hôm nay, dám đứng trên đây.... nói với anh một câu rằng: Em, yêu anh.

Anh chưa từng giả tạo, chưa từng lừa dối em bất cứ điều gì, nhưng gần đây, em đã nhận ra rằng, có lẽ thứ tình cảm anh có thể đáp lại em, lại không phải là thứ tình cảm mà em muốn...

Nhưng em vẫn muốn hi vọng rằng, một ngày nào đó, ánh mắt đầy mong chờ trong bức tranh kia... thực sự sẽ là dành cho em....

- Có thể nào không?

Fish bật khóc ngay trên sân khấu.

Những giám khảo cuộc thi cử người tới an ủi, và đưa cô bé về vị trí riêng của thí sinh.

Lemon mắt đã dường như ướt, cô quay sang, nhìn anh trai của mình.

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống gò má Can

Có thể chăng?

Vì suốt những ngày qua trong lòng Can chỉ có một hình bóng duy nhất là Tin. Can dường như không thể cảm nhận nổi... bất cứ một thứ tình cảm nào khác...

Trong lòng Can giờ đây... cảm giác buồn bã thật sự không thể nào thoát ra nổi.

Fish. Thật sự, xin lỗi em.

Can cứ thế, ngồi thừ ra trên hàng ghế, bộ não nhỏ bé liên tiếp chịu hết sự dằn vặt này tới dằn vặt khác...

Hình ảnh của Tin nằm trên giường... sắc mặt trắng xanh...

Hình ảnh của Fish bật khóc ngay trên bục dự thi...

Can thực sự cảm thấy lồng ngực mình đau tới khó thở!...

Các bức tranh tiếp theo, tiếp theo nữa... lần lượt được mang ra, trước mắt Can lại dường như chẳng nhìn thấy gì... cho tới khi hội ý để công bố kết quả.

Tin nhấc từ “Tin”

- Can. Tôi cảm thấy... rất đau... đau lắm....

Khó chịu? Một giây, hai giây, chỉ ba giây sau khi đọc được tin nhắn.

Can đứng bật dậy, chạy ra khỏi hội trường.

Con người ta rất lạ kỳ, cũng rất thú vị. Nhiều khi bản thân muốn gì, cần gì, lại không thể tự mình rõ ràng được. Nhưng chỉ những lúc bất cần nhất, vô tình nhất, đơn sơ nhất, và mộc mạc nhất, lại có thể sống thực với chính mình, lại có thể, chẳng cần tới suy nghĩ mà cứ thế bước đi.

Can gần như ngay lập tức gọi lại cho Tin:

- Can. -

- Tin, Cậu khó chịu ở đâu? Cậu đang ở đâu chứ?

- Can, tới địa chỉ này, với tôi, được chứ?

Tiếng Tin có vẻ như rất mệt mỏi. Can luống cuống tới không thể nào mà khởi động nổi chiếc xe. Bèn lao ra đường, bắt ngay một chiếc taxi vừa muốn ngang qua.

Có thể không mệt mỏi sao?

Có thể không đau đớn sao?

Đáng lẽ, mình không nên bỏ lại cậu ấy một mình như vậy?

Cậu ấy đang bị thương... Lại... là do mình!

Can!. Chết tiệt! mày đang làm gì cơ chứ?!

Tin mệt mỏi, là sự thực.

Vừa mới di chuyển từ bệnh viện về. Lại phải di chuyển một quãng đường khá xa tới khu nhà này.

Dù cho những vết trầy trên cơ thể có thể không phải là quá đau, nhưng những đoạn xương gãy ở cánh tay phải, liên tục khiến Tin phải chau mày.

Không sao. Chỉ cần có được cậu. Tôi chấp nhận.

Can, vì cậu, chỉ vì cậu mà tôi gạt cả đi lòng tự trọng trước giờ không thềm đếm xỉa tới những món quà của bà dì ghẻ kia, để đến ở trong khu nhà này.

So với những vết thương trên cơ thể tôi, có phải chẳng, cậu chính là nguyên nhân khiến tôi thực sự phải bận tâm, phải đau lòng?

Tin nằm ngay trên chiếc ghế dài ngoài phòng khách. Cậu không phải không muốn nằm giường, mà thực sự, ở đây, sẽ "tiện" hơn.

Tin nhắm mắt.... Miệng khẽ mỉm cười.

Can tới địa chỉ X, lại cứ nghĩ nó là một cái bệnh viện nào đó, không ngờ lại là một khu nhà, mà.... ở đây lại ngay gần trường...

Mặc kệ, kể cả là khu biệt thự cao cấp hay là cái chuồng bò,

Mặc kệ, kể cả là gần trường hay mọc trên ngọn cây,

Can cứ phải vào cái đã.. vì....Tin đang ở trong đó....

Can gần như là chạy vào...

Vừa vào tới phòng khách, đã thấy Tin nằm ở đó, trên chiếc ghế dài, đôi mắt khẽ nhắm.

Sự xúc động giờ đây cũng không kém một chút nào so với buổi trưa nay khi gặp lại Tin cả.

Can ngồi xuống một phần dư của chiếc ghế, nhẹ nhàng, kéo chiếc chăn đang đắp hờ lên cao một chút.

- Tin, tôi tới rồi đây....

- Ừm...

Tin không trả lời, chỉ khẽ cựa mình,

Nhìn đôi mắt lim dim của Tin. Can thực sự cảm thấy ấm áp hơn biết bao nhiêu.

Thì ra là thế!

Được ở bên cạnh người mình thương yêu, lại là cảm giác hạnh phúc tới như vậy!

Ngon hơn bất kỳ một thứ mỹ vị nào trong đời này!

Tin. Cậu thực sự, sẽ không bao giờ rời bỏ tôi, đúng không?

Tôi, cũng sẽ như vậy!

Tình yêu thật diệu kỳ phải không?

Nó thậm chí còn khiến một kẻ ngốc như Can lại đỉnh đạc hơn biết bao nhiêu, bao nhiêu lần một tạ sách chính trị quật vào đầu.

Nó thậm chí còn khiến cho một kẻ tưởng như chẳng bao giờ lớn như Can giờ đây lại nở ra được một nụ cười ân cần khiến bất cứ kẻ si tình nào, như Tin chẳng hạn, cũng phải ngạc nhiên đến mở mắt ra:

- Can, là cậu sao?

- Tin.. ngủ thêm một lát.

- Ừm..

- Tôi sẽ không đi đâu cả.. thực sự....

Trong khi đó.

Tác phẩm của Fish giành được đồng giải nhất.

Thực sự đó không phải là tác phẩm được đánh giá quá cao về chất lượng. Nhưng về mặt cảm xúc theo tiêu chí của cuộc thi thì những câu bộc lộ chân thành và những giọt nước mắt của Fish đã khiến ban giám khảo thay đổi quyết định, đưa tác phẩm của Fish và một tác phẩm nữa, cùng được thứ hạng cao nhất của cuộc thi.

Fish ôm bó hoa trong tay, hồi hộp bước xuống dưới.

Lemon nhào tới, tặng Fish một bó hoa thật to, tươi cười liên tục chúc mừng.

Đảo mắt xung quanh không thấy Can,

Fish khẽ cúi đầu.

Lemon cố tình làm như không biết. Tới khi ra tới chỗ để xe, mới bắt đầu dĩ:

- Fish,P”Can.. có việc đột xuất, chúng ta... bắt xe về... được chứ?

- Lemon...

Fish bắt đầu nghẹn ngào:

- Có phải, những lời thổ lộ của chị.. khiến...

- Fish,không có đâu...

Fish bắt lấy cánh tay của Lemon, khẩn thiết:

- Chị biết Lemon ạ. Chị cảm nhận được rằng... trái tim P”Can đã có người mà anh ấy yêu.... Nhưng.... Chị... thực sự... thực sự...

- Fish,em rất tiếc...

- Mai là ngày cuối cùng, chị ở lại đây rồi. Nếu thực sự chị phải từ bỏ...

Trước những giọt nước mắt lại chực rơi của Fish.

Lemon quyết định, nghe theo tin nhắn của Tin.

- Fish, Chị có thực sự muốn biết bí mật của P”Can không?

- Có thể sao?

- Vậy, chị đi theo em!

Khi nghe thấy những tiếng bước chân ngoài cổng,

Tin như chậm rãi mở mắt, tựa mình, rồi khẽ nhú mào:

- Ai, đau quá.

- Đau sao? Tin? Có cần gọi y tá không?

- Can, cậu ngốc quá!. Bị thương đương nhiên là đau rồi, nhưng đâu phải hử chút là gọi y tá?

- Vậy... tôi xoa giúp cậu?

Liếc thấy thoáng bóng người đã dừng trước cửa, Tin cầm lấy tay Can:

- Được, nhưng trước hết, tôi muốn hỏi cậu một chuyện. Về Fish.

- Về Fish sao?

- Đúng vậy. Can, nói cho tôi biết, giữa tôi và Fish, người mà cậu yêu...

- Là cậu đó. Tin.

Can ngay lập tức trả lời.

- Tôi chỉ coi Fish giống như Lemon thôi. Cảm giác của tôi, tôi biết. Ngoại trừ cậu ra, tôi thực sự chưa từng nhớ ai như thế, cũng chưa từng khóc vì ai cả. Tôi biết, Fish rất tốt. Nhưng em gái là em gái, người yêu là người yêu.

- Tôi chưa từng bao giờ đem Fish ra để mà so với cậu hết. Vì căn bản. Trái tim của tôi. Chỉ đập thật mạnh, duy nhất khi ở bên cậu thôi. Tin.

- Dù cho tôi nói có hơi loằng ngoằng, khó hiểu, cậu biết đấy, tôi không giỏi văn lắm... Nhưng nhất định cậu phải tin tôi.. người mà tôi yêu. Duy nhất, chỉ có một mình cậu thôi!

Tin nghi hoặc:

- Thật sự? không có chút rung động gì với Fish sao?

Can lắc đầu chối chết:

- Thực sự không có!

- Chứng minh cho tôi thấy?

- Chứng minh?

- Hôn tôi? Được chứ?

- Hôn cậu?... Được!

Can ghé sát khuôn mặt của mình xuống gần Tin, Đôi bàn tay cẩn thận ôm lấy khuôn mặt và mái tóc của Tin,

Đặt xuống đôi môi của Tin... một nụ hôn...

- Cách,

Tiếng đồ vật rơi xuống ở ngoài cửa, khiến Can muốn nhồm dậy.

Tin đưa cánh tay trái của mình lên, khẽ ghì chặt Can xuống. Sự ngọt ngào lập tức được chiếc lưỡi Tin đưa vào sâu bên trong khoang miệng, khiến Can như quên tất cả mọi thứ khác trên đời này....

Gần một tuần chìm trong đau đớn và khổ sở,

Hàng trăm tích tắc của trời đất chìm trong mệt mỏi và u ám...

Màu xanh của đại dương dần xuất hiện trên mảnh đất khô cằn của cả hai trái tim đã bị đốt cho khô héo.

Chỉ là một nụ hôn.

Lại có thể khiến con người ta bay bổng đến như vậy!

Nhưng, cũng chỉ là một nụ hôn,

Lại có thể khiến con người ta như vừa chết đi!

Lemon và Fish vừa tới trước cửa phòng khách, đã thấy Can ngồi bên cạnh Tin, ánh mắt họ trao nhau đầy âu yếm ra sao...

Những lời nói vô tư của Can khiến trái tim Fish đã ghen đắng ra sao...

Và một nụ hôn của hai người ấy, khiến Fish hoàn toàn mất đi tất cả hi vọng...

- Cạch.

Đôi tay run rẩy không thể cầm nổi khiến bức tranh rơi xuống ngay trước cửa nhà.

Lemon nhanh nhẹn nhặt bức tranh lên, đuổi theo....

Fish vừa cố sức vừa chạy, vừa khóc....

Thế là hết! Hết thật sự....

P”Can....

Đời này, ước muốn được làm công chúa của hoàng tử nho ngày ấy...

Mãi mãi... không bao giờ... có thể đến được nữa....

Nhưng... tại sao? Người mà anh yêu... lại cũng là một người con trai cơ chứ?

Thật sự, không thể tin nổi... người trong lòng Can... vậy mà lại là một người con trai!

Fish đứng như bất động trong phòng tranh, ngắm mãi những nụ cười của Can được treo đầy phòng...

Cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời. Lemon không cảm thấy quá đổi vui vẻ khi thấy hai người con trai hôn nhau.

Gom lại tất cả những bức tranh ấy.

Fish mỉm cười trong khi gương mặt nhòe nhoẹt những dấu nước mắt:

- Lemon. Gửi lời chúc của chị, tới P”Can. Hãy ôm anh ấy một cái, thật chặt. thay cho chị.

- Chị Fish?

- Chị sẽ bắt xe về trang trại, ngay bây giờ...

- Chị về với cô chú sao?

- Lemon. Sau này em sẽ hiểu.

Đối diện với nỗi đau, mỗi người lại có một cách thể hiện.

Người âm thầm ôm ngực chịu dày vò.

Kẻ khóc như đứa trẻ, kẻ hát như người điên.

Kẻ say cho quên hết sự đời,

Cũng có kẻ đi tìm nơi trốn tránh...

Nhưng, trên tất cả -gia đình – là nơi đầu tiên và cũng là nơi cuối cùng, người ta sẽ nghĩ đến, khi đau thương hành hạ trái tim mình.

Sáng hôm sau,

Tại khu nhà X.

Can thức dậy với tràn ngập hạnh phúc trong lòng...

Thực sự, cảm giác hóa giải được nỗi đau là một cảm giác vô cùng vui vẻ, khiến cho mỗi một ngượng không khí đều trở lên có hương vị riêng tư....

Nhưng, có thực sự là những chuỗi ngày vui vẻ với Can hay không, còn phải dựa vào kẻ đang nằm bên cạnh....

//

Giới thiệu fict 25:

Là câu chuyện một chú ngỗng vụng về phải cố hết sức chăm sóc ” bệnh nhân”

25. Tình Cờ Yêu - Chương 25: Fict 25: Tincan- Bệnh Nhân Khó Tính!

Dkm từ ngày viết fict thời gian đi dài cũng phải tiết kiệm, khôn nạn thể mờ vẫn thích ~.~

Hướng dẫn sử dụng Fict 25:

+ bước 1: vote+ comment+ share cho mọi người được biết đến tui

+ bước 2: ra tiệm tạp hoa mua lấy 1 cái ghim kẹp cỡ lớn+ 5 cuộn bông.

+ bước 3: dùng ghim kẹp miệng lại + dùng bông nhét đầy 2 lỗ mũi.

Kính chúc quý độc giả trong quá trình hưởng “thụ” không bị thất lạc răng hoặc rơi vãi máu tránh lãng phí tài nguyên quốc gia.

Xin cảm ơn!

Ngữ cảnh Fict 25: là sự tiếp nối fict 24.

Fict này cũng có thể đọc rời thành 1 chap riêng biệt.

Sáng hôm sau,

Tại khu nhà X.

Can thức dậy với tràn ngập hạnh phúc trong lòng...

Thực sự, cảm giác hóa giải được nỗi đau là một cảm giác vô cùng vui vẻ, khiến cho mỗi một ngậm không khí đều trở lên có hương vị riêng tư....

Trời lại như chiều lòng người..., vừa vãn hôm nay là thứ 7.

Can được nghỉ.

Vươn vai một cái rõ dài...

Nắng sớm chiếu vào trong phòng dịu dàng thật quá dễ chịu. Nhìn sang khuôn mặt Tin đang say ngủ bên cạnh. Can búng tay cái tách:

- Đúng là bạn trai Can có khác!. Ngủ cũng con mẹ nó quá đẹp trai!

Bộ não bé nhỏ đó bắt đầu suy nghĩ. Sau khi làm lành, các cảnh trong phim thường là làm gì tiếp theo nhỉ?! A! sáng suốt!

- Phải hôn một cái mới được!

Can từ từ, từ từ, tiến lại gần sát với mặt Tin, dấu cái mỏ của mình lên rõ cao:

Tin bị hơi thở mạnh tới phì phò của Can phả vào mặt, đôi mi thật muốn mở ra, nhưng vừa mới hé mắt đã bị đôi môi của Can dấu gần chạm mặt dọa cho chết khiếp:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAaa!!!!!!!!!!!!

-!!!!!!

Vâng, dĩ nhiên, đó là tiếng thét của Can.

Tin bị dọa, theo phản xạ, cánh tay trái còn lại hất Can một phát khiến cu cậu bị hoảng va đầu cái cốp vào thành giường.

Trời ạ! Nguyên một quả trứng mọc trên đầu!

- Con mẹ nó chứ! Tin! Đau chết ông rồi?

- Cậu định làm gì?

- Làm gì... hôn chứ làm gì!. Không phải trong phim sau khi làm lành đều hôn đó sao! mẹ kiếp đau quá!

Trong khi Can suýt xoa mà xoa lấy xoa để cái đầu, Tin đưa tay lên day trán. Trời ạ, mới tối qua cậu thể mà lại còn phải dùng tới chút thủ đoạn để có được con người này... Liệu... có sai sót gì trong quá trình cậu ta sử dụng tới não sao?

Thế mà chỉ cũng ngay sau đó một phút, Trái tim Tin lại mềm nhũn.

Khi Can thấy Tin dường như muốn nhổm dậy, liền lập tức quên ngay quả trứng còn bu trên đầu. Liền hăng hái, nhảy xuống bên cạnh, đỡ lấy Tin, liến thoắng”:

- Để tôi giúp cậu, nào

- Tin... ai cha... tay cậu.. chắc đau lắm!

- Cậu thử bị đập xương xem?

- Rồi, rồi, là lỗi của tôi đã không tin tưởng cậu!

- Giờ mới hối lỗi sao?

- O? Ai bảo cậu trước giờ sống tệ quá mà. Nếu không phải là do Pete đã khẳng định 100% là tận mắt nhìn thấy cậu không đẩy Fish. Thì tôi cũng không tin!

- Cậu... dám?...

- Tôi nói sai gì sao???

-!!!!!!!

Thực chất những vết trầy sát không còn quá đau đớn. Nên Tin có thể tự vệ sinh cá nhân bằng một tay được, dù hơi chút khó khăn.

Nhưng, phúc lộc đem đến tận mắt thế này, không hưởng, không phải là quá lãng phí sao?

Tin cứ để Can dìu mình vào nhà vệ sinh.

Thấy Can rõ ràng là đang lóng ngóng không biết đứng vào chỗ nào, mà cứ gãi đầu gãi tai. Tin hết chịu nổi bèn trêu chọc:

- Tôi- muốn – tiểu.

- Tiểu?...Tiểu?

Can đứng ngơ người mấy giây rồi mới sực hiểu ra.:

- À.. tiểu... tiểu đi.. tự nhiên, tự nhiên...

Nói là tự nhiên nhưng mắt Can lại nhìn chòng chọc vào đầu đó. Khiến Tin một lần nữa phải lên tiếng:

- Cậu không định kéo quần xuống cho tôi sao?

- Quần? Ở ha...

Can cười trừ, sau đó, tuột phát một quần của Tin xuống làm cậu nhỏ của Tin trần trụi bại lộ, chiếc mông Tin được một phen mát mẻ không cần thiết. Tin thật sự muốn chết quách đi cho xong:

- Can!. Cậu thật sự là đàn ông chứ? Tôi nói cậu kéo quần ra cho tôi tiểu chứ không có nói cậu tuột hết quần của tôi xuống!

- O... Tôi.. thì trước giờ tôi chỉ tự đi tiểu thôi, có bao giờ tiểu hộ người khác đâu? Làm sao mà biết được?

- Rồi, còn nữa. Can! Đừng có nhìn chăm chăm vào " nó " nữa. Tôi không tiểu được!

- Không tiểu được?!

Trời đất ạ. Trước giờ Can chưa từng nghĩ chỉ có mỗi chuyện đi tiểu thôi mà cũng phức tạp tới mức này.

- Mặc xác cậu, Tin, Muốn tiểu kiểu châu Âu thì tiểu Châu Âu. Tiểu kiểu châu Á thì châu Á!

Can vừa nói, vừa vùng vằng nhảy xuống dưới nhà. Kiểm đồ ăn,

- Cái đồ keo kiệt, lâu lâu muốn nhìn xem một tý mà cũng không cho!. Ông đây không thèm đánh răng nữa. Để mà xem, khi hôn ông, ông cho thối chết!

Một mùi thơm bay thẳng tới mũi của Can. Xem ra, tâm tình dù có chút lộn xộn, nhưng khứu giác hăng còn nhạy lắm!.

Can một đường theo mùi thơm mà chạy vô bếp.

Đã biết trước được sự tồn tại của Can. Bác đầu bếp liền vui vẻ:

- Chào cậu, Can, đúng chứ?

- Vâng, - Can chấp tay vái: chào bác.

- Đồ ăn đã được chuẩn bị xong, có cần tôi dọn lên phòng không?

Can đang tính, đánh chén luôn dưới này, cũng được... nhưng mà....

- Lỡ hấn ta tiểu xong mà không kéo được quần lên thì sao?

- Rồi lỡ hấn ta bước xuống cầu thang bị té SML thì sao?

- Rồi nữa, lỡ hấn ta không xuống được đây, không phải chết đói sao?

Nghĩ sao cũng không ra viễn cảnh tươi sáng được. Can đành vậy:

- Dạ, vậy để cháu phụ bưng lên cùng với bác ạ!

Sau khi Can và bác đầu bếp đã dọn xong bữa sáng ở chiếc bàn ngoài ban công tầng 2 ngay cạnh phòng ngủ, thì Tin cũng mới vừa miễn cưỡng mà mặc xong bộ đồ, Cái tay đau khiến Tin chỉ có thể cố gắng mặc được chiếc áo ba lỗ rộng thùng thình.

Khiến khi Tin vừa bước ra. Can lập tức bị choáng....

Tin bước xuống, ngồi đối diện với Can.

Nhận ra có điều gì không đúng lắm...

Can cúi gằm mặt. Tin dò hỏi.

- Can? Thức ăn không ngon sao?

- Tin.. sau này, tôi tuyệt đối sẽ tin tưởng cậu!

-???

- Thật sự nhất định tôi sẽ tin tưởng cậu!

-!!

- Tin... người cậu....

Tin lúc này mới để ý, hóa ra vì Tin mặc chiếc áo rộng thùng thình này, nên những vết thương trầy trụa khắp người... hòa vào màu nắng ban mai nhạt nhòa, lại như lộ ra trọn vẹn hơn....

- Can, cậu... khóc sao?

Thực ra. Dù người ta có che dấu khôn khéo tới đâu thì để nhận ra một người đang thực sự đau lòng, khá là dễ dàng.

Còn người đơn thuần như Can. Không cần phải nhận ra điều gì hết. Bởi hốc mắt đỏ ửng của Can, lập tức tố cáo chủ nhân của nó.

- Tôi.. hành... ăn hành... vừa xuống bếp ăn nhầm phải củ hành....

Tin bật cười:

- Can, lý do của cậu cũng quá là tẻ rồi?

- Ủi đó!, Thì đã sao? Ông đây xót đấy. thì đã sao?. Mẹ nó chứ, hức, chứ. Tin. Người của ông đây. Hức hức.. xấu.. xấu đi.. thì ông đây.. hức.. hức.. xót..

- Nói cho chuẩn một chút, Can. Cậu mới là người của tôi.

- Nói tóm lại.., sau này.. Tin. Cậu mẹ nó thế mà là đại thiếu gia!. Còn để bị thương. Không bằng cả tôi nữa!

- Được rồi. Can. Nhưng khoan hãy nói đến chuyện sau này. Trước mắt, tôi sắp chết đói rồi đây!

- Đói ư? Vừa nói thì cái bụng Can cũng ngay lập tức hưởng ứng, kêu ục ục.

Tin thực sự, vừa cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng đồng thời là bất lực trước con người này.. Can với lấy cái muống, lập tức xức từng thìa súp to đổ đầy miệng. Đến muống thứ 5 rồi mà còn thấy Tin chưa ăn nữa, liền kêu lên:

- Tin, sao cậu không ăn?!

- Tôi không cầm được thìa bằng tay trái!

- A, ra vậy!

Can như hiểu ra điều gì đó quan trọng. Liền kê ghế lại sát bên cạnh Tin. Múc lấy một thìa súp, đưa lên miệng Tin:

- A, nói A đi!. nào, há miệng!

- Can. Cậu có thể cứ thế mà dứt cho tôi, đừng nói gì thêm cả không?

- Vậy sao? Ồ, nhưng... nào, ngoan, há miệng, để Can dứt cho nhé?

- A.... Giỏi lắm, Tin của Can giỏi lắm...

- Nào miếng nữa.., nào.. cái này nhé, ăn cái này nhé? Hay cái này?

- Nào,... Tin là ngoan nhất, cứng nhất nha, nha!

- Nào.... ngoan lắm, ăn cho chóng lớn, mũm mĩm nhé, Can thương.

- Ồ cái đó ư? Cái đó không ngon đâu? Nào măm măm...

-!!!!!!!!!!!!

- Can!. Cậu đang làm trò gì đó?

- Ủa, sai sao? Tôi thấy chị bên nhà hàng xóm dứt cho đứa nhỏ ăn đều làm như vậy!

Tin tức tới sắp ộc máu. Nhìn Can:

- Đứa bé đó mấy tuổi?

- Hai tuổi!

- Tôi năm nay bao nhiêu tuổi?

- Thế thì có gì mà khác nhau!?

-!!!!!!!!!!!!!!

Trời ạ. Can cũng chưa từng nghĩ tới chỉ có mỗi cái việc ăn thôi mà cũng lắm chuyện thế này!

Hai ngày cuối tuần cứ thế trôi qua trong “yên ả”

Bệnh nhân Tin thực sự giờ đây không những bị đau tay. Mà thực sự là bị bệnh “uất” toàn thân.

Còn Can. Thật sự, cái quái gì ở đây cũng phức tạp đến không chịu được!. Bệnh nhân này đúng là thứ khó nuôi nhất trần đời!

Tâm sự của Can.

Này nhé, dứt cho Tin ăn thì phải im lặng. Im lặng? ăn mà làm gì phải im lặng? mất cả cảm hứng. Thế nên Can cứ nói, nhiều khi nước miếng văng tứ tung lên trên gương mặt Tin.

Này nhé, thấy hần sắp ngủ, mình hát ru. Hát ru thôi đó! mà hần trợn ngược mắt lên. Rồi hần lật qua lật lại tới nửa đêm vẫn còn chưa thềm ngủ lại nữa!

Này nhé, hần đi tắm, mình vào cọ người cho. Người ta đã không thềm chề thì thôi, ra sức mà kì cọ cậu em nhỏ cho, Thế mà hần lại bảo mình cút ra ngoài!

Này nhé, thực sự cái này là quá lắm luôn!. Mình bảo là hôm qua Fish có nhắn tin cho mình, nói muốn ôm mình một cái thay lời tạm biệt. Thế mà hần ném một phát một cái điện thoại của mình bay luôn xuống cống. Tan không còn thấy xác!

Mình giận. Mình quyết định giận hần cho đến khi tự dưng có người của bên cửa hàng mang tới một cái mới toanh.

Mình định không giận nữa, nhưng khi mình phát hiện ra là mình mất hết số điện thoại của mọi người. Thế mà tên bệnh nhân khốn kiếp đó lại còn cười:

- Như vậy càng tốt, đỡ phiền.

- Đỡ phiền? Túc... túc.... chết....

Nên mình quyết định giận tiếp. Cho tới... e hèm.. cho tới tới qua...

Sau một bữa ăn tối thịnh soạn. Can ngửa ra lưng ghế, ợ tới mấy phát liền làm cô người làm bồi bên cạnh bàn ăn phải cố gắng bịt miệng để nén cười.

- Có gì đáng buồn cười nhỉ? Ăn no thì phải ợ thôi?

Thế mà Tin chẳng nói gì, lẳng lặng dẫn mình ra sau vườn.

Ngồi trên cái xích đu.

Hắn... hôn mình....

Hắn lại còn nói với mình:

- Can. Mai là thứ hai rồi, cậu phải đi học. Tôi sẽ không thể gặp cậu thường xuyên được.

- Vậy... vậy... sao?

- Cậu sẽ thường xuyên tới thăm tôi chứ?

- Thăm... cậu sao?

- Tôi đang bị thương đó!. Cánh tay này ít nhất phải cả tháng..

- Được được được. Tôi sẽ tới, nhất định, ngày nào cũng tới!

- Chắc chắn?

- Chắc chắn!. Không có tôi thì sao cậu ăn được? đúng không?

- Đúng!

- Không có tôi thì cậu tắm cũng vất vả nữa, đúng không?

- Đúng!

- Bởi thế nên, tôi nhất định sẽ tới!

Tâm sự của Tin

Ban đầu thì tôi chỉ định dùng nơi này để Fish biết đường mà rút lui.

Nhưng bây giờ thì lại cảm thấy chỗ này không tệ.

Ở gần trường, có thể đi bộ tới trường cũng không lo tới cái tay đau không thể lái xe.

Tiện việc học hành.

Nhưng quan trọng hơn hết, là có thể tùy ý mà ở lại với tên ngốc kia. Dẫu sao, cánh cửa của gia đình Methanat-Ngột ngọt và vô tình - cũng không phải là nơi mà cậu muốn Can tới.

Một Can vui vẻ và đáng yêu như thế, muốn bao bọc cậu ấy, tốt nhất là nên để cậu ấy ở ngoài vòng tranh đấu của gia tộc.

Bảo vệ sao...

Can...

Tin mỉm cười.

Đúng vậy, là bảo vệ.

Người ta chỉ nghĩ tới việc muốn bảo vệ những người mà mình thực tâm thương yêu, thực tâm không muốn người ấy bị một chút nào tổn thương đến. Nếu tình yêu chưa đủ, nếu sâu sắc chưa đủ, nếu sự chín chắn chưa đủ. Người ta không có tư cách nói đến hai từ bảo vệ ấy.

Yêu thương một người, cũng chính là học cách, đem thương yêu ấy bao bọc trong sự an bình....

Tâm sự của Ba mẹ Can

Từ ngày Fish rời khỏi đây, Can chăm chỉ hơn hẳn, tới mức mà cả bố mẹ Can đều ngạc nhiên tới há hốc miệng.

Một Can lười biếng xưa kia như biển dâu mất không có một cái tăm bong bóng!.

Sáng dậy sớm nhất nhà rồi phi đầu đi học,

Tối nào cũng học thêm tới đêm có hôm còn làm bài tập nhóm tới qua đêm cũng không về!

Cứ cuối tuần là lại không thấy cả vết chân!

Tốt quá!. Nó biết nó không thông minh lắm, nên cần cù chịu khó như vậy!

Quả là trưởng thành rồi, biết suy nghĩ cho bố mẹ quá!

Bố mẹ Can cứ thế mà mừng như bắt được vàng!

Tâm sự của Lemon

Thấy P"Can dạo tới dạo lui cực quá mà,

Nên cứ thấy P"Can thay đồ ra cái là mình lại tóm lấy đồ dơ đem đi giặt giùm

Nhân tiện... ngại ghê đó... nhưng mà nghiện thì biết làm sao?

Nhân tiện... nhân tiện xem có "dấu vết" gì của công cuộc" gả " anh đi không?

Ngày nào mình cũng chuẩn bị đồ sạch để riêng vào một ngăn túi cho P"Can để nếu P"Tin có muốn P"Can qua đêm lại đó thì sẽ không có lý do gì mà từ chối!

Rồi cứ mỗi tối P"Can vắng nhà là mình lại được một đêm mơ mộng tưởng tượng trong sung sướng. Mình còn xem phim Gay P., thử ghép cái mặt P"Tin và P"Can vào xem sao..

Ài nha... mà.... mình có biến thái quá không?

Thôi kệ mẹ, biến thái hay không tính sau!

Rồi nữa, mình còn phải chặn đầu chặn đuôi giải thích hết mọi lý do vắng mặt của P"Can nữa... Cái này thì quả thực là mình quá tốt đi. Không còn một điểm gì để chê luôn!

Mà sao nữa. Có cách gì moi được thông tin của lão anh này thêm không nhỉ?

Bình thường lắm mồm thế mà cứ động hỏi tới chuyện hoa cúc đưa leo là y như rằng lão như bị khâu mồm. Đồ ích kỷ, nhỏ nhen! Kiểu gì thì kiểu cũng phải sớm tích đủ tiền, mua lấy cái camerra mini, gắn vào để xem live trym. á há há!

Một tháng sau.

Ngày Tin được tháo bột

Một bác sĩ và 2 người phụ tá được cử tới nhà.

Trong khi Tin bình thân để cái tay lên mặt bàn chuyên dụng trước mặt.

Thì Can cứ chạy qua chạy lại đúng như một con gà mái bị ăn cắp trứng!

Làm cho vị bác sĩ chưa gỡ bột mà đến toát hết mồ hôi hột!

- Liệu.... tháo bột ra, có đi luôn cái tay không bác sĩ?

- Liệu... có đau lắm không?

- Bao nhiêu lâu mới xong?

- Bác sĩ ơi, nhẹ một chút, cậu ấy, thực ra yếu đuối lắm???

Tin quay lại, nhúu mày:

- Yếu đuối?

- À... thì.. tôi cứ nói thế cho bác sĩ người ta thương, người ta làm cho nhẹ nhàng ấy mà....

Nhìn thấy nét mặt vị bác sĩ và hai cô phụ tá đang đổ lạng lên vì vừa căng thẳng lại vừa phải nhịn cười. Tin cảm thấy thực sự quá con mẹ nó không thể chịu nổi:

- Can, nếu cậu im lặng cho tới khi tháo xong bột. Tôi sẽ đồng ý một yêu cầu của cậu!

- Một yêu cầu?

- Đúng, là một yêu cầu

- Bất cứ điều gì?

- Đúng, bất cứ điều gì!

- Vậy được, tôi sẽ im lặng.

Sự im lặng của Can đồng nghĩa với việc những âm thanh không rõ nghĩa liên tục phát ra trong quá trình tháo bột:

- Ừm... a... eo ôi.... ồ.... Thế... suýt.... kia.... Đau... ồ... không...

Các bác sĩ tháo xong bột, dặn dò Tin một số thứ. Can chẳng nghe hiểu gì. Chỉ hiểu đúng một câu:

- Mọi sinh hoạt có thể trở lại như bình thường. Chỉ cần không cử động quá mạnh là được.

Sau khi bác sĩ vừa rời khỏi.

Can liền nhảy tới trước mặt Tin, sau khi xem xét một lượt đúng là hoàn hảo, thực sự không có nhiều sẹo như cậu nghĩ!

- Xem đủ chưa!

- Cũng may là không có sẹo nhiều ha!

- Bây giờ trình độ y học đã cao lắm rồi. Còn cậu, sao cứ như ở thời tiền sử vậy hả?

- Tiền sử? Tin, tôi cũng không có nhiều lông như khi mà?

-.....

Thôi thì, nếu đã không nói cho Can hiểu được. Tin đành chọn cách lắc đầu và im lặng!

Chiếc áo do bị bột vương vào, Tin đứng dậy, cởi ra.

Nhìn người trước mặt một thân hình đẹp để phô bày.

Những vết trầy không để lại những vết sẹo quá lớn, mà tạo thành những đường xước nhẹ, nhìn càng mê

người.... menly quá....

Cả tháng ăn chay rồi, Can cũng có nhu cầu chứ?

Lại nữa, bác sĩ nói có thể” sinh hoạt” bình thường rồi nha?

Can nuốt ngụm nước bọt tới ực.

Sử dụng luôn 01 quyền yêu cầu vừa cướp được:

- Tin. Tôi muốn làm cậu!

Tin tưởng mình nghe nhầm, liền hỏi lại:

- Sao cơ?

- Cậu chẳng cho tôi 1 quyền yêu cầu đó sao? Định nuốt lời?

*Đến lúc này Tin mới xác định là mình không hề nghe nhầm gì hết. Chính là Can, cái tên ngỗng đực này dám cả gan ga ch*ch, còn đòi” làm” mình.*

Tin không trả lời, khoanh hai tay trước ngực,

Can thấy vậy, liền xuống một nước:

- Bây giờ cậu bị thương, tôi khỏe hơn cậu đó. Nên tôi muốn ở trên!

- Muốn ở trên?

- Đúng vậy!

Can uốn ngực đầy tự tin.

Tin hơi nheo mắt lại, ra chiều suy nghĩ:

- Được, vì cậu đã chăm sóc tôi suốt thời gian qua. Nên tôi đồng ý, cho cậu nằm trên.

Can như nghe phải sét bên tai, vội vàng mừng rỡ,

Nhưng nhìn qua cánh tay mới gỡ bột của Tin, lại chần chừ:

- Thực sự... được chứ? Tin.

- Tôi bị thương ở tay, chứ cũng không bị thương ở chỗ đó!

Can chỉ chờ có vậy, bật nhảy lên, một đường kéo Tin ngã xuống giường:

- Ủm..... vậy... tôi bắt đầu nhé?

Tin hờ hững:

- Cứ tự nhiên!

Can lập tức một hai ba cởi hết sạch quần áo trên người mình. Sau đó lại một hai ba vụng về vụng về mà cởi nốt chiếc quần của Tin.

- Quá con mẹ nó sung sướng đi!. Hôm nay mới đích thị được nằm trên!

Trước thái độ nhiệt tình hết sức của Can, Tin lắc đầu ngao ngán.

Đúng là tên ngốc.

Can bắt đầu làm tất cả những gì mình có thể nghĩ ra để " phục vụ" và " lấy lòng" Tin hôm nay.

Can chủ động nằm lên người Tin, hôn lấy đôi môi đẹp đẽ ấy, cứ thế mà mút lấy...

Tin ấy vậy mà vòng tay qua cổ Can, kéo xuống đáp trả

Khiến cho tâm tình của Can lúc này thực sự một phút lên mây, làm cậu nhỏ kéo cờ bật dậy

Can dời miệng xuống, cố gắng mút lấy yết hầu của Tin...

Hai hạt đậu nhỏ của Can liên tục cọ sát lên trên bờ ngực săn chắc của Tin...

Tin cũng dần có phản ứng, cậu nhỏ đứng thẳng dậy, liên tục cọ sát vào đùi Can. Khiến trong lòng Can như một ngàn con kiến đang diễu hành....

Can dời miệng xuống mút lấy hai hạt đậu của Tin..Trong khi Can mãi miết mà day mút thỏa thích hai hạt đậu ấy tới mức những hạt nước bọt nhỏ li ti, trải đầy từ cổ xuống hai đầu ngực của Tin.... Một tình sắc mê người.....

Can càng như không thể buông ra, một bàn tay hư hỏng đã luôn xuống mà xoa nắn cậu nhỏ của Tin:

- Tin... ư... cậu có cần... đẹp... như vậy không?

Tin vừa liếm nhẹ lên tai Can, cũng không để cánh tay còn lại của mình nhàn rỗi, lập tức tiến tới hai cánh mông Can mà xoa nắn, rồi dịch chuyển vị trí hông một chút, để cậu nhỏ của mình kẹp giữa khe mông Can

- Ummm... Tin... làm gì....

- Hư... ưm....Tôi chỉ là, muốn cho cậu nằm trên...

- Vậy.. được,...Tin... a... ha...

Tin liên tục cọ sát cậu em của mình vào khe mông của Can, chiếc tay liên tiếp xoa nắn chỗ cạnh huyết khẩu, thỉnh thoảng lại chạm khẽ qua, như có như không. Khiến cả người Can vận vẹo, rên lên:

- Tin... ngứa... đừng chạm vào nó nữa....

Ngón tay Tin dừng lại:

- Vậy, chạm vào chỗ này?

Can chưa kịp phản ứng gì, Tin lập tức đưa tay vòng ra phía trước, bàn tay Tin trườn lên, xoa nắn cậu em nhỏ của Can:

- Ừ... không...

- Không sao?

- Tin ngồi bật dậy, một tay vừa liên tục di chuyển lên xuống chỗ cậu nhỏ của Can,

Tin gần như bế Can ở trong lòng, đối diện với mình miệng liền ngậm chặt lấy hạt đậu nhỏ trước mắt:

- U! Chết tiệt..., Tin... ông đây... a... ha...

- Úm.. Can... tôi thèm cậu muốn chết luôn... Ngực cậu... ngọt quá...

- Tôi cũng... cũng... nhưng...

Dục vọng từ cậu nhỏ xuyên thẳng lên não, như rút hết lý trí của Can....

- Mẹ nó... sướng quá.... A... Tin...

- Nhưng... ông đây.... Nằm..trên...

- A.. hừm... Can.... Tôi.. cũng chưa từng.. nói... không cho cậu... nằm trên...

Trước ngực Can là những chiếc răng nhỏ khê xiết lấy đầu vú, chỗ nóng bỏng nhất lại đang được bàn tay Tin vuốt ve trên chọc, Tin bắt đầu thúc cậu em nhỏ lên, qua kẽ móng Can mà cọ sát. Huyết khẩu bị tác động tới, liên tục co thắt lại theo từng nhịp đảo qua của cậu em Tin.

- A.... ngựa.... mẹ nó.. tin... ngựa lắm.... đừng....

- Đừng sao?

- A... ngựa...

Tin đưa tay sọc mạnh thêm vài nhịp. Cậu em nhỏ của Can tưởng chừng như sắp muốn bắn ra. Tin lập tức dùng đầu ngón tay, bóp lại.

- Ái?... Tin?...a...

- Hừm....Sao vậy? Can?.., không phải cậu nói tôi đừng lại sao?

- À... ơ... nhưng...

- Không phải cậu muốn ở trên sao?

- Ở trên?

Cậu em nhỏ đã cương tới mức sưng mọng lên rồi!. Hậu huyết liên tục co rút ngứa muốn chết. Còn ở trên cái con khỉ gì nữa!

Lúc này, Can chỉ muốn được giải phóng dục vọng của mình, nếu không, chắc chắn là cậu sẽ bị hãm mà chết, mà chết đó!!!!!!!!!!

Nghĩ một phát Can lập tức lấy lọ thuốc bôi trơn bóp liền ra tay, rồi bôi đại lên cái hậu huyết đang nóng rực kia....

- Nằm trên thì nằm trên!

Tin dĩ nhiên không thể để sếnh mất thời cơ, lập tức đặt cậu nhỏ của mình, thẳng hậu huyết Can mà thúc lên:

- A AAAAAA....chết... chết... tôi...Tin..

- Cậu chẳng phải muốn lắm rồi sao? Can....

- Ừm... muốn... nhưng.... Đau....đau... Quá....

Tin thấy vẻ mặt nhăn nhó của Can, lập tức ôm lấy người cậu vào trong lòng, cắn nhẹ lên vành tai cậu:

- Ừm... Can.... chỉ một lát...sẽ hết đau....

Rồi chẳng thể đợi Can có thực sự hết đau hay không, tình yêu và cả dục vọng ngập kín tâm trí Tin khiến cậu không thể chịu nổi mà liên tục thúc tới....

- Chỗ đó, đúng rồi... Tin... chỗ đó... nữa....

- Tin... nhẹ... nhẹ... con mẹ nó.... Ừm... thích... quá...

- A.. ha....

Tuy rằng hậu huyết của Can nóng chặt bức Tin đến điên đại,

Nhưng thấy người trong lòng đang rên rỉ vì khoái cảm, khuôn mặt phủ một màu đỏ lựng mà Tin chợt nảy

ra một ý định muốn trêu đùa:

- *Chỗ này, sao? Can?*

- *Ừm... chỗ đó... đi.., Tin.. nữa...*

- *Ồ!.. ha..*

Tin đẩy hông lên mấy cái liên tiếp sau đó... chợt dừng lại, ngả người ra giường..

Can mở mắt ra đầy khó hiểu

- *Tin.. cậu...?*

- *Tôi là bệnh nhân mà, là bệnh nhân đó! Tôi kiệt sức rồi... giờ... nếu cậu muốn... thì đành phải tự làm thôi!*

Tin muốn nhận được một chút nào đó thành quả của việc trêu chọc này, ví như Can sẽ tỏ ra một chút xấu hổ chẳng hạn. Nhưng hoàn toàn không:

- *Tới luôn! A... ha....*

Can không những không mấy may xấu hổ mà còn tự thân vận động nhiệt tình di chuyển hông lên xuống trong những tiếng rên rỉ đầy khoái cảm....

Thẳng cho tới khi Can bắn ra trên bụng Tin mới chịu trả lại vị trí” nằm trên” đó cho Tin

- *Can... Con mẹ nó.. tôi đề cao cậu quá rồi!*

.....

hết fict 25.

Nếu bạn nào lót dép cho cặp Kla + Techno, vui lòng vào face mình nha. sáng mai mình sẽ test nếu đủ số lượng yêu cầu sẽ ra chấp tiếp.

26. Tình Cờ Yêu - Chương 26: Fict 26: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vòng -1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phim cũng sắp hết rồi, cmt nhiệt tình cho tui biết cái mặt của quý dị. Để sau này lỡ có hết phim thì tui vẫn còn nhớ được có các bạn đã ở đây với tôi hôm nay nha^^

Cả chấp chả có cái con mọe gì. Viết xong vẫn hên hiểu mình đang viết cái mọe gì.

Chắc ta bị muối trật kín não rồi bà con ợ.

Ngữ cảnh fict 26: tiếp nối những fict trước.

Trong fict này. TinCan đã là người yêu của nhau. Kla Techno đã yêu nhau nhưng Techno chưa đồng ý công khai.

Trong fict 13: Tincan + Pound ai đốt nhà ai. Thuyền trưởng đại nhân của chúng ta đã chơi cho Mr Tin một vố, chắc là Tin sẽ bỏ qua thôi vì giờ Tin là người đã có vợ nhé:D

=====//=====

- AAAAAAAAAAAAAAAAAaaaaa!!!!

Tiếng thét được phát ra từ phía hành lang chung của ký túc.

Pound khua khoảng cái chổi tứ tung, Mặt nhăn như khi ăn ớt:

- Mẹ kiếp! tao mà biết đứa nào chơi xỏ tao,

Tao lột quần nó quay phim sex cho cả trường xem!

Ae đứng bên cạnh, thiếu chút thì bị cái chổi quơ trúng, liền bực dọc:

- Khép cái mồm mày lại và quét đi. Tất cả không phải là tại mày sao! Tự nhiên đòi mở party, sướng đâu chưa thấy tự nhiên tao bị vạ lây!

- Thì không phải vì tao mở party nên mày mới có cơ hội bóc tôm em Pete sao?

- Câm mồm lại! quét đi!

- Tao không phục! Mẹ nó chứ! Pound đẹp trai giờ thành Pound quét rác sao?!

- Rồi, mày nói thêm câu nữa tao cho mày thành Pound hôn đất đó!

- Kìa, Ae, mày thấy mấy cô bé đó không, cứ nhìn tao cười hoài. Tao chết vì nhục mất!

Ae gõ một phát lên đầu Pound không thương tiếc:

- Cốp!. Này thì nhục!

Pound ôm lấy cái đầu, vừa quét vừa rửa. Mẹ nó chứ, ngày nào cũng phải dậy từ sáng sớm quét dọn từ trên xuống dưới. Các em xinh đẹp cứ đi qua khu này là lại nhìn mình với cái ánh mắt như dòm tên trộm đồ lót vậy. Ưc! Ưc! Ưc!.

Ae thì đỡ hơn chút, vì chẳng quan tâm tới các em ấy nhìn mình như thế nào. Nhưng dấu sao thay vì được đi ăn sáng với người yêu thì lại phải đi quét rác, kể ra... cũng có phần buồn bực. Mà khổ hơn nữa, là Pete hỏi lý do vì sao bị phạt. Lại không thể nói rằng vì bóc tôm.. à nhầm.. vì phòng anh mở Party phim sex mà bị phạt được!

Haiz,... đúng là nghe thằng Pound bên cạnh rửa cái tên khốn mất nết nào đó, tuy có hơi tục. Cơ mà cũng sướng cái lỗ tai!

Chả là không hiểu sao sau cái vụ dẫn thằng Can đi ăn,

Đứa nào rảnh mồm đi báo cáo với quản lý ký túc xá là phòng của Pound và Ae mở Party phim sex, rồi treo ảnh sex đầy cả phòng!

Ngay sau đó 1 hình phạt đã được đưa ra cho căn phòng xấu số:

Quét dọn toàn bộ khu hành lang lối đi và cầu thang trong vòng 6 tháng!

Ae và Pound đã kháng nghị nhưng không xi nhê. Lão quản lý cứ như đã ăn được cục vàng từ bên tổ cáo ấy!

Mẹ kiếp!

Đối với một người ưa sĩ diện như Pound thì đây quả là một điều sỉ nhục to lớn!

Đối với một người mới có người yêu như Ae thì quả là xấu hổ hết chỗ nói!

Đối với quản lý khu ký túc xá thì đỡ được hẵn nửa năm tiền thuê lao công.

Đối với Tin thì chưa đủ học vẫn còn là nhân từ chán!.

Vừa dọn chổi để vào một góc, Pound như sực nhớ ra điều gì đó, liền nói với Ae:

- Ủa, mà cuối tuần này đi 3 hôm lặn, đứa nào quét?

- Ừ, để tao báo lại với ông quản lý

- Mà nghe nói lần lao động công ích xã hội này, khoa thể chất mình kết hợp với khoa thanh nhạc hả?

- Tao cũng không để ý. Nhưng chắc chắn là đi trồng cây. Nghe các anh khóa trên nói năm nào cũng y như nhau!

- Ờ, nhưng có các em thanh nhạc đi cùng là sướng quá rồi! em nào em nấy cứ gọi gọi là, chẹp...

- Tém lại không coi chừng tao nói với Cha Aim vặt hết tóc trên đầu mày đó!

- Rồi, rồi... biết rồi biết rồi, tép thì tép. Cơ mà em Lady bên đó ngọt nước lắm nhá....

- Đáng lý mày lên đổi tên thành Porn thì đúng đó!

=====

Bao nhiêu người trong số chúng ta đã từng nhìn ngắm qua bảy sắc của cầu vồng?

Mỗi một gam màu trong đó, đều không chỉ đơn giản là màu sắc.

Mỗi một gam màu trong đó, cũng đều không tự thể hiện được rõ ràng.

Nó chính là sự pha trộn. cũng như trên nhân gian này, chỉ có tương đối, mà không có tuyệt đối.

Cũng giống như chúng ta,

Không ai buồn phiền được cả một đời,

Cũng không ai vui vẻ được hết một đời,

Nếu ví cầu vồng là mảng màu vẽ lên tâm hồn của chúng ta, vậy nó chính là sự pha trộn giữa tất cả các cung bậc cảm xúc khác nhau: là niềm vui, là nỗi buồn, sự giận hờn và cả nước mắt của hạnh phúc,

Nhưng, niềm vui của người này, một đôi khi lại chính là niềm đau của người khác,

Ví như bạn đang vui mừng vì được một kẻ tỏ tình, thì người yêu thầm kẻ tỏ tình ấy, lại đang chôn mình trong nước mắt.

Ví như bạn đang giận hờn vì xếp thứ hai, thì kẻ xếp thứ nhất lại đang cười sung sướng khi chễm trệ trên bục vinh quang.

Mọi thứ trên đời này, vốn dĩ không có hai từ ” tuyệt đối”. Vốn dĩ cũng không có hai từ riêng biệt. Nó luôn luôn, là sự dung hòa giữa tất cả đất trời.

Trong phòng Nic,

Thấy Kla không có một chút gì để ý tới bài tập cả, Nic gõ cái bút tới cốp một phát lên trên bàn:

- Kla, mày lại đang suy nghĩ cái quần gì thế?

- Kla!!!!.

Phải tới câu gọi lần thứ 2 của Nic, Kla mới nhú mày:

- Sao?

- Thì mày đó, nhìn cái mặt tà tà của mày là tao đã thấy có mùi gì đó rồi. Đạo này sao suốt ngày mày cứ trưng cái bản mặt đó ra vậy?

- Nic. thứ 6 này, xin nghỉ học đi.

- Sao cơ?

- Cuối tuần này P”No sẽ đi hoạt động xã hội tham gia trồng rừng 3 ngày.

- Biết, tao đã hẹn qua chỗ P”Bum rồi.

- Tao sẽ đi cùng với P”No

- Ờ, mày thích thì đi mà đi, liên quan gì tao mà bắt tao nghỉ học chung?

- Nếu tao nói là cả lớp được nghỉ hôm thứ 6 mà mày lại đi học thì P”No làm sao tin?

- Không. Kệ m. mày Kla. Đừng có lôi tao vào chuyện của mày nữa, toàn chuyện thú vị hoắc.

- Nic. Tao còn đang giữ mấy tấm hình mày chụp chung với em Xim đó.

- O... Xim...??? Xim??/

- Nếu mày không phối hợp ăn ý một chút, thì P”Bum sẽ nhận được mấy tấm hình đó sớm thôi!

- Ai da!

Nic vừa nghe thấy thế lập tức lấy hai tay ôm chặt hông:

- Rồi, rồi, nghe mà nghe mà.

Kla không đáp lại, chỉ khẽ cười. Nic ơi là Nic.

Tâm sự của Kla.

Tối hôm đó, sau khi Type bày một chút bầy nhỏ để Techno hót hoảng chạy từ biển về. Kla không tránh khỏi ghen tỵ

Mặc dù đã cố công chuẩn bị cho tốt mọi thứ để chúc mừng sinh nhật Techno nhưng kết quả lại bị hai tên khó ưa tới phá đám. Không những “Vợ” uống hết sạch chai rượu vang của mình, tên ” chồng” còn xài hết cả bcs, rồi cả thuốc trị thương nữa. Kla nhếch miệng nhủ thầm: Cũng không biết vì sao tên Tin Methanat mặt lúc nào cũng như đá ở băng cực, mà trên giường lại nhiệt đến độ ấy!

Hiển nhiên, loại rượu đó tốt, phải đặt thêm vài chai.

Lại nói, Sau khi Techno về tới sân bóng, cả bọn nhao ra đón. Toàn những trò cũ rích, mà khiến P”No cười nghiêng ngả, ra vẻ thực sự vô cùng vui mừng. Kla cũng được cả đám kéo tới chơi cùng.

Cái gì mà trò nói thật hay nguy hiểm nữa. Techno là chủ tiệc nên bị dí ngay phải chết đầu tiên. Techno chọn nói thật. Lập tức ba mồm bảy miệng chúng nó vất ngay mối quan hệ của Techno và đàn em Kla là gì?

Lúc ấy. Đôi mắt của Kla thực sự mong chờ....

Sau một buổi chiều hoan ái ngoài bờ biển, khi ôm Techno gọn trong lòng, Kla thật sự muốn cho cả thế giới này cùng biết. Techno, là của cậu.

Nhưng... đáp lại sự mong chờ ấy, Techno lại không trả lời...

Năn nỉ Type đổi sang trò mạo hiểm. Techno thà là bị phạt mặc một cái váy múa lác lư, còn hơn là công khai chuyện tình của cả hai.

Kla thật sự buồn.

Nhưng cậu cũng không muốn tùy tiện phá vỡ lời hứa: đợi sau ngày tốt nghiệp lớp 12, mới công khai chuyện tình cảm này.

Cậu không muốn Techno nghĩ rằng cậu là một kẻ không giữ lời. Nhưng... cái đám trong đội bóng đó, lại không muốn hiểu cho sự kiên nhẫn của cậu, cứ bám chặt vào người Techno, thậm chí ngay trong đám sinh nhật đó, còn có một đứa dẫn theo đứa em gái tới chơi. Có bé một mực đòi chụp ảnh chung cùng P”No, Liên tục khen P”no của cậu:

- Dễ thương quá a, P”No dễ thương quá.

- Sao anh lại không đen như anh em ha!

- Giọng anh trầm ấm ghê á!

- Menly quá. em rất thích anh!

Kla biết. P”No dễ thương, cũng biết giọng nói ấy trầm ấm đến như thế nào.... Nhưng menly. Hừ. Cô em gái nhỏ. Thật sự, em chính là người khiến giọt nước tràn ly!.

P”No. Em không chờ được nữa.

Đừng nói là đến kết thúc năm học,

Mà ngay cả một vài ngày, em cũng không muốn phải chờ nữa.

P”No. Em nhất định cho tất cả mọi người cùng biết. Anh. Chính là của em.

Em cũng nhất định cho tất cả mọi người cùng biết. Em, chính là chiếc cầu vồng -mà anh đang cố giấu đi, sau những chùm mây nhỏ.

Sáng thứ 6. Tại cổng trường đại học XX

3 chiếc xe du lịch cỡ lớn đang đậu.

Khoa thể chất ngoại trừ đội bóng chuyền nữ ra, còn lại là gần cả trăm thành con trai đứng lộn xộn khắp cả, chẳng đứa nào chịu lên xe, vì phía bên kia đường, hơn 20 cô gái xinh đẹp của khoa thanh nhạc đang tiến tới.

Cứ phải gọi là đẹp như những người mẫu đang đi trên sàn cat-walk.

Tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi.

Mấy thành bạo dạn thậm chí còn muốn nhảy ra lôi kéo người đẹp lên xe.

Thật đúng là cái khoa thiếu gái!

Techno cũng chật vật gom cái đội bóng lại, một tay vừa quệt đi mồ hôi trên trán, một tay kéo cái ba lô đặt lên lưng. Bỗng hắng một cái, một bàn tay nhanh nhẹn đỡ lấy cái ba lô. Techno ngẩng lên. Há miệng ngạc nhiên:

- Kla?!

Kla nở một nụ cười tươi rói, lợi dụng lúc Techno còn đang ngẩn người, liền ghé đôi môi phớt qua má một chút rồi ghé lên tai:

- chào người yêu của em. P”No.

Techno như không tin vào mắt mình. Tuy tối qua có nghe Nic nói hôm nay thứ 6 lớp được nghỉ. Nhưng cũng không nghe Kla nói sẽ xuất hiện ở đây?. Đi tiễn mình sao?. Techno đối với nụ hôn phớt qua má đó, thoáng chút đỏ mặt, nhìn ngó xung quanh. Khi chắc chắn cái đám bạn đang bận nhử nước nhai ngồi châu hầu nhìn đám con gái thanh nhạc, Mới hơi chút bình tĩnh lại:

- Kla? Sao... sao em lại tới đây?

- P”no, anh không vui sao?

- À.. không. Kla. anh chỉ là ngạc nhiên. Em... tới tiễn anh sao?

- Hừm... em cũng không chắc có gọi là tiễn không nữa?

- Ý em, là sao? – Techno hơi khó hiểu.

- Nếu em tiễn anh tới tận khu rừng X đó, thì có được gọi là tiễn không?

- Rừng sao? Kla, em.. định...

- P”No, hôm nay em được nghỉ học, mà ba mẹ em lại cãi nhau nữa. Em thực sự rất buồn. Muốn đi cùng với anh tới đó, anh không phản đối chứ?

- Kla... nhưng... nhưng... anh chưa hỏi ý kiến của thầy quản lý?

- Không sao, P”No. Em sẽ tự lái xe, chúng ta không ảnh hưởng gì tới đoàn hết,.

- O.. ừm.. nhưng...

Techno chưa kịp nói hết câu, Kla đã đem cả ba lô hành lý mà đặt lên xe, rồi mở cửa ra hiệu cho Techno ngồi vào. Như phản xạ, Techno sau khi ngồi vào xe vẫn còn như đang ngơ ngác.

—.

- Bạch!

Từ gốc cây gần đó, một chiếc kẹo mút rơi thẳng từ miệng Can xuống đất.

Với tay kéo người đi đằng sau tiến lên một chút, Can lấp bấp chỉ vào chiếc xe của Kla:

- Tin, Tin...

Tin vừa tìm chỗ đỗ xe xong, quay lại thấy Can làm rớt cái kẹo từ trên miệng xuống, một vệt kẹo hồng hồng còn dính bên khóe môi. Tin nhúm mày:

- Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Còn ăn cái thứ này?!. Dơ quá!

Đang định đưa tay lên lau miệng cho Can. Nhưng Can gạt lại, liên tiếp lắc đầu mấy cái, mắt hết mở ra lại mở vào. Tin chán ngán, dứt tay lại vào trong túi quần:

- Lại gì nữa đây?

- Tin..Tin.. tôi.. vừa phát hiện ra một bí mật!

- Bí mật?

Tin ngao ngán;

- Nặng lắm rồi đó, cậu còn không mau đến báo danh...

- Không, Tin!..Bí mật này khủng khiếp quá!

- Được rồi, nói cho tôi nghe thử?

- Tôi... tôi... vừa nhìn thấy... thấy Kla hôn lên má P”No

-????

- Vừa, vừa... họ dìu nhau vào trong xe...

Can vừa nói vừa chỉ tay về hướng xe của Kla:

- Không... lẽ.... lẽ.... lẽ.... họ yêu nhau sao?

- Rồi sao?

- Chứ không lẽ Kla không phải là yêu tôi?

-!!!!!!!!!!!!!!

Trời đất ạ. Tin thật là muốn vỡ đầu, trời thì nắng mà còn có một bà vợ thiếu năng như thế này thật khổ:

- Yêu cậu?, Cậu nghĩ trên đời này có người thứ hai ngu ngốc như tôi sao?

-!!!!!!!!!!!!!!

Ủa.. mà có gì đó hơi sai sai. Tin vừa buột miệng mới thấy mình lỡ lời. Chắc do tại trời nắng nóng quá nên cậu mới bị choáng mà tự nhận mình ngu ngốc. Can há hốc mồm:

- Vừa, vừa, hôm nay lại thêm một bí mật nữa!

- Lại cái gì nữa?

- Tin, cậu thế mà lại cũng tự biết cậu ngốc sao!

- Can!, tôi đếm đến ba. Nếu cậu còn chưa đi báo danh. Dích thân tôi sẽ đá cậu bay tới chỗ thầy quản lý.

-!!!!!!!!!!!!!!

Nhìn đôi mắt đỏ rực của Tin. Can co đôi giò lạch bạch của mình. Chạy bán mạng:

- Ha ha ha Tin, đáng đời! cũng có một ngày cậu tự biết mình ngốc!! ha ha ha

-!!!!!!!!!!!!!!

Quả thật là sắp phát điên!. đã thế vừa quay ra lại còn thấy đôi tình nhân Ae Pete đang nắm tay nhau cười hớn hở đi tới. Tin mĩa mai:

- Nắng nóng thế này mà cầm tay nhau nữa. chết ngạt.

Ae với Pete nghe thấy, liền quay lại. Ae nhăn nhó, còn Pete thì hơi ngạc nhiên:

- Tin, sao không phải cậu bị đau tay sao? Sao lại ở đây?

- Sao nào? Cậu này không phải tôi hỏi cậu mới đúng sao? Khoa IC đối với hoạt động xã hội không quá quan trọng, nhưng cũng không phải nói nghỉ là nghỉ được.

Pete hơi ngại ngùng, cúi mặt xuống một chút:

- Tin, cậu có thể bị thương ở tay mà được miễn... thì... Pete cũng có thể bị ốm mà!...

- Bị... bị.. ốm?

Nói rồi trước sự kinh ngạc của Tin thì hai kẻ đó lại hớn hở dắt nhau đi tiếp.

Con mẹ nó!. Quá hoang đường!. Trời đất ạ. Pete,

- Có ai trên đời này bị ốm mà không thể đi bảo tàng mỹ thuật mà lại đi trồng rừng để khỏi ốm được chứ!

- Loạn, loạn thật sự!

Còn chính cậu vì sao lại cũng ở cái chỗ ngu ngốc này?

Vì sao ư?

Một mẩu chuyện nhỏ của tối hôm trước trong ” tổ ấm” TinCan.

- Can, cậu làm gì mà xếp quần áo vậy?

- Thì mai đi trồng rừng đó thôi!

- Can! Tôi đã nói là không được đi!

- Tin, cậu bị đau tay chứ đâu phải tôi!. Này nhé:

Chúng ta không nên trốn tránh nghĩa vụ của quốc gia! Nếu như không có cây thì rừng sẽ trọc, rừng sẽ trọc thì sẽ không có cây, mà không có cây lớn thì không có cây nhỏ, không có cây nhỏ sẽ không có cây lớn.....Ài mà mà mình tính nói cái gì ta?

-.....!!!!!!!

- Mà thôi tóm lại đó là một việc có ích. Tôi nhất định phải đi.Còn nữa, có khoa thanh nhạc đi cùng, nghe nói các bạn ấy sẽ biểu diễn nhiều tiết mục lắm. Còn nữa, có Good, có P”no, có toàn đội bóng. Chúng nó nói nếu tôi không đi chúng nó sẽ đặt biệt danh cho tôi là ngỗng cái.

- Tin, cậu nói xem, nếu có là ngỗng thì vẫn phải là ngỗng đực chứ!

- Tin, cậu xem giúp tôi, cái quần này sao lại bị bục ở đũng thế này? Ài, tiếc quá đi.

- Tin, nghe nói ở đó không có phòng tắm, làm lều ở bìa rừng luôn đó, cậu toàn nói người tôi có mùi hấp dẫn... vậy....có khi nào bị gấu tha không?. ui... nghe đã sợ rồi, chắc phải tìm P”no với P”Type chui vào giữa ngủ mới được!!!

-.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Can vỗ ngực.

Còn Tin uống liền một lúc 3 cốc nước to, mới miễn cưỡng giữ được bình tĩnh:

- Can,

- Sao?

- Ngày mai tôi đi với cậu!.

Đó cũng chính là toàn bộ lý do vì sao.

Sau khi ba cái xe du lịch cỡ lớn chở một đoàn gần 120 con người vừa lặn bánh.

Thì lại có thêm 2 cái đuôi mọc ở sau.

Một cái đuôi của Tin Methanat- con trai thừa kế của một dòng họ chính trị quyền lực

Cái còn lại là của KengLa – con trai duy nhất của một tập đoàn bất động sản vô cùng giàu có.

Một kẻ là danh gia vọng tộc chính trị. Một kẻ là thương nhân tài phú một phương.

Thực sự hai cái đuôi sáng chói này khiến 3 chiếc xe ở phía trước thật thêm phần long trọng.

Xe cứ thế đi.

Không ai biết được rằng, trên những chiếc xe ấy, các đôi tình nhân đã làm những gì.

Trong đầu mỗi người tha hồ mà tưởng tượng.

Ngọt ngào ư?

Giống như là một thiên thần dễ thương đang ngả đầu lên vai Ae mà ngủ say sưa?

Hay....

Giống như là một Can gốc ghêch lặn quay ra ngủ tới mức nước nhãi nhều thành một bãi trên xe Tin?

Hay....

Giống như là một Techno vừa vui vẻ ngắm cảnh vật xung quanh, lại vừa ngắm người lái xe bên cạnh.. tùm tùm cười....

Hạnh phúc, thật có muôn vàn cách thể hiện....

Khi tới nơi là đã buổi trưa.

Không khí ở bìa rừng đương nhiên so với không khí ở thành phố thật sự là một trời một vực. Mỗi một hơi thở đều tỏa ra mùi của thiên nhiên. Dễ chịu tới mức tâm tình của mọi người đều trở nên bình thản hơn nhiều so với chuỗi thời gian ngồi trên xe.

Các thầy cô quản lý cùng với các anh chị khóa trên, sau khi tập trung toàn bộ mọi người lại với nhau. Một thầy đứng ra thông báo:

- Vì đội quá đông nên chúng ta sẽ chia ra thành 4 nhóm nhỏ.

Mỗi nhóm là khoảng 30 người và lần lượt xếp thành những nhóm 1-2-3-4.

Vì để các bạn làm quen được với thật nhiều bạn bè mới nên sẽ không được tự chọn nhóm mà sẽ bốc thăm.

Cả bọn ở dưới nhón nháo:

- Bốc thăm sao?

- Ôi vậy thì mong cho được vào nhóm cái anh đẹp trai đó – mấy cô gái chỉ trở ra phía hai kẻ nào đó,

- Đẹp trai quá đi, kia là Tin đó, nghe nói là gay rồi. hồng ắn. Còn cậu nhóc kia cũng đẹp trai quá mà.

- Ủm đẹp trai quá, mà lỡ là bi thì sao? Chắc gì đã gay hẳn. thử mới biết được.

- Mấy cô bé kia đẹp quá Ae,!

Pound híc vào vai Ae một cái, Khiến Pete xị mặt. Ae lập tức nhanh nhẩu quật lại Pound:

- Tránh xa tao ra một chút.

Kla do không phải là sinh viên của trường, nên đứng tựa cửa xe. Còn Tin thì khoanh tay đứng bên cạnh Can.

Cả bọn lần lượt bốc thăm.

Techno trong đội số 4

Can hăng hái tóm lấy một miếng giấy, ôi may quá! P”no. em cũng số 4

Tin không muốn nhưng dưới ánh mắt dồn ép của mọi người xung quanh thì cũng miễn cưỡng mà thò tay vào bốc. số 3.

Nói thẳng ra, số mấy đối với Tin chẳng có một tý ý nghĩa gì.

Tin thấy số của mình không giống với của Can, vo viên, quăng phát một.

Sau một hồi lộn xộn xếp theo hàng thì đội nào cũng vào đội ấy.

Chẳng đâu vào đâu, nhìn như một đám con nít tiểu học!. Tin nhăn nhó.

Thế mà đến lúc chia lều, lại không chê con nít mà sấn tới.

Mặc kệ có đủ hay dư hay thiếu thừa người gì không cần biết.

Khi Techno và Can mừng rỡ vì được cùng đội với nhau liền ok chung 1 lều.

Thì hai cái kẻ không chung đội chẳng cần chung trường cũng ở đâu mò tới. Vứt ba lô của mình thẳng dưới một tán cây. Cứ vậy căng lều ra dựng.

Khiến đội số 3 thiếu mất một người tìm mãi cũng không thấy.

Chắc là có sai sót. Thầy quản lý nhắc kính sửa lại sĩ số.

—————// hết chap 26—————

Giới thiệu chap 27:

Liệu có tình huống bi hài gì sẽ xảy ra khi 4 con người ấy sẽ ” chung chăn chung gối” chui vào cùng 1 lều.

Kla có đủ khôn khéo để công khai mối quan hệ của mình?

>>> đáo biết. chưa nghĩ ra. ok? Fine!.

27. Tình Cờ Yêu - Chương 27: Fict 27: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vòng -2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 27: KlaTechno+ TinCan (phối hợp) – Bảy sắc cầu vòng -2

Vote+ share+ comment cho tuổi đê!

Ngữ cảnh fict 27: là sự tiếp nối của fict 26. Vui lòng đọc từ fict 26 tránh khó hiểu.

Trong fict này TinCan đã là người yêu của nhau

Kla và Techno đã bên nhau nhưng chưa công khai.

Khi 4 người đi trồng rừng và 2 lão công bắt chấp mà đòi ở chung lều với 2 ẻm thụ.

Liệu có tình huống bi hài gì sẽ xảy ra khi 4 con người ấy sẽ ” chung chăn chung gối” chui vào cùng 1 lều.

Bìa rừng, lều đã được Tin và Kla thống nhất mang ra chỗ xa đám ” dân cư” nhất có thể để dựng, trong sự khó hiểu của Techno và sự lèo nhèo lải nhải vì xa của Can:

- Bao nhiêu chỗ thế này thì không đựng, mang hẳn ra cái chỗ xa ngoắc đó.
- Tin, không phải vì tôi đã cắn cậu nên cậu cho tôi ra tận đó ngủ để đêm bị gấu tha chứ?
- Tin, đựng xa nhà vệ sinh như vậy tối làm sao tôi đi tiểu?. tôi sợ ma lắm!
- Kla, em không mỗi chân sao?
- Kla, em tốt bụng như vậy sao cũng lại nghe lời Tin xấu xa mà mang lều ra đó rồi!

Tốt bụng? Kla hiện tại bây giờ nếu không phải có P”No đang đứng cạnh thì ngay lập tức sẽ gỡ 1 chiếc dép tống vào miệng tên heo vừa tham ăn vừa nói nhiều này!. Tin thì dường như đã quen rồi, mặc kệ, muốn nói gì, cho nói. Nghe hay không là quyền của mình.

Nói chung quy lại thì sau vụ nhảm vợ ở ngoài biển. Tin và Kla cũng đã hiểu nhau hơn phần nào. Nói là có cảm tình thì thật sai quá sai, nhưng nếu nói là không đến mức nhìn nhau ra lửa thì cũng có thể tạm cho là như vậy.

Dầu sao thì, của ai người nấy hưởng.

Khẩu vị thì lại chẳng giống nhau.

Kla thật sự có mọc thêm 2 bộ não phụ trợ cũng không thể hiểu nổi vì sao Tin Methanat lại có thể yêu nổi Can. Còn Tin thì cũng không thể hiểu nổi Techno lúc nào cũng cười ngờ nghệch như vậy lại có thể câu hồn được một con sói.

Thôi thì, cuộc sống mà. Thế cũng không phải là không tốt.Đỡ được bao nhiêu là lo lắng.

Nhưng có thực sự là không cần lo lắng?

Hai cái kẻ một ngỗng một thỏ kia, lại chẳng cần quái gì phải lo tới hai cái tên não thừa nếp nhăn, cứ thế mà cùng nhau chui tọt vào lều, xếp chăn xếp gối cùng nhau xong rồi còn cười hớn ha hớn hử: may quá được chung 1 lều.

- May sao?
- Còn cười với nhau thế kia!. Nhìn rõ là ngứa mắt!

Ngứa mắt thì thôi đi, mà ngứa hết ruột gan khi hai tên đó chẳng thèm quan tâm gì tới hai lão công đang buộc nốt cái chân lều, tính khoác vai nhau đi tắm. Tin túm ngay tay Can lại:

- Đi đâu?
- Thì đi tắm. mồ hôi quá trời!
- Đi tắm cùng với nó?
- Tin. Anh ấy có tên đó.là P”No!

Kla cũng nhồm đậy, nhìn Techno từ tốn nói:

- Để em đi cùng với anh. Em cũng nóng quá
- O... Được, Kla. em lấy quần áo đi.

Tin cũng lập tức xen vào:

- Tôi cũng đi!

Can liền giơ túm quần áo trên tay ra, nhìn Tin:

- Tin, cậu xem, tôi cũng chuẩn bị quần áo cho cả cậu rồi, chưa cả kịp rửa, mà sao cái mặt cậu cứ nhăn như quả táo khô vậy?

Tin như không tin vào mắt mình:

- Can... cậu chuẩn bị cả đồ cho tôi?

Đưa tay lau ngang một miếng mồ hôi đang trượt rơi từ cằm Tin xuống:

- Tôi cũng là một người yêu rất tốt nha!

Tin chớp lấy bàn tay Can. Quả thực, đúng là không uống cái công tới tận cái nơi rừng rú tồi tàn này. Có thành tựu!

Techno nhìn xong một mảnh tình đó, suýt đánh rơi cả bộ quần áo trên tay, tới khi Kla đi ngang qua, nhẹ nói:

- Nếu anh muốn, em thậm chí có thể làm hơn thế nữa!. Anh có muốn thử không? Còn em, sẵn sàng bế anh đi tắm!

Nói rồi, đưa tay ngắt lên eo Techno một cái.

- K... la.....!

Techno được phen vác cái mặt đỏ bừng vào nhà tắm.

Thôi rồi!!!!!!

Tin như chết lặng người, Kla cũng không kém phần hoảng hốt!

Cả một đám con trai trần như nhộng, đứa nào đứa nấy phơi được cái gì thì phơi bằng sạch. Chim muông cứ phải gọi là bay toán loạn khắp nơi! Tung tăng tung tẩy chỗ nào cũng có!

Tin lập tức một đường kéo Can quay đi.

Còn Kla thì cố xem xét xem còn có cái phòng nào không,

Nhưng... ở đây là phòng tắm tập thể!

Cả lũ con trai cùng tắm chung trong 1 phòng này hết, không hề có vách ngăn.

Kla khẽ nhú mày nhìn đám nhồng nhộng trước mắt. Không được.

Techno vừa bước tới trước cửa phòng tắm, chưa kịp thò đầu vào, đã bị Kla kéo ra ngoài, theo hướng của Tin một đường đi tới.

Can bị Tin kéo thì nhăn nhó nhí nhố:

- Tin, Tin, mẹ kiếp không phải đi tắm sao?. Buồn tè chết ông rồi!

- Tin, đi đâu thế? Buông tay ra chút đã! Nói cho rõ đi.

Can đã mắc tiểu tới không nhận được, tính tắm rồi " xả hàng" luôn, mà bị Tin kéo đi, thật tức chết mà, cu cậu vùng vằng:

- Đứng lại đã, đi nữa tôi tiểu ra quần bây giờ!

Đúng lúc này, Kla và Techno vừa tới. Kla lập tức lên tiếng:

- Gần đây có một cái hồ, tới đó tắm. Tôi dẫn đường.

Can nhăn nhó:

- Đợi, đợi một chút, tiểu,.. đã... rồi hãy đi.

Khỏi cần ai phải đồng ý. Can giải quyết ngay lập tức bên cạnh cái gốc cây gần đó. Việc đau khổ nhất trên đời này, có thể mang ra so với việc bị Tin bỏ rơi. Thì còn có 2 việc khác. Một là thấy món ngon mà không được ăn. Hai là mắc vệ sinh mà không được giải quyết.

- Xong, quá là con mẹ nó thoải mái mà!

- Tin, đợi tôi với!. Kla, P"no đợi em!

Khi Can vừa đi vừa chạy tới kịp nơi, thì do vội quá mà chưa kịp kéo khóa quần, làm chiếc quần chip bên trong gần thò ra ngoài. Tin chết lặng. Kla cố gắng nhịn cười, quay sang Tin:

- Tin- Methanat. Không ngờ, anh cũng có ngày này.

- Kla... cậu....

Nhưng Tin khẽ nhếch môi mỉm cười ngay sau đó, liền hướng Techno:

- Techno, cậu cũng không hỏi vì sao lần đầu tới đây mà Kla lại biết ở gần đây có một cái hồ?

Techno chột như nhận ra điều gì:

- Đúng rồi đó, Kla, sao em lại biết vậy?

Được lắm, Tin, dám chơi tôi. Kla nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cũng không thể nào nói vì mình đã nghiên cứu thật kỹ địa hình nơi này, thậm chí còn in ra bản đồ chi tiết, để lên một vài kế hoạch nhỏ. Liền mỉm cười:

- P”No, anh thấy đó! bìa rừng thường có hồ, mà theo em, hồ thì thường nằm ở hướng này, nên em đoán thế.

- Đoán sao? Kla, Em cũng quá chủ quan rồi đó, lỡ không có cái hồ nào thì sao?

- Ồ đúng vậy đó, Kla, - Can lên tiếng – anh ở dơ quen rồi 3 ngày không tắm cũng không sao, nhưng mà, lỡ bị lạc thì sao?

Tiếng nói của Can vừa chen vào làm lập tức Techno đổi hướng chất vấn:

- Ba... ba ngày không tắm sao Can? Sao mà dơ quá vậy!

- Những ngày lạnh em chỉ lau những chỗ cần lau thôi!, lạnh lắm ~..

-!!!!!!!!!!!!!!

Kla chỉ tiếc không thể ôm bụng lăn ra đất mà cười lúc này.

Tin ơi là Tin, anh định chơi tôi, kết quả thì vợ anh có bao nhiêu thối, lại tự mình phơi ra hết!

Theo bước Kla, chỉ 10 phút sau là cả bọn đã tới chiếc hồ nhỏ.

Bốn người bốn suy nghĩ.

Kla: không tồi, bên du lịch này làm khá tốt, hồ nước và địa thế gần như chính xác.

Tin: Kla, xem ra, tôi đã đánh giá thấp cậu.

Techno mừng rỡ: Kla, em nên thi vào khoa tự nhiên!. Em đoán giỏi quá!

Can: hồ thì đẹp nước thì trong, nhưng không ngon bằng mấy quả dâu rừng đang đang đưa trước mặt. Can nhào người, với lấy mấy trái, cho vào miệng. Lập tức, mặt chun sít lại, hét lên:

- Mẹ ơi!!!!!!!!!!!!!!

- Đái... đái... đái... ra quần.....

- Chua... chua.... Chua....

- May quá....nãy tiểu rồi, không chắc chắn... chắc chắn... đái... đái... quần...

Thực sự là bây giờ, Tin chỉ muốn đập một phát con ngỗng kia rơi tõm xuống hồ, tốt nhất là đừng có bao giờ nổi lên cho tới khi miệng vá gọn lại!.

Điên! Điên thật sự! đúng là điên!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!.

Kla đã không thể nhịn nổi, mà cười lẫn cười bò phải ôm lấy cái gốc cây để đỡ tạm người. Con mẹ nó chứ Tin methanat, anh đúng là vợ được cực phẩm trên đời!.

Techno thì dường như đã quen với những câu nói và hành động ngớ ngẩn của Can. Không thấy có gì đáng cười hết, cõi sạch, chỉ để lại một cái quần chip:

- Ừm...

- Mát quá, Kla, Tin, Can, nhảy xuống luôn đi. Đã lắm!

Techno để hở nửa thân người dưới nước, những giọt nắng lấp lánh làm làn da càng sáng thêm, hai trái anh đào trước ngực như được tôn thêm một màu hồng sậm.

Kla không cười nữa, lập tức giữ lại vẻ mặt hiền hòa của mình:

- Ptin, P"Can, hai anh canh trước cho em. Em tắm xong, sẽ canh lại cho hai anh.

Can bị chua sắc tới nước mũi chảy ròng ròng, khó hiểu:

- Sao bộ có chuyện tắm thôi mà mấy người này kì quái quá vậy?.. Bốn người tắm chung không phải nhanh hơn sao? Mau về không khéo còn không có cơm trưa mà ăn đâu!

Thế mà Tin lại không thấy kỳ quái, chỉ liếc Techno đang vuốt tóc dưới hồ, kéo Can đi rồi nhếch miệng cười với Kla:

- Nhanh một chút.

Can bị kéo đi, cần nhân:

- Tin, sao vậy?

- Can, sáng nay cậu đã quên cậu nhìn thấy gì sao?

- Thấy gì sao/?.. thấy... A! thấy Kla hôn P"no!

- Rồi, sao nữa?.

- Thì... yêu! yêu nhau mới hôn đó!

- Rồi sao nữa?

- Sao nữa? sao nữa là làm sao?

Làm sao ư?! Có trời mới biết Kla và Techno làm sao!

Kla nhảy xuống hồ, Techno còn đang ngơ ngác vì sao Tin và Can không xuống tắm cùng, thì Kla đã bơi đến, hồ không quá sâu, đứng chạm chân xuống những viên đá, Kla lập tức ôm lấy Techno, trao tới một nụ hôn, một bàn tay đỡ dưới thắt lưng Techno, một bài tay còn lại không ngoan mà chụp lấy hạt anh đào nhỏ trước ngực Techno, mân mê sờ nắn.

Techno hơi bị giật mình.. nhưng.. ai yêu mà không có ham muốn... nhất là.. người yêu mình lại là Kla!. Đẹp trai thì thôi đi, lại còn đáng người chuẩn tới không lệch đi đâu mất miếng dư nào. Trên xe Techno đã ngấm tới mòn mắt, mà thật sự, càng ngấm lại càng muốn ngấm!

Thế nên, dòm ngó xung quanh một chút, Techno trong lòng cũng đã mềm như tơ...

- Ừm,.. Kla... ở đây...

- Không có ai, P"tin và P"Can đi rồi.

- Đi.. ừm.. rồi... Không.., Kla.. nhờ ai đó..

- P"no... cho em một chút thôi, em thật sự... muốn..

- A,...

Kla dựa Techno vào một tảng đá gần đó, Techno một nửa thân nằm ép lên tảng đá, từ eo xuống vẫn ngâm dưới hồ.....

Kla luồn tay xuống đẩy chiếc quần còn sót lại trên người Techno xuống gối....

Đưa lưỡi liếm lấy hai chiếc xương quai xanh vô cùng gợi cảm ấy...

Mò tay xuống tách hai chân của Techno, đặt lên eo mình,

Cậu em của Techno đã có phản ứng, đứng dần lên..., hai cánh đùi non của Techno cũng khê kẹp lấy hông của Kla....

Bụi lông nhỏ mềm mượt của Techno theo đó mà bung ra....như bơi xuôi theo dòng nước, khiến Kla thật sự cảm thấy cổ họng bỏng rát.

Trời đất ạ, P”no,... anh lại có thể... gợi cảm đến như vậy.... cảnh sắc này... với những tiếng rên nhỏ từ cần cổ thon dài đỏ của anh.. thật sự... như đang giết chết em vậy!

Kla lập tức dờ miệng khỏi bờ môi dày ngọt ngào của Techno, dờ miệng xuống ngực, mút lấy, chiếc răng nanh nhỏ khê nhay... thực muốn nuốt trọn vào trong miệng... Kla mút mạnh khiến Techno thở dốc, cả một bờ ngực... muốn sưng lên....

- Ừm... Kla... nhức...

- A,... ha... đừng mút..nó nữa... anh không... không...

Đôi bàn tay Kla không thương tiếc mà vuốt ve xuống dưới, nhằm thẳng hậu huyệt mà thăm dò...

Miệng huyệt của Techno mấp máy... nuốt lấy ngón tay của Kla... một chút nước trong hồ, theo đó mà len vào, khiến Techno lập tức như hét lên:

- Không!... Kla.. lạ quá.. anh...

- Vậy... như thế này thì sao? Hự... Hựm....

Kla sắp không thể chịu nổi mất, thằng em nhỏ dù có được dòng nước mát trong xanh bao bọc nhưng đã cứng tới mức muốn nứt ra....

Những giọt nước trên tóc Kla nhỏ xuống đọng lại trên ngực, trên rốn của Techno, Kla đưa lưỡi, liếm...

Không thể chịu nổi tới khi có thể khuếch trương hậu huyệt của Techno đủ rộng nữa.... Kla mới đưa hai ngón tay vào... mà hậu huyệt của Techno đã muốn thít chặt tới nóng rực...

- A.... Kla... Khó chịu... nước... anh...

- P”no.... Anh.. là của em...

Kla lập tức đặt cậu em nhỏ tại cửa huyệt của Techno, ngay dưới dòng nước... mà đi thẳng vào.

- Không!!!!!!!

- Hự... không.... Kla... anh....

Hai bàn tay giữ chặt Techno áp sát lên tầng đá, Kla thì thâm:

- Em biết... em biết.... chưa nên.... Chưa đủ... nhưng... em thật sự... a.... ha....

- Kla....ừm... nhẹ... nhẹ....

- Thật sự.. không thể... chịu... được.... a....ừm... P”no... anh....

- Hựm.... kla...

- Anh... thật... tuyệt....

Những tiếng rên rĩ ngày càng trở lên dày đặc tạo thành một âm thanh mê muội nơi sơn cốc này..., Dưới dòng nước trong xanh, bàn tay Kla cũng bao lấy cậu nhỏ của Techno, liên tục di chuyển lên xuống theo những động tác đẩy hông ngày càng dồn dập...

Một dòng sữa trắng theo nơi giao hợp của hai con người đang điên cuồng,... tràn xuống... vẽ thêm một mảng màu.....

Tâm sự của Tin:

Thấy Kla với cái khuôn mặt dâm tà vừa đi vừa diu tên Techno ngờ nghệch đó bước ngược lại về phía lều. Nhìn sơ là biết xong đời cái hồ đó rồi.

Đã thấy cái tên Techno đó ngốc thì thôi đi!. Vậy mà cái tên Can lại còn ngu ngốc gấp bao nhiêu lần khi tin vào cái lý do: Techno bị trượt chân ngã đập mông xuống tảng đá!

Hừ!, cũng may là cái hồ đó rộng, dù biết rõ cách đây ít phút, hai kẻ kia vừa làm chuyện gì xong, nhưng Tin cũng không cảm thấy ghê tởm lắm. Ngược lại,... lại có chút hứng thú... hay là....

Nhìn sang Can đi bơi theo chế độ lột sạch, lột hết, lột vĩnh viễn, tung tăng bơi lội y như một con cá nhỏ, lượn vòng vòng trước mắt. Tin mỉm cười:

- Là chính cậu mời gọi tôi!

Một lát sau:

- Á!!!!!!!! Tin!!!!!!!! Cậu là cái thứ gì vậy? cất trym của cậu đi cho tôi!!!!!!!!!!!!!!

- Chết mẹ tôi rồi!!!!!!!! hu hu!!!! Bị dâm tặc cưỡng,... ức... ức... trong.. hồ.... ức... ức....

- Dâm tặc?!

Từ ngày có Can bên cạnh. Tin cool ngầu lạnh lùng, bỗng dưng lại trở thành dâm tặc, ngu ngốc!. Dâm tặc thì cũng không sao cả!. Quan trọng là được ăn!.

Buổi tối, khoa thanh nhạc tổ chức trò đốt lửa trại rồi nhảy nhót tưng bừng hoa khói.

Lâu lâu lại có một hai cô bé vô tình hay cố ý chạm tới Tin và Kla. Cả Pete cũng không tránh khỏi số phận bị cò cưa. Ai biểu, mấy cái mặt đó cứ sáng chói như đèn pha ô tô trong cái chỗ rừng rú u tịch này chứ!

Đôi khi, thẳng thắn như Ae cũng tốt, khi có một cô bé tới xin số điện thoại của thằng Pete, nó chẳng nói gì. Lập tức hôn chụt một phát lên má Pete. Cô bé chết lâm sàng rồi biến mất trong vòng 5 nốt nhạc.

Mặt Tin thì lạnh như đưa đám, đôi mắt không rời khỏi Can một phút nào. Có mấy cô bé sang đóng đưa, hỏi chuyện. đứng đợi cả tiếng Tin cũng không thèm ư hử lấy một cái xì mũi. Chán, tự bỏ đi.

Kla thì khác, cậu liên tục tỏ ra ân cần với tất cả. muốn xin số, cho số, muốn nói chuyện, có nói chuyện, thậm chí một vài cô bạo dạn còn cầm luôn lấy tay Kla, kéo ra nhảy. Kla cũng rất vui vẻ mà đáp lại, đưa tay đặt lên eo của cô gái, nhảy một bản rumba ngọt ngào du dương....

Rồi lại là một cô gái khác, Lambada sôi động với những bước nhảy dán sát người vào nhau,....

Đôi mày như được vẽ và nụ cười rạng rỡ của cậu liên tục được phát huy, khiến trái tim của các cô gái chân thì nhảy một nhịp nhưng tim thì đã nhảy tới chín tầng mây.

Quả thực, ai thấy giai đẹp mà lại không ham?

Nhất là, giai đã đẹp còn thân thiện như thế nữa!

Một điệu lại một điệu, giữa một rừng vỗ tay của cả trăm con người...

Thực sự.. Kla như một hoàng tử của bữa tiệc trong rừng!

Techno dù có muốn ráng, nhưng không cười nổi, đứng dậy, bước về phía sau những chiếc lều.....

Tại sao chứ? Kla... tại sao tìm lại nhói lên đến đường này khi thấy Kla tay trong tay cùng những cô gái khác...

Kla... dù cho đó chỉ là những điệu nhảy xã giao, nhưng.. anh thật sự không muốn...nhìn thấy...

Anh có ích kỷ quá không? Kla?

Là ghen sao? Kla... em giống như một chàng hoàng tử vậy... còn anh...

Đầu óc đơn sơ ngây thuần của Techno thật sự cũng chưa có nhiều khái niệm lắm về tình yêu... trước giờ.. chỉ luôn là Kla quan tâm dõi theo cậu, bao bọc cậu... Cũng chưa từng nghĩ tới sẽ thấy những hình ảnh ngọt ngào của Kla dành cho những người khác...

Cái cảm giác này, thực sự là ghen tỵ sao?

Là mình ghen sao.....

Chính mình đã nói rằng, sẽ chờ tới ngày Kla tốt nghiệp..

Vậy mà giờ đây lại như muốn nói cho cả thế gian này biết, cậu ấy là của tôi, chỉ mình tôi!

Nên làm sao đây?.. Kla của anh... cậu bé ngoan ngoãn của anh... lẽ độ và chừng mực...

Thật sự, anh cũng rất yêu em... Kla....

Hay là... cứ thế ôm lấy cậu ấy thôi!!

Hay là....trực tiếp thừa nhận mối quan hệ này

Ghen sao? Sao ngực mình khó chịu như vậy?.. Khó chịu quá....

Techno cứ thế bước đi trong những suy nghĩ miên man..... mà không nhận ra rằng, mình đã thực sự đi quá xa, đến khi sương lạnh của rừng núi thấm đẫm hai vai.. Techno bị cái lạnh làm cho run rẩy,.. mới giật mình nhìn lại xung quanh:

- Đây... là đâu...?

Techno vội vàng bước ngược trở lại....

.... hụt chân... ngã ngàng,....

- Soạt....

Thân hình Techno theo bước chân bị trượt, lăn xuống,....

- Không!!!!!!!!!!

=====//=====

Hết chap 27 mọ ơi sãi tay luôn rồi

Đang thảo chap 28 cố gắng trong tối nay ra sớm.

28. Tình Cờ Yêu - Chương 28: Fict 28: Klatechno+ Tincan (phối Hợp) - Bảy Sắc Cầu Vòng -3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thông báo trước khi up fict 28 ” watp của mình: khongngoc00

1/ Face mình lại bị báo cáo tiếp và hiện tại: KHÔNG THỂ ĐĂNG LINK ĐÍNH KÈM.

Nên mình sẽ chỉ thông báo thời gian up fict và khi đã up fict mà không có link. Các bạn vui lòng bấm theo dõi watp của mình để nhận được thông báo khi ra fict mới.

2/ mình CỰC KỲ MONG MỌI+ KHUYẾN KHÍCH các bạn cap lại những đoạn hay, câu hay trong Fict của mình và đăng đi khắp nơi giới thiệu giúp mình – nhưng phải ghi nguồn.

3/ mình đặc biệt hạnh phúc khi các bạn cmt thả muối vào fict cho mình, đừng ngại, cứ bung hết sức nha vì tớ cũng bỉ vỏ không kém gì các bạn hốt:)))

Ngữ cảnh Fict 28: là sự tiếp nối của fict 26 và 27

Vui lòng đọc từ chap 26 tránh khó hiểu

Cháp này không đọc riêng lẻ được.

=====//=====

Thực sự, đây chỉ là một phần nhỏ trong kế hoạch của Kla.

Kla tính toán, nếu như cậu nói với Techno rằng cậu không thể từ chối những người con gái khác, bởi lý do chưa thể công khai mối quan hệ của cậu và Techno.

Thì chỉ cần đánh đúng điểm yếu của Techno - đơn thuần ngây ngốc: làm Techno ghen, càng ghen nhiều, lại càng tốt, đến một điểm nào đó, ắt hẳn Techno sẽ tự mình bộc lộ cho mọi người thấy: Cậu chính là người đã có chủ!.

Nhưng, Kla nào có ngờ, mới chỉ đi được một phần nhỏ của kế hoạch... thì Techno lại thực sự xảy ra chuyện....

Can đang còn nhảy nhót những điệu không thể gọi thành tên, thì Tin chán nản gấp gấp dài kéo cậu một đường về lều:

- Tin, tôi vẫn còn đang nhảy mà?
- Nhảy sao? Tôi thấy cậu là đang phá hoại điệu nhảy của mọi người đó,
- O.. tôi cũng chỉ mới dẫm lên chân của mấy người thôi mà?
- Mau, đi ngủ đi, mệt chết rồi!

Tin sau một ngày lái xe, dừng lều, còn mất sức sau buổi trưa ở hồ nữa, thật sự rã rời, chẳng cần quan tâm đến ai nữa. Vừa nằm xuống mắt liền lim dim.

Can cũng vậy đó!, gì chứ ngủ thì cậu không bao giờ chê! Cũng bèn nằm xuống bên cạnh Tin, ngáy o o, quên trời quên đất.

Trong khi Kla thì vẫn đang mãi miết cười tạm biệt và trao đổi số điện thoại của mình cho mấy chị bên khoa thanh nhạc.

Khi thấy Tin và Can kéo nhau về lều.

Có một đám con gái liền cười hí hí mà hích nhau, đồng loạt đứng dậy, một đường thẳng tới chiếc lều mục tiêu. trên mặt đứa nào đứa nấy thiếu điều viết ra mấy chữ: <hủ biến thái>

Cả bọn núp sau cái gốc cây gần lều nhất. Bàn bạc:

- Kìa, mày đó, nhẹ nhàng nhất đám, lại gần đó đi!
- Ok luôn! cực phẩm ngàn năm mới có 1 lần nếu có hi sinh cũng đáng!
- Nếu có gì ngon thì ra hiệu để bọn tao tới đây
- Rồi, rồi, biết rồi, mà liệu có bị phát hiện không?
- Bị phát hiện thì đã sao?.tao đ” nhịn được nữa. Đi, cả nhóm cùng xông lên đi!
- Không được, sẽ gây tiếng ồn.
- Vậy, hay là – mày mang máy quay lại đó đi.
- Máy quay?.. được được, chờ tao ở đây..
- Suyt, nhẹ nhẹ thôi đấy không là hỏng ăn!

Một đứa con gái rình mò lại gần lều, thật muốn mọc ra đôi mắt thần mà xuyên thủng được cái bạt vải kia.

- Chị đang làm gì vậy?
- Á!

Kla vừa chuẩn bị vào trong lều, vui vẻ mà thưởng thức một màn giận dỗi của Techno. Thì lại thấy một đám con gái lóc nhóc đứng sau cái cây, một bà chị còn rón rén tiến tới gần lều, thật sự khó hiểu. Bà chị kia ấy thế mà lại không run một tý nào. Ra hiệu đồng bọn tiến đến, kéo Kla vào cùng chỗ gốc cây đó. Kla hoảng hồn, có tới 7-8 bà chứ không ít!

- Em tên Kla đúng không?
- Có chuyện gì không? – Kla lấy lại vẻ mặt điềm tĩnh
- Suyt, nhỏ tiếng thôi!
- Bọn chị không có ý xấu đâu, chỉ là, chỉ là.... Hi hi
- Chỉ là?

- Chỉ là muốn xem chút tình hình của Tin mặt lạnh và chú ngỗng Can thôi!
- Đúng đó, Kla, em có muốn xem cùng không?
- Xem cùng? Hai người họ sao?
- Đúng đó! ở trường bọn chị cũng hay chụp trộm ảnh nhưng mà chưa bao giờ có cơ hội tới gần cả!
-!!!!!!!

Rồi. Kla đã hiểu. Hử. đích xác là hử.

Kla đã nghe lắm truyền thuyết về cái giống nòi này, nhưng bây giờ thì đích thị đã rơi trúng ổ, quả là biến thái xuyên quốc gia!, mình và P”No đúng là phải cẩn thận hơn mới được!

Kla cố nặn ra một nụ cười tươi, định trả lời, nhưng... nhưng.. đột nhiên mặt sắt lại... mẹ kiếp.. nếu hai tên đó có thực sự làm ăn gì nhau trong lều... vậy.. P”no sẽ được làm khán giả xem trực tiếp -live trym sao?.Nếu không thì cũng đi được đâu giữa cái chốn rừng rú này chứ!

Không ổn!

Kla bung tay ra khỏi mấy bà hủ, lập tức xông tới lều.

Mấy bà kia thế mà mặt dày hơn cả thép, lại còn đi theo, tay lăm lăm cái máy chụp hình.

- Roạt!

Kla gần như muốn xé cái cửa lều.

Tiếng động mạnh làm Tin nhồm dấy. Can thì đang trong mộng đẹp giờ trừ phi ném cậu xuống sông chứ còn chút âm thanh này mà nhắm nhò gì. Can chui tọt vào lòng Tin, gác thẳng chân lên cậu nhỏ của Tin.

- Tạch!

- Tạch!

- Tạch!

Mấy tiếng chụp ảnh liên tiếp làm Tin vô cùng khó hiểu. Đúng là có vợ như Can, trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra!.

Kla vừa mở cửa lều đảo mắt nhìn qua không thấy người, liền hỏi Tin:

- P”no đâu?

- P”No?

Tin bỏ cái chân của Can đang gác ngang người mình ra, ngồi hẵn dậy:

- Cậu dẫn theo 1 đám con gái vào đây rồi hỏi Techno đâu!. Kla! Cậu bị hỏng não à?

- Anh!!

- Còn sao nữa?. Không thấy người, từ tối rồi, hình như đi về phía sau lều.

- Sau lều?

- Đúng vậy, sao? Không phải nhảy nhót với mấy đứa bên khoa thanh nhạc vui lắm sao? Lạc mất cả người yêu mà không biết!

Tin cười khinh bỉ, chuẩn bị nằm xuống thì lại bị cái đám nhao nhao ở ngoài hét đến không thể chịu nổi /;

- Mẹ nó sướng quá!.

- Tao đã bảo rồi, ở cái lều này có hai đôi!

- Ô mai gót!., Kla với P”no là một đôi!

- Mẹ nó sao sướng quá vậy nè!. trai đẹp yêu nhau hết đi cho thiên hạ được nhờ!

Kla gần như không nghe thấy tiếng của mấy bà chị kia nữa,

P“No... P”No... anh có thể đi đâu được vào giờ này kia chứ!

Trời đất... những cảnh tượng ngày Techno bị tên Max bắt lại lần lượt hiện về trong trí óc của Kla, đôi chân Kla như hoảng loạn mà lao về phía sau lều....

Liên tục gọi thất thanh:

- P”no...

- P”no... anh ở đâu?

Tiếng gọi lạc giọng của Kla khiến Tin không thể nào ngủ nổi nữa, Tin nhìn thoáng qua đồng hồ: gần 12h đêm!. Chết tiệt. Linh tính không lành, cũng bật dậy mà chạy theo hướng Kla mà không quên với tay lấy cái ba lô của Kla, thằng nhóc này thâm nho như vậy, trong ba lô chắc chắn có thứ dùng đến!.

Trong khi bao nhiêu người đang lo tới mức mất ngủ, thì Can vẫn giữ nguyên một chân lý nhất định: Trừ phi là quãng thẳng xuống sông. Còn không thì không bao giờ tỉnh!.

Thất hủ nữ - 7 đứa con gái thấy Kla và Tin lao ra khỏi lều, không cần phải nói, 7 mà như một, liền lao theo:

- Kịch tính như thế mà không xem thì không xứng đáng làm hủ!

- Hoàng tử cứu công chúa trong rừng.. à nhầm... cứu trai trong rừng!!

- Thú vị quá!. xông lên chúng bay!

Kla liên tục gọi điện vào số máy của Techno....

Một cuộc...

Hai cuộc....

Không có ai nghe máy....

Tin đã đuổi kịp đến, không nói nhiều, đưa cho Kla cái ba lô.:

- Không liên lạc được sao?

- Vẫn chưa....

Kla khá sững người, định mở tay kéo khóa thì cả một đám 7 đứa con gái bật đèn pin từ điện thoại lên, soi sáng.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Kla và Tin, cả bọn cũng không hó hê nhiều.Chỉ ra vẻ gật gật đầu, đồng tình ủng hộ.

Kla mở khóa ba lô, lấy ra hai cái đèn pin. Tin nhanh chóng cầm lấy một cái,

Soi lên cái bản đồ, định vị vị trí mình đang đứng và tìm những con đường mòn xung quanh..

Trong khi đó, điện thoại Kla vẫn liên tục gọi tới số của Techno....

Techno sau khi bị trượt chân, lăn xuống vệ rừng mất một đoạn, đầu đập vào một gốc cây nhỏ, không đến nỗi toác đầu chảy máu, nhưng cũng đủ để cho cậu ngất xỉu.

Cũng may là khu rừng này khá bằng phẳng, nếu dốc thêm một chút, không khéo Techno sẽ được vinh dự làm phân bón cho cây mất!

Cũng không biết tiếng chuông điện thoại trong túi quần reo liên tiếp tới lần thứ bao nhiêu thì Techno bắt đầu có vẻ tỉnh lại... đôi mắt khẽ mở....

Đau quá....

Đầu bị đập khiến cậu khá choáng váng,

Tiếng chuông vẫn tiếp tục reo... liên hồi,...

Phải mất một lúc, Techno mới có thể run run đưa bàn tay trĩu xước của mình vào túi quần: Là Kla.... Kla....

Kla... tại sao em... luôn xuất hiện trong những lúc anh cần tới em nhất...

Rực rỡ.. như cầu vồng xuất hiện trên bầu trời sau những cơn mưa...

Techno thật muốn gọi...Nhưng cổ họng thì lạnh giá như bị đóng băng... không sao có thể cất tiếng lên được:

-

Kla và Tin cùng dám thất hủ đang men theo con đường mòn, liên tiếp vang tiếng gọi:

- Techno, P”no...

- P”no... Dai đẹp ơi...

- Con dở mày gọi cái gì đó?

- À, quên mọe mất! thói quen, thói quen..

- Techno... P”no....

Bỗng Kla dừng lại, có tín hiệu nghe máy!

Tin lập tức rút điện thoại ra, gửi định vị xác nhận đường đến vị trí số máy của Techno

Kla vô cùng sốt ruột:

- P”no.. anh đang ở đâu?

-!

- P”No, anh sao rồi? có nghe được tiếng em nói không?

Phải mất một lúc, Kla mới nghe được tiếng động phía bên kia:

- Anh... bị... té..

- Bị té sao? Trời ơi. P”no... anh đang ở đâu?

- Ừm.. Kla... anh... ở... một gốc cây!

- Một gốc cây?

- P”No.....

Mấy bà hủ nhao nhao:

- Một gốc cây?

- Ở trong rừng chỗ nào mà chả là gốc cây!

- Im mồm xem nào!

Tin nhắn tới: đã có kết quả định vị.

Tin đưa máy cho Kla, Kla vừa nhìn theo bản đồ trên điện thoại, vừa trấn an Techno:

- P”no, em thấy được chỗ anh rồi, anh cứ ngồi đó!

- Chờ em, chờ em một lát... một lát thôi....

- P”No, anh đừng di chuyển., em sẽ tới đó ngay!

Techno cố gượng ngồi dậy, sương đêm trong rừng làm những vết trĩu gần như tê dại không còn quá đau... nhưng...

- A!,.. cái chân bị trật khớp rồi!..Đau quá...

- Tay cũng chảy máu nữa...

- Trời ạ.. nếu biết ghen thôi mà lại ra cái nông nổi này, đau cả chân lẫn đầu..... Haiz... khổ quá đi mà!

Thực sự thì cũng không quá khó kiếm khi đã biết được hướng đi, vì đây cũng chỉ là rừng trồng, không phải là rừng nguyên sinh sâu thẳm gì, nên chỉ 15 phút sau, cả đám đã có mặt.

Kla như lao tới chỗ Techno, ôm chầm lấy thân hình đã đắm sương đêm ấy vào trong lòng:

- P”no... em ở đây, không sao,.. không sao rồi.

- Kla... thật tốt!

- Anh có bị thương ở đâu không?

- anh không sao... chỉ là lạnh...

Kla không nói một lời cởi chiếc áo khoác của mình trùm qua người Techno, ôm chặt như muốn khảm thân hình nhỏ bé đó, vào sâu trong lòng mình:

- Hãy dùng hơi ấm của cơ thể em, được chứ?

- Kla.....

Techno chưa kịp cảm nhận hơi thở ấm áp của Kla thì bị mấy ánh sáng chói chiếu vào mắt làm cậu khẽ nhắm mắt.

-Tách, tách, tách!

- Quay đi, quay phim đi!

- Hôn đi! Ôi giờ ơi hôn đi!

- Hôn đi! lẹ lên! làm phát coi! Mạnh dạn lên!

Ánh đèn Flash sáng chói làm Techno khẽ giật mình:

- Trong rừng cũng có phóng viên sao?

- Không đâu, P, no, đó là những cái râu eng teng.

- Râu eng teng?

Kla không đáp, chỉ cười rồi nhẹ nhàng nâng Techno dậy. Techno gần như không thể đứng vì cái chân đau:

- Kla, anh.. bị trật chân rồi!

- Không sao, em sẽ công anh....

-,

- Ô thế không hôn à?

- Ít ra cũng phải được một phát chứ?

- Đã mắc công chạy tới tận đây, năn nỉ đó hôn một cái thôi!

Kla nhìn về phía mấy bà hủ một lát. Hôn sao? Ý kiến tốt. Nếu như vậy.... có thể để cả thế giới biết, chúng ta, là cầu vồng của nhau.

Kla nửa quỳ, đặt xuống môi Techno – một nụ hôn thật sâu. Đôi môi, nhẹ mút lấy một chút mùi cỏ khô còn vương lại.!

- Ưm...

Tin nhú mảy.

7 bà hủ, máu bị rút sạch, không còn một hạt, đứng như cây khô đã chết queo giữa cánh đồng hoang. Sau đó, đồng thanh gào rú vang một góc rừng:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

- DKM nó quá đã đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Sướng chết tôi rồi!!!!!!!!!!!!!!

- Máu, máu... ai cho tao máu/???

- Truyền thái y.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Hu hu, tao khóc, tao khóc, nhất định tao phải khóc.....

Kla buồng Techno vẫn còn chờ đợi bởi nụ hôn bất ngờ đó, nhẹ nhàng, đặt Techno lên lưng, cống về lều

Chốn rừng sâu lạnh giá, có một đôi gò má đã bắt đầu ửng đỏ, khi trải người trên tấm lưng rộng và bờ vai rắn chắc...

Kla... nếu là em... anh nghĩ, mình có đủ dũng cảm đối diện với mọi thứ!

Kla... em có nghe thấy tiếng trong lồng ngực của anh không?

Techno thì thào vào tai Kla:

- Kla... anh, yêu em...

- P”No... em cũng vậy....

-

Sương lạnh nhưng cõi lòng không lạnh

Cảnh vật chẳng nên thơ nhưng lòng lại thấm tình....

Tin lắc đầu, bất đắc dĩ xách cái túi theo sau.

Còn thất hủ cô nương live trym không thiếu một cảnh nào trực tiếp lên trên toàn các trang mạng xã hội, rồi hội nhóm của đội bóng, hội nhóm của trường.... Post được lên đầu là Post sạch sẽ!

Từ việc giải cứu ra sao đến hôn như thế nào, cống về nhà như thế nào...tất cả, chỉ có thêm mà không có bớt!

E hèm... nhưng cũng không cần quá tới mức cái ảnh Can gác chân lên giữa cậu nhỏ của Tin mà cũng đăng lên chứ?

Rồi thì cả cái tướng ngủ xấu khủng khiếp của Can nữa,

Trời ạ, cứ phải gọi là tanh bành!

Còn đây là tâm sự của Can nào nho:

- Thời thế bây giờ khó hiểu thật!

Mới qua một đêm mà không biết có chuyện gì xảy ra nữa!

Lều thì đã chật, lại tận 4 người ngủ, thế nhưng lại đặt bốn cái ba lô ở giữa để ngăn cách khiến mình cứ phải dính vào người Tin.

Tin với em trai ngoan Kla sáng nay lại còn cười với nhau.!

Lúc đầu mình còn tưởng là mình chưa tỉnh ngủ. Đến khi tỉnh ngủ rồi lại thấy có gì không đúng!

Hay là hai người đó có gian tình? Hay là thế thật, không có lẽ P”No vì giữ Kla mà oánh nhau với Tin đến độ trầy trụa hết cả mặt mũi, cổ chân lại còn băng bó thế kia?

Mà thế thì cũng không đúng lắm!

Vì sáng nay Kla dìu Techno đi ăn sáng, cả cái đám trăm con người cứ nhìn họ cười khúc khích, còn trêu chọc cái gì mà “chàng ”công chúa té trong rừng!..

P”No thể mà lại đổ mặt nhĩ?

Còn Kla thì sung sướng tới mức cứ nhìn chăm chăm vào P”No lâu lâu lại đưa tay chạm lên vết thương nhỏ trên trán P”No nữa...

Thật là khó hiểu mà?

Có cái gì mà cười chứ? Nếu mình bị đau ở chân thì Tin cũng sẽ dìu mình như thế thôi!.

Mà có thật Tin sẽ dìu mình không? Can lắc lắc đầu,thôi, không thử được, mình không bị đau chân mà hấn còn dám... nếu mình thực sự bị đau chân, hấn lại lợi dụng mà cưỡng...

À mà thôi!

Đi trồng cây cái đã!.

Bonus thêm một phân đoạn:

Sau khi về,

Can tới nhà thăm Techno, dòm trước ngõ sau chỉ thấy có Type. Can liều mạng hỏi:

- P”no,... vậy là... anh với Kla.. là thật sao?
- Ủ ui, không phải chứ, sao mà P”No cũng gay vậy trời!
- Can!

Type ở gần đó gõ lên đầu Can:

- Cả trường đều biết rồi đó, mày còn hỏi nữa!
- Ý, P”type, vậy là thật sao?
- Cái thằng này!
- Vậy... vậy.. giống như em với Tin hả? là thật sao?. P”No!

Hết chịu nổi, Techno đành phải lên tiếng”

- Đúng rồi! là thế đó! Hài lòng chưa? Mày tới thăm tao hay tới tra khảo tao vậy!
- Em chỉ muốn biết thôi mà?
- Mà.... Vậy ai nằm trên ai nằm dưới?
- Hai người đã ” làm ” nhau chưa?
- Có đau mộng lẩm không? Ài nha.. Tin...

Type không để nói hết, liền nhéo tai Can, xách lên:

- Á!!!!!! P”type đau tai em quá!
- Cho bớt xàm cái mồm lại!
- Em hỏi có gì mà sai sao? P”no là đội trưởng đội bóng. Kla lại là một cậu bé ngoan, em nhìn cũng biết P”No ở trên rồi! suýt, đau quá!
- Cốp!

Type gõ một phát nữa lên đầu Can.

- Sao mày ngu quá vậy Can!. Đâu phải ai cao hơn cũng là công, ai thấp hơn cũng là thụ..... như tao..
- Như anh/? P”type... đừng nói với em.. là anh cũng nằm dưới nhé!
-!!!!!!!
- Cút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng nói đồng thanh của Techno và Type vang lên khiến Can suýt bay cả tim:

- Sao lại khó hiểu như vậy?

- Rõ ràng em hỏi Tin vì sao em phải nằm dưới? Tin đã nói với em vì em thấp hơn! Em rõ ràng là thấy...

- Can!

- P”type, gì nữa?

- Nếu mày không tự biến khỏi đây. Hôm nay anh mày sẽ đóng vai ác. Đạp mày bay thẳng xuống cống đó!

- Thôi! Em thôi, em thôi!

Can chấp nhận uất ức đi về nhà. Vụ này xem ra bữa nào phải hỏi lại Kla ngoan ngoãn mới được!.Rồi, cứ thế đi!.

=====//=====

Hoàn fict 28. Hoàn chương bảy sắc cầu vòng.

Ôi giờ ơi 2 fict 10k chữ ta để trong 1 ngày.

Sụn lưng sụn vai, gãy tay hết rồi!

Tứ chi không còn gì hoạt động nổi.!

29. Tình Cờ Yêu - Chương 29: Fict 29: Tumtar - Cùng Trời Cuối Đất (hoàn)

Ngữ cảnh fict 29: Là sự tiếp nối của fict 2+ 6+ 19 và 20 Tumtar- cùng trời cuối đất.

Nên đọc lại (ít nhất) từ Fict số 20 để cảm và thấm được rõ hơn diễn biến tâm lý của từng nhân vật trong fict này.

Vui lòng đọc chậm lại một chút.

Các bạn đã bao giờ tự hỏi: tại sao trên đời lại có nhiều loại hoa đến như vậy?

Và trong số muôn sắc hoa rực rỡ ấy, các bạn trót đem lòng yêu thương loài hoa nào?

Yêu một loài hoa, cũng giống như tự yêu chính tính cách của mình vậy. Cái lý do khiến bạn coi trọng loài hoa ấy, cũng chính là lý do khiến bạn một đời hướng đến và khao khát được trở thành.

Đối với riêng tôi, tôi yêu loài cúc trắng.

Bạn bè vẫn hay bụm miệng cười tôi.

Những người muốn tặng hoa cho tôi lại tưởng tôi nói đùa.

Tôi mỉm cười.

Thường là những thứ khác người một chút, lại hay đem đến bao nhiêu sự hiểu kỳ khó hiểu.

Một người con trai, yêu một người con trai, cũng như vậy.

Mọi người cứ luôn nhìn vào số đông và cho rằng như thế mới là đúng.

Như việc,

Đa phần con gái thì phải thích hoa hồng,

Cũng giống như con trai thì dĩ nhiên là phải yêu con gái vậy.

Mọi người quên mất rằng,

Hoa hồng có đẹp nhưng không nhất định phải là đẹp nhất trong mắt tất cả mọi người,

Cũng giống như một người con trai, không nhất định cứ phải là yêu một người con gái.

Tự nhiên hay không tự nhiên?

Đúng hay không đúng?

Mọi thứ đều phụ thuộc vào cách cảm nhận của riêng từng người.

Một việc cùng xảy ra, người này cho là đúng, kẻ khác lại nhất định cho là sai.

Hãy kiên định với lý trí của mình,

Yêu một người cùng giới:sai hay đúng, đúng hay sai. Nhắm mắt lại và hỏi trái tim mình, là đủ.

Bạn hỏi vì sao ư?

Tôi lại đem lòng yêu một loài hoa mang tên Cúc trắng?

Kiên định và mạnh mẽ,

Lạc quan và trường tồn.

Đối với tôi, một người chỉ thực sự hết tất cả, chính là khi người ấy mất đi ý chí của chính mình.

Liệu Tar có thể vượt qua được cú sock lớn sau khi bị Keo bắt,

Liệu Tum có thể giúp Tar lấy lại được đi ý chí đã mất hay không?

Cõi lòng Tar

P”Tum.... Mẹ....

Em thực sự muốn buông xuôi hết tất cả!

Cuộc sống này, khắc nghiệt quá... khắc nghiệt với những mộng manh của tình yêu đồng giới quá...

Tất cả những nỗi đau, những sự sỉ nhục và giằng xé trong nội tâm này... phải chăng, phải chăng chỉ bởi vì Tar lớn lên đã là một kẻ đáng ghê tởm? Một kẻ mang trong mình trái tim trao cho một người – cũng là con trai- như mình?

Có thực sự là như vậy?

Buông xuôi thôi...từ bỏ thôi...Một mối quá rồi.... Những nỗi sợ kinh hoàng của năm ấy chưa nguôi hết... lại chất chồng thêm nỗi đau bị ép buộc thân xác một lần thứ hai...

Bao nhiêu ngọt ngào tan vỡ hết...

Tất cả... chỉ là giả tạo!

Ngoài những giọt nước mắt này... thì còn gì trên đời là sự thật nữa đây?

Không, không.... Không....

P”Tum... nếu vì yêu em mà anh cũng trở thành một kẻ quay lưng lại với thế giới... Em thật lòng không mong muốn anh sẽ giống như em...

Con đường này sao?

Con đường này không trải đầy thảm hoa dịu dặt... con đường này toàn nước mắt của đau thương....

P”Tum... anh hãy quay đầu lại đi, quay đầu đến với con đường đẹp đẽ khác.. con đường của những người.... bình thường.....cũng là.... Quay đầu lại với em...

.....

Tar..... Thật đáng ghê tởm! Thật đáng ghê tởm!

Từng chút trên người mày, mỗi tấc da trên người mày đều đã bị kẻ khác chiếm đoạt qua....

Trái tim....nguội lạnh....

Thân xác.... Dơ bẩn, nhơ nhớp quá!

Tar chìm người trong bồn tắm.

Cơ thể đã trở lên tái nhợt vì ngâm nước quá lâu...

Nhưng....Tar cứ muốn ngâm mình như thế, như thế...

Cậu sợ khi chính bản thân mình nhấc ra khỏi dòng nước kia... lập tức sẽ cảm thấy thật nhơ nhớp và kinh tởm!

Tar khẽ nhắm mắt lại...một giọt nước mắt, theo khóe mi... trào ra....

Đã một tuần kể từ khi sự việc xảy ra.,

Bà nội Tum – Bà Bay sau khi biết được chuyện, đã ngay lập tức tới bệnh viện thăm Tum và Tar.

Dưới hành lang,

Ngoài trừ lần đầu tiên cách đây gần 20 năm trong ngày bố mất, chú Pit đến hôm nay mới lại thấy được những giọt nước mắt của bà Bay.

Gần 20 năm một người đàn bà không khóc!

Một người phụ nữ phải mạnh mẽ tới như thế nào, sắt thép tới như thế nào, khôn khéo tới như thế nào, để có thể một mình chèo lái cả gia tộc. Một mình đứng trước mũi tàu, chịu bao nhiêu sóng gió, có thể khóc được hay không, cũng chỉ có một mình bà mới hiểu.

Một người đàn bà khôn ngoan, là người đàn bà chỉ khóc trước mặt kẻ thương mình.

Một đối thủ khôn ngoan, là một đối thủ không bao giờ khóc trước mặt kẻ thù.

Một giọt nước mắt có thể làm nhũn được trái tim của kẻ si tình

Nhưng một giọt nước mắt nhỏ xuống sai thời điểm, chính là tự giết mình.

Vài ngày sau, với tư cách người đứng đầu gia tộc. Bà đã đích thân tìm tới bố mẹ Keo.

Không ai rõ, bà đã nói gì, làm gì.

Keo bị tước đi toàn bộ quyền sở hữu chuỗi nhà hàng,

Cải tạo bắt buộc 3 năm.

Mọi người có thể nghĩ rằng, thật quá nhẹ đối với Keo.

Xin đừng quên, người giàu có lợi thế của người giàu. Người quyền thế có lợi thế của người quyền thế.

Đối với gia đình Keo mà nói, để chấp nhận cho con trai mình chịu mức phạt như vậy, đã là cả một điều không tưởng.

Trước cửa phòng tắm...

Cả tuần nay... đều thế....

Tum vẫn kiên nhẫn chờ đợi ở bên ngoài cho đến khi Tar bước ra,

Tum thật sự muốn tới gần, muốn ôm choàng lấy người Tar...

Nhưng Tar luôn tránh né...

Chỉ một chút động chạm của Tum, cũng khiến Tar co người lại....

Tum thật sự đau lòng....

Phải làm sao? Tar?

Anh phải làm sao đây?.

Anh thật sự chỉ là một kẻ vô dụng,

Nhưng tình yêu anh dành cho em tuyệt đối không kém bất cứ ai trên đời này...

Thái độ lạnh nhạt của em, xa cách của em.. dường như đang giết chết anh từng ngày, từng ngày...

- Kết...

Cánh cửa phòng tắm vừa hé mở, Tar bước ra ngoài...

Trốn tránh ánh mắt của Tum,...

- Tar,...

-

Không có tiếng đáp lại, Tar muốn xoay người, đảo bước về phía giường...

Tum nhanh chóng nắm lấy tay Tar lại:

- Tar...

- *Đừng chạm vào em!*

- *Không... anh sẽ không buông tay, không bao giờ!*

Tum ôm chặt lấy Tar từ đằng sau.

Tar vẫn là không nói gì, chỉ lẳng lặng, gỡ đôi tay cứng rắn của Tum ra khỏi người mình...

- P”Tum.... Chúng ta.. chia tay đi.

- Chia tay?... Tar....

Tar bước tới phía tủ ở đầu giường, lấy ra một chiếc hộp – chính là chiếc hộp chứa đôi nhẫn ngày Tum ngỏ lời với Tar.

- Trả lại cho anh... P”Tum

- Không.. Tar..

Tum mạnh mẽ lắc đầu, tiến đến, bàn tay ôm trọn lấy đôi tay của Tar, bao bọc lấy chiếc hộp:

- Tar... không... xin đừng rời khỏi anh....

- P”Tum., con đường mà chúng ta đi, vốn dĩ đã là không giống nhau. Hãy quên Tar đi....

- Tar... không... không... Tar...

Tar không nói thêm bất cứ một lời nào...

Chiếc hộp lặng lẽ từ trên tay Tar.. buông thõng mà rơi xuống đất....

Nước mắt cũng không còn để khóc....

Đã cạn khô rồi...

P”Tum... vĩnh viễn một đời này... Chúng ta chỉ nên, cũng chỉ có thể, đi hai con đường song song... vĩnh viễn...

Tum ôm Tar trong vòng tay, dù là xiết tới nghẹt thở.... dù là cứ đứng đó đến không biết thời gian..... nhưng lại vẫn không thể cảm nhận được linh hồn và trái tim của Tar...

Đôi tay dần buông...

Hết thật rồi sao?

Hết thật sự rồi sao?

- Tar.... Anh không thể, có lại được em.. một lần nữa thật sao?

-

Chỉ có tiếng lá khô xào xạc, đập qua ô cửa kính, như thay cho câu trả lời đến trái tim đang vỡ thành từng mảnh nhỏ của cả hai....

- P”Tum. Em sẽ quay trở lại Paris.

- Tar?!.... Không.....

Thật buồn cười phải không?

Khi chúng ta cứ nghĩ rằng mình đang sợ hãi một thứ gì đó sắp xảy ra thì đó mới chính là cảm giác kinh khủng nhất...

Nhưng thật ra, kinh khủng nhất lại chính là khi chúng ta không còn bất cứ thứ gì để sợ hãi nữa... Vì khi đó... cũng chính như Tar bây giờ.... không còn bất cứ một chút cảm xúc nào dù chỉ là một cái run nhẹ trong tâm trí...

Nhịp tim đập chỉ còn là những nhịp tim đập.

Tiếng nói ấy cũng chỉ là âm thanh của phản xạ,

Nụ cười ấy cũng chỉ là sự co giãn các thớ cơ,

Âm thanh bên tai chỉ còn lại tiếng lá khô xào xạc....

Mất nhau.... thật rồi sao....

=====

Mùi rượu nồng nặc.... bước chân chao đảo....

Tum thật sự muốn bản thân mình đừng bao giờ tỉnh lại....

Xiêu vẹo bước trên đường...

Gió mát quá..... là...

Gió sông sao?

Thật tốt....

Tum theo hướng gió... đi tới....

=====

Hai hôm sau,

Tar ngoảnh lại nhìn căn nhà nơi chất chứa đầy yêu thương và nước mắt này...

Đôi mắt vô hồn đã cạn khô dòng chảy.

Không còn buồn, không còn vui.

Bình thản như một mặt hồ ngày tĩnh gió.

- P”Tum... con đường của anh... mãi mãi... thiếu đi... dấu chân của em....

- P”Tum... tạm biệt...

Khi dì Thara và chú Pit đang giúp Tar mang hành lý ra xe,

Bỗng một chiếc xe gần như là lao tới, chặn trước cổng,

Một người từ trên xe nhảy xuống, vội vàng mà chạy tới chỗ chú Pit. Chú Pit nhanh chóng nhận ra người đó – trợ lý của bà Bay:

- O, P”...anh...

- Pit, có chuyện lớn rồi!

- Chuyện lớn?

Thara vội đặt chiếc va li xuống, bước tới.

Nhìn thái độ và vẻ mặt của người trợ lý, Pit và Thara đều cảm thấy vô cùng lo lắng:

- Bên Mẹ có chuyện gì sao?

- Không... không... không phải bà Bay. Mà là.. là Tum!

- Tum sao?

Tar ngẩng đầu lên....

- Tum... người ta tìm thấy một số đồ dùng của cậu Tum.. dạt vào bờ sông...

- Bờ sông? Sao cơ? P” anh nói sao cơ?

Chú Pit dường như không thể tin vào tai mình, liền nắm chắc lấy đôi vai người kia mà lay:

- Anh vừa nói sao?

- Ý của anh là sao?

- Vậy Tum không có ở nhà sao?

- Tum... nó không có nhà!, nó.. không phải tới chỗ bạn nó sao?

- Người ta tìm thấy một vài đồ dùng của Tum, có một chiếc ví bên trong túi áo, dò theo số điện thoại bên chiếc card trong ví mà gọi thẳng tới công ty!

- Là sao?.. không lẽ...

Cả ba người không hẹn mà nhìn về phía Tar...

Không lẽ... trời đất ơi... chuyện của Tar khiến Tum nghĩ quẩn sao?

- Không! Không thể nào!

Chú Pit và Thara lập tức leo lên xe, phóng đi...

Tar vẫn đứng bất động... tiếng lá khô... vẫn xào xạc thổi bên tai...

P”Tum...

P”Tum....

Tar đưa tay lên ngực... Đau.... Đau... đau đến mức chân Tar không đứng vững nổi,... khụy xuống...

Một giọt nước mắt... nhỏ xuống dưới hiên nhà...

Đã tưởng là cạn kiệt,

Đã tưởng là không bao giờ còn biết đau nữa...

Đã tưởng là đóng thành băng cứng...

Sao giờ đây... lại tan ra,...

- P”Tum... không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nếu trái tim em vẫn còn đập dù chỉ một nhịp này...

Xin hãy để nhịp đập đó... dành cho anh...

Nụ cười của anh...

Vòng tay của anh...

P”Tum,...Chờ em....

Tar đứng bật dậy, người phụ tá của bà Bay, lập tức tiến tới:

- Để tôi đỡ cậu dậy!

- Cho cháu tới đó... cho cháu tới đó... Làm ơn...

- Được, nào, lên xe đi.

Khi chiếc xe đưa Tar tới,

Cảnh sát đã đứng kín và phong tỏa lại hiện trường nơi tìm thấy đồ dùng của Tum dạt vào,

Vì Tum có khả năng là người kế thừa của gia tộc, nên các phóng viên cũng đã có mặt khá đông, thông tin tìm kiếm mất tích nhanh chóng được đăng tải...

Từ xa tiến đến, Tar đã nhìn thấy dì Thara ôm mặt khóc nức nở... Chú Pit khẽ đưa tay lên trán, cố che đi đôi mắt đỏ hoe...

P”tum...

Tar trải đôi mắt nhìn theo từng đợt sóng cuộn...

P”tum...

Là vì em sao?...

Tar bỗng như một người điên mà bước dần xuống dòng sông.....Người trợ lý của bà Bay liền lao tới, đưa cậu vào bờ...

Ba ngày sau đó, vẫn không một mảnh tin tức....

Tar gần như không ăn, không ngủ... ngày ngày theo chú Pit và dì Thara và đội cứu hộ, đi dọc khắp các nhánh sông...

Tar thậm chí... ho ra huyết... người như một bông lau... yếu tới mức Thara phải pha chút thuốc ngủ, mới có thể để cậu nghỉ ngơi một chút...

Nhưng...

Cuộc sống đâu phải những câu thơ đẹp?

Để lắp ghép vào nhau tạo thành vầng?

Cuộc sống là vị đắng của nhân gian!

Toàn chua chát với cay thương nước mắt!

Buổi chiều.....trên một chiếc thuyền cứu hộ...

- Thi thế sao?

Tiếng khóc ngất của Thara khiến Tar tỉnh dậy...

Chú Pit mặt không chút sắc đứng dựa vào cửa thuyền....

Người đàn ông trước mắt – người trợ lý của bà Bay, khăn khăn cúi đầu:

- Tôi rất tiếc... nhưng... phía bên kia vừa thông báo, cần phải có người nhà tới xác nhận mới có thể giao...

- Không! Không thể nào! Không thể nào!

Tar gần như đem chút sức lực còn lại mà lao tới, liên tục bám lấy người trợ lý:

- Không thể nào, không thể nào!

- Cậu Tar, xin giữ bình tĩnh... Hiện giờ, việc cần làm là mau chóng tới đó.. xác nhận một chút...

- Không!!!!

Thara đứng dậy, bước tới, đỡ lấy người của Tar:

- Tar.... P”Pit... chúng ta... đi thôi...

Dưới sự giúp đỡ của người trợ lý và mấy nhân viên cứu hộ trên thuyền,

Ba người dìu dắt nhau dưới nỗi đau tận cùng mà bước những bước xiêu vẹo....

- P”tum.... Không sao... là Tar đây...

- Em...sẽ đến cùng với anh... được chứ?

- Đời này... đã nguyện một kiếp ở bên nhau...

- Nếu đã không thể đi chung con đường khi còn sống... Vậy... anh có chấp nhận nắm lấy bàn tay em... bước đi trên hoàng tuyền...

- P”Tum... anh.....có lạnh lắm không?...

Đôi mắt Tar đã nhòe đi, ho... cổ họng khô khốc bật ra một chút máu nhỏ.

Thứ mà chỉ khi quá lao tâm người ta mới thấy...

Đau sao?

Còn hơn thế nhiều lắm....

Một chút máu bên khóe miệng có là gì?

So với ngàn chút máu trong tim... rỉ ra... rỉ ra...

Theo mỗi một bước chân tiến tới gần bờ sông...

Nơi ấy.... Có một người đang đứng....

- P”Tum....

- P”Tum....!

Mình đang nằm mơ sao?

Mơ sao?

Không... bước chân người ấy khi thấy mình cũng đã lập tức chuyển động...

Tum lao tới... ôm chặt Tar vào trong lòng.... Bàn tay Tar đặt sau lưng Tum, xiết lấy.

Không phải mơ....

Hơi ấm này.... Không phải mơ!

- P”Tum,.... Là anh có phải không?!

- Tar... Tar... là anh đây, là anh đây!

Trước sự kinh ngạc tột độ của Thara và Pit,

Thì đâu đó, một bóng dáng thoáng thả bước tới.

- Mẹ!

Thara và Pit dường như bị hóa đá, không thể tin nổi, Pit chỉ tay vào một trong hai kẻ đang ôm biệt lấy nhau kia:

- Mẹ, chuyện... chuyện này.. là sao? Thi thể....

Bà Bay đứng đĩnh:

- Các người nhìn nó xem, cũng có khác gì cái thi thể đâu?

- Nhưng... nhưng...

Trong khi Pit á khẩu không thể cất được thêm một tiếng nói nào. Thì bà Bay cười nhẹ nhàng:

- Xa nhau mà đau khổ tới vậy..

- Thôi thì đừng xa nhau nữa!

- Cuộc sống có được bao nhiêu thời gian? Thoáng cái đã bạc đầu.

- Giống như ta...

- Một đời nắm tiền tài trong tay rồi cũng đâu có được hạnh phúc?

-!

Kế hoạch của một người bà

Sau khi chuyện của Tum và Tar xảy ra, để đề phòng bên phía nhà Keo lật mặt trở tay đánh úp hai đứa cháu nhỏ này. Bà luôn cử người theo dõi và bảo vệ Tum và Tar.

Khi Tum lão đảo bước xuống bờ sông. Người bảo vệ theo lệnh đã kéo cậu lên xe chở thẳng tới chỗ bà Bay.

Sáng hôm sau, khi Tum tỉnh dậy

Bữa ăn sáng đầu tiên là một phát tát.

Bà Bay cũng gần hai mươi năm nay mới lại đánh người, và người bị đánh lại chính là người cháu mà bà thương yêu như châu như báu này.

Năm vết ngón tay trái dài bên má.

Tum bị bắt phạt quỳ giữa nhà như một đứa trẻ lên ba.

- Nhu nhược!

Nếu con chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà không đứng dậy được. Thì con có tư cách gì để bảo vệ cho Tar...

- Quỳ ở đó, và đừng bao giờ đứng dậy cho đến khi dám đường hoàng đứng trước mặt ta.

-!

Tum đã quỳ ở đó đến khi đôi chân gần như tê dại. Khi tiến tới gặp bà, bà chỉ nói với Tum:

Làm sao để quên được nỗi đau cũ?

Là khi nỗi đau mới lại lớn hơn gấp nhiều lần.

Làm sao để một trái tim đã chết sống lại?

Là khi hạnh phúc mới lại lớn hơn gấp nhiều lần.

Nỗi đau của Tar lớn đến đâu, trái tim của Tar liệu có thể cứu sống được hay không. Còn phải phụ thuộc vào người xử lý chuyện này- là ai.

Bàn bạc một chút với người trợ lý của mình, Bà Bay cho người tạo chút hiện trường giả,

Việc này nếu tính toán tốt một chút, thậm chí còn có lợi cho công ty, không tốn một đồng quảng cáo mà các báo chí dài truyền hình đều đăng tin đến.

Việc còn lại, chỉ là thời gian thích hợp mà thôi....

Trong cuộc sống này, ai mà không mong có phép màu?

Phép màu của Tum và Tar, được mang một cái tên: Sự diệu kỳ của Bà Nội.

Ba tháng sau. Bà Bay quyết định trao lại quyền thừa kế gia sản cho Tum.

Mỉm cười nhận lấy hạnh phúc của đôi trẻ khi lồng vào tay nhau đôi nhẵn của tình yêu và sự gắn kết.

Nếu cuộc đời cho bạn sự lựa chọn. Hãy chọn mỉm cười.

=====//=====

Hoàn Fict 29. Hoàn chương Tumtar- cùng trời cuối đất.

Hoàn toàn bộ tập fanfict của không ngốc.

vui lòng ấn đọc phần tiếp theo để chia sẻ cảm xúc cùng với mình

30. Tình Cờ Yêu - Chương 30: Hoàn —————lời Cảm Ơn Từ Trái Tim —————

Thân gửi tất cả quý độc giả đã đồng hành cùng với không ngốc suốt 29 tập fanfict của bộ phim Love By Chance

Đầu tiên không ngốc xin gửi những lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất tới hơn 300 độc giả đã ấn nút theo dõi không ngốc và hàng ngàn những lượt ghé đọc trong suốt thời gian hơn 1 tháng qua.

Mình xin khẳng định lại một điều rằng: mình đã đọc tất cả các comment của các bạn, từ khen ngợi đến những lời góp ý chân thành nhất.

Mình trân trọng từng lượt đọc và trân trọng từng khoảnh khắc khi các bạn cảm thấy truyện hay và chủ động share giúp mình.

Chính các bạn- những người độc giả thương yêu của mình – là nguồn động lực lớn nhất để mình có thể đi một quãng đường dài đầy vui vẻ như vậy!

Mình xin thông báo chính thức: fanfict về LBC của mình đã hoàn. Và sẽ không có fict tiếp theo.

Do chính bản thân mình đã cảm thấy các mạch truyện đã đầy đủ, các cặp đã đến được với nhau một cách trọn vẹn nhất. Chính vì vậy mình quyết định dừng lại và không khai thác thêm về bộ phim LBC nữa.

Có thể các bạn đã biết, nhưng mình vẫn chia sẻ lại rằng, mình hoàn toàn không phải là một tác giả chuyên nghiệp và đây cũng chính là bộ truyện nhỏ đầu tiên mà mình viết. Do đó không thể tránh được nhiều sai sót cũng như chưa truyền tải được hết ý tới các bạn đọc. Đặc biệt là trong những fict đầu tiên, nhưng mình hoàn toàn muốn để nguyên vẹn những fict đầu tiên đó dù chưa được hay lắm mà không chỉnh sửa lại, chính là muốn để lại một dấu ấn nhỏ ngay ngò thời mới thành ” tác giả”.

Xin được trả lời một số câu hỏi mà mình đã nhận được từ độc giả.

1/ Lý do viết là gì?

- Do đi tìm truyện lúc đó quá khó, hầu như không có, thềm nên viết.

2/ Tại sao gắn Can với hình ảnh con ngỗng?

- Vì biệt danh của mình là ngỗng, tên thật của mình là Nga. Nga ngỗng

3/ Mình có thực sự yêu hoa cúc?

- Đúng vậy, loại hoa mình yêu thích nhất, chính là cúc trắng.

4/ Viết H có khó không?

- Không khó – nhưng thực sự vô cùng vô cùng ngại, khi viết mình phải luôn nghĩ rằng: không phải mình, không phải mình:D

5/ Ai là người tạo cảm hứng cho mình mỗi khi “so deep”

- Bố mình, những câu ông hay thường nói với mình.

6/ Mình có phải là Gay/ Les / người ngoài hành tinh không:D

- Không phải – mình sống tại TP. HCM (có ai mún cafe vs tui hơ?)

7/ Tại sao lại đặt là không ngốc?

- Vì khi đang tạo nick có một người đi qua và nói mình ” ngốc quá ”.

8/ Ngoài đời mình có mặn chất như fict hay không?

- Không đâu.

9 / Mình nghĩ gì về LBGT?

- Không nghĩ gì cả, vì đơn giản họ cũng giống như chúng ta. Mình không có quyền nghĩ gì hay đánh giá gì về họ hết.

10/ Liệu mình có viết tiếp những câu truyện khác hay không?

- Cái này tùy thuộc vào sự yêu thương của các bạn ^^ (có ai muốn tui tiếp tục viết đam không?)

Ngoài những câu hỏi trên ra. **TẤT CẢ** các bạn muốn đặt câu hỏi cho mình vui lòng comment **TẠI ĐÂY** (đừng cmt dưới fict, comment bên cạnh những dòng này giúp mình). Mình hứa sẽ trả lời **TẤT CẢ** các câu hỏi của các bạn - trừ những câu hỏi liên quan trực tiếp tới đời tư mà mình không muốn tiết lộ. **NHIỆT TÌNH ĐẶT CÂU HỎI ĐI CÁC BẠN. MUỐI RỒI TÀI CHÉM GIÓ TỚI BỜ DẤU HẾT ĐÁU RỒI MÀ KHI HỎI ĐẾN LẠI E THẸN TÊN TÒ THỂ:D**

Không ngốc xin một lần nữa cảm ơn và cảm ơn, tới từng bạn đọc đã ủng hộ mình.

Và hi vọng rằng phim sắp hết, truyện đã hết, thì mọi người vẫn luôn nhớ tới mình và những khoảnh khắc mà mình đã đem đến cho các bạn nha ^^

Face của mình, luôn chào đón những bạn muốn chia sẻ các khoảnh khắc về đam.

<https://www.facebook.com/nga.khongngoc>

Thương yêu!

=====//=====

31. Tình Cờ Yêu - Chương 31: Fict 31: Klatechno (h)+ Tincan (phối Hợp)- Valentine Có Màu Gì?

Tui là 1 kẻ dối trá!!!!!!! Tui đã nói the end fict rồi

Mà tui lại còn để tiếp!!!!!!!

Định mệnh. Vì sao?

Vì đợi chờ đến bao giờ là hạnh phúc!!!!!!! trông chờ vào Mr New chỉ bằng tự thân vận động!

Thịt dê!

Quát dê!

Chén dê!

=====

Ngữ cảnh fict 31:

Là sự tiếp nối của chương bảy sắc cầu vồng

Trong ngữ cảnh này, Kla và Techno đã là người yêu của nhau, mối quan hệ của họ đã được công khai.

=====

Nhà Kla.

Techno vừa tới, người bảo vệ đã vui vẻ ra mở cổng.

Tâm trạng Kla hôm nay tốt hơn hẳn, chỉ tội cho những người làm trong nhà một mực bắn khoăn khó hiểu:

- Cậu chủ trước giờ kết quả học tập luôn đứng đầu, không hiểu vì sao dạo này còn phải mượn người tới dạy kèm?

- Đúng vậy, mà đã thế cái người được gọi là " thầy " kia cứ ngơ ngơ ngác ngác, nhìn kiểu gì cũng không ra được lại là kẻ văn hay chữ tốt đến mức dạy được cả cậu chủ!

- Mà thôi, chuyện của cậu chủ, tốt nhất ít bép xép một chút. Nhìn người ta ngơ ngơ thế nhưng biết đâu lại là thiên tài thì sao?

- Còn tôi, tôi chỉ băn khoăn là tại sao học thêm mà lại cần đổi giường. Giường cậu chủ trước giờ không phải lớn lắm rồi sao? Lại cần phải đổi hẳn sang một cái King size cỡ bự cơ chứ?

Trên đời này, có rất nhiều thứ, thực ra rất đơn giản, nhưng vì chúng ta cứ nghĩ nó nhất định phải là phức tạp, nhất định không đơn giản chỉ là như thế, thành ra, kết quả cuối cùng lại tự làm khổ mình.

Ví như người yêu hủy hẹn, ta ngồi tủi thân suốt suốt cả một đêm nghĩ ra vài cái tình tiết cầu huyết:

Nào thì: lão đi với người tình mới, giờ này chắc đang xxyy nhau.

Nào thì: hay chán mình rồi? tính ăn xong nguẩy đít quay đi sao?

Hôm sau mới biết, là do lão ấy ăn trứng đồ thiêu bị đau bụng, cả đêm qua chỉ có ngồi bồn cầu!

Cuộc sống đó các bạn ạ, khi đối diện với một sự việc, hãy cố gắng suy nghĩ theo lối đơn giản trước nhất.

Đó là mình nói các bạn thôi, chứ Kla thì khác. Nếu không đưa ra được một lý do cụ thể thì đúng là chú thỏ của chúng ta khá là khó được yên thân.

Hôm qua là thứ 7 mà Techno lại lỡ hẹn với cậu, dời tới hôm nay.

Kla cả ngày qua tâm tình không tốt, chả hiểu bực bội thế nào mà quăng luôn cả cái giường cũ, mua hẳn 1 cái King Size cỡ bự làm đứa bán hàng trong khu nội thất sướng mà chết. Giường Vip này bán được một cái thôi là đủ doanh số cả tháng!

Nói không ngoa chút, hoa mỹ thì không, chứ rộng thì cứ phải gọi là thênh thang, tuy phòng của Kla khá lớn, nhưng một cái giường chình ình như vậy khiến cho Techno vừa bước vào là có thể nhận ra ngay.

- Kla, em mua giường mới sao?

Kla thấy Techno bước vào, cũng không ra đón.

Hai tay khoanh trước ngực, ngồi lì ở bàn học,

Thấy thái độ khác lạ của Kla, Techno tiến đến, bỏ cặp lên bàn rồi kéo ghế ngồi bên cạnh:

- Kla, em mệt sao?

- Hôm nay học bài bao nhiêu?

- Kla? Em...

Kla vẫn không trả lời, mà đưa tay nhấc lấy quyển sách từ trên kệ xuống. Techno nhăn mặt:

- Kla!

- P”No, học thôi.

Techno gấp quyển sách lại, đưa tay quay vai Kla lại đối diện với mình:

- Ba mẹ em lại cãi nhau sao?

- P”No, anh thực sự còn quan tâm em sao?

- Kla, em nói gì vậy?

- Còn không phải?. Hôm qua anh đã đi đâu, làm gì?

- Hôm qua sao? à, Kla, không phải em giận chỉ vì chuyện đó chứ?

Kla thở hắt một tiếng, đem tay Techno đảo lại,

- P”no, em thực sự không thích anh cứ suốt ngày quanh quẩn với P”Can.

Techno nhúu nhúu mày: chà cái thằng Nic chết bầm, mình đã dặn nó là đừng có nói gì mà sao hôm nó lúc nào cũng như ăn phải khoai ngứa thế không biết. Chả là sáng qua, thằng Can qua nhà, bàn tính một lát thấy hợp ý quá, lâu lắm nó mới lại có 1 lần thông minh, nên mới nhắn cho Kla dời hẹn. Ấy chỉ có thể thôi mà không biết thằng em quý hóa đã tô son điểm phấn gì rồi khua môi múa mép để Kla giận như vậy.

Techno thấy cũng hơi có chút tội lỗi, bèn xuống giọng:

- Kla, được rồi, coi như anh sai, em đừng giận nữa, có được không?

-

- Kla? Nhé?

- Vậy nói cho em biết, anh đã đi đâu với P"Can?

- Cái này.. a... không nói được..

- Không nói được?

Kla quay sang nhìn trực tiếp vào khuôn mặt đang bối rối của Techno.

Mỗi khi Techno muốn nói dối, là y như rằng sẽ cho tay lên cào mái tóc ngả nâu do cháy nắng của mình...cũng giống như ngay lúc này, những ngón tay muốn theo phản xạ mà đưa lên luồn vào tóc. Kla ngay lập tức giữ lấy. Gằn giọng:

- Anh đi từ sáng tới tận đêm với P"Can. Em chỉ cần biết lý do mà cũng không được?

- Kla... thật sự là không nói được... sau này.. để sau đi, có được không?

Kla không nói gì thêm, thở dài, mạnh mẽ buông tay Techno ra, muốn đứng dậy. Techno trong phút chốc không biết làm sao. Liền hôn lên má Kla một cái nghe tới: chốc.

Kla một thoáng dờ dẫm. Techno thấy lời thề Can thế mà có hiệu quả. Nó nói với mình mỗi khi Tin giận là nó sẽ dè ra hôn bằng chết. Ai nha, lúc đó còn nghĩ nó bị dở hơi. Giờ thấy đúng là hiệu quả thật!

Thế là, Techno đơn thuần của chúng ta, liền nhao tới hôn thêm một phát lên môi Kla nữa:

- Chụt!

Vẫn thấy Kla chưa có phản ứng, Techno lại kéo Kla, định bụng muốn hôn thêm cái nữa.

Khổ, Sói còn chưa vào môi, mà môi lại cứ nhảy phớn phơ trước mắt thế này. Thực lòng đừng hỏi vì sao nước biển lại mặn!

Kla ngay lập tức lấy lại thế chủ động, khi đôi môi của Techno vừa dán gần tới miệng. Kla khẽ mỉm cười, đưa tay lên mái tóc lòa xòa ấy, ghì chặt lấy,

Miệng Kla bắt đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại của Techno, mút từng chút một... Techno cũng nhiệt tình đáp trả, đưa lưỡi khê liếm lên chiếc răng nanh nhỏ của Kla...

Từng động tác đảo quanh của hai chiếc lưỡi dây dưa với nhau, bàn tay Kla cũng không ngại ngần mà bắt đầu luồn vào trong lưng áo, miết nhẹ khắp dọc sống lưng của Techno, Techno hơi ưỡn người lên:

- Ừm,...

Nụ hôn sâu chưa kết thúc, Kla đã muốn đem trọn cả cơ thể của Techno khảm vào trong thân mình, Kla nhấc nhẹ Techno ngồi đối diện mình, dương vật của cả hai đã có chút cứng, qua lớp quần ngoài, cọ lên háng đối phương...

Kla dời đôi môi xuống hôn lên yết hầu của Techno...

Nhận thấy tư thế đầy ám muội này không phù hợp chút nào với mục đích tối để "dạy học" này, Techno khẽ đẩy đầu Kla ra, đôi mắt có chút đỏ, nói nhỏ:

- Kla,.. còn học...

- P"no,.. vậy chỉ bằng anh dạy em chút sinh học đi?

- Kla...

- ...

Kla ghé sát vào tai Techno, vừa cắn nhẹ một chút, vừa thì thầm:

- Hay là.. để em dạy cho anh nhé... P"no... Em cứng rồi...

- Kla... em...

Kla không đợi Techno trả lời nữa, một đường lần tay xuống vạt áo, kéo xoạt chiếc áo của Techno qua đầu,

Nửa người trên của Techno lập tức phơi bày...Thật mê người... Từ chiếc cần cổ thon dài nổi lên yết hầu nhỏ, đến hai chiếc xương quai xanh vẽ lên hai chiếc hồ nhỏ dưới cổ...hai trái anh đào màu hồng sậm như mời gọi... Kla nuốt một ngụm nước bọt.

Techno thấy Kla nhìn chăm chú, có chút ngượng:

- Kla... em....

- P"no...

- Ừm....

Kla lập tức đem miệng xuống, hôn lên chiếc xương quai xanh tinh xảo của Techno... Gặm cắn... đem hai ngón tay mà kẹp lấy đầu ti của Techno, vừa muốn sờ, vừa muốn nhéo. Techno thực sự có chút giật mình, cái khoái cảm lạ lẫm vừa đau vừa thoải mái ấy khiến Techno cũng không thể nào mà dừng được...

Đến khi Kla đưa miệng mút lấy đầu ngực, Techno kiễng cao gối lên một chút, đưa hai ôm lấy đầu Kla, ghì xuống ngực mình,, thực sự muốn Kla như nuốt trọn cả khuôn ngực ấy vào trong miệng vậy...

- Ừm.. thoải mái.. Kla... anh.. thích...

- Ừ... ừm...

- Mút lấy nó đi... a.. đầu ti... sướng lắm....Kla..

Hai cậu em nhỏ tưởng chừng như đã khó chịu lắm dưới lớp quần bó chặt, Kla luyến tiếc miệng vẫn không muốn rời khỏi khuôn ngực của Techno, Vừa liếm lấy, vừa đưa tay luồn xuống cạp quần Techno mà mò mẫm.. Vật nhỏ của Kla cũng nhanh chóng được Techno bao bọc trong tay... nóng rực...

- Ừm.. Kla...

- P"no, chạm vào nó đi, vuốt nó.... A...

- Ừm... a...

Techno nhìn bộ ngực rắn chắc của Kla theo những chuyển động của bàn tay mình mà lên xuống, liền cũng mút lấy.

- A... P"no...a... ha...

- Kla.. anh cũng muốn... ăn...

- P"no... mút nó đi... a... ừm

Những xúc cảm theo từng tế bào trên đầu lưỡi vụng về của Techno liếm lên đầu ngực, khiến cậu em nhỏ của Kla gần như gào thét...

- A,.. P"no.. anh dụ hoặc chết em... mất.. ư.m...

- Kla.. ngon... ngực em... ưm... anh muốn ăn..

Kla không thể kiềm chế được hơn, gạt tay... mấy cuốn sách trên bàn lập tức rơi xuống đất...Nhường chỗ cho thân thể của Techno vừa được Kla bế đặt lên...

- Kla..nhưng đây là bàn... học.. ưm..

- Đúng vậy, em đang dậy cho anh đây.. P"No... mở chân ra...

- A.... Kla.. anh....

Kla ném chiếc quần vướng víu của Techno sang một bên, điều chỉnh cho Techno gần như nằm ngay trước mặt mình...

Kla mạnh mẽ mở rộng đôi chân của Techno.. Kla ngồi trên ghế, say mê mà chiêm ngưỡng toàn bộ khu hạ vị của Techno...

Dương vật của Techno đã cứng tới đứng thẳng, trên đầu nhỏ ra vài giọt tinh nhỏ... Dưới hai hòn trứng có chút bầm vì cương đau, là chiếc huyết khẩu đang nhấp máy...

Trong khi Techno xấu hổ tới mức không biết xoay trái hay xoay phải muốn thu lại đôi chân thì Kla đã tóm gọn, đặt hai chân lên vai của mình...

Hôn xuống...

- AAAAAAAAAA.....!!!!

- Kla... không... đừng...

- Ngoan...

- Kla... chỗ đó.. dơ lắm.... Ưm... Kla.. anh....

- Aaaaaa..... không, Kla,.. không... không... đừng... ư...

- Anh,... Ừm.. Kla... hừ,... Hừm....

Kla mút lấy những giọt tinh trên đầu khắc dương vật của Techno, khiến Techno như mất toàn bộ lý trí,... Ghì đầu Kla lại...

Kla đưa lưỡi, liếm dọc thân cậu nhỏ rồi đưa cả hai hòn trứng ngon lành kia.. thẳng vào miệng...

- A..... hờm.... Hừ....

Techno tay bám lấy vai Kla... đã bấu ra một chút máu nhỏ...

Không thể chịu nổi kích thích quá mạnh như vậy được,

Techno gần như hét lên một tiếng đứt quãng, dương vật giật mạnh bắn ra những dòng bạch trọc trải đầy trên bụng.

- A... anh ra... ra.. sướng... Kla....

Kla mặt cũng đã lấm tấm những giọt mồ hôi, Cậu em cương tới sưng mọng, từng đường gân hiện lên như muốn bung ra,

Hơi thở mạnh mẽ không dấu nổi dục vọng,khàn đục cất tiếng;

- P”No... đến lượt em...

Đưa tay quét lấy tinh dịch của Techno mới vừa xuất ra còn một mùi tanh nồng ấm nóng, Kla bôi thẳng lên hậu huyệt của Techno.

Techno vừa có phần chờ mong, vừa có phần ngại ngùng:

- Kla... hay vào giường... có được không... đây... đây...

- P”no... sẽ vào giường... nhưng không phải là bây giờ... hừ...

- A.... suýt..... đau...

Kla mạnh mẽ một đường đặt cậu nhỏ nóng hổi của mình trước hậu của Techno, tinh dịch không đủ sức bôi trơn cho hậu huyệt chưa được kịp mở rộng khiến Techno nhăn mày vì đau. Kla không nặng không nhẹ mà lại liên tiếp đẩy vào:

- A... ưm... Kla... đau... Anh,... a... ưm...

- Đau sao? P”No?

- Ừm.. đau... anh...

- Đó là sự trừng phạt nhỏ cho anh, vì đã dám nói dối em đi với P”Can...

- Sao cơ?a.. ưm...

- Không sao cả... nhưng... hôm nay anh sẽ phải chịu đau một.. chút... ưm... ha... a....

- Kla.. ưm.. chỗ đó... ưm....

Kla đã xô cái ghế ra tự khi nào, đặt đôi chân dài của Techno lên trên vai mình, Dương vật to lớn liên tiếp thúc vào vách hậu huyệt do không được bôi trơn mà sát khít, khiến Techno gần như vừa sung sướng vừa đau tới phát điên!

- Kla,.. nhẹ một chút... a.... đau... sướng...

- P”no... P”no,..hưm... a... ha...

- Kla.. bôi trơn...

- Anh,, a... ha... muốn... bôi trơn...

- Đau... đau...

- Vậy... gọi em là.. P”... gọi em là P...

- Kla... không...aaaaaa!!!!

Kla liên tiếp dùng hết sức thúc tới, Techno đau tới không còn sức mất, cái cảm giác khoái cảm xen lẫn đau đớn này khiến Techno gần như nằm xoài ra bàn, đôi mắt mờ sương vừa muốn lại vừa không muốn khiến

miệng bật thốt lên:

- P”Kla! A.... ha....

- Gọi lớn lên!

- P”Kla...!

- N”No... ngoan... người yêu của tôi...a... ha...

Kla vô cùng thỏa mãn khi nghe Techno gọi mình bằng P”, để nguyên dương vật vẫn còn trong hậu huyệt của Techno mà cứ thế xóc Techno lên, bước tới gần giường, Techno thật sự là xấu hổ muốn chết nhưng cũng không có cách nào khác ngoài việc dùng đôi chân của mình mà kẹp chặt lấy hông của Kla theo từng bước đi chuyển....

Kla tiến tới giường..ngả cả 2 xuống giường, đổ một chút bôi trơn ra tay:

- N”no... nhớ lấy chút đau hôm nay... lần sau.., đừng có đi với người nào khác... nếu không... em sẽ không tha thứ dễ dàng như vậy đâu!

- A....

Techno chẳng kịp suy nghĩ tới ý tứ gì, chỉ thấy một chút mát lạnh trơn tru được bôi lên giữa điểm giao hợp của hai người.

- A.... hựm....

- N”No... anh chính là của em, chính là của em...hờm... hự...

- Kla... ưm.. nhẹ... a... ha...

- Kla..... ưm... ư,....

..sau đó...

....Thì không còn sau đó nữa....

Kla đã làm bao lâu, hăng say tới như thế nào, điên cuồng tới như thế nào...

Techno hoàn toàn mù tịt... chỉ biết rằng khi cậu tỉnh lại... đã là nửa đêm...

Đau... thực sự con mẹ nó đau!

So với việc lần đầu tiên lỡ uống say, thì quả thật lần này chỉ có đau hơn chứ không có đau kém.

Techno gần như không thể nhúc nhích nổi người

- Suýt...

Nhận thấy tiếng động nhỏ, Kla mệt mỏi khẽ mở đôi mắt:

- P"no.. anh tỉnh rồi?

- Ừm.. Kla...

Kla nhận thấy vẻ mặt nhăn nhó của Techno, lại thấy có chút đau lòng, liền nhồm dậy, ôm gọn Techno vào lòng, hôn một chút lên mái tóc, lại nhớ tới từ chiều tối qua tới giờ, Techno chưa có ăn gì, Kla nhẹ giọng:

- Anh ăn một chút nhé?

- Kla.. nhưng giờ.. là nửa đêm rồi...

- Không sao. Chờ em một chút...

- Kla...

Khi Kla mặc nguyên bộ đồ ngủ mà đứng dậy, Techno cảm thấy có chút ấm áp trong lòng... nguyên lai ra, dù Kla có những lúc điên cuồng, nhưng đều có thể nào, vẫn là rất ngọt ngào.... Rất đáng yêu...

Kla trở lại, trên tay bưng một tô cháo vừa đủ độ, không quá loãng, cũng không quá đặc...

Kla đặt tô cháo lên chiếc bàn bên cạnh, nhẹ nhàng đỡ Techno dậy.

Sau đó đưa từng thìa cháo lên miệng Techno.

Techno trên môi có một chút cắn nhỏ, hơi suýt xoa khi miếng cháo được đưa tới. Kla lập tức đưa tay lên,

chạm vào vết rách nhỏ...

Đưa thìa cháo tiếp theo trực tiếp lên miệng mình, rồi cúi xuống... áp môi mình tới môi Techno... truyền tới...

Cứ như thế... bát cháo vơi dần...

Không ai biết, cháo có thực sự ngon hay không?

Cũng không ai biết đó có thể được tính là những nụ hôn hay không?

Cũng lại không ai biết, trong hai trái tim đang kề ngực vào nhau ngủ ngon lành kia... có bao nhiêu phần nồng ái...

Tình yêu sao?

Có thể là những phút thăng hoa của dục vọng,

Cũng có thể chỉ là phút giây tay trong tay say sưa giấc mộng nồng nàn...

Từng giọt không khí bây giờ, đều theo vòng tay ôm xiết mà Kla bao trọn Techno vào lòng, tỏa ra mùi hương của thiên đường... hương mật...

Đúng rồi,

Người này sung sướng thì ắt có kẻ khác phải chịu khổ thôi.

Can đứng chờ tới mòn mỏi mà mãi không thấy P”No tới sân bóng,

Người cũng sắp mọc thêm 3 tầng râu.

Mẹ kiếp, hôm nay là thứ 2 đó!. Mà P”No lại không đi học sao?

Cũng không biết bị cái gì nữa, mới hôm qua vẫn còn hăng hái lắm cơ mà. Mới chỉ sau một đêm mà đã ốm được rồi sao?. Đã thế lại còn tắt máy. Sáng nay mình đã gọi điện, đã có tiếng chuông rồi mà sao tự nhiên sau đó lại thuê bao.

Can suy nghĩ mãi không ra lý do.

Thôi thì đành lòng đi một mình vậy.

Nhưng tới thao trường một mình liệu có bị chúng nó nã súng nhằm rồi cho lủng đầu không.

Thật đáng chết mà!

Chả là, sắp Valentine rồi.

Thực ra thì Can cũng chẳng quan trọng cái thứ gì là Valentine đâu.

Mà Lemon lại nói không tặng quà Tin là không được.

Nó lại còn gợi ý tới thao trường chôm vỏ đạn về để làm hình trái tim nữa chứ. Mình bĩu môi:

Gớm. Tin suốt ngày nói mình bắn như súng liên thanh.

Bắn xong còn k thấy xác vỏ đạn nữa kia mà.

Nhưng dẫu sao thì biết tặng quà gì được cho Tin đại gia, Can liền nghĩ cách rủ Techno đi cùng.

Ài nha, nói đến đại gia thì cũng phải kể đến Kla. Bữa rồi tóm được cu cậu ở sân bóng, mình đến hỏi Kla là:

- P”no với cậu ai nằm trên?

Kla vậy mà mỉm cười, không đánh mình như P”Type, chỉ bảo mình là:

- Em chưa đủ 18 tuổi, nói chuyện này có quá sớm không?

Đó! Sao cũng là bạn trai mà người ta lại nhỏ nhẽ tới vậy chứ?

Không giống như người yêu mình. Tin ấy à, tính thói đã đành lại cứ xẻnh ra là đòi ăn đậu hũ. Lắc cái đầu một chút. Can mới nhớ ra chuyện chính:

- Thôi mặc kệ P”no, mình đi một mình vậy, ráng nhặt nốt hôm nay là đủ cho cả P”No làm rồi.

Nói xong túng tủy đi.

Tối thứ hai,

*Tin suốt cả cuối tuần không thấy mặt Can. Tối nay thứ 2 chặn ở cổng trường mà cũng không gặp cho được!.
Cậu ta lại dám nói bậy tiếp.*

Để rồi xem, Can, tóm được cậu tôi sẽ cho cậu phải xin tha!

Thật tức chết mà!

Ồ, mà chưa kịp tức chết, thì đúng là tức chết thật!

Số điện thoại gọi tới khiến Tin chau mày định gạt ngang... nhưng....

Sao số điện thoại này lại giống như...

- Alo.

- Xin chào, cậu có phải là Tin methanat không?

- Đúng vậy. Anh là ai?

- Chúng tôi gọi điện từ đồn cảnh sát Bangkok.

- Đồn cảnh sát?- Tin nhú mày.

- Đúng vậy, chúng tôi bắt được một cậu nhóc đang lén vào khu thao trường trộm vũ đạn. Cậu ta nói có quen với cậu.

- Sao cơ?

- Tôi cũng nói là không thể nào, nhưng cậu ta nhất mực không cho gọi điện về nhà mà đòi gọi cho cậu tới bảo lãnh.

-!!!!!!!!!!!!!!

- Rất xin lỗi cậu, chúng tôi biết không thể nào tên nhóc này lại quen với cậu, xin lỗi vì đã làm phiền....

- Khoan...

Tin cố gắng hít một hơi dài, bàn tay nắm chặt lấy cái điện thoại, thực muốn bóp nát nó... cố gắng nhất để giữ chút điềm tĩnh cuối cùng:

- Nhấn cho tôi địa chỉ...

=====//=====

32. Tình Cờ Yêu - Chương 32: Fict 32: Tincan + Klatechno (phối Hợp) - Mùi Hương Của Valentine

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

COM MEN - COM MEN ĐI!!!!!!! MUỐI ĐÂU? THẢ VÔ THẢ VÔ!!!!!!!

ngày nào mà để 2 fict là xác cmn định gãy xương bả vai!

Ngữ cảnh fict 32: là sự tiếp nối của Fict 31

Vui lòng đọc lại từ fict 31 để tránh khó hiểu.

Trong fict này Kla Techno+ TinCan đã là người yêu của nhau. Mối quan hệ của họ đã được công khai.

Đồn cảnh sát gần thao trường.

Can nhàn nhó ngồi trên chiếc ghế đối diện với chú cảnh sát đang nheo mắt đẩy kính lên:

- Cậu có nhầm Tin mà cậu quen với Tin methanat không thể cậu nhóc?

- Cháu đã nói mấy trăm lần rồi!. Là Tin methanat đó!Tin methanat!

- Rồi rồi, đừng có hét lên nữa. 30p nữa mà cậu ta không tới chúng tôi sẽ trực tiếp gọi điện cho bố mẹ cậu.

Can bực tới phát hỏa luôn, sao mà mấy người trong đồn cảnh sát này, ai cũng như có tai mà không có tai vậy?. Cậu đã nói rõ cả trăm lần rồi mà họ cứ không tin. Lại còn nhếch miệng cười mỉa mai cậu, lại còn đòi gọi điện cho ba mẹ nữa. Nghĩ thôi đã thấy sợ.

So ra việc bị Tin cười nhạo vẫn còn tốt hơn 1 tỷ lần so với việc bị gửi giấy về nhà trường, không khéo bị đuổi học như chơi. Còn bố mẹ nữa... Ấy da. Biết thế này cậu sớm mua cho Tin 10 cái kẹo mút còn hơn đi nhặt mấy cái thứ đồ bỏ đi nữa chứ. Càng nghĩ càng tức mà!

- Kết.

Tiếng phanh gấp ngoài cửa ra vào khiến mấy người trong đồn nhỏ đều ngoảnh ra ngoài. Một thân hình cao ráo lập tức tiến vào cửa ngay sau đó.

Đây chỉ là một cái đồn nhỏ gần bên cạnh thao trường, thực ra mà nói thì hầu như quanh năm không có án mấy khi. Thỉnh thoảng thì bắt được vài đứa trẻ con vào phá hoại một chút. Hôm nay được hân hạnh có

một chiếc xe mới công xịn sò xuất hiện, còn là cậu chủ của cả một gia tộc trước giờ chỉ nghe thấy tên. Làm sao mà không tò mò cho được?

Ấy thế mà Tin vừa bước vào, khí tức lạnh lẽo trên người cậu cùng với hàm răng cắn chặt và đôi mắt đỏ au vì tức giận, khiến tất cả mọi người ai nấy đều không rét mà run cầm cập.

Chiếc áo khoác ngoài đen dài phủ qua đầu gối càng làm cậu trở lên đáng sợ. Trong khi tất cả mọi người như đóng băng, trên người chỉ còn đôi con ngươi là có thể hoạt động đảo qua đảo lại nhìn nhau. Thì Tin lập tức xông tới chỗ Can còn đang ngồi dí dẻ đặt cầm lên bàn khai.

Can vừa quay ra thấy Tin liền như bắt được vàng mà nhảy lên:

- Tin!.. Trời ơi may quá!.Cậu tới thật đúng lúc!

- Theo tôi!.

- Ồ!Khoan...

Can dù bị Tin kéo đi nhưng vẫn không quên nhiệm vụ,

Ngoái lại năn nỉ:

- Đẳng nào cũng lỡ rồi, cháu thiếu 4 cái vỏ đạn nữa mới đủ, có thể cho cháu xin không?

-!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- ... Tin... kìa....Ồ....

Tin không nói một lời nào, một mạch dẫn Can ra ngoài cửa trước con mắt ngờ ngàng của một đám người:

- Ồ.. người... người....

Trước khi bước xuống xe, Tin hất cằm nói với một vị luật sư đang chờ sẵn:

- Mọi thứ còn lại anh giải quyết đi!

- Vâng, thưa cậu chủ!.

Can vừa bị Tin lôi xệch lên xe, gần như đẩy vào ghế phụ, trong lòng thật bao nhiêu ảm ức mà thiếu có 4 cái, có 4 cái thôi đó! Mà lại không cho người ta lấy!

Tin vẫn không nói một lời nào, hàm răng vẫn cắn chặt như trước, khiến một chút xương bên gò má lộ ra.

Liếc sang phía Tin,

Can linh tính không lành. Có khi nào Tin định giết người phi tang không?

Trời ạ!.

Cái không khí quỷ dị lạnh lẽo lúc này khiến Can còn nghĩ mình chắc chắn sắp được đi gặp diêm vương lão gia bàn chuyện 10 cái kẹo mút!.

- Két...

Suốt một quãng đường dài 20 phút lái xe đó, Ngoại trừ tiếng nuốt nước bọt ừng ực của Can và hành động cách xa Tin tới mức muốn cosplay thành con thạch sùng dán lên cửa kính xe. Thì chỉ còn lại 1 suy nghĩ: tiêu đời!.

Cánh cửa phòng ngủ vừa bị Tin dùng chân đóng lại tới rầm, Can mới xác định được là đêm nay mình có thể có 2 kiểu chết:

Một là bị hiếp chết

Hai là bị cưỡng chết

Ok!. Đẳng nào cũng là chết, vậy trước khi chết thì cần phải ăn no. Can liều mạng thương lượng:

- Tin... đằng nào cũng chết, vậy... vậy nhà cậu còn gì ăn không?

-!!!!!!!!!!!!

Thực sự, khi nghe tin Can bị tóm vào đồn, Tin tức giận tới tím mặt.

Nhưng sự tức giận không lâu sau đó lại lập tức thay bằng cảm giác lo lắng tới rối bời:

Liệu... cậu ta có bị thương không?

Tên gốc đó... liệu có bị khi dễ không?

Tin không chờ đợi 1 phút nào, lập tức gọi cho bên phía luật sư của gia đình, sau đó phóng tới.

Thật muốn ghim cái tên gốc này vào trong người mà bao ử!

Thật không muốn để xềnh ra ngoài một chút nào vì sợ hấn sẽ tự chuốc lấy thương tổn!

Thế mà hấn lại không biết điều!

Đáng lý phải ôm lấy mình, phải cảm ơn mình chứ!

Vậy mà tên gốc đó lại cứ cố gắng ngồi càng xa mình càng tốt. Cứ như muốn xuyên khỏi cái cửa xe mà biến mất vậy.

Tức chết thôi!

Đã ngu ngốc tới như vậy, lại vừa vào phòng đã đòi ăn, lại còn nhắc tới cái gì mà chết nữa!

Được, Can, nếu đã " đói " tới như vậy...

Đằng nào thì cũng đã mấy ngày rồi chẳng gặp mặt. Không phải không ăn thật là lãng phí sao?.

Tin đưa tay lên, ngón tay khẽ vuốt nhẹ qua miệng Can, nở một nụ cười tà:

- Can., cậu muốn chết sao?. Được, tôi chiều ý cậu!

- O... ăn...

- Được, ăn, là chính cậu mời tôi!

Tin đưa tay lên mạnh mẽ trụ lấy cằm Can, đưa đôi môi khô khốc vì lo lắng của mình tới,

Hôn lên....

Khi Tin mút lấy cánh môi, Can thật sự vẫn đang là tròn xoe mắt...nhưng.. cũng không tồi đi.. Dẫu sao so với việc bị hiếp mà chết. Thì ngọt ngào mà chết dù hơi đói... xem ra cũng còn tốt chán.

Can đáp trả...

Quần áo dần dần được khai mở, vứt bừa bãi trên sàn nhà...

Hai kẻ một kẻ sẵn sàng làm tình mà chết và một kẻ mỗi dâng tận miệng,

thật sự quấn quýt vào nhau đến không thể tách rời.

Ai nói cứ là Can thì không thể nào lãng mạn được?

Ai nói cứ là Tin thì lúc nào cũng như băng?

Cảnh sắc ngoài trời dù đẹp đến đâu, cũng không bằng chút tình thú còn vương nơi không khí này...

Tin đưa lưỡi, liếm nhẹ lên đầu non của Can, gần nơi tư mật.

Khiến Can khẽ rên lên một chút...

Tin đưa tay vuốt ve cánh đùi mềm mại ấy.. Đôi đùi thon mịn của Can nói là của một kẻ đi đá bóng thật không thích hợp... làn da vô cùng mịn màng.. thực không biết Can trưởng thành như thế nào mà những sợi lông chân chỉ mượt mà bám sát vào da, khiến Tin thực sự muốn hôn thật lâu, liếm láp từng chút một.

Những hơi thở dồn dập của Can theo chiếc lưỡi nhỏ của Tin mà hất ra,..

- Tin.. thật sự... rất thích a....

- Can... nói cho tôi biết... vì sao... lại đi trộm chút đồ đó?

- Ừm... Tin.. lúc này.. không nói được...

- Không nói?

Tin bỗng kéo Can sát rạt vào người, thằng nhỏ hùng dũng đứng trước cửa huyết khẩu của Can, Tin dúi đầu khắc của mình vào mà không hề có một chút nào mở rộng trước, Can vội vàng quên hết trời đất:

- Chẳng phải vì cậu đó sao?

- Vì tôi?

- Con mẹ nó Tin, rút ra đã rồi tôi nói!

- Hự....

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Không... kịp.. rồi....

Tin ấn thêm một chút sâu... Can gần như bị hành động đó làm cho muốn rớt nước mắt:

- Đồ củ cải thối!. Ông đây,.. vì muốn làm trái tim bằng đạn.. a... a.. đạn...

- Đạn?

- Vở đạn.. cho cậu đó! Định mệnh rút ra trước đã!

- Mẹ kiếp Tin! Cậu nói chuyện bằng ” đầu ” trên đi!đừng có dùng “đầu” dưới được không aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!

Thực sự thì Tin cũng chẳng khoái cảm gì, Miệng huyết không được bôi trơn khiến cậu cũng đau đến nổi đầy gân xanh trên trán. Giờ đây lại đã biết được mục đích của tên gốc này đi chôm đồ lại là vì mình, Quả thật có chút cao hứng,

Tin rút cậu nhỏ của mình ra. Can liền thuận thế mà ôm hông lùi về sau.

Tin đổ một chút kem bôi trơn ra tay, tiến đến, ý định làm lạnh tràn đầy khắp mặt, nặn ra một nụ cười ghẹo người.

Can thấy thế sờn hết cả da gà, vội vàng muốn chạy trốn chết ôm hông:

- Không cho cậu làm nữa! đồ củ cải thối!. Tôi cho cậu ghen chết!

- Cậu dám?

- Sao không? Cho cậu bị tắc thằng nhỏ mà chết!

-!!!!!!

Nói rồi, Can thò chân xuống giường. Tin mỉm cười, chỉ chờ có thế, cậu giữ chặt hông Can lại, để ngòi lên đùi mình, thì thăm vào tai Can:

- Được, là tôi có lỗi. Vậy... hôm nay, lại cho cậu nằm trên. Thế nào?

- Tin!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!. Mẹ kiếp cậu là đồ khốn!

- Không sao, với cậu cũng nên khốn một chút!

- aaaaaaaaaa?????

Món quà.

Có những người chờ đợi qua tiếng tích tắc của 12h đêm hôm trước, để nâng niu một món quà tặng thật ngọt ngào dành cho người yêu đầu,

Cũng có những người chờ đợi tới tiếng tích tắc cuối cùng của 12h đêm hôm ấy, để như muốn nhấn nhủ tới người mình thương yêu rằng, anh muốn được làm người cuối cùng sánh bước bên em.

Có những người tự tay làm một món quà thật công phu.

Cũng có những người trao đi những nụ hôn nồng cháy gói ghém làm quà.

Hay, đơn giản, quà chỉ cần một nụ cười là đủ.

Dẫu là khác nhau như thế nào: về phương thức, về phẩm chất, về giá trị.

Nhưng tất cả các món quà ấy, đều chẳng phải cùng chung nhau một mẫu số sao?

Tình yêu và sự trân trọng.

Khi bạn tặng cho ai đó một món quà, tôi chắc rằng, đó không chỉ đơn thuần là một món quà!

Ôi chào ạ!

Cũng may là sau khi kể chuyện với P“no, P”No hào phóng tặng lại cho mình hết toàn bộ số vỏ đạn mà P”No nhặt được. Thế nên đây công ráp ráp mấy ngày nay, keo dính cho trật tay thì Can cũng đã có một cái thứ gì đó – miễn cưỡng gọi là trái tim đi!.

Trái tim của Can làm chỉ có thể đến thế này thôi chứ tôi k có dám đăng ảnh đẹp hén.

Can đóng hộp rất cẩn thận, nâng niu trên tay như trân bảo vui vẻ mà tới trường.

Vì sao a?

Vì hôm nay là Valentine!

Valentine đầu tiên trong đời Can có người yêu. Mà theo Lemon nói thì, Tin chính là:

Đệ nhất người yêu!

Cực phẩm người yêu!

Số một người yêu!

Ai da, cũng phiền quá nha? Không lẽ mình không phải cực phẩm? Rồi không lẽ lại còn có số 2. Mắc mệ. Tóm lại là người yêu chính là người yêu đi!

Can cũng chẳng cần suy nghĩ nhiều nữa. Tiến lên,

Lại vì sao a? Vì hôm nay, là Valentine!

Can cầm hộp quà, vừa bước tới khoa, thằng Good ở đâu đã lò dò tới,

Dán lên ngực cậu một trái tim thật to!

- Ha.....ppy Va.....len.....tine!

Ồi hạnh phúc quá! Can cũng moi trong túi áo ngực của mình ra, bóc lấy một miếng trái tim lớn, dán lại vào má Good:

- Bạn tốt của tao, mau mau có người thương nha!

Nói rồi, Can hào phóng tặng cho Good một cái ôm mãnh liệt tới lắc lư!

Có mùi dấm!

Chả là hôm nay, Kla tới đón tận cửa rồi đưa Techno đi học, lại không nở buông mà muốn đưa tới tận cửa lớp.

Vừa xuống xe thì cũng gặp Tin bước tới, nên cả 3 rảo bước cùng nhau luôn, không ngờ vừa tới đây thì lại gặp một màn ôm nóng bỏng thế này.

Kla nhón miệng cười khoái trí trong khi Techno thì như muốn ra hiệu cho Can, e hèm mấy tiếng mà hai kẻ đang ôm nhau lắc lư kia chưa có ý định rời ra.

Nhìn bộ mặt thảm hại của Tin đã bắt đầu chun lại, bó hoa hồng trên tay dường như chuyển từ màu đỏ sang xanh luôn!. Techno thật ái ngại cho cái viễn cảnh Valentine của Can, trước Tin một bước, Techno liền xông tới hai kẻ kia:

- Can, Good!

- A, P” No...

Can và Good cũng chẳng thèm nhìn cho xa, lập tức cùng nhau bóc thêm một trái tim ra, mỗi đứa một tay, dán lên hai má Techno, đã thế mà còn âu yếm vuốt má thêm mấy phát cho trái tim đó dính thêm chắc chứ!

- Hơ?

Techno thật sự không kịp phản xạ, không biết nên khóc hay nên cười lúc này!

Đằng sau lưng có thêm một kẻ tái mặt,

Hai hũ dấm đổ cùng một lúc!

Làm gì bây giờ?

Làm gì bây giờ?

Techno khẽ quay lại, nhìn đôi mày Kla nhú chặt.

Thôi bỏ mẹ rồi!

Chạy mau còn kịp!

Nhớ tới cái vụ đi chung với Can nhặt vỏ đạn kia mà ba ngày không xuống được giường. Nói chứ! Dù có là trưởng đội bóng chứ là bố của đội bóng thì cũng phải sợ!

Techno co giò chạy mất dép!.

Kla lập tức rảo bước theo sau.

Trong khi Good và Can còn chưa hiểu vì sao thì ngay sau đó bình dấm chua còn lại tiến tới, không nặng không nhẹ mà phi thẳng bỏ hoa về phía Good,

Good theo phản xạ bắt bóng mà chụp được!

- Á!

Lúc này cả hai mới nhận biết được là Tin đang đứng gần đó.

Can há hốc mồm:

- Tin!

- Sao hả? đứng giữa trường ôm nhau?

- Tin! Tôi còn chưa hỏi tội cậu! Sao cậu lại... lại... tặng hoa cho Good?

- Tặng hoa?

- Thì đó.. đó...

Can chỉ chăm chăm vào bó hoa mà Good giữ trên tay:

- Tin đồ thôi!. Đừng nói thấy mía ngon đánh cả cụm nhé!

- Sao?

- Đừng có nói.. cậu tính cua cả tôi lẫn Good nhé!

-!!!!!!!

- Này này, nói cho mà biết! Good có người yêu rồi đó!

Good nghe thấy vậy, liền thò mồm ra hỏi:

- Tao... tao... sao...? Yêu... sao?

Can vội vàng lấy tay tới, bịt miệng Good lại, nói nhỏ:

- Mà cứ nhận đại đi. Tên này bị cuồng dâm sinh hoang tưởng đó! không khéo rồi hốt cả tao lẫn mày!

- Cái... cái... gì... cuồng....dâm... hoang.. tưởng???

- Đúng đó!. Nhìn mặt đẹp trai vậy thôi chứ cứ ở trên giường.. à mà thôi. Mà đừng nên biết nhiều!

-!!!!!!!

Tin bị Can chọc cho tới mém tý nữa là thổ huyết rồi lên gặp ông bà,

Ấy thế mà tên ngốc đó còn đang làm gì? Lấy tay bịt miệng Good, chẳng khác nào đang để Good hôn tay sao?

Miệng lại còn ghé vào tai con rùa kia mà thì thầm. Cái mỏ cứ chu ra như chuẩn bị hôn lên má rùa vậy!!!!!!!!!!
Trời ạ!!!!!!!!!!

Thực sự quá đáng!!!!!!!!.Thực sự không chịu nổi!!!!

Tin một đường kéo Can tránh xa Good ra, mặc kệ Good chậm rì rì cong mỗ mãi mới phun ra được mấy chữ:

- Hoa... hoa...

Cái gì là lạnh lòng băng giá?

Cái gì là mặt mũi thể diện?

Đều chẳng phải bị Can chọc cho thủng hết cả danh dự, chảy hết cả băng rồi hay sao?

Uất nghẹn tới độ Tin chẳng thèm nghĩ gì thêm.

Chọn ngay một chỗ đang xúm xít người dán tim lên mặt nhau,

Giữa tiếng cười hỉ hả và những tiếng chúc mừng,

Sự xuất hiện của cặp đôi đùa lẹch này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Mấy bà hủ nữ thì gào thét rách cổ
Mấy mẹ bánh bèo thì tiếc nuối suốt xoa.
Chẳng mấy chốc mà đông kín quây thành 1 vòng.
Tin nhìn thẳng vô Can, còn Can thì vô cùng lấp bắp xoay cổ đảo khắp nơi ;
- Tin.. mẹ nó cậu định làm gì?
- Làm gì?
- Thì làm gì đó? Đông người quá trời!
- Tôi chỉ muốn cho cả trường này lập tức biết rằng: Cậu chỉ có thể là của tôi!
- A?
Tin kéo Can vào lòng, tay ghì chặt lấy lưng Can,
Rồi không do dự, đặt lên bờ môi ấy, một nụ hôn....
Mọi phút giây như ngưng đọng....

Nụ hôn kia thực là cảm xúc?
Chắt ra từ góc nhỏ trong lòng?
Yêu thương như nắng ban mai ấy,
Rạng sáng bình minh một góc trời!.

Bao nhiêu người yêu nhau không đủ để nắm tay nhau đi công khai giữa dòng đời?
Lại bao nhiêu người yêu nhau đủ để trao một nụ hôn giữa nhật nguyệt!
Bao nhiêu người yêu nhau không đủ để đăng một tấm hình người thương,
Lại bao nhiêu người yêu nhau đủ để nói cho cả thế giới biết rằng, họ vì nhau mà sống!
Dẫu không biết biển ngoài kia sóng lớn đường nào.
Hôm nay ta yêu,
Hôm nay chính là một ngày vui vẻ!
Hôm nay ta bên nhau,
Hôm nay chính là một ngày lễ tình nhân!
Valentine, valentine, cũng chỉ là một ngày, mà lại là bao ngày!
Valentine, valentine, vì tình yêu mà bất kể một giây phút nào, đều hóa Valentine!
Tôi không rõ, sau nụ hôn ấy,
Có bao nhiêu cặp mắt rớt xuống
Tôi cũng không rõ, sau nụ hôn ấy,
Có bao nhiêu lời dị nghị.
Tôi chỉ biết rằng.
Họ đang thực sự bước đi trên con đường của hạnh phúc.
Dù là, hạnh phúc của một đôi lứa lệch mãi mãi không thể nào so sánh được với nhau!

Buổi tối.
Vẫn lại là trên cái nóc gara cũ.
Tin thật chẳng hiểu nổi chỗ này có cái gì mà Can lại thích tới đây như vậy!
Xách theo bọc to bọc nhỏ đồ ăn. Thực lòng Tin có phần khó hiểu, nhưng thực cũng có phần hào hứng.
Tin đã trải qua bao nhiêu cái Valentine cô đơn một mình rồi?
Tin cũng đã trải qua bao nhiêu cái Valentine cùng những kẻ chỉ biết viện cớ ngày lễ mà đòi hỏi, xin xỏ, mua sắm, ồn ào, những mùi nước hoa nồng nặc, những cô gái thò tay vào trong cặp quần cậu mà mời gọi! chán ghét!
Lại chẳng thể nào bằng một ngậm hương gió nơi đây!
Tin vừa đặt bịch thức ăn xuống,
Can không giống như bình thường vội vội vàng vàng mà mở các bọc thức ăn.
Hôm nay, Can lại chăm chú đợi Tin ngồi xuống, rồi quay sang, hôn một cái lên má Tin:
- Tin. Tôi yêu cậu!
-!!!!
Yêu sao?
Lồng ngực Tin như vừa được bơm 500 lít máu, trái tim nhảy nhót tung bừng như trống xuất quân!.
Tin mỉm cười, hạnh phúc lại thêm một lần nữa bất ngờ được đưa tới.
Can gơ chiếc hộp nhỏ tới, đặt vào trong lòng bàn tay Tin.

- Đây là quà valentine.

- Quà valentine?

- Đúng vậy. Tin, cậu xem. Không được chê nó, tôi biết là xấu... nhưng... tay tôi đã dính đầy keo... gỡ keo rất khó khăn, và rất nữa...

Tin mở hộp quà ra...

Nếu là một người khác, có lẽ sẽ ngất khi cái thứ hình thù này lại được Can gọi là trái tim!. Trái tim sao?

Chắc chỉ trên đời này, trái tim của một kẻ là Can, một kẻ là Tin. Mới có cái hình dạng đặc trưng đến mức độ không có khái niệm vuông dẹt tròn méo sút mẻ cong vênh!

Nhưng....điều đó có quan trọng lắm không?

Hay cũng không bằng một góc nụ hôn nhẹ nhàng vừa chạm qua khóe môi của cả hai....

Mỉm cười....

Hương gió của Valentine nhẹ nhàng cuốn qua hơi thở của hai người.

Mùi hương của tình yêu, vốn dĩ, chính là hương thơm vương vấn kẻ si tình....

Can...

Đời này một ý yêu tên Ngọc,

Người có hiểu hay là người không hiểu?

Tin....

Đôi bàn tay thon thon Can không nói

Nhưng trái tim Can đã vỡ nẻ ra rồi!

Bonus thêm một vài phân cảnh của các cặp đôi trong ngày lễ tình nhân.

Tin Can: sợ cậu?

- À, phải rồi, Tin. Tại sao cậu đẹp trai như vậy lại không có ai dán tim lên người hết vậy?

- Vì họ sợ tôi.

- Ủa, vậy chứ rồi tại sao tôi thân thiện như vậy, lại cũng không có ai dán tim lên người tôi hết?

- Vẫn là vì họ sợ tôi!

AePete: Lột tôm

Ư a hự hạ ô ưi đau a ha không.. vân vân và mây mây...

Tumtar: Hôn nhau.

Hôn từ trên xuống dưới, hôn từ trái qua phải, hôn từ trước ra sau, tóm lại là hôn nhau!

KlaTechno: biển cả.

Cuộn lấy nhau trên bờ cát trắng. Sao ư? Chỉ có từng đợt sóng vỗ lên thân thể trần trụi của hai người ấy mới biết. Còn tôi? Tôi tuyệt đối là thanh thủy văn!

BumNic: 100 lần.

- Con mẹ nó Bum!, thả ra!

- Nic, đến khi nào em mới từ bỏ cái tật đong gái đây? Đáng phạt!

- Cứu mạng!!!!!!!

- Nic, còn chưa đủ 100 lần!

Good: Chậm thì sao? đáng yêu là được! Good cũng nhận được biết bao nhiêu là trái tim to nhỏ nha!

Chỉ có điều, đang ôm bó hoa to đó, thực muốn trả lại cho Tin, thì lại bị đám người nhốn nháo trước mặt xem trò vui của cặp Tin Can đó, mà xô Good ngã trúng lồng ngực của một kẻ đẹp trai a!

- Em có sao không?

- Không... sao...

Kẻ đẹp trai ấy thế mà lại mỉm cười. đôi mắt xéch lóc lên vài tia ánh giá, sau đó, đỡ lấy cánh tay của Good:

- Em tên gì?

best.vv

best.vv กู้ดๆรออยู่น้า #lovebychanceseries #thxpic💕

*****//*****

33. Tình Cờ Yêu - Chương 33: Fict 33: Face Good - Nhất Định Bể Cong Em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hay không? Hay!

Bao nhiêu đứa đòi viết Gút: hơn 120 thím!

Thế tại sao: Viết rồi: Đéo voi. Đéo com mèn?. Đéo share?

Người đâu. Mang ra ngoài: TRẮM LẬP QUYẾT!

Ấu dè. Thế đéo nào là phê? Ngồi bỏ 15 quả bưởi xong 13h về đến nhà ngồi viết đến giờ này cho các thím gần 6 ngàn chữ!. Giấc đầu giấc vai méo chịu nổi ý!

Thế mà đéo khen cho 1 câu!. Ta GHIM!!!!!!

=====

Face: TÂM CƠ MẶT DÀY CÔNG

Good: ĐƠN THUẦN NGÂY NGÔ THỤ

Ngữ cảnh Fict 33: Là sự tiếp nối của Fict 32.

Fict này có thể đọc riêng thành 1 chap riêng lẻ.

Trong Fict này của mình. Good là thụ

Face: Sự kết hợp một chút mặt dày của Bum, một chút mưu mẹo của Kla.

Đây là Face mà mình xây dựng.

Phát súng đầu tiên: Va chạm.

Good: Chạm thì sao? đáng yêu là được! Good cũng nhận được biết bao nhiêu là trái tim to nhỏ nha!

Chỉ có điều, đang ôm bó hoa to đó, thực muốn trả lại cho Tin, thì lại bị đám người nhốn nháo trước mặt xem trò vui của cặp Tin Can đó, mà xô Good ngã trúng lồng ngực của một kẻ đẹp trai a!

- Em có sao không?

- Không... sao...

Kẻ đẹp trai ấy thế mà lại mỉm cười. đôi mắt xéch lóe lên vài tia đánh giá, sau đó, đỡ lấy cánh tay của Good:

- Em tên gì?

- Em.. Good, Good..

- À... Good,

- Anh tên Face, có thể làm quen với em được không?

- Làm..làm... quen.. sao?

Các bạn định nghĩa như thế nào về ” nhất kiến chung tình? ”

Chỉ một cái nhìn thoáng qua lại khiến ta ngỡ ngàng mà yêu mến đến thế?
Chỉ mới lướt qua bờ vai nhau lại làm trái tim ta day dứt biết bao nhiêu ngày?
Trên đời âu cũng là lắm chuyện lạ kỳ,
Người cầu thì không được
Người có được ngay khi chẳng cầu,
Hò hẹn nhau tám vạn năm trăm năm, lại chẳng thấy trái tim mình rung động,
Mới vừa gặp nhau có một khắc, liền ghi nhớ nhau một đời!
Good chậm chạp ấy thế mà cũng chẳng bao giờ nghĩ được rằng, vài cánh hoa hồng rơi trên áo, cái lắc đầu
lầm bay bay làn tóc mềm mại nhu hương của mình,
Lại khiến cuộc đời mình mọc ra một cái đuôi lớn, không thể tách rời.
Face cũng không thể nào biết được, ông chủ của một chuỗi nhà hàng cây xanh phong thủy, vì đến nghiên
cứu địa hình cho đơn đặt hàng của trường đại học X, lại vô tình va phải một cục bông mềm... Giây phút
chạm vào cánh tay của cậu bé đó, những xúc cảm mang lại còn vẫn vương tới nỗi liền vác cái mặt vốn dày
của mình đến phòng hồ sơ.
Búng tay lên bìa hồ sơ có dán gương mặt ảnh thẻ của Good, Face đưa chiếc lưỡi nhỏ, liếm qua đôi môi dày
dạn của mình một chút. Được lắm, đúng là very, very Good!

Ngày buổi chiều tối Valentine hôm đó,
Good thất thểu dắt bước chân ra khỏi cổng trường...
Nói sao cho rõ nhỉ... Cái cảm giác chạnh lòng không thể nào là không có!
Dù trên ngực có biết bao trái tim được dán đồ chót đi... Nhưng...
Mọi năm chỉ ít còn có Can bên cạnh, hai đứa lúc nào cũng như hình với bóng, ít ra Valentine sẽ không cô
đơn, bây giờ lại không thể thế được! Nhìn cái mặt Tin – bạn trai Can ý, lúc nào cũng hằm hằm hề hề. Mình
sợ lắm!.. Mình không dám ôm Can, thậm chí kể cả bám vào tay Can cũng phải nhìn trước ngó sau xem có
Tin ở đó không nữa!
Good thở dài, thực sự không muốn buồn đâu, nhưng hôm nay cả đội bóng không ai rảnh để đi chơi với mình
hết... thôi... ai bảo chi? Ngày lễ này chỉ dành cho những kẻ yêu nhau... Còn mình.. vẫn chưa có bạn gái mà?
Bạn gái sao, nhắc mới nhớ, cả cái đội bóng toàn là có bạn trai... sao chúng nó cứ cong veo hết lên thế nhỉ...
Mình tuy chậm một chút mà tốt nga!. Dẫu sao vẫn còn thẳng...

- Ái!!!!

Cái ngày xui xẻo gì vậy! Tận hai lần đập trúng người khác a!
Ồ!... Good ngẩng mặt lên.. tận hai lần đập trúng mà lại trúng có một người!
Face nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào:
- Chào Good!
- Ồ... ơ,... P”Face?
- Đúng rồi, bé ngoan nhận ra anh sao? Làm anh vui mừng không kíp nha!
- Bé... bé... ngoan? Em.. sao?
- Đúng vậy!

Face lợi dụng sự lúng túng của Good mà đưa tay lên, tranh thủ xoa thử mái tóc mềm mại kia. Oa! Quả
con mẹ nó đúng là mát hết cả tay!. Thích thích thích!.

Good còn đang ngỡ ngàng, Face liền đặt một bó hoa hồng to y như bó hồng của Tin vào trong tay Good:

- Cái này là anh sai do đã va phải em, anh thấy áy náy quá nên đã cố tình chờ em ở đây để tặng trả lại cho em đó!

- Ô... không... em không.. thể.. nhận.. được!

- Vì sao?

- Chỉ.. yêu... nhau.. mới nhận.. hoa... hồng thôi...

- Thế vì sao sáng nay em lại cầm hoa hồng của bạn?

- Đó... không.. phải... là... là nhầm... nhầm...

- Good, em không nhận hoa cũng được, hay là... chúng ta đi dạo cùng nhau một chút đi? chứ không là anh cảm thấy có lỗi lắm á?

- Dạo.. dạo...

Good thật sự có chút chậm chạp.Face thì trước giờ cũng chẳng quan tâm tới mặt mình dày mỏng ra sao, liền một đường kéo Good lên xe...

Phát súng thứ hai: gương mặt.

Sau khi ăn tối, dưới sự hào hứng của Face và sự khó hiểu của Good, Good thật sự không biết tại sao mình là người va phải P"Face, mà rút cuộc P"Face lại là người xin lỗi.

Còn nữa, P"Face tỏ ra vô cùng thân thiện, thực sự rất muốn làm bạn với mình đó.

Thực ra, trong một ngày lễ như thế này, cái không khí nhộn nhịp vui tươi tràn ngập hương vị của tình yêu, cũng khiến trái tim con người ta thực sự bất giác mà muốn vui vẻ.

Ban đầu còn ngượng một chút, nhưng sau khi đi dạo vòng quanh ở Siam, Trong lòng Good thật sự cảm thấy P"Face cũng không tệ một chút nào nha!.

Thấy Good liên tục đưa tay ra gạt chút tóc mái đang lòa xòa trước mắt.

Face lập tức nảy ra một ý định trong lòng:

- Good, anh có một người bạn mở tiệm cắt tóc ở gần đây, hay là anh đưa em tới đó nhé?

- Sao... tóc.. ạ?

- Đúng vậy, tóc em cũng dài rồi, mà gần lắm, tiện anh ghé thăm bạn luôn?

- À... vậy.. tốt.. quá... vì.. em... cũng.. định..cắt...

Good một khi đã có thiện cảm với ai, thì thật sự cũng chẳng câu nệ mà cứ cười tít mắt thôi. Trong lòng Good giờ đây cảm giác buồn bã tủi thân thực sự bay biến hết! P"Face đúng là người tốt tốt lắm lắm vậy đó! Thật may mắn khi va phải P"Face nha. Nếu không giờ này chắc chắn sẽ đang ngồi thu lu một góc trong nhà đó!.

Tới tiệm.

Face dẫn Good bước vào trong:

- Good, em chờ ở đây một chút nhé, anh vào chào bạn anh trước đã.

- Dạ...

Trong khi Good vô cùng gật gù mà khen nơi này, đẹp, đẹp quá nha! Sang trọng quá nha!.. Cũng chỉ là cắt mái tóc thôi, mà Good cũng chưa từng nghĩ sẽ tới mấy nơi như này, trước giờ, chưa úp cái tô lên đầu mà cắt theo viên tô, cũng đã là tốt rồi!

Sâu trong tiệm, chủ tiệm là một anh bóng lộn, đang lựa lựa vài bộ quần áo, thấy khách quen bước vào, liền ra đón đả:

- Ấy chộ ôi. Sao thế? Face? Nhớ em hả?

Face không gỡ đôi tay sơn xanh đỏ ra khỏi người mình, mà chỉ tay lên màn hình camera:

- Thấy cậu nhóc mặc đồng phục kia không?

Thím tiệm lập tức nhìn lên màn hình, rồi như nhặt được bảo bối:

- Ấy gu!. trời đất ơi, hàng ngon hàng ngon. Mình xin mình xin. Đúng là bạn tốt á nha!

Thấy dường như thím này sắp rót nước miếng tới nơi, Face liền trưng mắt cảnh cáo:

- Đừng có rưng rưng sai người!. Bảo bối đó là của tôi!

- À... ha?

Thím chủ quán cũng chưa thôi:

- Cũng chưa từng thấy mang tới đây làm đẹp mua sắm khi nào?!. cạnh tranh là phải công bằng nha!

- Này, chế, em ấy cũng nằm dưới đó!.Chế tính cạnh tranh với tôi rồi về sơn móng tay cho nhau à?

- Xí!....

Thím chủ quán bấu cái môi sơn đỏ choét ra, vừa ầm ực vừa gất:

- Chưa thử sao biết chỉ có thể nằm dưới chứ?. xí, nói, tóm lại có chuyện gì?

- Cắt tóc cho cậu ấy đi, đẹp nhất có thể đó.

- Rồi, bộ còn không tin tưởng vào tay nghề tôi sao?

Nói rồi, thím chủ quán định nguẩy mông đi, thì Face liền giữ lại, thì thào vào tai vài câu gì đó, khiến mặt thím chủ quán khẽ nhăn lại, chửi nhỏ: cái tên chết bầm này, đồ mặt dày!

Trong khi thím chủ quán đích thân ra cắt tóc miễn phí cho Good, Good thực sự có chút ngạc nhiên:

- P” Face... đâu.. ạ?

- Ồi... ra ngoài cửa hàng bên cạnh... mua ít đồ để câu trai rồi....

- Câu... trai...

- Ừm, nói là phải mua để câu trai... à lộn lộn... lộn, chế lộn chế lộn, là mua quà sinh nhật cho em trai ảnh.

- Mà.. rồi... cắt tóc... sao lại còn... soi da... tẩy trang... là...s..ao..?

- Ở đây đó, khi tới cắt tóc còn khuyến mại thêm làm đẹp da mặt nữa...

- Ồ... vậy... sao... quán.. tốt... tốt.. quá...!

- Ồ... hơ, tốt, quán này của chế là nổi tiếng cho dân Gay mà sao không tốt được?.

- Gay... sao?

- Thì đúng rồi..i ời. Lỗi mồm lỗi mồm. Ý chế là thẳng. thẳng -thẳng.

Mẹ nó, tại cái cậu nhóc ngây thơ này cứ nói chậm chậm là, làm mình bị nhịu theo. Tý nữa thì lộ hết cả, tốt nhất là dán mồm lại thôi!.Nghĩ rồi thím chủ quán đem luôn cái lược ghim vào mồm.

Khi Face quay trở lại. Good đã được ” chỉnh hình” xong.

Thím chủ quán cười đắc chí, xoay ghế ngồi về phía Face.

Đẹp... đẹp trai quá... làn da trắng cứ như một cục bông thật mềm thật mềm vậy....

Face thực sự đứng hình, mấy túi đồ trong tay rớt bịch xuống đất:

- Trời ạ!. Good!, là em đây sao?

Gần như không thể tin vào mắt mình, cũng là một người thôi, mà sau khi thay đổi kiểu tóc, làm sáng da lên, lại có thể... thay đổi tới hoàn hảo như vậy!

Phát súng thứ 2 bắn cái bôm vào trong trái tim Face,

Không rỉ ra máu, mà rỉ ra một đồng nước miếng!

Nước miếng của Face bây giờ cũng suýt đủ nhấn chìm cả Băng Kốc luôn rồi!

Good!. Con mẹ nó đúng là quá Good rồi!.

Lựa chọn của mình, đặc biệt đúng!

Tới khi trả tiền, dù Good có năn nỉ ra sao, Face cũng nhất mực không cho trả. Lý do là, Face là người đã đi làm, còn Good chỉ là học sinh...và ở đây ” rẻ lắm”

Sâu trong tiệm, Face móc ra cả xấp tiền đập vô ngực thím chủ quán:

- Làm tốt, xứng đáng, bo!

- Ấy gu, ấy gu, cảm ơn cảm ơn... lần sau nếu như em ấy cần wax lông mọi chỗ. a hí hí, nhất định đưa tới đây nhé, chế sẽ nhẹ nhàng mà... sờ... à nhầm... mà wax

- Ê chế, muốn tôi lấy lại tiền đúng không?

- Ai nha, cũng keo kiệt quá đó. Mà hàng thượng hạng đó nha! Tôi xem liệu anh bề cong cậu nhỏ kiểu gì?. Lại còn nữa, nói cho mà biết!. Cái lũ khách ra vào quán ai ai nhìn thấy hàng nhỏ đó, đều muốn đóp một phát chui thẳng vào bụng:

- Crap!. Liệu mà trông chừng!

Face trước khi bước khỏi cửa phòng, nở ra một nụ cười chuẩn mặt dày công:

- Lì là cái gì cũng có!

- Nhưng, diện mạo, chưa bao giờ là tất cả!. Để xem trái tim của em có bao nhiêu đáng yêu nữa, giống như vẻ ngoài của em vậy.

Good. Anh muốn làm một phép thử.

Phát súng thứ ba: tâm hồn.

Tâm sự của Can

Đạo này Can bận yêu lắm,

Tin thì suốt ngày đổ dấm khắp nơi.

Khiến Can chẳng gần gũi Good được như xưa nữa luôn!

Cầm tay cũng không được!

Đi ăn chung thì Tin đòi đi theo!

Đi theo thì thôi đi, cứ nhìn chăm chăm vào Good, khiến Good run tới mức đánh rớt cái thìa tới 4 lần trong một bữa ăn!

Can giận lắm, Can tính cách phải chơi lớn!. Tin dẫu có là người yêu đi, thì cũng không thể để Good cô đơn quá!

Thế mà Good bảo Good không hề cô đơn nha!.

Good có một anh bạn làm tại cửa hàng cây xanh,

Tên Face á!

Can cũng gặp qua mấy lần rồi, đúng là người tốt nha!

Can thật sự muốn cảm ơn anh Face lắm lắm luôn. Vì dù như thế nào, Can cũng bớt biết bao nhiêu là áy náy.

Good cũng đã quen P”Face cũng gần 2 tháng rồi chứ bộ!

Good còn kể, rảnh một cái là anh ấy lại tới chỗ Good đi chơi.

Rảnh một cái là Good cũng đạp xe tới cửa hàng cây xanh phụ anh ấy nha.

Thậm chí hôm nay, P”Face đã chính thức cầm hồ sơ gốc của Good đưa lên cửa hàng để xin việc cho Good cơ đấy!

Thật may mắn quá đi! Good lại tìm được công việc làm thêm mùa hè nhanh tới vậy!

Good đã gần như nhảy lên ôm lấy cổ P”Face vì quá đổi vui mừng đó!

Can xem cảnh đó mà cảm động hơn cả phim đờ ram ma Hàn Quốc chiếu lúc 21h nha!.

Nhưng... cái tên người yêu mặt lạnh làm Can thật cụt hứng hết cả:

Can cười nói hớn hở kể chuyện vui cho Tin.

Tin chỉ cười bằng nửa cái miệng, hỏi lại:

- Vậy ra, tên Good đó với cậu đều không cần dùng tới não?

- Á? Sao... sao cơ?

Tin chép miệng:

- Cái xe đó bao nhiêu tiền?

- Hả? xe ư?

- Nhân viên một công ty cây xanh có nhờ cả cháu đem đi bán cũng không đủ tiền lái chiếc xe đó!.

- Ái? Thật tức chết mà!

Trả lời như thế là cái nghĩa gì cơ chứ?

Bực hết cả bộ!

Nhưng mà dẫu sao thì Tin nói cũng đúng nga. Không biết được hoàn cảnh của P”Face thì cũng đáng lo cho Good quá. Nếu gặp phải một người đáng yêu như Kla thì may mắn quá, nhưng nếu gặp phải một Tin thối tha nữa thì đúng khổ!

À mà... sao tự nhiên mình lại nghĩ xa vậy nè?

Không phải là bạn thôi sao?

Mà bạn cũng cần điều tra lý lịch nha!

Thế nên, ngay sáng hôm sau, Can đem chuyện này đến nói với Good.

Good không đáp lại, chỉ lấy môi trên bặm xuống môi dưới mà thôi!

Good đã tới cửa hàng này làm thêm được 2 ngày rồi, vẫn không thấy bóng dáng Face.

Nghe mọi người nói Face thường xuyên phải đi các nơi thăm nắm địa hình để quyết định số lượng và chủng loại cây trồng,

Nhưng khi hỏi về gia đình của Face thì lại chẳng ai biết cả.

Thế nên, Hôm nay khi vừa thấy Face tới đón trước cửa nhà,

Good nhất định phải hỏi cho rõ.

Good vừa ngồi vào xe,

Face đã nhận thấy có gì không ổn.

- Em sao vậy, Good?

- P”Face... em hỏi.. chuyện này....

- Đầu đã là anh em cả, có chuyện gì em cứ nói ra nha?

- Em... gia đình anh... rất... giàu... đúng không?

Hơi thoáng giật mình, nhưng ngay lập tức Face lấy lại bình tĩnh:

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Xe này... xe này.... Đắt.. tiền...

Ra là vậy. Face đứng đĩnh:

- Đây là xe của cửa hàng cấp cho, em cũng biết cửa hàng này là cả một chuỗi các cửa hàng cây xanh, đá phong thủy, hòn non bộ rất nhiều rất nhiều, đúng không?. Làm sao có thể để một người nhân viên chuyên đi gặp khách hàng lại đi cái xe quá tệ được!.

- Vậy... là.. vậy sao?

Thấy Good có vẻ gật gù. Face lại bồi thêm:

- Gia đình anh, thật ra rất... nghèo... anh đi làm cũng không được bao nhiêu hết. Em thấy đó, anh toàn ăn mì ăn liền không hà?

- Ủm... đúng ha?...

Good lập tức như tỉnh ra, ai nha, đúng là P”Face nghèo thật, mấy hôm đầu tới, cứ thấy P”Face vừa vội vàng xem vừa ăn mì không à!. Cậu còn xót ruột nên có mấy lần đã làm cơm cuộn từ nhà mang đi cho nữa cơ!.

Good liền cảm thấy cái lý do của Tin thật vớ vẩn!.

Cái người gì đầu đáng sợ thì thôi đi, phán ra cũng toàn những chuyện vô lý. Thế cho nên Good liền hỏi lại:

- Gia... đình... anh... nghèo... lắm... sao?

- Ủ thì đó, anh còn nợ tiền học đại học đã trả hết đâu?

Good tròn xoe mắt:

- Thật... thật....?

- Thật!. Anh đáng thương lắm a!.

- Vậy... vậy... chờ em... một lát nha...

Lại thêm một chút giật mình, một chút buồn cười, Face cũng thực sự không hiểu cái con người đang co giò chạy ngược vào nhà kia, định làm gì nữa.

Nhưng, như vậy cũng là tốt đi.

Face cũng thực sự muốn biết,

Good có thực tâm thực tâm là một người ngây thơ vô tư lự như mình nghĩ hay không?

Còn Good,vừa chạy vào nhà, vừa cảm thán, thảo nào a, mấy nhân viên ở đó thương cảm P”Face tới mức không dám nói tới gia cảnh anh ấy luôn!

Good bước tới, do đi nhanh lên hơi thở đã mạnh hơn một chút, khi ngồi lại vào xe, trên trán đã có chút mồ hôi.

Face chỉ kịp để ý tới gương mặt ấy, mà lại không để ý thứ trên tay Good vừa đưa tới: Một con heo đất????

- P”Face...

- Cái này....

- P”Face... không... không...không nhiều.. lắm.. nhưng... tấm... lòng...

- Anh....

- P”Face... cũng không... ít... lắm... anh.. đừng... chê...

-!!!

Thực sự, có treo ngược não, Face cũng không thể nghĩ ra nổi... cái thứ tình tiết chỉ có trong phim này!....

Good.... Anh thực sự... gục ngã rồi...

Phát súng thứ ba này lại bắn tới bồm thêm phát nữa vào tim, thực sự... khiến Face chết không lối thoát!

Trong khi Good loay hoay moi tiền ra khỏi con heo thông qua vết đập khá lớn.

Trái tim của Face vẫn chưa kịp được bơm máu đầy đủ.

Nhìn sang đôi môi phớt đỏ của Good,

Lại nhìn sang những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán Good, Face lập tức ghé lại gần:

- Good, anh cảm thấy rất thích em.

- Thích... sao? Em cũng... rất thích... anh.. nha? Anh.. rất.. tốt bụng...!

- Không, Good, ý anh là thích theo kiểu khác kia...

- Kiểu... kiểu.. khác?

Face đưa tay lên vuốt nhẹ lên má Good, khiến Good hơi giật mình, tạm ngưng đếm tiền, ngẩng mặt lên,

- Làm bạn trai anh, được không?

- Hả???

- Làm bạn trai anh, nhé?

- Em... cũng... đâu... phải.. con... gái! Dĩ.. nhiên... là... bạn.. trai.. rồi...

- Vậy... làm người yêu của anh, được chứ?

- Cái đó...,

- Sao nào?

- O.... thì...thì.... không...được!

-?

- Em... em... em... là... trai... thẳng... nga!!!!!!

Sau khi dùng não phân tích một xíu, Good dùng hết sức bình sinh, gạt tay Face ra khỏi má mình, vội vàng bỏ cả chú heo đất trong tay mà phi ra khỏi xe.Tốc độ đạt lên Level max như khi chạy bóng ngoài sân!

Đáng yêu,

Good.

Anh nhất định bề cong em!

Đôi môi khê câu lên một nụ cười: Mặt dày là cái gì cũng phải có!

Trong lớp học.

Cả lớp vô cùng xốn xang khi có một anh chàng đẹp trai lịch lãm tiến tới,

Dáng người khá đậm đà với làn da nâu khỏe mạnh như hút hết tất cả mọi vật xung quanh:

- Ôi, xui xui, sao lớp của mình cứ có duyên đón toàn hót boi không a?

- Đỡ tao, đỡ tao.

- Kìa, Xim, không dọa nữa hả? ha ha ha ha

Chàng đẹp trai cũng chẳng ngại ngần gì mà thả ra một nụ cười mê hồn, đã thế lại còn cầm trên tay một chiếc hộp nhỏ nữa chứ. Khiến đứa nào cũng phải một phen nhắm lại ngày sinh tháng đẻ của mình xem có trùng sinh nhật không.

Chỉ riêng có Good là giờ đây mặc kệ hết tất cả! Kể cả Bó Tin giờ đây cũng không thể ngăn cản được Good dính chặt lấy Can. Can lập tức nhận ra P”Face. Liền vui vẻ mà hét lên:

- P”Face! ở đây, ở đây nè!

- Ồ?...

Good thật muốn che miệng Can lại, nhưng không kịp rồi...

Mặt Good xanh lét, trong khi Face coi mọi người là không khí hết. chào sơ qua Can một câu, rồi chẳng nói chẳng rằng, mở chiếc hộp trong tay ra, khiến Can lập tức hét lên:

- Một chiếc dây chuyền nha!

Cả bọn trong lớp chỉ hận không thể nhào lên mà xem, bản chất hóng hớt tăng không phanh!

Face lấy sợi dây chuyền ra, đeo lên cổ Good:

- Kỷ niệm ngày đầu tiên yêu nhau!

- Yêu... yêu... ai... ai...?

Good gần như là bị bất động. cố gắng mở mắt tròn xoe, dỏng tai lên xem có nghe nhầm hay không?

Face nở một nụ cười rồi nhún cơ hội mà đặt lên má Good một nụ hôn:

- Chóc!

Tiếng hú hét khắp lớp vang lên trong tiếng giày quay gót đi của Face.

Can thì liên tục liên tục lắc vai Good tới muốn gãy.

Xong rồi xong rồi! Thế này cả trường đều nghĩ mình là gay mất!

Thế rồi, chẳng để Good có thời gian mà suy nghĩ tới chuyện từ chối.

Face lập tức trồng cây si trước cửa nhà Good.

Sáng đón, chiều đưa, không thiếu một hôm nào!

Lại nữa, Good không muốn lên xe. Hấn bảo: nếu không lên xe, hấn sẽ dìu Good ra hôn ngay tại giữa cổng nhà!. Trời đất ạ!. Good cũng còn chưa muốn ba mẹ nghĩ mình là gay nha! Lên xe thì lên xe!

Lại nữa, Good không muốn đeo cái vòng chết tiệt đó. Hấn bảo: nếu không đeo, hấn lập tức mua thêm 10 cái nhẫn, cho Good đeo đủ 10 ngón tay!. Trời đất ạ, Good cũng còn chưa muốn cả trường nghĩ mình là kẻ biến thái ạ!. Đeo thì đeo!.

Lại nữa, Good không muốn tới cửa hàng cây xanh làm việc chung với hấn nữa. Hấn bảo: nếu không tới đây nữa, hấn sẽ đốt trụ bộ hồ sơ gốc của mình. Trời đất ạ, Good cũng còn chưa muốn vì mất toàn bộ giấy tờ mà trở thành kẻ vô gia cư!. Làm thì làm!

Các bạn biết rồi đó, Good không được hoạt bát lắm... thế nên...

Dầu là có bị hôn trộm một chút vào má... hay...

Bị sờ mắt miếng ti đi!

Thì tới khi kịp phản ứng lại, Face đã nhớn như cách xa cả chục mét rồi!

Lại còn nữa,

Hôm trước, tại bể bơi của trường. Không hiểu bằng cách nào mà tên mặt dày đó lại lên được hẳn vào khu thay đồ nha!

Trời đất ạ. Khỏi phải nói Good đã vô tư thay hết đồ ra như thế nào cho đến khi một bàn tay lạnh lạnh chạm tới hai bờ mông cong của mình mà xoa nắn. Còn nói cái gì mà: dụ thụ?. trời ạ!

Tên đều căng đó còn cường... cường... cường... hôn!..

Good phải vội vàng tóm ngay cái khăn tắm quần đại lên người mà chạy trốn chết!

Chỉ một tý nữa là Good ngất!!

Thiệt thòi mà!

Quá là thiệt thòi!

Good không ngủ nổi mấy hôm nay rồi,

Không khéo, thì cong mắt!

Cong rồi lấy gì mà vượt cho thẳng!

Lại nữa, nghĩ đến đã sợ. Có những hôm thẳng Can hay P”No nghỉ học tận ba ngày!.

Nghe nói... nghe nói... đau lắm a!

Không muốn, thực sự là không muốn đâu!

Chuồn thôi!

Phải chuồn thôi!

Mất cái trình môi thì còn được đi

Mất cái trình đầu ti thì cũng... cũng.. cũng con mẹ nó còn được đi!

Cơ mà không thể nào để cái trình cúc hoa cũng rơi vào tay mặt dày kia được!

Good vận dụng hết mưu mẹo mà mình có để tránh cái xe chết tiệt hàng ngày bầu trước cửa nhà, trốn đến nhà thẳng Can.

Nghe nói hôm nay bố mẹ em gái nó đều về quê cả,

Phải tới đó, nói cho nó rõ mọi chuyện rồi còn tìm cách chứ!

Gọi cả P”no, P”type nữa!

Đúng!. nhất định phải gom đủ thành phần mới được!

Phải nói cho tất cả mọi người cùng biết Face chính xác là một kẻ mặt dày nha!.

Chứ như bây giờ, Can rồi còn P”No, cứ là khen hần khen lấy khen để thôi!

Mưu mẹo gì?

Haiz. Chẳng qua đối với Face nó chỉ là một con muỗi!

Trước cửa nhà Can.

Thấy tiếng chuông cửa, Can tung bay phi xuống. Cứ nghĩ là Good tới, ai dè, lại là một người khác:

- P”Face?

- Chào em, Can. Anh có thể vào nhà không?

- A. dĩ nhiên là được rồi!

Gì chứ đối với P”Face thì Can quá là yêu thích đi.

Không phải chứ, ngoại trừ Can đen đui dính vào Tin, còn Kla hay P”Face đều là những người vô cùng tốt nha!.

Giữ trên mình một nụ cười vô cùng ôn hòa, Face đợi Can ngồi xuống, rồi chân thành, hỏi:

Em có người yêu không?

Có!

Em có hạnh phúc không?

Có!

Vậy em có muốn Good được hạnh phúc không?

Có!

Vậy nếu anh sẽ là người đem lại hạnh phúc cho Good,em có đồng ý giúp anh không?

Có!

Rồi, đến tận khi báo hủy hẹn cho P”No và P”Type.

Bản thân thì lắc lư phi xe tới gặp Tin đi.

Can vẫn chưa hiểu mình đã làm sai chuyện gì.

Còn vô cùng hào hứng mà khoe với Tin:

- Này nha!. Hôm nay tôi đã làm một việc tốt!

- Việc tốt?

- Đúng rồi đó, cậu còn nhớ P”Face không? Đã nói rồi!. Anh ấy là người tốt đó. Anh ấy nói, vô tình làm Good giận và hiểu lầm, nên mượn lại căn phòng của tôi đêm nay đó!

- Rồi sao?

- Đồng ý!. dĩ nhiên là đồng ý!

-!!!!!!!!!

- Còn nữa, P”Face còn tặng Good một sợi dây chuyền nha!

-

- Còn nữa, P”Face còn tặng Good...

- Can?

- Hử?

- Còn tôi. Còn tôi, tôi tặng cả bản thân mình cho cậu.

- Có ý gì?

- Nào, lại đây!

- Á????? Không phải lại lên cơn rồi chứ????

Nhà của Can.

Good tới nơi mà thấy cổng đã mở sẵn, chẳng cần bấm chuông chờ đợi, mừng hóm như bắt được vàng,

Nhanh nhanh chậm chậm mà bước tới phòng Can. Ai nha Can cũng tốt quá đi còn không đóng cửa phòng nữa mà!

Vừa thò đầu vào. Đã bị một bàn tay mạnh mẽ chụp lấy eo, kéo sát vào lòng...

- Can... mà... bị... gì vậy?

Tiếng cười quen thuộc khiến Good bỗng dừng sờn hết tóc gáy:

- Là... anh... sao?

- Good. Phải cảm ơn bạn em nhiều một chút mới được!

- Anh... anh...

Xoay người Good lại, đối diện với khuôn mặt mình. Face cẩn trọng mà nói ra:

- Good, anh thực sự rất thích em!

- Nhưng... nhưng... mà tôi... tôi... không... không... thích anh!

- Nhưng mà tôi vẫn thích em!

- Vậy... vậy... vậy... có... liên quan... sao?

- Liên quan chứ!. Vì người tôi thích- chính là em!

- A???

Face hôn xuống đôi môi ngọt ngào của Good.

Good thật muốn dùng sức mà thoát khỏi vòng tay rắn chắc này...

Nhưng...

Nhưng...

Một mùi thơm dịu nhẹ trong không khí truyền tới...

Phải rồi... từ lúc bước vào đã thấy có chút mùi thơm kỳ lạ...

Good cảm thấy đầu óc có vẻ không được tỉnh táo lắm..

Ừm,... Không thể thoát khỏi nụ hôn này....

Cơ thể dần như mất sức...

Chỉ một lát sau, Good gần như xụi lơ trong vòng tay kẻ nào đó....

Face mỉm cười, hài lòng, nâng nhẹ Good đặt xuống giường...

Muốn có được người yêu: không những phải mặt dày, mà còn phải có chút tâm cơ!

Face bắt đầu cởi từng nút áo trên người của Good,

Từ cái ngày ở trong bể bơi ấy, thấy được thân thể trần trụi mềm nhũn như một cục bông của Good... thật sự.... xứng đáng...

Face có mất bao nhiêu tiền để đi mua thứ hương kia..., lại kỳ công uống chút thuốc để khỏi trúng thứ mùi thơm đó.. quả là... cây cỏ là nguồn cội của mọi hoan lạc trên đời!

Face hôn xuống đôi mắt đang lim dim kia...

Hôn lên đôi môi đỏ đang mấp máy... mút lấy... ngọt quá.... Good...

Lại dời một chút xuống yết hầu...

Hai trái thù du trước ngực như mời gọi... cũng không thể nào bỏ qua được, Face thêm khát mà mút cho tới khi sưng đỏ mới nhay thêm một chút mà nhả ra..

Chậm rãi luồn tay xuống dưới cặp quần Good... chạm tới đám lông mềm mượt kia... Chạm lấy cậu em nhỏ đang ngủ say của Good. Good trong cơn nửa tỉnh nửa mê mà rên lên:

- Ừm... hư... khô...ng...

Good... Đêm nay.. anh nhất định bẻ cong em!

=====//=====

34. Tình Cờ Yêu - Chương 34: Fict 34: Tincan + Face Good - Tình Yêu Hay Tình BẠN?

VOTE+ SHARE NHIỀU VÀO ĐỂ MAU RA TRÚNG NHÉ

MUỐI ĐÁU MUỐI ĐÁU? CÒM MEN CÒM MEN!

=====

Ngữ cảnh fict 34: là sự tiếp nối của Fict 33

Vui lòng đọc lại từ fict 33 để tránh khó hiểu

Cháp này không đọc được thành 1 chap riêng lẻ.

=====

Face bắt đầu cởi từng nút áo trên người của Good,

Từ cái ngày ở trong bể bơi ấy, thấy được thân thể trần trụi mềm nhũn như một cục bông của Good... thật sự..... xứng đáng...

Face có mất bao nhiêu tiền để đi mua thứ hương kia..., lại kỳ công uống chút thuốc để khỏi trúng thứ mùi thơm đó.. quả là... cây cỏ là nguồn cội của mọi hoan lạc trên đời!

Face hôn xuống đôi mắt đang lim dim kia...

Hôn lên đôi môi đỏ đang mấp máy... mút lấy... ngọt quá.... Good...

Lại dời một chút xuống yết hầu...

Hai trái thù du trước ngực như mời gọi... cũng không thể nào bỏ qua được, Face thêm khát mà mút cho tới khi sưng đỏ mới nhay thêm một chút mà nhả ra..

Chạm rãi luôn tay xuống dưới cặp quần Good... chạm tới đám lông mềm mượt kia... Chạm lấy cậu em nhỏ đang ngủ say của Good. Good trong cơn nửa tỉnh nửa mê mà rên lên:

- Ừm... hừ... khô...ng...

Good... Đêm nay.. anh nhất định bẻ cong em!

- Rầm!

Chiếc đèn trên bàn học của Can một đường bay thẳng lên lưng Face!.

Tiếng của Type hốt hoảng mà la lên:

- Can!, Can! Em không sao chú!

Trong khi Face trên người chỉ còn một cái quần đùi, chưa kịp phản ứng lại,

Thì Type và Tharn đã lao tới.

Tharn giữ chặt lấy Face. thì Type vội vàng bước tới giường:

- Can.... Ồ... Không phải.. Good!

- Mẹ kiếp! Sao lại là Good!

- Tĩnh, tĩnh lại Good!

- Ừm...

Type nhận thấy một mùi hương kỳ lạ thoảng qua mũi, lại thấy Good giờ đây... cả người trần trụi.. khắp cả người đều là dấu hôn...

Lập tức biết chuyện đã xảy ra, kéo chiếc chăn bên cạnh vội vàng phủ lấy người Good. Không để Face giải thích hay kịp làm thêm bất cứ động tác gì, Type xông tới, giơ chân đạp một phát lên bụng Face:

- Thằng chó!

- Khoan... nghe tôi giải thích...

- Bụp!

- A...!

Type như phát điên lên mà đạp thêm cho một phát nữa... Tharn cũng đã thấy tình hình chẳng ổn chút nào, vội vàng lên tiếng:

- Type, có mùi hương lạ, trước hết đưa Good ra khỏi đây đã!

Type cắn chặt hàm răng hướng về phía Face:

- Cút ngay!

Sau đó, quay lại cùng với Tharn, bọc lấy Good trong chăn, bước ra khỏi cửa....

Face bị ăn hai phát đạp không hề nương tình của Type... dù là rất muốn đuổi theo...

Nhưng... sức của hai tên kia, thực sự là không xem nhẹ được...

Good... anh...

Lấy tay dấm lên cánh cửa...

Face nhú mày...

Sự việc hôm nay có lẽ, là tính toán sai lầm...

Khoảng một giờ trước. Can lúc đó đang hờ hững nhấn tin báo hủy hẹn cho Techno và Type.

Trong phòng Tharn và Type:

- Tít Tít.

Tiếng tin nhắn từ điện thoại của Type.

Type đang thay quần áo chuẩn bị tới nhà Can. Nên nói với Tharn:

- Cậu xem giúp tôi cái tin nhắn.

Tharn vừa mới tập thể dục xong, tay vẫn còn đầy mồ hôi, liền với chiếc điện thoại:

- Là tin nhắn của Can.

- Ủm, chắc là hỏi tôi tới đâu rồi đó? Máy cái tên nhóc này. Cả ngày chẳng có chuyện gì hay ho cả.

- Tôi đọc nhé?

- Ok.

- P”Type không cần...

- Cách...

- O????

Tharn vừa đọc tin nhắn vừa với lấy chiếc khăn lau mồ hôi. Bàn tay trơn trượt không cầm chắc khiến chiếc điện thoại một phát rơi thẳng xuống sàn. Cả Tharn và Type đều tròn mắt. Tharn cúi xuống rồi nhìn Type:

- Vỡ màn hình rồi Type!

- A? trời ạ!

Type lập tức cúi xuống xem xét cái điện thoại: màn hình rạn thành mấy đường:

- Tharn!

- Được rồi. Tôi cũng đâu có cố ý! Như vậy đi, để tôi chở cậu tới nhà Can rồi tranh thủ mang điện thoại đi sửa vậy!

Type khoanh tay trước ngực, thở dài;

- Dành vậy chứ biết sao giờ?!

Thế là, tin nhắn của Can đã đi theo những vết rạn trên điện thoại mà bay biến.

Khi tới nhà Can, do lâu rồi chưa gặp, muốn chào hỏi qua một chút mà Tharn cũng vào cùng với Type.

Nhưng khi cánh cửa phòng Can bật mở, lại khiến cho Type và Tharn hoảng hồn!

Ban đầu lại cứ ngỡ là Tin và Can đang làm chuyện đại sự..

Nhưng mới chỉ đảo mắt qua đã thấy kẻ khốn kiếp đang mân mê cơ thể dưới giường kia, lại không phải là Tin!.

Tharn và Type quyết định không mang Good tới bệnh viện, mà chở tạm về phòng mình. Dẫu sao, nếu để chuyện này lan rộng ra, đối với Good mà nói chẳng phải là điều tốt đẹp gì!

Miễn cưỡng mặc cho Good bộ quần áo rộng thùng thình của Type, đặt Good lên trên giường,

Type dùng ánh mắt đầy xót xa mà nhìn những vết hôn ngân còn lưu lại trên cổ Good. Hai tay nắm chặt thành quyền:

- Thằng chó! Nhất định kêu Good kiện cho nó đi tù luôn!

Tharn thấy vậy, liền kéo ghế ngồi lại bên cạnh:

- Bình tĩnh lại đi, xem tình hình thì cũng chưa tới mức xong đời. Mà cậu có quen với thằng đó sao?

- Cũng không gọi là quen, thấy nó có mấy lần tới sân bóng đón Good đi. Tôi cũng đã nói rồi, mà mấy thằng nhỏ cứ như bỏ ngoài tai hết. Tức chết mà.

- Thì không phải sao, cậu xem, mấy cái tên nhóc trong đội bóng, đứa nào cũng ngu ngơ hết!

- Lại còn cái thằng Kla nữa. Cũng đã nói với Techno bao nhiêu lần rồi. Nhìn mặt thằng đó gian lắm!. Mà nó cứ bình tĩnh lắm. Thật không hiểu mất mấy đứa nó mọc cho vui hay còn có tác dụng gì khác không nữa!

- Thôi, thôi, bình tĩnh lại đi. Trước hết, gọi cho thằng Can qua đây đã, hỏi cho rõ sự tình đi.

- Được, để gọi cả Techno sang đây nữa!. Cho nó nhìn thấy mà đề phòng thằng Kla một chút!.

Cuộc hội họp của ba cặp đôi.

Khỏi phải nói, ngay sau khi nhận được cuộc điện thoại của Type.

Can và Techno liền phi như siêu tên lửa BrahMos mà tới.

Dĩ nhiên, có mang theo quà khuyến mại đính kèm: Một cục băng và một chú sói non.

Trong khi Can thì vội vàng tới độ mang hẳn một chiếc giày và một chiếc dép. Thì Techno mặt cũng tái mét mà mặc nhầm cả áo của Kla lên người!.

Không thể tin nổi!.

Good... bị hiếp sao?

Vừa tới, mặc kệ Tin vẫn còn đang đậu xe, Can đã nhào lên tới tận phòng, nhìn thấy Good nằm trên giường, không kịp cả chào hỏi ai mà lao tới:

- Good! Good ơi! mà y có sao không?

- Good, sao tên mà y là Good mà số mà y khổ quá vậy!!!!

- Good ới là Good ới!

- Good ới là tao đã hại mà y rồi!

- Good ới, tao lấy đâu ra thêm một cái cúc hoa mà đền cho mà y đây!

Thấy Can lay vai Good tới rung giường. Type đang tính tới nhắc nhở thì Techno cũng ở đâu phi tới, làm Type giật nảy cả mình:

- Good ơi, P”No đây, tỉnh mau, tỉnh mau!

- Good ơi, đừng có làm sao nha!

- Ừm...

Nhìn cảnh tượng đó, Type càng thêm bực bội, lập tức quát lên:

- Có dừng lại ngay không thì báo! Còn lắc nữa là nó khỏi tỉnh lại luôn đấy!

- Hơ?...

- Tharn bồi thêm: Đúng rồi đó, lắc nữa là nó đi gặp ông bà luôn đấy!

Can và Techno nghe thấy vậy, mới bỏ tay ra khỏi người Good.

Cả đám mỗi đứa đều tự tìm cho mình một chỗ ngồi, còn Tín thì chán ghét mà khoanh tay đứng tựa cửa.

Kla thì nhứ mày một chút, rồi ngồi xuống bên cạnh Techno. Mỗi một cử chỉ của cậu, đều bị Type soi tới từng mili. Khiến Kla thật sự không có chút thiện cảm nào với cái tên Type này cả.

Type bắt đầu buổi ” chất vấn”. Mà bị cáo ở đây là Can:

- Can, mày nói cho rõ xem có chuyện gì?

Can lại nhìn về phía Good một cái, rồi bực dọc làm liên một tảng:

- Nó nói nó có chuyện làm Good hiểu lầm, muốn nhờ em giúp đỡ hòa giải. Ai có ngờ đâu nó lại bịa chuyện để tìm cách hiếp Good của em chứ?

- Mẹ nó!. Cái thằng cha Face đó!. Em sẽ xẻo trym nó treo lên cây! Dám cướp trình mông của Good!. Em là bạn nó mười mấy năm! mông nó em cũng chưa sờ nữa, Mà cái thằng chết tiệt đó dám... Em hận, em hận lắm!

Tin khẽ cau mày:

- Can. cậu vừa nói cái gì? Good của cậu? lại còn muốn sờ mông nó nữa?

Can đang hăng máu, liền quật lại:

- Tin, mẹ nó, cậu còn dám nói! Tất cả là tại cậu hết!

- Tại tôi?

- Không phải sao? Em nói cho mọi người nghe!. Rõ ràng Tin đã biết là sẽ ra hậu quả như vậy, nhưng lại không chịu nói rõ cho em! Nếu em biết thì chắc chắn sẽ quay lại mà tấn chết thằng Face đó!

- Tóm lại, tất cả đều là tại Tin!

- Can!

- Lại nói không đúng đi!

- Cậu!???

Cả bọn đổ dồn hết mắt vào Can rồi lại đảo tới Tin.

Phải nói rằng, Can bình thường khá chậm tiêu, nhưng cứ lúc nào không cần thiết thì lại tự khắc thông minh hơn hẳn. Type thấy tình hình bom đạn chuẩn bị nổ ra vội vàng hòa giải:

- Được rồi, được rồi. Trước mắt bây giờ việc quan trọng nhất là chăm sóc cho Good nữa. Tôi thấy, chắc chắn sau việc này, Good nhất định sẽ bị tổn thương lắm. Cho nên..

- Em!. Em!

Can nhanh nhẩu chặt đứt câu nói của Type:

- Em là người có lỗi vì đã làm hại Good, cho nên em sẽ chăm sóc cho cậu ấy!

- Em sao? – Type đầy nghi ngờ nhìn Can.

- Đúng vậy!. Dẫu sao nhà em cũng gần nhà Good nhất, với lại em cũng quen thuộc rồi!.

Kla này giờ chưa lên tiếng, thấy Techno đang định nhổm dậy, liền chêm ngay vào:

- P"Can là tốt nhất nha!. Đúng quả thực, Em nghĩ P"Can là hợp lý nhất. Nếu chúng ta không để P"Can chăm sóc cho P"Good, em nghĩ chắc chắn anh ấy sẽ rất lo lắng!

- Đúng vậy a Kla!. Em đúng là người rất hiểu anh đó!. Kla! ui. P"Can thương em lắm đó!. Cứ vậy đi ha!

- Can! – Tin gắt lên-

- Tin!. Cậu dám ghen? Không phải tại cậu thì Good có ra nông nổi này không?. Tôi mặc kệ cậu muốn làm sao thì làm!. Tôi nhất định phải chăm sóc Good!.

.... Tin tức đến độ tái xanh cả mặt, không nói lại một lời nào, đập vào cánh cửa tới rầm một phát, sau đó, quay lưng đi ra khỏi phòng. Cả bọn đang lạnh gáy thì Can lại xua đi:

- Mặc kệ cậu ta!. Ăn lắm dấm vào rồi tiêu chảy!

Đã như vậy rồi, thì Type cũng đành đứng ra mà tuyên bố:

- Được rồi. Can. Em cũng phải bình tĩnh lại chút đi. Tình trạng của Good chẳng có gì nghiêm trọng hết, cái anh lo là tinh thần của cậu ấy thôi. Hôm nay đã trễ như vậy rồi, nên cứ để Good ở lại phòng anh,. Sáng mai rồi em qua đưa Good về lại nhà cậu ấy nha!.

- Nhưng, em muốn ở lại đây với Good?

- Tôi cũng sẽ ở lại – Techno lên tiếng.

- Có 2 đứa tôi chăm sóc là tốt rồi!

- Can: không, em muốn ở lại!

- Techno: tôi cũng không muốn về!

- Type: thôi thì để nói thẳng toẹt ra nhé: Phòng thì cũng chẳng lớn gì, 2 người mà ở lại thì 2 cái đuôi kia có chịu về không? Thôi thôi thôi. Tôi xin, hai cậu tốt nhất về sớm đi, muốn thì mai lại tới!

Type hạ lệnh tiễn khách. Tharn cũng sắp xịu với cái đóng lổm nhổm này, Lập tức đứng dậy ra mở cửa phòng. Can vùng vằng mà đi ra trước. Type kéo tay Techno lại, thì thầm:

- Nhìn Good đó mà làm gương. Tao tuyệt đối thấy thằng Kla là dạng không ra gì!

- Type, Kla... Kla là một câu bé ngoan, hoàn toàn không giống cái tên Face khốn kiếp kia đâu!

- Ờ... được rồi, được rồi! Type đưa hai tay lên đầu ra hiệu đầu hàng.

Tới khi tiễn được mấy kẻ đó ra khỏi nhà. Tharn quay sang nói với Type:

- Bạn cậu đó, Type!

- Sao cơ?

- Toàn sản phẩm lỗi!

Nói rồi, Tharn lắc đầu, quay đi, Type cứng họng, phản bác làm sao được!, đành thở dài:

- Haiz. Khổ quá mà!.

Dưới nhà,

Can nhìn thấy xe của Tín, nhưng không thềm lên xe nha!

Tín thấy Can vừa bước qua xe mình mà không tới, liền mở cửa ra, đuổi theo Can, chụp tay lại:

- Lên xe!

- Không!

- Mau!

- Không!

Can nhất định giã tay ra khỏi Tin. Tin nghiêng chặt răng lại rồi kéo Can, một đường quăng thẳng vào ghế phụ.

Can không làm sao chọi lại được sức của Tin, đành xị cái mặt ra, đôi môi dẫu lên chạm tới mũi, thở phì phò: bực bội quá mà! chắc chắn sau này ông đây đi tập Ghim, ra 16 múi luôn rồi xem có kéo được ông đây nữa không!

Tin không khởi động xe, mà quay sang hỏi:

- Thái độ như vậy là sao?

- Là sao? Con mẹ nó là sao? Còn không phải do cậu đó sao?

- Lại do tôi nữa?

- Cậu xem. Kla, anh Tharn đều là Công nhé!. Mà ai cũng nho nhã biết bao nhiêu!. Nói ra câu nào là trúng ý câu đó. Còn cái mặt cậu thì sao?. Nói ra một câu là khiến người khác tức chết một câu!

- Vậy là cậu chê tôi không đủ nho nhã?

- Lại còn hay ghen!. Tôi nói cho cậu biết!. Tôi nhất định sẽ phải tới chăm sóc Good,

- Can! Tôi muốn thương lượng với cậu:

- Không nghe!.

- Tôi sẽ mời 1 bác sĩ tâm lý tốt nhất tới để chăm sóc cho con rùa đó. Đổi lại, cậu chỉ tới thăm thôi, được không?

- Không được!

- Tôi sẽ dẫn cậu đi ăn khắp thành phố!

- Thế cũng không được!

Dám lấy đồ ăn ra để dụ mình. Nhưng hôm nay Can giận lắm luôn, kể cả bao khắp thế giới cũng không bỏ Good được nha!. Nhìn cánh tay của Tin đang đặt trên vô lăng. Trắng ngon thế kia... Thà rằng cắn cho một phát cho bỏ tức!

- Á! Buông, buông!

Tin tự dưng bị Can cắn cho một phát lên cổ tay tới rớm máu. Vừa bị giật mình vừa bị đau. Liền rút tay lại, mặt nhăn nhó:

- Can! Làm cái gì thế?

- Tôi không đánh lại cậu thì tôi cắn!. Sao nào? Có ý kiến?

- Cậu... cậu....

Đau chứ!. Vết cắn của Can sâu tới rớm máu. Tin thực sự bất lực hoàn toàn!. Rút lấy cái khăn trong túi quần, ý muốn buộc tạm vào cổ tay.

Can tự dưng thấy xót nha!. Ai da bình thường lỡ hôm thì cũng không sao, nhưng hôm nay lỡ RẮNG rồi thì cũng hơi quá.,,

Can vội vàng đỡ lấy cái khăn, đưa tay Tin lên miệng mà thổi thổi:

- Tin, có đau không? Thực.. xin lỗi nha! Phù phù...

-!!!!

- Tin, tôi băng nhẹ, sẽ băng nhẹ thôi...

Phải làm sao đây?

Sự tức giận chưa kịp nhen lên thì đã bị sự ngọt ngào che lấp hết!

Tin của chúng ta ngẩn người mà nhìn hành động trẻ con của ai đó, bất giác, chút đau trên cánh tay lại dường như không còn là đau nữa...

Can buộc xong, cẩn thận mà đặt tay của Tin xuống.

Cậu thở dài một chút, rồi nói với Tin:

- Tin. Thực ra tôi biết cậu không xấu!

- ...

- Nhưng Good là bạn thân nhất của tôi!.

- ...

- Lần này, Good bị như vậy chắc chắn sẽ rất buồn, hơn nữa, mọi thứ đều là do tôi mà ra... Nên cho dù có như thế nào... dù phải làm cậu giận.. tôi cũng nhất định chăm sóc cho Good.

- ...ừm...

- Từ ngày quen cậu, tôi không bầu bạn được với Good nữa, tôi đã nghĩ Face là một người tốt, thật lòng muốn Good được vui vẻ.. nào ngờ lại là hại cậu ấy...

-

- Tôi dù không được thông minh lắm, nhưng tình cảm của tôi dành cho cậu là thật. Tình bạn của tôi dành cho Good cũng là thật.

-

- Nếu như tôi bị đánh, Good dù không đánh lại được bọn họ, nhưng sẽ nhảy vào dù bị đánh chung cùng với tôi...

- ...

- Trước đến nay... dù cho bao nhiêu người cười chê tôi. Good cũng chưa từng cười chê tôi...

- ...

- Bọn họ nói tôi đi với cậu chẳng khác nào con ngỗng được đi với hoàng tử. Good lại nói chúng ta rất đẹp đôi.. Vậy mà... vậy mà... cậu cứ ghen...

- ...

- Còn nữa, tôi đi chơi.. hức.. với cậu... hức... bỏ bài... hức... là Good đã chép bài giùm tôi...

- Tôi... hức... tôi... tôi.. có lỗi.. với Good..

Can đã không thể kìm được, mà bắt đầu nước nở lên...

Tình bạn hay tình yêu?

Nếu là sắc ngọt của tình yêu chân thành.... xin đừng bắt nhau phải chọn lựa...

Giống như yêu một bông hoa, xin đừng cố gắng ngắt bông hoa đó mà ủ vào lòng...

Hãy để nó được tự nhiên tươi sống.. đừng đưa theo nguồn nhựa dạt dào....

Nếu có yêu hoa, hãy để cánh hoa theo hương gió tự tàn mà rụng xuống cội nguồn nơi gốc rễ... bởi cho dù có được đem trưng ở nơi tôn quý nhất, vẫn không thể nào dấu nổi niềm đau rời bỏ là cành...

Con người, không ai sống mà chỉ có duy nhất một thứ tình yêu

Cũng chẳng ai vì nó mà đem mọi nguồn cơn trên đời quẳng đi tất cả!

Tin dùng cánh tay vừa băng bó xong, ôm lấy Can đang bật khóc vào lòng:

- Can... được rồi... tôi xin lỗi.... tôi sẽ cố gắng không ghen với con rùa đó nữa, được chứ?

- Hu hu.... Tin...

- Được rồi... ngoan.. nín đi...

-

Can ôm chặt lấy Tin, tới tận khi nước mắt nước mũi dính tèm lem lên người Tin rồi. Can mới dờn khỏi bờ vai Tin:

- Như vậy, là cậu đã đồng ý tôi đến thăm Good?

- Ừm... nhưng không được ở lại qua đêm!

- Không được sao?

- *Đúng vậy! còn nữa, không được cởi trần, không được tắm chung, không được tự tay nấu đồ cho cậu ta ăn, không được ôm chặt, không được cầm tay...*

- *Con mẹ nó Tin!*

Hửm?

- *Vậy thì tôi chăm kiểu gì?*

- *Cái đó là tùy cậu!*

- *Hơ???*

Rồi như sực nhớ ra điều gì, Can vội vàng nhồm dậy:

- *Hồ sơ?*

- *Hồ sơ?*

- *Đúng rồi, Good còn để hồ sơ gốc bên chỗ tên khốn Face!*

- *Rồi sao?*

- *Cậu sẽ tới lấy về cho Good!*

- *Tại sao lại là tôi?*

- *Vì cậu chính là người yêu tôi!*

- *Nói xem, tôi sẽ có lợi ích gì?*

- *Tôi sẽ hát ru cho cậu ngủ!*

- *.....!!!!*

- *Tôi sẽ mát xa cho cậu!*

-!!!!!!

- Nếu không... thì để tôi đút cậu ăn! nha???

-!!!!!!

- Can!

- Hửm?

- Nếu như cậu hứa không làm cả ba việc đó. Tôi sẽ suy nghĩ có lên giúp con rửa đó hay không!

- A?... là vậy sao? Vậy... hôn cậu thì có thể chứ?

- Cái đó thì lúc nào cũng được!

- Vậy bây giờ?

-!

Tin kéo Can lại, đưa môi hôn lên những giọt nước mắt còn chưa kịp khô của Can...

Bên phía kia đường, có những kẻ đi qua nhìn thấy, cười khúc khích...

Khi ta yêu... chính là khi những tiếng cười của những kẻ hiếu kỳ tự khắc chỉ như một bong bóng nhỏ rơi vào dây xươg rỗng mà thôi!.

=====//=====

Giới thiệu fict 35:

Fict 34: Face Good -???

Face: TÂM CƠ HÓA TRUNG KHUYẾN CÔNG

Good: NGÂY THƠ VẤN HOÀN NGÂY THƠ THỤ

35. Tình Cờ Yêu - Chương 35: Fict 35: Facegood - Người Thứ Ba

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ĐÂY LÀ FACE MÌNH XÂY DỰNG

Fict 35: FaceGood - người thứ ba.

Ngữ cảnh fict 35: là sự tiếp nối của Fict33 và 34.

Vui lòng đọc lại từ fict 33 (nếu chưa đọc) để tránh khó hiểu.

Sau đây là cuộc phỏng vấn nhỏ:

Nếu đặt tình huống bạn bị mất toàn bộ giấy tờ quan trọng vào trong tay một kẻ khó ưa,

Bạn sẽ làm gì?

Pete khập khập hỏi À É: Ae sẽ làm gì?

- Làm gì sao?. Tới đám cho nó mấy phát rồi tính sau!

- A????

Tar ôm lấy cổ Tum: P”Tum, anh sẽ làm gì?

- Làm gì sao? Còn tùy đối tượng, nếu gặp phải kẻ điên như Keo thì tốt nhất là nên suy nghĩ kỹ một chút.

- Khạp!

Techno mặc đồ Grab bike gãi gãi đầu hỏi Kla: em sẽ làm gì?

- Làm gì sao?. Báo án, có kẻ trộm giấy tờ, việc còn lại là của hấn và cảnh sát.

- Ồ????

Nic bấu môi chĩa cái mặt về phía Bum: còn nếu là anh, anh tính làm gì?

- Làm gì sao?. Hỏi nó có thích ăn ” trứng” luộc của chính nó không?

- Sao... sao... cơ?

Nic nghe thôi mà đã thốn, lập tức lấy tay chụp lấy hai quả trứng. May quá... vẫn.. vẫn còn...

Còn Tin thì sao nhỉ?

Tâm sự của Tin,

Mấy ngày nay, Can bận chăm sóc cho Good,

Tin phải rất cố gắng kiềm chế để đóng nắp hũ dấm của mình.

Dầu sao thì cũng là Tin methanat!. Cái dòng họ này cũng đâu phải dễ trưng!. Phong độ và đẳng cấp cũng không thể nào tụt hạng nhanh như vậy... phải phong độ, phải phong độ lên!.

Nhưng mà, cứ như thế này... quả thật sớm bị tức chết!

Cứ sáng sớm là Can đã mò sang nhà Good, huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới bể. Dầu sao cũng chỉ là ” suýt” thôi chứ cũng đã bị hiếp hấn đâu?. Làm gì cứ như người bệnh nan y vậy?

Nhìn mà ngứa cả mắt!

Đã thế, mình cứ tới thăm được một lát là tên ngốc Can kia lại tìm cách đuổi mình về. Nói cái gì mà nhìn mặt mình khiến cho con rùa đó càng bệnh thêm!.

Đang ngồi đây mà trong lòng cứ như có một đám kiến đang chích vậy... Nếu mà mình không có đây là y như rằng tên ngốc sẽ nhảy lên cả giường con rùa đó mà nằm chinh ỳnh.. Lại nữa, có khi nào còn sờ mông con rùa ấy không? Liệu... liệu có nấu cháo rồi đút cho con rùa đó ăn???!!!

Và cái điều quan trọng hơn hết là mình đã hứa không được ghen!.

Nghẹn bứ trong cổ họng!

Mới có hai hôm mà Tin đã thêm được đôi viên mắt màu khói không cần qua trang điểm.

Không được!. Nhất định phải sớm tìm ra cách!

Tin ngả người ra chiếc ghế dài, nhắm mắt lại một chút....

Bống....kéo một nụ cười trên khóe môi: có cách!

Tin nhắc điện thoại, gọi tới một số máy.

Sáng hôm sau, tại nhà Good.

Kể lại một chút,

Khi Good tỉnh dậy, thì đã được mấy đứa bạn có tâm hốt đưa chở về nhà.

Nói đơn giản với gia đình Good là cậu chàng bị say rượu, bố mẹ Good cũng chỉ ngạc nhiên và cũng không hỏi thêm gì. Vì đơn giản bố mẹ Good định ninh rằng: Can thì không bao giờ nói dối a!.

Ban đầu, Good còn khá hoang mang và không thể tin nổi đó là sự thật!.

Can với P “No phải thề sống thề chết rồi tới tận khi P” Type xác nhận, Good mới thôi cái ý nghĩ rằng mình đang làm mơ!

Vì trong lòng Good, dù Face có đôi chút biến thái, có đôi chút mặt dày, có đôi chút thủ đoạn... nhưng cũng không đến mức sẽ... sẽ.. hiếp mình đi!.

Cũng là sau khi biết được đó chính là sự thật.... Good lại cứ trầm tư, cứ buồn buồn, cứ hay tựa vào cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài cổng....

Can thì cho rằng, đó chính là do Good sợ, sợ cái tên biến thái chết bầm đó sẽ tới tìm cách mà hiếp nữa.

Can giận lắm!. Can quyết định rồi, sẽ đi học võ, biết đủ các thể loại kungfu để bảo vệ cho Good. Ấy thế mà Good vẫn chưa vui.

Tin kêu không cho Can nấu cháo cho Good, nhưng đâu có cần Can mua cháo đâu?

Tin kêu không cho Can được ngồi gần Good, nhưng đâu có nói không được nằm gần?

Tin kêu không cho Can đụng tay lung tung vào người Good, nhưng cũng đâu có nói không được dùng chân!.

Thế nhưng mà... dùng chân thì làm sao mà đút cháo cho Good được a?

Thật là phiền quá!.

Chỉ có một điều may mắn, mà Can thấy được sau lần Good bị hiếp hụt này. Cái giá trị nhất nhất luôn, đó là Good không sợ Tin nữa nha!.

Tin dù tới dù không,

Can dù nhảy sexy dance trước mặt Good

Ấy thế mà Good lại không sợ Tin ghen!.

Ừm.... không còn ghen...

Có lẽ, đơn giản vì trong lòng Good bây giờ... hoàn toàn trống trải...

Như một bông lau cô đơn phất phơ trên thảo nguyên lộng gió vậy...

Ngon gió đẩy về phía nào.. cũng sẽ nương mình theo về phía ấy...

Hoàn toàn, không có nhiều cảm xúc tự chủ tồn tại...

Như một thói quen, bất giác, Good ngẩng đầu tựa vào cửa kính, nhìn tới vị trí mà kẻ mặt dày kia hàng sáng hàng tối đều đến đón:

Face... Anh thực sự....lại là kẻ tồi tệ đến thế sao?

Hai ngày qua, ngoại trừ những lúc Can quậy tung trời hoặc nói tới nước miếng văng khắp sàn nhà. Mỗi khi tai Good được nghỉ ngơi, Good lại bị chìm vào cái dòng suy nghĩ miên man ấy.

Thực sự, cảm giác ban đầu là không thể nào tin nổi...

Nhưng... sao sau khi biết... lại không thấy đau trên thân thể...

Lại không thấy nóng rát đầy những vết hôn ngân kia..

Mà cái thứ đau nhói khiến Good cảm thấy thật khó chịu... lại là trái tim của chính mình?

Good cảm thấy như một giấc mơ vậy, dù là một giấc mơ hoang đường không trọn vẹn, nhưng những cảm xúc này.. thật sự Good chưa từng một ngày trải qua...

Hoang mang, bối rối, sợ hãi, run rẩy, lo lắng....

Good không thể định nghĩa được...

Nhưng... thất vọng...thì lại thật rõ ràng!

Nực cười thật!

Trước đó mình còn tìm cách mà lẩn trốn anh ta... muốn bàn để mà cắt đứt cái đuôi suy nghĩ ấy...

Thế mà bây giờ, khi mọi người đều nhất loạt giúp mình, bằng mọi cách cũng không để Face tiếp cận mình nữa.. trong lòng... lại chẳng phải là niềm vui...

Sự khiên cưỡng có thể khiến cho tình yêu thực sự nảy nở hay không?

Có rất nhiều thứ chúng ta có thể ép buộc bản thân để thực hiện, để hoàn thành.

Nhưng cũng có rất nhiều thứ lại vô tình mà nằm ngoài tầm kiểm soát của lý trí.

Chúng ta vẫn có thể nhắm mắt lấy một người cho dù yêu hay không yêu. Chúng ta cũng có thể miễn cưỡng mà hoàn thành công việc dù thích hay không thích. Chúng ta cũng có thể cố gắng mà nhai thuộc lòng mấy công thức hóa học quá ngán ngẩm kia...

Nhưng... có ai trong số chúng ta, có thể nói với con tim mình rằng: hãy yêu người này, đừng yêu người kia. Còn hẳn....rõ biết hẳn là một tên mặt dày đểu cáng đó! Rõ biết hẳn chưa hẳn xứng với tình yêu của mình!.Ấy vậy mà không sao, không thể nào, cũng không bằng cách nào, có thể dứt ra được...

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình,nhưng lại vẫn không phải là của mình!

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình, nhưng lại luôn sẵn sàng tặng cho kẻ khác!

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình, nhưng đôi khi, lại chính là kẻ phản bội đáng thương nhất!

Tiếng nói lạnh lạnh của Can lập tức cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Good.

- Hê lô mai bét phờ ren!

Can hí hửng chạy vào phòng:

- Xem tôi mang tới cho cậu cái gì này!

Can chìa ra trước mặt Good một hộp đồ ăn thơm lừng:

- Là món mà cậu thích nhất đó nhé!. Tôi đã phải xếp hàng cả tiếng để mua kỳ bằng được cho cậu à nha!

- Can. Nói cho chính xác, là ai đã xếp hàng?

Tin bước vào theo sau, mặt cố gắng lắm mà vẫn không rặn ra được một nụ cười. Can thấy thế liền bĩu môi:

- Tôi đã nói tôi có thể xếp hàng được, nhưng.. nhưng cậu lại bảo tôi cứ ngủ đi.. nên tôi mới ngủ đó chứ!

- Đúng vậy, thế nên cậu nói cho chính xác một chút, là chính tôi đã xếp hàng mua cái thứ đó!. Còn cậu, lần quay ra ngủ nướng ở trên xe!

- Tôi... mặc kệ!. Mặc kệ!. Tóm lại là Good, ăn đi này!

Good cười cười, đỡ lấy hộp thức ăn.

Tin kéo chiếc ghế ngồi xuống rồi nói:

- Ăn xong tôi nghĩ chúng ta cần tới văn phòng luật một chút!

Good ngẩng lên:

- Tôi... cũng... cũng... không... muốn... kiện... Face.. a!

Can cũng nhảy bổ lên:

- Đúng vậy!. Gặp thì biết khai gì? Khai cháu suýt bị mất trinh cúc hoa hả?. Tin, cậu xem! Nếu có kiện thì kiện lúc nó suýt hiếp ý!. Chứ đợi tới hôm nay mấy cái vết hôn kia cũng đâu còn gì!

-!

- Còn nữa... kiện... kiện hoa cúc... vậy.. vậy.. phải vạch mông ra sao! Eo...

Tin khoanh hai tay lại, thái độ lại không hề chán ghét như mọi hôm, mà lại có phần hào hứng:

- Không phải bị mất hồ sơ gốc sao?

- Thì sao? Chứ nếu là cậu, thì cậu định làm gì?

- Làm gì sao?, vứt quách nó đi, làm bộ mới.

Can và Good há ngoác mồm:

- Vứt đi?

- Vứt... vứt.. đi?

- Đúng vậy! Tôi đã thu xếp ổn thỏa. Còn nữa. Rùa.. à... Good..Từ mai cậu có thể đến phụ việc tại văn phòng luật sư đó.

Can nhảy bổ lên, trong khi Good làm rớt cả miếng đồ ăn ra khỏi miệng:

- Sao Sao sao sao?

- Đi... làm... ư?

- Chẳng phải cậu muốn tìm việc làm thêm mùa hè sao? Đổi ý?

- A... không... không....

Can vội vàng chạy tọt ra, bám lấy tay Tin, hai tai muốn vểnh lên, chỉ thiếu duy nhất có cái đuôi vẫy vẫy là đủ để vẽ lên cảnh một chú cún nhỏ thèm xương:

- Tin.. Tin.. hỏi giùm xem còn chỗ nào không? Cho tôi một chân?

- Cậu sao?

- Đúng vậy! tôi cũng cần việc làm hè nha!

Tin khoanh tay lại, nhìn thẳng vào mặt Can, bĩ ổi mà nói:

- Việc làm thêm? Chăm sóc cái mông cậu cho tốt là đủ!

- Phụt!!!!

Khụ khụ khụ.... Good bị sặc mà ho tới đỏ hết mặt!!!

- Tin!!!!!!!!!!!!!! Cậu là đồ chết bầm!!!!!!

Can cũng biết xấu hổ chứ, mẹ kiếp! mặt cũng muốn đỏ lựng lên như gấc chín vậy!. Ai Can cũng không màng.. nhưng ít nhất cũng có mặt Good ở đây!

Nói thế chẳng khác nào cho Good biết là Can nói dối sao!.

Nói nhỏ cho các quý vị nghe chứ: trước giờ, Can vẫn chém gió với Good là Can là công đẩy nha!

Trước cửa một văn phòng,

Tin bước vào, một cô gái lập tức chạy ra dẫn lối.

Văn phòng không quá lớn, nhưng vô cùng gọn gàng và sạch sẽ. Nhìn qua đã thấy sự sắp xếp và bài trí vô cùng hoàn chỉnh nha.

Khi Tin dẫn Can và Good bước vào trong phòng, một người con trai mặc bộ Vest lịch lãm quay ra cửa. Nét chững chạc đường hoàng hiện lên thật rõ qua từng nét của khuôn mặt đầy nam tính. Khiến Can và Good đều thở phào!

ĐÂY LÀ NAM MÌNH XÂY DỰNG.

Tin hiềm khi nào chủ động làm thân, hôm nay lại nhiệt tình mà chìa tay về phía người đàn ông đó, để đáp lại, người kia cũng nở ra một nụ cười – rất có tính sát thương a!

- Chào P”Nam.

- Chào Tin!

Đại khái một hồi nói về hồ sơ, thì Tin chính thức tha Can lên xe và bỏ Good ở lại.

Trong khi Can khó hiểu vì sao vừa mới tới mà Good đã đi làm luôn hôm nay. Thì Tin vô cùng thoải mái mà mải trong lòng: cuối cùng cũng nhờ được cái gai, cảm giác thật dễ chịu...

Ngồi trên xe, Can tò mò mà hỏi:

- Sao thái độ của cậu hôm nay khác lạ quá vậy Tin? Cậu bị sốt sao?

- Làm sao?

- Cứ thấy cậu vui vẻ cười mỉm suốt thôi, không giống cậu một tý nào!

- P”Nam là bạn thừa nhỏ của tôi.

- Cậu mà cũng có bạn sao?

- P” ấy không kế nghiệp gia đình, mới tốt nghiệp đã tự thân mở một văn phòng luật riêng. Rất có chí. Không giống hầu hết mấy kẻ công tử khác.

- Cậu có vẻ rất thích anh ấy!?

- Đúng vậy!. Là một trong số ít những người mà tôi đề cao.

- Xì... lại còn đẹp trai như vậy! Làm luật sư chứ cũng đâu có phải người mẫu!

Can ăn dấm, dứt dứt mấy sợi tóc trên đầu:

- Vậy sao cậu không cặp luôn với anh ấy đi!. Xì,

Nói rồi còn tự mình mà lăm bằm lăm bằm thêm

Thấy thái độ của Can sắp vặt trụi cả mảng tóc mái rồi, Tin buồn cười nói:

- Cậu ghen cái gì? Anh ta là trai thẳng!

Can vậy mà càng khó chịu hơn:

- Trước đây thì tôi cũng thẳng nha!

Đã bứt được cái kẹ siêu dính Good ra khỏi người Can, lại được hưởng chút tư vị chua chua ngọt ngọt của dấm ủ mang tên Can này nữa.. Khỏi cần phải nói, trong lòng Tin biết bao nhiêu là đắc chí, biết bao nhiêu là vui vẻ!

Ở một nơi khác....

Đã hai ngày nay. Vết đập trên bụng Face cũng đã không còn đau nữa,

Nhưng bộ mặt u sầu thâm thẳm của Face khiến mấy đứa bạn cùng chơi tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Có một câu nói rằng: bạn hãy nói cho tôi biết, bạn của bạn là ai, tôi sẽ nói cho bạn biết, bạn là người như thế nào.

Cái này, cũng giống như là bản thân mình sao thì chơi với mấy đứa bạn cũng y y như vậy.

Face mặt dầy một tắc thì mấy đứa bạn của Face mặt dầy còn hơn vạn khối bê tông.

Chả thế mà chúng nó chẳng cần quan tâm tới chuyện trong lòng Face buồn vì cái quái gì. Chỉ biết rằng: mặt dày không được, thì mặt phải siêu dày!.

Chúng nó nghĩ ra đủ trò để câu cục bông nhỏ vào tròng: nào thì tạo ra vài cái đồ ram ma cầu huyết hoặc vài cái bầy nhơ nhỏ to to.

Trước đây, hề chuyện của chúng nó, thì Face cũng như vậy, đủ thứ khuyến khích, đủ thứ treo giải động viên tinh thần.

Ấy vậy mà lần này. Face lại không có chút hứng thú nào hết.

Mặc kệ bọn ong bò vẽ kêu ù ù bên tai,

Face ngồi bất động.

Cứ như thế.

Ngồi ngắm tới thủng cả mấy chậu hoa xinh xinh mà Good từng yêu mến.

Thằng bạn kia ngứa ngáy thò tay vào một chậu muốn xem thử cái chậu ấy làm bằng vàng hay kim cương. Liền lập tức bị ăn vụt!

- Ái nha! Lần đầu đánh bạn nha!

- Dám sờ phát nữa?

- Thôi thôi. Bỏ đi bỏ đi...

Bọn bạn, nói mỗi mồm rồi mà như đem muối rải ra biển vậy. Chán ngán mà vỗ vai:

- Thôi, đi ăn với bọn tao. Có quán này, được lắm!

Face cũng chẳng phản đối, cứ thế mà đi theo...

Quán X.

Ngồi trong một khuôn bàn nhỏ dành cho những nhóm khách ít người ở phía trong,

Nam nhìn cục bông gòn trước mắt mà cảm thán:

- Good à, em pha cà phê ngon lắm đó!

- Dạ.. dạ... cũng... tạm.. tạm...

Người con trai trước mặt với làn da bánh mật cởi chiếc vest bên ngoài vắt lên thành ghế, để lộ ra chiếc áo thun đen bên trong, từng đường cơ theo chiếc áo thun bó sát mà hiện lên. Muốn bao nhiêu nam tính, lập tức có bấy nhiêu!.

Đéo bao giờ chịu chết một mình nhé! đăng hình lên cho chúng mài mắt máu chơi!

Good lắm lắm so sánh... haiz.. Chán đời. Làn da trắng bóc của cậu dù có tắm bao nhiêu nắng thì cũng chỉ đỏ ửng lên mà thôi!

Thấy Good có vẻ dờ dẩn, Nam liền giải thích:

- Đừng nghĩ là luật sư thì lúc nào cũng phải cứng nhắc, bản thân tôi lại thuộc tuýp người khá cởi mở nha, ha ha, sao vậy?
- Dạ... dạ... vâng..!
- Gọi món thôi. Mừng ngày đầu tiên cậu tới làm việc!.
- Dạ... cũng... chỉ.. là... phụ... việc.. thôi!
- Tất cả mọi công việc dù là nhỏ nhất đều có thể giúp ích được cho cậu sau này đó!

- Vâng... Cám.. ơn... P”Nam... đã không... chê...

- Đừng khách khí như vậy... được rồi.. để xem nào....

Thức ăn được đưa ra, Nam thực sự là một người vô cùng khéo léo để có thể gợi chuyện vui vẻ. Trong một chốc lát này, Good dường như quên mất những việc đã xảy ra từ những ngày qua..

Cùng lúc đó, bàn phía ngoài, mấy đứa nhóm lên nhón nháo:

- Face, kia chẳng phải là cục bảo bối huyệt của mày sao?

- Ồ nhỉ! Kia... kia là thằng nào?

- Ồ hố, đẹp trai hơn mày đó Face!

- Chết con mẹ mày rồi Face ha ha!

Face đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của mấy thằng bạn.... Là Good... còn... kẻ đang ngồi cùng với em ấy... là ai?

=====//=====

Giới thiệu fict 36: Face Good (chốt) – Truy thê

Mình có thể gác lại nhiều việc để viết.

Nhưng riêng việc kiếm cơm thì không thể được nha - Trừ phi có ai bao nuôi tôi ^^

Bây giờ là 21h tôi mới đi ăn cơm tối, xin yêu thương, đừng đòi hỏi gì thêm – trừ phi bao nuôi tôi ^^

36. Tình Cờ Yêu - Chương 36: Fict 36 : Face Good (chốt) - Truy Thê

Face: mặt dày hóa trung khuyến công

Good: ngây ngô vẫn hoàn ngây ngô thụ

Vote chưa? Còn ment chưa?

Chưa thì biến nhóa!!!! dám ăn chùa ở dơ hã.???

Ngữ cảnh fict 36: là sự tiếp nối của fict 33+34+35

Vui lòng đọc lại từ fict 33 (nếu chưa đọc) để tránh khó hiểu.

Thức ăn được đưa ra, Nam thực sự là một người vô cùng khéo léo để có thể gợi chuyện vui vẻ. Trong một chốc lát này, Good dường như quên mất những việc đã xảy ra từ những ngày qua..

Cùng lúc đó, bàn phía ngoài, mấy đứa nhỏ lên nhón nháo:

- Face, kia chẳng phải là cục bảo bối huyệt của mày sao?

- Ồ nhỉ! Kia... kia là thằng nào?

- Ồ hớ, đẹp trai hơn mày đó Face!

- Chết con mẹ mày rồi Face ha ha!

Face đưa mắt nhìn theo hướng chỉ của mấy thằng bạn.... Là Good... còn... kẻ đang ngồi cùng với em ấy... là ai?

Face như hóa đá....

Good... đúng là Good...

Nụ cười ấy, đôi gò má bầu bĩnh ấy...

Trong một phút giây Nam nở nụ cười đưa tay đẩy ly nước về phía Good...

Face gần như không thể giữ được bình tĩnh...

Chai bia đang cầm trên tay rơi tuột xuống dưới đất:

- Xoảng!

Âm thanh khá lớn như vậy, khiến mọi người đều quay lại nhìn. Dĩ nhiên, trong đó có Good. Good vốn ngồi chềch chéo với Face, khi ngoảnh ra, lập tức nhận ra người bên kia...

- Là... P"Face...

Khi hai ánh mắt chạm nhau...Không hiểu sao trái tim Good lại nhói đau như vậy... đã mấy hôm rồi không gặp

... Good thật muốn nở một nụ cười... nhưng... anh ta lại chính là kẻ tồi tệ...

.... Không... Good lặng lẽ cúi mặt xuống.. quay về phía bàn ăn...

Đối diện với thái độ đó của Good, Face lại dường như chết lặng.. chiếu theo bản tính mặt dày của mình, đáng lý ra, Face phải xông tới đó, phải ôm lấy Good mà thể hiện cho kẻ đối diện kia biết Good là của mình... Nhưng... hoàn toàn không...

Hoàn toàn không có bất cứ một phản ứng gì khác....

Face ngồi phịch xuống ghế...

Giá như... Giá như Good có thể xông tới đây mà mắng, mà chửi, mà đánh... Chắc chắn, cảm giác của Face sẽ không tồi tệ như bây giờ...

Good miễn cưỡng mà bước ra khỏi quán...

Từng bước từng bước chân, vừa muốn đi chậm, lại vừa muốn nhanh hơn nữa...

Lướt qua nhau...

12h đêm hôm ấy.

Trước cửa nhà Good. Chiếc xe quen thuộc nhất định không chịu rời đi....

Đứng đối diện với bóng dáng quen thuộc, tâm trạng của Good lại thực sự phẳng lặng.

Không vui, không buồn, cũng không sợ hãi.

- Good, anh xin lỗi, là anh không tốt.. anh không cố ý... Good...

-

- Em sẽ tha thứ cho anh, đúng không?

-

- Hôm đó, hôm đó thực sự là do anh không tự chủ được... Good... anh xin lỗi.. anh xin lỗi...

Thái độ và gương mặt bình thản của Good khiến Face đã mấy lần đưa tay muốn chạm tới, rồi lại phải rút về...

- Good... anh xin lỗi... không phải vì anh quá yêu em sao?. anh thực sự.. anh thực sự muốn em là của anh... chỉ là một phút bốc đồng thôi.. anh không cố ý...

-

- Good... anh phải làm sao? Phải làm sao đây?... được... hay là em đánh anh đi...Anh tuyệt đối sẽ không phản kháng... được chứ?.

-

- Em nói gì đi, Good, chỉ cần em nói, nhất định anh sẽ làm... cho anh một cơ hội.. anh xin em đó Good...

- P”Face...

- Good... cuối cùng em cũng chịu mở lời... em... em sẽ tha thứ cho anh, đúng chứ?

- Đừng.. tới tìm.. em nữa....

-

- Cám ơn.. anh... vì... đã bầu bạn.. với em.. suốt.. thời gian.. qua... Nhưng.. mọi thứ.. đã là.. quá khứ...

- Good.....

- Em.. đã.. quên rồi... Quên cả chuyện... đêm.. hôm đó...

-

- Vậy... cho nên... coi như... chúng ta... chưa... từng... quen nhau...

- Good... đừng...

- Anh... về đi.... Và đừng... bao.. giờ.... Tới.. đây nữa...

Face vội vàng chụp lấy vai người đối diện, ôm chặt vào trong lòng. Good đưa tay, gỡ cánh tay của Face xuống:

- Tạm biệt.... P”Face....

Những lời nói lại như nhẹ bẫng của Good, khiến Face không thể tin nổi vào tai mình...

Còn có cách nào.... Để có thể níu giữ sao?

Cơ thể nhỏ bé đó... dần dần mà rời xa vòng tay của chính mình...

Good lặng lẽ, quay gót... bước vào trong,...

Cánh cổng dần dần khép lại... che đi bóng dáng nhỏ nhoi ấy...

Cũng như xây lên một bức tường lớn.... giữa hai người....

- Good... xin đừng..rời bỏ anh...

Good gục mặt xuống giường...

P”Face....

Đánh anh sao?.

Mắng anh sao?

Cơ hội sao?

Nếu những điều đó có thể xóa đi toàn bộ những chuyện đã xảy ra...

Nếu những điều đó có thể quay ngược lại thời điểm lúc người trao cho tôi nụ hôn nồng nàn ấy... Và đừng có những chuyện tiếp theo... đừng có mùi hương của dục vọng...Có lẽ... tôi vẫn muốn một lần mà tha thứ cho

người...

Nhưng... Thế gian lại không bao giờ có những chuyện giá như...

Cũng lại chẳng có cỗ máy thời gian nào tồn tại... Quá khứ, chính là thứ ngàn đời muốn sửa mà không sửa được... Cho dù chỉ là một giây trước thôi. Chứ đừng nói tới vụn giấy hay vụn khắc đã trôi qua....

P”Face... tại sao? Tại sao anh lại làm như vậy?

Tại sao?.....

Trong cơn mơ đêm đó...

Ôm lấy góc chăn đã ướt mùi nước mắt.

Good vẫn thì ào gọi lên:

P”Face..... Tạm biệt....

Dưới ô cửa kia... thân hình Face ướt đẫm sương đêm...

... Thật đáng sợ...

Giá như con người ta đừng bao giờ quen biết,

Để cũng đừng bao giờ chịu tổn thương,

Giá như con người ta đừng bao giờ phạm phải sai lầm

Để cũng đừng bao giờ thốt lên hai từ hối hận....

Good....

Anh thực sự... là không còn cơ hội sao...

Em.. thực sự... sẽ quên anh sao...

Good... anh sai... sai thực rồi...

Ngước đôi mắt nhìn về ô cửa còn sáng đèn...

Tâm tình của Face giờ đây lại lụi tàn chìm vào bóng tối của màn đêm...

Quá khứ....

Đã từng say đắm

Đã từng điên dại

Hiện tại....

Lướt qua vai nhau

Thành người xa lạ...

Tương lai.....

Đường chỉ tay nói lên số phận của mỗi người.

Nhưng các bạn đừng quên rằng, đường chỉ tay, lại nằm trong chính bàn tay của chúng ta.

Nên như thế nào, sẽ như thế nào.

Là do chính chúng ta tự quyết định.

Đã là nửa tháng trôi qua...

Những gì tưởng chừng như quên đi, lại như chưa quên đi

Những việc tưởng như đã là quá khứ, lại chưa từng là quá khứ...

Tại văn phòng.

Nam nổi tiếng là một người luôn giữ nét điềm tĩnh ôn hòa và cởi mở.

Vậy mà hôm nay, khi Good theo thông lệ bước tới đặt một tách cafe lên bàn, lại thấy đôi mày nam tính nhíu chặt tới muốn dính cả vào nhau. Good rụt rè hỏi:

- Sếp.. có... án.. khó.. sao?

Nam thấy Good, cũng miễn cưỡng mà nở một nụ cười:

- Còn hơn cả án khó nữa!

- Em... em.. có thể... biết... không?

Lại nói, ban đầu cả văn phòng cứ thấy cậu là lại cười.

Thực ra, nghe rằng nhếch mép là cười thôi. Nhưng Good hiểu cả đấy nha!

Có người cười Good vì sao đôi má của cậu cứ bầu bĩnh hồng hồng giống như con gái vậy...

Có người cười Good vì sao lúc nào cũng chậm chậm chậm khiến họ cũng bị chậm lây a...

Còn đối với Nam, Nam rất thiện cảm với con người này. Good tuy chậm một chút, nhưng ở văn phòng luật không cần sự nhanh nhẹn thừa thãi. Good luôn tới sớm, làm việc rất gọn gàng và cẩn thận. Dù chỉ là những việc phụ như sắp xếp hồ sơ, pha cafe, Photo giấy tờ cho mọi người, dọn dẹp một chút. Nhưng hề việc gì giao cho cậu, cậu đều cố gắng hoàn thành.

Chưa tính, bề ngoài rất đáng yêu a. Nam còn đang muốn giới thiệu cô em trời đánh của mình cho cậu nữa.

Nghĩ tới như vậy, Nam cũng liền đem tâm sự gần đây của mình nói ra:

- Mấy hôm nay, anh dính phải vận xui quá!

- Sao... ạ...

- Có một người không hiểu sao lại cứ đòi vào đây làm ạ.

- Vậy.. năng.. lực.. không tốt... sao?

- Vậy mới thực là khó hiểu! bằng cấp của cậu ta rất - rất hoàn hảo luôn. Nhưng cậu ta học về kinh doanh. Ở đây lại không thiếu kế toán!. Anh đã từ chối tới chục lần rồi mà ngày nào cậu ta cũng gọi tới. Anh thậm chí cũng đã gặp mặt để mà khuyên rồi mà cậu ta nhất định không nghe!. Em biết không Good, với bằng cấp và trình độ ngoại ngữ của cậu ta. Nói ra anh cũng chưa chắc đã bì được. Vậy mà lại muốn tới đây làm một nhân viên quèn.

Nói rồi Nam đưa tay lên, xoa mi tâm. Làm luật sư bao nhiêu năm nay, chỉ thấy người ta tranh giành mà đạp nhau xuống, chứ chưa từng thấy một người đang chạy bằng bằng trên đường mà tự dừng chống hai tay xuống đất bò từng bước!.

- Có người... lạ... như... vậy... sao?

Nam lắc đầu:

- Anh cũng chịu chết. Ban đầu anh còn tưởng cậu ta có vấn đề về tâm lý. Đến khi tra hồ sơ thì rõ ràng là không phải.

- Vậy.. rồi.. anh.. tính sao?

- Còn tính sao được nữa. Mỗi một ngày cậu ta đều gọi tới nhiều tới mức anh không làm gì được luôn!. Anh đã chặn số rồi cậu ta lại lấy số khác gọi. Thôi thì cứ để cho cậu ta tới!.

- Ồ.. vậy rồi... khi nào.. tới?

- Chiều nay!

Bước ra khỏi cửa phòng.

Good chau môi lên một chút. Cảm thán: Haiz... người tính cách lạ lùng Good cũng đã gặp qua nhiều rồi nha. Tin đáng sợ nè, Can tưng tưng nè, P”No ngơ ngơ này...

Nhưng lạ tới như vậy.. thì thật khó hiểu....

Buổi trưa hôm đó,

Người nhân viên mới vào làm lập cập tưởng như lỡ tai bị hỏng, hỏi lại:

- Sao.. sao.. ạ?

- Nhanh, vào kia, thay quần áo ra. Trễ bây giờ!

- Nhưng mà...

- Lắm mồm quá!. Chiều nay mang thêm mấy bộ quần áo cũ cũ một chút tới đây. Còn nữa, chìa khóa xe máy đâu?

- O...

Sau khi cậu Sếp trẻ đẹp trai đi mất hút. Người nhân viên này cũng không hiểu vì lý do gì mà tự nhiên bị gọi vào phòng, còn bị bắt đổi bộ quần áo cũ của mình nữa.

Quần áo của Sếp thì đẹp thật, nhưng mà thể này mà ra vác cây có phải.. có hơi chút lãng phí không?

Good đang loay hoay xếp lại mấy tấm ảnh vụ án gần đây.. Mặt mày xanh lét nhúu chặt:

- Khiếp quá...

Đây là vụ án tai nạn.. ảnh chụp hiện trường toàn là máu...Good đi tiểu hết hai lần rồi mới dám vào để xếp lại cho đúng thứ tự.

Hổng lẽ sau này mấy vụ này, phải đóng bĩm xong mới dám làm quá!

Đúng lúc ấy,

- Xin cho hỏi, P”Nam có ở đây không ạ?

- Ôi đẹp trai thế!

- Đạo này văn phòng mình có duyên hút dai ghê gồm à nha!

Thân ảnh vừa bước vào, đã khiến mấy cô nàng ngồi cạnh cửa muốn phi tới. Tiếng xôn xao làm Good tạm thời quên đi mấy tấm ảnh ở trên tay, cũng ngoái ra:

- Shi...t.....!

- kia.... Kia.... Kia.... Kia.... Face... face...

Trong khi Good còn ngáo ngơ, thân ảnh đó liền lập tức tiến tới, khẽ lướt qua những tấm ảnh toàn máu me lại chẳng hề hấn gì, khẽ mỉm cười:

- Chào em. Ảnh đẹp đấy!.

- Đẹp... đẹp... sao???

Rồi. Xong.

Phải đến khi P”Nam chính thức kêu Good dọn lấy một chỗ ngồi trong văn phòng, Good mới chính thức xác nhận được rằng:

- Cái kẻ điên rồ mà P”Nam nhắc tới đó, chính là Face!

Trong lòng... tự dưng... lại có chút... hồi hộp...

Cảm giác này là gì kia chứ?. Trái tim hư hỏng lại cứ lộp bộp mà nhảy... Khi Face đối với P”Nam mà nói:

- Em thấy chỗ này vẫn còn rộng, em muốn ngồi ở đây.

- Ở đây sao?

- Đúng vậy!. Chính là ở đây. Bên cạnh ” đồng nghiệp” này.

- Ủm.. được rồi, tùy cậu. Tôi còn có chút việc.

Nam thấy Good như người mất hồn, Nam liền gọi:

- Good!?

- Dạ?

- Sao cứ ngây người ra vậy?. Đây là Face, từ hôm nay sẽ bắt đầu làm ở đây. Hai cậu làm quen với nhau nhé!.

Khi bóng Nam đã khuất theo bóng chiếc xe.

Good bối rối tới mức không biết phải làm gì hơn, cứ xếp lên xếp xuống mấy chồng ảnh trước mặt:

- Tại sao... anh... lại... tới đây?

Face ngồi xuống bên cạnh Good, bắt đầu sắp xếp một chút đồ của bản thân lên bàn. Sau đó ra vẻ âu sầu mà đáp”

- Còn không phải do em sao?

- Do... do... tôi?

- Haiz, anh cũng không muốn kể đâu. Nhưng.. vì anh nhớ em quá, làm việc mất tập trung. Bị sảy mất mấy hợp đồng của công ty, nên bị đuổi việc rồi!

- Bị.. đuổi việc.. sao?

Good ngạc nhiên tới độ tròn mắt... Nom đúng là quần áo Face cũ hủ, nhìn bộ dáng cũng lếch thếch hơn.. Mà.. vừa rồi còn thấy đi xe máy tới, chứ cũng không còn được đi xe hơi xịn nữa nha!. Good hơi hơi cụp mắt xuống:

- Vậy... vậy chứ.. sao.. lại xin việc.. ở đây?

- Good, anh đã nói rồi mà, anh rất nhớ em. Nếu không gặp được em, thì làm ở đâu rồi anh cũng bị đuổi mất thôi!

- Nhưng.. nhưng..

- Anh hứa. sẽ không chạm tới một sợi tóc của em, nếu chưa được em cho phép..

- Nhưng...

- Còn nữa, anh muốn chân chân chính chính dùng thực lực của mình, mà theo đuổi em..

- Theo.. đuổi?

- Đúng vậy. Good. Dù cho anh không thể quay ngược lại được thời gian, dù cho anh không thể biện minh được cho hành động đêm hôm đó. Nhưng, anh có thể thay đổi. Vì em.

-

Kể từ ngày đó.

Quả thật là Face không bao giờ tự ý chạm vào Good nữa. Nếu có vô tình lấy hồ sơ mà chạm phải tay Good một chút. Face cũng sẽ xin lỗi.

Good mỗi ngày nhìn thấy Face đi làm trên chiếc xe cà tàng và mấy bộ quần áo nhàu nát, thực thương tâm.

Cậu còn nhân lúc đem café cho mấy chị kế toán, mà dòm trộm bảng lương của Face. Thấp quá!. Không hiểu sao, P”Nam lại trả lương cho Face thấp đến như vậy a!.

Thật sự.. có chút thương xót mà!

Dẫu gì.. cũng là tại mình là P”Face mất việc..

Face vừa đi lo ít hồ sơ về, thấy Good nhắm mắt lim dim ngủ ra sau ghế, lại tưởng là Good đang ngủ, thấy máy lạnh để nhiệt độ khá thấp. Face liền cởi chiếc áo khoác ngoài, choàng lên người Good.

- A...

Good đang mơ màng suy nghĩ, bị chút ẩm áp từ hơi áo khoác choàng phủ lên người, khẽ giật mình,. Cả hai nhìn nhau. Bối rối...

Phút giây đó, hai gương mặt chỉ cách nhau chưa tới một gang tay...

Cảnh xuân này có thể khiến hai trái tim lập tức nở hoa nếu như không có một giọng heo nái ở đâu vang

lên tru tréo:

- Mẹ cái lũ chóa này!!!!!!!!!!

- Thằng chủ đầu!!!!!!!. Gọi hồn nó về đây cho bà!!!!!!!!!!

Người đàn bà trung niên mặt thì cũng không đến nỗi nhưng cái mồm thì vô cùng man rợ, liên tục chửi bới những tiếng vô cùng khó nghe.

Cô bé tiếp tân vội vàng chạy ra, nhưng không sao cản được bà cô kia:

- P”Nam hiện tại không có đây, xin bà bình tĩnh một chút!

- Ái dà? Trốn? để tao xem trốn đến đâu? Không đòi được chồng về cho bà! Bà bắt luôn cả thằng Sếp mày về hầu hạ!

- P”Nam thực sự không có đây. Chị thấy em,có được hay không?

Người đàn bà nhìn thấy Face bước tới..nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Bỗng nhiên thu lại cái mồm heo nái. Lập tức xà dẹo bám lấy tay Face:

- Được nha!

- Vậy... mời chị vào trong này nói chuyện...

Chẳng biết hai người nói chuyện gì,

Nhưng, Good là Good không thích rồi đấy!. Không thích kể từ khi người đàn bà kia tự tiện mà khoác vào tay Face, không thích cho tới khi Face đích thân tiễn người đàn bà kia về, lại còn cười nữa.Xấu chết.

Một chút ý tứ của Good. Làm sao qua nổi đôi mắt đầy thủ đoạn của Face.

Còn chưa hết nha.

Cũng chỉ là tiếp một cái bà khách hàng. Có cái gì mà để P”Nam khen lấy khen để. Nói rằng vụ đó khá là khó vì tính tình thân chủ không được ổn định lắm. Cái gì mà không ổn định. Thấy trai đẹp là tưng tưng. Rõ là bệnh thần kinh!.

Thế mà còn chưa hết nha.

Mấy hôm nay rồi, P”Nam cứ gọi Face vào phòng riêng bàn chuyện suốt thôi.

Hai người có vẻ hợp ý nhau lắm. Nhiều lần mình bưng café vào. Khi thì thấy cười nói rôm rả. Khi lại thấy cả hai cùng trầm tư nghiền cứu một vụ nào đó.

Thực không vừa mắt!.

P”Nam chẳng phải nói hấn có vấn đề về tâm lý sao?. Sao tự nhiên hấn mới tới làm có gần hai tháng mà đã đổi ý vậy? Sao tự dưng lại thân nhau quá vậy?. Suốt ngày khen hấn giỏi!.

Nhưng mà công nhận.. hấn giỏi thật nga!

Nghe mấy chị trong văn phòng nói, từ ngày có hấn vào, mấy vụ gần đây suôn sẻ hẳn ra.

Còn nghe nói, tuy hấn không chuyên ngành pháp luật, nhưng lách luật sao lại siêu như vậy a?.

Chả thế mà hôm nay, thắng được vụ kiện lớn. Hấn cũng không thiếu công lao.

P”Nam rất vui vẻ, cười tới nở hoa khắp mặt, bèn mời cả văn phòng đi ăn.

Trong nhà hàng.

Hôm nay là ăn lẩu băng chuyền nha.

Lâu lắm rồi Good mới được đi ăn đó. Là Buffet đó!

Can với Good là khoái cái này nhất nà!

Ăn vì vụ thoải mái tới sập tiệm mới thôi đó!

Trả tiền có một lần và ăn cứ gọi là no căng nha!

Nhưng.. hôm nay Buffet có vị chua...

Mấy cô gái trong văn phòng cứ quây chặt lấy hắn.

Cũng có cái gì đẹp đâu...

Gương mặt thật thiếu đánh!.

Còn nữa... cái chị kế toán kia... làm gì lại bám vào tay hắn rồi...

P”Nam vừa bước tới. Dẫn theo một cô gái vô cùng xinh đẹp. Tay vòng qua eo người con gái mà giới thiệu:

- Giới thiệu với mọi người, đây là Miss. Bạn gái của tôi.

- Oa!!!!!! Nha nha.

- Sếp dấu kỹ quá nha!

Cả bọn con gái ồ lên.

Good chẳng quan tâm Chị Mít đó có đẹp cỡ nào.

Chỉ không hiểu vì sao mà mấy người con gái xung quanh Face lại cứ như không có xương thể kia?

Bình thường các chị ấy mà cãi nhau, chẳng hăng hái như boxing vậy. Vậy mà bây giờ cứ cà dè, cà dè..

Good túm lấy cái chai rượu vừa chạy qua trước mặt mình.

Mở nắp.. tu một hơi..

Mẹ kiếp... cay.. cay quá... khụ khụ...

Thấy Good ho sặc sụa. Mấy bà chị kia lại còn chêm vào:

- Ý, cậu bé, đó là rượu đó, không phải nước ép trái cây đâu...

Face lập tức đứng dậy, nhờ P”Nam xích qua rồi kéo cái ghế ngồi lại gần Good:

- Em có sao không?

Face rót một ly nước, để kê lên miệng của Good. Good bèn gạt tay ra:

- Không... không cần..

Sau đó, nhắm mắt nhắm mũi, tu một hơi nữa...

Quá con mẹ nó thoải mái rồi....

Phê....

Chỉ một lát, Good đã bị hơi rượu đốt cho lử đử muốn ói.

Face thuận thế, dìu Good vào trong nhà vệ sinh.

Good ói tới xanh hết cả mặt.

Gần như muốn xỉu luôn..

Mệt.. mệt.. quá... hai chân Good không đứng vững...

Nhìn cục bông mềm mại nhúng dấm đang say mềm

Thực sự là rèn sức chịu đựng mà!

Face cố gắng liêm liếm lấy đôi môi khô khốc, nuốt vào trong lòng một chuỗi thềm thường.

Thực là... không dám giở trò nữa!

Cái cảnh trắng đêm không ngủ nổi,

Đau khổ tới từng tế bào khi Good quay lưng khuất sau cánh cổng đêm ấy...

Face không dám thử nữa, cũng không dám liều nữa...

Cố gắng chịu đựng. Dòng máu ngược từ chỗ nào đó lên lại não

Niệm chú 1001 lần để kiềm chế... không được ăn, không được ăn, không được ăn, không được ăn!!!!!!!!!

Face lập tức đi rửa mặt.

Sau đó, dìu Good tới chào sơ mọi người rồi gọi cho tài xế.

Trên xe,

Người tài xế đã theo Face lâu lắm rồi, cũng chẳng còn phân biệt là bạn bè hay người làm nữa, bèn hỏi:

- Sếp, vì cậu ta mà sếp thành cái gì rồi?

- Cậu mau lái xe đi,

- Tôi thật không hiểu đó!. Để cho ông bà chủ biết sếp tới đó làm nhân viên chắc chắn ông bà tức chết!

- Cậu thì biết cái gì?

- Vâng vâng, tôi không biết cái gì. Ban ngày cậu đi làm ở cái văn phòng đó, ban đêm về làm việc của công ty, hôm nào cũng thâu đêm. Cậu sút bao nhiêu ký rồi?

- Được rồi, được rồi..

Chẳng muốn tranh cãi thêm, Face giờ đây chỉ một mực lo cho cục bông mềm đang ngã trên vai mình mà ngủ say sưa...

- Face.. anh là... đồ tồi....

- Hửm?

Nghe thấy tiếng nói nhỏ của cục bông, Face khẽ cúi xuống một chút:

- Anh.. anh.. nói.. ợ.. theo.. đuổi.. tôi...

-

- Ờ... mà... gái... gái.. bu... anh... lại... không...

- ...

- Anh...

Đôi môi mềm nhiễm một tầng men nhỏ, đỏ mọng...

Face thì thầm:

- Good. Là anh đang theo đuổi em...

- Đúng.. đuổi.. đuổi.. a..

- Vậy.. anh hôn em một cái, được không?

- Ừm.. hôn...hôn...

Face khẽ kéo người Good lại.

Đặt xuống một nụ hôn...

Mềm quá...

Tham lam mà mút lấy từng cánh hoa kia...

Không muốn buông ra, một chút nào....

Người tài xế chép miệng một phát.

Kể say thì không buồn ới.

Mà kể xem hôn nhau lai vờ trym này, sắp muốn ới đầy xe rồi.

Đúng là con mẹ nó trên đời lại có ngày, thấy Sếp của mình đi xin phép để được hôn một cái!.

Lắc đầu. Quay gọng kính xe.

Chuyện nhà Căng Tin.

- Tin, tôi nói cậu nghe. Tôi không yên tâm một tý nào. Đạo này Good lại chơi chung với cái thằng cha Face đó rồi.

- Rồi sao?

- Còn sao nữa? Tôi phản đối!.

-

- Cậu nói nhìn đã biết tên đó giàu, tôi đã nói mà Good cứ không tin!. Tôi tức lắm, tôi quyết tâm phải đi tìm chính nghĩa!.

Tin lắc đầu, chẳng buồn trả lời. Can vẫn không chịu thôi, liền năn nỉ:

- Tin, cậu thông minh như vậy, có cách nào để Good nhận rõ bộ mặt thật của tên Face đó không?

- Cầu tình tôi?

- Được rồi, được rồi, là tôi cầu tình cậu!

- Sao tôi chưa thấy được thiện chí của cậu?

Can lâu lâu:

- Muốn hôn thì nói đại ra đi, còn thiện với chả chí!

Nói rồi, ghé mặt Tin mà làm cái chóc. Tin nói: lại quên sao.. hôn mà không có....Ừm...

Can nhảy bổ lên người Tin... hôn dúm dụi lên miệng Tin khiến Tin nhăn như ăn ớt:

- Buông, buông. Hôn cái kiểu gì vậy?

- Sao bảo thích có lưỡi mà? Ông liếm cho nhãi đầy mặt luôn!

-!!!! Thôi thôi. Được rồi được rồi!!!Tôi sợ cậu quá!

- Thế giờ sao?

- Nói cho cậu nghe, quần áo và xe cộ là các thứ hàng ngày cần trưng ra,lại đơn giản, thật dễ làm giả. Nhưng một người bận rộn thường không có thói quen sống ở nhiều chỗ khác nhau. Cho nên. Ngay bây giờ, nhắn cho con rùa đó hãy nói với tên Face kia. Lập tức dẫn tới chỗ hắn ở.

- Ồ!!!

Can gặt gù. Thế là Good nhận được một cái tin.

Tâm sự của Good.

Mấy ngày nay,

Tâm tình của Good vui hơn hẳn nha.

Cũng không biết vì thời tiết mấy hôm nay đẹp.

Hay là vì sao ta?

Không có lẽ là vì, Face dạo này không để các cô gái chạm vào người nữa.

Dần dần, mình cũng không còn ghét Face một chút nào.

Mình cũng bắt đầu đồng ý cho Face chạm lên tóc mình....

Hôm trước, mình bị dao dọc giấy xén vô tay, chảy máu, chỉ có thể thôi mà Face vút cả đồng hồ sơ đang gấp mà bằng bó giúp mình.

Lại nữa, có một hôm trời mưa to lắm, Face đã che ô cho mình suốt cho tới khi mình bắt được xe bus để về nhà nha.

Còn nhiều, nhiều lắm.

Face đã tới cửa hàng ngày xưa hai đứa từng làm chung, mua về cho mình chậu cây mà mình thích nhất này

Đêm hôm ấy, mình ăn phải đồ lạ bị dị ứng, bố mẹ thì đi công tác mất. Face đã ở bên cạnh mình cả đêm ở bệnh viện nha.

Thực sự.. thì Face cũng không có quá xấu đâu!

Nhưng có vẻ, dạo này Face gầy đi nhiều., Face nói, còn lo chuyện gia đình nữa, thế cho nên hôm nay. Sau khi nhận được tin nhắn của Can. Mình bèn tới xin phép P“Nam cho mình và P”Face nghỉ.

Mình thực sự, muốn cho anh ấy một bất ngờ nha!

Mình muốn tới chỗ anh ở, và nấu một bữa thật ngon!.

Dẫu sao thì.. thì... anh ấy cũng là người đang theo đuổi mình mà...

Vừa thấy bóng xe máy quen thuộc, Good nhảy ra:

- P”Face!

- Chào em, Good, đêm qua ngủ ngon chứ?

- Anh.... xem, có gì... nè?

Face vui vẻ mà gỡ mũ bảo hiểm ra, lại nhìn trên hai tay Good mấy túi đồ linh kính.

- Ồ, có gì vậy?

- Em... muốn.. nấu... cho anh...

- Nấu cho anh sao?

Face có vẻ hơi ngạc nhiên:

- Ở văn phòng sao mà nấu được a?

- Em...đã.. xin phép.. P”Nam rồi... Về phòng.. anh..nấu.. a

- Phòng anh?

- Đúng a...

- Khi nào?

- Bây... giờ...

- Bây giờ?

Khóe miệng khẽ gật. Face cũng chưa từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như thế này...

Thực sự luống cuống:

- Hay là để trưa đi?

- Không... không.. được!

- Sao vậy?

- Can.. Can nói.. phải bắt ngờ... nha! Đi liền... nha!

- Nhưng...

Không để cho Face nói hết câu, Cục bông nhỏ của chúng ta đã leo lên xe ngồi.

Toi rồi...toi rồi.

- Sao.. sao.. vậy..

- À.. ờ....

- Em... nấu... ngon.. không.. dở đâu...

- Ừ ngon, anh biết mà....

Chưa bao giờ Face thấy cái yên xe lại gây nóng mông như lúc này. Tính kể, tính kể mau.

Không thể nào đem Good tới căn biệt thự đó rồi nói đó là nhà của một kẻ nghèo tới suýt vô gia cư được!

Được rồi,... đã thế thì cũng phải liều thôi!

Mắm tính một lúc...

Xe một mạch mà đổi hướng.

Người tài xế dạo này do sắp suốt ngày đi xe máy mà rãnh tới mức ngủ trương bụng lên.

Nhân tiện, còn đem vài cô em xinh đẹp về ấp đêm qua,

Thế nên phải tới khi Face gọi tới khàn cả giọng, mới vác nguyên cái bụng phệ và cái quần đùi gấp ngắn gấp dài ra mở cửa.

- A? Sếp? sao lại..

- Sếp cái con khỉ., tôi có để quên chìa khóa thôi mà gọi tới khàn cả giọng.

- Chìa khóa?

Rồi mặc kệ kẻ tội nghiệp kia còn gãi đầu, gãi tai. Face liền đỡ lấy túi đồ trên tay Good, niềm nở:

- Vào đi, vào đi Good.

- Vâng..

Good khê đánh giá một chút:

Đúng thật sự chẳng phải là khu cao cấp gì!

Một lần nữa, Good dám khẳng định: Lời của Tin, thực không đáng tin!

Trong khi Good đang tìm chỗ để ngồi xuống, thì Face cũng đã kịp bắt thằng bạn mặc tạm cái áo rồi tổng cổ nó ra ngoài ” đi ăn sáng”.

Kể tội nghiệp kia tự nhiên vừa ngủ dậy, mặc độc có cái quần đùi với cái áo ba lỗ còn chưa kịp đánh răng rửa mặt gì đã bị chiếm nhà rồi cho ra ngoài đường. Nhưng ai bảo, đó là sếp mà.

Chỉ có điều chắc phải đi ăn sáng tới sáng mai quá!

Lắc đầu. Bỏ đi

Suýt thì chết!

Cũng may là nhớ ra là thằng bạn tài xế của mình đang sửa nhà, nên thuê ra đây ở tạm một thời gian.

Hôm trước nó có nói qua địa chỉ. May là cái đầu thông minh này còn nhớ ra được...

Vừa ăn xong mấy món mà Good nấu,

Face vội vàng tìm cách nhổ Good đi khỏi ngay, nếu không, chưa chắc là xong chuyện.

Tối tận khi cả hai đã ngồi canh một bờ sông nhỏ.

Face mới thở phào được!

Face ơi là Face!

Face của ngày hôm qua đâu rồi?

Sao tự dưng thấy mình tội nghiệp quá mà, lại vì một chuyện như thế mà lo tới tim cũng muốn rơi ra ngoài.!

Thấy Face vã hết cả mồ hôi. Good liền đưa tay lên, lau lấy:

- P”Face, anh.... nóng sao?

- Ờ... ờ... nóng, nóng...

- P”Face...

Good bỗng dừng hơi cúi mặt xuống, hai bàn tay vân vê vào nhau:

- Thật ra... em....chuyện.. ngày xưa.. em... đã.. tha thứ...

- Sao cơ? Em nói thật sao?

- Đúng.. vậy.. hôm nay.. em tới... nhà.. anh cứ... lo lắng...luống cuống... tới.. vã mồ...hôi...Có phải... phải...

- À, ờ... Ờ..! Đúng đúng... là do ở bên cạnh em, anh sợ mình không kiềm chế được!. Anh sợ em hiểu lầm, anh sợ em nghĩ anh sẽ có ý đồ xấu...

- Thật.. ra... em.. không còn.. sợ anh... nữa...

-

- Anh.. vẫn còn... theo... đuổi.. em... chứ?

Thính đã thả tới mồm rồi còn không đớp mồi thì có mà hàng hồng!

Trong lòng Face đã sướng tới muốn bắn pháo hoa luôn rồi chứ còn gì nữa.

Thế cho nên, lập tức mà đưa tay đỡ lấy cằm Good:

- Good, em... sẽ cho anh một cơ hội chứ?

- Ừm...

Face kéo Good lại tựa lên vai mình....

Cẩn thận mà kẹp hai chân lại với nhau...

Nếu để Good biết, chỉ vì một tiếng ừm nhỏ của cục bông, mà thằng em nhỏ đã dựng lên biểu tình....

Có lẽ...

À mà thôi.. dù tôi có là kẻ mặt dày đi, dù tôi có bao nhiêu là tâm cơ,

Thì cũng không muốn sống lại cái khoảng thời gian bị Good quay lưng kia nữa đâu...

Sợ lắm...

Đúng vậy,

Đôi khi dùng bao nhiêu thủ đoạn, lại không có được thứ mà mình mong muốn..

Thế mà, chân thành một chút. Niềm vui tới khi nào, chính chúng ta còn không biết nữa....

*****//*****

hết fict 36.

fict 37 sẽ test cho KlaTechno hoặc Bumnic.

37. Tình Cờ Yêu - Chương 37: Fict 37-bumnic (h)- Người Quân Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 37: BumNic (tỷ lệ H 75% chap)_ người quân tử.

Cần nhắc trước khi đọc.

CMT NHIỆT TÌNH GIÚP TUI NHA.

Hiện mình có việc gia đình nên đang ở ngoài bắc. Mình không mang cái lap nào về được do trong sài gòn đồng nghiệp 1 số cái phải sử dụng trên lap của mình. Do đó fict 37 này mình viết hoàn toàn trên ipad

Thời gian lâu hơn nhiều và không tránh khỏi sai sót, chúc cả nhà tuần mới nhiều niềm vui nha. c

ngữ cảnh fict 37: vui lòng đọc lại các chap về Bum Nic trước khi nhảy hố 37 nhé các bạn.

trong fict này Bum và Nic đang ở trong giai đoạn đầu của tình yêu.

Bum: bá đạo vô sỉ đội lốt trí thức công

Nic: tạc mao ăn nhiều xấu tính thụ

- Bum! Buông buông buông. Gãy tay tôi luôn rồi!
- Còn không phải do em cứ bện chụp hình ôm ấp hoài với mấy cô bé đó?
- Bum. Con mẹ anh nói có lý chút. Đó là ảnh kỷ yếu a!
- Tôi không quan tâm cái gì là kỷ yếu. Đụng chạm là không được!
- Bà nội anh! vậy ai còn khiến anh chường mặt tới nơi này?
- Cái đó phải hỏi lại xem vì sao bản tính em lại thối đến thế. Hở ra là đong gái.
- Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi đong gái?
- Con Trym!
- Sao??????
- Mau. Lên xe!.
- ái!

Nic bị Bum dúi thẳng vào ghế phụ. Trong lòng vô cùng hậm hực. Cái tên Bum chết tiệt này quả thật như âm hồn bất tán. Lúc cần thì chẳng thấy đâu. Lúc không cần lại cứ hiện hồn về ám. Cứ hôm nào cậu có chút chửi chưởi là y như rằng hấn không tiện thể ghé ngang thì vô tình đi qua. Thật tức chết. Con gái giờ bầu quanh cậu ít hấn. Số cậu sao mà xui xẻo quá vậy chứ.

Lại nói, hôm nọ có cô bé hỏi cậu cung sao gì?.

Sao gì?

Nghĩ tới cái bộ mặt vừa nhây lì vừa đáng ghét đó. Cậu phang luôn: sao quả tạ chứ còn sao gì!

Thế là từ hôm ấy.Nic phong độ vì lơ đãng trả lời sai có một câu mà bị bao fan gờ quay mặt. Nhìn sang cái bộ mặt nhơn nhơn bên ghế lái. Nic nghiêng răng kèn kẹt. Tất cả là tại hấn!!

Tâm sự của Bum

Sau lần đầu và một số lần sau đó. Nic bị thương...khụ... ở chỗ ấy ~.~

Bum cũng không hiểu sao. Cứ thấy mỗi một chút trên cơ thể Nic. Là Bum lại không thể kiềm chế nổi. Thực sự... rất gợi tình. Hoặc giả là do Bum tự thấy thế???

Hoặc cũng có thể do cái miệng xấu xa của Nic đi. Cứ hay đúng lúc Bum muốn kìm thì lại buống bình khiến Bum thực sự muốn phạt thêm!.

Lại nói cái hôm valentine. Thấy người Nic toàn tim dán không hở một tý nào. Có đứa bạn chơi đùa dán cả mấy cái tim lên hông Nic. Đã thế cu cậu còn không biết lỗi mà rằng: hông có mấy bạn bè mới ghen tỵ. Đáng có chữ S chúng nó mới ngưỡng mộ nha!!!!

Cái miệng thật đáng đánh!.

Kết quả Bum quát cho Nic 1 trận tới bờ đến mức phải nghỉ học 1 tuần

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy.

Nic bị thương tới phát sốt. Bum phải mời bác sĩ chuyên khoa giỏi tới tận nơi và mua gần hết cả 1 shop đồ,. Nic mới nguôi ngoai.

Chuyện cũng không đơn giản như vậy.

Bum sau lần đó bị Nic néo lấy hai tai bắt phạt ăn chay 3 tháng!

3 tháng??? Con mẹ nó!, 3 tháng là bao nhiêu ngày cơ chứ!

Ăn quen mồm rồi. Giờ lại bảo cai. Khó hơn cả lên trời.

Bum lại không muốn xài hàng tạm. Nếu Nic mà phát hiện ra. Chia tay là điều không tránh khỏi. Bum tuy tự nhận mình có hơi hơi xấu xa bỉ ổi. Nhưng mà mất Nic chính là điều không thể a!

Quay tay thì quay tay. Nhưng gần 2 tháng rồi mà cứ quay tay hoài có vẻ cũng không ổn lắm. Hôm qua. Nic mặc một chiếc áo sơ mi rộng cổ. Hề cúi xuống là thôi rồi. Cứ phải gọi là nhìn xuyên tới rốn.

Thật ra. Đàn ông thì việc cởi trần cũng là quá bình thường đi. Nhưng không hiểu sao đối với cơ thể của Nic chỉ mới thấy nửa thân trên, Bum đã nuốt tới đầy một bụng nước bọt.

Bum vận dụng hết trí thông minh của một chú cáo đường xuân.

Suy nghĩ hết cả một tối.

Làm sao để được ăn??????

Làm sao để được ăn??????

Mà còn phải là ăn ngon!!!!

Thế rồi chẳng hiểu tưởng tượng ra được cảnh xuân gì. Mà bỗng dưng mặt Bum cười tít như trúng độc đắc rồi nhấc điện thoại. Phân phó mấy tên lính tới.

- Ha ha. Okey!. Nic. Em nhất định không từ chối.

Chỉ tội cho mấy thằng lính không rõ vì sao nửa đêm rồi còn nghe tiếng Sếp cười ha ha. Sau đó bắt chúng nó đi chuẩn bị mấy thứ khó hiểu.

Dù có thắc mắc và hóng hớt tới mức trên đầu đứa nào cũng muốn mọc ra chục cái râu thu sóng. Nhưng cũng chả dám hỏi. Thôi thì lằm bằm vài câu với nhau cho hả dạ:

- Sếp trúng tà à? Nửa đêm mà cười như cắn thuốc vậy!

- Còn tao. Mẹ nó! Hoa giờ này kiếm đéo đâu ra? 12h đêm. Gái bán hoa thì có chứ móc đéo đâu ra hoa có lá chứ!

- Tao thì ngon chắc. Đây là cái thứ gì? Bắt tao mua cả mớ đồ trang điểm rồi còn vấy body. Không lẽ.... sếp bị ngáo đá thật à? Khiếp!

- Câm hết mồm đi. Có đứa nào nhọ bằng tao không mà nói. Bao cao su với gel bôi trơn cao cấp!! WTF??? tao làm sao biết được người sếp to nhưng trym bằng cọng thun thì sao?? Biết đéo cỡ nào mà mua!

- Ha ha ha ha. Thì mày cứ già đại loại to nhất cho sếp sướng.

- Cười shit ấy. Nhỡ mua to quá rồi tụt ra thì xong đời tao luôn. Định mệnh. Chưa bao giờ tao nghĩ đời tao có giá rẻ mạt bằng mấy hộp bao cao su đâu đấy!

Thấy mặt thẳng kia nhăn như khỉ. Cả bọn chỉ còn cách bụm chặt lấy miệng cố đừng có cười tới ngã lăn quay,

Ai bảo chứ. Từ ngày yêu tên nhóc kia. Lão sếp càng ngày càng vô sỉ!

- két!

Tiếng thắng xe khiến Nic tạm thời bớt nghiêng rống với tên ngồi ghế lái kia. Vì trước mặt Nic bây giờ là một khu nghỉ dưỡng cao cấp.

Bum bước tới. Mở cửa xe cho Nic. Nic vùng vằng bước xuống.

- Đây là chỗ nào? Sao lại tới đây?

Bum vội vàng ngọt nhạt:

- Cũng gần trưa rồi. Vào ăn chút đã. Nhé?

- Bum. Anh không nói cho rõ thì nhất định tôi không vào. Sao nào? Tôi mới chụp ảnh được một nửa mà anh đã lôi tôi tới đây. Còn nữa, giờ mới 11h, tôi chưa đói.

- Nic. Hay cứ vào đã nhé?

- Không!. Tôi còn lạ gì anh nữa! Vào đó rồi anh ăn tôi hay ăn trưa tôi còn chưa chắc!

-

Bum bỗng nhiên như bị những lời nói đó làm cho tổn thương. Buông tay đang chòang tay Nic ra. Nhỏ giọng:

- Thôi được. Nếu em đã không vào... để anh gọi người tới đón em về?

- ..

- Tôi không muốn chờ người khác. Anh lập tức đưa tôi về!

- ..được...

Nic hiềm khi thấy Bum đồng ý nhanh tới vậy. Mặt đầy nghi ngờ mà hỏi lại:

- Anh chở tôi về... ngay bây giờ sao?

- Ừm. Nếu em đã không thích... thì anh đành đón sinh nhật một mình vậy.

- Sinh... nhật?

- Không có gì đâu. Em lên xe đi..

Nic thấy Bum quay lại mở cửa xe thì vội vàng túm lấy tay Bum:

- Anh nói, hôm nay là sinh nhật anh?

Bum thở dài:

- Dẫu sao bao năm cũng đón một mình rồi. Cũng không có ý nghĩa gì cả. Nic. Em lên xe đi.

- Ồ... khoan... khoan... nhưng sao tôi nhớ sinh nhật anh là tháng 10 cơ mà?

- Chỉ là ngày sinh trên giấy tờ thôi. Còn ngày sinh chính thức là hôm nay.

- Hôm nay sao?

- Ừm. Đúng vậy!

Nghĩ sao thì nghĩ, tên Bum này cũng là người yêu mình nha. Tuy không phải là tốt đẹp gì. Nhưng dẫu sao thì Nic cũng không thể để hấn một mình trải qua sinh nhật được,

Một cô chưa xót dăng lên sống mũi khi nghĩ hần một mình bao nhiêu năm cô đơn mà trải qua ngày sinh của chính mình. Nic bèn một đường kéo tay Bum thẳng về phía cổng khu nghỉ dưỡng. Mà không hề biết rằng nụ cười nào đó vừa được câu lên.

Như thế nào là một người quân tử?

Người quân tử không phải kẻ tự nhận mình là quân tử

Cũng không phải chờ đợi kẻ khác đánh giá mình là người quân tử

Người quân tử chính là người dám mỉm cười khi soi gương mà không hề thấy hổ thẹn với tất cả những việc mà mình đã làm

Dĩ nhiên. Bum chẳng bao giờ tự nhận mình là người quân tử gì. Hạnh phúc và niềm vui đối với những người như Bum. Chỉ nên là do bản thân tự tạo ra. Còn chuyện có soi thũng được gương hay không, vẫn là để sau đi!

Nic vừa bước qua cổng đã đánh hơi thấy có điều không ổn.

Ở đây vắng tanh!

Cả dãy bể bơi rộng không có lấy một bóng người!

Nhưng Nic lại bất chợt mỉm cười. Đôi chân vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Ai muốn hỏi cảm xúc trong lòng Nic lúc này?

Cảm xúc sao?

Nic không có ngu như P”no. Nic biết sẽ có chuyện gì tiếp theo. Nhưng Nic vẫn cứ tiến đến, bởi bản thân là một cái tạc mao thụ. Nên lời nói đâu có thể nào ngọt ngào gì. Nhưng Nic cũng biết yêu chứ? Từng chút một nâng niu của Bum khi Nic bị thương, mặc dù là tên vô sỉ đó cố tình đi. Nhưng Nic cũng đâu phải là cục gỗ.

Hai tháng ăn chay đó Nic cũng luôn cố tình hửi xem có mùi nước hoa lạ không. Khi ngồi trong phòng chờ hần giải quyết công việc. Nic cũng soi xem có sợi tóc dài nào vương trên giường ngủ không?

Nhưng không hề có nha!,

Nic cảm thấy khá hả hê.

Nhưng,...cũng có chút mong chờ. Nói như thế nào thì cũng không phải là Bum nghiện một mình. Dẫu sao thì Nic cũng đang độ tuổi sung sức đi!. Có thêm khát chuyện ấy. Cũng là lẽ đương nhiên, có cái gì mà ngại?. Với lại hôm nay là sinh nhật Bum. Bum đã vì Nic mà mua cả núi đồ, nên hôm nay cậu quyết định chẳng cần keo kiệt gì với cái thân thể này nữa. Nói cho cùng thì.. ơ hùm... cậu cũng sướng bỏ mẹ ra!

Thành ra, kẻ bị bắt ngờ lại là Bum.

Nic chẳng nói chẳng rằng. Ngầm ngay cái phòng lớn sát bể bơi mà đi tới. Bum vội đánh ý:

- Em đi đâu vậy Nic?

- Bớt giả bộ đi ông nội. Ăn trưa?

- O???anh đã nói gì đâu?

- Xí! Mà đừng có tưởng bở. Chỉ vì hôm nay là sinh nhật anh thôi!

Bum bỗng dừng được sống thật với con người mình. Lập tức khỏi cần phải ý tứ gì nữa. Bước tới một phát bế xốc Nic lên

- A!Anh làm cái gì? Buông tôi xuống!

- Nic. Tặng quà cho anh đi.

- Sao nữa???

- Nic...để anh bế(” công chúa” của anh vào nhé

- Mẹ nó Bum. CÚT!!!!!!

Cảnh thì lên xuân đây.

Cơ mà thấy cũng khổ thân lũ lính. Để tạo được cảnh cánh hồng rơi rải đầy từ cửa phòng lên trên giường thế này. Quả là kỳ công. Chắc hẳn thời gian ngồi vật cánh thôi là đủ các ảnh phải thức nguyên đêm rồi!

Nhưng để sắp xếp được tý tiện nghi. Thôi thì bảo tụi tui vật cả lá rải xuống cũng tình nguyện.vì sao chứ?. Vì sắp mà ăn chay. Thì đồ đưa nào dám ăn mặn công khai. Có thì cũng chỉ dám lén lút mà ăn tý mỡ rồi lo mà chùi mép cho sạch a!

NIC thực sự cảm động nha, Bình thường tên Bum này cứ thích là tìm có dè Nic ra thịt. hôm nay đúng là sinh nhật có khác. Bày đặt lãng mạn tới sến.

Bum đặt Nic xuống ghế, rồi nhẹ nhàng cởi giày cho Nic.Nic chưa kịp cảm thán hết độ lãng xẹt thì bị hành động đó của Bum làm cho hoảng hồn:

- Buông chân ra!

Mẹ nó chứ. May là chân thì chẳng có cái lỗ nào mà đâm. Chứ mà hành động tháo giày rồi mơn trớn đôi bàn chân khiến Nic nghĩ Bum sắp muốn hiếp hai bàn đạp của mình luôn rồi!

Thấy Nic bĩu môi co giò lại. Bum ngược lên vô sỉ mà nói:

- Nic..anh muốn...

- Tôi cũng không có bị mù a. Anh thì tốt đẹp gì mà bày ra cái cảnh hoa hồng lót giường này.

- Nic. Em thật là hiểu anh đó. Làm anh cảm động quá!

- Bớt nói. Muốn ăn tôi?..... nhào tới đi!

Thấy thái độ của Nic nhăn nhó, ngồi trên ghế mà hai tay thì dang ra. Thật Bum cũng chưa từng thấy lại tồn tại cách mời gọi quái đản như thế này,

Nếu là kẻ khác. Như Kla đi. Thì chắc chắn là ăn đạp chứ không có ăn thịt.

Cơ mà các bạn quên rồi sao?. Người đứng trước mặt Nic bây giờ là ai???

Vô sỉ chính hiệu không pha tạp chất cực kỳ bá đạo- Bum.

Bum không mấy may đổi sắc mặt. Liền tiến tới cái vòng tay đang dang kia, đứng đỡ lấy cằm Nic ngẩng lên mà bọc lấy khuôn miệng Nic. Nụ hôn cứ thế dây dưa cho tới khi Nic chợt nhớ ra điều gì mà hơi đẩy Bum ra:

- Hôm nay là quà đó. Sẽ không mua cho anh thêm cái gì đâu!

Bum cũng không hề ngạc nhiên.tính Nic xấu,Bum cũng quen rồi,cũng không lấy làm để ý lắm. Vì chính ra. BUM còn xấu tính hơn cả Nic. Vậy thì có gì phải so đo.

Bum đỡ lấy gương mặt vì nụ hôn sâu mà đã có chút chút hồng của Nic:

- Nic, vậy phiền em gói quà lại giúp anh?

- Gói quà???

Khi Nic còn đang gãi tới rối tóc vì khó hiểu.

Thì Bum đã từ phía tủ lấy ra một túi đồ đưa cho Nic:

- Nhưng, nhất định phải dùng cái này gói lại đó!

- Cái.., cái.., gì...

- Em mở thử đi

Nic vuốt giọt mồ hôi vừa vã ra, đưa tay đón lấy cái túi. Nic đang nghĩ rằng không lẽ hẳn muốn mình đeo cái nơ ở cổ hay tính thắt ngang hông một cái bươm bướm sao?

Nic nuốt một ngụm nước bọt

Dứt khoát lôi thứ trong túi đồ ra.

- ... oắt!!!!

... cái.. cái...cái..

- Bum!!!! Con mẹ nó anh! Đồ biến thái!!!!

- em không thích?

- thích cái đầu anh đó!. Đây là cái thứ gì? váy body????đã thế còn là váy ren đen!!!! Địch mợ anh chứ Bum! Tôi cũng không có vếu bự mà mặc cái thứ này!!!

- nhưng hông em cong mà?

- anh!!!! abcdefghikml....

Để kệ cho Nic kêu gào ầm ĩ một lúc. BUM chỉ chậm rãi nhặt chiếc váy vừa bị Nic quăng xuống đất, đưa tới trước mặt Nic:

: vẫn như cũ.Tôi lại cho em hai sự lựa chọn

- Cục shit. Tôi không chọn cái mẹ gì hết!

- Một là em tự mặc

- Hai là tôi mặc giúp em?

- Cút!!!!

Nic đưa chân tới muốn đạp cho tên biến thái trước mặt một phát. Nhưng vừa giơ chân lên Bum đã túm lấy, kẹp đùi Nic lại giữa háng mình. Đè trọn cơ thể lên người Nic, khiến chiếc ghế muốn ngã về phía sau.

.Hôn lên tai Nic một chút, Bum thì thầm:

- ngoan. Chàng trai của anh. Chiều anh một chút. Nhé?

- ,....nhưng..

- hôm nay, là sinh nhật của anh...

Bum luồn chiếc lưỡi vào tai Nic mà liếm. Đây gần như là điểm yếu mẫn cảm nhất rất dễ gợi lên dục vọng mà Bum đã đúc kết ra được từ những lần âu yếm trước. Mút lấy dải tai của Nic, y như rằng thấy được tiếng rên khe khẽ:

- ưm...

- Nic..

- ưm..

- mặc nhé?

- A.

- Nic.. anh nhất định cho em lên trời vì sướng..

Bum vừa liếm mút khắp cổ Nic,vừa đưa tay mân mê cậu nhỏ của Nic qua lớp quần...

Dục vọng từ từ nổi lên. Nic cũng chẳng quan trọng nữa:

- mặc thì mặc! Mẹ kiếp, không phải cũng chỉ mặc một lát rồi đàng nào cũng cởi sao!?

Nic giăng lấy chiếc áo trên tay Bum. Xông vào nhà tắm,

Bum thỏa mãn mỉm cười..

__=====

Khi Nic bước ra khỏi phòng tắm. Bum lại không phải đang chờ ở trên giường, mà là ôm chầm lấy thân hình của Nic, ghì chặt vào trong lòng mà hôn

- Nic... nic.., em gợi tình quá... Nic..

- ưm... ưm..a

cả hai vừa hôn vừa dìu nhau tới giường

Những cánh hoa dưới sàn nhà theo từng bước chân xoay mà bay lên,vương vãi...

Bum gần như bị sốc khi thấy làn da trắng bóc được tôn lên qua làn ren mỏng,đôi trái anh đào thoát ẩn thoát hiện khiến cậu em của Bum không chịu nổi chiếc quần nữa Bum lột chiếc quần còn sót lại ra,.. ánh mắt mê đắm mà nhìn Nic cũng đang thở dồn dập dưới giường

- Nic, công chúa của anh... em quá mê người rồi...

- Ừm,.. a.... ha... ưm...

Không để cho Nic kịp phản kháng về cái gì mà đường đường có trym lại ra công chúa.. Bum đã lật sấp Nic lại...

Trời ạ... Sống lưng Nic theo từng đường ren mà như vẽ ra một đường cong hoàn hảo... kéo tới tận khoe hông...Bum cố gắng tự lấy tay bóp mạnh vào dương vật đang cứng nóng của mình.. nếu không làm thế. Bum e rằng sẽ lập tức thao chết kẻ dụ hoặc này mất...

- ưm... Ừm.. ga...ha... hừm

Những tiếng rên liên tục rồi đứt quãng của Nic bởi những đường liếm láp kéo dài từ sau tai xuống gáy và bờ vai

- ưm... liếm đi Bum... hôn.. ưm,.. a...

Bum đưa miệng khê cắn lấy chiếc khóa kéo sau lưng của cái váy ren... từ từ... kéo xuống,,

Chiếc váy mở ra tới đâu, làn da trắng của Nic lại đốt mắt Bum tới đó...

Tuyệt vời,,

Bum đưa lưỡi liếm theo dọc sống lưng Nic...

Nic thật sự như muốn giãn hết cơ...

- A.....Bum...

- A!!!!

- Nic... em đẹp quá..

- Ừm... Bum..

- Ha... làn da này,.. anh muốn mút lấy... Nic,..

- A.. ưm... tuyệt quá... Bum..

Đôi môi và bàn tay của Bum đã dừng lại nơi hai cánh hông mềm mại...

Bum không hề keng dè,qua lớp voan mỏng mà xoa nắn hai cánh hông ấy,

,cậu nhỏ của Nic cũng đã cọ sát với ga giường mà trở lên nóng bỏng, Bum khê nhấc hông Nic lên, lập tức Nic đưa tay xuống mà vuốt ve an ủi cậu nhỏ của mình. Bum cũng tót hẳn chiếc váy ren lên eo Nuc, khiến toàn bộ hai cánh hông tròn và khe hông hiện ra ngay trước mặt

- A,,,Bum... vuốt nó... ưm... a,,,

- Nic... để anh... liếm.. hựm...

- A!!!! Không phải.. hự... chỗ ấy... hựm,, a

Bum đưa lưỡi tới liếm dọc theo khe miệng nơi gần huyết khẩu, từng tế bào trên bao Nic gần như bùng cháy theo xúc giác nơi đầu lưỡi Bum,.di chuyển..

- A... sướng quá... bum... liếm nó đi, mút mạnh một chút... sướng chết mất...

- Nic... ưm... chỗ này thì sao? Hửm??

Bum lấy tay mân mê miết nhẹ lấy hai trái trứng,.. khiến dương vật của Nic nhỏ một hạt tinh nhỏ trên đầu khấc, Nic run bắn người khi Bum dời tay lên dương vật của mình lấy chút tinh đó bôi lên cửa huyết...

- A.... ui... ưm... nữa, chỗ đó nữa...

- Nic...muốn rồi sao...

- Muốn,.. Ngứa lắm... Bum...

- Ngẩng cao miệng lên,

- Ừm.,vào đi... Bum..

- Được..

cậu em của Bum đã sưng tới đỏ tía, đôi mắt mờ sương nhìn khe huyết đỏ hồng trước mắt nhấp nháy...

Nếu chờ đợi thêm, có lẽ các dây thần kinh sẽ thực sự mà đứt hết..., nhưng nếu làm Nic bị thương lại thì cũng không hay lắm.. Bum cố gắng vớt lấy tia lý trí còn sót lại,

Với tay lấy lọ thuốc bôi trơn. Bum qua quít đổ lên huyết đạo của Nic, lập tức cho hai ngón tay vào mở rộng, nhắc thân Nic lên cao hơn một chút để dương vật của mình chạm sát hai ổ trứng, cọ sát lấy phân thân kia của Nic.

- a.... ha... ha... nữa đi... Bum...bum... sướng,,,

Cùng một lúc nhận hai khoái cảm từ những ngón tay liên tục khuấy đảo trong hậu huyết lẫn những đường gân nổi rõ ràng trên dương vật của Bum cọ tới tới cậu nhỏ của mình, khiến Nic mê đến chín tầng mây,

- a!... chậm, chậm một chút đi,,,

Bum dứt cậu em của mình vào trong cái lỗ huyết đỏ hồng ấy, se khít... hai tháng qua không uống công ăn chay... cảm giác chặt chẽ so với lần đầu chỉ có hơn mà không có kém... những thớ cơ liên tục xiết chặt theo từng nhịp thúc hông, mạnh mẽ và điên cuồng

- Nic... phê,.. Phê lắm..

- a... um... a...

- Nic... lỗ nhỏ đáng yêu..

- hự.. sướng,.. đâm đi.., bum...

- sướng chứ, nic,nic,. Khít quá nic,,, sướng chết anh rồi..

- A.. a...

- A... ưm..

- A... giữ... giữ...a...bum.. em... ra..

- Ra...để anh tới cùng với em, nic,,, nic... ha...

- a....

Với chiếc khăn lau sơ chút tinh dịch còn dính dớp lại trên cậu em của cả hai người, hai tháng ăn chay, một lần sao đủ. Mới ra trận mà chẳng mấy chốc mà cả hai đều đã lại cương,

Bum vùi đầu vào hõm vai Nic, bé Nic ngồi đối diện trong lòng mình, Bum lấy răng xé ra một đường rách nhỏ trên lớp voan, trái anh đào thông qua khe rách mà nhô lên, Bum lập tức đưa miệng mà bú lấy, một bàn tay ghì chặt lưng Nic khiến cả bộ ngực nửa kín nửa hở của Nic dán chặt lên khuôn mặt điển trai của Bum

Nic gần như phát điên vì dục vọng, thét lên:

- a....Bum,.. mút mạnh nữa,..

- ưm... nic nic...

- a... sướng... đã quá...

Bum đã vạch hẳn phần trên của chiếc váy ram hôn chi chít lên gai bên quai xanh củ nic... bú mút lấy hai đầu ti đã sưng đỏ của Nic mà nhéo mà nhay mãi,..

- nic... anh nằm nha? Em cười đi...

- ưm...

Bum vừa nằm, Nic đặt ngay cậu nhỏ của Bum trước cửa huyết, hít lấy một ngụm hơi, ấn xuống

- aaaaaaaa....

- hựmm.... nic...

- sâu quá... bum... bum...

- nhấp đi, Nuc, cho tôi thấy,,. Em đâm đâm đến nhường nào...

- bum... bum... ôi.. hự... a.. sâu quá...

- hựm...ah..ha.., nic... nữa đi..,

- bum.., chỗ này, tôi muốn... cọ chỗ này,... a..

- được, tôi cho em lên mây..,

Bum giữ lấy eo Nic, thúc thật mạnh từ dưới lên...

Cơn khoái cảm nhấn chìm toàn bộ suy tư của hai người....

Đê mê khiến Nic hét tới khàn hết giọng

- a.. không... ôi... nhanh quá... ôi..,

- chết tiệt... bum... phê,... chết...

Lần này, Nic không những bắn ra, mà gần như xiù lịm đi trong lòng Bum...

Tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng mà lấy ra đồ " của mình" trong hậu huyết của Nic, bum tiếc nuối mãi...

Giá như chưa có lần bị thương kia, chắc chắn là có hiệp ba,..

Cơ mà...

Thôi, hãy là để tính sau đi...

Cuộn tròn nhóc người yêu xấu miệng vào trong lòng, Bum thầm ước:

- mỗi năm lên là có khoảng 300 cái sinh nhật đi...

Sáng hôm sau..,

- con mẹ nó Bum. Anh lại dám lừa tôi?

- Nic, bình tĩnh đã

- tôi đã hỏi kìa rồi,nó nói căn bản hôm qua không thể nào là sinh nhật anh!!!!

- Nic... thực ra

Chỉ cần em thích- thì mai lập tức lại là sinh nhật tôi!

- aaaaaaaaaa!.

Trời đất ơi!. Nghiệp quật bán mông anh trai đây sao???

Nic hóa đá. Sai, quá sai rồi.

KHÔNG THỂ TIN LỜI CỦA MỘT KẺ VÔ SĨ ĐƯỢC!!!

38. Tình Cờ Yêu - Chương 38: Fict 38 Face Good - Thân Phận Bại Lộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vote+ cmt nhiệt tình vào cho tui

Tỷ lên cmt thấp là bunn á

Này viết đêm qua 1 nửa, sáng nay một nửa.

Không có nhanh được a, nên cả nhà đừng hối, có thời gian em sẽ để.

Nha nha, thừn thừn.

Ngữ cảnh fict 38:

Là sự tiếp nối của fict 36

Vui lòng đọc lại các chương về Face Good để tránh khó hiểu.

Bên nhau những ngày tháng đầu tiên...

Tâm sự của Good,

Thế là đã được gần một tháng kể từ ngày mình đồng ý tựa lên vai của Face bên bờ sông nhỏ,
 Ngọn cỏ lau phơ phất không còn buồn nữa, mà như đung đưa vui vẻ theo từng nhịp gió...
 Tâm hồn mình giờ đây, như thể được nhắm mắt lại, nghe tiếng nhạc du dương bên tai hòa mình vào từng
 chút rung động của tình yêu...
 Thật đẹp...
 Không có quần là áo lượt, không có xe hơi, nhà hàng sang trọng,
 Không có lời nói mỹ miều, cũng không có vị sắc của tình dục,
 Tình yêu đôi khi chỉ nhẹ nhàng như những nụ hôn phớt hồng qua má,
 Tình yêu đôi khi cũng chỉ là một bông hoa nhỏ xinh xắn gài lên tay người tình còn vụng về luống cuống
 kia...
 Chậm chạp mà yêu thương,
 Chậm chạp mà cảm nhận,
 Chậm chạp mà đọng đầy thứ tình yêu ngọt ngào đó, rót từng ngụm vào trong tim...
 Face... Em... có lẽ... đã là yêu anh mất rồi...
 Tiếng lòng của Face,
 Thay đổi.
 Anh chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình, sẽ có một ngày thay đổi, nhất lại là thay đổi vì một cục bông
 mềm mại mang tên em: Good
 Nhưng...nếu là vì em...
 Anh nguyện ý...
 Thay đổi từ một kẻ chỉ nhìn từ đỉnh đầu người khác xuống, giờ đây lại bằng lòng vui vẻ mà cúi xuống, thất
 lại chiếc dây giày cho em...
 Thay đổi từ một kẻ trước giờ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, giờ đây lại có thể đỏ mặt vì một cái hôn nhẹ
 lên má của em...
 Thay đổi từ một kẻ trước giờ chỉ nghĩ tình yêu cũng chẳng khác gì một thương vụ, giờ đây lại hằng đêm suy
 nghĩ một cách chính chu nhất... làm sao để giữ được trái tim em...
 Good...
 Cục bông mềm mại của anh...
 Thương trường biết bao nhiêu giả dối, kẻ bên em anh lại thấy được sự chân thuần,
 Thương trường biết bao nhiêu khổ sở, kẻ bên em anh lại có được một giấc ngủ an lành...
 Good... Cảm ơn em...
 Và... anh cũng yêu em... rất nhiều...

 Biết nói như thế nào đây nhỉ?
 Đã yêu nhau rồi, sợi dây thừng mà cứ ví đó là sợi tơ, lại nói nó mong manh và đẹp lạ,
 Đã yêu nhau rồi, ngồi trên chiếc xe đạp cà tàng, lại cứ nói đó là tàu vũ trụ không gian.
 Vô lý, ừ thì vô lý!
 Tình yêu đôi khi còn ngớ ngẩn tới mức, sau này ngẫm lại rồi, bạn chắc chắn lúc đó mình bị điên.

Cầm tay nhau đi trong mưa ư?

Vận ngược cái kim đồng hồ để mà ở bên cạnh người kia thêm 15 phút ư?

Chắc chỉ có kẻ dở hơi mới tự dưng khiến nhau bị cảm vì dầm mưa rồi suýt thì vận gãy luôn cái kim đồng hồ.

Nhưng vô lý thì đã sao?

Dở hơi thì đã sao?

Nếu tuổi trẻ qua đi, chẳng được một lần dở hơi, chẳng được một lần vô lý tới tận cùng. Há chẳng phải sống một đời thiếu sót sao...

Vậy cho nên, dẫu chỉ là một đường cắt ngang nhau, xin hãy cứ cắt đi, cứ sống cho hết mình, đừng cố gắng làm hai đường thẳng song song...

Cuộc sống không có quá nhiều cơ hội, cũng không bao giờ cho chúng ta một lần nữa, thứ được gọi là tuổi trẻ và thanh xuân.

Hôm nay là sinh nhật Type, Tharn từ sáng đã lo sắp xếp công việc mới trưa đã thò mặt về phòng, ướm hỏi:

- Cậu chọn được chỗ tổ chức sinh nhật chưa?
- Rồi đó, tới quán X đi cho tiện, ở đó vừa có ăn uống lại có phòng hát khá rộng.
- Có nhiều người sao mà cần chỗ rộng?

Type thở dài:

- Ít, nhưng cứ nhân đôi lên mà đặt phòng thôi.

Tharn ra vẻ thông cảm, nhú nhú mày:

- Sản phẩm đã lỗi còn kèm theo toàn thứ hàng dính kèm khó tiêu.
- Biết sao được?!

Tharn nghe thấy vậy, bỗng bật cười:

- Tôi đó, thấy cậu giống hệt một con gà mái mẹ!
- Gà mái mẹ? Tharn! Cậu nói lại thử xem?

Type tiến tới, thụi ngay cho Tharn một cái cùi trỏ, Tharn đang thay áo trùm qua đầu không kịp đỡ, đau đến nhăn mặt nhưng vẫn phải phì cười:

- Không đúng sao? Ha ha, thật sự, rất giống đó!
- Tharn, cậu xem có con gà mái mẹ nào có bụng 8 múi chưa? Nếu đã thế, tôi sẽ thử lấy cánh kẹp chết cậu.

Nói rồi Type vòng tay qua cổ Tharn kẹp xuống khiến Tharn ho sặc sụa:

- Type, được rồi, được rồi... à mà... hôm nay có những ai tới vậy?
- Còn ai nữa, thì mấy thằng nhóc ngốc đó.
- Thế thằng Good có tới không?, sao nghe nói, nó còn qua lại với thằng trước đây suýt hiếp nó à?
- Ủm, hôm trước họp đội bóng trước khi vào kỳ học mới thấy thằng đó còn đưa đón nữa,
- Trời? sao nó ngu quá vậy? điếc không sợ súng à?
- Làm sao tôi biết, khỏi nhắc nữa. Tối nay gặp nó cậu sẽ biết, nhìn cái mặt mấy cái thằng con rể của đội bóng là không ưa được một thằng nào!

Type lắc đầu chán nản,

Thân phận bại lộ

Buổi tối, quán X,

Y như rằng,

Type nói chẳng có sai một ly!

Cứ một đứa lại kèm một đứa phát sinh.

Ae kèm Pete

Can kèm Tin

Techno kèm Kla

Good lại nói giữ chỗ chờ chồng.. à nhầm... chờ P”Face của nó tới...

Type quả thật cảm thấy bản thân có đôi chút giống như gà mái mẹ, chán ghét nhìn đàn gà con từng nhóc từng nhóc bị đàn sói tha đi không thương tiếc.

Đã thế, lũ gà con đó còn quay mỏ lại chíp chíp:

- Kla ta là người tốt a!

- Face là người siêu tốt a!

- Tin là nhất đẳng cực đại tốt a!

Thôi thôi, đủ lắm rồi, Type chán tới mức không muốn nói gì nữa, uống liền một ly bia đầy, nếu chúng nó nhất định để người khác ăn, thì làm sao mà Type cản cho được???. Thôi thì mông thẳng nào, thẳng đây giữ!

Ngoài đám trong đội bóng ra, hôm nay, Tharn còn dẫn tới một số người bạn thân của mình, giới thiệu một chút:

- Type thì đã biết mấy người bạn này rồi, để anh giới thiệu một chút nha:

- Đây là Kim, đây là Laz,

- Còn đây là Waio – Type chỉ vào một người con trai khá bảnh bao

Mọi người chào hỏi sơ qua lẫn nhau, Kla không để Techno thất vọng, bắt tay chào hỏi vô cùng lịch thiệp và nhiệt tình.

Tin bị Can huých cho mấy phát mới miễn cưỡng cười một phát như cương thi vừa tỉnh, nhìn thật khủng khiếp.

Type thấy vậy, cũng không thua kém mà tăng bốc bạn mình lên mây xanh:

- Waio còn trẻ nhưng là một người rất có tài đó. Mới bao nhiêu tuổi mà hiện là quản lý của một tập đoàn lớn chuyên về cây xanh và phong thủy đó!

Tin không thèm liếc mắt lấy một cái, chán ghét nhìn ra ngoài cửa, Can tức điên, dấm một phát thật mạnh lên chân Tin khiến Tin đau đến nổi gân trên trán.

Good nghe thấy công ty cây xanh, reo lên:

- Em.. em... cũng đã từng.. làm việc.. ở một công ty... cây xanh... a...

Waio vô cùng nhã nhặn mà đối Good hỏi:

- Vậy sao? Công ty nào vậy em?

- Là.... công...ty A.

- Công ty A? Thật sao? Sao trên đời lại có sự trùng hợp tới vậy? Anh chính là làm ở công ty A nha!

- Vậy... vậy.. sao...

- Đúng vậy đó!

- O...

Good đang muốn trả lời, thì có tiếng đẩy cửa bước vào, khiến tất cả cùng phải ngoái ra ngoài: là Face, Face mặc một chiếc áo thun bên trong, bên ngoài khoác chiếc sơ mi hờ, mái tóc để lộn xộn rủ xuống trán, phải nói muốn có bao nhiêu lông tử, đều có bấy nhiêu.

Good chưa kịp mỉm cười, Can cũng chưa kịp chửi.

Bởi từ ngày biết Good qua lại với cái tên Face xấu xa kia, Can hề gặp là chửi chết nó, không thì cũng phải hằm hè mấy câu cho bõ tức a,

Thế mà kẻ nhào ra, lại là kẻ lạ hoắc - Waio:

- Ôi, Sếp, sếp sao lại tới đây?

Rồi thì không kịp để Face phản ứng gì, Waio vội vàng kéo Face vào giữa đám người còn đang im phắc kia mà bày tỏ mối quan hệ vĩ đại:

- Thật quá trùng hợp nha!. Giới thiệu với mọi người, đây là P"Face, là giám đốc của chuỗi cửa hàng, cũng là cậu chủ của tập đoàn đó nha! Bình thường mời sếp đi ăn 1 bữa cơm cũng khó như hái sao trên trời, vậy mà tự nhiên hôm nay lại...

- Waio!

Waio bị tiếng nói khá lớn của Face làm cho giật mình, vội vàng lúng túng, không biết mình đã nói sai gì, lại vội vàng bổ sung:

- Cậu... cậu chủ... xin lỗi...

- Cậu chủ cái gì chứ?

- Dạ... dạ.. giám đốc, xin lỗi, xin lỗi...

- Cậu đang nói cái quái gì vậy Waio?

- Sếp, sếp... em nói sai chỗ nào a?

- Nếu cậu không ngậm miệng lại, ngày mai, hãy viết đơn từ chức!

- Sếp....

Trong tiếng nhạc nhẹ bở dờ của màn hình Kara không người hát, Good run rẩy đánh rơi chiếc ly trong tay...

- Xoảng!,

Chiếc ly vỡ vụn... như niềm tin cậu dành cho người nào đó, cũng theo đó mà tan ra,...

Face,... thì ra là như thế....

Thì ra là như thế... mọi thứ đã quá rõ ràng...

Face vội vàng tiến tới nơi góc ghế dài, muốn nắm lấy tay Good

- Bốp!

Good bật dậy, vung tay, tát thật mạnh lên mặt Face, đôi mắt đã sớm như có hơi sương ướt, Good nắm chặt lại bàn tay của mình, hét lên:

- Face, anh... là kẻ... dối trá!

Good lao ra khỏi cửa...

Face cũng lập tức xoay gót chân... đuổi theo...

Không... Good... không...

Anh không thể nào..., không thể nào mất em được, Good....

Trong phòng,

Type và Tharn đang phải hết sức an ủi Waio gần như chết lặng.

Cho đến tận bây giờ Waio vẫn chưa hiểu được mình đã làm sai chuyện gì để mà đứng trước nguy cơ bị đuổi việc a!.

Ae với Pete cũng cảm thấy vô cùng bối rối trước chuyện này,

Can thì lảm nhảm lảm nhảm loạn xạ ngẫu

Tin thì không dấu nổi vẻ mặt sung sướng mà bất giác mỉm cười khi kẻ khác gặp nạn.

Kla vội vàng lau một giọt mồ hôi vừa rơi ra bên thái dương, liếc sang Techno, mẹ kiếp, đúng là phải cẩn thận hơn một chút.

Good vừa lao ra tới lề đường,

Face cũng đã đuổi kịp,

Nắm lại tay Good, Face khấn thiết:

- Good, xin em, nghe anh nói đã,

- Buông tay!

- Good... anh thật sự...

- Là... như vậy sao?

- Good, anh thực sự không có ý định dấu em, anh chỉ là... chỉ là chưa có dịp để nói rõ..

- P"Face...

Good quay người lại, đối diện Face, một giọt nước mắt trên khóe mi, theo đó mà rơi xuống, ướt gò má rồi... Good nói trong nghẹn ngào nức nở:

- P"Face... Em đã tin anh...

- P"Face,... tất cả đã quá rõ ràng rồi... anh.. bị đuổi việc ư?.. Là anh cố tình!. Ngay từ đầu, tất cả đã nằm trong sự...sắp xếp... của anh!

- Good... anh xin lỗi... anh...

- P"Face... em chẳng qua.. đối với anh... chỉ là một con rối thôi sao?

- Không... Good...

- P"Face.... Em đau ở đây! Em đau ở ngay trái tim này!

-

- Đau lắm... rất đau... anh.. có biết không? Có biết không? Là em.. đã tin anh!

-

Good ôm lấy ngực, cảm giác như không khí bị hút hết, khiến cậu cảm thấy khó thở vô cùng mà muốn khụy xuống.

Face vội vàng bao gọn Good vào trong lòng:

- Không, không, Good, nghe anh, nghe anh... Trước đây anh có thể sai lầm, nhưng anh chưa từng muốn lừa dối em, anh đã thay đổi, thực sự đã thay đổi...

- Good, Good, anh xin em đừng, đừng nói nữa, đừng rời xa anh, không...

Face đổi vòng tay, ôm lấy khuôn mặt Good, vội vàng hôn lên những giọt nước mắt vừa lăn xuống kia.

Good cúi mặt, tránh khỏi những nụ hôn đó,

- P”Face... chúng ta... chia tay đi.

Niềm tin đã bị tổn thương đến thế!

Thử hỏi làm sao em có thể tha thứ đây?

Thật đáng nực cười, thật đáng xấu hổ!

Hóa ra... con người ta lại có thể đáng sợ đến mức ấy...đến mức... lừa dối nhau...

Hóa ra... bao nhiêu ngọt ngào từ trước tới nay, đều lại vẫn chỉ là sự viễn vông một mình ta thừa nhận!

Không... Face...

Em có thể là yêu anh!

Nhưng em không cho phép tình yêu của mình bị chà đạp!

Đẩy bản thân thoát khỏi vòng tay của Face,

Good quay mặt, muốn chạy thật nhanh ra khỏi con người này, muốn tránh xa cái gốc rễ nguyên nhân làm trái tim siết chặt đau đớn đó,

Không muốn... không muốn....

- Kết....

- A!!!!!!!!!!

- Không!!!!!!!!!!!!!!

Good muốn băng qua đường thật nhanh, cậu không còn nhìn thấy những chiếc xe đang lao tới...

Trong phút chốc tưởng chừng như cả mũi xe kia sẽ lao lên người cậu, thì bóng dáng cao lớn ấy, đã đẩy cậu xoay lại...

Face nằm đó... ngay dưới lòng đường...

Good đã gần như không còn nhớ một chút gì... ngoài... máu....

Anh có thể lừa dối em hàng ngàn điều trong cuộc sống,

Anh cũng có thể làm ra vô vàn hành động xấu xa và sai lầm,

Nhưng...

Điều duy nhất trong cuộc đời này anh không lừa dối em, chính là yêu em

Điều duy nhất trong cuộc đời này, anh không sai lầm, cũng chính là yêu em.

Good...

Vĩnh biệt....

=====

Tâm sự của Can

Từ chuyện này, Can rút ra được hai triết lý mới như sau:

Điều thứ nhất: yêu nhau sẽ làm tăng tỷ lệ tai nạn giao thông. Hết Tin rồi đến Face. Thật đáng sợ!

Điều thứ hai: người ban đầu tưởng tốt lại hóa ra là người xấu, người xấu tưởng xấu xong lại hóa ra là tốt. Tóm lại là phiền chết đi được!

Từ ngày Face bị thương đó, nghe nói, là tổn thương não bộ. Gia đình Face đã đưa hẳn ta...à..P”ấy... sang Mỹ rồi.

Bật vô âm tín...

Đôi mắt một mí của Good thì dường như sắp sụp xuống tận má rồi.

Mình thương lắm.

Mình thấy sợ nữa. Mình hỏi Tin là: có phải do mình suốt ngày rửa cái tên Face bị té, nên linh nghiệm không?.

Tin lại bảo là thế sao không chuyển qua niệm kim cô cho não mình mọc thêm nhiều nếp nhăn hơn? thế là thế quái nào?

Mình bảo mình cần mang thức ăn tới cho Good. Tin lại bảo ở đó có người mang cơm rồi??. Nhà cậu ta xây bệnh viện chắc mà biết có người mang cơm?

Mình chạm vào mắt Good một cái, Tin lại bảo mắt hẳn ta cũng bị đau cần người thổi a!. Có nhử mắt thì có!. Mình còn lạ gì, mắt bé tí như thế, bụi nào mà rơi vào được!. Ó? Nhưng mà nói mắt Tin mà bé hơn cả hạt bụi thì cũng có vẻ vô lý a!

=====

Good: là tĩnh lặng hay dậy sóng trong lòng

P”Face....

Rút cuộc thì... con người ta cần bao nhiêu lâu để quên đi một người?

Một ngày?

Một tuần?

Một tháng?

Bao lâu....

Hay... là cả cuộc đời này?

Như vậy, cũng tốt...

Không gặp nhau nữa, cũng không còn gì để tin hay không tin...

Ba tháng đã trôi qua...

Kể từ ngày Good chết lặng mà ôm Face trong vòng tay của chính mình,

Good không còn nhớ gì nhiều, chỉ nhớ... máu theo những lọn tóc của Face... nhỏ xuống đầy đôi bàn tay run rẩy....

Ngày hôm ấy, người ta đưa Face đi, Good dường như lại bất động, cứ thế, nhìn cánh cửa xe cứu thương đóng lại...

Ba tháng rồi...

Mọi người cần ở bên cũng đã ở bên, cần động viên, cũng đã động viên...

Good cũng không còn quá chậm chạp nữa...

Cậu vui đầu vào công việc, vui đầu vào những bài tập, vui đầu vào những trận bóng mướt mát mồ hôi...

Cậu cố gắng để nhanh hơn, để nhanh hơn nữa...

Vì cậu cho rằng... chỉ cần cậu chậm lại 1 giây, chỉ cần cậu nhàn rồi một giây...

Hình ảnh đôi bàn tay đầm máu của người ấy... lại hiện lên...

Từng câu nói nhỏ đứt đoạn ấy... chính là yêu mình ư?... lại vang vọng bên tai...

Trong văn phòng, đảo mắt qua vị trí từng có người bên cạnh, nghĩ tới cái hôm kẻ nào ấy ngẩn ngơ ngẩn nhìn mình lim dim đôi mắt tựa ra sau ghế..... đôi môi Good khẽ cong lên một chút...

Nhưng... cảm giác chua xót ngay lập tức lại như dâng đầy lên cổ...

Face...

Tất cả.... Đẹp dễ như thế... mà lại chỉ là giả dối!

Good khẽ gạt giọt nước mắt nào, vừa hay rớt qua bên má...

Từ cửa phòng Giám đốc bước ra...

Nam khẽ thở dài...

Tình yêu, giữa nam và nữ đã là nhiều trắc trở khó khăn,

Tình yêu, giữa nam và nam, xem ra lại cũng bao nhiêu mệt mỏi...

Mới có mấy tháng, Cậu nhóc Good đã coi như nhanh nhẹn, và trưởng thành hơn nhiều lần.. Tuy nhiên, cái vẻ ngoài cố gắng mạnh mẽ ấy, làm sao che dấu nổi cặp mắt của một luật sư giỏi...

Có lẽ, mình cũng nên làm chút gì đó...

(Good đã cố gắng trở lên nhanh nhẹn hơn, do đó lời thoại của Good sẽ không còn dấu... ở giữa, cảm ơn các bạn đã đọc truyện)

Một buổi chiều, sắp tan tầm.

Nam gọi Good ở lại,

Good đẩy cánh cửa bước vào:

- P”Nam, anh gọi em sao?

- Good, ngồi xuống đi.

- Dạ.

Nam ra hiệu cho Good ngồi tới chiếc ghế đối diện mình, sau đó, lôi ra một sấp hồ sơ, để trên bàn:

- Mở ra đi, Good,

- Vâng..

Good vừa mở ra, thoáng chốc chờ đợi:

- P”Nam.. cái này... có sự nhầm lẫn gì sao?

- Không nhầm lẫn gì cả, hai ngày nữa, tôi có việc đi Mỹ, visa, giấy tờ của cậu, tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

- Đi Mỹ sao?

- Cậu thực sự không muốn gặp lại cậu ta?

- P”Nam...

Nam đặt hai tay xuống bàn, chăm chú nhìn Good, chậm rãi mở lời:

- Thực tế, Anh đã biết về thân thế của Face rất lâu rồi,

- Sao cơ?

- Em còn nhớ không?.Anh đã từng nói với em, anh đã từng gặp cậu ta để khuyên nhủ, thực tế là vì chính bản thân anh quá tò mò, vì sao một người với bằng cấp cao như vậy, lại một mực đòi vào cái văn phòng nhỏ nhoi này làm việc...

- P”Nam...

- Là vì em, Good. Cậu ta bất chấp thân phận của mình, gạt bỏ đi hết những thứ mà từ nhỏ cậu ta đã được hưởng thụ, để đến đây, nghe sự sai bảo của những nhân viên còn nhỏ tuổi hơn cả cậu ta. Nghĩ rộng ra một chút, một cậu chủ của tập đoàn cây xanh đá quý A, vốn là người nên như thế nào?.

- Như thế nào, sao?

- Ừm, theo em thì nên như thế nào?. Nên chấp tay vái tôi – một kẻ ngang hàng với cậu ta sao?. Nên khẩn thiết lấy lục xin tôi được ngồi kế bên cạnh em sao?

- Nếu cậu ta không yêu em đủ, cậu ta có chịu cắt đi mấy hợp đồng trị giá nhiều triệu bath chỉ vì để dành thời gian tới đây làm lấy đồng lương vừa đủ ăn vài bữa sáng thường ngày của một cậu ấm hay không?. Nếu cậu ta không yêu em đủ, cậu ta liệu có chịu từ một ông chủ người người đưa rước, lại trở về đây pha trà,lau bàn,rót nước cho mấy người từ chi kế toán ngoài kia tới việc dắt xe cho khách hàng không?

- P”Nam...

- Good, đối với một người sinh ra trong gia đình bình thường, đó là điều hiển nhiên - rất đối bình thường. Nhưng đối với một người có thân phận như Face, những điều đó, tuyệt đối không phải chuyện em có thể xem nhẹ được!

- ...Em...

- Vậy mà chỉ vì một lời nói dối.. Cậu ta bị thương tới 3 tháng, em cũng không hề muốn tới thăm?.

- ...

- Xem ra... Là anh đã đánh giá cao em rồi, Good.. Em quá vô tình...

- ...Vô tình...sao?

- Em phải hiểu rằng, Một đôi khi không phải chuyện gì cũng có thể nói một lời là có thể rõ ràng sự thật được. Và không phải, bất kỳ lời nói dối nào, cũng là xấu. Hơn thế nữa, cậu ta sinh ra trong một gia đình giàu có, là tội sao?

- Hơn thế nữa!. Em nghe cho kỹ đây, Good: Là cậu ta đã lấy mạng mình ra để đổi cho em!. Em muốn tìm thứ gì trên đời này nữa? Một người dám lấy mạng mình ra để đổi cho em lại không bằng một chuyện cậu ta chỉ tạm thời đang giấu diếm em thôi sao?

- Còn nữa, Cuộc điện thoại đầu tiên của hơn một tháng trước, sau khi cậu ta tỉnh dậy, chính là hỏi về em..

- P”Face...

- Suy nghĩ cho kỹ, 7h sáng chủ nhật. Tôi chờ em ở sân bay.

Good chết lặng,

Đôi mắt vẫn không rời khỏi xấp hồ sơ trước mặt...,hai bàn tay bối rối giờ đây đan chặt lấy nhau.... P”Face...

Từng lời nói của Nam như đâm xuyên thủng cái màng hơi nước mong manh mà Good đã cố tạo ra cho mình trong suốt ba tháng qua...

Good muốn quên đi, nhưng có thực là đã quên được?

Good muốn quên đi, nhưng.. càng quên lại càng nhớ thêm...

P”Face...

Anh là vì cứu mạng em... Đúng vậy...

Những việc anh làm.. hiển nhiên.. tất cả... lại là vì em...

Giữa đêm, Tiếng chuông điện thoại reo vang. Nam nhìn thấy tên người hiển thị trên màn hình, thầm nhủ: Good, Em quả thực không làm tôi thất vọng.

- Alo

- P”Nam. Em muốn ứng lương.

- Ứng lương?

- Đúng. Đổi vé cho em, sáng ngày mai em muốn bay sang Mỹ. chuyển sớm nhất.

- Được. Để tôi đi cùng em.

Từ Bangkok tới NewYork hết gần trọn một ngày.

Sáng hôm sau.

Bệnh viện X.

Không phụ danh nền y tế tiên tiến nhất thế giới,

Các vết thương trên cơ thể Face đã gần như không còn dấu vết,

Chỉ có não bộ là vẫn cần phải theo dõi thêm một thời gian.

Nguồn dinh dưỡng cho trái tim của Face thực sự không lúc nào muốn nguội lạnh chính là nhờ vào vài tấm ảnh chụp của Nam thỉnh thoảng lại gửi cho.

Thực sự... Face cũng chưa đủ khẳng định, Good liệu có thể tha thứ cho cậu hay không?

Hàng ngày, nhìn vào chiếc điện thoại... Face chưa một lần đủ dũng khí để nhắc máy...

Face sợ... Sợ tới mức mà không dám bấm một phím nào...

Sợ rằng... lời chia tay ấy.. sẽ một lần nữa lại vang lên..

Xé nát trái tim cậu ra làm trăm mảnh...

Đau đớn đến như thế...

Thực sự không cách nào trải qua nổi...

Cậu không dám thử, không dám, không thể thử...

Cục bông mềm mại ấy...

Cậu thà là để tự mình huỷ hoại hoặc rằng, vẫn còn có hi vọng..

Còn hơn... còn hơn... là thực sự mất đi...

Face đứng đối diện với ô cửa sổ, khẽ nhìn ra những chiếc lá khô bay đầy ngoài trời...

Tiếng bước chân... như đi... như chạy...

Face vừa kịp ngoảnh lại...

Một vòng tay nức nở xiết chặt tại eo...

Nhìn xuống: mái tóc này...

- Good... là em sao?

Không có tiếng trả lời, Good dùng sức mà cọ đầu lên ngực Face..

Face đảo mắt nhìn ra cửa. Nam đứng đó, khẽ mỉm cười, gật đầu.

Face như không thể tin nổi vào những gì đang diễn ra...

Nhỏ giọng, đáp lại cục bông gòn mềm mại trong lòng:

- Chào em, anh có thể làm quen với em được chứ?
- Không cần làm quen. Yêu nhau luôn đi, được chứ?
- Em vừa nói gì, Good?
- Em nói: Làm người yêu em, P”Face.
- Good... vậy.. anh hôn em... được chứ?

Không đợi cho Face dứt lời,

Good đã nhào lên, choàng tay qua cổ Face, đặt lên đôi môi đó một nụ hôn bỏng cháy...

Môi chạm môi rồi

Mút lấy cánh hoa mềm

Áp chặt ngực lên nhau

Lắng nghe từng nhịp tim đập

Đời này có bao nhiêu lần được điên cuồng?

Đời này có bao nhiêu lần được đại khờ?

Xin yêu thương biến hai ta, hòa làm một....

Nam tỏa sáng rạng rỡ làm một chiếc bóng đèn hạnh phúc,

Làn da ngăm đen bấy giờ như được tẩy trắng siêu tốc, trên đôi môi màu mật nở ra một nụ cười mãn nguyện.

Tình yêu ư?

Giới tính ư?

Chẳng phải, chỉ là vô tình yêu một người cùng giới thôi sao?

=====//=====

39. Tình Cờ Yêu - Chương 39: Fict 39: Facegood (h) - Nếu Là Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Em sống bằng cái gì?

Bằng muối các bác rải đó!

Còn ment nhiệt tình chi chút vô fict giúp em có cái động lực nha

Yêu thương!!!!

Ngữ cảnh fict 39: tiếp nối fict 38.

Vui lòng đọc lại các chương của FaceGood để tránh khó hiểu

=====

Tiếng anh của Good thực sự kém,

Chỉ là những câu giao tiếp cơ bản thôi mà cậu phải múa máy tay chân như nghệ sĩ ba lê, vậy mà mấy vị y tá ở đó mới miễn cưỡng hiểu được cậu đang muốn nói cái gì.

Nhưng hỏi cậu có vui không?

Vui chứ, ở bên cạnh người yêu sau 3 tháng xa cách, trái tim cậu chưa nhảy ra khỏi lồng ngực thật đúng là kỳ diệu a.

Suốt mấy ngày trời, cậu cứ như một chú mèo nhỏ, không nỡ rời xa hơi ấm của Face, hôn cũng chưa muốn đủ, ôm cũng chưa muốn đủ. Cậu cứ thế mà sát chặt lại trong vòng tay của người ấy...

Thế cơ mà,

Thức ăn ở đây không hợp khẩu vị một chút nào,

Khiến cục bông gòn mới chỉ có vài ngày mà đã gãy đi trông thấy,

Một buổi trưa, khi cục bông cuộn trên gối mềm mại mà ngủ bên cạnh mình, Face đón lấy đôi bàn tay của Good, đưa lại gần miệng, muốn hôn lên...

Những nốt đỏ nhỏ khiến Face có đôi chút giật mình,

Đưa tay vén cổ áo Good xuống một chút, những vết đỏ lấm tẩm trên xương quai xanh..

Face ghen lòng. Good bị dị ứng thời tiết.

Cũng phải thôi,

Chênh lệch cả nửa vòng trái đất, chuyện này, cũng không tránh khỏi.

Hôn nhẹ lên đám tóc mềm bồng bênh,

Face nhẹ nhàng rời giường, tới gặp bác sĩ. Cậu thực sự không muốn, Good chịu thêm một chút nào tổn thương vì cậu cả:

- Tôi muốn xuất viện
- Chưa được, Face, cậu còn phải ở lại theo dõi thêm một thời gian
- Tôi cảm thấy khỏe hơn rất nhiều rồi,
- Vẫn là không được, hãy nghe lời khuyên của chúng tôi, cậu thỉnh thoảng vẫn còn cảm thấy đau đầu, đúng chứ?
- Chuyển hồ sơ về bệnh viện ở Bangkok đi, tôi sẽ tới khám định kỳ.
- Chúng tôi sẽ không chuyển bệnh nhân đi khi không cảm thấy an toàn
- Ông..
- Face. Cậu là bị tổn thương não bộ, tiến trình điều trị còn 15 ngày nữa, cậu bắt buộc phải kiểm tra thường xuyên.
- Nếu tôi cứ rời khỏi đây thì sao?

Good tỉnh dậy, không thấy Face, liền tưởng Face phải đi kiểm tra bệnh, liền mò dậy đi tìm, Câu chuyện bị cắt ngang, tình hình đang khá căng thẳng nhưng vì Good chẳng hiểu một chút nào nội dung câu truyện nên cứ nhe răng ra cười, đối với vị bác sĩ liên tục nói:

- Thanh kiu thanh kiu.

Vị bác sĩ đối với cậu nhóc xinh đẹp người châu Á này vô cùng có cảm tình, liền nói:

- Cậu nên khuyên cậu ấy một chút, cậu ta muốn xuất viện
- Đừng nghe ông ấy nói linh tinh.

Nói rồi, Face kéo Good trở lại phòng bệnh, Good đưa tay lên vò vò tóc:

- Có nghe, nhưng không có hiểu.

Face bật cười:

- Không cần hiểu, hiểu một mình anh là đủ.

Nhưng Good không ngốc nha, rõ ràng trước khi đi, ông bác sĩ có nhá mắt với cậu một cái,

Thế cho nên, tối hôm đó, Good có một kế hoạch nhỏ.

Nhân lúc Face phải đi chụp mấy cái gì gì đó, Good nói một không đi chung được, sau đó, tới phòng trực, tìm đúng người bác sĩ hồi trưa, may mắn thay, vị bác sĩ ấy lại vẫn còn ở đó.

Cậu đã suy tính kỹ càng rồi, cậu thấy dùng gu gồ trans có vẻ khó hiểu quá, thế nên cậu định call thoại cho Can, nói Can đưa điện thoại cho Tin để Tin dịch... cơ mà? Tin là cái gì Tin, mặt thối Tin a!, lời của Tin thật không đáng tin, nhờ cậu ta cố tình dịch sai thì sao?

Thế nên, cậu nhờ qua P"No, nhờ Kla ngoan ngoãn phiên dịch giúp.

Kla thì khỏi phải bàn rồi, con người như Kla phải nói là có một không hai. Kla lại liền đồng ý giúp, quá tốt.

Đúng giờ như đã hẹn,

Sau một hồi hế nhô và ra hiệu, thì vị bác sĩ cũng hiểu được ý tứ của Good.

Cuộc gọi thoại được bật lên

Sau một hồi dịch qua dịch lại. Good có vẻ đã nắm được tình trạng của Face. Thấy Good đã yên tâm thờ phào, vị bác sĩ mới vui vẻ mà hỏi thêm một số chuyện:

- Bác sĩ hỏi: Hai cậu là người yêu sao?

- Kla dịch: Hai người chịch nhau chưa?

- Good: sao cơ? (đỏ mặt) không lẽ chịch nhau lại liên quan tới việc hồi phục não, nhưng bác sĩ đã hỏi, không lẽ lại không trả lời.

- Good ấp úng: chưa..

- Kla dịch cho bác sĩ: phải, là người yêu.

- Bác sĩ vui mừng: vậy cậu khuyên cậu ta một chút, cậu ta đang đòi ra viện, trong khi vết thương vẫn cần theo dõi thêm.

- Kla dịch: Vậy mau mau cho cậu ta chịch đi, não của cậu ta sẽ hồi phục nhanh hơn nếu được thoải mái về thân thể.

- Good:??/? (mặt đã như trái cà chua chín): Kla, bác sĩ nói vậy thật sao?

- Kla (nén cười): có sao em dịch vậy. Em thấy cũng hợp lý lắm. Anh nghĩ xem, có phải nếu cơ thể thoải mái, thì đầu óc cũng thoải mái không? Mà đầu óc thoải mái thì não cũng sẽ thoải mái. Rất nhanh khỏi.

- Good: Thật vậy?

- Kla: chuẩn xác.

Vị bác sĩ vì bị vẻ mặt đỏ lựng của Good mà cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhú nhú mi, chẳng qua chỉ hỏi có phải người yêu không, làm gì lại đỏ mặt đến như vậy?. Good lại tưởng cái nhú nhú mi đó là biểu hiện của bác sĩ khi nghĩ mình không muốn Face mau khỏi, liền hít một hơi, rặn hết sức bình sinh - nói với Kla:

- Em hỏi bác sĩ giúp anh, trong bệnh viện có đồ để chuẩn bị chịch không?

Cái này thì Kla dịch chuẩn xác. Là bao cao su và Gel bôi trơn. Bác sĩ sau một hồi há hốc mồm tới mồm thì cũng gật gù:

- Đúng là tuổi trẻ sung sức, mới vừa đủ sức một chút đã nghĩ tới việc X nhau rồi!. Đáng ngưỡng mộ a!

Trong phòng,

Dĩ nhiên, đây là phòng Vip.

Với lại Face cũng chỉ là ở lại tiện việc theo dõi, nên giường bệnh cũng không khác giường khách sạn là mấy,

Có toilet riêng xịt nha, có ti vi và một bộ salon nhỏ nữa,

Đi làm một vài xét nghiệm về, khiến Face cảm thấy cả người cũng có chút không được thoải mái, muốn tắm một chút nước nóng,

Vừa cởi qua được chiếc áo, thì nghe tiếng đẩy cửa khá mạnh, Face quay ra, thấy biểu hiện cứng nhắc trên mặt Good, Face đôi chút sững sờ.

Good cắn chặt răng, hùng dũng bước tới trước mặt Face

Sau đó, một hai giờ ” đồ ” vừa được phát miễn phí kia, thẳng tới trước mặt Face:

- Đồ đây!

Face theo phản xạ, đưa tay ra đỡ lấy món đồ ấy, vừa nhìn qua không khỏi giật nảy người:

- Good.. cái này...

- Chịch đi.

Good quăng người cái phịch úp người xuống giường, mắt nhắm tịt, hai tay nắm chặt cái ga giường, hướng cái mông lại phía Face.

Face dở khóc dở cười, nhìn một màn biểu tình của Good, rồi lại nhìn tới thứ đồ trên tay mình vừa nhận được.

Face buồn cười,

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường.

Good thấy chiếc nệm lún xuống, lại càng căng thẳng, úp chặt khuôn mặt đã đỏ như gấc chín của mình xuống dưới nệm.

Face ghé xuống, đỡ lấy mặt Good:

- Sao vậy? có chuyện gì?

Good thật xấu hổ muốn chết quách cho xong, nhưng mà... nhưng mà.. nghĩ tới lời Kla. Good kiên quyết, không ngẩng mặt nhưng gần như hét lên:

- Em nói anh chịch mau!

- ????

Face lúc này thật sự không biết nên khóc hay nên cười, dùng sức, gỡ lấy người Good đang dính chặt xuống ga giường kia, bắt lấy vai Good đối diện với mình, khác hẳn với giọng nói đầy cương quyết, cả người Good giờ đây như đang run lên, cả khuôn mặt đỏ ửng lan tới tận tai.

Face không hiểu chuyện gì, liền cẩn thận dò hỏi:

- Em muốn sao?

- Face... xin anh.. đừng hỏi nữa. Good thực sự sắp muốn chết đây!

- Vậy.. mình đi tắm trước nha?

- Tắm sao...

- Đúng vậy, em cảm thấy thế nào?

- Tắm thì tắm!

Good vì xấu hổ không thể chui xuống đất mà hành động có chút trẻ con, lập tức văng tay ra khỏi người Face, Một đường lột áo, lột quần, lột sạch sẽ.

Hiên ngang bước vào nhà tắm, thế rồi mà vừa khuất bóng lưng lại không hiên ngang được nữa, hai chân như nhũn ra tới nơi, vội vàng lật đật lật đật trèo vào bồn tắm rộng rãi, xả nước, lập cập mà đổ cả đồng xả phòng ra bồn..

- Cạch..

Cửa phòng tắm bật mở...

Face trên người hiện giờ cũng chỉ còn đúng một cái quần nhỏ, từng bước, tiến tới bồn tắm.

Good cứng đờ người,

- Đẹp quá..

Từng đường cơ như được điêu khắc ra vậy...

Good chăm chú nhìn tới nghiêng đầu về một bên,

Face đưa tay, lột nốt chiếc quần nhỏ còn sót lại trên người

Đám lông mao rậm rạp kéo một đường từ rốn xuống dưới, bao bọc lấy cậu nhỏ - mà không nhỏ - của Face.

Good nuốt một ngụm nước miếng. nhìn...ngon quá.

Trong khi Good còn đang ngẩn ngơ, Face đã ngồi vào trong bồn nước cùng với cậu..

Tiếng nước tràn ra khỏi bồn, cùng với nụ hôn nhẹ trên vành tai, khiến Good bỗng giật mình:

- Anh làm gì?

- Anh chỉ làm theo những gì em yêu cầu...

Liền sau đó là một nụ hôn được đưa tới

- Ừm...

Nụ hôn sâu ngọt ngào đốt cháy dự vọng thèm khát bấy lâu của Face. Đôi bàn tay dưới làn nước tham lam mà sờ nắn từng tác da trên cơ thể cực bông mềm mại...

Good mềm nhũn dưới đôi bàn tay to lớn ấy...

Cậu hoàn toàn không hề có một chút kinh nghiệm gì...

Face hôn một đường xuống xương quai xanh,

Liếm tới hai hạt nhỏ trước ngực Good...

.. cảm giác này...quá lạ rồi...

Face khẽ nhay một chút...

Good ngửa cổ ra sau, tựa lên thành bồn tắm, khẽ rên lên:

- Ừm,.. Face...ngứa...

- Một chút.. chỉ một chút.. để anh mút nó...

- A... Ừm,....

- Khó.. khó.. chịu...

Cảm giác từ đầu ngực truyền đến, Good không thể định nghĩa đó là cảm giác gì nữa... Vừa tê dại, vừa khó chịu, khiến Good muốn nhấc đôi môi của Face ra khỏi.

Nhưng... Tay Face lại lập tức trượt xuống, bao lấy cậu em bé bỏng non nớt của Good. Good gần như gầm một tiếng trong cổ họng:

- A,... không... không...

- Không phải em nói... muốn sao? Good... anh sắp vỡ tung ra rồi...

- Vỡ tung sao...

- A... xin đừng... a...vuốt nó...

- Đi... vuốt... a.. ừm.. thích quá...lạ...

Theo từng nhịp luật động của tay Face,

Good căng thẳng tới từng ngón chân đều muốn co lại...

- A...Không.., dừng lại..

- Thả lỏng.. Good, cảm nhận đi, cảm nhận... nghe anh..

- A... không... không chịu được...

Good cong người lên, muốn giữ lại tay của Face, nhưng Face lại càng mạnh mẽ lên xuống hơn, đôi môi vẫn chưa một lúc nào rời khỏi hai hạt anh đào trước ngực Good.

Good chưa bao giờ phải trải qua cái cảm giác kích thích, bùng nổ điên cuồng tới như vậy, chỉ một lát, liền bắn ra...

- A... không... không được rồi... tiêu.. tiêu rồi

Dòng tinh nhỏ đầu tiên mạnh mẽ theo từng đợt co bóp, trượt qua khỏi tay Face, tràn xuống dòng nước...

Good thở hổn hển ”

- A.. tiêu.. tiêu đời..

- .. sướng... sướng.. quá...

- Hừm...

Lại một nụ hôn trải xuống, đôi mắt mơ màng và thân thể non mềm của người mình yêu tới tận tim gan phơi bày trước mặt, Face ường như đã quên hết trời đất:

- Good, cho anh, tới lượt anh...

- A....

Face nhắc người Good đặt lên lòng mình, đôi bàn tay khôn khéo, luồn từ dưới lên, dòng nước ấm khiến hậu huyệt của Good giãn ra một chút,

Thế nhưng việc Face lập tức đưa hai ngón tay vào khiến Good thật sự như không thể chịu nổi:

- A, Face.... đau... đau lắm...

- Good... cho anh...

- Cho... anh... nhưng.. nhưng... đau quá...

Face lập tức bế Good dậy, cả hai lỗ thể bật khỏi dòng nước, Face áp sát Good vào phía tường, áp cả khuôn ngực mình vào lưng Good... với lấy lọ thuốc bôi trơn cầm theo, bôi lên huyệt hậu của Good.... Cẩn thận mà từng chút, từng chút mở rộng, khuếch trương...

Face thềm tới điên rồi, cả khuôn mặt đỏ ửng một màu dục vọng, cậu em nhỏ vừa được đeo bao đã muốn nứt tung... nhưng không thể, tuyệt không thể làm Good bị thương.. những tiếng rên trong cổ họng khi cậu em nhỏ chà sát với khoe mông của Good bật ra”

- A... ừm.. Good...

- Em tuyệt quá....

- Ừm.. Face... sẽ... sẽ.. không đau chứ?

- Không.. sẽ không... anh sẽ...

Face cố gắng kiềm chế, mà hôn, mà xoa nắn bờ mông của Good, nhưng cảm giác thềm khát không những không giảm bớt một chút nào,

Không thể chịu nổi nữa...

Face đỡ lấy hông của Good, kéo lùi lại một chút khiến Good chỉ còn cách chống tay lên trên tường...

- Hừm....

- A.....

- A... ha....Good, Good, một chút, một chút, thả lỏng...

Good đau... con mẹ nó, đau... đau hơn cả thằng Can kể...

Rách là cái chắc...

Đau quá....

- Hựm..

- Hựm..

Một cái thúc hông, lại một cái thúc hông...

Good hận không thể bầu sứt được mảng tường trước mặt...

Nhưng.. người đằng sau mình...

Là Face...

Những tiếng rên rỉ trầm thấp của Face lan sang cả tâm tình của Good lúc này...

- A... ha.. sướng chết anh...

- Nóng quá...

- Good, Good... yêu em.. yêu em...

- A.....

Nếu là anh. Người em yêu. Em chấp nhận, hòa với anh làm một, dù có đau đớn...

Lần đầu tiên, Face thực sự cũng không dám làm quá mạnh, đối với cậu, có được Good, đã là hạnh phúc hơn bất cứ điều gì trên đời này...

Thế nên, cậu cũng nhanh chóng cho ra, ôm trọn Good vào trong lòng, tỉ mỉ mà hôn lấy... Thì thầm lên tai cục bông đang xấu hổ vì lỗ thối, mà vùi đầu trong ngực mình...

Good... anh yêu em...

Nào, anh giúp em tắm...

Những hơi nước ẩm bay đầy trong không trung

Mỗi một hạt hơi nước nhỏ li ti ấy, đều có màu hồng, màu của hạnh phúc.

Mỗi một bọt bóng xà phòng nhỏ, đều có màu xanh, màu của hi vọng.

Yêu thương một người, là cho đi tất cả những gì, bản thân có, không hối tiếc, không oán trách.

Nhận được tình yêu của một người, là học cách xứng đáng với tình yêu ấy

Vậy là một mùa hè sắp trôi qua...

Chẳng còn mấy hôm nữa là cả đám lại vào một năm học mới.

Vào năm học mới, tuy chữ thì chả biết được mấy hạt vào đầu,

Người thì cũng không chắc có cao thêm cm nào nữa không.

Chứ nhưng mà cảnh đi mua sắm đầu năm học, thì rõ ràng là không thể thiếu,

BumNic

Nói đến mua sắm, phải nhắc tới ban đầu, dĩ nhiên là đệ nhất cặp đôi chồng vô sỉ, vợ xấu tính BumNic rồi. Bum chỉ chờ có dịp mà chỉ chỉ chỉ, trỏ trỏ trỏ,.

Trên đời này còn gì sướng bằng, chồng thì giàu mà vợ thì tham không?.

- Cái kia, cái kia, kia kia, nữa,

- Nic?

- Hửm?

- Nhớ lấy giao kèo: Mỗi một số 0, một lần!

- Á?... Vậy...

- Còn nữa: cái nào chọn rồi, không được trả lại!

- Bum!. tôi không có giao kèo cái này.

- Thẻ là của tôi, người cũng là của tôi, một mình tôi giao kèo là đủ.

- ??????”

TumTar: có người yêu nhỏ xinh dễ thương, trái tim Tum nhảy nhót liên hồi, vòng tay qua eo Tar.

- Ôi, Tar, em mặc bất cứ thứ gì, đều đẹp, anh đến ngộp thở mất!

- P”Tum, ở đây có người đó!

- Thì sao? Cũng không ai bỏ tù anh vì tội thơm trộm người yêu của mình đâu nha!

- Chóc!

- Đáng ghét - Đôi má Tar ửng đỏ làm nũng một câu. Một nhịp này thôi. Tum thực sự đúng là muốn chết dưới chân giai nhân a!

AePete

Gia đình nhà tôm lột:

- À É, À é mặc cái này đi, Pete khập thấy nó đẹp lắm nha!.

- Thôi, người tao chỉ cao có nhiêu đây, mặc đẹp thì làm gì, không như mày, cần phải giao lưu nhiều.

- À É, nhưng mà...

- Vả lại, Pete, thực sự, mày mặc cái gì cũng đẹp hết!

Ae cưng nựng người yêu của mình như trứng mỏng, pete cũng không ngại ngần mà chỉnh lại từng chút trên cổ áo Ae

KlaTechno: Hôm nay đi mua sắm, Techno không mặc bộ đồ Grab Bike nữa mà nâng cấp lên hẳn một bộ đồ như bà bán hàng ngoài chợ. Dép lê, áo thun rộng, quần đùi hoa.

Buồn cười sao? Có cái gì mà buồn cười?

Với Kla, như thế mới là đáng yêu nhất. Người yêu của cậu, vô tư thuần khiết, So với những cái cà vạt thắt chéo cổ kia, những ống tay áo phẳng phiu, mới là thứ cậu chẳng ưa nhất:

- Kla, anh thấy cái này đẹp,

- Cái này sao? Được đó!

- Còn cái này?

- Cái này cũng được!

- Cái kia thì sao?

- Vâng, đẹp lắm!

- Kla!

- Dạ?

- Rút cuộc là em thấy cái nào đẹp?

Em sao P”No... Kla khẽ mỉm cười, nhủ thầm: anh không mặc gì mới là đẹp nhất!

FaceGood

Tiếp theo đây là chương trình của Cặp đôi mới cưới, à nhầm, cặp đôi mới yêu. FaceGood. Mới yêu mà, ngọt lằm, say lằm, chân đi lảo đảo cũng muốn dính vào nhau. Chỉ tổ nhức mắt những đứa ế.

- Good. Tặng em.

- Cái gì vậy P”Face?

- Là một cái thắt lưng.

- Thắt lưng sao?

- Đúng, là vòng tay của anh, bao bọc lấy eo nhỏ của em. Một đời.

ọe. buồn nôn chết mấy đứa bán hàng gần đó nha. Ăn bánh gato cứ phải gọi là ngập mặt!.

TinCan: Can nhìn vào cửa hàng sa xỉ trước mắt, lập tức kéo Tin vọt đi:

- Không, nhất định không!.

- Can!

- Tin, Quần không phải chỉ cần không thủng đít là được sao? Áo không phải che được hai cái ti là được sao?. Cậu định làm gì? Bán thân tôi đi cũng không trả nổi!

- Là tôi trả.

- Nhưng tôi không thích!

- Can. Cậu là người của tôi.

- Người của cậu thì sao? Mặc kệ!. Tôi không thích, dẫn tôi đi ra Pratunam (đây là chợ bán sỉ nổi tiếng Bangkok)

-

- Ngay!

- !!!!!!!!!!!!!!!

Ấy thế rồi mà Tin vẫn phải một đường lái xe đến thẳng cái chợ bán sỉ kia!. ở bên Can, dường như ý kiến của Tin nhiều khi lớn lắm cũng chỉ bằng con số 0.

Chợ trời,

Khi Tin và Can vừa đỗ xe ở phía cổng chợ, đã khiến rất nhiều ánh mắt như lập tức đổ dồn vào. Can cầu nhàu:

- Cậu đó, từ lần sau trở đi đi xe bus cùng với tôi đi,

- Tôi có xe, tại sao phải đi xe bus?

- Cậu thấy không, cái xe của cậu thật chướng mắt, mấy cái cô gái kia cũng vậy, nếu cậu không đi xe xịn, họ đến liếc cậu cũng không thêm liếc!

Can dẫu môi, cái tên Tin này, ở trường đã đành, cứ đi đến đâu là hút gái đến đó, mình không ghen đâu. Nhưng mà như thế là không được!

Thấy thái độ vùng vằng của Can, Tin như có như không mà cười:

- Dưa vàng ngâm dấm?

- Cái gì ngâm dấm?

- Càn tà lớp ngâm dấm!

Nói rồi, Tin không để Can phản biện lại, liền ôm eo cậu, kéo đi vào bên trong chợ, những ánh mắt tiếc nuối theo một đường khuất của Tin mà với theo.

Sau khi đã nhảy tới nhảy lui ăn no một bụng đồ rồi, Can chợt thấy một chiếc áo nâu viền xanh, ướm lên người Tin:

- Tin, cái này hợp với cậu lắm nè!

Tin phì một hơi, không thèm để ý, Can lại ướm lên, nhất quyết dúm Tin vào phòng thử đồ,

Bên ngoài mặt lạnh thế thôi, chứ vừa vào phòng thử đồ, đôi môi Tin lại cong lên rõ ràng là sung sướng:

- Vẫn còn biết nhớ tới tôi, không tệ.

Ấy thế mà Tin vừa thử đồ ra xong, tới cái bóng của Can cũng không thấy!

Đang tâm lại bỏ người yêu giữa chợ thế này chạy đi đâu?

Quay ngang quay ngửa một hồi, mẹ nó!

Can lại bầu vào cái thằng No chết tiệt,

Làm cái gì mà xoắn xuýt thế kia?

Tại sao cái lúc cần thì nó không xuất hiện, mà cứ khi không cần nó lại nhõn nhõn trước mặt cơ chứ?

Tin lừ lừ tiến tới.

Vừa tới cũng lại đụng phải một người, còn ai vào đây nữa,

Tin nhìn mặt Kla đã lồm đồm mồ hôi,

Kla nhìn mặt Tin nhăn còn hơn cọng rơm khô,

Hai kẻ nhìn nhau, không nói một lời mà đã như thông cảm với nhau lăm lăm rồi đó.

- Ô, tình cờ quá!

- Ô, quá tình cờ!

Can và Techno vui vẻ nhảy nhót tung tăng đi trước

Hai cái tàu điện ngầm lừ lừ tiến theo sau.

Ồi!

Cuộc sống mà!.

Bữa cơm thân mật.

Bữa trưa này đối với Can mà nói là bữa trưa vui vẻ nhất trần đời,

Vì sao a?

Vì Can đã gọi cả Good tới chung vui, có cả anh No nữa nha.

Không hiểu Kla ăn trúng cái gì, mà vừa nhìn thấy Good đi tới, lại phụt cả một ngụm nước lên đầy mặt P”No, đây là lần đầu tiên Kla bị thất thố tới như vậy đó nha!

Techno vội vàng vỗ lưng đầy âu yếm cho Kla, khiến cả Face và Tin đều cũng muốn thử sắc một tý.

Rồi Can nghe Good kể về cảnh đẹp bên Mỹ mà mồm cứ ngoác ra tới tai, ồ à một lúc xong, Can nhìn Tin, bĩu môi:

- Người ta được đi Mỹ đó.
- Nếu cậu thích,
- Người ta có thắt lưng xịn đó!
- Nếu cậu thích,
- Người ta có người yêu đẹp trai,
- Tôi đẹp trai hơn cậu ta – Tin hất hàm về phía Face.

Can câm nín, tạm thời không tìm ra được điểm nào để chê Tin nữa, tức quá, hét lên:

- Cửa cậu nhỏ hơn cửa cậu ta!
- ??????

Giờ thì không còn ai bị sặc nữa.

Mọi ánh mắt đổ dồn lên người Tin.

Mặt Tin từ xám ngắt rồi chuyển xanh.

Dần dôi đưa xuống bàn, Tin đứng phắt dậy, tóm lấy cổ tay Can:

- Can!. Cậu chết chắc!
- Ồ?

Khổ, không khéo miệng ấy mà, thì cứ dùng miệng để mà ăn cơm thôi,

Nói làm chi cho thêm phiền thêm khổ vậy?

40. Tình Cờ Yêu - Chương 40: Fict 40: Kla Techno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối nay ta có việc bận, nên đã viết xuyên trưa để ra fict cho các độc giả yêu thương

Ấy thế mà còn không thương ta, thì thương ai đây???

Còm ment còm men còm ment đê chi chút chi chút khắp fict nhòa!!!

. Ngữ cảnh fict 40: là sự tiếp nối của fict 39.

Chap này cũng có thể đọc được riêng lẻ.

Các bạn tự hỏi vì sao Kla cố tình dịch sai, chơi cho cục bông một vố ư?

Như Kla đã từng phát biểu: Cậu chẳng ưa một ai bên cạnh P”No của mình cả.

Đặc biệt là ” anh heo” Can.

Nhưng hiện tại Can có Tin giữ chặt.

Ai chứ riêng hũ dấm của Tin thì Kla có lòng tin tuyệt đối.

Bớt đi một đối thủ.

Tiếp theo là "anh gà mái" Type đó, rất đáng gờm

Nhưng riêng về khoản yêu đương thì không cần phải lo. Vì sao?

Vì nhìn đã biết hấn dính lấy "anh gà trống" Tharn tới mức nào.

Còn lại - chính là Good- "Anh rùa" đó.

Đừng có nói chỉ có Tin mới ghen,

Kla cũng không kém một tý nào, chỉ có điều, cậu phải từ từ tính toán một chút.

Khi Good bị hiếp hụt đó, Techno cũng suốt ngày chạy tới nhà Good, an ủi dỗ dành đủ kiểu hết.

Kla tức gần chết.

Vì sao?

Kla dành cả buổi sáng, đưa P"No của hấn đi chợ, mua một đồng thức ăn, phụ P"No của hấn nấu ra mấy món ngon bổ dưỡng. Thế mà tới bữa ăn, Techno lại cho hấn ăn toàn rau cải! Còn đem nguyên một con gà Kla hì hục hầm mang tới cho con rùa kia tắm bổ!

Lại vì sao?

Kla bỏ ra một chút tâm tư, chuẩn bị 2 cái vé đi du hồ ngắm cảnh, ý định là rõ ràng cảnh đẹp hồ xinh, chấm mút P"No của cậu một tý cho đã thèm. Ấy vậy mà vừa đưa vé cho Techno, Techno lại mừng húm mà rủ con rùa đó đi giải khuây, gạt cậu bay xa bốn ngàn tám trăm dặm. Đối với tai nạn của cái tên Face đó, cậu đâu có liên quan? lý nào tự dưng lại bị mất tiền oan lại không được xớ mui?

Tức!, phải nói là một ngàn cái ghim, ghim chặt trong lòng.

Cơ hội ngàn năm trời cho cũng đến.

Anh rùa ngơ ngẩn kia lại cứ thế mà bò tới bò tới dâng cho cậu cái cơ hội trả những nỗi uất ức này.

Kla dĩ nhiên không ngu gì để Techno có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của mình, thế nên mới có chuyện cái cục bông ngọc ngà kia được mùa nở hoa (cúc).

Xin hỏi ngài Kla có hối hận không?

Dĩ nhiên là không!

Vậy lại xin hỏi, ngài Kla có chút áy náy nào không?

Dĩ nhiên là không nốt!

Thế vì sao ngài Kla phụt cả nước lên mặt Techno khi nhìn thấy Good tiến tới?

À, vì thấy cậu ta chân đi hai hàng!

Trong tình yêu, Ghen chính là một loại gia vị,

Mà cứ nhắc tới cái thứ gia vị ấy, người ta lại nghĩ ngay tới vị chua lè của hũ dấm.

Thực chất thì, cũng không hẳn.

Có những người ghen tới mù quáng, ghen tới làm ra những hành động điên rồ như vị cay của ớt.

Có những người ghen nhưng chỉ biết âm thầm chịu đựng, khóc nức lên như vị mật đắng nghẹn ở trong lòng.

Có những người ghen tới chảy máu mắt, nhưng lại vô cùng bình tĩnh mà triệt tiêu từng đối thủ, dần dần hòa tan vị café của mình vào ly nước đang sôi.

Kla, sẽ là ai, trong số ấy?

Hoặc... là một phong cách ghen rất khác đi?

Mùa hè đã trôi qua,

Năm học mới chính thức bắt đầu.

Tiếng cười nói rộn rã khắp các góc ngách của khuôn viên trường X.

Để đón tân sinh viên năm nay,

Các anh chị khóa trên thật sự chuẩn bị biết bao công phu cùng tâm huyết.

Thắt chiếc cà vạt chỉnh chu lại trên cổ áo, Kla bước xuống xe,

Cậu giống với mọi người, đều là tân sinh viên.

Nhưng lại cũng không giống với hầu hết mọi người. Ngôi trường đại học này, cậu đã quá quen thuộc.

Đúng vậy.

Kla đã là sinh viên năm nhất,

Dĩ nhiên, là cùng trường với Techno.

Khoảng cách về địa lý đã được giải quyết.

Chú thỏ của chúng ta, hẳn là không còn lối thoát nào.

Kla đang mỉm cười vô cùng soái mà bước tới, lập tức có một con đười ươi chạy tới mà đu lên cổ.

- Kla, đợi tao.

- Nic, nhả hết áo tao rồi.

- Mày mới có nhả áo thôi đấy, nhìn tao đi! Ông anh họ tốt đẹp của mày sờ tao ra cái dạng gì? Nhả hết cả đống quần!

Kla chán ghét gỡ tay Nic ra khỏi người mình.

Âm hồn bất tán là có thật.

Khi Kla đăng ký thi vào khoa cải tiến truyền thông xã hội của trường Techno, vừa nhòm cái tên trường là nó cũng đăng ký vào cùng luôn.

Thật muốn cho nó rớt,

Nhưng mà nó lại không rớt!

Nghiễm nhiên cả hai lại chung lớp chung trường tiếp.

Nhưng, như vậy cũng không có gì là xấu cả.

Cơ hội bên cạnh P”No, chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Techno hôm nay có đặc biệt hơn một chút,

Dẫu gì chuyện của Techno và Kla cũng đã quá nhiều người biết rồi, thế nên, để đón bạn trai nhỏ tuổi của mình tiến vào môi trường đại học. Thân phận làm người yêu cũng không thể để Kla mất mặt được.

Đồng phục của trường thì không thay đổi được rồi, thế nhưng Techno cố tình đi làm đẹp nha!

Dĩ nhiên, là có nghe qua Nic tư vấn.

Techno nhuộm lại mái tóc đang cháy nắng của mình thành màu đen bóng, rồi lại được hấp ủ lại vô cùng mềm mượt, rẽ ngôi một chút, những lọn tóc không còn cứng đơ mà nhẹ nhàng rủ xuống trán, tôn lên làn da vốn trắng bóc của cậu.

Lại nói, Techno còn được Nic đắp mặt nạ giấu nữa, thế nên nhan sắc của Techno khiến Kla thực sự được phen choáng ngợp:

- P”No... anh....

- Hì hì, Kla... ngại quá...

Kla một thoáng bối rối, Techno vì thế mà càng lấy tay kéo kéo mấy lọn tóc mái. Kla mỉm cười, tiến lên, ghé sát vào tai Techno, thì thầm:

- Anh đẹp trai thế này, em biết giữ thế nào đây?

- Kla...

Techno xấu hổ vì bị bọn Type trên 1, thì giờ đây lại cảm thấy xấu hổ mười phần, vội vàng quay lưng đi che khuôn mặt thoáng đỏ:

- Để anh dẫn em vào.

- Để anh dẫn em vào? Nic uốn éo người nhại lại – Đúng rồi, người ta có bạn trai, quên luôn em ruột rồi!

Kla liền móc điện thoại ra, nhìn sang phía Nic:

- Vậy để tao gọi P”Bum vào dẫn mày tới chỗ tập trung?

- Ấy ấy, nương tình, nương tình...

Nic vội vàng giật lấy cái điện thoại của Kla, nhét lại vào túi. Gì chứ?. Ngày đầu làm tân sinh viên, hoành tráng như vậy còn chưa chấm được cô nào. Kéo theo cái tên đạn pháo vô sỉ kia vào đây, không nổ tan xác mới lạ. Nic đâu có ngu gì mà chơi đại!.

Thực sự thì buổi diễn chào đón tân sinh viên thật rất hấp dẫn, còn có cả việc giới thiệu các tân sinh viên mới xuất sắc.

Dĩ nhiên, với trí thông minh và điểm số đầu vào cao ngất của mình.

Kla lập tức trở thành hiện tượng mới của toàn khóa tân sinh viên năm nay.

Cậu cũng nghiêm nhiên trở thành hot boy của khoa công nghệ thông tin, đại diện khoa này tham dự cuộc thi Nam sinh của trường nha!

Ngay trên hội trường bị thông báo như vậy. Kla dù muốn phản đối kịch liệt, cũng không thể một hai lời mà từ chối được. đành miễn cưỡng cười trừ. Để đó tính sau.

Kla bước lên. Nữ sinh hú hét.

Kla bước xuống. Nữ sinh cũng hú hét.

Ấy thế mà kẻ ăn dấm, lại không phải là Techno.

Mà là Kla!

Techno thực sự cũng đã quen rồi, với việc Kla tới đâu là giành được thiện cảm của mọi người tới đó.

Nhưng Kla thì không quen a!.

Mấy cô nữ sinh mới nhập học, mê mẩn làn da trắng bóc và nụ cười tỏa sáng của Techno, liên tục tìm tới, hỏi han,.Techno thì sao?

Kla chói sáng như một ngôi sao trên sân khấu,

Techno lại ngoảnh lưng vào ngôi sao ấy, riu ra riu rít chỉ bảo từng chút cho mấy cô gái đó. Tận tới lúc Kla tiến tới gần, lực chú ý mới bị phân tán, mấy cô gái vừa thấy Kla liền huých vai nhau:

- Ồi mẹ ơi, đẹp trai thế,

- Bạn gì ơi, cũng là năm sinh năm nhất sao? Có thể cho xin số được không?

- Ô thể rút cuộc mày xin số anh nào?

- Cả hai anh!

- Mé đẹp trai quá, tao thích ~~~

- P”No, có thể cho em xin số của anh không?

- O..

- Không thể!

Kla lập tức cắt ngang. Sau đó, nhẹ nhàng đối với mấy cô gái, cười:

- Anh ấy không có thói quen cho số điện thoại người lạ đâu.- quay sang Techno cười: - Phải không?

- O... ơ.. phải đó..

Techno nở một nụ cười méo xệch trước mặt Kla. Sau đó, Kla cũng không nói thêm gì nhiều, đại khái chào sơ qua mấy cô bạn gái kia, rồi kéo Techno, rời đi.

Thực chất, con người ta, ai cũng có một vẻ đẹp riêng tiềm ẩn, chỉ là, ai là người có đủ năng lực để khơi gợi lên vẻ đẹp ấy?. Rồi ai sẽ là người có đủ khả năng để cảm thụ được vẻ đẹp ấy?

Techno chính là một ví dụ điển hình.

Khi khoác trên người những bộ quần áo đơn sơ giản dị, cậu liền hòa vào với mọi người. Hầu như không có điểm gì đặc biệt, người ta thậm chí có thể quên cậu ngay sau vài cái nhìn thoáng qua.

Thế nhưng, dưới con mắt của một nhiếp ảnh gia,

Techno chính là một viên đá quý.

Cậu đẹp, nét đẹp mị hoặc hút hồn ấy thực xứng đáng để Phan phải cất công tìm lại bằng được người đã lướt qua khung hình ấy.

Mấy ngày sau, Techno vừa bước ra khỏi lớp học, thì nhận được một cuộc điện thoại.

Một thằng bạn quen sơ sơ tính ra mối quan hệ xa tới nỗi bắn đại bác không tới, tự dưng hôm nay lại gọi điện hẹn đi café.

Nhưng mà, nó làm trong hội sinh viên của trường, lại nói có chuyện quan trọng, Techno vẫn là vác mông tới.

Vừa tới quán café quen thuộc gần trường. Techno cũng thoáng nhận ra đi bên cạnh thằng bạn, còn có một người, đôi mày rậm ngang và gương mặt vô cùng nam tính,

Chanon Santinatornkul

=====

Khi Techno vừa tiến tới, thằng bạn lập tức giới thiệu:

- Techno, ngồi xuống, ngồi xuống. Đây là P”Phan. Đây là Techno

Techno vui vẻ mà đưa tay lên vái chào:

- Chào anh, P”Phan

- Chào em, Techno.

Thằng bạn giới thiệu sơ qua rồi cáo bạn chuồn mất. Techno cũng không vì thế mà bị bối rối gì. Đối với Techno, xử lý những chuyện của bọn thằng Can thằng Good không thành vấn đề, thì ba cái chuyện bỏ của chạy lấy người của thằng bạn kia chẳng qua chỉ là chuyện vặt.

Phan cũng không để Techno phải thắc mắc lâu, liền triệt để giải bày:

- Techno, anh là nhiếp ảnh gia của một công ty chuyên săn người mẫu. Hôm trước bạn em có nhờ anh tới buổi đón tân sinh viên của trường để chụp hình.

- À... vâng.

- Trong khi về soạn lại hình để trả ảnh cho bên hội sinh viên, anh tình cờ thấy được một tấm hình, có chứa ảnh của em.

- Em sao?

Nói rồi, Phan chìa bức ảnh đưa tới cho Techno,

Techno thoáng giật cả mình:

- Ô? Đây là em sao?.

Thái độ chu môi ra bất ngờ của Techno khiến Phan bất giác mỉm cười:

- Em không nhận ra mình luôn sao?
- Ha ha,.. nhìn có chút.. đẹp trai quá. Không giống em lắm!
- Chính là em đó. Không sai được. Bình thường nhìn em cũng rất dễ thương.
- Dễ thương sao? Chỉ có anh với Kla là nói vậy thôi!
- Kla?

Techno mới thấy mình hơi lỡ lời, liền ấp úng đổi đề tài:

- À... là... là... à mà em rất cảm ơn anh nhé. Hẹn em tới tận đây để tặng em một tấm hình. Ảnh đẹp lắm luôn á?

Lần này đến lượt Phan ngạc nhiên, đôi mắt dõi theo từng cử chỉ của Techno, nhìn từ trên xuống dưới:

- Em thật là nghĩ anh nhờ bạn mời em tới đây chỉ vì đưa trả em 1 tấm hình sao?
- O?

Techno mắt đảo khắp quán. Vẫn như thường ngày, không có gì lạ. Thế thì là vì cái gì? Techno gãi gãi đầu:

- Vì quán này café ngon hả anh?
- Ha ha.

Phan bật cười thành tiếng:

- Ôi trời ạ, người bạn của em nói với anh rằng, em có chút ngây thơ. Anh cũng không tin lắm. Đúng là ngây thơ và dụ hoặc, chỉ cách nhau có 1 sợi chỉ. Anh nghĩ nếu em mà lên khung hình, chụp sexy một chút, chắc chắn, 100 người đều nói em là yêu dụ. Có chết cũng không nghĩ em ngây thơ tới mức này đâu!
- Yêu dụ? Lên hình?

Techno càng nghe càng khó hiểu. Phan đặt hai tay lên bàn, giữ lại thái độ nghiêm túc,:

- Techno. Anh cảm thấy em rất có tố chất làm người mẫu ảnh. Em có muốn thử không?
- Mẫu ảnh?

Techno vừa tiêu hóa xong hai từ đó liền lặn lội ra cười:

- P”Phan, anh thật biết đùa!.Em mà mẫu ảnh cái gì?
- Đùa hay không, phải thử mới biết được!
- O...
- Techno, em cũng là sinh viên năm thứ 3 rồi. Cơ hội hiếm có như vậy, không phải ai cũng cầu mà được. Em suy nghĩ kỹ. Đây là danh thiếp của anh.
- P”Phan, thực sự em không ổn đâu. Bảo em chụp hình thà anh chụp nguyên con đà điểu cho xong!
- Haha, em ngày càng thú vị, anh lại cảm thấy rất thích. Như vậy đi. Cuối tuần này em cứ tới chỗ anh, chụp thử. Nếu cảm thấy thích thì làm, không thích thì thôi. Không có vấn đề gì cả!
- Như vậy cũng được sao?
- Được chứ sao không?.
- Ai da... vậy.. vậy..
- Được. cứ vậy đi!

Sau khi Phan rời khỏi. Techno vẫn là bối rối búng búng cái danh thiếp trên tay, ngồi thờ ở quán cafe một lúc. Ngẫm thử. Nic mới vào đại học, các khoản chi rất nhiều, mà P”Phan thì nói đi chụp ảnh thử vẫn có thù lao. Bây giờ kiếm việc làm thêm cũng rất khó nha. Thôi thì... cứ đi xem sao!. Cũng chỉ là chụp hình, cũng không mất lạng thọt nào.

Nhưng mà.. cần phải giấu kín một chút.

Nếu mà để cho cái lũ khi ở sân bóng biết, đảm bảo chúng nó cười cho mình mũi nở hoa.

Thế là, Techno len lén học thuộc mấy dòng trên cái danh thiếp rồi phi tang ngay xuống thùng rác của quán café.

Mới vào đại học,

Mấy tháng học quân sự chính là điều không thể tránh khỏi,

Tóc của Kla và Nic mỗi đứa còn 5 phân,

Mất hết cả thẩm mỹ!

Trong khi Nic tru tréo lên vì bộ tóc kỳ quái này, thì Kla lại ghét nhất chính là vì không có thời gian để ở bên cạnh Techno nhiều.

Tính Techno vô cùng tốt bụng và cởi mở. Hôm trước, Kla còn tóm được Techno đang dìu một cô bé năm nhất bị say nắng vào trong lán nghỉ.

Lúc đó, tay cậu siết chặt. Chỉ ước giá mà trời nắng thật to nữa lên để chết luôn khỏi cần xiu.

Đã thế, thời gian tập luyện cực kỳ nghiêm khắc. Tất cả ăn chung ở chung, chỉ trừ có một ngày chủ nhật là được rảnh.

Kla đem cái quả đầu năm phân của mình trùm lại sau chiếc mũ lưỡi trai. Cậu cũng không muốn cả tuần mới được gặp, lại làm Techno hết hồn với mấy cọng tóc này.

Kla đã nhắn tin hẹn với Techno, nhưng chưa thấy trả lời. Nghĩ là Techno đi đâu mất, liền gọi cho Nic. Tiếng Nic vẫn còn ngái ngủ:

- Đ*ch mơ mày Kla, mới sáng sớm gọi cái cục gì?. Cả tuần mệt mỏi tới chết rồi!

- P”no có nhà không?

- Ai mà biết, tự tới mà tìm!

Nic cúp ngang máy, cuộn tròn lại trong chăn.

Có cái sung sướng nào bằng cái sung sướng được ngủ nướng ngày chủ nhật không?

Có cái đau khổ nào bằng cái đau khổ đang gáy tới đoạn ngon lành lại bị đánh thức dậy không?

Mẹ nó chứ, Nic lằm bằm: đang mơ tới đoạn được ăn trái đào tiên, vừa há mồm ra nuốt cắn được rồi thì bị gọi dậy. дума đúng là đáng chém!

Kla gọi điện. Techno không nghe.

Kla tới nhà tìm. Techno không có nhà.

Thăng bước vào phòng Techno, cửa tủ quần áo vì khép không kín mà có phần khe hở.

Kla bước tới, mở ra:

Hầu hết quần áo đều bị đem đi!

- Chuyện quái gì thế này?

Kla túm chặt lấy một cái áo còn vớt trên giường, nhú mồm, phi sang phòng Nic.

Ném cái áo lên mặt Nic, Nic nghe câu được câu không, trả lời:

- Chắc là trộm đồ đi!

Lại nói. Techno thật khổ sở nha!

Chẳng biết mặc cái gì, nên lột hết toàn bộ những bộ đồ đẹp đẹp một chút, mang theo.

Khiến cho Phan suýt chết hoảng vì tưởng dân ngụ cư ở đâu mang đồ tới studio làm tổ.

Techno lúng túng giải bày:

- À... là vì.. vì... em thực sự không biết mặc cái gì hết, nên đem tất cả tới!
- Ha ha, Techno. Em đúng là... như thế này tại sao tôi không thương cho được! ha ha.
- Sao ạ... ngần này bộ, vẫn chưa đủ sao?
- Techno, em không cần đem bộ nào tới hết. Khi chụp hình, sẽ có quần áo riêng cho từng shoot.
- Vậy.. vậy sao?
- Được rồi, em vào đi.

Phan vô cùng nhiệt tình mà hướng dẫn Techno, chọn trang phục, thay đồ, trang điểm,

Ban đầu, vì lúng túng, những bức hình đầu hầu như bị loại hết. Nhưng Phan vô cùng kiên nhẫn, chỉnh lại từng chút, từng chút tư thế cho Techno:

- Em không cần gồng lên, thả lỏng, là chính mình đi.
- Đúng vậy, cười lên, rạng rỡ lắm!. Nụ cười của em khiến các cô gái trong studio này đều đổ máu mũi cả rồi ha ha
- Kìa, bé chú cún đó, yên tâm, nó là cún đực chỉ mê cún cái thôi, không mê em đâu.. đúng rồi.. cười lên một chút...
- Ha ha...

Những câu đùa dí dỏm của Phan khiến Techno thoải mái hẳn lên, nụ cười rạng rỡ như tỏa sáng một góc Studio vậy.

Nhưng.. Techno phải bấm lỗ tai!. không phải một phát, mà là hai phát.

Đau thì cũng không đau bằng mỗi lần bị thằng Can tung bóng vào mặt.. nhưng.. Con trai mà bấm lỗ tai thì có kỳ quá không?

Nói thì nói thế, chứ Phan khẳng định là không hề kỳ, chính Phan cũng bấm mà!

Mấy người trang điểm cũng hòa theo. Với lại. hi sinh vì nghệ thuật là cái hi sinh cao cả nha!

Bấm thì bấm

Tách. Tách.

Rồi xong.

Trên tai Techno hiện tại là vài đôi khuyên kiểu

Thực sự quá con mẹ nó hút hồn!.

Còn vì sao, Kla gọi mãi cho Techno không được?

Vì Khi vào tới chỗ chụp hình, Tất cả mọi nhân viên yêu cầu tắt chuông điện thoại.

Không một ai được phép sử dụng cho tới khi hoàn thành chỉnh chu bộ hình nha!

Thoáng cái đã tới trưa.

Techno vô cùng yêu thích công việc này. Chỉ việc cười,mà có tiền. Ai mà không sướng?

Lại nói, sau khi cho Techno xem xong những bức hình đã được lựa chọn để chỉnh sửa. Techno cũng suýt muốn ngất khi thấy hình của mình. Quả là vi diệu a!

Từ Quạ hóa thành công

Từ Vịt hóa thiên nga

Cũng chỉ đến thế!

Về phần Phan. Cậu thực sự đánh giá cao người này, cái duyên ảnh không phải ai cũng có, người có rồi lại không cần phải quá phô trương, cứ thế mà ăn sâu tới từng xentimet.

Techno ăn trưa vui vẻ và ký một hợp đồng tạm thời với P”Phan xong. Vô cùng hào hứng mà hôn lên cái phong bì có chứa một vài bức hình cùng với những đồng tiền công kha khá.

Techno cũng có ước mơ chứ!

Ồ đời, ai mà không có ước mơ?

Người ta nói, việc chọn người, chứ người không chọn việc.

P”Phan cũng đã nói, cậu là rất có tố chất nha.

Biết đâu, biết đâu đấy!

Techno cứ thế mà ra về, quên luôn cả bên tai còn một đôi khuyên chị trang phục tặng đeo cho khỏi bít lỗ.

Quên luôn cái điện thoại còn chưa mở chuông của mình đang trộn lẫn với đồng quần áo trong ba lô!

3h chiều.

Kla không thể nào nuốt nổi bữa trưa.

Nic thì nhăn nhó vừa đuối được tên Bum vô sĩ ra khỏi cổng, bày ra vẻ mặt < chết m* mày đi> với Kla rồi trèo lên giường. Ngủ tiếp.

Techno vui vẻ huýt sáo bước vào cổng.

Ồi giờ!.. Xe của... của... Kla!

Thôi chết!.. Sao lại quên mất hôm nay là chủ nhật cơ chứ!

Nhưng Kla cũng không nói là sẽ tới a!

Nhìn quanh quần một hồi ở cổng, Techno thật sự là muốn chuồn.

Nhưng, có vẻ không kịp rồi, một giọng nói ngay từ sau lưng, vang lên:

- Anh vừa về, lại muốn đi đâu nữa?

Techno vác ba lô nặng trĩu. Khẽ quay người lại, giơ một bàn tay lên vẫy vẫy

- Hi, Kla... chào em!

- Em cũng chào anh. P”No.

Kla rất khác mọi ngày nha, nếu bình thường là sẽ đỡ giúp cái ba lô to trĩu ấy, nhưng hôm nay thì không, mặt Kla lạnh như băng. Một đường kéo tay Techno, như dúi vào phòng.

Techno vội vàng giải thích:

- Anh, anh có việc, không đi gặp thằng Can, không Type cũng không Good!

- Cái gì trên tai anh kia?

- Tai anh sao?

Thôi chết mẹ rồi. Techno bây giờ mới nhớ ra, sờ sờ lên 2 cái nút bấm trên tai mình lại còn 2 chiếc khuyên nữa chứ!

Nuốt vội một ngụm nước bọt.

Y như một kẻ vừa ăn trộm gà bị bắt mà trên tay vẫn còn mấy cái lông gà làm bằng chứng vậy!.. Techno không giỏi cãi, liền di di chân tìm lối, không có lối lại lên chui vào gầm giường sao?

Kla đã không thể giữ nổi bình tĩnh khi nghĩ đến có kẻ đưa tay chạm lấy cần cổ kia, đôi tai kia... nhẹ nhàng mà đeo vào đó một đôi khuyên ư?

Kla lập tức kéo roẹt cái ba lô,

Quần áo vương vãi khắp giường, hợp đồng, bì thư theo đó mà cũng trượt ra

Techno vội vàng nhảy xuống, muốn nhặt lấy tờ hợp đồng.

Lập tức Kla đã túm lấy trước, đôi mắt vừa đảo qua một lượt, xé toạc bì thư, tiền và ảnh trong đó bung ra rơi xuống đất.

Kla như đã hiểu mọi chuyện,

Cả tuần khao khát chờ đợi để gặp người,

Người lại không vì ta mà ở lại.

Cả tuần theo nỗi nhớ nhưng khao khát để bên người,

Người lại vui vẻ nơi đâu.

Cảm giác chua xót dâng dần lên cổ

Kla lật từng bức ảnh, những bức ảnh cười rạng rỡ, những chiếc áo rộng cổ tôn lên từng mảng ngực, mảng xương quai xanh...

Không!... không thể nào!... Techno.. chỉ có thể là của cậu!

Cảm giác tức giận, hay là... lo lắng sợ mất đi?

Tất cả những cảm xúc ấy, đổ dồn lên khuôn mặt đang nhúu chặt lại vì khó chịu kia.... Cái gì đó là nhu hiên, cái gì đó là vỏ bọc đã không còn!

Hiện giờ, chỉ còn một con sói đang vô cùng điên cuồng khi nghĩ tới miếng mồi của mình bị giành giật đi.

Techno thậm chí còn không dám nhìn đối diện với Kla nữa, nhỏ giọng lí nhí:

- Cái đó... cái đó... để anh giải thích, em đưa cho anh đã...

- Xoạt!

Tiếng Kla xé ngang bản hợp đồng khiến Techno vội vàng ngoảnh lên,

Thấy rõ ràng bản hợp đồng bị xé thành hai mảnh, Techno liền tiến tới:

- Kla!. em làm cái gì?

- Em làm cái gì? P”No! Câu này em phải hỏi anh mới đúng!

- Kla. Nghe anh, anh chỉ là đi chụp hình thôi, đó cũng chỉ là công việc, hơn nữa, anh cảm thấy, anh rất thích..

- Anh thích? Anh thích chụp hình hay là thích cái kẻ tên Phan này?

- Kla. Mau xin lỗi anh! Em không có quyền xé hợp đồng đó, càng không có quyền xúc phạm người khác!,

- Không có quyền?. Techno – Kla gọi thẳng tên Techno:

- Em cho anh biết, anh lại dám để người khác chạm vào người? Còn làm gì nữa đây? Chụp ảnh? Anh có biết anh đang làm gì không? Anh thiếu tiền sao?

- Kla!. Em quá đáng rồi đó!

- Được,nếu anh thiếu người, em cho anh người, nếu anh thiếu tiền, em lập tức cho anh tiền!

Kla không nói nhiều, vút chiếc mũ lưỡi trai ra khỏi đầu, cởi áo khoác một đường dè lên Techno ngã xuống giường,

- Phịch...

Kla không hôn lên đôi môi ngọt ngào mà gần như đang gặm cắn cần cổ của Techno,

Techno giãy dụa, cậu cảm thấy vô cùng,vô cùng thất vọng, bàn tay Kla thô bạo mà luồn qua thắt lưng chạm xuống đám lông mu nhỏ của cậu.

Lần đầu tiên, Techno cảm thấy, đôi bàn tay ấy... không còn xinh đẹp nữa....

Techno hét lên:

- Buông ra!

- Kla!, Anh nói em buông ra mau!

Kla không trả lời, đôi môi điên cuồng mà mút lấy hạt anh đào trước ngực Techno.

Techno dùng hết sức, co đầu gối, thúc thẳng lên bụng của Kla. Kla bị ăn đau, co người. Techno bật dậy, kéo lại cổ áo đã bị Kla xé rách:

- Kla, ra khỏi phòng anh!

- ... Techno!

- Ra ngoài!

- Anh...

- Kla. anh nói em: CÚT RA NGOÀI!

Techno tiến đến, dùng sức, kéo Kla, đẩy ra khỏi cửa.

Sầm!

Cánh cửa đóng lại...

Ánh chiều tà bên ngoài, hắt lên hình bóng mờ dần của Kla...

Cách nhau một cách cửa ấy, trong phòng, giọt nước mắt lăn xuống, rơi trên vai áo nhàu nát của Techno....

*****//*****

41. Tình Cờ Yêu - Chương 41: Fict 41: Klatechno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đây là Phan

Ngữ cảnh fict 41: là sự tiếp nối của fict 40

Vui lòng đọc lại từ fict 40 (nếu chưa đọc) để tránh khó hiểu

Tỷ lệ cmt của KlaTechno bao giờ cũng ít hơn tỷ lệ cmt trong các chap của TinCan. Không rõ là do fan của KlaTechno kiếm nhời hơn hay sao ý ^^

Bung lụa đuê chứ. Thả muối nhiều dơ nào ^^

Lần đầu tiên, Techno cảm thấy, đôi bàn tay ấy... không còn xinh đẹp nữa....

Techno hét lên:

- Buông ra!

- Kla!, Anh nói em buông ra mau!

Kla không trả lời, đôi môi diên cuồng mà mút lấy hạt anh đào trước ngực Techno.

Techno dùng hết sức, co đầu gối, thúc thẳng lên bụng của Kla. Kla bị ăn đau, co người. Techno bật dậy, kéo lại cổ áo đã bị Kla xé rách:

- Kla, ra khỏi phòng anh!

- ... Techno!

- Ra ngoài!

- Anh...

- Kla. anh nói em: CÚT RA NGOÀI!

Techno tiến đến, dùng sức, kéo Kla, đẩy ra khỏi cửa.

Sầm!

Cánh cửa đóng lại...

Ánh chiều tà bên ngoài, hắt lên hình bóng mờ ảo của Kla...

Cách nhau một cách cửa ấy, trong phòng, giọt nước mắt lăn xuống, rơi trên vai áo nhàu nát của Techno....

Người ta nói, tuổi trẻ thì không có gì nhiều

Chỉ có ba phần nhiệt huyết là đáng giá,

Cộng thêm bảy phần là tự phụ,

Lúc nào cũng muốn khẳng định bản thân mình một cách rõ rệt nhất.

Trời - đôi khi cũng chỉ to hơn cái vung xoong một tý.

Kla và Techno, đâu có là sói hay là hổ

Thì trước hết, họ vẫn cứ là những bạn trẻ mới mười mấy hai mươi.

Cái độ tuổi mà nhiều khi chỉ vì một chữ tự phụ ấy,

Cái độ tuổi mà có khi, chỉ vì một câu nói, một đời lại đem đánh mất nhau.

Để mà rồi sau này, dù cho có sâu sắc mà hối hận, thì đã không còn kịp nữa.

Là dù yêu lắm,

Yêu đến diên cuồng,

Nhưng vẫn không cách nào vượt qua được sự cao ngạo của chính bản thân để cất lên lời xin lỗi.

Một tuần đã trôi qua, kể từ sau buổi tối ngày hôm ấy.

Chẳng biết Nic có lòng tốt tới thế nào,

Nhưng hề thằng Kla tranh thủ buổi tối được nghỉ mà hí húi nhắn tin xin lỗi P”No. Nó lại cũng xách cái điện thoại bấm liên tục:

- Ê, P”No, anh nhất định đừng có trả lời tin nhắn của nó.
- Ê, anh nhất định đừng có nghe máy!
- Ê, anh phải nâng giá lên, cao giá lên!
- Ê, anh cứ bơ nó đi, nhất định phải nghe em, bơ nó đi, mặc xác nó!
- Nó á? Khỏe như voi ăn như trâu anh không cần phải lo!
- Bụng nó á? Đau gì, nó hít đất trăm cái là thường.
- Thế nhé, nhất định anh phải kệ mọe nó nhá!

Đã là một tuần rồi.

Ngày nào cũng nhận được bao nhiêu tin xin lỗi của Kla,

Techno thực ra trong lòng đã mềm nhũn như tơ, suýt mấy lần thì nhắn tin lại,. Thật không biết, hôm đó dùng sức thúc vào bụng Kla, liệu... còn đau không?

Cơ mà thằng Nic đã chắc chắn là Kla không sao, Techno cũng yên tâm. Hơn nữa, nó nói cũng có lý, Kla lại đi xé cái hợp đồng đó, bây giờ biết ăn nói thế nào với P”Phan đây?

Nên Techno còn giận một chút, lại bị Nic công kích, nên quyết là không thềm để ý tới Kla nữa.

Quyết là không thềm trả lời Kla lấy một tin.

Nhưng sao....hôm nay lại có chút mong chờ thế này kia chứ?

Techno mặc xác bọn thằng Can lèo nhèo rủ đi ăn thịt nướng, một đường vui vẻ từ trường trở về nhà.

Vừa bước vào cổng, liền ngó nghiêng xung quanh.

Không có xe,

Techno tắt ngúm nụ cười, nhưng vẫn còn len lỏi đâu đó một tia hi vọng: nhờ... nhờ từ trường Kla đi chung xe bus với thằng Nic về đây thì sao?

Thế nên, một hai bước chân liền phi lên phòng Nic.

Nic sau hai tuần tập quân sự, nước da cũng đã trở lên ngăm đen.

Mong mãi mới tới tối thứ 7, được về nhà, tắm xong liền dỡ kem dưỡng ra mà bôi trát.

- Cạch!

Tiếng đẩy cửa mạnh mẽ khiến Nic giật bắn cả người:

- Ái!.

- Nic!

- Không em thì còn ai nữa?. Giật hết cả mình.

Techno chui tọt vào trong phòng, đảo mắt nhìn xung quanh, thấy cửa nhà tắm hé mở, Techno thật muốn xiên thủng vài lỗ trên cái cửa đó, xem...

Nic nhìn cảnh đó, hếch một bên môi lên:

- Nó về nhà rồi!

- O?... ai cơ?. Anh có hỏi gì đâu?

- Không hỏi?. Xì, nhìn anh là thấy mất giá rồi!

Techno thoáng chút thất vọng, ngồi xuống giường Nic, dò hỏi:

- Ủm.. Kla... có đưa em về không?

- Không!. Nó từ trường về nhà luôn.

- Vậy... Kla... có hỏi gì về anh... không?

- Hỏi gì là hỏi gì?

- Không hỏi gì thật sao?

- Không hỏi gì, mệt anh quá, đi ra đi ra, em nằm ngủ tý, có cơm gọi em đây,

Nic bôi kem xong, liền đẩy Techno ra ngoài, Techno bực mình, cúi tiét:

- Ai nói nấu cơm cho mày?

- Sao cơ? Không nấu thì em chết đói à?

- Cho mày chết đói luôn!

- O?

- Ai bảo mày xui anh không trả lời tin của Kla, thế nên nó giận rồi đấy!

- À....

Nic chợt hiểu ra, cười như điên:

- Ha ha ha!. Ôi giờ ơi! Ha ha ha

- Cười cái gì mà cười!

- Anh mê nó đến thế kia?. Kla, mày giỏi hơn tao nghĩ quá! sao?, P“No. nó ” làm” được bao nhiêu phút?
Đã nhớ đến thế kia à?

- Vút!

Techno vừa ngại vừa tức cái thằng em trời đánh kia. Ném thẳng cái gối lên đầu nó:

- Mày xác định chết đói đi!

- Ha ha ha...

Nic được mùa. Cười như nắc nẻ.

Sướng quá.

Không ngờ, cái cảm giác đốt nhà người khác lại sướng như vậy!

Cứ nghĩ đến cái vẻ mặt của Kla suốt tuần qua lúc nào cũng như khi đốt đồ vì P“No không rep tin nhắn, là lòng Nic đã vui như tết!.

Bởi vậy, là đáng đời cái thằng Kla chết tiệt đó. Hơi tý là lấy Bum ra dọa nó!

- Nic!. P”Bum tới kìa! Mau xuống mở cổng.

- O?!!

Một lát sau,

- Sao anh lại vào phòng tôi?. Tôi chưa cho phép đâu đấy!

- Anh nghĩ là, phòng của em, hay ” của em“. Anh không cần phải cho phép để được ” đi vào”.

- Bum!!!!!! Chia tay. Chia tay. Chắc chắn là tôi sẽ chia tay anh!

- Được. Như em muốn!. Vậy, mấy giờ đêm nay chúng ta lại động phòng tân hôn?

- Anh!!!!!!!!!!!!!! Con mẹ nó!!!!!!!!!!!!!!

- Em có biết không, Nic. Em chửi, cũng thật dễ thương!

- Xiu!.

Techno trải lòng.

Nic trước tới giờ, chẳng gặp ai tử tế.

Ấy thế mà có phước. Gặp được P”Bum

Mình vừa nhìn qua, đã có cảm tình.

P”Bum không những là người đã cứu mình, mà lại còn là người vô cùng nhã nhặn lịch thiệp.

Ban đầu thì mình cũng không hiểu vì sao, P”Bum hay tới nhà chơi. Vết thương của mình thì cũng khỏi rồi.

Hỏi Kla, Kla liền nói, hai người đó đang quen nhau. Mình bất ngờ tới hoảng....

Không lẽ... Nic... cũng là... là.. như mình sao?

Cho tới một hôm, mình khá mệt mà cúp tiết trốn về ngang chừng..

Nghe thấy tiếng không rõ ràng trong phòng Nic, mình còn tưởng trộm.

Hóa ra lại được xem live trym hai người đang hôn nhau tới hỗn hển.

Hôn nhau...

Techno bất giác mà đưa tay lên miệng, chạm khẽ một chút...

Thở dài...

Một tuần rồi...

Nhưng nhớ nào cho vừa?

Sự giận dữ đã tan như sương sớm... chẳng còn đọng lại một chút gì...

Thế mà nỗi nhớ lại chưa từng nguôi đi, mỗi một ngày đều chờ tin nhắn đến...

Những tin nhắn xin lỗi, hỏi han ấy của Kla, thực sự Techno không nỡ xóa lấy một tin nào. Trước khi đi ngủ đều đọc đi đọc lại... Mỉm cười mà chìm dần vào giấc ngủ.

Nhớ quá đi mất!

Nhưng... tự nhiên bây giờ lại gọi cho Kla, thì có kỳ quá không?

Techno trong lòng lộn xộn một mớ, cầm lên đặt xuống không biết là bao nhiêu lần...

Bất chợt, tiếng nổi canh reo ùng ục tràn khỏi vung, khiến Techno khẽ giật mình.

Múc ra một tô canh to còn thơm phức...

Techno bỗng nảy ra một ý định

Dẫu gì Nic hôm nay cũng chắc chắn không ăn cơm nhà, một mình cậu cũng không thể nào ăn hết cả tô canh như vậy được..

Thế nên....

Techno khẽ mỉm cười.

Món canh được gọt gàng cho vào trong lồng ủ.

Chưa ăn mà đã thấy thơm ngon tới lạ thường,

Vì sao ư?

Vì Techno sẽ đem lồng canh này tới nhà Kla,

Vì sao ư?

Vì thức ăn có ngon hay không, một phần nửa là do người nấu là ai, phần còn lại, là do người cùng mình ăn - là ai.

Khi Techno phóng chiếc xe wave tới nhà Kla,

Bảo vệ lập tức nhận ra cậu.

Liền vui vẻ mà ra mở cổng.

Techno thoáng giật mình, nhìn lên đồng hồ: mới có 6h, trời chưa tối hẳn, mà nhà Kla đã bật đèn sáng trưng mọi góc ngách.

Các dàn đèn led khiến căn nhà vốn đã xa hoa, nay lại như bọc thêm một lớp ánh sáng, lộng lẫy vô cùng. Techno đứng đó, ngẩn người ra một lát, tới khi anh bảo vệ hắng giọng cười:

- Ha ha, đẹp, đúng không?

- À... đẹp quá..

- Đúng rồi!. bao nhiêu tiền đấy. Cái này á, là do ông bà chủ đặc biệt chuẩn bị đó.

- À... vậy ạ?

Techno đưa tay lên, khẽ gãi gãi đầu, nghĩ, nay cũng chưa tới lễ hội nào mà. Anh bảo vệ liền hiểu ý, làm luôn một lèo:

- Ái chà, Cậu dạo này không tới dạy kèm nên không biết là phải thôi. Hôm nay nhà có khách quý. Là bạn làm ăn lâu năm với ông bà chủ. Vậy sao?

Techno khẽ thở hắt, còn cứ tưởng Kla là giận mình nên mới không về cùng Nic. Hóa ra, là do nhà Kla có khách tới. Techno liền vui vẻ hỏi:

- Vậy nhờ anh gọi Kla giúp, em muốn gặp một lát được không ạ?

- Cậu chủ á?. Ra nhà hàng rồi, Vị khách kia dẫn con gái tới sao cậu Kla lại ở nhà được?. Cậu tới lấy tiền đây thêm sao? Để tôi gọi quản gia?

- À, dạ... không ạ.. chỉ là...

- Mà phải nói nha. Cô bé kia xinh không thể nào mà tưởng tượng được!, Trời ơi, cứ phải gọi là á, là gì nhỉ?. À à, là là diễn viên Hàn Quốc!

- Vậy sao?

- Hey da, có gì mà cậu chờ người ra vậy? Cậu Kla là ai cơ chứ? Để đứng bên cạnh cậu Kla nhan sắc như vậy mới là xứng đáng!

- Bên cạnh... sao?

- Ha ha, nhìn vẻ mặt của cậu là tôi biết ngay cậu chẳng biết gì sất. Để anh nói cho cậu nghe: Hai bên gia đình chính là hôm nay gặp nhau để nói chuyện đính hôn!

- Đính hôn?

Chiếc lồng ấp trên tay Techno rơi bịch xuống... Những miếng rau củ đẹp mắt bỗng chốc theo dòng nước canh ngọt ngào mà đổ đầy trước cổng...

Nghiêng ngã...

Chao đảo...

Cả một cuộc đời này, Techno chưa bao giờ cảm thấy bàng hoàng và chua xót tới như thế...

Cậu, đã làm gì?

Lau đi chút nước canh đổ tràn vương vãi...

Ánh sáng từ những chiếc đèn led chiếu lên chút nước canh ấy, như cười nhạo cậu...

Một kẻ đi chiếc xe wave tồi tàn...

Một kẻ đang cúi đầu dọn những miếng canh dơ bẩn bụi đất...

Có khi nào... dám ngẩng lên đối diện với thứ ánh sáng chói lóa đó... hay không?

Đúng vậy, mình chỉ là một tên gia sư nghèo nàn, chỉ là một kẻ không tiền đồ... sao có thể đây... Có lẽ, cũng chỉ là một thứ của lạ, khiến Kla ham vui nhất thời mà thôi...

Mới chỉ có một tuần... Giá trị của mình... nằm ở đâu? Rẻ mạt như thế sao?

Kla...

... là đính hôn....

Là đính hôn

Đúng vậy. – là đính hôn –

Mấy từ đó thôi,

Lại như có sức mạnh quét ngã toàn bộ ý chí và niềm tin của Techno, đánh gục cậu chỉ trong giây lát, từ một kẻ đang say trong tình ái, bỗng chốc, rơi tụt xuống vực thẳm...

Cất bước....

Liều xiêu...

Xót xa...

Và, đau đớn...

Techno không biết mình bằng cách nào, như thế nào, lại có thể tới đây....

Ngồi trong cái quán ăn quen thuộc của cậu và Kla...

Techno lại một lần nữa, uống rượu..

Mỗi một nụ cười của Kla, là một ly rượu,

Mỗi một nụ hôn của Kla, là một ly rượu,

Mỗi một câu thì thầm bên tai, là một ly rượu,

Uống đi..

Uống đi...

Thâm tâm của Techno liên tục kêu gào lên đau đớn!

Sự thật này cậu không có cách nào chấp nhận nổi, cũng không thể chấp nhận nổi!

Chỉ có uống thêm.. chỉ có say đi, chỉ có say tới chết đi.. Để khi tỉnh lại... còn một chút hi vọng rằng... tất cả.. chỉ là một giấc mơ...

Kla...

Kla...

Anh... không chịu đựng nổi...

Kla...

Kla...

Đỡ anh dậy... Kla... đừng bỏ rơi anh...

Một thân hình ấm áp bước tới, vững chãi mà bế Techno dậy, áp chặt vào lòng...

Ấm quá... Kla... là em đó sao?

Trong khi đó,

Kla thật sự sắp phát điên rồi,

Một tuần liền, nhắn tin gọi điện Techno đều không nghe máy...

Kla khó khăn lắm mới trải qua được một tuần bức bối, muốn lập tức chạy về nhà, vừa ra tới cổng trường đã bị quần gia đích thân tới đón. Nhà có việc quan trọng, cậu không thể không về.

Lúc này, cậu mới chân chính cảm thấy ghen tỵ với Nic. Cả một đời chẳng cần làm gì lại được bên cạnh Techno. Đáng ghét!

Cậu vừa mới về tới nhà, đã phải đóng cảnh một vị công tử ngoan ngoãn lễ phép. Dĩ nhiên, vai này thì cậu đóng đạt xưa giờ rồi. Chẳng mất mấy công sức.

Nhưng điều mà cậu cảm thấy chán nản nhất, khiến cậu sắp không giữ nổi thái độ điềm đạm nữa, là Maya, con gái của vị khách kia.

Cậu đã biết tới vị khách kia từ lâu lắm rồi, là bạn làm ăn của ba mẹ cậu. Trước đây cũng có vài lần gặp qua Maya. Nhưng nói là dễ yêu thích, thì không có. Mùi nước hoa lúc nào cũng nồng nặc khiến cậu chỉ thoáng qua là biết cái vẻ ngây thơ mà cô nàng bày ra thật sự khó coi tới chết.

Thế nhưng đứng trên phương diện nào, dù là kinh doanh, hay dù là tình bạn của bố mẹ cậu. Thì cậu cũng không thể bất lịch sự tới mức cả nhà cùng đi ăn mà cậu lại cáo bận được. Và kể cả có là như thế, thì ba mẹ cậu, chắc chắn cũng không cho phép.

Thở dài một hơi. P”No. Chờ em thêm một lát, sau bữa tối, em nhất định tới tìm anh.

Trong bữa tiệc:

- Cái gì?

- Đính hôn?

Kla suýt chút nữa thì bóp vỡ ly rượu vang trên tay.

Giữ lại chút bình tĩnh. Cậu đổi giọng:

- Con mới vào đại học, tạm thời chưa nghĩ tới chuyện này. Mong ba mẹ và hai bác khoan hãy nhắc tới.

- Maya là một cô bé rất tốt, tính tình lại cực kỳ dễ thương,

- Dạ, con biết. Con cũng đánh giá rất cao em ấy. Nhưng về vấn đề đính hôn quả thật là để sau đi ạ.

- Vậy...

Kla nở một nụ cười rạng rỡ, muốn nâng ly lên để cáo lỗi với hai vị khách, Maya thấy vậy liền rời ghế. Sắp tới bên cạnh.

Mùi nước hoa nồng nặc ấy khiến Kla thực sự muốn ới thẳng ra cái ly vang.

- P”Kla. Mới đính hôn thôi mà, cũng chưa cưới... Em hứa...

- Maya, anh nghĩ, anh và em cùng mới vào đại học, hơn nữa, em còn mới đi du học về. Hãy là để thời gian tham quan và làm quen lại với môi trường đại học ở Thái thì tốt hơn.

- P“Kla.. Em chẳng muốn tham quan gì, chỉ muốn tham quan ” anh ” thôi.

- Maya

Bố mẹ vị khách có vẻ cũng xấu hổ dùm cho đứa con gái đom đàng của mình, liền hắng giọng, Maya không đành lòng, rời tay khỏi đôi vai của Kla. Đối với cô mà nói, Kla thực sự quá hấp dẫn. Cái lý do khiến cô rời bỏ môi trường sống quá xa hoa ở nước ngoài, mà về cái Bangkok này, không phải là do Kla hay sao?

Maya nở một nụ cười. Kla, Em không có được anh, thì không ai có được anh.

Kla thật sự khó khăn mới có thể dời khỏi được cái chủ đề đính hôn kia.

Càng khó khăn hơn để dần nỗi nhớ của mình đối với người nào đó xuống. Một khắc lại một khắc kiềm chế, để không khỏi thất thố mà lao khỏi cái bàn tiệc chán ngắt vô vị này.

Vừa tiễn các vị khách rời khỏi nhà hàng, Kla không theo ba mẹ quay trở lại nhà, mà một đường, lái xe tới nhà Techno.

Trên đường đi, cậu có gọi mấy cuộc, nhưng Techno vẫn là như cũ, không nghe máy.

Kla vậy mà lại không thấy khó chịu. Techno, đêm nay, em nhất định ” làm” anh tới xin tha. Lại cứ như thế mà bỏ em cả một tuần trời, đáng phạt lắm.

Đôi môi của Kla theo khoảng cách giảm dần tới nhà của Techno, mà cứ thế câu lên, vẽ lên một nụ cười sáng lạn.

Vì cứ ngỡ, nơi ấy có người, nên ta vui vẻ mà tới

Vì cứ ngỡ, nơi ấy có người, nên ta hạnh phúc mà tới.

.....

Cổng đóng,

Từ dưới nhà nhìn lên, đèn trong các phòng dường như đều tắt.

Kla lập tức gọi cho Nic. Nhưng Bum lại là kẻ nghe máy:

- Sắp đêm đến nơi rồi, chú mày còn gọi cho bảo bối của anh làm gì?

- P”Bum. Đưa máy cho Nic.

- Ha ha, chú nghĩ sau vài hiệp mà Nic còn sức nghe máy sao?

- Không đùa với anh. Đưa máy.

Thấy giọng Kla như sắp nổi điên. Bum đành chép miệng, khẽ lay con mèo lười vừa ” ăn no” kia dậy:

- Nic, là Kla.

- Ừm.. rồi sao...

- Nic!. P”no đâu?

- P”no đâu? Không phải tới nhà mày sao?

- Chết tiệt!

Kla lập tức lên xe, một đường quay đầu xe...

Người tới tìm ta...

Ta lại không còn ở lại...

Người tới tìm ta..

Ta lại chẳng thể đợi chờ..

Cuộc sống muôn vàn thứ éo le, tạo ra biết bao đau thương cho người nhận,

Cuộc sống lại cũng chẳng nương tình, cứ thế mà bòn rút đi nước mắt của con tim..

*****,

Kết...

Tiếng phanh gấp của chiếc xe khiến người bảo vệ hốt hoảng, Kla lập tức như nhảy xuống xe:

- Techno có tới đây không?

- Techno.. a.. có!. Vị gia sư đó có tới!

- Người đâu?

- Đã về rồi.

- Sao không giữ cậu ta ở lại?

- Giữ người sao?... tôi...

- Vô tích sự!

Bấn loạn...

Lo lắng...

Xen một chút, hồi hận...

P”No...

Anh đang ở đâu cơ chứ?

Kla hít một hơi dài, ngồi thụp vào ghế lái.Suy nghĩ một chút,

Gần 11h đêm...

Có thể đang ở đâu...Kla nhắc điện thoại lên

Không có ở chỗ Type,

Không có ở chỗ Can

Không có ở chỗ Good.

Không có ở chỗ Charm.

Kla như phát điên...

Một đêm này... Cậu không hề ngủ...

Tất cả các nơi Techno có thể đến, cậu đều đến tìm qua...

Đều không có...

Có lẽ nào.... Phan...

Không thể nào! không thể nào!

Kla xiết vô lăng tới đỏ rần đôi bàn tay..

Một giọt nước mắt của cậu lặng lẽ chảy xuống...

P”No... em xin anh, đừng làm điều khờ dại...

Run sợ...

Thứ cậu sợ không phải là Techno phản bội mình, mà cậu sợ chính sự ngây thơ của Techno, sẽ khiến cậu mất đi người ấy...

Lo lắng...

Điên dại....

Cứ như thế, dày vò cậu suốt một đêm

Cái cảm giác bị gặm nhấm này, còn đau đớn hơn một ngàn lần khoảng thời gian bị Techno mặc kệ kia...

Cứ như thế, mà dày vò cậu, suốt một đêm.

6h sáng.

Tin nhắn của Bum, Kla một đường chuyển hướng đầu xe.

Đàn em của Bum suốt đêm đi tìm tung tích của kẻ tên Phan kia.

Cuối cùng, cũng có thể cho Kla một cái địa chỉ cụ thể.

Đối với người bình thường, không mất quá nhiều thời gian, nhưng đối với Phan, thì đó chỉ là một cái tên giả trong nghề nhiếp ảnh. Công việc và gia cảnh thực sự của cậu ta, chính Bum trong một đêm cũng chưa thể nào tìm ra được.

Cùng lúc ấy...

Đau đầu quá...

Techno mơ màng tỉnh dậy...

Cổ họng khô khốc bật ra những tiếng đầu tiên:

- Kla...

Nhận thấy người nằm trên giường đã tỉnh. Phan cũng trở mình dậy.

- Techno, em dậy rồi sao.

- Kla..

- Ấy da, dậy đi, anh không phải là Kla của em đâu. Nghe cái tên này suốt đêm tới nỗi còn tưởng Kla là một bài kinh nào đó mà em tụng nữa đấy.

- Ừm...

Techno nghe thấy tiếng nói, cố gắng đỡ lấy cái đầu đau nhức của mình, lớp ngóp bò dậy. Đảo mắt nhìn xung quanh: không phải giường của mình. Thấy vẻ ngơ ngác tột độ của Techno. Phan lại bật cười ha ha:

- Techno, em còn nhìn nữa là thủng trần nhà anh thật đấy!

- Á! – anh- anh... anh cởi trần sao?

- Anh làm sao?

Phan có thói quen ngủ cởi trần, chỉ mặc độc có cái quần đùi. Techno thì vô cùng nhột vì ” kỷ niệm” uống rượu lần trước, vội vàng sờ lấy mông.

Không đau!

May quá!

Techno thở phào nhẹ nhõm, sau khi Phan mới từ nhà vệ sinh ra, bày chút thức ăn đơn giản lên trên bàn. Ra hiệu cho Techno ngồi lại, rồi nói:

- Thất tình cũng không nên uống nhiều rượu như vậy. Không tốt.

- Ha.. à... em.. không thất tình... chỉ là...

- Còn nói, anh cũng có biết qua chuyện của em.

- A?

- Là người bạn làm trong ban thư ký trường đó, nói với anh.

- À.. vâng...mà tại sao.. em lại ở đây?

- Còn tại sao nữa?. Tối qua anh gọi cho em, muốn bàn về buổi chụp hình hôm nay, kết quả thì em luôn miệng gọi Kla Kla tới đón em, em đang ở quán X đây. Nếu mà anh không phải dân suốt ngày đi lang thang chụp hình thì làm sao biết được cái quán X đó chứ? Em thật là. Một mình mà dám gan vậy.

Phan lắc đầu, cắn một chút bánh mì. Techno ngượng ngùng:

- Vậy sao... em làm phiền...

- Rầm. rầm!, Mở cửa, mở cửa ra, mau!

Phan bị tiếng đập cửa làm suýt chết nghẹn miếng bánh mì, cần nhân:

- Ai mà thối thế không biết!

Techno muốn ra mở cửa, nhưng Phan cản lại, uống vội ly nước rồi bước ra. Cửa vừa hé

- Bốp!

Một quả đấm giáng thẳng vào mặt, do bất ngờ, Phan gần như ngã dúi dụi lên tường.

- Mẹ kiếp! có ai trắng miệng bữa sáng kiểu này không cơ chứ!

- Xéo ra!

Kla gần như gạt qua người Phan, xông thẳng vào trong phòng.

Techno nghe tiếng Phan kêu, liền bật dậy, trên tay vẫn đang cầm lát bánh mì gặm dở.

Sững người....Tiếng trong cổ họng bật ra như muỗi kêu:

- Kla?

- P”no... anh... anh với nó... đã làm những gì?

Kla nghiêng rặng, vừa nói, vừa chỉ tay về phía Phan đang bước vào.

Techno thể nhưng lại không lo lắng, không sợ hãi, không biểu tình,

Nghĩ tới những việc tối qua... đĩnh hôn sao...

Thật sự.. cuối cùng.. thì bản thân là cái vị trí gì?

Techno bất giác mỉm cười...

Nhìn thẳng vào mặt Kla, bật ra những tiếng thật nhẹ nhàng:

- Đúng. Anh đã ngủ với anh ấy.

*****//*****

42. Tình Cờ Yêu - Chương 42: Fict 42: Klatechno - Có Một Tình Yêu Mang Tên Kla (3)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là Phan

=====

Ngữ cảnh fict 42: là sự tiếp nối của fict 40+41

Vui lòng đọc lại từ fict 40-41 (nếu chưa đọc) để tránh khó hiểu

Techno nghe tiếng Phan kêu, liền bật dậy, trên tay vẫn đang cầm lát bánh mì gặm dở.

Sững người....Tiếng trong cổ họng bật ra như muỗi kêu:

- Kla?

- P”no... anh... anh đã làm gì với nó?

Kla nghiêng răng, vừa nói, vừa chỉ tay về phía Phan đang bước vào.

Techno thế nhưng lại không lo lắng, không sợ hãi, không biểu tình.

Nghĩ tới những việc tới qua... đính hôn sao...

Thật sự.. cuối cùng.. thì bản thân là cái vị trí gì?

Techno thế mà lại bất giác mỉm cười...

Nhìn thẳng vào mặt Kla, bật ra những tiếng thật nhẹ nhàng:

- Đúng. Anh đã ngủ với cậu ta.

- Anh... anh điên rồi sao? P”no?

- Kla, ai cũng có quyền lựa chọn, đúng không?

Kla lập tức tiến tới, bóp chặt lấy hai vai Techno:

- Nói cho em biết, là nó đã ép anh, đúng không?, đúng không? Là chính nó đã ép anh?!

- Không, là anh tự mình mang tới, không liên quan anh ấy!

- Techno!. Em không tin..

- Em có tin hay không, không quan trọng.

- Không thể là sự thật được!

- Kla.. anh cũng đã từng nghĩ, có một số thứ không thể nào là sự thật được. Nhưng thực tế, lại không phải như vậy...

Techno chậm rãi, gạt bỏ đôi bàn tay cứng ngắc trên vai mình xuống:

- Kla, Ai rồi cũng sẽ thay đổi, hơn nữa, giữa hai chúng ta.... có gì để ràng buộc nhau?

Có gì để ràng buộc nhau ư?

Có gì sao....

Giữa hai thằng đàn ông thì có gì để mà ràng buộc được nhau!

Không đính ước,

Không hôn nhân,

Không con cái,

Không hề có bất cứ sự thừa nhận nào...

Bất quá.... Cũng chỉ là thứ tình yêu mong manh ngu dại...

- Kla. Lời chia tay anh sẽ không nói, vì anh nghĩ rằng... đã không cần thiết nữa rồi...

- P”No...

Kla bắt lấy cằm của Techno, điên dại:

- P”no... nhìn vào mắt em!

- Kla... em về đi.

- Anh giận em sao, P”no... em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi...

Kla bất giác mà ôm chặt lấy thân hình trước mắt,

- P”No, em xin lỗi, em thực sự không biết mình đã làm sai điều gì, nhưng chỉ cần anh muốn, em lập tức sửa. Về cùng với em, được không?.

- Kla.. Kết thúc rồi. Mọi thứ, đã thay đổi...

-

- Buông nhau đi...

Thay đổi sao?. Đôi tay Kla buông thông rời khỏi vai Techno.

Tiếng nói khàn đục rời rạc cất lên:

- Từ khi nào? Em hỏi anh với nó quen nhau thì khi nào?

- Kla. Anh đã người của anh ấy...

-

- Em về đi....

Mỗi ngậm không khí giờ đây... đều trở lên đặc quánh...

Khiến trái tim và lồng ngực của hai con người vừa buông khỏi nhau... đều dường như không thể thở nổi...

Kla xoay bước... Đôi viên mắt phút chốc đã biếm đỏ...

- Được,... như anh muốn,

Techo khuỵu ngã ngay dưới nền nhà khi bóng dáng Kla vừa khuất.

Bật khóc, cậu khoanh lấy gối khóc như chưa bao giờ được khóc vậy..

- Kla...

- Kla...

- Anh yêu em...

- Kla...

- Anh thật sự vô cùng, vô cùng yêu em,..

- Kla...

- Anh không muốn...

- Anh thực sự là không muốn...

- Nhưng anh có thể làm gì khác đây?

- Em sắp đính hôn rồi... người đi bên cạnh em.. không thể nào là anh nữa...

- Kla... Anh xin lỗi...

- Anh xin lỗi vì anh nghiêm nhiên không phải là một người con gái,

- Anh xin lỗi vì anh cũng không phải là phượng hoàng sinh ra trong một gia đình giàu có như em...

- Anh, chỉ là một thằng sinh viên nghèo....

- Kla...

Chua xót,

Những giọt nước mắt kia có là gì nữa đâu,

Chẳng qua cũng chỉ như vài hạt mưa lạnh nhạt bên thềm nhà, vô tâm,vô phế...

Thế nào là nỗi đau?

Thế nào là yêu đến điên dại...

Buông tay người rồi...

Buông tay nhau thật rồi...

Mọi thứ... như một giấc mơ...

Để rồi đến một ngày, đều phải tỉnh lại...

Kla...

Ở một nơi, có tên là sự tan vỡ...

Một chú sói nhỏ...

Đem dầm mình trong làn mưa lạnh giá...

Bộ lông của chú sói nhỏ.... ướt đầm rồi..... run rẩy rồi.....

Co ro... một góc công viên...

Chú sói nhỏ cô độc.. cứ ngồi đó...

Đau đớn, đến...mỉm cười...

Nơi đây sao?

Cũng cơn mưa này...

Người vùi đầu vào lòng ta mà giận dữ...

Nơi đây sao?

Vẫn chiếc ghế đá này...

Người, đã không còn...

Có ích gì chẳng...

Tổn thương và cô độc..

Techno.

Em một đời yêu anh si dại,

Bao nhiêu năm trời mọi thứ chỉ vì anh,

Ngày hôm nay anh thay đổi tâm mình,

Em còn gì để dựa vào tồn tại?

Sói nhỏ là em, trăm mưu ngàn kế,

Vẫn là cuối cùng thất bại dưới tay anh...

Nỗi đau này em biết phải làm sao?

Phải làm sao để chắt ra nước mắt?

Em không khóc được nữa, P”No..

Nụ cười trong làn mưa lạnh giá này...

Phải chăng,

Là dấu chấm cho cuộc tình kia tan vỡ...

P”no...

Em đã yêu anh....nhiều đến thế....

Kla ngẩng đầu lên, đối diện với bầu trời xám xịt...

Từng hạt mưa nặng nề rơi trên nụ cười đầy chua cay ấy...

Nghẹn đắng.. tới tâm can...

Trong phòng Phan.

Techno khóc tới mức ngủ thiếp đi trên sofa lúc nào không hay.

Phan thật sự không biết nên làm gì hơn cho phải, Cũng chỉ có thể để Techno mượn vai mình mà tựa lấy...

Thật sự.. chuyện tình này, cũng quá đáng thương đi...

Giống như...

Chính chuyện tình của cậu vậy...

Lỡ cuồng dại mà yêu một kẻ mang cái danh là: trai thẳng.

Cũng đã từng đau đớn như vạn mũi kim châm.

Đồng cảm, ấy chính là thứ mà bây giờ Phan dành cho Techno.

Không hơn, không kém.

Nhưng lại đủ để Phan chấp nhận một lời cầu xin: Giả làm bạn trai của cậu nhóc này.

Kla cũng giống y như bao kẻ ngoài kia vậy.

Mọi lấy trái tim của mình rồi, cuối cùng vẫn là tìm một người con gái để kết hôn.

Phan cũng bật cười chua xót. Ít nhất, kẻ kia, chưa từng bao giờ nói yêu mình. Thế nên so ra, Cậu vẫn còn may mắn hơn tên nhóc Techno kia nhiều lắm...

Techno quay trở lại trường học,

Công việc làm người mẫu ảnh vẫn tiếp tục.

Phan vẫn vui vẻ mà chào đón cậu "người yêu" trên danh nghĩa này.

So ra, hai kẻ đau khổ, đi bên cạnh nhau, lại bớt đi một chút muộn phiền.

Bum dĩ nhiên không tin anh rể của mình là người thay lòng đổi dạ nhanh đến vậy, liền cho đàn em theo dõi một chút. Nhưng những tấm ảnh nhận về thật khiến Bum chán ghét. Vẫn là ngày ngày hai kẻ kia sống bước. Techno và Phan.

Bum chỉ ra không ít tiền, nhưng rút cuộc về thân thể của người tên Phan kia, vẫn là một con số 0.

Nói sao cho rõ đây?

Tuy anh em Bum – Kla luôn là một đôi khắc khẩu.

Nhưng nói Bum không quý mến cậu em này thì quả là sai lầm lớn.

Bum cũng đau lòng, dằn vặt, khi Kla ngày qua ngày chìm trong men rượu, thậm chí, là chơi đá.

Nếu không phải Bum phát hiện ra và đánh gãy tay của một thằng dám đưa thuốc cho Kla thử, thì có lẽ, Kla đã không thể vực dậy nổi.

Cái này cũng do lỗi của Bum, một lần vô ý mà để Kla thấy được toàn bộ những tấm ảnh chụp hai kẻ kia...
Khiến Kla gần như phát điên...

Một buổi tối, Sau khi được đàn em của Bum đưa về nhà,

Kla say tới độ vịn từng bước mới có thể miễn cưỡng đi về phòng...

Vừa bước vào...mùi nước hoa nồng nặc xông thẳng lên mũi, khiến cậu ói thẳng trước cửa phòng...

Một thân hình lập tức tiến tới...đỡ cậu dậy... diu cậu vào trong nhà tắm..

Trong ánh mắt đã mờ mịt của Kla bây giờ,

Thực sự không còn nhận ra ai vào với ai nữa, cứ mặc cái thân hình kia vừa dều vừa cọt sát lên người cậu...

Maya đỡ Kla lên trên giường...

Mùi rượu tây nồng nặc khiến cô có chút choáng váng, nhưng hơn thế, chính là phút giây chờ mong, cuối cùng cũng đã tới...

Từ trước tới nay, Kla luôn giữ khoảng cách với cô.

Hôm nay, nhất định cô không để Kla thoát..

Maya cởi chiếc áo choàng, lập tức thân thể nóng bỏng theo từng đường gợn của bộ đồ ren lót mỏng manh hiện ra...

Cô nâng đưa tay lên, cởi từng nút áo của Kla...

Vuốt ve đôi môi của Kla,

Hôn xuống...

- P”no... là anh sao?

- Ừm...

Maya vừa nghe thấy tên của một... thằng con trai sao?

Rời khỏi đôi môi của Kla, Maya thì thầm hỏi:

- P”Kla, anh vừa gọi em.. là gì?

- P”no... P”no.... anh.. đừng đi...

Maya mỉm cười:

- Thì ra...Kla anh... là bi sao?

Nhưng... Maya hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Cô không tin, mình lại thua một thằng con trai!

Maya nhanh chóng cởi hết áo của Kla, ném sang một bên,

Hơi lạnh phả tới làm Kla thoáng thanh tỉnh,

Khẽ nhú mắt...

Là P”no sao?...

Không... không đúng lắm...

- P”Kla... anh có muốn thử không? ” Làm” con gái bao giờ cũng sướng hơn...

- Maya...

Một bộ ngực non mềm mại cọ xuống cánh tay của Kla..

Bàn tay Maya luồn xuống dưới đũng quần Kla.....

Không đúng,

Kla lập tức lấy tay chụp lấy bàn tay kia, Cố gắng mở to mắt:

- Là cô...

- P”Kla... anh ngoan lắm, đoán đúng rồi đó!

- Cút!

- ...!!!!

- Ai cho cô vào đây?

Kla đã gần như hoàn toàn tỉnh, nắm lấy cánh tay của Maya, đẩy ra ngoài cửa phòng,

Tóm lấy chiếc áo khoác, ném thẳng lên kẻ đang ngăn người kia, gần giọng:

- Maya, mau rút khỏi đây, giữ lấy chút liêm sỉ!

Maya dường như không thể tin vào những gì đang xảy ra. Chưa kịp há miệng nói thêm một lời nào. Cánh cửa phòng trước mắt đã đóng lại:

- Rầm!

Maya ngồi phịch xuống.

Mất một khoảng thời gian, khi đôi bàn tay đã vô thức mà vò nát chiếc áo khoác. Maya bình tĩnh đứng dậy. Cười nửa miệng:

- Kla, anh chẳng qua cũng chỉ là một thằng gay. Hừ. nổi nhục ngày hôm nay, tôi sẽ bắt anh trả gấp bội!

Trong phòng Kla.

Kla chao đảo bước vào nhà tắm, ngồi thụp xuống bồn..

Muốn xả hết đi mùi của cô ả Maya kia còn sót lại trên người....

Đưa tay lên lau sạch vết son còn vương trên khóe môi.

Kla cứ thế... mà ôm lấy ngực...

Một giọt nước mắt vừa rơi khỏi khóe mắt...

Theo dòng nước từ trên vòi hoa sen dội xuống...

Nhòe đi...

P”No...

Em thực sự...

Không chịu đựng nổi nữa rồi....

Kla thì sao?

Kla thì phải điên cuồng ư? Phải xông tới mà giành giật miếng mồi của mình ư?

Kla thì phải thông minh lăm lăm ư?. Phải bày mưu tính kế để mà giăng bẫy giành lại chú thỏ kia ư?

Kla làm sao có thể yếu đuối đến như thế!?

Có sai hay không?

Kẻ đang chìm mình trong bồn nước kia lại chính là chú sói nhỏ Kla...

Sai hết rồi,

Tất cả đã là sai hết rồi!

Người có là sắt là đá, là mưu mô xảo quyệt,

Là chiếm hữu, là buông xuôi,

Người có là cái gì...

Rút cuộc.

Cũng đều bị thất bại bởi một chữ: Tình.

Không vượt qua nổi, không chịu đựng nổi...
Kla không quên được...
Là P”no đã ngủ với anh ta!
Kla cũng không quên được...
Một buổi đêm hôm đó, trốn tập trở về...
Đứng dưới bóng đèn đường trơ mắt mà nhìn Phan mở cửa xe cho Techno...
Kla cũng không quên được...
Là Techno đã chính tay, chặn số điện thoại của cậu...
Để hàng ngàn tin nhắn ấy... theo gió... mà trôi đi...
Kla cũng không quên được...
Nụ cười vui vẻ trong những tấm hình Techno sánh bước bên kẻ khác...
Kla không quên được, không làm được!
Thất bại thật rồi...
P”No... em thất bại thật rồi...
Mất anh... em thực sự mất đi anh rồi....

Cả bọn trong đội bóng,
Đứa nào cũng lơ mờ đoán ra được Techno có sự thay đổi,
Nhưng lại chẳng đứa nào dám hỏi.
Vì mắt Techno ngày nào cũng sưng.
Thằng Can là đứa lảm mồm nhất.
Cũng chỉ dám lẳng lặng đưa tặng P”No yêu quý của nó một lọ thuốc nhỏ mắt.
Nó đoán, Techno là bị đau mắt.
Thế mà bị P”type gõ cho sưng đầu.
P”Type dạo này hung dữ lắm.
P”No tới sân tập nhưng lúc nào cũng như người mất hồn. Thế là P”Type bắt chúng nó chạy ọc khói mấy vòng quanh sân.
Đã thế, còn suốt ngày rảnh rỗi là đi gõ đầu từng đứa một.
P”Type nói gõ nhiều cho trí thông minh nó lòi ra.
Chứ riết rồi P”type vì độ ngu của chúng nó mà lên cơn sốc tim rồi chết.
Can chỉ thấy đau đầu thôi. Chứ điểm số các môn vẫn lẹt đẹt. Có thông minh ra được tý nào đâu?
Cả bọn mặt đứa nào đứa đấy như đưa đám.
Đứa nọ huých đứa kia. Nhưng không ăn thua. P”no vẫn còn ngơ ngẩn lắm., bao giờ mới trở lại chỉ huy đội bóng chứ.
Cứ để P”Type huấn luyện thế này, đứa nào cũng nhăn nhó a.
Can về hỏi Tin biện pháp. Tin bảo:
- Bệnh đau mắt đó chỉ có Kla mới chữa khỏi được.

- Vô lý!. Kla có phải là bác sĩ đâu!

Can không thèm nghe Tin nói nữa, mò đến chỗ Good. Tóm sống Good đang cùng bạn trai tên P”Face của nó đang tòm tem tòm tem.

- A ha, tóm sống hai người đang hôn trộm nhau!

- A?

Good đỏ ửng mặt, khẽ đẩy Face sang một bên. Can bĩu môi:

- Có cái gì đâu? Tôi với Tin cũng thế!.

- Khụ... ừm...

Face lên tiếng trước:

- Chào Can, em vẫn khỏe chứ?

- Không khỏe! Anh xem.. tróc một lớp da rồi đây!

- Sao vậy?

- Thì đó, P”no bị đau mắt, Cả ngày cứ đơ đơ. Còn giao đội bóng lại trả cho P”type. Suốt ngày anh ấy bắt chạy quanh sân, tróc hết cả da.

Nói rồi, Can nhảy tới chỗ Good, vạch tóc Good ra rồi dí đầu Good tới trước mặt Face:

- Anh xem!. Đầu thằng Good có phải mọc mấy cái sừng không?

- Can! – Good lắc lắc cái đầu ra khỏi tay Can

- A? – Face khó hiểu:

- Sừng sao?

- Đó!. bị Type gõ tới mọc u đầy đầu đó!. Tức chết mà!

- À... anh hiểu... hiểu rồi.

Face có vẻ hơi kém nhanh nhạy để bắt kịp lời nói của Can.

Cùng là nói tiếng Thái

Nhưng Can nói,

Good phải dịch lại,

Face mới gật gù hiểu.

Tóm lại, sau khi nghe xong câu chuyện. Đại ý của Can là phải làm sao cho P”No vui vẻ lên để mà ra sân huấn luyện.

Thế nên, mới có bữa tiệc hôm nay.

Good trình trọng mời cả đội bóng NHẤT ĐỊNH phải dẫn người yêu tới tham dự một buổi tiệc có tên là ra mắt bạn trai. Đứa nào có rồi mà không dẫn tới sẽ bị cả bọn thanh trừ nha!

Tuy rằng Face cảm thấy khá bối rối nhưng cục bông bảo bối đã đồng ý với Can rồi. Thì dù chuyện có chút hoang đường hay vô cùng hoang đường thì cũng nguyện ý mà gật đầu.

Buổi tối,

Quán X.

Cả bọn đã tới đông đủ

Nhưng người mà Good với Can ngóng mãi thì chưa tới.

Cả bọn nhón nháo”

- Gớm Kla với Techno nay sao tới trễ thế nhỉ?

- ừ đó, ha ha, chắc đại chiến thêm 2 hiệp phụ!

- Đúng rồi, nghe nói ” niên hạ công” là hăng hái lắm!

- Ha ha, đúng là khổ P”No đuối sức tới nổi không ra nổi sân ha ha.

Tin cười nhếch một bên mép:

- Có khi chia tay nhau rồi cũng nên.

- Ồ?

Cả bọn đang hớn hở chém lên chém xuống. Lại bị Tin chặn họng. Mặt đứa nào đứa nấy như muốn phi dao lên người Can. Can tức quá, nhéo một phát lên eo Tin:

- Tin!

- Tôi nói sai sao? Khóc tới sưng búp mắt, còn không phải là đã chia tay?

- Anh ấy là bị đau mắt hột. Cậu đúng là,.. làm tôi tức chết!

Can nhéo thêm mấy phát nữa, Tin không tránh, đôi mày khê nhú lại, một đường kéo Can ngồi gọn lên trong lòng.

Cả bọn nhìn hành động đó của Tin, đứa nào đứa đấy nổi hết da gà. Ngọt ngào như Ae với Pete thì chúng nó cũng quen rồi đi... nhưng... cái hình ảnh Tin đặt Can ngồi trọn vẹn lên đùi, trong lòng như thế này... Quả là... khó quen a!

Dưới bao nhiêu con mắt, Can thật sự còn sót lại chút xấu hổ, liền định giãy ra. Tin thế mà trước mặt bao nhiêu người, lại ghim chặt Can vào lòng. Đã thế còn hôn: chụt: lên má, nghiêm nhiên mà nói:

- Người của tôi. Tôi ôm. Sao? Có ý kiến?

À ừ thì, dẫu sao người của cậu ta, cậu ta ôm là chuẩn rồi. Cả bọn liếc nhìn nhau, cảm đứa nào ho he câu gì. Có người bước tới.

Good lập tức nhao ra đón:

- Giới thiệu với mọi người, đây là P”Nam. Là giám đốc công ty mà tôi đang làm thêm. Cũng là bạn của Tin đó!.

- Chào mọi người!

- A, chào P”Nam.

Face rất lịch thiệp và vui vẻ mà đưa tay tới, tặng cho Nam một cái ôm, bồi thêm:

- Mọi người chắc không biết, Nam chính là: ông tơ” se duyên cho 2 kẻ chúng tôi đây! Buổi tiệc hôm nay làm sao thiếu Nam được chứ!

Nam tươi cười, bắt tay chào với tất cả mọi người.

- P”Nam, bạn gái xinh đẹp của anh đâu? – Good hỏi.

- À, cô ấy bận – Nam thoáng giật mình rồi trả lời cho có lệ.

Đúng lúc ấy,

Techno bước vào,

Good lại tung tăng ra mà đón:

- P”no... K...

Tiếng nói bị chùng hững giữa chừng... Good cong cong cái môi... nuốt câu còn lại vào trong, bởi người đi theo sau P”No lúc này, lại là một kẻ lạ hoắc.

Phan bước vào trong.

Cả bọn đều chết ngất, trăm bộ não dồn một ý nghĩ:

Buổi tiệc hôm nay chẳng phải là... chỉ dẫn..., người yêu theo sao?

Vậy... Vậy cái kẻ... đi cùng tới Techno... là... là...

Nam là người thất thố đầu tiên,

Sặc nước,

Tiếng ho khù khụ của Nam khiến cả bọn thoáng chốc trở về hiện thực.

Phan đảo mắt qua phía kẻ vừa ho kia. Một mặt không biểu tình, tay lập tức quàng qua eo Techno, kéo sát vào người,

Cái không khí quỷ dị càng tiếp tục triệt để dâng lên cao khi Techno mở miệng giới thiệu:

- Giới thiệu với mọi người, đây là P”Phan. Người yêu của tôi!

- Oắt I giờ heo?

- Cái đéo gì vậy?

- Ủa.. mà coi tai tao có bị lủng lỗ nào không?

Hừ, Tin lại cười lạnh, đưa ly nước lên miệng, khê nhấp: Có kịch vui để xem.

Face nhận thấy không khí vô cùng sai, liền háng giọng:

- A,.. vào đi vào đi, chỗ của hai người bên này...

Cả buổi tiệc diễn ra trong không khí cứng nhắc và khó chịu a!

Ae và Pete chốc chốc lại nhìn nhau, khó hiểu.

Type và Tharn thì hết thở dài rồi thở ngắn, nhìn cái tên lạ hoắc kia từ đầu tới chân, từ chân lên đầu.

Face và Good thì cố gắng trò chuyện vui vẻ với mọi người xua đi cái không khí khó chịu kia...

Can thì tức lắm!, nhai nhồm nhoàm nhồm nhoàm.

Không tiêu hóa nổi!

Cái quái gì vậy!

Can không kìm được, liền gào lên:

- P”no... Kla đâu? Cái anh này là anh nào?

- Can. Anh ấy tên Phan. Không phải giới thiệu rồi sao..

- Nhưng,.. nhưng mà... nhưng mà... - Can uất ức chỉ cái đĩa về phía Phan.

Phan vô cùng điềm tĩnh, mà gấp một chút thức ăn, vào bát của Techno, nhìn vào cái đĩa của Can đang chỉ tới:

- Anh là người yêu của N”no.

- Không đúng!.

- Tại sao không đúng?

- Người yêu của P”No là...

- Là anh. Trước kia anh không biết nhưng – Phan quay sang, nựng má Techno một cái – Bây giờ chính là anh!

- Chát!

Tiếng dần mạnh chiếc bát xuống bàn, Nam ngồi trầm ngâm từ đầu tới cuối, bỗng dừng đứng bật dậy, tiến tới trước mặt Phan, lôi bàn tay đang đặt trên má Techno ra khỏi, nghiêng rằng từng chữ:

- Tôi muốn đi vệ sinh- Cùng- với –cậu.

Ồi lại cái đéo gì thế này?

Cả bọn hoảng hốt như các bà mẹ bĩm sữa ngồi châu hấu mà xem phim Hàn Cuốc. Như các vị bô lão 60 tuổi ngồi xem đại chiến xích xích.. Diên rồi! thế giới này quả thực là quá đáng sợ!

Cả đêm hôm ấy.

Can không ngủ được, cậu ngồi hát tình ca buồn,

Thật may, cái ngôi nhà gần trường đó của gia đình Tin, lại được xây theo kiểu biệt lập.

Nếu không, đảm bảo chó mèo trong dãy phố, khó mà được yên.

Tin sắp chịu không nổi giọng ca ” cao vút” bạch bạch đó.

Liền ra ban công, kéo Can vào:

- Cậu định tra tấn tinh thần tôi tới chết thật sao Can?

- Tôi là đang rất buồn đó!

- Chuyện của người khác, cậu quản làm gì?

- Đó là P”No!. P”No chứ không phải người khác!

- Được rồi, được rồi. Bây giờ như thế này: Can. Cậu hứa không hát nữa, tôi sẽ chỉ cách cho cậu? được chứ?

Can mặt đầy nghi ngờ, nhìn Tin:

- Có cách sao?.

- Cậu quên bạn trai cậu là ai rồi sao?

- Ồ ha, nhưng mà... nhớ P”no yêu cái anh Phan kia thật thì sao?

- Nên tôi mới nói đám các cậu đúng là đồ ngốc hết! Nào bỏ đi!

- Hử?

- Nhìn mấy cử chỉ rời rạc mất tự nhiên đó mà cũng gọi là yêu nhau sao?, Mất các cậu mợ cho vui hay sao vậy?

- Vậy nhưng cũng không thể tự nhiên mà hôn tôi trước mặt mọi người như hôm nay được!

- Tôi khác!

- Hơ?

Can cũng tức lắm, nhưng vì tình yêu bất diệt của Pno và Kla ngoan ngoãn, Can đành cắn răng nhịn xuống. Nở một nụ cười nịnh nọt, xông tới, bóp vai cho Tin:

- Ai nha, đại gia Tin. để iem bóp vai cho ngài

-!!!!

Thực ra thì cũng không có gì.

Can dành một buổi tối mè nheo Techno, đu bám không chịu dừng. Như Tin nói đó, cứ hát cho Techno nghe suốt từ sáng tới trưa. Tự khắc Techno phải phun ra sự thật >. Mà khi biết được sự thật rồi, Tin sẽ có cách giải quyết.

Techno gào lên:

- Can!,anh sắp chết rồi, thật đó!
- P”no... nếu anh không nói, em sẽ chết trước anh.
- Can, không phải là anh nói rồi đó sao?
- Nhưng Tin nói là anh nói dối!
- Được rồi, được rồi, anh sợ chứ rồi, anh sợ cả thằng Tin luôn,.

Techno sắp bị phiền tới chết.

Type quan tâm hỏi, Techno cũng không nói.

Good nhẹ nhàng hỏi, Techno cũng không nói

Thằng Nic chết bầm dử, Techno cũng không nói.

Nhưng với Can. Techno bó tay.

Nó hát trên ban công. Cả xóm sang xem.

Nó nấu ăn, suýt thì cháy bếp.

Nó bầu lấy Techno đến muốn đi đái cũng không được!

Techno kéo ghế, Can lập tức ngồi xuống, đầu mở lên, Tư thế là sẵn sàng hóng hớt 100%. Hai tai dựng đứng:

- Tin nói đúng, Anh và P”Phan không phải người yêu.
- Á?
- Bịp mồm mào lại trước khi anh đổi ý,
- Ừm...
- Và...

Techno thở hắt ra một hơi, cúi đầu xuống, ghen một lúc rồi mới bật thành tiếng:

- Kla, cũng sắp đính hôn.
- Con mẹ nó!

Can vừa nghe hết câu. Mặc kệ là Tin có dặn dò dù sự thật là như thế nào cũng phải kể lại với Tin rồi Tin sẽ giúp cậu gỡ, Cậu dặn dò ấy giờ đây lập tức bay bốn trăm dặm.

Techno há hốc mồm không kịp cản..

Can nắm chặt tay, bộ dáng hùng hổ như sẵn sàng giết người,

Không thèm đi xe ôm, Can bắt hẵn một cái Taxi cho sang!.

Mẹ nó chứ!

Dám phụ P”No.

Làm ông mày chịu oan cả tháng trời tập luyện cực khổ!

Bị cốc đầu tới mọc 6 cái sừng!

Kla! Người chết chắc!.

Xông thẳng lên khu năm nhất đang tập quân sự.

Kla sau khi xin nghỉ ốm một thời gian cũng đã bị bắt buộc triệu tập nghĩa vụ.

Can lập tức nhận ra Kla bởi dáng người cao ráo,

Can như ăn phải gan hùm, mặc kệ đang giữa giờ tập luyện, bao nhiêu thầy cô đang ở đó

Một đường xông lên

Nhào tới.

Kla vừa ngoảnh lại, ăn ngay quả thối vào giữa bụng.

Vì sao? Vì nó cao!. Nếu Can mà đâm vào mặt nó thì phải kiễng lên. Thế thì không được!

Can liên tiếp thối hết sức mấy phát liên vào bụng Kla.

Mọi người chẳng hiểu ở đâu lai mọc ra cái tên này, sững sờ một lát rồi mới xông tới,

Gỡ người Can ra.

Cả hai bị triệu tập lên Ban giám hiệu.

Can ngu gì!

Vừa bị tóm lên, Can đã nhắn tin cho Tin nha!

Trong phòng, nhân lúc thầy quản lý chưa lên, Can hằm hè:

- Không có người can, tao đâm chết mày luôn!

Thế mà, thằng Kla không đáp trả, lại hỏi lại:

- P”No... có khỏe không?

- Ái dà!. Còn dám hỏi tới P”No?

Can lại tóm cổ Kla:

- Không vì mày sắp cưới vợ sao?. Con mẹ nó!, mắ công tao vẫn nghĩ mày là loại tử tế. Lại dám đá P”No của tao để đi cưới vợ! con mẹ nó!. Dám chê P”No của tao ngực lép đúng không?. Tao đâm!

Can chuẩn bị giơ tay lên, muốn đâm Kla. Kla nhúu mày, giữ tay Can lại:

- Anh nói sao? Cưới vợ?

- Bớt giả vờ!

-???

- Techno đã nói với tao rồi. cái gì Phan ý nhỉ?.P”Phan, ơ.. cái gì.. gì.. không phải người yêu.. Tóm lại là do mày sắp cưới vợ nên đầu tao mọc sừng! đau lắm đây này!

Kla đã đau khổ tới u mê...

Kể trong cuộc, thực sự bao giờ, cũng là những kẻ ngốc nghếch nhất...

Có những thứ thật rõ ràng, lại tự mình ngớ ngẩn mà hóa ra tự làm tổn thương...

Kla làm sao lại quên... Techno tối hôm đó đã có đến.. và rồi.. liên tiếp mấy ngày hôm sau những người làm trong gia đình xôn xao chuyện cậu đính hôn...

Đối với Kla, chuyện này vốn dĩ chẳng là gì, nên cậu không thêm quan tâm, càng không thêm giải thích với mấy người ấy,

Nhưng tại sao cậu lại có thể quên... nếu như những lời ấy đến tai Techno...

Rồi ngày hôm sau, Techno lại nói rằng đã ngủ với Tên Phan kia...

Lúc mình đến.. đôi mắt anh ấy... còn sưng mọng.. dường như.. đã khóc?!

Kẻ ngốc nghếch như thỏ non ấy... chẳng phải sẽ lại làm ra những điều ngốc nghếch hơn nhiều lần như thế kia chứ...

Kla bỗng chốc như hiểu ra mọi chuyện, Có phải cậu vẫn chưa còn đủ thông minh để gỡ ra cái nút thắt đơn giản đến chừng ấy...

Mỉm cười....Bước chân lập tức như có đà mà bung chạy...

- Ô...Mẹ mày, chạy đi đâu đấy? Tao còn chưa chữa xong...

- Đợi tao với!

Một lát sau, Thầy quản lý mang hồ sơ tới, Hai kẻ vừa phạm tội thì chẳng thấy đâu,

Lại thấy Tin đang ngồi chau mày khoanh tay trên ghế.

Thầy Quản lý đẩy đẩy gọng kính, nhìn ngó xung quanh. Cười cười:

- Ô, Em... Tin Methanat đúng không nhỉ?

- Em chỉ muốn hỏi là, tại sao. Em lại phải ngồi đây?

- Thấy cũng đang muốn hỏi là vì sao em lại ở đây đây?

- Ý thấy là sao?

- Ô...à... ý thầy là... nhầm lẫn! chắc chắn là có nhầm lẫn!

- Vậy thì tốt. Em có thể đi chưa?

- A, dĩ nhiên là được!, đi đi đi.

Khi Tin vừa mỉm cười, bước ra khỏi phòng.

Vị quản lý vẫn đang không hiểu: Là cái chuyện quái gì? Sao bảo là hai thằng nhóc nào khác cơ mà?

Lắc đầu, thôi bỏ đi, Dính vào Tin methannat thì cũng chẳng tốt lành gì.

Nhìn trước nhìn sau,

Bỏ luôn hai tờ giấy kiểm điểm vào thùng rác!

Trong phòng Techno.

Thật may là đuổi được thằng Can đi, cả buổi trưa phải dọn lại đồng bếp bữa bọn mà nó bày ra, cả người đều là mùi thức ăn, phải đi tắm một chút...

Techno vừa bước ra khỏi phòng tắm...

Một thân hình lập tức tiến tới, bao chặt cậu vào trong lòng...

Hơi ấm này..., giọng nói này....

- P”no...

- Kla...?

- Ừm,...

Kla dán chặt nụ hôn của mình lên môi Techno....

Chìm đắm,...

Đôi cánh tay, đôi môi ngọt ngào của Techno thật sự giờ đây không chút nghe lời...

Lý trí không có cách nào chống lại trái tim đang đập rộn rã kia...

Bao nhiêu ngày nhớ mong, bao nhiêu ngày đau khổ,

Nụ cười gượng trên môi ai biết?

Não lòng ta những buổi mưa chiều,

Đi chẳng thể, lòng người đi chẳng thể

Ở chẳng xong, cảnh buộc ép người đi...

Người ta không đành lòng một phút nào rời xa,

Giờ lại đang ở đây..

Ngay lúc này...

Môi kẻ môi...

Techno không thể nào không chế con tim mình đừng nhảy nhót... Mọi thứ của những ngày qua, trong một phút giây này... tan biến...

Như chưa từng có thương đau,

Như chưa từng có những sự hiểu lầm...

Đôi mắt Techno khẽ nhắm...

Đưa cánh tay...vòng lên...

Siết chặt lấy lưng của người đối diện...

Đôi cánh môi khẽ mở...

Kla lập tức luồn chiếc lưỡi đang khao khát tới điên cuồng kia vào trong miệng Techno, giọng nói chứa bao nhiêu yêu thương, nhưng nhớ, hóa ra thành từng đoạn như nước vỡ, như vui sướng, lại như ủy khuất:

- P”No...Em nhớ anh đến chết mất....

- Kla... em...

- P”no... anh là đồ ngốc sao?

- Kla...

Kla khẽ buông, Nhìn thẳng lấy gương mặt của Techno:

- Để em nói cho anh biết: Đời này. Em chỉ yêu một mình anh.!

- Kla...

- Cũng chỉ cưới một mình anh!

- Kla....

- Sau này, bất kể chuyện gì, xin hãy nói cho em..

- Anh...

- Kla...Anh.... anh....Phan..

- Không cần giải thích... em đều hiểu rõ...

Kla hôn lên giọt nước mắt chưa kịp chảy xuống kia của Techno...

Techno đưa tay lên, chạm lấy chiếc cúc áo đầu tiên trên ngực Kla...

Kla nâng tay, bế thốc Techno tiến tới phía giường ngủ...

Quần áo, từng chiếc được cởi bỏ...

Kla điên cuồng mà xâm lấn, Điên cuồng mà chiếm hữu từng tấc da trên thân thể Techno...

- A...Kla...

- P”no... Em yêu anh... cho em...

- Hựm... Kla... anh cũng... a..... muốn... thuộc về em...

- P”No... P”no...là của em... hựm... tin.. tin tưởng em...

- Được... sẽ,.. ưm.. sẽ.. tin tưởng em...

Tiếng thở dốc...

Mùi của dục vọng...

Mùi của tình ái....

Tràn ngập khắp căn phòng...

Sau cơn mê mị,Kla ôm gọn Techno từ sau lưng,đặt mái tóc lộn xộn của Techno tựa hoàn toàn trong lồng ngực, nghe Techno thì thầm:

- Tình yêu của anh, cũng chỉ có thể mang tên em...Kla..

- Em cũng vậy...

- Kla...Kla... anh.. xin lỗi..

Kla nắm lấy đôi tay của Techno, hôn nhẹ lên mái tóc:

- P”no, anh là đồ ngốc, chỉ có như vậy, lại không chịu nói ra, suýt chút nữa, bức em đến điên rồi...

- Kla.. Liệu.. em đẹp trai như vậy, lại có tiền.. có thể một ngày nào đó..

- Không có ngày nào đó. Chỉ có em yêu anh.

- Giả sử..

- Cũng không có giả sử. Còn nữa, từ sau này, không cho phép anh nói ra lời chia tay.

- Kla...anh..

Kla xoay người Techno lại, bắt lấy gương mặt còn đang ngại ngùng kia, hôn lên tai, thì thầm:

- Trong tim em. Chỉ có anh.

Yêu và hận

Khoảng cách chỉ như một sợi tơ... mỏng manh,

Nhưng nếu chúng ta cứ không bước qua được sợi tơ ấy,

Cứ mặc định mà coi đó như một bức tường thành,

Tự khắc, một sợi tơ hóa bức tường thành.

Ở ngoài cổng nhà Techno:

- Can!

- O? Tin, sao lại tới đây rồi?

- Lên xe!

- Không được, nhờ đâu thằng Kla làm gì P”no thì sao?

- Sao? Cậu định xem live trym?

- Là sao? Tin, buông tay ra!

Tin thì thầm lên tai Can:

- Nếu muốn xem... chi bằng... cùng đóng đi?

- Hử?

Bonus

Chuyện tình Nam Phan hay Phan Nam?

Trong nhà vệ sinh tối hôm tổ chức tiệc

. Nam một đường kéo tay Phan gần như ném vào. Chốt cửa.

Phan cũng chẳng thêm phản ứng, cứ mặc.

Nam quay lại, nhìn chằm chặp vào cái kẻ đang đứng trước mặt mình:

- Cậu đang làm cái trò gì vậy?

Phan bật cười:

- Tôi làm cái gì sai sao?

- Cậu quên thân phận của mình? Cậu là cảnh sát chìm!. Làm sao có thể làm ra được mấy chuyện vô lý như vậy?

-Ồ, tôi thấy người hiện tại đang vô lý, chính là anh đó!

- Phan. Cậu không cần phải giận tôi tới mức làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy!

- P”Nam. Anh đã quên rồi sao? chuyện ngu xuẩn nhất trên đời này, tôi cũng đã từng làm qua. Với lại, anh lấy tư cách gì quản tôi?

- Cậu...

- Chí ít. Tôi cũng không bại hoại đến mức thuê một cô người mẫu đóng giả làm người yêu mình như ai đó.

- Phan!

- Hiện tại bây giờ, tôi chính là người yêu của...

- Tôi không cho phép!

Nam tiến tới, áp chặt cơ thể của mình lên người Phan, một đường hôn xuống:

- Ừm...

Phan lập tức đẩy kẻ đang điên cuồng hôn cậu:

- Anh điên sao?

- Tôi... tôi.. không rõ nữa! nhưng..... Phan.. cậu không thể có người yêu...

Phan gượng cười, xoay người về phía cửa:

- P”Nam.. anh vẫn mãi chỉ là một kẻ ích kỷ..

Hai năm trước,

Phan là cảnh sát mới ra trường, gặp Nam khi cùng nhau giải quyết 1 vụ án,

Sau đó Phan say mê Nam, nhưng Nam luôn cho rằng mình là trai thẳng, không chấp nhận được chuyện có một người yêu – là đàn ông.

Nam phũ phàng mà chối bỏ đi tất cả mối quan hệ của hai người...,

Thậm chí thuê một cô người mẫu, định kỳ sẽ xuất hiện bên nhau.. muốn che dấu đi tất cả, muốn phủ nhận đi tất cả...

Không cần phải nói tới, Phan đã đau đớn trải qua quãng thời gian đó như thế nào, Phan vào đội đặc nhiệm, rũ bỏ đi hết toàn bộ bản thân năm xưa. Ôm một nỗi đau trải qua những kỳ huấn luyện.. trở thành một cảnh sát chìm.... Cũng duy chỉ có Nam. Biết được thân phận thực sự của cậu...

Việc vào trong nghề nhiếp ảnh gia này.. cũng là vì một vụ án buôn bán ma túy.. Thật không ngờ.. lại vì thế mà kéo theo biết bao nhiêu chuyện...

Kéo theo... cả vết rách toạc trong tim đã chẳng chéo từ bấy lâu nay....

Phan x Nam

Cường công -cường thụ
Luật sư công, cảnh sát thụ.
Đô thị tình duyên, 1x1, ngược trước sủng sau
á há há. cho tác giả tự sướng phát. thông cảm bệnh nghề nghiệp ý mà ^^

Đây là fict dài nhất trong số 42 fict mình đã viết.
Gần như gấp đôi fict khác.
Gãy tay. Bạn nào thương thương đọc xong ngược lên cmt vô fict đưê ^^
Xin cảm ơn và yêu thương. Tym tym.

43. Tình Cờ Yêu - Chương 43: Fict 43 : Tincan - Bài Toán: Tìm Giá Trị Của Can.

Ngữ cảnh fict 43: Đây là 1 chap riêng lẻ. Trong ngữ cảnh này cặp nào đã về cặp ấy, nhà nhà yên ả, thiên hạ thái bình. Tối đến đóng cửa tắt đèn mó nhau.

Lưu ý trước khi đọc: lưu ý là không có lưu ý gì.

Cảnh báo trước khi đọc: cảnh báo là không có cảnh báo gì.

Thế hén ^^

Cơn mưa của các cặp đôi.

Mùa mưa mà có mưa thì là quá bình thường đi!

Nhưng mưa lớn như thế này đòi Can đúng là chưa gặp phải mấy khi nha,

Hạt mưa to như từng quả trứng gà đập xuống lòng đường vỡ bung bét, vung vẩy bắn hết lên cả quần áo.

Khiến cho từng đôi tình nhân chẳng còn một tý nào là lãng mạn nữa. Đều co giò mà chạy.

Dưới sân trường, Từng chiếc ô như những chiếc nấm nhỏ đủ màu sắc rực rỡ, nhanh chóng di chuyển về phía nhà xe và cổng trường nơi trạm xe bus dừng đỗ.

Tan học.

Nhà Tôm lột:

Hôm nay lớp Ae lại tan trễ hơn một xíu so với lớp của Pete. Do đó, ngược lại với cái cảnh mà Ae có thể đến để chờ Pete ở trước cửa lớp, thể hiện được khí khái nam nhi mà che ô cho vợ. Thì Pete lại đã ngập ngừng bung ô dựa cửa chờ Ae:

- À É! Ở đây...

- Pete... đã tan học rồi sao?

Nói rồi, Ae đưa tay lên, vuốt lấy đôi gò má đáng yêu của chú tôm nhỏ:

- Chờ tao có lâu không? Có lạnh không?

- Tao lạnh lắm a.. a.... sờ má tao chút coi? – Pound lên tiếng.

Thằng Pound ở đâu mọc ra đằng sau lưng Ae, tự lấy tay mà vuốt vuốt má, trêu ghẹo thêm:

- Trời lạnh lạnh thế này, được ăn tôm thì còn gì ngon bằng? Tôm hấp bia? Tôm rang muối ớt? hay... tôm lăn giường nhĩ? Ha ha ha!

- Thằng quần!

Ae vội vàng, đập tới cho Pound một phát, Pound né được, làm cái bộ mặt quỷ rồi ù té chạy. Hiện tại, được trêu chọc cặp Ae Pete là một trong những niềm vui sướng nhất của Pound sexy.

Pete vẫn còn khá ngại với mấy kiểu trêu này, thoáng chốc đã ửng đỏ mặt. Ae đỡ lấy chiếc ô trên tay Pete:

- Tao nhắc lại lần thứ 101: đối với thằng quần Porn đó, mày không phải ngại. Nó trêu, cứ đập cho nó 1 phát là xong!.

- Kìa.. À É...

Thực ra thì, Ngoài việc hơi mỏi tay một tý do phải giữ cái ô thật cao lên cho khớp với chiều cao của Pete, còn ngoài ra. Ae thấy được đi với người yêu dưới mưa thế này, cũng tốt đấy chứ!

Nhà TumTar

Còn gì ngọt ngào hơn khi vừa rời bước dưới cơn mưa tầm tã trở về nhà. Tum đã nhận ra được mùi hương thơm lừng từ bếp truyền tới.

Vừa nghe tiếng bước chân, Tar liền đặt vội chiếc thìa mà nhào ra cửa:

- P”Tum...

- Tar...

- Mau mau lại đây, uống một ngụm canh cho ấm, em đã nấu xong rồi...

Tum cởi chiếc áo khoác ngoài, Tar đỡ lấy, treo lên móc,

Múc ra một bát canh còn nóng hổi. Tar thổi một ngụm, đưa đến bên miệng Tum:

- P”Tum..

- Ừm... ngon lắm...

Bát canh chưa kịp vơi, đôi môi ngọt ngào đã quyến lấy nhau..

Là canh kia ngon..

Hay là đôi cánh hồng đào ngon...

Là canh kia thơm..

Hay là mùi hương trên cần cổ thon dài của em... thơm hơn?

Một lần trót say hương của em...

Ngàn đời, không cai nổi....

Nhà KlaTechno

Techno sốt ruột,

Lâu lắm rồi cậu mới thấy thời gian một khắc trôi qua thật lâu, mong chờ tiếng chuông hết tiết.

Kla vẫn còn đang trong khóa quân sự, tức là sao?

Tức là dù trời có đổ mưa vạt vĩa như thế này, cũng có khi không được nghỉ!

Đặc biệt là lần trước Kla đã có vết đen suýt bị kiểm điểm. Thế nên các thầy ghim lắm.

Techno thật sự một đường lo tới suốt ruột...

Trời mưa lạnh thế này... chỉ cần nghĩ tới cảnh Kla đang phải dầm mưa... trong lòng thực sự một trận đau nhói!.

Thế nên, tiếng chuông hết tiết vừa vang lên. Nữ giảng viên trẻ tuổi còn chưa kịp chào lớp, thì Techno lại y như vừa nghe tiếng súng khai mạc môn điền kinh, mà phi như bay!.

Đã thế, lại còn quên mang theo ô!.

Mặc kệ những hạt mưa to như trái trứng gà ấy cứ đập lên má tới rát, làm mái tóc màu khói mới được P”Phan nhuộm cho cứ thế mà dính, ôm lấy khuôn mặt tái nhợt vì mưa lạnh.

Techno một đường thẳng tiến.

- Ha ha ha,

Trái ngược hoàn toàn với những tưởng tượng trong đầu Techno. Tiếng cười nói rộn rã một góc thao trường được căng lều rộng rãi bốn phía đều đủ che mưa gió.

Kla đang ngồi...ăn bánh cùng với một đám năm nhất và các thầy cô. Có cả thằng Nic nữa. Không sai. Cái miệng nhồm nhoàm của nó sao giờ Techno lại nhìn ngứa mắt thế!

Tủi thân a...

- P”No..?

Bóng dáng đơn độc đứng dưới hiên khu nhà tạm của Techno lập tức thu hút được ánh nhìn của cả đám...

Kla một khắc buông nụ cười, Chạy đến.

- P”No? anh sao lại đến đây?

Techno cúi đầu, vương mái tóc ướt nhẹ của mình tránh khỏi phòng tay của Kla:

- Tiện đường...

Kla cởi chiếc áo khoác quân phục ngoài, phủ lên người Techno...

Hơi ẩm lập tức như hòa tan vào da thịt.

- P”No gốc của em.. Nếu như anh bị cảm, có biết..em sẽ đau lòng đến như thế nào không?

- Kla...

- Nào. Em đưa anh về,

- Còn.. huấn luyện?

Kla cười gian manh, không nói. Trầm ảm mà vòng tay qua eo một người nào đó, khẽ siết.

“Mọi thứ trên thế gian này, nếu không phải mua được bằng tiền. Sẽ mua được bằng rất nhiều tiền”.

Nghịệp chương Bumnic

- Anh đến đón em!

- Ai khiến?

- Mưa to lắm, lên xe rồi nói!

- Bum, anh nghĩ anh là ai chứ? Tôi không thềm lên!. xí!

- Vậy thôi. Anh về trước. Em cứ từ từ mà đi bộ!

- O????

- Rầm!

Cánh cửa xe đóng rầm trước mắt. Nic tức tới sắp xì ra lửa:

- Đồ Bum thối tha!. Tôi bảo anh đi đi, anh lại dám đi luôn?

Bum hơi kéo cửa kính xe, thò ra đôi mắt:

- Nic. Anh chỉ là nghe lời em thôi. Như thế cũng không được?

Nic lấy chân đạp thùm vào cửa xe.:

- Mở cửa!

- Sao cơ? Mưa lớn quá anh không nghe rõ?

- Tôi nói anh mở cửa!

- Em nói sao? Em yêu anh?

- Đồ khốn!

- Sao cơ? Đêm nay muốn ngủ lại chỗ anh?

- F*uck!

Trên xe. Sau khi đã cẩu nhéo Bum một thôi một hồi, Nic mới trưng ra cái biểu tình cao thượng:

- Tôi nói cho anh biết nha!. Nể mặt trời mưa tôi mới thềm ngồi vào xe đây!. Anh còn không biết đường mà cảm tạ ông trời!

- Vâng, Anh xin cảm tạ ông trời.

Cặp dưa muối.

Mưa to quá!

Good đang loay hoay khoác chiếc áo mưa, thì thằng Can ở đâu thò đầu tới:

- Mày có mang ô không?

- Có! Sao thế?

- Tao lại quên đem ô rồi!

- Vậy lấy ô của tao đi. Đằng nào thì tao cũng có áo mưa đây rồi?

- Thế còn đầu mày thì sao?

- Vậy đội ô chung đi!

Thế là chú ngỗng nhỏ và cục bông gòn lon ton mà bung ô, ngón chân vừa thò ra khỏi hiên. Đã có tiếng gọi giật lại:

- Can!

- O, Tin?

- Định làm gì?

- Mưa thế này, cậu chưa về sao?

Tin kéo Can lại, thoát khỏi cái ô của Good:

- Tôi cũng có!

- Cậu to xác như vậy, chui chung ô với cậu, không phải tôi ướt hết sao?.Tôi muốn chung ô với Good!

Tin chưa kịp trừng mắt, Good đã một đường chạy le te, hòa mình vào cơn mưa chiều vội vã:

- Thôi, Can ơi, tao về trước nha!

- Ồ...

- Dấm này tao ăn không nổi nữa!

-???

Can bấu môi, nhìn Tin:

- Đấy!. Cậu thấy không? Ai cũng sợ cậu như sợ cọp!

- Con rùa đó ngày càng biết điều,

- Sao cơ?

- Không có gì. Đi thôi...

- Kìa Tin... vai áo cậu ướt hết rồi...

Nhìn cách người cầm chiếc ô,

Là biết người ấy có bao nhiêu yêu thương dành cho kẻ đi bên cạnh...

Tin nghiêng vành ô, một đường chỉ muốn che chắn cho Can, mà chẳng cần để ý, tới nửa vai mình bị những giọt nước kia đọng xuống... ướt đầm...

Buổi tối hôm đó. Thứ 6.

Can nhìn lên vai áo ướt đầm của Tin mà trong lòng có chút cay cay. Bèn nhắn cho Lemon một cái tin.

Dĩ nhiên. Tối hôm nay Can lại đi học nhóm.

Và dĩ nhiên. Đêm nay Can không về.

Vừa bước vào cửa ” ngôi nhà hoa hồng” gần trường đó.

Can đã lật đặt cởi áo khoác cho Tin:

- Tin, cậu nói xem, có phải cậu bị trí mất cân bằng không?

- Hửm?

- Cái ô cũng to, thế mà cậu che ra sao lại ướt hết nửa người thế này?

-!!!!

- Nào, cởi áo ra, mau mau đi tắm,mẹ tôi nói, mưa đầu mùa là dễ cảm lắm đấy!

Cái hành động vụng về của Can, những cử chỉ ngốc nghếch ấy, lại khiến Tin cảm thấy ấm hơn cả dòng nước đang xối vào người...

- Cách!

Tiếng cửa nhà tắm bật mở. Tin hơi giật người, theo phản xạ mà tay chộp lấy chỗ nào đó, che lại:

- Can? Cậu không biết gõ cửa sao?

- Sao cơ? Gõ cửa nhà tắm? Đây cũng quá sang đi!

- Cậu...

- Tôi cũng muốn tắm. Tôi cũng không muốn bị cảm a!

-!

- Có cái gì mà bịp? Không phải chỉ là con trym thôi sao?

- Can?

- Hử?

Tin bỏ tay ra khỏi chú rồng nhỏ của mình, tiến đến, áp sát vào người Can, mỉm cười:

- Can. Biết thế nào là vuốt râu hùm không?

- Là như thế nào?

- Giống như... cổ tình chọc vào một con sư tử đang ngủ say?

- À, là bắn súng vào mặt hồ đang yên ả đó chứ gì?

- Thông minh đấy!

- Ha ha, ưm....

Can còn chưa kịp đắc trí vì được Tin khen thông minh, thì dưới những tia nước ấm áp của vòi hoa sen hắt lên thân thể của hai người..Tin đã trao tới một nụ hôn..

Đôi bàn tay Tin không một chút do dự, tiến tới mà xoa nắn hai cánh móng mềm mại của Can...

Hai chú rồng nhỏ cọ sát lấy nhau, chẳng mấy đã ngẩng đầu phun lửa.

- Tin..

- Hửm?

- Ngày mai cậu đưa tôi đi khám tim đi?!

- ?....????

- Vì mỗi lần bên cậu... như thế này... tim tôi lại đập lung tung cả.. không khéo, rồi bị bệnh tim mà chết sớm!

- Đồ ngốc...

- Ừm....

Một lát sau,

Can nhất định là muốn chăm sóc Tin bù lại cho vụ che ô ướt vai của mình ngày hôm nay. Tin ấy thế mà lại được phen biếng nhác nằm tựa đầu lên đùi Can.

- Tin, tóc cậu mềm quá!

- Sấy cho cẩn thận!

- Ai nha, tôi cũng chưa làm cháy cọng tóc nào của cậu?

- Nóng quá, sắp xoắn hết tóc tôi rồi!

- Á, để tôi lật đầu cậu qua bên này!

- Cậu nướng bánh đó hả?

- O? Nói mới nhớ, sấy tóc với nướng bánh cũng gần giống nhau đó!

-!!!!!!

- Còn nữa. Mai thứ 7, tôi sẽ đi tìm việc làm thêm!

Tin lập tức nhú mày, ngồi dậy:

- Làm thêm?

- Đúng vậy!. năm hai rồi, việc học cũng nhàn hơn nhiều, ai mà chẳng đi làm thêm?

- Không được!

- Cứ được!

- Cậu...

- Tôi thì làm sao?

- Can, thương lượng một chút!

- Không thương lượng!. Tin. Nói cho cậu biết, tôi thông báo với cậu thế là để tối nay đừng hòng làm ” hiệp hai”. Tôi còn muốn giữ mông cho khỏe để mai đi xin việc ấy. Chứ không có lý là tôi muốn thương lượng nha!

- Can?

- Không nghe không nghe!. Cứ đi xin việc! cứ đi làm thêm!

Can bỏ mặc mái tóc sậy dỏ của Tin. Chạy vô phòng.

Từ ngày yêu Can. Tin cũng không hiểu nổi, vì sao mình lại phải đi tranh luận những chủ đề thật sự là quá con mẹ nó hoang đường như vậy?

Sậy tóc và nướng bánh sao? Còn nữa, làm thêm?

Trời ạ?

Rút cuộc là, giá trị của Can nằm ở đâu?

Tin nhảy mi tâm:

Quá con mẹ nó cao giá. Nhưng cơ bản, giá nằm ở đâu. Chính Tin còn không biết!

Nếu tôi hỏi các bạn một câu:

Các bạn trị giá bao nhiêu?

Hay, thô bỉ hơn,

Tôi xin hỏi: bao nhiêu tiền thì mua được bản thân các bạn?

Câu trả lời của các bạn là gì?

Người ta nói, tiền đo được lòng người.

Điều này, là chính xác.

Bạn nhặt được tờ 50.000đ trong lớp. Bạn đứng giữa lớp la toáng lên hỏi: tiền của đứa nào rơi?

Bạn nhặt được tờ 500.000đ trong lớp. Bạn e dè hỏi mấy đứa bạn thân có phải tiền của chúng mày rơi không?

Bạn nhặt được 5 triệu. Bạn đút túi.

Giá trị của bạn, lúc này, là 5 triệu.

Người ta lại nói, tiền đo được tình thân.

Bạn dư 100 triệu, tạm thời chưa cần đến.

Bạn của bạn vay tiền.

Lúc này, bạn cho người kia vay bao nhiêu, chính là thể hiện, tình cảm bạn dành cho người ấy, là bao nhiêu.

Có những người, bạn không thể cho vay một xu nào, kể cả là bạn có dư 1 tỷ chứ không nói tới 100 triệu.

Còn có những người, vô tình mà bạn không những đem ” cồng nạp” cả 100 triệu ấy, mà còn tặng kèm theo một trái tim sẵn sàng hi sinh vì kẻ may mắn đó nữa.

Kẻ may mắn đó. Chắc chắn, chỉ có thể mang một cái tên: Tình nhân.

Vậy, giá trị của Can, là bao nhiêu?

Sự ngây thơ. Không có giá. Nhưng là vô giá.

Sự gốc gác. Không có giá. Nhưng là vô giá.

Lòng tốt và sự chân thành. Không có giá. Nhưng là vô giá.

Cho nên mới nói, Can có toàn những thứ khó hiểu, khó để mà tìm thấy, khó để mà cảm nhận.

Trong phòng Tul- anh trai của Tin.

Một người mặc vest đen thoạt nhìn bụi bặm tiến lại phía chiếc ghế xoay.

- Nói đi! Người dạo này thường tới ngôi nhà X đó, là ai?

Tul một chân gác lên chân còn lại, xiết mười ngón tay đan vào nhau.

- Dạ, là một thằng nhóc. Tên Can

- Thằng nhóc? Mà vừa nói cái gì vậy?

- ????

- Mà vừa nói: là một thằng con trai sao?

- Chính xác!

- Ồ.... Thú vị rồi đây!. Tin methanat thế mà lại ủ trong ngôi nhà đó một thằng con trai. Tin, mà là bi sao?. Hừm..

Tul tách đôi tay, đưa bàn tay lên chiếc bàn nhỏ, khê gõ:

- Rồi sao nữa? Là diễn viên? người mẫu?

- Dạ, không, là... là sinh viên bình thường..

- Sinh viên? Bình thường?

- Ảnh đây ạ.

- WTF? – Tul nhìn kẻ trong ảnh đang ngậm cái kẹo mút trên mồm: nhú chặt mày”

- Cái gì thế này?, Mà có nhìn nhầm người không?

- Dạ chuẩn xác 100%.

- Tính cách?

- Dạ.... – người mặc áo vest ngắn ngủi. Khiến Tul tức giận mà quát lên:

- Nói!

- Dạ... tham ăn, ngốc nghếch, điểm số bét sổ, nói chung là... là... là không được cái điểm gì!

- Bộp!

Tul tức đến nỗi đập rầm một phát tập tài liệu về Can lên bàn:

- Dkm*!. Mày tả cái đéo gì vậy? Tao hỏi là: người thằng Tin dấu trong căn biệt thự đó là ai? Người mà nó đang chết mê chết mệt là ai!. Chứ tao không hỏi là thằng mà thằng Tin ghét nhất là cái loại gì!

- Dạ... Sếp. sếp bình tĩnh.. Em cũng nghĩ mãi mà không ra, tại sao cậu Tin lại có thể...Tóm lại là, em lấy đầu mình ra đảm bảo. Quả thực, người cậu Tin đang dấu điểm kia, chính là nó!

-!!!!!!!

-!

- Cút!

Ban đầu, cảm giác trong Tul là không thực.

Chuyện vô lý như thế này, bảo một kẻ khôn ngoan như Tul phút chốc chấp nhận cũng là quá đáng tới không thể chấp nhận nổi!

Làm sao có thể?

Coi như nó chán ghét bọn con gái đi,

Coi như nó thích một thằng đực rựa chơi bời đi.

Thì ít nhất, với tính cách của nó, cũng phải cỡ người mẫu diễn viên, nhan sắc rung động lòng người. Chứ làm sao có thể là một kẻ ngây ngốc đang phùng mang trợn má mà mút chùn chụt một cây kẹo chupachup thế kia!

Trời đất ạ! Nếu không phải là Tul chính mình kiểm chứng qua nụ hôn dài của hai thái cực cuộc đời kia. Nhất định, hắn sẽ đánh chết cái kẻ dám đem cái tin vô lý đó đến bán lấy tiền.

Chiếc xe cuối đường, lăn bánh.

- Tin. Đối với người không lại. Ta sẽ có cách khác khiến người phải đau đớn.

Tul mỉm cười, với cái loại người vừa tham ăn, vừa ngu xuẩn.

Giá trị đáng là bao nhiêu?

Tul gọi một cú điện thoại:

- Phily, tới chỗ anh.

Hôm nay là thứ 7.

Can nhất định không chịu cho Tin đưa đi xin việc.

Lý lẽ của Can rất đơn giản:

Nếu cậu và Tin cùng đi, họ nhất định nhận Tin vào làm thêm chứ không nhận cậu. Thế cho nên, Can tặng cho Tin một nụ hôn dài ngay trước cổng. Với điều kiện: Tin phải ở nhà!.

Sáng hôm sau. Chủ nhật. vẫn trên hành trình đi tìm việc:

- Ai da!

Từ ngày lên năm 2, bố mẹ Can đã nâng cấp cho cậu hẳn 1 con xe tay ga xịn sò để đi làm thêm. Can vừa mới lò dò lao ra khỏi đường đi chưa được bao lâu thì đã đụng phải một chị xinh đẹp băng qua đường.

Can lú lú nháy vội xuống, đỡ lên:

- Ôi chết chết, xe mới nên em đi còn chưa quen lắm!. Chị có sao không?

- Chị không sao!. ôi... đau quá, người con gái kia lấy tay mà xoa lên cặp đùi của mình.

Can nhìn thoáng qua cặp giò nuột nà kia, không thấy bị trầy xước gì, mới yên tâm:

- Phù, may quá! chị đi đâu mà vội thế?

- À, hôm nay quán café của chị tuyển thêm người, chị đã hẹn các bạn tới phỏng vấn mà...

- Còn tuyển không ạ?

- Còn chứ em..

- Vậy,... vậy... vậy.. em chờ chị tới đó, rồi chị tuyển luôn em được không?

Người con gái đó tỏ qua nhìn Can từ trên xuống dưới, rồi đánh giá:

- Em cần việc làm sao?

- Đúng vậy a!

- Ồ, vậy thì đây đúng là duyên phận rồi!

- Em tên Can, Còn chị ạ?

- Chị tên Phily. Rất vui được làm quen với em!

- Vâng ạ!

Buổi phỏng vấn diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Can được nhận vào làm với một mức lương khá ổn.

Đã thế, quán này còn có thể fix thời gian làm việc nữa!

Chiều tối. Can phi xe tới chỗ Tin. Hào phóng mà mua hẳn 1 cái bánh kem cỡ bự để khao việc.

Kết quả. Một mình Can ăn gần hết cái bánh kem. Nằm phơi bụng như chú mèo lười trên sân thượng:

- Tin, sao cậu không vui vậy?

- Có thể vui sao?

- Đó là công việc đó!. Lần đầu tôi trúng tuyển đó!

- Tôi không thích!

- Tin. Để tôi nói cậu nghe. Cho dù là tôi có hơi ngốc, nhưng tôi không muốn kẻ khác nói rằng tôi yêu cậu là moi tiền của cậu. Tôi muốn chúng ta được bình đẳng. Giống như Good, giống như P”No đó, đều tự đi làm thêm.

- Ừm..

- Tin, cười một cái đi,

- Tôi không cười được.

- Gì nữa?

- Mỗi buổi tối, sau khi tan làm, tôi sẽ đến đón cậu?

- À... ok!. Cái đó thì được!

Can đã làm ở đây được 1 tuần rồi nha.

Đây là một quán café và bánh ngọt.

Đối với các buổi tối mưa nhẹ thì không gian đặc biệt thích hợp dành cho các đôi yêu nhau.

Can đôi khi cũng cảm thấy nhớ Tin. Vì khi đi làm thêm, thời gian ở bên cạnh Tin ít hơn hẳn,

Nhưng điều an ủi cậu rất lớn là chị chủ tên Phily đó cực kỳ cực kỳ tốt.

Luôn luôn cho cậu được ăn thử các loại bánh trong tiệm mới ra lò nha!

Rồi luôn luôn cầm tay cậu chỉ cho cậu từng chút cách thức pha café, cách thức trang trí lên những chiếc bánh ngọt nữa. Thế nên, tay nghề của cậu từ chỗ ” không thể nuốt nổi “. hiện tại đã tăng lên một đẳng cấp khác gọi là ” có thể ăn được ”

Can rất quý mến chị chủ này nha!

Một buổi tối, vừa tan tầm,

Phily gọi Can vào trong phòng riêng của chị ấy tại quán.

Cái phòng này ở tận trên lầu ba. Can cũng có mấy lần được chị ấy sai lên lấy vài đồ lặt vặt nên cũng quen lối.

- Là em đó hả Can?

- Vâng ạ!

- Vào đi em!

- Dạ!

- Kéo giúp chị cái khóa nhé?

Can vừa thò đầu vào, Phily đã nghiêng người tới.

Chiếc váy ren mỏng bó sát lấy người, nhưng cái khóa thì đang ở giữa lưng chừng eo, có vẻ như chị ấy không thể với tay tới. Can lập tức vui vẻ:

- Để em kéo cho!

- Xoạt... Xong rồi ạ!

-

- Can... Em....

Phily có đôi chút ngạc nhiên, sau đó quay ra, uốn người dựa lên cánh cửa:

- Can này, Em thấy chị,... được chứ?

- Đẹp! chị đẹp lắm lắm luôn á!

- Vậy... em không thích một chút nào sao?

Nói rồi, Phily tiến đến... không mặc áo ngực a! Hai đầu núm ti vừa vắn nhô ra khỏi chiếc váy ren bó sát, vô cùng khôu gợi. Dưới ánh đèn mờ ảo này, nếu rơi trúng bất kì một người con trai nào lúc này. Máu mũi chắc chắn phải nhỏ thành sông. Phily tựa như chỉnh lại chút ngực áo. Một đường khoét sâu giữa hai đôi gò bồng lập tức hiện ra...đốt mắt.

Can gần như chết lặng:

- Chị Phily?

- Ừm... - tiếng rên nhỏ nơi cổ họng, trả lời như có như không.

- Mẹ em nói, trời lạnh thế này, chị mặc như thế dễ bị cảm lắm!

- Hả???

- Cổ khoét sâu thế là dễ bị ho lắm đấy!. Thôi, em về nha!

Nói rồi, Can tung tăng một đường bước xuống lầu, ra về.

Vừa đi còn vừa lăm bắm: chị Phily đúng là đáng thương a!

Trời lạnh mà còn không đủ áo mặc nữa!

Thật là, người tốt nên mở quán kiếm cũng không được bao nhiêu hết. Từ ngày mai, chắc chắn mình phải ăn ít lại một chút.

Phily nhúu mày. Chết tiệt. Tiền của tên Tul cũng không để ăn một chút nào!

Phải làm sao để đưa được tên nhãi kia lên giường?

Hừ. Không thể cứ như vậy mà để món hời qua tay được!

Lại một tuần nữa trôi qua. Hôm nay là tròn nửa tháng Can tới làm việc. Cũng là ngày đầu tiên được lãnh lương. Can hồi hộp lắm,

Sau khi các bạn đã được phát hết lượt, ra về,

Chị Phily lại gọi cậu vào phòng riêng. Can lập tức hỏi:

- Chị lại cần em kéo khóa áo nữa sao ạ?

- À không.. hôm nay, chị có điều này thú vị lắm...

Khác với ánh sáng mờ ảo ngày hôm trước. Hôm nay, chị Phily lại bật đèn sáng trưng.

Can vừa bước vô phòng, liền giật mình: Một đồng tiền bừa bãi trên giường.

Chị Phily mặc chiếc quần sooc ngắn hở ra đôi chân dài miên man đang đuổi thẳng bên đồng tiền lộn xộn:

- Can, lại đây.

- Vâng!

- Hôm nay chị hơi mệt, Em tự tính tiền lương của em, rồi lấy đi.

- Vâng ạ!

Can đã tính đi tính lại ở nhà rồi nha!. Còn cẩn thận nhờ Tin bấm lại nữa. Thế nên mau chóng mà rút đủ số lương của mình trong xấp tiền gần nhất ra. Chia trước mặt Phily:

- Chị đếm lại ạ!

Phily mỉm cười ngọt ngào, cầm lấy bàn tay của Can, áp sát lên đồng tiền dưới giường:

- Em chỉ lấy nhiều đó, thật sao?

- Vâng ạ. hì hì. Em tính đúng mà chị?

- Vậy còn chỗ này? Em có muốn lấy... thêm không...?

Phily đá đuôi mắt với Can. Can rút tay mình lại, đặt lên mắt Phily:

- Chị bị giật mắt sao? Giật mắt trái là có điềm đó!

- ??????

- Can!

Phily dường như đã hết kiên nhẫn, chụp lấy tay Can,:

- Can... chỉ cần em ở lại với chị đêm nay. Toàn bộ số tiền này, là của em!

- Sao cơ?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Can, Phily chắc chắn, cá đã trúng câu:

- Vừa có người, vừa có tiền. em thấy sao?

Nghe quen quen. Sao giống như phim Hàn Quốc vậy nè? À!, nhớ ra rồi.

Can bỗng dưng bật cười:

- Chị Phily, chị diễn đạt thật đấy!. Em thấy chị nên đi thi làm diễn viên. Cảnh này em có xem qua rồi nha!. ha ha. Cái bộ phim ấy tên là gì ấy nhỉ.. à... vui cực kỳ.. ha ha ha...chị cũng xem phim đó sao??

- Can, chị không đùa! Tất cả số tiền này là của em. Em xem đi. Chỉ cần em chịu, chị sẽ không để em thiệt thòi.

- Sao ạ?

Phily tiến tới, đặt một xấp tiền lên đùi Can:

- Em biết chỗ này là bao nhiêu không? 300.000 bath (khoảng 210 triệu đồng)

-???

- Em làm phục vụ sinh, đến khi nào mới có?

Phily mỉm cười, dời bàn tay từ đùi lên đũng quần Can, nhón người dậy, áp sát bộ ngực của mình gần tới trước mặt cậu, thổi nhẹ lên tai Can:

- Sao nào? Đủ chưa?

- Nếu chưa đủ, cứ cho chị một cái giá? Cục cưng..

Can chưa từng gặp tình huống củ chuối như thế này bao giờ, bộ não vẫn còn đang phân tích: là thật? là phim? Chị phily sao lại kỳ như vậy?

- Á!!!!

Phily vừa nhéo... nhéo... nhéo... lên... lên.... củ cải của cậu a!

Can giật bắn người. Nhảy ra khỏi giường, lấp bấp:

- Chị.. chị... chị...

Phily mỉm cười, nhẹ nhàng bước tới:

Phily nhìn chiếc máy quay trên phía tủ,

Nhẹ nhàng tháo từng chiếc cúc,,....Cổ áo sơ mi dần lộ ra bộ ngực trắng nõn nà:

- Can,em đã thử với con gái khi nào chưa?

Can lúc này mới xác định là mình có nguy cơ bị hiếp a, lấp bấp:

- Chị.. định... định hiếp em sao?

- Can. Nếu thực sự em ” lên ” không nổi, chị vẫn còn có thuốc...

- Con bà chị!

- ????

Can hất một phát mạnh, khiến Phily ngã chèo queo, cả bộ ngực to lớn lập tức bẹp xuống sàn. Can hét lên trước khi bật chạy khỏi cửa:

- Thân của Can trị giá ngàn vàng nha!

Vâng. Có trị giá ngàn vàng không thì không biết.

Nhưng sống chết không thể để Tin biết được nỗi nhục này a!.

Can một đường phi tới nhà Techno. Vì sao? Vì nhà Techno gần đây nhất a!.

Vác đôi mắt sưng búp của mình nên tựa đầu vào vai P”no, Can khóc nức nở:

- P”no... em... hức... em... tiếc.. hức.. tiếc.. tiền quá!

- Thôi. Không sao đâu. Ngoan, ăn bánh đi!

- Còn.. còn cái nào.. đâu!

- Hả?

- Em ăn hết này giờ rồi!

- Mà... ..

Techno cũng không biết phải làm gì hơn với chú mèo nhỏ đang mít ướt này.

Nhưng Kla thì khác. Ngồi bên cạnh. Nhìn tới chấy bả vai của Techno khi Can đang dựa vào. Ấy thế nhưng Kla không thể nào mà xông lên gỡ ra được. Nói gì thì nói, Can cũng là người đã ” tác hợp” cho hai người họ vụ vừa qua. Tuy là theo cách chẳng giống ai,

Cũng không muốn đâu.

Thế nhưng đồ dẫm một mình là không tốt.

Chỉ một lát sau. Tin cứ như nhận được tin chỉ điểm mà một đường tìm tới.

Can bị lôi đến ngồi trên xe rồi, mà vẫn còn không tin:

- Tin? Là cậu sao?

- Có chuyện gì? sao lại tới đây tìm tên Techno đó nữa?

- Hu hu hu....

Can bắt giác như tủi thân lắm lắm, mà đu lấy cánh tay của Tin.

Tin vội vàng táp xe vào lề đường:

- Cậu bám tay tôi như vậy lỡ...

- Hu hu hu...

Can khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem. Thực muốn mắng cho tên này một trận. Nhưng như thế thôi Tin lại không đành lòng, rút chiếc khăn tay, lau lên:

- Được rồi. ngoan. Nói cho tôi biết. Có chuyện gì?

- Không thể nói được.. hức... hức...

- Là chuyện làm thêm?

- Sao cậu biết?

- Rồi sao nữa?

- Không thể nói được... suýt.. suýt bị hiếp... hức hức..

- Cái gì?

Tin nhú chặt mày, nắm lấy vai Can:

- Là thằng nào?

- Là con nào mới đúng..

- Sao cơ?

- Á???

Can vừa xì mũi xong mới thấy có cái gì đó sai sai. Cậu dậm dậm chân: Tức quá. Cái mồm này! Đã nói nhất chết phải dấu cơ mà....Vừa nãy là chết giả. Chứ bây giờ đối diện với bộ mặt thảm khốc của Tin. Cậu mới xác định: bây giờ là chết thật!

- Á! Đau đau.. buông vai...

- Can! Nói cho rõ? Cậu nói suýt bị ai hiếp?

- À... như... như... như... thế này...

Ngày ngày hôm sau. Quán đồ đẹp tiệm. chị Phily đã chạy tới phương trời nào cũng không ai hay.

Chỉ biết rằng. Ngày hôm nay. Can không xuống giường được.

Tối hôm qua. Tin không cho Can đi tắm, bắt để nguyên hiện trạng mà cứ thế vừa hôn vừa lồi vừa kéo một lều ở trên xe.

Đến khi thật xác định Can quả là không có dấu vết nào của tình ái mới yên tâm mà bế Can lên phòng làm vài hiệp nữa.

Thật quá con mẹ nó khốn khổ mà?

Giá của mình là bao nhiêu cơ chứ?

Không những đi làm thêm chẳng được 1 xu!

Lại còn khuyến mại thêm cái mông đau như vậy!

Thế này thì sợ quá. Thôi. Tốt nhất là ở nhà!

Tâm sự của Tin.

Can của tôi có thể ngốc nghếch.

Nhưng cậu ấy không rẻ mạt.

Một người con gái xinh đẹp không mua nổi cậu ấy.

Một người con gái xinh đẹp và vài trăm ngàn bath cũng không mua nổi cậu ấy.

Tôi còn tin rằng, là dù bao nhiêu tiền, cũng không ai mua nổi cậu ấy cả.

Vì sao?

Vì cậu ấy chính là Can.

Người yêu của tôi.

Vì sao?

Vì trái tim của cậu ấy.

Đang nằm ở đây – ngay trong trái tim tôi.

Vì sao?

Vì đối với tôi. Cậu ấy là vô giá.

*****//*****

44. Tình Cờ Yêu - Chương 44: Fict 44 : Namphan - Ngược - Lạc Mất Nhau Một Đời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Anupart Luangsodsai “Ngern”

Chanon Santinatornkul “Nonkul ”

Luật sư công x Cảnh sát thụ

=====//=====

Ngữ cảnh fict 44: là một câu truyện hoàn toàn độc lập.

Có thể đọc riêng lẻ.

Tuy nhiên, mời các bạn ghé fict 42 trước khi đọc fict này, sẽ hiểu rõ hơn.

Hai năm trước,

Phan là cảnh sát mới ra trường, gặp Nam khi cùng nhau giải quyết 1 vụ án,

Sau đó Phan say mê Nam, nhưng Nam luôn cho rằng mình là trai thẳng, không chấp nhận được chuyện có một người yêu – là đàn ông.

Nam phũ phàng mà chối bỏ đi tất cả mối quan hệ của hai người...,

Thậm chí thuê một cô người mẫu, định kỳ sẽ xuất hiện bên nhau.. muốn che dấu đi tất cả, muốn phủ nhận đi tất cả...

Không cần phải nói tới, Phan đã đau đớn trải qua quãng thời gian đó như thế nào, Phan vào đội đặc nhiệm, rũ bỏ đi hết toàn bộ bản thân năm xưa. Ôm một nỗi đau trải qua những kỳ huấn luyện.. trở thành một cảnh sát chìm.... Cũng duy chỉ có Nam. Biết được thân phận thực sự của cậu...

Việc vào trong nghề nhiếp ảnh gia này.. cũng là vì một vụ án buôn bán ma túy.. Thật không ngờ.. lại vì thế mà kéo theo biết bao nhiêu chuyện...

Nụ hôn ấy... nụ hôn mà Nam đã đặt lên đôi môi Phan ngày vô tình gặp lại nhau trong bữa tiệc ấy...

Đã Kéo theo... cả vết rách toạc trong tim đã chẳng chéo từ bấy lâu nay....

Một khắc nào đó, khi quyết định. Chúng ta vẫn cho rằng, mình làm đúng.

Để rồi cùng một khắc nào đó sau này, ngẫm lại, khi mà đôi bàn tay đã vĩnh viễn lạc mất nhau, mới thấy mình đã quá sai lầm...

Sự hối hận thường không đem lại kết quả gì, ngoài sầu thương vô hạn.

Nếu biết trước có một ngày, sẽ vĩnh viễn mất đi Phan...

Liệu rằng... hai năm trước, Nam có làm như vậy.... hay không?

Rời bữa tiệc, nơi mà chính bản thân Phan cũng không thể ngờ được rằng, lại có một ngày, cậu gặp lại người đàn ông ấy, gần gũi như thế. Xa lạ như thế...

Tựa lưng xuống chiếc ghế dài.

Phan đưa tay mình chạm lên đôi môi nhỏ nhắn, khẽ mỉm cười,

Hình thái của mỗi một nụ cười, thật khác nhau,

Có nụ cười đầy nỗi hân hoan

Có nụ cười dương quang tỏa nắng

Có nụ cười bí ối vô cùng,

Có nụ cười lại chua chát đau thương.

Nụ cười của Phan giờ đây, có lẽ lại là nụ cười của sự bất lực.

Bất lực trước chính trái tim ngu dại của cậu: chưa bao giờ, cậu thực sự quên Nam.

Bao năm yêu đơn phương bên người, cũng là bấy nhiêu năm chìm trong tận đáy thương đau, đã là đau đớn đến như vậy, đã là tự sỉ vả bản thân mình tới hèn mọn.

Nhưng rút cuộc, cậu vẫn không làm được.

Miệng nở nụ cười, nước mắt lại chực rơi...

Còn gì nực cười hơn, cứ chạy, cứ chạy theo mãi một bóng hình không bao giờ, không bao giờ thuộc về mình?

Còn gì nực cười hơn, cứ ôm ấp mãi một giấc mơ không khi nào và cũng không thể nào trở thành hiện thực...

Cậu còn nhớ rõ, nhớ rất rõ..,

Năm ngón tay Nam lần đỏ trên mặt mình, với lời nhục mạ đời này không khi nào cậu dám quên:

- Biến thái!

- Đừng bao giờ lôi kéo tôi trở thành kẻ như cậu!

Biến thái sao?

Phan đã từng nghĩ những cử chỉ tận tình chăm sóc của chàng luật sư ngày ấy, dành cho một thằng nhóc cảnh sát mới ra trường là mình đây... đem nó mà ngộ nhận thành tình yêu....

Đem nó mà ấp dưới gối hàng đêm để mỉm cười chìm vào giấc ngủ...

Ngày cậu được lựa chọn vào đội huấn luyện chìm. Cậu đã tỏ tình.

Cậu đã hi vọng biết bao nhiêu? Hi vọng tới như thế nào? Để có thể nắm tay người giữa cõi nhân gian. Để một lần được biết như thế nào là mộng mị...

Thế nhưng... Nam đã tức giận... đã vung tay thưởng cho cậu một cái tát...

Từng vết ngón tay in hằn trên má... lại đau đớn tới tận tim gan,...

Biến thái sao?

Nếu nói tất cả chỉ vì cậu là một thằng con trai...

Kiếp sau...xin đừng có kiếp sau...

Kiếp sau... xin được làm một làn gió bụi, thoáng qua vai của người... rồi... mau chóng tan đi...

Phan cứ thế, như người mất hồn mà đồng ý gật đầu, gác bỏ tất cả thân thể của mình, bước chân vào đội tình nguyện....

Khó khăn vất vả đường ấy,

Mưa bão sa trường, huấn luyện chưa một giây ngừng nghỉ..

Những vết sẹo lớn nhỏ đều đã quên đi...

Ấy vậy mà trong khối óc và trái tim ngu xuẩn này...

Lại chưa một ngày, chưa một phút, chưa một giây...quên người...

P”Nam... anh là gì của em?

Kiếp trước... có lẽ em đã nợ ân tình của anh sâu nặng lắm... nên kiếp này...

Một kiếp thân đàn ông mạnh mẽ.. lại trót vô tình yếu đuối, chỉ vì anh...

Có bao giờ anh hiểu?

Nhớ thương anh tới vô hạn, trốn khỏi thao trường nhìn người một lát để rồi ba mươi roi giáo huấn tróc da thịt, cắt từng vết sẹo đầy lưng...

Có bao giờ anh hiểu?

Ngày đầu tiên bước chân ra khỏi cái nơi người ta gọi là tình nhục ầy, hòa mình vào những nhiệm vụ đầu tiên...kỹ năng gì em đều có đủ...chỉ là cái khả năng để quên anh... em vẫn không bao giờ làm được...

Để rồi mà lại ngu dại, hàng giờ đứng dưới mái hiên phía đường đối diện, dõi theo bóng dáng anh khuất theo cánh cửa khép hờ...

P”Nam...

Nếu nước mắt của em từng giọt có thể đổi lấy khoảnh khắc trong trí nhớ của anh...

Em nguyện đem cả trái tim của mình, tan ra.. thành nước mắt...

Yêu đơn phương một người chính là tự cầm dao đâm ngược,

Vậy.., đã khi nào, anh một lần mà cúi đầu hèn mọn nhìn kẻ dưới chân mình...

Chính là em.

Nam ngồi trong một góc phòng, đèn đã tắt

Bốn phía chỉ còn lại bóng tối...

Nhắm mắt lại... nghe từng hơi thở nói thay tâm sự của chính mình...

Có thể nào chẳng?

Anh, lại yêu em?

Là không thể, hay cố tình không thể?

Trước khi gặp em, anh, đã có hôn ước. Một người con gái vô cùng xinh đẹp.

Anh tức giận, anh tức giận tới điên người vì khi gặp em... anh lại tự tay xé bỏ mảnh tình đáng ra là mật ngọt ầy...

Anh tức giận, tức giận tới điên người khi phát hiện ra... người mà hằng đêm anh mơ tới, lại là nụ cười của em..

Không, Phan. Anh không thể chấp nhận,

Anh vốn dĩ không giống em.

Anh hoàn toàn có thể trở thành một luật sư khiến cha mẹ phải tự hào. Anh không thể, không thể là gay!.

Anh đã cương quyết đến như vậy, anh đã cho rằng mình làm đúng đến như vậy..

Đã là hai năm kể từ ngày xa cách ầy, đã là hai năm kể từ ngày cái tát nóng rát ầy anh dẫn lòng buông xuống cho em..

Anh... lại vẫn không quên được...

Anh, lại vẫn mãi không làm được cái điều mà anh cho là đúng ầy!

Bốn năm quen nhau.

Hai năm xa cách.

Phan... Tại sao? Tại sao em phải nói ra?

Giá như, giá như, em vĩnh viễn đừng nói ra.. thì tốt biết bao nhiêu?

Thì có hay chẳng, giờ này, dù chỉ là những người bạn sống bước bên nhau, lòng anh cũng đau tới như vậy....

Là gì đây?

Là yêu? Là ghen?

Không. Phan... Anh không thể, anh không thể!

Làm sao anh có thể bỏ đi sự công nhận của gia đình, bỏ đi danh dự..suốt bao nhiêu năm, để thừa nhận....mình lại có cảm tình với một kẻ là đàn ông!...

Dù rằng nhìn em xiết eo cậu bé kia vào lòng...

Trái tim anh có bao nhiêu bối rối, thăng thốt...

Anh vẫn không thể nào... buông một câu yêu...

Bởi có lẽ...

Hai năm rồi,

Em cũng đã quên anh.

Bởi có lẽ...

Yêu hay không yêu?

Dám yêu hay không dám yêu?

Chính anh, còn không biết nữa....

Vậy thì thôi... cứ lãng quên nhau đi,

Như đã từng....

Hơn một tháng đã trôi qua kể từ khi vô tình gặp nhau ấy,

Hai kẻ đều như ngu muội mà tìm cách trốn chạy khỏi cái thứ mang tên ” tình yêu”

Chỉ khác nhau, ở chỗ:

Một kẻ thì không dám trước mặt đối phương mà thừa nhận, mình đã yêu

Kẻ còn lại, lại không dám thừa nhận, bản thân chưa một phút giây quên được...

Cứ như thế mà vùi đầu ôm lấy công việc, cứ như thế... mà lặng lẽ lướt qua nhau...

Thế nhưng, nếu trong tâm đã cố tình để ý,

Thì dù là sự việc chỉ đáng như một sợi bông nhỏ mỏng manh, người ta đều rõ ràng.

Vụ án mà Nam đang chuẩn bị tham gia tố tụng, cố tình hay vô tình, mà ” kẻ nằm vùng” lại chính là Phan.

Vụ án đã đi được một nửa chặng đường.

Phan vẫn tiếp tục nhiệm vụ bí mật của mình trên danh nghĩa nhiếp ảnh gia cho công ty săn người mẫu.

Theo những thông tin mà Phan gửi về, những chiếc valy hành lý có chứa heroin của những người mẫu trong đường dây chuyển sang nước ngoài đã bị theo dõi. Cách thời điểm diễn ra sần diễn – cũng là nơi mua bán heroin kia – chỉ còn vài ngày.

Công việc cuối cùng này yêu cầu Phan phải tìm ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau giật dây công ty người mẫu.

Phan bước vào công ty như thường lệ. Mà không hề biết rằng, những bức ảnh của buổi chụp trưa hôm nay, sẽ vĩnh viễn là những bức ảnh cuối cùng được anh bấm máy...

- Tách!.

Okie!. Xong rồi, Techno, màu tóc khói này cực kỳ phù hợp với em đó!

- P”Phan cảm ơn anh!

- Có gì đâu cậu nhóc.

- Dạ. hôm nay em về sớm một chút nha!

- Ai da? – Phan trêu chọc:

- Có người yêu mới quên người yêu cũ sao!

Techno thấy tâm trạng của Phan vui vẻ, liền cũng muốn kết mai:

- P“Phan. Em thấy, P”Nam thực ra rất quan tâm anh đó?

Thằng thốt một chút. Phan lại nở nụ cười tươi rói:

- Anh là không có giống chú, không thích nhai lại kẹo cao su đã bỏ bã nha.

Techno bị chọc, ngại ngùng, lấy túi xách, muốn đi về.

Vừa bước ra tới sảnh, lập tức bóng đèn chùm đang treo trên xà nhà, muốn rớt xuống...

- Cách...

- Techno, chạy mau!

Techno thực sự vì hốt hoảng mà chân đứng như trời trồng.. Không hề nhúc nhích:

- Xoẹt...

- Rầm!

Tiếng Techno trượt người trên sàn nhà...

Tiếng cả dàn bóng đèn trùm.., đổ sập xuống người của Phan...

Trong một góc căn phòng quan sát camera, một kẻ mang hình xăm xuyên suốt hết cánh tay trái, nhìn động tác thuần thục chuyên nghiệp của Phan, vẩy khề điều thuốc trên miệng, chỉ tới:

- Chính là nó!

- Vâng, thưa đại ca!

Techno còn đang hoảng hốt vì vừa được Phan xô khỏi tai nạn ấy, chưa kịp nhao tới thì đã thấy mấy người bảo vệ của công ty tiến lại, đẩy đám bóng đèn đã vỡ vụn ra khỏi người Phan.

Cũng may, dàn đèn trùm không quá lớn, Phan lại quá nhanh nhẹn mà đưa lưng lên chắn đỡ, thế nên khuôn mặt chỉ bị sây xước nhẹ nhưng riêng phần lưng, đã thấy lổm đổm máu:

- P”Phan! Để em đưa anh đi bệnh viện!

Thế nhưng khi Techno vừa muốn tiến tới lại gần, lập tức một người bảo vệ tiến đến chặn cậu lại:

- Cậu ấy là người của công ty, công ty sẽ cử người phụ trách, cậu mau về.

- Không được, anh ấy là cứu em, em sẽ đi cùng.

Phan khi vừa vực dậy, có vẻ hơi choáng, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, liếc qua mấy người bảo vệ, nở một nụ cười đối Techno nói:

- Anh không sao, chẳng phải em có hẹn sao? Mau về đi, nhớ hôn đủ 1 ngàn lần đấy nha!.

- P”Phan...

Techno vừa đáp lời, thì những tên bảo vệ đã dẫn Phan bước ra khỏi cửa,

Dưới hầm để xe, Phan lập tức bị bịt miệng bởi một chiếc khăn thấm đẫm thuốc mê, trói ngược tay và quăng lên thùng xe tải chất đầy những chiếc valy thời trang chứa heroin.

- Dẫn nó đi!

Tiếng nói quen thuộc vang lên phía ngoài thùng xe. Phan nhú mày:

- Chính là hắn. K.y - một kẻ giao hàng cho thương hiệu thời trang X. thường xuyên lui tới...

Đôi mắt chuẩn bị mờ đi bởi thuốc mê, Phan lập tức điều chỉnh tay, lấy một mảnh vỡ của chiếc bóng đèn trong lúc lũ bảo vệ tiến vào đã kịp dắt bên lưng quần,

Dứt khoát - rạch một đường sâu lên lòng bàn tay... Vết thương đau nhói khiến trí não đang muốn chìm vào trong cơn mê một lần nữa bừng tỉnh,..

Phan cọ liên tiếp sợi dây thừng buộc trói trên tay vào góc cạnh dưới đế của đôi giày mà anh đang đeo - được thiết kế đặc biệt như một lớp nhám, vừa có độ bám vừa có thể dựa vào đó ma sát làm đứt dây thừng.

Phan lặp lại như thế... từng nhát rạch xuống tay, cố gắng giữ cho bản thân chút tỉnh táo... cho tới khi, hai bàn tay Phan đã thấm đẫm máu bởi những vết rạch do chính tay mình rạch lên..... chiếc dây thừng cuối cùng cũng bung...

Quăng chiếc giẻ trên miệng ra khỏi,

Phan không chần chừ lột chiếc áo phong trắng đã lấm đốm máu đỏ trên lưng, xé rách, cột chặt lại hai bàn tay cho máu ngừng chảy...

Ước chừng đã là hơn một tiếng di chuyển,

Không thể để bất cứ một sự sơ sót nào...

Trong thùng xe đóng kín, chỉ còn vài chút ánh sáng le lói thông qua mấy lỗ thủng nhỏ, hắt xuống từng giọt máu đỏ rực còn vương trên chiếc mảnh vỡ của bóng đèn...

Phan nhú mào, dùng đôi bàn tay đã được băng sơ, cố gắng hé mở một chiếc valy:

Là ma túy!. Chính xác, lũ khốn đã biết bị đánh động, liền lập tức chuyển toàn bộ ma túy đi nơi khác...

Không kịp nữa...

- Xoẹt...

Bên phía bắp đùi, Phan mạnh mẽ rạch xuống một đường thật sâu...

Những thớ cơ lập tức vì đau đớn mà co rút, nhưng gương mặt Phan lại bình thản tới lạ thường. Phan đưa tay tới vết thương vừa rạch, nơi thớ đùi non mà móc ra một vật nhỏ bằng đốt tay: máy truyền tin.

Kích hoạt.

Tín hiệu được truyền đi.

Mất máu quá nhiều... Phan cố gắng nhắm mắt... lấy lại sức...

Bằng bất cứ giá nào, phải tỉnh!

Trong khi ấy,

Techno vẫn chưa hết bàng hoàng với những chuyện vừa xảy ra

Cậu ngồi thừ trên chiếc ghế dài ngay ngoài sảnh, lạng người mà nhìn mấy cô lao công dọn đi vết máu của P"Phan.

Không ổn. Không ổn.

Tại sao... ánh mắt của P"Phan trước khi rời đi... lại như vậy...

Còn nữa... tại sao mấy người bảo vệ ấy, cậu chưa từng thấy qua...

Gọi cho Kla. Gọi cho Kla...

Techno lấy bầy... lao ra khỏi tòa nhà...

Một lát sau:

Kla và Techno đã có mặt tại văn phòng luật của Nam, theo lời Good nói thì Nam hiện vẫn đang ở văn phòng.

Good hôm nay hơi bị vượt quyền, không thông báo gì, một đường mở cửa cho Kla và Techno thẳng tiến. Nam đang xoay cây bút trên tay, cửa phòng bật mở khiến anh thoáng giật mình:

- 2 em...

- P”Nam...

Techno khá run, gần như không thể nói được câu hoàn chỉnh, tại sao càng nghĩ tới cậu càng thấy không yên tâm... Kla liền đem mọi chuyện nghe được thuật lại rồi hỏi:

- Chuyện này, hẳn không đơn giản như vậy?

- Cậu ấy...

Nam không trả lời, khuôn mặt cực kỳ nghiêm trọng, vội vã đứng dậy,, một tay bấm phím gọi, thân ảnh cứ thế mà muốn lao ra khỏi cửa. Techno lập tức gọi với lại:

- P”Nam...

- Còn chuyện gì?

- Anh ấy còn nói.... nhớ hôn đủ 1 ngàn lần...

-

Một câu nói đơn giản,

Lại chấn động tới tận tâm can.

Bởi vì chẳng.... Câu nói đó... là đại diện cho quãng thời gian tươi đẹp nhất trong một đời người....

Nam trong phút chốc như đứng không vững...

Bàn tay xiết lấy nắm cầm bên cửa...

Không....!

Phan... em nhất định không thể xảy ra chuyện được!

Ngồi trên xe, một đường theo hướng đã nhận được từ đồn cảnh sát.

Nam ghen đáng siết chặt vô lăng....

Ngược dòng thời gian....Tại một căn phòng,

Nhóc cảnh sát nhỏ gương mặt trắng trẻo cứ vui vẻ mà bám lấy anh, khiến anh không khỏi mở lời trêu chọc:

- Không lo mà tập luyện, tội phạm bây giờ nguy hiểm lắm đó! không cẩn thận là mất mạng như chơi.

- Bảo em chết sao? Chưa yêu anh đủ một ngàn lần, chưa hôn anh đủ một ngàn lần. Em nào dễ chết thế!

- Cái thằng nhóc này, lại nói bậy nữa!

- P”Nam. Nếu có một ngày, em thực sự nói là em yêu anh. Thì sao nhỉ?

- Bớt xàm!

- Vậy thống nhất như thế này đi: nếu như thực sự có một ngày em gần chết, em sẽ xin anh hôn cho đủ một ngàn lần trước khi ” tiêu đời” thực sự, được không?

- Phan!. Cút xéo ra ngoài kia!. anh không giỡn kiểu này!

Dẫu là muốn....

Hôn anh một ngàn lần
Yêu anh một ngàn lần
Em cũng chưa từng dám hi vọng
Nhận lại được chút gì, cho riêng mình...
Yêu anh một ngàn lần
Hôn anh một ngàn lần
Đó, chỉ là mơ ước của riêng em,
Kể yêu anh vô điều kiện...
Ánh nắng tuy thật rực rỡ
Cơn mưa tuy thật u buồn,
Nhưng em không nhìn thấy chúng,
Thứ duy nhất em có thể nhìn thấy, chỉ có thể là anh
Thứ duy nhất em có thể cảm nhận được, cũng chỉ có thể là hơi thở của anh...
Yêu đơn phương,
Là tự cầm dao đâm ngược vào trái tim mình.
Hỏi, em có hối hận không?
Em xin một lần mỉm cười nói với anh rằng,
Nếu là anh, em không viết tên mình trên hai từ " hối hận "

Vài tiếng sau...
Nam bế tựa Phan vào trong lòng...
Dùng chút hơi thở hiu hắt còn sót lại,
Phan đối diện gương mặt Nam, mỉm cười:
- P"Nam...
Em yêu anh.. tới một ngàn lần...
Những giọt máu... dọc theo cánh tay của Phan... nhỏ xuống dưới cánh rừng già...
Cánh rừng đung đưa những giọt sương chiều lạnh buốt.... quện nên những giọt nước mắt của Nam....
Nam cúi mặt..khẽ hôn lên trán người yêu dấu, một chút nức nở trong cổ họng, bật ra thành những nốt trầm
khàn nơi cuối tim:

Phan...

Anh cũng yêu em... tới một ngàn lần...

Cảnh sát không tới kịp,
Khi chiếc xe tải vừa tới nơi, bung cửa,
Phan đã cố gắng chống cự và giữ chân lũ tội phạm...
Nhưng....đã mất máu quá nhiều...

Sự thanh tỉnh trong chốc lát bị dập tắt...

K.y dụi điều thuốc lên thân cây già cỗi:

- Nói, nếu mày chỉ ra hướng không có cảnh sát bao vây, mày sẽ có cơ hội sống!

Phan mỉm cười, chua chát, nhổ một bãi nước bọt vào mặt K.y.

Thân xác đã là dành cho đất nước này,

Trái tim lại từ lâu đã là trao cho kẻ khác...

Rút cuộc, chính mình có tồn tại hay không...

Lại không một phút giây nào.. dành cho chính bản thân mình...

Vậy thì sống hay chết?

Há...có nghĩa lý gì?

Tiếng nổ vang lên từ họng súng của K.y, đã chính thức kết thúc mạch sống cuối cùng của cậu...

Ngay trước mắt Nam...

Điên cuồng để làm gì? Nam không biết nữa...

Như một con thú hoang không kiểm soát mà lao tới... Những vết đạn xuyên thủng từng tầng ngực của tên K.y... cũng không thể nào... đưa Phan trở về lại với cậu nữa rồi....

Không!.....

Tiếng thét của Nam hòa vào với âm thanh của gió...

Cuốn đi...

Chỉ một cái buông tay...

Lạc mất nhau một đời....

Phan....

Nếu như hai năm trước, anh đưa tay đón lấy bàn tay em....

Nếu như hai năm trước, anh đưa đôi môi này đón lấy nụ hôn của em...

Có phải giờ đây....

Trong tiếng gió heo hút kia...

Sẽ là thứ ái tình mộng mị....

Phan...

Anh xin lỗi...

Mất đi em...

Một ngàn lời yêu anh trót để mất rồi...

Còn chỉ là hoan ái trên trần đời vui vẻ...

Chỉ còn lại sự dày vò trong nỗi nhớ... xin em...

Một lần thôi ngoảnh lại để thấy anh!

Thấy được sự tha thiết trong con tim còn đập...

Xưa kia anh như mù đi đôi mắt!

Mà không nhận ra thứ ái tình chôn chặt đáy tim!

Nay xin em... một lần tỉnh lại...

Anh nguyện một đời này, quỳ dưới chân em...

Nhân gian luôn cho người ta một thứ, có tên là "ngày mai"

Nhân gian cũng luôn cho người ta một thứ, có tên là: cơ hội.

Nhưng,

Chỉ là đối với người còn sống...

Cơ hội này, ngày mai này, đối với anh đã vĩnh viễn... không về nữa...

Trên thế gian này, có biết bao nhiêu người,

Thử hỏi: ai là người sẽ sống hộ bạn dù chỉ là một phút giây?

Người ta cười,

Người ta khóc,

Hay,

Chính bạn cười,

Chính bạn khóc,

Vốn dĩ, không liên quan tới nhau.

Vậy hà cớ gì bạn lại lo đến sắc mặt người đứng, mà quên đi thứ chính chúng ta mong muốn...

Nếu như hai năm trước, nếu như hai năm trước đây Nam đủ trưởng thành để gạt qua mọi ánh mắt người đời.

Nếu như hai năm trước, nếu như hai năm trước đây Nam đủ trẻ con để làm lơ qua mọi ánh mắt người đời.

Thì giờ đây...

Sẽ không còn là đau thương như thế...

*****//*****

Bonus: ĐÓN PHƯƠNG MỘT MỐI.

Đối với anh tôi như mối duyên thừa..

Chờ mong mối tới chua cay sâu hận...

.....

Duyên thừa rồi cũng chẳng đến phần..

Hoa đâu chớm nụ đã tàn phai?

Mãi không nở được vì một phía..

Một phía đang tâm nở lạnh lùng...

Anh bước đi rồi, xa em rồi.

Chỉ đến cho vui thỏa ước lòng

Có được tình yêu thì dẫm bỏ

Hoa kia chưa nở đã tàn phai...

Anh quay đi có bao giờ nhìn lại?

Dưới gót chân anh nữ đập lên,
Một trái tim tổn thương rớm máu
Chao ôi! Đùa làm chi với em- bé bỏng.
...
Trái tim không phải giấy đâu anh,
Nhưng em không biết làm gì với nó?
Đành gấp lại đưa vào ngăn có khóa
Vứt chìa đi cho chẳng bao giờ
Còn một ai có thể làm tổn thương nó nữa...
*****//*****

45. Tình Cờ Yêu - Chương 45: Fict 45: Tincan - Cậu Đoán Thử Xem?

Ngữ cảnh fict 45: Các bác đoán thử xem? (>.<)

Note: Ngôi nhà ở gần trường của Tin mà lâu lâu 2 đứa chúng nó lại dẫn nhau tới đấy để mà hú hí đó. Tui gọi là ngôi nhà X nhé ^^

Với lại, nhân tiện. Bạn nào chưa add face tui xin mời add giúp cái: <https://www.facebook.com/nga.khongngoc>

Vậy nha. Xin đừng hỏi tui vì sao cp phụ như Nam Phan lại lên sóng nữa đi. Còn không phải do chính độc giả bốc trúng số yêu cầu? Tui khổ quá mờ. hu hu. Gần 500 người theo dõi watp mà hôm qua test chỉ có hơn 90 bạn tham gia test cặp cho fict 45. Khóc tám dòng sông. Nước mũi nhòe nhòe.

*****//*****

Lời của au:

Hãy sống như một quả bóng cao su.

Người ta càng đập mạnh bạn xuống đất

Bạn lại càng nảy lên cao. Tốt nhất là nảy thẳng vào mặt kẻ đã đập bạn. thế nha! ~.~

*****//*****

Thiên hạ hỏi, có bao giờ thực sự là thái bình?

Đối với gia đình nhỏ TinCan của chúng ta,

Một ngày bình thường cũng trở thành bao sóng gió,

Hỏi bởi làm sao lại ra cái có sự như vậy?

Bạn nghĩ mà xem,

Chẳng phải do tính cách quái đản của cả hai con người trong cái ngôi nhà này hay sao?

Chẳng hạn đi, nhà hàng xóm bị cháy.

Một kẻ thì đứng khoanh tay mỉm cười sung sướng chờ kịch vui.

Một kẻ thì chạy lăng xăng đem đổ hũ thêm vài can dầu vào dập lửa.

Lại chẳng hạn đi, chỉ là một con gà tây.

Thì chính là một con gà tây!

Nhưng nếu kẻ còn lại nhất chết cho rằng đó là một con vịt tồ?

Tin như phát điên tự hỏi: vì sao một Tin Methanat lại phải ngồi đếm từng cọng lông, giờ từng cái cánh của cái con gà tây kia để giải thích cho kẻ nào nho nào đó hiểu: vì sao con gà tây lại chính là con gà tây!.

Thì đã là như vậy, thử hỏi cho xin một ngày thái bình, liệu có là quá xa xỉ hay không?

Hoặc miễn cưỡng, chỉ là chuyện đi ngủ thôi, cũng đã đủ đến gà bay chó sủa,

Buổi tối. Căn nhà X.

Tin mặc một chiếc áo ba lỗ trắng rộng thùng thình, xếp chéo một chân lên chân còn lại, lưng tựa vào thành giường, tay lật giở vài trang sách. Vừa đến đoạn quan trọng, đang hết sức tập trung thì bỗng dưng tiếng nói choang choảng bên cạnh cất lên:

- Tin, tắt đèn đi!

Giật mình,

Thở hắt một hơi, Tin nhìn sang bên cạnh, chú mèo lười nào đó vẫn chưa ngủ mà đang tròn mắt trừng cậu.
Tin xuống giọng:

- Tôi đang đọc sách. Cậu ngủ trước đi.

- Nhưng để đèn thì tôi không ngủ được!

- ?????

Tin đưa tay day mi tâm. Bình thường đừng nói là sáng đèn. Vác cả mặt trời lại đây chiếu vào mặt cậu ta cũng chưa chắc?!

- Nhưng... tôi thật sự không ngủ được a!

- Sao? Cảm thấy không khỏe?

- Thì chính là không khỏe!

Tin liền đưa một tay tới, đặt lên trán Can, khẽ nhíu mày:

- Cũng không thấy nóng? Chỗ nào không khỏe?

Can cười hì hì, kéo bàn tay Tin xuống, chạm tới < củ cải nhỏ > của mình:

- Chỗ này!

- Cậu.....

Tin trừng mắt....vì cái củ cải nhỏ của Can, đã dựng thẳng đứng!

Can lập tức ngồi dậy:

- Không phải sao? Cậu cứ để ánh đèn nửa sáng nửa tối như thế! Không phải là cố tình quyến rũ tôi?

-!!!???

- Lại nữa, Người cậu đẹp như vậy, lại cứ mặc cái áo ba lỗ kia, cậu xem, đến ti cũng hở hết ra ngoài.

-!!!!

Can một bộ biểu tình quả quyết, nhìn Tin:

- Thế giờ có quất không?

Tin khẽ đặt quyển sách sang bên cạnh, mỉm cười:

- Cũng được. Nhưng, hết – bao – rồi!

- Hết bao?

- Ừm!

Tin khoanh hai tay trước ngực, cổ tình trêu chọc. Xem thử xem hôm nay con mèo lười sẽ làm gì với cái củ cải đã muốn lên ngồng cứng ngắc kia. Vậy mà Can lại cười ha ha:

- Tưởng gì!. hết thì thôi!

- ???

- Cần quái gì bao!

- Ừm....

Can như trèo lên người Tin, đôi môi bám chặt lấy đôi môi lạnh lạnh của Tin mà hôn tới...

- Đồ ngốc!.

Tin mỉm cười... đáp trả... vòng tay luồn qua khe áo của Can mà vuốt ve một đường dọc sống lưng...

Can cũng liền cảm nhận được, cậu bé của Tin đang cọ sát lên bụng mình, theo từng đường đẩy tay lên xuống mà cứng nóng dần...

- Tuyệt vời...

Không có bao đường như lại thiêu đốt cả hai hơn gấp bội lần... cái cảm giác được trực tiếp khảm sâu trong cơ thể của Can, từng nhịp ra vào như được những vách thịt chạm sâu ép sát...khiến Tin thăng hoa như ngổ lên mây..... Đến cao trào, thật không nỡ rút ra.... Tin thì thắm lên tai Can vẫn đang thở hổn hển dưới thân mình:

- Can, để tôi bắn trong người cậu...

- Ừm... sướng chết ông rồi... bắn... bắn mẹ đâu thì bắn..

- Ngoan...

Phải nói làm sao đây... trong những khoái cảm của tình yêu, có được cái cung bậc vừa ngốc nghếch vừa hoang dại như Can.. cũng chính là một loại hạnh phúc....

Can mơ màng thiếp đi...

Tin mỉm cười... hôn một chút lên đôi gò má phúng phính ửng hồng của Can..

Luyến tiếc mà rút < chú rồng nhỏ > của mình ra khỏi nơi ấm nóng đó.

Nhẹ nhàng, bế Can dậy..

Từng bước một chậm rãi, thực không muốn làm kẻ đang ủ trong lòng kia một chút nào tỉnh dậy...

Đặt Can nằm tựa lên ngực mình, trong bồn nước ấm đã xả đầy. Tin cứ thế mà ôn nhu, từng chút lại từng chút tẩy rửa.. trong tiếng thở đã đều đều của chú mèo nhỏ...

Ngủ rồi sao...

Thật ngốc...

Và... cũng thật đáng yêu...

Xong xuôi, đem cả hai trở lại giường, đặt Can trong vòng tay của mình...

Tin nhìn sang quyển sách đã rớt xuống đất tự bao giờ. Đôi vành môi lại câu lên một chút: Can.. Đối với

tôi mà nói, vẻ thu hút của em, chắc chắn không có một sách vở nào có thể tả nổi...Cũng chỉ có em, có thể khiến tôi, trở lên cuồng dã tới như vậy...

Tôi yêu em..

Càng ngày, lại càng lún sâu...

Càng ngày, càng mê muội....

- Oáp!

Can tỉnh dậy,

Can một đường muốn từ trên giường mà bò xuống dưới đất nhưng... Sao lại mệt thế này cơ chứ!. Thiệt tình. Cả cơ thể cứ thế mà như nhuyền. Can ngoảnh đầu quay sang bên cạnh:

Không có ai?

Không có Tin?

Chớp chớp mắt, dụi một cái thật mạnh:

Là ở phòng mình!. Haiz, sao kỳ lạ tới như vậy?

Rõ ràng đêm qua hai đứa còn... ” ấy” nhau ở căn nhà X cơ mà?

Thôi mặc kệ đi. Miễn sao không phải là ngủ ngoài đường là được.

Còn bây giờ?

Cảm giác đầu tiên chính là gì?

Là đói bụng a!

Đánh răng rửa mặt chải đầu là cái thứ chi chi?

Ở bản thì có thể không chết. Sự thực chính là như vậy!

Nhưng đói bụng thì có thể chết người thật đấy!

Can bỏ qua công đoạn tới nhà tắm,

Quen nỏ mà đi như bay xuống cầu thang vào bếp.

- Ọe!.

Vừa vào tới cửa bếp, Một mùi hăng lập tức xông tới. Khiến Can lại phải đảo chân phi ngược vào nhà tắm dưới lầu:

- Ọe!.... Ọe...

- Ôi mẹ ơi... ọe...

Buồn... buồn... nôn...

Trong bụng vừa đói tới cồn cào lại vừa buồn nôn.

Khiến mặt Can một phen hóa xanh lét....

Không ổn,

Chắc chắn là trời phạt cái tội ở dơ.

Can liền soi vào gương tính rửa mặt luôn...Vừa ngẩng đầu lên:

- R...âu... Râu!???

- Sao mình... mình.. già.. già..

- - AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAa~~

Trời ơi? ~!

Có quỷ.....!

Mẹ Can và Lemon nghe tiếng hét thất thanh, liền chạy vào nhà tắm.

Thấy Can quay khuôn mặt xanh lét ra, liền hỏi:

- Con/ anh làm sao vậy?

- Người... người.... già.... Già... già...

Can lắp bắp, lấy tay chỉ về phía hai người:

- Già... già...

Nửa ngày cũng không ra được một câu.

Liền ngay sau đó, có một người thanh niên chừng hơn 30 tuổi cũng tiến tới đặt tay lên vai Lemon hỏi:

- P” Can. Anh bị sao vậy?

Can lại càng lắp bắp:

- Anh.. anh ta... là... ai?

- Em sao? Em chẳng phải là Tep. chồng của Lemon sao?

- ..What the... xui!

Can thiếu chút là đập đầu vào bồn rửa nếu không được Tep xông vào đỡ kịp thời.

Sau khi xoa dầu bấm huyệt quạt mát một hồi như chăm sóc người già vừa trúng gió. Can mới có vẻ sống lại.

Đưa tay lên sờ sờ bộ râu kiến trên mép của mình, Can lại đưa chân tới, dí mắt nhìn vào cuốn lịch treo trên tường. Con số rõ to trên tờ lịch như nhảy múa trước mắt Can:

- 2028!

Con mẹ nó!. Can gần như gào lên:

- Không thể nào!. Ngủ qua một đêm thành người tối cổ!

Lemon chép miệng, nhìn sang Tep đang tròn mắt ngơ ngác, nói:

- P”Tep. Anh không cần để ý tới anh ấy đâu. Lâu lâu nào anh ấy lại ngưng hoạt động để bảo trì vậy đó.

- À.. ờm...

Trong khi Can vẫn chưa thể hết bàng hoàng! Không thể nào tin nổi!

Không thể nào là sự thật!

Ai?

Ai?

Ai có thể chứng minh Can không bị điên chứ?

Can liền bầu lấy tay Lemon: Cho anh gặp Tin! Mau mau mau!

- Anh bị cái gì vậy P”Can?

Nói rồi. Lemon vẫn là rút điện thoại, vừa gọi cho Tin thì Can giật luôn máy:

- Tin!.

- Can? Sao vậy?

- May quá!

Can nhủ thầm – vẫn là cái giọng lạnh lùng khó ưa. Như thế này chắc hẳn không thể nhầm được. Can hít một hơi, lấy ra giọng điệu cực kỳ nghiêm trọng, hỏi:

- Tin. Tôi hỏi cậu một vấn đề vô cùng nghiêm trọng!. Cậu phải thành khẩn trả lời cho tôi biết!

- Chuyện gì? Nghiêm trọng tới cỡ nào?

- Năm nay là năm bao nhiêu?

-???!!!!

- Bao nhiêu?

- Can?. Tôi đang có cuộc họp rất quan trọng! Không có thời gian đùa...

- Con mẹ nó tôi hỏi cậu năm nay là năm nào?

Đầu dây bên này. Tin trắng xám mặt. Giữa cuộc họp cổ đông đang vô cùng căng thẳng, thấy Lemon gọi tới cũng cố gắng mà bắt máy. ai dè...

Không thể thất thố trước bao nhiêu con mắt. Tin đành nín lại cục lửa trong lòng. Rặn ra, rành rọt từng con số:

- 2-0-2-8

Xong rồi!

Xong hẳn rồi!

Can quăng điện thoại, ngồi phịch xuống ghế.

Thế này thì chết!

Chết chắc!

Quá thiệt thòi!.

Chỉ một đêm làm tình quên đeo bao. Mà già đi hẳn 10 tuổi!

Con mẹ nó thế là cái lý nào?

Lemon nhìn biểu tình mặt Can lúc trắng lúc xanh, không đành lòng mà hỏi:

- Anh rút cuộc bị sao vậy?

- Anh bị điên đấy!

- Hả?

- À.. không..

Can hít một hơi. Tạm nhìn vào khuôn mặt đã thành gái già sắp 30 của cô em ” bé bỏng”. Liền hỏi:

- Em năm nay bao nhiêu tuổi?

- Sao cơ?

- À... khoan.. anh không hỏi câu đó nữa.

Can cố gắng vận hết nội công thâm hậu trong não ra, chỉ tay về phía Tep đang gọt trái cây:

- Người kia.. à.. Tep. Tên Tép đó.. là... chồng em?

- Anh bị gì vậy. Chính anh và ba đã dắt tay em trao cho P”Tep trong ngày cưới. giờ lại còn hỏi lại?

- WTF???

Thôi được rồi. Can lại hít vào một hơi. Hỏi tiếp:

- Hôm nay vì sao anh lại ở đây?

- Là vì cái thai, tối qua em có nói với anh rồi mà?

- Cái... cái... thai... thai... thai...

- Đúng vậy. Em mang thai được 2 tháng rồi. Mẹ rất vui mừng nên tổ chức bữa tiệc gia đình. P”Tin hôm nay bận nên sẽ đến trễ.

Can tự dưng cười vang nhà:

- Ha ha ha! may quá! Lại tưởng là mình chứ?!!!

Can thở phào nhẹ nhõm. Định mệnh suýt thì quên đeo bao có 1 lần vừa già đi 10 tuổi vừa có thai!. Nếu thực combo này xảy ra Can chắc chắn sẽ tuyệt thực!

Lemon lắc đầu khó hiểu.

Mẹ Can dường như đã xong việc trong bếp, nhường lại cho Tep bày biện. Liền tiến tới dặn dò cô con gái:

- Lemon, con sắp làm mẹ rồi đấy!. Con ăn uống đi đứng đều phải cẩn thận một chút!

- Dạ con biết!

- Còn nữa, định kỳ phải đi kiểm tra thường xuyên. Nghe không?

Lemon chưa kịp trả lời, Tep đã từ trong bếp đi ra, mang theo một con gà nướng mật ong vô cùng thơm ngon. Đặt lên bàn:

- Ơe!

- Mang đi... đi... Ơe..

Nhưng tiếng nồn khan đó, lại không phải là của Lemon. Mà chính xác là của Can a!

Cả nhà há hốc mồm. Mẹ Can lắc đầu:

- Cái thằng nhỏ này, ăn uống không biết giữ mồm giữ miệng.

Can tức chết!.

Cả bữa ăn toàn món ngon mà không hiểu sao hôm nay Can lại không thể nuốt được một chút nào vào trong miệng!

Hễ nhìn thấy chút dầu mỡ là muốn ói.

Cuối cùng đành phải ăn chút hoa quả trừ cơn.

Mà gọi là chút thì có hơi lố không?

Chỉ có hai ký cam với một trái bưởi thôi.

Có gì mà to tát?

Mẹ nói để mua cho Lemon vì nó thêm chua!

Nó thêm chua thì mặc kệ nó chứ!

Nói mới nhớ!

Tin thôi tha hôm nay bạn tối tối mới đón mình được.

Khi gặp cậu ta, nhất định mình sẽ chửi chết!

Vì sao?

Vì một lần quên đeo bao mất 10 năm tuổi thọ!

Mẹ nó chứ!

Can lằm rằm chửi. Ở sao... mà lại buồn ngủ thế này...

Can lim dim đôi mắt... nói thế nào, thì cứ phải ngủ xong đã. Chửi tính sau!

Thế mà mới 3h chiều.

Công ty Tep lại có việc đột suất.

Ba Can cũng chưa có về kịp.

Mẹ Can nhất định lôi Can dậy chở Lemon đi khám thai định kỳ vì bà còn bận nấu nướng cho một bữa tối thịnh soạn nữa.

Ấy vậy mà Can vừa đứng dậy, lập tức trước mặt như tối sầm lại, hai chân run rẩy:

- Phịch!

Can gần như ” rơi” xuống giường... Hoa hết mắt..

Con bà nó chứ!

Mới già đi có 10 tuổi mà chân đã run mắt đã mờ thế này!

Bao nhiêu chứ? Can vỗ ngực: mới có 30!

Khoan...

Ngực...

Ngực...

Can sờ tay lên lại cái chỗ vừa vỗ qua..

Có vẻ... cơ ngực nẩy nở hơn hẳn!

Cũng chưa được như trái chanh. Nhưng ít ra cũng bằng quả sơ ri rồi!

Có thể chứ!

Can vững vàng tự tin đứng lên dậm chân 3 phút liền. Ưỡn ngực, tiến tới trước cửa ngoắc Lemon:

- Lét gâu!

Lemon đi đôi dép bệt, vừa bước ra khỏi cửa chính. Lập tức thân ảnh Can đổ cái rụp. Lemon hốt hoảng, đỡ lấy người Can:

- P”Can!

- O?

Đang trong phòng máy lạnh phà phà, ánh nắng gắt lúc 3h chiều soi thẳng vào mặt làm Can lại được một phen hoa mắt nữa. Chết tiệt!.

Can tỏ vẻ hơi hơi có lỗi với bà bầu phía sau. Liền cố gắng đứng dậy ra mở cửa xe làm hòa, mặt nhăn nhó:

- Anh bị trượt chân...

- Anh đó! Không biết là em mang thai hay anh mang thai đây!

Lemon nói rồi cũng chui lên xe.

Phòng khám.

Trong khi chờ kết quả xét nghiệm. Vị bác sĩ là nữ tuổi khoảng trung niên quay sang mỉm cười đối diện với Lemon:

- Cậu kia là chồng em sao?

- À, dạ không, là anh trai em!

-Ồ vậy sao? Vậy mà nhìn cậu ấy mặt tái xanh vã hết cả mồ hôi thế kia. Tôi lại còn tưởng là chồng!

Lemon quay sang, nhìn Can vừa ngồi vừa tựa nửa mặt lên tường. Hỏi:

- Anh bị cái gì vậy?

- Anh... đói!

-!!!

- Cả trưa ăn toàn bưởi với cam. Giờ đói...!

Vị bác sĩ bất giác phì buồn cười. Mất một lúc mới miễn cưỡng thôi ho khù khụ. Vào việc chính, hỏi Lemon:

- Hai người có dùng biện pháp tránh thai nào trước đó không?

- Dạ, có dùng bao, nhưng có một lần quên...

- Một lần quên? Ai nha. Cái này là may mắn quá rồi!

Can bĩu môi, thầm nhủ: tên Tép đó cũng khỏe quá chứ gì?

- Giáng long chịch phát chữa!? Hứ!. thứ trâu bò thì có!

À mà khoan.. quên có 1 lần sao?

Can bỗng dừng cử thể mà đồng tai lên nghe ngóng, mặc kệ cái bụng đang rột roạt kêu gào. Bác sĩ tiếp tục hỏi Lemon:

- Biểu hiện như thế nào?

- Dạ ban đầu là buồn nôn. Sau đó thấy mệt mỏi, lúc nào cũng thèm ngủ, có vẻ bị choáng nữa. Sau đó mới đi khám ạ!

Nhột a nhột!.

Can bỗng dừng cảm thấy toàn thân vô cùng khó chịu.. Một lớp gai ốc bắt đầu dựng đứng từ chân lên đỉnh đầu: buồn nôn? Mệt mỏi? thèm ngủ?.Cái thèm ngủ này không tính vì lúc nào mà mình chả thèm... nhưng... bị choáng a. hiếm khi nào mình bị choáng a!

Bất giác, Can sờ tay lên bụng. Chen mồm vào:

- Bác sĩ? Có khi nào... có khi nào... đàn ông cũng có thể mang thai không?

Vị bác sĩ bị lời nói to giật do dọa mình. Sau đó, đẩy gọng kính, khó hiểu nhìn Lemon:

- Anh trai em có khi nào xem tivi không?

- À, dạ... vâng...

Lemon xấu hổ sắp chết, bèn kéo tai Can một đường xin lỗi bác sĩ:

- Chúng em xin phép ra ngoài chờ, khi nào có kết quả bác sĩ gọi em vào sau ạ!

Can bị túm tới đồ tai, liền kêu gào thảm thiết. Lemon kéo Can tận ra tới hành lang mới chất vấn:

- P”Can! Cả ngày hôm nay anh bị cái gì vậy?

- A. Lemon đại ca, xin nhẹ tay!

Lemon vừa thả tai Can ra, Can liền xuýt xoa:

- Anh biết, hỏi như thế hơi vô lý. Nhưng..

- Đúng là quá vô lý!. Đàn ông mang thai bây giờ bình thường, là hợp pháp!. Có cái gì đâu mà anh phải hỏi thế?

- Sao.... Sao???

- Tuy là cách đây 2 năm y học đã tiến bộ để đàn ông cũng có thể mang thai rồi. Nhưng xác suất vẫn là rất ít đi! Anh cũng không may mắn tới cỡ đó đâu!

-!!!

Lần đầu tiên Can bị cạ lời. Cổ họng đóng đá. Răng cũng lập cập tới va vào nhau...

Vừa đối, vừa choáng, vừa sốc. thức dậy sau một đêm hoang đường... lại còn... lại còn.... Tới giờ này thì bộ não nhỏ hoàn toàn không thể chịu nổi nữa: A!

Một đường té xỉu!

Trong cơn mơ màng,

Can thấy dường như có đôi môi mềm chạm lên trán cậu,

Còn nữa, tiếng rì rầm của vị bác sĩ khi nãy, làm cậu giật nảy người:

Chúc mừng cậu!

Cậu đã trúng thưởng!

Giải thưởng là một bảo bảo nhỏ mềm đáng yêu a!

Can thật muốn tỉnh. Nghe tới đây, lại ngất thêm lần nữa..

Trong mộng lung, cậu thấy một thân hình ấm áp siết chặt mình vào lòng,

Cảm giác cả người được nâng dậy... như bay lên...

Vòng tay ấm áp... hơi thở gần kề...

Là Tin sao?

Con mẹ nó!

Là tên chết bầm chơi cái trò giáng long chịch phát chữa với ta!

Ai thèm quay số trúng thưởng với hấn chứ!

Can muốn kêu lên. Mà cổ họng lại không thể kêu thành tiếng...

Chết tiệt.. ông đây... ông đây... ưm... hình như.. kẻ đó đang hôn mình...

Thôi thế thì mặc kệ... cứ vậy mà để người kia ôm lấy...

Mùi thức ăn thơm quá.. sao lại không chút khó chịu a... thanh nhẹ... thơm ư thơm....

Can vừa hé mắt đã thấy khuôn mặt của kẻ kia.

Tin tiến tới bên giường, đỡ Can dậy:

- Cậu đã vất vả rồi!

- Còn không sao?

- Được được, là cậu vất vả, là cậu thiệt thòi. Nào, ngồi dậy, ăn một chút cháo đi. Tôi đã dặn đầu bếp không cho dầu mỡ gì, rất thanh đạm, sẽ không buồn nôn nữa..

Can chẳng cần quái gì Tin phải dứt nhá. Đưa tô lên húp soạt mấy hơi là hết sạch. Ôm cái bụng tròn no căng.

Phải nói là, cứ có ăn no cái là não lại hoạt động tốt ngay. Can lập tức như sức nhớ ra điều gì.

Vẻ mặt hốt hoảng quay sang Tin:

- Cậu.. cậu.. thanh đạm,... không buồn ói... ý cậu.. là là gì?

Tin tươi cười, rời hẳn ghế, ngồi lên giường, nhìn vào mắt Can:

- Cậu đoán xem?

- Đoán?

Thôi xong rồi, xong thật rồi! Giờ này thì còn đoán cái con mẹ gì nữa?

Nhìn cái vẻ mặt kia của Tin là đời Can đã biết xong thật rồi!.

Can lại chuẩn bị muốn ngất. Tin liền ôm chặt lấy:

- Bảo bối của anh. Cuối cùng, anh cũng chờ được đến ngày này!

Can lắc đầu, khóc không ra nước mắt:

- Tiêu rồi. Càn tà落魄 thể là sắp sanh ra một trái dưa non rồi!

Nghe lời bác sĩ nói,

Đàn ông mang thai là cực kỳ nguy hiểm. Cổ tử cung tạm thời rất yếu, không thể so với phụ nữ được.

Thế nên Tin đã thu xếp thuê hẳn một chuyên gia tài chính đến để tạm thời trông coi những việc trong công

ty.

Còn việc chăm sóc Can. Lại chính là bản thân Tin tự làm.

Sau đây là chuyên mục bữa tối do Tin nấu.

Quen nhau hơn mười năm rồi. Hôm nay Can mới được dịp vắt chân lên để chứng kiến cảnh Tin đại gia thò tay xuống bếp. Can sung sướng biết bao nhiêu thì khi dọn bàn ăn lên, lại muốn chết bấy nhiêu:

- Tin... đây... đây là cái gì?

- Là trứng chiên.

- Trứng chiên? Sao lại màu đen vậy?

- Bị dính vào chảo!

- Tại sao lại dính vào chảo?

- Thì quên cho dầu!

- !!!!!!!!!!!!!

Ngày hôm nay, Tin có cuộc họp quan trọng. Không thể không đi. Nhìn Can cứ lật đật lật đật. Tin thực sự khó an trong lòng.

Cuộc họp mới diễn ra được một lúc, mà Tin đã nhẩn về tới 3 cái tin:

- Can. giai đoạn đầu rất là quan trọng!

- Đã biết!

- Can. Không được ăn bậy bạ!

- Đã biết!

- Can. Muốn đi đâu thì chờ tôi về,

- Đã biết!

Tin cảm thấy vô cùng kỳ quái. 2 hôm nay cứ nhẩn tin là ngay lập tức Can lại trả lời “đã biết ” Ánh mắt lóe lên chút sáng. Tin nhẩn tiếp:

- Tối nay tôi muốn chịch cậu.

- Đã biết!

- Cậu dám chơi tôi?

- Đã biết!

- Cậu có biết hậu quả của việc này là gì không?

- Đã biết!

-!!!!

Can quá thông con mẹ nó minh luôn!

Tin cứ đi đâu là lại nhẩn tin dạn dỏ. Can đặt luôn chế độ trả lời tự động, chỉ có mỗi hai từ: đã biết:

Thế rồi mặc kệ giời đất, chân trước Tin thò ra khỏi cửa. Chân sau Can cũng đã nhảy ra ngoài.

Bỗng dưng bị mất đi 10 năm tuổi thọ, thì cũng phải đi ra phố để mà thưởng thức đồ ngon cảnh đẹp chứ!
Mấy khi Tin đã rời đi lâu như vậy chứ!

Can chọn ngay một quán đồ nướng gần nhà. Gọi hẳn một con gà nướng to chà bá lửa. Thơm phức a!

Mồm đang nhai nhồm nhoàm cái chân gà,. Can nhăn mặt:

- Gà gì đâu mà dai như vậy? Không lẽ con gà này cũng bị già đi 10 tuổi sao? Nhai hoài mà không được một miếng!

Vừa quăng cái chân gà ra khỏi miệng. Đã thấy bóng Tin ở đâu chồm tới.

Quái lạ? hay điện thoại bị hư a?

Can sững sờ nhìn thân hình trước mặt: mồ hôi nhễ nhại!.

Can đang nghĩ là mình sắp tiêu rồi. Ấy thế mà Tin lại trộm liếc xuống bụng Can một cái rồi không nhanh không chậm mà đưa tay lên vuốt mái tóc Can:

- Đồ ngốc, đi ra đường lại không đội mũ! Nắng như vậy!

Can đứng ngốc lảng. Không thể tin nổi những lời Tin vừa nói. Đây.. đây là... Tin Methanat bạn trai cậu sao?

- Không phải cậu muốn ăn sao? Còn đứng? đứng nhiều không tốt đâu!

- A... phải... a...

Can vừa ngồi xuống, nhếch một bên môi lên, nở nụ cười méo xệch:

- Tin...

- Hửm? để tôi tách thịt cho cậu..

Tin không ngẩng lên, xắn tay áo, đưa tay xuống tách thịt nơi đùi gà. Can lại há hốc mồm:

- Cậu... cậu.. cũng có thai sao?

- Nói nhảm gì đó? Hừ!

- Nhưng.. không giống cậu một chút nào a!

- Sao không giống?

- Đáng lý...

- Là vì bảo bảo của chúng ta!

- Vậy... vậy sao?

- Ăn đi, nào, há miệng

- Ừm....

- Á!. Can! Buông tay!

- Hử??? ừm..

- Đau! Mẹ kiếp! cậu làm cái gì vậy?

Tin không thể hiểu nổi. cái tên chết bầm đang nằm ngủ bên cạnh mình lại dở chứng gì, nhai sấp rách cái áo của cậu, tiếp tới là cầm luôn bấp tay cậu mà ngoạm nữa. Tin suýt xoa giằng tay mình ra khỏi miệng Can:

- Dậy đi!

Can đang mơ màng được gặm một cái đùi gà ngon lành. Tự dưng lại bị giật ra khỏi miệng, hoảng hốt tỉnh dậy:

- Gà đâu? Sao không cho bảo bảo ăn nữa vậy?

- Bảo bảo?

Tin chìa cánh tay hẳn rõ vết cắn tới rớm máu ra trước mặt Can:

- Cậu gọi cái này là bảo bảo sao?

- Hả?

Can sờ xuống dưới bụng mình, hỏi Tin:

- Không phải tôi có bảo bảo của chúng ta sao?

Tin nhúu mày:

- Can. Cậu biết năm nay là năm bao nhiêu không?

- 2028 a!

- Đúng rồi!. 2028 trừ đi 10 năm!. Mau. Dậy thôi!

Tin lắc đầu ôm cánh tay rớm máu vào trong nhà vệ sinh,

Còn ngốc ngốc Can vẫn đang ngồi trên giường ngẩn ngơ. Phải một lúc lâu sau mới hiểu ra. Liền đập tay cái bộp xuống giường:

Mẹ kiếp!

Tất cả chỉ là 1 giấc mơ!

Can nhìn về phía nhà vệ sinh:

- Tin, Sau này nhất định không để cậu ” ở trần” mà vào được!

- Suýt thì có thai!

*****//*****

Đọc xong chưa? xong rồi thì lợi ngược lên vote với cmt cho ta vui cái tinh thần tý đưê J))

46. Tình Cờ Yêu - Chương 46: Fict 46: Bumnic - Điều Đó Không Quan Trọng!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sầm Thuyền

Kris Songsamphant

Mình không thể nói hết được tình cảm của mình dành cho độc giả nhiều đến thế nào?

Các bạn có hiểu hay không nhỉ?

Vì biết có nhiều bạn ở nước ngoài, trời tối bên này đã là đêm bên ấy, nên mình luôn cố gắng up fic sớm nhất, để các bạn đỡ phải chờ tới quá muộn,

Các bạn nói chờ fic của mình như mong lương, như chờ mẹ đi chợ về v..vv.. mình biết nửa phần là muốn động viên mình. Mình cũng không chắc các bạn có thực chờ đợi như vậy hay không. Nhưng dẫu sao sự động viên của các bạn đã khích lệ mình rất nhiều, để đi xa mãi tới tận ngày hôm nay còn chưa chịu nghỉ để ^^

Hiện tại fic của LBC đã có rất nhiều au hoàn rồi.

Thực tình thì lý giải rất đơn giản, vì sự quan tâm của độc giả đã ít đi, ngay bản thân mình cũng cảm nhận được điều đó, và chắc chắn, là có buồn.

Tuy nhiên mình vẫn hi vọng được nắm tay các bạn đi thêm một đoạn đường nữa. Vậy nên nếu còn bạn nào hôm nay vẫn ở đây với mình thì hãy cho mình biết để cảm nhận được tình yêu thương của mọi người vẫn còn vương vấn chút tình với mình nha!

>> Gỡm mẹ chém vãi dài ra thế mục đích chỉ là để câu lai với câu còm ment thôi. Chứ lâu lắc rồi đéo thấy đứa nào share bài cho coan gà mái mẹ này cả nhé? Ta ghim ta MỔ chút từng móng một ~.~

*****//*****

Bá đạo vô sỉ đội lốt trí thức công: Bum

Tạc mao ăn nhiều xấu tính thụ: Nic

Các bạn vui lòng đọc các fic trước (ít nhất là 2 fic 18+19) để tránh khó hiểu

Thks so much.

*****//*****

Cái thao trường tập luyện không những là mối ác cảm hàng đầu đối với những tân sinh viên mới chân ướt chân ráo, mà nó còn mang mối thù không đội trời chung đối với những cúp bồ yêu nhau nữa.

Vì sao a?

Nic có bị cháy nắng đen thui với quả đầu 5 phân chán nản cùng cực, thì cũng không thể trốn tập được.

Làm gì còn cái gì được gọi là cúp học tự do nữa chứ?

Quần áo mới xịn xò đầy ở nhà sắp phát mốc.

Vậy mà trên người lại phải mặc cái thứ gì đây?

Nic chán nản nhìn bộ quân phục cuối kỳ tập luyện, đã nhàu như mớ giẻ lau.

Ai mà vứt cho cái bát mẻ vào trước mặt. Thì cũng không khác gì bang chủ cái bang trong phim kiếm hiệp trung quốc là mấy.

Haiz.

Cũng may là có thằng Kla mua chuộc giáo viên, lâu lâu quá nắng hoặc mưa bão quá thì cũng được nghỉ. Nhưng mà sao đây?

Nic gơ cánh tay đã nhuộm màu hạt dẻ của mình lên:

Nic phong lưu sáng láng nay còn đâu?

Không khéo sau khi tập hết 3 tháng sẽ thành Nic than cực luôn.

Nic nhăn mày nhăn mặt, úp tọt cái mũ lên mặt che đi chút nắng ban trưa.

Cũng may, chỉ còn có 1 tuần nữa là hết.

Dưới mũ, nụ cười nào đó cong lên, vẽ ra một cái lúm hồ nhỏ bên khóe miệng:

Và cũng may, hôm nay là thứ 7.

Bum, tên vô lại đó. Ấy thế mà lại có chút nhớ, chút chờ mong.

Chiều tối.

Cũng như mọi tuần thôi.

Bum chải một ít keo, vuốt mái tóc hất lên cao bằng bênh, nỡ một nụ cười nhếch nửa miệng mang đầy thương hiệu vô sỉ. Tay ngoắc vô cái móc tròn của chìa khóa, xoay một vòng, miệng huýt sáo nhảy mắt với một tên đàn em thân cận bên cạnh:

- Mọi chuyện ở đây giao cho quản lý Sin.
- Vâng, thưa sếp. Có cần em sắp xếp gì không?
- Sao? Muốn xem live?
- À... dạ, em nào dám?
- Ha ha!

Bum trước khi lướt qua kẻ đàn em này, liền vuốt 1 ngón tay qua cổ miêu tả một đường dao:

- Chú muốn xem ai cũng được, riêng Nic thì không.
-!!!!
- Ha ha, chỉ là đùa thôi. Anh biết gan chú to bao nhiêu!
- (thở hắt)....

Nói rồi, một đường lên xe thẳng tiến.

Phải nói là,. Cái chút không khí vui vui rạo rức của sếp, khiến kẻ làm đàn em này cũng có phần vui lây.

Nghĩ lại, đã theo sếp đến 4,5 năm có lẽ rồi.

Cũng chưa từng thấy Bum cười nhiều như quãng thời gian qua.

Còn nữa, người tình trước đây của Bum nhiều tới nỗi, chịu, không đếm được, cũng không nhớ được. Nam có, nữ có. Ăn tuốt không thừa kẻ nào. Kẻ mời anh xơi thì anh xơi. Kẻ không mời anh xơi. Anh cũng xơi.

Chỉ có điều. Ngủ lại bên cạnh Bum qua đêm, duy chỉ có Nic mà thôi. Bum trước đây, khi nào ” xong chuyện”, dù kẻ cả là trời sắp sáng, cũng tuyệt không có ngủ lại, mà lập tức điều xe tới đón.

Lại nói tới lần đầu tiên khi nhìn thấy vị sếp bá đạo của mình ôn nhu mà chạm tay lên khóe môi cậu nhóc đó, lau đi một chút thức ăn. Toàn bộ con trym, à nhầm, con tỵm của mấy kẻ đàn em đều muốn nhảy điệu Mambo hết! đứa nào cũng lấy tay mà đỡ lại hai tròng mắt. Hơn phim viễn tưởng!

Làm cái nghề này ấy mà, đánh đấm nhau, tranh lộn khách, gái gú, MB, thuốc, đá. Có thiếu cái gì?

Nhưng, điều mà đám đàn em khâm phục nhất, lại chính là ở chỗ ấy: Quản lý toàn thứ dễ nghiện. Nhưng chính Bum lại chưa từng nghiện một cái gì!

À mà không. Kẻ đàn em đưa tay sờ mũi: giờ thì có một thứ khiến Bum nghiện nặng lắm rồi: Nhóc Nic.

Chiều sớm tối,

Nic vừa nhìn thấy chiếc xe quen thuộc bóng loáng ở phía cổng,

Trong lòng có biết bao nhiêu vui mừng, ấy thế mà lại bĩu môi một cái với Kla và đám bạn xung quanh:

- Mới vào đại học mà đã có người theo đuổi nhiệt tình như vậy. Thật là tao cảm thấy hơi chán đó!

Kla hơi cười, cứ nghĩ về cặp đôi Bum Nic là cậu lại con mẹ nó cảm thấy quá hoang đường và cũng là quá hợp lý đi!.

Trong khi cả đám còn lại nhao nhao:

- Ra mắt đi!

- Đéo nhìn ra mà là Gay đó nha?

- Nhìn này là nằm trên hay dưới?

Nic xua tay:

- Tao đã nói rồi, sức hút của bản thân tao là hút được hết!. Trai gái gay giếc gì ở đây!. Cái quan trọng là: muốn của tao không phải là dễ!

- À, ra vậy, vậy là chưa đủ? Mà chưa nhận lời sao?

- Tao mà dễ như vậy?

- Ồ, vậy phải mở rộng tầm mắt rồi!

- Chứ còn sao nữa? Tao là ai? Nic siêu cấp đẹp trai!. Chỉ cần tao liếc mắt một cái. Một đám con gái lập tức muốn có thai!

Kla chen vào:

- Đúng đó!. Tuần sau là kết thúc kỳ luyện tập. Tao nghĩ, tốt hơn hết là mà kêu người đó- Kla hát hàm về phía chiếc xe – Tới đi, Thể hiện một chút.

- Đúng vậy! đồng ý!. Để bọn tao đánh giá xem!

- Nhân tiện, xem để của mà, lão ấy chịu chi tới đâu?

Nic búng tay cái tách:

- Xời! Chuyện nhỏ!

- O kìa.... Xuống xe rồi kìa!

Bum thấy cả đám nhốn nháo trong kính chiếu hậu, một lúc lâu còn chưa thấy Nic bước về phía xe nữa, liền bước xuống

Chiếc áo thun đơn giản ôm lấy cơ thể cứng cỏi rắn chắc, chiếc quần jeans bạc màu tôn lấy đôi chân dài, khiến Bum như hiện nguyên hình là một lãng tử phong lưu. Kết hợp với một chút gió chiều tà, khiến hình ảnh lại càng ngây ngất lòng người.

- Đẹp... đẹp trai thế?

- Ôi địch cụ sao tự nhiên tao muốn thành Gay với mà ợ?

- Ủ, đẹp thế kia còn quần đéo gì trai gái nữa Nic?

Cả đám chết lặng. Kla hích lên vai Nic, nói nhỏ:

- Lau dãi đi!

- Hả?... ừm... ờ...

- Ha ha ha!

- Sao? Kla! tao đánh chết mà!

Nic giơ chân lên đạp hụt Kla.

Sau đó một hai mà chạy tới chỗ Bum kéo Bum chui tọt vào xe.:

- Sao thế?

Nic hỉ hỉ mũi:

- Ai khiến anh tới đây? Tôi có nói cần anh tới đón sao?

- Ồ? Anh cũng không có nói là tới đón em mà?

- Sao cơ?

- Là tự em chui lên xe đó chứ?

- Anh!!!!

- Anh nói sai sao? Giờ em xuống xe vẫn còn kịp!

- Chia tay. Chắc chắn là chia tay!. Tôi sẽ đá anh!

Bum phì cười nhào qua phía người bên cạnh, lấy cổ thắt dây an toàn, lại trộm thơm lên má Nic một cái:

- Muốn thoát khỏi anh? Còn phải xem bản lĩnh của em tới đâu?

- Đồ vô sỉ!

- Vô sỉ hay không, không quan trọng. Quan trọng là, được ăn.

- Gì cơ?

- Anh hỏi tối nay mình đi ăn ở đâu?

- Về nhà anh. Đích thân anh nấu!

- Được. Em đã thích, nhất định anh chiều!

Nic rõ ràng nghe được câu trước, chẳng sót chữ nào, ấy thế mà lại không muốn làm rõ. Ấy thế mà lại tự cười cười một chút. Anh ta, là nhớ mình sao?

Thực ra, được ăn hay bị ăn. Không quan trọng. Quan trọng là, có ăn.

Còn ăn như thế nào. Cũng không quan trọng. Quan trọng là, đã ăn.

Nhà Bum,

Nic không mang theo quần áo, liền mặc tạm một cái sơ mi dài của Bum,

- Cạch

Cánh cửa nhà tắm vừa hé mở. Nic còn đang lau mái tóc ướt nhẹp. Bum đã một đường vác thẳng quăng lên giường.

- Á!

- Anh làm cái gì vậy?

- Nhìn em xem!. Bảo anh phải kiểm chế thế nào đây?

Dưới vạt áo sơ mi, đôi chân dài thon thẳng của Nic lộ ra, làn da đã ngăm đi nhiều, lại càng đỏt mắt nổi bật với màu trắng của ga giường. Bum muốn hôn xuống. Nic đưa tay lên miệng cắn lại:

- Tôi đói bụng!

Bum buông khỏi Nic, khước miệng câu lên, một hai đường lột, cậu em nhỏ đã hùng dũng phơi ra ngay trước mặt Nic:

- Đồ ăn tới rồi đây!

- Con mẹ nó... anh...

- Không phải em đói sao?

-!!!!

Không để cho Nic đáp lại, Bum đã một đường đè chặt lên người Nic, kề cận nhỏ bên miệng:

- Bữa tối của em đã sẵn sàng,

- Vô sỉ!

- Nếu em chê món này, món khác sẽ càng khó ăn hơn đó, Nic...

- Nhưng... cũng hấp dẫn đấy!

Nic đỡ lấy phân thân của Bum, liếm lên...

- Mở miệng lớn một chút.. a... ưm.. ngoan lắm..

- Ừ.. Ừm..

Bum đỡ Nic, để cả mái tóc cụt lủn của Nic cọ lên ngực mình,

Nic vừa ” ăn no” xong mà vẫn còn chưa biết sợ, cứ thế mà đưa tay lên vuốt ve một đường từ xương quai xanh xuống tới đầu ti của Bum. Bum bắt lấy tay Nic lại:

- Em thực muốn bị trỉ đến như vậy?

- Hả???

Nic không thể tưởng tượng nổi, cái kẻ bên cạnh mình lại có thể phát ngôn ra cái lời lẽ như thế trong không khí đầy tỵm bay thế này.

Nic không quản cái mông còn đang nhức, liền chồm dậy, nằm đè lên người Bum, túm tay, bóp lấy cổ Bum:

- Bum! Tôi thao chết anh!

- Khụ..

Bum gỡ tay Nic ra, bắt lấy cằm Nic:

- Anh không phải chưa từng chơi SM. Nhưng với em, anh là không nỡ.

- Anh??? Dám???

Bum kéo sát khuôn mặt của Nic lại gần, hôn lên trán:

- Nhớ kỹ, Anh không dám chắc lại không cho em vào viện lần nữa đâu!.

- Anh...!

- Yên lặng. Anh muốn ôm em một chút...

- Hừ!

Nic không thềm chấp nữa. Bum xoay tay, đổi ôm Nic từ phía sau. Cọ cằm lên mái tóc ngắn của Nic. Phía trước ngực, Nic như chợt nhớ ra điều gì. Liền nói:

- Tuần sau là tôi hết nghĩa vụ quân sự đấy!

- Ừm, anh có tính qua.

- Chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng.

- Bất kỳ quán bar nào của anh đều miễn phí!

- Không được!. Tôi không muốn để mọi người biết rõ thế!

- Ừm, vậy bảo bối muốn sao – Bum hôn lên tóc Nic.
- Muốn gì?. Anh phải thể hiện được là anh vẫn đang sống chết theo đuổi tôi. Rõ chưa?
- Okei. Không vấn đề. Tất cả nghe theo em!
- Còn nữa! khi nào tôi gọi tới mới được tới. Nhớ mang theo thật nhiều tiền đây!
- Đã rõ thưa bà xã!
- Ai là bà xã của anh?
- Ai vừa nằm ” trong” em?
- Anh?!

Thôi mặc kệ đi.

Một cái tặc mao thụ xấu tính dĩ nhiên không cần phân cao thấp với một kẻ mặt dày vô sỉ làm gì. Nic chỉ cần nghĩ tới đầy oai phong trong bữa tiệc cuối tuần sau... hơn thế nữa, cậu cũng thực sự muốn cho cái đám bạn kia trở mặt chơi... hừm... người có thể là người yêu cậu, phải là người như thế nào kia chứ!.Bất giác... mà mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Bum khẽ lắc đầu. Bảo bối này của anh. Quả là tính thối. Tính thối ấy vậy mà vẫn say đắm, không cách nào dứt ra...Haiz. Quả là hợp nhau. Càng thối lại càng yêu.

Cuối tuần sau. Buổi tối

Nic ăn vận chải chuốt đẹp mê hồn.

Dưới cái búng tay của Nic. Cả đội quân toàn” chiến sĩ diệt mồi” liên tục gọi đồ ăn, bưng lên bưng lên a!. Có kẻ tính tiền thì làm gì phải sợ?

Sau 3 tháng bị quản triệt tại thao trường, cả lũ ăn cứ như sắp chết đói.

Kla dẫn Techno tới muộn,

Nhìn cái biểu tình đi không vững của Techno là Nic đã thừa chán ghét để hiểu chuyện gì mới xảy ra ban chiều rồi.

Techno không muốn tới.

Nhưng Kla nói sợ sẽ say, nên muốn Techno đi cùng,Techno xót. Nên lại cố đi.

Quán bar này không nằm trong chuỗi quán bar của Bum.

Nic đã nhắn tin cho Bum rồi. hẹn 9h.

Vì sao lại là 9h a?

Vì Nic đã ba hoa với cả đám rồi: Nic là ai? Là Nic siêu cấp đẹp trai!

Làm gì có chuyện muốn gặp là gặp được!

Thế cho nên: phải 9h mới cho Bum được diện kiến!

Là đúng 9h Bum mới tới a!

- _____

9h.

Cả bọn đã ngà ngà say.

Nic nhìn đồng hồ, cười mỉm.

09h15

Nic nhìn đồng hồ, nhúu mày.

09h30

Nic nhìn đồng hồ, dậm chân.

10h00

Nic phi thân vào trong nhà vệ sinh,

Nhấc điện thoại. vẻ mặt như muốn từ cái điện thoại mà xiên ra ba ngàn cây dao. Xiên chết tên ở đầu dây bên kia.

Một tiếng tút, hai tiếng tút, ba tiếng tút.

Không ai nghe máy!

Nic thực sự muốn quăng ngay cái điện thoại, nhưng điện thoại này là bao nhiêu tiền a? Không thể quăng!

- Nic. tới rồi, mau ra đi.

Tiếng Techno gọi cửa.

Nic thở phào. Ha. Cuối cùng cũng đến...

Nic rặn ra một khuôn mặt đầy khinh bỉ tiến về phòng Vip

Vừa vào cửa.

Tiếng cười sỉ vả của lũ bạn lập tức như đập vào tai Nic.

Người đến, nhưng không phải là Bum

Mà là một người đã trạc trung niên,

Nic chết đứng:

- Quản lý Sin? Sao ông lại...

- A, cậu chủ có việc bận, nên kêu tôi tới đây, tôi đã thanh toán xong...

- Ha ha. hóa ra thằng Nic cặp với một lão già!

- Trời đất ơi, tin được không. Thế mà nó lại bán mông mình!

- Ha ha, Nếu là tao, tao sẽ tự tử vì nhục nhã mất!. Còn nói đem bạn trai đi khoe. Không đáng tuổi bố nó rồi ấy chứ!

- Đúng vậy, nhìn xem, đẹp đôi quá. Kiểu này chỉ có mút kem cho nhau thôi. Làm ăn gì?...

Nic không còn nghe thấy tiếng quản lý Sin nói gì nữa....

Bên tai, trong đầu, trong não cậu, đây là sự cười nhạo của đám bạn đã say sưa...

Lời nói, không trực tiếp lấy đi được mạng người.

Nhưng lời nói, lại là con dao sắc bén cắt ra được những khuất nhục và nỗi đau trong tâm hồn kẻ phải nghe.

Đặc biệt, là những lời nói khi say. Vừa thật lại vừa giả. Hoàn toàn không kiểm soát được....

Kla lập tức quát lên, chặn miệng đám bạn đã say ngáy ngất,

Techno cũng liền kéo Nic rời khỏi.

Nhà Techno,

- Cút ra ngoài!

- Sầm!

Nic sập mạnh cánh cửa phòng trước mặt Techno.

Kla đứng bên cạnh, nhúu chặt mày.

Cậu cũng không ngờ tới, lũ bạn khi say lại phát ngôn thiếu suy nghĩ đến vậy...

Với tính cách thích oai, thích sĩ diện của Nic. Coi bộ chuyện này sẽ mất khá nhiều thời gian. Đối Techno mỉm cười. Kla trấn an:

- Nó sẽ không sao đâu. P”No về phòng nghỉ đi. Em đi có việc chút

- Kla? Muộn rồi đấy!

- Em sẽ chú ý thời gian.

- Ừm...

Nic ngồi thụp xuống, dựa lưng hoàn toàn lên cánh cửa phòng...

Từng lời nói của lũ bạn vang lên bên tai...

Dĩ nhiên, là không đúng.

Nhưng, cũng không phải là hoàn toàn không đúng...

Bản thân ư?

Đúng vậy!

Mối quan hệ giữa cậu và anh ta rút cuộc là gì?

Rút cuộc là vì cái gì mà tồn tại?

Là tình – tiền sao?

Anh ta vì sao lại không tới?

Vì sao lại để cậu chịu sự sỉ nhục lớn đến như vậy...

Anh ta... lừa cậu sao?

Nic bỗng bật cười, đúng vậy!

Không ai nợ ai hết!

Một kẻ như anh ta, nào có cái gì gọi là liêm sỉ?

Anh ta thích, thì chơi,

Chán rồi, thì bỏ.

Cậu vừa có tiền, lại vừa được sướng!

Cũng chẳng thiệt gì!

Cứ như thế đi!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, trên màn hình là khuôn mặt cười nửa miệng của anh ta, Nic dứt khoát quăng một phát cái điện thoại lên bức tường đối diện. Tan nát.

- Rầm!

Như vậy không phải quá tốt sao?

Cậu cũng chẳng muốn cả đời bị một thằng đàn ông đâm!

Nic cười vang nhà,

Thế là xong!

Nhưng.. môi lại ghé một chút mặt...

Trước tới nay... lại cứ nghĩ kẻ luôn muốn dấu diếm mối quan hệ, là chính bản thân mình...

Cho tới hôm nay mới biết, kẻ không muốn đường đường chính chính bên nhau, lại chính là anh ta...

Bum...

Anh chơi đủ rồi, phải không?

Nic đóng cửa phòng,

Là vì nhục nhã tới mức không muốn nhìn thấy ai?

Hay vì chính vì cái suy nghĩ chính Bum chỉ coi mình như một thứ đồ chơi, chứ không phải là một kẻ sánh vai nhau bên cạnh?

Cứ thế, vo mình trong chăn.

Cứ thế mà khóc, mà tỉnh, mà thiếp đi.

Cứ thế, trải qua ba ngày...

Sáng ngày thứ ba.

Khi Techno còn ngái ngủ.

Nic đã gõ cửa phòng.

Ăn mặc vô cùng đẹp trai.

Rủ Techno đi mua sắm.

Cậu hào phóng mà chỉ cho anh trai của mình một đồng đồ đẹp. Techno vô cùng khó hiểu. Nhưng chuyện mới xảy ra, bản thân Techno cũng không tiện hỏi nhiều.

Bữa trưa. Nic dẫn Techno đi ăn một quán thật ngon. Khi đã ăn no căng bụng. Techno thấy tâm tình của Nic lên hương một chút, mới dò hỏi:

- Nic. Mà không sao thật chứ?

- Có cái gì mà phải sao? – Nic nhún vai,

- Vậy thì tốt... thế nhưng mà cũng đừng tiêu lãng phí quá. Anh không cần thiết...

- P”No.

Nic đưa lưỡi đá lên má trong một cái, nhìn Techno, chua chát nói:

- Đều là tiền em trai anh bán mông mà có. Đám thì cũng đám rồi. Sao lại không thể tiêu?

- Nic!

Techno sững sốt chết lặng với câu trả lời. Liền đứng phắt dậy”

- Mà biết mình đang nói gì không Nic?

- Có cái gì sai sao?. Nic cười nhẹ: Anh vẫn còn ngây thơ như thế? Anh có muốn biết nghề nghiệp thực sự của anh ta không??Anh ta là ai? Chủ một chuỗi bar. Dưới tay anh ta. Có bao nhiêu gái? Bao nhiêu MB? Anh ta mỗi ngày ngủ với một người, cũng cả năm mới tới lượt. Em trai anh thế là có giá lắm rồi!

- Nic! Mà nói điên khùng gì đó?

- Em điên sao? Em có gì mà điên. Không phải em đang rất vui vẻ sao?.

- Anh nói cho mà biết. Dù P”Bum có làm nghề gì, thì chuyện em dẫn cả đám bạn đi bar nhảy nhót như vậy nếu là anh, anh cũng không muốn tới!

- P”No!,anh bệnh người ngoài?

- Anh không bệnh ai hết. Với lại,

Techno thở dài, ngồi xuống, nắm lấy tay Nic:

- Tại sao mày chưa hỏi rõ nguyên nhân đã vội kết luận như vậy? mày còn nhớ chuyện anh và Kla không? Tối cuối cùng cũng chỉ là hiểu lầm. Tại sao mày không hỏi cho rõ?

- Vậy tại sao anh ta không tới tìm em để giải thích!. Em đã đợi tới ba ngày!..Anh ta con mẹ nó tới cái bóng cũng không thấy!

- Vậy nếu anh ta bị tai nạn thì sao?

- Tai nạn cũng không được!

- Nic. Nghe anh. Nếu như thực sự mày có tình cảm với Bum. Thì hẹn anh ấy ra nói chuyện cho rõ ràng.

-

- Đây. Điện thoại của anh.

- Em sẽ không hạ giá!

- Nếu không muốn gọi. nhấn một tin đi. Mọi chuyện vẫn nên là nói cho rõ ràng.

- ...

- Được. Mày không hạ giá. Anh hạ giá.

Nói như thế nào. Techno cũng không tin rằng Bum lại là loại người đểu cáng được. Techno nhấn một cái tin, chìa màn hình ra cho Nic đọc:

“14h, Hẹn gặp anh ở đài phun nước. công viên X. Em Nic”

- Rồi đó, còn lại là tùy mày. Anh về trước!

Techno không nhanh không chậm mà rời khỏi.

Lời nói của Techno không phải là không có tác dụng, ngược lại, nó lại như một mồi lửa nhỏ châm lên đám cháy nóng rất trong cơ thể Nic.

Đúng vậy, anh ta, là bị tai nạn thì sao?

Hoặc như, anh ta thực sự có chuyện không thể tới được...

Nic cũng đứng bật dậy...

Dù rằng bây giờ mới là 12h. còn cách giờ hẹn cả 2 tiếng nữa, nhưng Nic cũng không hiểu vì sao, đôi chân cứ thế mà đứng dậy...

Khi chiếc taxi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt. Nic dừng xe.

Đỡ lấy trên tay một chiếc bánh dâu. Mỉm cười.

Có ai ngờ cái kẻ phong độ ngời ngời như thế, lại sợ ăn cay và chết mê chết mệt vị kem dâu cơ chứ?

Nic ngồi xuống chiếc ghế đá dưới bóng cây gần đài phun nước. Cẩn thận mà bóc trong lòng chiếc bánh nhỏ xinh.

Thật điên rồ!

Cả đời Nic cũng chưa từng nghĩ tới phải dở ai như thế này cơ chứ?!

Mà rõ ràng, kẻ có lỗi kia, là anh ta!

Trong lúc đó,

Đồn cảnh sát Bangkok.

Kla ngồi đối diện với Bum nhưng thông qua vách ngăn của tấm rào sắt cách biệt.

- Em đã thử rồi. Thực sự không thể bảo lãnh.

- Cám ơn chú. Anh đã biết.

- Vậy còn phải đợi bao lâu?

- Trước khi bắt được tên Leng. Thì cũng chưa rõ. Số ma túy đó quá lớn.

- Em sẽ cố gắng hết sức. Bố mẹ anh và các luật sư giỏi nhất cũng đã có chuẩn bị nếu thực sự phiên tòa xảy ra.

- Kla. Anh muốn nhờ chú một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tuyệt đối đừng để Nic biết. Nếu chẳng hạn, không thể tóm được tên Leng kia...

- Tuyệt đối không có chuyện đó!

- Kla. mọi thứ trên đời này, điều gì cũng có thể xảy ra. Nghe kỹ anh nói: nếu như anh thực sự phải hầu tòa và có án, chắc chắn không dưới 10 năm.

- P”Bum!

Bum đưa tay lên, túm lấy một bàn tay Kla, khẽ nhay.

- Bảo hộ cho Nic. Hứa với anh.

- Nic?

- Đúng vậy. Là Nic

Bum hơi nhú mắt lại, buông tay Kla, gõ hai nhịp xuống bàn. Kla rời khỏi tay Bum. Đôi mắt quyết đoán:

- Được!.

Kla bước chân ra khỏi đồn,

Một con người mạnh mẽ như cậu,

Hai tay siết chặt, vành mắt cáu đỏ rực...

Kiên nhẫn... hít chặt lồng ngực, cố không để một giọt nước mắt nào phải rơi xuống...

Giọt nước mắt của tình thân...

Cậu hoàn toàn không cảm nhận được hơi ấm của ba mẹ...

Nhưng Bum lại luôn coi cậu như một thằng em trai lớn gan...

Chăm sóc ư? Không có!

Nhường nhịn ư? Không có!

Nhưng sự quan tâm của Bum dành cho cậu. Như một người anh lớn, cậu không cách nào phủ nhận được!.

Cậu đã nghe, trong cái đêm ở buổi tiệc ấy. Bum đã bị bắt, khi người quản lý tên Sin kia đang cố gắng để thương lượng và giải thích với cảnh sát,

Thì kẻ điên khùng ấy, lại vẫn chỉ nói có một câu:

- Tới quán bar đó, Tìm Nic, thanh toán và đưa cậu ấy về an toàn.

Cảm giác đầu tiên của Kla là vô cùng chấn động. Trong cái giờ phút như vậy mà anh ta lại vẫn còn lo lắng cho thằng bạn trời đánh kia.

Điên rồi!. Anh ta... sao lại có thể...yêu tới điên khùng như vậy?!

Bum. Tôi đánh giá thấp anh rồi.

Nic. Bum lần này có thể thoát được hay không. Chính là ở cậu!

Kla lên xe. Sau khi xác định được vị trí của Nic. Liền liên lạc với quản lý Sin.

Trong trại tạm giam.

Bum buông người.

Trong phòng, chỉ có một mình,

Không còn dáng vẻ kiêu ngạo và vô sỉ của một sếp Bum nữa.

Chỉ còn lại đôi mắt u buồn và thất vọng.

Nhìn lên đôi bàn tay đang bị chiếc còng số 8 lạnh lẽo siết.

Bum thực sự không thể tin nổi...

Leng...

Người mà cậu coi như chiến hữu vào sinh ra tử.

Lại lợi dụng chính lòng tin của cậu mà đem một trong số những quán bar làm nơi cất giữ ma túy trái phép.

Cảnh sát ập đến.

Vết nhơ này, e rằng không thể sạch.

Còn gì đau đớn hơn?

Bị chính bạn bè mà mình tin tưởng, lại cầm dao đâm ngược một nhát thấu tim!

Bum mỉm cười. chua chát.

Cũng không có gì khó hiểu cả.

Sự thực ở đời này,

Vì tiền, người ta có thể giết nhau, cũng là lẽ thường.

Nếu như nói cho đến kết cục ngày hôm nay. Vẫn là tự trách chính bản thân mình. Chưa đủ khôn ngoan. Chưa đủ tỉnh táo.

Dựa đầu lên thanh chắn lạnh lẽo bên vạt giường.

Thứ khiến cho Bum cảm thấy nhức nhối nhất trong tim mình., giờ đây...là chiếc má lúm trên gò má kia...

Nic, anh xin lỗi...

Có lẽ, đoạn duyên này...

Anh sợ rằng....

Bum khẽ ngẩng đầu, ngăn không cho giọt nước mắt kia có cơ hội trào xuống...

Cậu nhóc xấu tính của tôi. Tôi yêu em. Nhưng hơn hết bao nhiêu lần, tôi muốn bảo vệ em.

Yêu em,

Là nếu anh không đủ năng lực để bảo vệ,

Anh tình nguyện một mình gánh trên lưng tất cả mọi khổ đau,

Để người đừng bao giờ biết đến.

Để người một đời sống an nhiên....

Chút khói thuốc mờ nhạt trong phòng giam... đưa theo từng hạt khí... vẩn quanh trong đôi mắt đã phủ sương mờ...

18h

Chiếc bánh kem trong tay đã tan chảy hết... đọng lại trong hộp chỉ còn là một khối sền sệt không hình thù...

Nic đứng dậy, bước tới gần sọt rác, đưa tay, thả vào.

Bum. Tôi đã chờ đợi anh.

Như miếng rác này.

Hết giá trị rồi.

Nic bưng hai tay lên mặt.. Từng giọt nước mắt theo kẽ tay mà nhỏ xuống theo từng bước đi của cậu...

Lảo đảo...

Trước mắt cậu là tiếng nói, tiếng cười dịu dặt của những đôi tình nhân.

Tay trong tay, tại sao họ lại ngu muội tới như vậy?

Vui vẻ để mà làm gì? Bởi tận cùng sẽ vẫn là khổ đau!

Yêu thương để mà làm gì? Bởi cuối cùng, vẫn như thứ rác rưởi kia?

Ánh đèn trong công viên, lại sáng như thế...

Cười nhạo mình sao?

Đúng vậy.

Mình nên vui mừng mới đúng!

Thoát khỏi cái tên mặt dày vô liêm sỉ ấy...

- Xoẹt...

Chiếc xe phân khối lớn như không thấy người, một đường xoẹt qua trước mặt, khiến Nic ngã dúi dụi.

- Chào em. Nic.

- Anh là...

- Bốp!

Một cú đánh thẳng vào gáy.

Nic mơ màng....chuyện gì... đang xảy ra...

Hai kẻ xốc Nic lên xe, Rồ ga.

Xa phía đó. Kla và các anh em, đều là "đệ ruột" của Bum, cũng di chuyển theo..

Bên phía quản lý Sin nhận được tin, cũng liền điều thêm người, mặt khác, thông báo cho cảnh sát.

Tại một ngôi nhà nát bìa rừng Bang Kok

- Phịch!

Hai kẻ thô bạo vút thẳng Nic xuống nền nhà. Cơn đau một lần nữa ập đến, khiến Nic có chút thanh tỉnh, nhưng... tay đã bị trời chặt.

Nic biết ngay có điều không ổn. Liền giả bộ nằm im, như vẫn còn đang bất tỉnh.

Một kẻ lên tiếng:

- Đại ca, Có chắc chắn tên nhóc hôi này khiến 1 kẻ như Bum nhận tội không?

- Chắc chắn.

- Đại ca... nhưng...bình thường tên Bum vô cùng cứng chiều nó....nhưng... nhưng cũng có thể chỉ là một tên MB rẻ tiền. Kể cả biết nó ở trong tay chúng ta. E rằng một kẻ xảo quyệt như hắn, cũng không dễ gì..

- Ha ha. Vậy mới nói. Muốn chơi nhau, trước tiên phải hiểu nhau. Ánh mắt của con cáo đó nhìn thẳng nhãi hôi này, không qua được mắt tao.

- Đại ca, nói như vậy, có khả năng sao?

- Ngày mai mày cho người vào thăm nó. Nói với nó rằng.: tên nhãi hôi Nic đang ở trong tay tao. Nếu nó ngoan ngoãn nhận tội. Sau khi bản án truy nã được gỡ. Thằng ranh này sẽ toàn thân mà trở về.

- Đã hiểu.

- Được rồi, trông nom nó cho cẩn thận.

- Vâng!

Chuyện gì đang xảy ra?. vào thăm? Trại giam sao?

Bum... Bum,...

Trống ngực Nic đập liên hồi....

Không thể nào...

Bum....

Vậy là đã rõ...

Đã rõ tất cả....

Nic trong thoáng chốc xâu chuỗi lại sự việc...

Nghẹn ngào...

Là em... đã trách lầm anh sao....

Bỗng một tên tiến lại gần,

Nâng cằm Nic dậy khỏi mặt đất. Cười hèn hèn, nói với kẻ đang ngồi kia:

- P”Leng.Nam sủng của thằng Bum. Chắc hẳn phải là đồ ngon của hiếm?

- Muốn ăn?

- Đại ca.. chúng em theo anh trốn mấy ngày nay, không lý nào anh lại keo kiệt như vậy?

- Lũ chó đói!

Leng quay lưng vào trong một căn phòng đồ bên cạnh, hai tên còn lại mắt sáng rực:

- Ha ha. Cảm ơn đại ca!

Đến lúc này thì Nic không thể nào giả vờ mà ngất được nữa,

Động não một chút. Không thể được, trước hết phải tìm cách tháo dây trói...Nic nhú nhú mắt, mở miệng, rên lên một tiếng”

- Ấy u, đại ca...

- ồ, tỉnh rồi sao?

Hai tên kia vừa tiến tới thì thấy Nic hé mắt, liền quệt quệt môi:

- Sao? Có hứng thú chơi với hai anh vài hiệp?

- Thì cũng có gì khó, nhưng cơ bản là đau tay quá đi à...

- Ha ha được lắm!

Một tên tiến tới, vực Nic dậy, liếm lên vành tai Nic một cái:

- Chắc sẽ ngoan chứ?

- Hai anh to khỏe như vậy, em cũng tự biết lượng sức. Hơn nữa. Cũng chẳng thiệt gì. Thoải mái cho đôi bên.

- Được lắm!

- Bốp!

Một trong hai tên vỗ lên mông Nic một cái rõ nẩy. Sau đó luồn tay ra sau để tháo dây trói. Nic cứ như vậy vòng tay qua cổ tên thổi tha đó, mỉm cười ngọt ngào.

- Nic. thì ra mày mê hoặc Bum kiểu này sao?

- Ai?

Cả ba ngoảnh đầu ra cửa.

Kla đã đứng chấp tay vòng trước ngực, tựa lên cánh cửa xiêu vẹo. chép chép miệng:

- Có năng khiếu!

Trong khi Nic cứng đờ người, chưa kịp chửi lại Kla.

Một đám đệ của Bum đã xông tới, đều chứng kiến cảnh này.

Nic thực lợi xuống năm dòng sông cũng chưa rửa sạch hết oan ức này đâu!

Không lâu sau đó, là ngày đón Bum ” khai hoàn”.

Trước cửa đồn cảnh sát.

- Bum. Anh gây đi nhiều.

- Vì nhớ em.

- Bum. Em yêu anh.

- Anh biết.

- Vậy, nếu như hôm đó. Tên Leng kia thực sự có em trong tay, Anh có nhận tội không?

- Không.

- Hả?

- Vì anh biết, em đủ thông minh để tìm cách trốn khỏi đó!

- Ví dụ như?

- Như khoác tay lên vai tên thối kia?

- Anh.. anh.. đã biết sao? Đứa nào nói?

- Điều đó không quan trọng!

- Hả?

- Quan trọng là... được ăn!

- Bum... đang là ban ngày!

- Điều đó không quan trọng!
- Bum... đang ở trên xe đó!
- Điều đó, cũng không quan trọng!
- Mẹ nó...
- A.... vào... vào.. sao..... không có... gel...
- Nic... Điều đó...
- Con mẹ nó! Rách rồi đó!. Ở đó mà không quan trọng!

*****//*****

47. Tình Cờ Yêu - Chương 47: Fict 47: Aepete - Niềm Tin (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 47: AePete – niềm tin (1)

Hôm nay mình không test. Mà cứ thế để thôi.

Vì Test cp tôm toàn rớt.

Chắc tại các bác biết mình viết dở hay sao ý

Sợ vler hic.

Thôi túm đi túm lại là hai cái túm. Mọi người đọc hay hay dở cũng cố gắng còm men nhiều vào động viên mình cái tin thần vậy

Tung Trym.

Ngữ cảnh Fict 47: không có gì để kể sất.

Thiên hạ vẫn thái bình.

Nhà thằng nào thằng đấy đốt.

Ai lột tôm cứ lột,

Thế hén!

Cuối tuần,

Khu nhà X.

Trên chiếc sofa dài,

Nơi ngày ấy Can đã đặt xuống môi Tin những nụ hôn và lời yêu thương ngọt ngào...

Tin lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt cứ vô tình mà lăn xuống má...

Tin thực sự không muốn,

Nhưng những hành động bây giờ của Can khiến Tin không thể nào mà không chế nỡ bản thân mình,

Dù có siết chặt tay để kiềm chế...

Dù đã mấy lần Tin muốn đứng dậy, tìm đến Can,

Nhưng nghĩ tới khuôn mặt hiện tại của người ấy,

Tin lại không làm được.

Chỉ cách đó vài bước chân,

Can cũng khóc.

Cậu không lặng lẽ...

Mà khóc lớn như một đứa trẻ,

Dù cậu không muốn làm tổn thương đôi mắt của cả hai,

Nhưng...

Cậu cũng dường như không còn cách nào...

Một đôi khi con người ta vẫn là không thể sống theo ý của mình được.

Can gần như nấc lên.

Tiếng nấc nghẹn ngào của Can vang lên, khiến Tin gần như chạm đến giới hạn của bản thân.

Gạt đi một giọt nước mắt vừa muốn lăn xuống má.,

Tin bước tới:

- Can!, Cậu có dừng ngay cái trò này lại không!?

- Tin... hức... tôi cũng muốn lắm... hức... nhưng mà.. hức...

Thấy Can nước mắt nước mũi tèm lem. Dơ con dao ra phía cái thớt quyết sống chết. Tin cố gắng đỡ giọng:

- Tìm cách khác đi. Cậu có băm hết cả rô hành tây nữa, cũng không nấu được đâu!

- Còn cách nào nữa?

- Đặt dao xuống trước đã.

- Hức....

Tin đưa tay, đỡ lấy vai Can xoay về phía mình:

- Tôi sẽ kèm cậu học.

- Thật.. hức.. thật sao?

- Thật!

- Vậy sao không nói sớm?

- Vì tôi không thể nghĩ ra cậu lại chọn cách này!

- Tôi vốn thông minh mà?

-!!!

Chả là, Can nhà chúng ta điểm thi lét lét quá. Kỳ trước còn tạch lại cả mấy môn chưa qua. Thế nên sắp tới có hội thi nấu ăn trong trường. Giáo viên chủ nhiệm đã tuyên bố, ai giành được giải sẽ được cộng điểm ưu tiên.

Can tính toán qua rồi, chỉ cần cậu đạt giải ba thôi, là sẽ đủ điểm để qua tới 2 môn. Sẽ không bị gửi giấy về nhà.

Can sốt ruột lắm. Quyết làm ra bằng được một món ăn có thể làm các vị giám khảo rót hết nước mắt!. Mà cái gì có thể vi diệu bằng món hành tây xắt lát?

Nhưng mà kể ra, đem mấy củ hành tây sống đi thi, có vẻ không ổn lắm. Thế là, Can phi thân vào bếp. Suốt từ sáng tới trưa băm băm chém chém. Khiến toàn bộ các góc ngách của căn nhà, giờ đây, toàn là mùi hành.

Cay đến xé mắt!

Tin thực sự cảm thấy, so với việc bị tra tấn kiểu này. Thì tốt nhất là dành thời gian để đích thân kèm cậu ta học. Tra tấn về đầu óc, có lẽ sẽ dễ chịu hơn đi. Hơn nữa, nghĩ tới cái cảnh bọc lấy Can trong lòng mà chỉ bài, có vẻ hợp lý!

Phòng trọ của Pete.

Khu bếp,

Pete chỉ tham gia chung với cả lớp thôi. Chứ không có đặc biệt phụ trách một món nào. Nhiệm vụ của cậu chỉ là tĩa mấy củ cà rốt thành những bông hoa xinh xinh để trang trí trên bàn.

Ae vừa tỉnh dậy sau một đêm mất ngủ. Nhìn sang phía giường đã trống trơn,

Cảm thấy hơi chút có xấu hổ. Vì Pete dường như bao giờ cũng là người dậy sớm hơn cậu,

Ae bước ra ngoài phòng, Pete đang rửa những củ cà rốt đặt vào chiếc rổ bên cạnh.

Ae liền bước tới, ôm lấy Pete từ phía sau:

- Sao không ngủ thêm một chút.

Nhìn xuống vòng tay ấm áp của Ae đang bao chặt lấy eo mình. Pete nở miệng cười:

- Ae mới là người nên nghỉ ngơi thêm.

- Sao nào?

- Tối qua... người mất nhiều sức.. là Ae mà...

- Còn không phải vì mày quá hấp dẫn sao... Mới ôm mày mà...

- Ae...

- Ngại sao? – Ae siết chặt thêm vòng tay, thơm lên má Pete một cái:

- Mày càng ngại, tao lại càng muốn nhiều hơn...

- Ae này...

Pete ngượng ngùng, bưng chõ cà rốt đó, rời khỏi vòng tay của Ae. Tiến ra phía bàn.

Một việc tưởng chừng như dễ, chỉ là gọt chút cà rốt,

Nhưng Ae lóng ngóng tới nỗi gãi đầu gãi tai mãi mà không ra được một hình nào cho giống bông hoa. Trong khi đôi tay thanh mảnh khéo léo của Pete đã gọt được tới 5, 6 bông xinh xắn.

Ae nhăn hàng lông mày. Nhìn tới củ cà rốt không ra hình thù gì trên tay mình. Chán nản:

- Tao cũng muốn gọt một bông tặng mày, nhưng xem ra là không được rồi..

Nhìn củ cà rốt nham nhở của Ae. Pete thể nhưng lại mỉm cười mà đón lấy:

- Ae. Chỉ cần là Ae muốn tặng. Pete nhất định sẽ thấy đẹp!

- Mày đó!. Dễ thương như vậy, chỉ cần làm tao không dứt ra được thôi!

Chỉ là một hành động đơn giản đến không ngờ,

Như việc Pete giờ đây cầm lấy tay Ae để khắc lên từng đường dao nhỏ vào củ cà rốt bướng bỉnh.

Hay như việc Ae cười vang lên khi hoàn thiện được một cái gì đó tạm gọi là có hình bông hoa.

Hay chỉ như cái dựa vai đổ thân người mảnh dẻ của mình lên ngực Ae đó...

Cũng khiến cho trái đất này, tựa như phủ một màu hồng.

Đôi khi, cùng là một hành động,

Những kẻ yêu nhau cùng làm, lại sao mà ngọt ngào đến thế,

Người khác làm, sao mà đáng yêu tới thế.

Còn khi đến chính bản thân mình, lại thấy thật khó tiêu!

Bởi thế cho nên, đời thường là ưu ái những kẻ đẹp trai,

Đẹp trai thì khóc cũng đẹp, cười cũng đẹp, ngồi cũng đẹp, đứng cũng đẹp. Làm gì cũng đẹp, không làm gì, lại càng đẹp.

Như Pete vậy.

Nói rằng, trời ưu ái cho Pete một làn da trắng muốt mà lại hồng hào, một thân hình xem có vẻ mảnh dẻ nhưng lại có chút đầy đặn mềm tay...

Ngon như một chiếc bánh Flan mềm mọng mới làm...

Hỏi làm sao Ae có thể nở mà dứt ra một phút?

Nhưng, ở đời, cái gì cũng có hai mặt của nó,

Đã là thiêu đốt Ae đến cháy bỏng cuồng si,

Thì chắc chắn, cũng khiến bao kẻ phải thèm khát tới vọng tưởng.

Ngày thi nấu ăn.

Sau khi chấm điểm và trao giải xong.

Chính là phần mà Can mong chờ nhất: Các món ăn sẽ bung hàng a!

Tin nhú mày:

- Can.. cậu không phải định..

- Còn chờ gì nữa? Xông lên!

- Cậu....

- Tất cả đều miễn phí a!

Trong khi Tin gần như bị hoảng hốt bởi cái kéo tay lôi đi của Can. Thì Can lại vui vẻ một triệu lần!. Ăn miễn phí đó!. Các món chấm xong đều bày ra để mọi người đi qua có thể thưởng thức nha!

Nhìn cái mồm nhai nhồm nhoàm của Can. Tin thực sự không thể tin nổi vào mắt mình. Một đứa trong gian hàng hích tay:

- Kìa, có phải Tin methanat không?

-!!

Đời Tin đã bao giờ chịu sự sỉ nhục đến thế này chưa? Đi ăn tranh đồ ăn miễn phí sao?. Tin cảm giác mặt mình bắt đầu nóng bừng. Vừa quay sang muốn lôi ngược cái tên chỉ biết đến ăn mà quên mất mình đang lù lù sau lưng kia, thì Pete cũng vừa bước từ gian hàng ra:

- Au. Tin. Cậu tới nếm thử món ăn sao?

-

- Ó... Pete.. ăn thử cái này không? Ngon lắm nè!

Tin không trả lời, nhưng kẻ nào đó đã nhanh chóng mà giơ hẳn một xiên thịt chìa về phía Pete. Hành động này của Can khiến Pete khá buồn cười. Liền đưa tay đón lấy. Xâu thịt xiên vừa chạm tới tay Pete. Tin đã cất giọng:

- Tôi cũng muốn ăn!

Can xì mũi: Nãy giờ mời thì không ăn!. Sao nào? Đói chết rồi?

Tin không đáp lời Can, Mà quay sang Pete:

- Cậu dứt cho tôi.

- Hả?

Cả Can và Pete đều bị giật mình bởi câu nói đó, đồng thanh hỏi ngược lại.

Tin như thế mà lại đảo mắt về phía Can trêu tức:

- Người đẹp hơn dứt đồ ăn dĩ nhiên là ngon hơn rồi!

- Tin...

Tin đưa miệng tới xiên thịt trên tay Pete, tự mình cắn xuống một miếng.

- Ồ... ngon quá nha..

Can nhìn tình cảnh đó, tròn xoe mắt. Tự nhiên miếng thịt trong miệng còn chưa nuốt xuống sao lại đắng như thế kia chứ. Can xụ mặt:

- Chẳng ngon gì cả!. Không muốn ăn nữa!

Can nguẩy đi luôn.

Tin mỉm cười, thái độ đó của Can, thực khiến cậu vừa lòng. Tin bắt lấy tay Can:

- Sao vậy?

- Không bao giờ! Tôi không bao giờ thêm ghen!!!.

Người nào đó thì vui vẻ rồi, cứ thế mà cong khóe miệng.

Nhưng thái độ của Ae sau khi nhìn thấy cảnh đó, lại thực khiến cho Pete một phen khó xử.

Cuộn tròn nắm tay. Ae cố gắng giữ bình tĩnh nhất có thể, tiến tới trước mặt Tin:

- Tin, mày định làm gì?

Tin thu hồi nụ cười:

- Cậu cũng có mắt mà, không thấy sao?

- Mày tốt nhất lên tránh xa Pete ra một chút.

Tin không thêm trả lời, một đường kéo Can rời khỏi.

Pete thấy vậy cũng vội vàng níu lấy tay Ae.

Ae đã tức đến đỏ mặt:

- Từ sau, đừng để tao thấy cảnh này nữa!

- Ae.... Là tự Tin ăn.. Pete không có...

- Mày biết là tao không thích?!

Pete đưa tay đến, nắm lấy tay Ae. Kéo kéo áo:

- Đừng giận, nha. Nha. Nha. Pete hứa, chỉ dứt đồ ăn cho một mình Ae mà thôi.

- Hừm...

- Nha...

Ae thở dài một hơi, đưa tay lên chạm mũi người đối diện:

- Mày đó, như vậy thì tao giận sao nổi nữa...

Tay trong tay mà bước tới,

Tay trong tay mà mỉm cười ngọt ngào.

Khoảnh khắc đang đứng giữa bao nhiêu người, cũng như chỉ có đối phương trong mắt.

- Muốn đi ra công viên X chơi không? – Ae cứng nựng nhìn Pete.

- Được mà!. Tối nay Pete mới bận mà..

- Được, vậy đạp xe tới đó. Được chứ?

- Chỉ cần Ae thích, Pete cũng thích!

Cả hai đều đi chân trần,

Pete ngồi sau, đưa đôi chân trần dẫm nhẹ lên chân Ae, đôi bàn chân xếp nhẹ lên đôi bàn chân, cả hai cứ thế mà đạp xe quanh quanh một vòng hồ nhỏ.

Làn gió đưa đưa từng chùm lá xanh mát, che đi khoảng nắng của chiều tà.

Đôi chùm hoa dại nhỏ nở ven, Pete cảm thấy vô cùng thích thú, hái một chùm nhỏ, Ae trêu chọc mà gài một nhánh lên vành tai thơm hương gió ấy...Pete lại ngại ngùng mà đặt lại giỏ xe...

Đôi tình nhân cứ như vậy mà cười, mà nói. Trái tim mang bao nhiêu rộn ràng của một thứ được gọi tên là ái tình mộng mị.

Pete nhẹ nhàng ôm lấy eo Ae:

- Ae, về việc đi làm thêm đó... hay Ae nghe Pete có được không?. Tối làm chung với Pete..

- Không được!. Đó là khách sạn của nhà mày, sau này mày cũng phải quản lý, nên mày tới đó học hỏi sớm là đúng. Nhưng tao thì không, tao không muốn!

- Ae...

- Cái này làm nũng cũng không được đâu. Tao sẽ đi tìm việc khác.

- Ae...

- Pete. Tao tin là mày hiểu ý tao.Tao không muốn bắt cứ ai hiểu lầm là tao đang lợi dụng mày..

Tối khi bóng hoàng hôn sắp đổ, cả hai cũng đã thấm mệt, mới lưu luyến mà nhìn đồng hồ, lưu luyến mà buông khỏi tay nhau. Pete thơm trộm lên má Ae một cái, trước khi xoay gót về phía bên kia đường:

- Trong mắt Pete.. Ae là đẹp trai nhất!

-

Đưa tay chạm lên má nơi chú tôm nhỏ vừa hôn lên. Ae nở một nụ cười hạnh phúc...

Chỉ như thế thôi, mà say tới quỵn luyến

Chỉ như thế thôi, mà bay bổng tới từng giây...

Bóng người khuất dần, theo cánh cửa một khách sạn lớn, mà biến mất.

Ae giữ nguyên nụ cười ấy, quay chiếc giỏ xe... vẫn còn nguyên những chùm hoa dại, Ae lặng lẽ đem về, treo lên cao..sẽ ướp khô đi, và lưu giữ, bởi... từng cánh hoa kia, đều mang hương của ai đó.

Năm học thứ hai này, Pete cũng đã vững vàng và có nhiều thời gian hơn. Thế nên mẹ Pete đã quyết định để Pete tới một trong số những khách sạn của gia đình để làm quen dần. Pete thực tế có thể làm một cậu chủ vô lo vô nghĩ. Nhưng cậu biết, để có thể quản lý được một chuỗi khách sạn là điều không đơn giản. Hơn thế nữa, cậu thực sự muốn chia sẻ và giúp đỡ cho người mẹ thân yêu của mình.

Do đó, cậu chủ Pete của chúng ta vô cùng chăm chỉ và cẩn thận học hỏi mà bắt đầu từ những công việc đơn giản nhất của khách sạn: tiếp tân, dọn phòng.

Mẹ Pete vô cùng vui mừng, khi thấy Pete đã trưởng thành.

Bởi bà biết rằng,

Một một người quản lý giỏi, phải là một người chịu khó đi lên và nắm bắt được từ những việc nhỏ nhất.

Những kẻ mới vừa ra đường đời, đã muốn lên làm sếp to, làm cậu ấm, làm tiểu thư. Thì rất khó để có thể thành công được.

Pete cứ như vậy mà trải qua hai tuần đầu tiên thuận buồm xuôi gió. Ở đây, ai cũng biết cậu chính là cậu chủ của chuỗi khách sạn này. Nhưng lại không ai cảm nhận được, có một chút kiêu kì nào nơi cậu. Mọi người đều coi cậu như một người em trai nhỏ.

Ae cũng vậy, với sự nhanh nhẹn của cậu, cũng nhanh chóng tìm được một công việc làm thêm phù hợp. Ae giao hàng cho một quán KFC ở gần trường.

Bố mẹ của Ae cũng sắm thêm cho cậu một chiếc xe máy để tiện việc đi làm. Thế nhưng, mỗi cuối tuần có thời gian bên Pete nhiều một chút, Ae lại đạp xe tới đón, cái cảm giác chậm chậm của từng vòng bánh xe lăn đều, khiến hơi thở của cả hai lại như vừa hòa nhịp. Và có lẽ, cảm giác đó, sẽ khiến thời gian ở bên nhau, trôi chậm hơn chẳng?

Một buổi chiều thứ 7.

Pete được phân công dọn dẹp một phòng Vip cho một vị khách đã đặt phòng lưu lại 10 hôm.

Đồ đạc của người khách này đã được chuyển tới trước. Nghe các chị tiếp tân nói vị khách đó cũng sẽ tới ngay trong chiều hôm nay.

Pete cẩn thận lau dọn và sắp xếp lại valy hành lý gọn gàng vào một góc và giấu lại toàn bộ căn phòng. Cố gắng để không có gì sai sót. Bởi lẽ, những người thuê những căn phòng Vip một thời gian dài như vậy. Thực chất, cũng không phải là những người có gia cảnh bình thường.

Kéo lại một chút cho chiếc ga giường phẳng phiu. Pete mỉm cười hài lòng tiến ra khỏi cửa.

Vừa bước tới sảnh, vị nữ trưởng ca và mấy chị tiếp tân đã mở lời trêu chọc:

- Đúng là trước đây chị bị lè, nên mới chê bộ đồng phục này xấu đó nha.

- Quan trọng là ai mặc thôi đó chị!

- Bé Pete đó mà, e rằng mặc áo vá cũng vẫn đẹp thôi.

Pete cười tươi đáp lại, cậu cũng đã làm được nửa tháng rồi, mọi người hay trêu chọc lẫn nhau cậu cũng đã quen, thứ tình cảm " đồng nghiệp" này, âu cũng là một phần rất vui vẻ nha.

Bộ đồng phục được cắt may không quá cầu kỳ, áo sơ mi dài tay bên trong, quần âu và một chiếc ghi lê bó sát eo. Nhưng khi được khoác trên người Pete, thực sự lại giống hệt như một bộ đồ thiết kế vậy!.

Đường hông cong mềm mại và chiếc eo nhỏ được tôn lên, khiến bất kỳ cô gái nào cũng phải suýt xoa chán ghét khi soi bóng mình trong gương.

- Pete. Khách VIP ở phòng 101 đó, sẽ do em và chị Lena phụ trách phục vụ. Là một khách nam, tên Khao. sẽ lưu lại 10 ngày. Thông tin cá nhân tạm thời chỉ có thế.

Pete và một tiếp tân đối với vị nữ ca trưởng chấp tay:

- Vâng, chúng em đã biết ạ.

Bốn giờ chiều.

Một chiếc siêu xe đắt đỏ dừng đỗ tại cổng chính đối diện sảnh lớn của khách sạn.

Pete và Lena lập tức tiến tới, đứng sẵn sàng ở ngoài cửa.

Vị khách tên Khao bước xuống,

Narapat sakunsong

Một thân tây trang đỉnh đặc, sống mũi cao thẳng.

Không cần nhìn lại, Pete cũng thăm đoán được sau khi vị khách tên Khao ấy bước vào thang máy, cả đám đàn chị tiếp tân phía dưới sẽ bắt đầu bàn tán xôn xao tới mức nào.

Pete nở một nụ cười đầy thiện cảm, đưa tay lên ấn phím thang máy, những ngón tay dài vừa chạm tới nút bấm, người tên Khao kia cũng đảo mắt qua phía cậu. Đôi môi giấy lát cũng câu lên một nụ cười.

Hai người một nam một nữ, dường như là của đối tác công ty khác chấp tay chào tạm biệt với Khao.

Trong phòng Vip 101.

Người tên Khao ấy chỉ ở lại một mình, thế nên Pete phải thật cảm ơn chị ca trưởng. Pete vẫn chưa thực sự quen với tất cả mọi việc, một vị khách xem ra bận rộn như vậy thường chỉ về lại khách sạn để ngủ., nên công việc phục vụ của cậu và Lena xem ra sẽ không quá vất vả.

Sau khi tới phòng,

Khao cởi bỏ chiếc áo Vest vắt ngang lên tay sau đó gọi một số đồ uống, Lena lập tức lùi xuống để chuẩn bị.

Pete ở lại, chần chừ mà bắt đầu giới thiệu chức năng của từng phòng, cậu khá căng thẳng vì đây là lần đầu được tới khu Vip này với tư cách ” người phục vụ”. Nên mặt có đôi chút hồng đỏ.

Vị khách tên Khao ấy lại rất kiệm lời, hầu như cũng không ” ừ” lấy một tiếng, chỉ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài., khiến Pete cảm thấy có chút bối rối: không lẽ, mình làm sai chỗ nào sao?

Pete cố gắng trấn an bản thân, bước tới đối diện chiếc bàn của Khao:

- Nếu quý khách cần gì thêm...

Khao buông đôi tay, đảo mắt nhìn qua bảng tên trên ngực áo Pete:

- Tên Pete?

- À... vâng!.Tên tôi là Pete, nếu quý khách cần gì thêm..

- Cốc Cốc...Két...

Cửa phòng còn mở, Lena gõ lên rồi đẩy cửa vào.

- Thưa quý khách, đồ uống của quý khách đã được đưa tới ạ!

Khao rời đôi mắt khỏi Pete, đứng dậy, rảo bước tiến tới sát bên chiếc bàn phục vụ. Mũi chân khẽ đưa chạm tới bánh xe đẩy.

Pete cũng bước theo ngay bên cạnh.

Lena đưa ly cafe tới, thật không may cho cô, khi ly cafe vừa gần tới tay của vị khách, chiếc xe đẩy bỗng bị trượt,

Lena giật mình, đôi tay lúng túng hất lên, làm cả ly cafe đổ hết lên áo vị khách..

- A...!

Pete cũng hốt hoảng kéo lại chiếc xe, Lena vừa đứng vững đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho xanh xám mặt mày, liên tục chấp tay vái:

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi,

Pete lấy vội chiếc khăn, lau lên phía trên ngực áo của Khao:

- Anh có sao không ạ? Có bỏng không ạ?

Khao túm lấy bàn tay của Pete đang lau trên ngực áo mình:

- Không nóng, Tôi không sao. Tôi tự mình lau.

Lena hốc mắt thoảng chốc đã đỏ lên. Thật may là café không quá nóng, nếu không cô cũng không dám chắc mình liệu có thể bình an mà làm tiếp ở đây hay không, liên tục cúi đầu xin lỗi:

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi sẽ lập tức giặt sạch lại đồ cho quý khách ạ!
- Pete: Dạ vâng ạ, chúng tôi sẽ đợi để lấy đồ, chắc chắn sẽ giặt sạch lại cho quý khách ạ
- E rằng không thể rồi, chất liệu vải này rất khó.
- Vậy... vậy...

Lena đã bắt đầu xoắn hai bàn tay vào nhau, Thế nhưng trước sự lo lắng tột cùng của Lena, Khao lại đảo mắt qua Pete một chút, mỉm cười:

- Không sao, cũng chỉ là một cái áo thôi. Bỏ đi.
- Dạ... như vậy không được đâu ạ..
- Tôi đã nói được, thì sẽ là được.
- Dạ....?

Sau khi xuống dưới phòng bếp. Lena uống liền một cốc nước to mới biết mình đang còn tỉnh. Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Lena. Pete cũng không nỡ trách, chỉ hơi xụ mặt:

- Chị Lena. Đây là lần đầu tiên em phục vụ phòng Vip đó!
- Pete. Chị xin lỗi, nếu như.. nếu như vị khách Khao kia có báo lại, chị sẽ tự chịu trách nhiệm..
- Ý em không phải là như vậy. Các xe phục vụ của phòng Vip đều không phải để riêng sao. Sao chị lại lấy lên một cái xe hư bánh vậy?
- Chị rõ ràng là lấy xe đẩy từ khu Vip mà, Em xem, tay cầm này là màu xanh!

Pete nhìn qua chiếc xe. Thở dài:

- Thôi thì đành coi như xui vậy.
- Nhưng mà Pete-

Lena như nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt sáng lên, rồi quay sang năn nỉ Pete:

- Pete. Nhưng hứa với chị, nếu như thực vị khách kia có báo lên ca trưởng, em nhất định nhất định đừng để chị bị đuổi việc nhé?. Nhé? Cậu chủ!
- Chị Lena, ở đây không được gọi em là cậu chủ đâu...
- Chị biết. Nhưng em biết không? Lúc chị đi xuống lấy đồ uống, có nghe mấy bà bên tiếp tân đang tám chuyện về người tên Khao kia đấy!
- Sao vậy?. Lại do ba vòng của người ta bằng mắt sao? – Pete khổ sở cười trừ.
- Cái đó thì dĩ nhiên. Nhưng mà, nói nhỏ cho em nghe. Đây chính là giám đốc marketing và cũng là con trai thứ của tập đoàn X đấy!. gọi là cái gì ý nhỉ, Lãnh khốc Khao!. Bằng tàn mắt lạnh. Chị còn tưởng mình lập tức bị sa thải ấy chứ!

Pete vừa rửa xong mấy chiếc ly úp lên khay, liền cười nói:

- Nào có giống? Chị thấy đó. Bộ quần áo đó rất đắt. Nếu là bằng tàn gì đó, giống như một người bạn của em đó, thì chắc chắn là cả hai chị em ta đều tiêu rồi.
- Ủ, cũng phải ha. haiz, nếu mà chị không nghèo, nhất định vì cảm động mà sẽ bung lụa tặng lại anh ta một cái áo khác.
- Em nghĩ không phải vì cảm động đâu, mà vì thèm trai đấy – Pete trêu chọc.
- Ai nha!. Cái thằng nhỏ này, mới ở chung với đám tụi chị có nửa tháng mà ghê ha?

Khao mở cửa sổ, nhìn xuống phía cổng.

Bất giác nhíu đôi mày...

Thân ảnh đẹp đẽ kia... đang vui vẻ mà ngồi lên một chiếc xe đạp sao...

Phả một hơi đầu môi,

Làn khói thuốc tỏa thành từng vòng, lan trong không khí, nhanh chóng mà theo hơi gió tan biến mất.

- Thú vị.

Đôi môi Khao lại theo đó, mà câu lên, rõ ràng hơn. Khao đang mỉm cười...

Khi đôi bàn tay Pete chạm vào những nút ấn của thang máy,

Làn da sáng hồng và từng khớp ngón tay thanh mảnh thật sự khiến cho Khao phải nhìn lại một lần nữa mới dám khẳng định, kẻ đang đứng bên cạnh chỉ thấp hơn mình có một chút kia, chắc chắn là con trai.

Hơn thế, lại vô -cùng- đẹp.

Vẻ đẹp ấy chắc chắn đủ để Khao làm một phép thử, khi đổ chút café lên áo,
Toàn bộ vẻ mặt hoảng hốt ngay đại kia, và xúc cảm khi chạm lên đôi bàn tay thon dài đó, quả thực là không
tệ.
Xứng đáng để tô điểm thêm một chút vào cái chuyến đi chán ngắt như thế này.
Khao dập điếu thuốc.
Còn 10 ngày. Pete. Bông hoa nhỏ của tôi.
*****//*****

48. Tình Cờ Yêu - Chương 48: Fict 48: Aepete - Niềm Tin (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là Khao

=====

Ngữ cảnh fict 48: là diễn biến tiếp theo fict 47. Vui lòng đọc lại từ fict 47 để tránh khó hiểu.

Khao nhắc máy. Đầu dây bên kia là một giọng nam trầm ấm:

- Note, ngày mai tối, mang theo hồ sơ về một người cho tôi.
- Vâng, thưa giám đốc!

Sáng hôm sau.

Cầm trên tay bộ hồ sơ của Pete. Khiến Khao không khỏi nhú mày vì bất ngờ.

Thực sự, ban đầu Khao chỉ nghĩ Pete thực sự chỉ là một người phục vụ phòng, muốn tính toán chơi đùa một chút với tên thiếu niên mềm mại ấy, cũng là tạo chút thú vui khi trở về Bangkok này,

Hiềm khích lớn với người anh cả của mình, khiến Khao thật sự cảm thấy chán ghét khi hàng năm đều kéo dài cái cuộc họp gia đình lạnh tanh buồn tẻ kia tới 10 ngày.

Đã thế, gia đình cậu cũng chẳng hào hứng gì mà chào đón một kẻ mang danh con thứ, đến nỗi cho ra đón cậu cũng là một bên đối tác. Thật nực cười.

Vì sao?

Cậu chỉ sinh ra sau cái kẻ được gọi là anh cả kia chỉ đúng có 1 năm 6 tháng. Lại bỗng chốc trở thành kẻ trắng tay.

Tập đoàn to lớn như vậy, cũng chỉ mang được một cái tiếng giám đốc marketing và chút cổ phần của người bà thương yêu cậu.

Những người còn lại, đều như mọc thêm đuôi và ve vẩy khi gặp người anh cả - người sẽ thừa kế tập đoàn.

Tuy thật lòng mà nói, Cậu đã đầu tư thêm một mảng khác, thành lập một công ty khác khá có tiếng. Nhưng nổi u uất của những ngày tháng về việc họp gia đình này, cậu không thể nào quên được.

Cảm giác của Khao bây giờ, phải tự ai đã trải qua, mới có thể hiểu được.

Giữa cùng những người con trong gia đình, cùng cha, cùng mẹ sinh ra. Nhưng lại chỉ một người được coi trọng, chỉ một người luôn là trung tâm của mọi thứ tình cảm, còn chính bản thân mình, có cũng như không.

Ngồi trên xe, Khao chán ghét nghĩ tới cái cảnh cãi vã, xiên xỏ nhau của chính những người trong gia đình về từng hạng mục, từng % cổ phần.

Khẽ nhay chán, cúi xuống. Khuôn mặt đang cười rạng rỡ trong xấp hồ sơ khiến Khao bất giác cũng khẽ mỉm cười theo.

Cậu chủ của một chuỗi nhà hàng khách sạn hạng sang, lại đi làm những công việc như phục vụ phòng sao?. Quả là đáng để bỏ tâm tư.

Xem ra, không thể một phát ăn liền, phải từ từ.

Người trợ lý tên Note vẫn ngồi im bên cạnh, chậm rãi quan sát từng chút cảm xúc trên mặt của Khao, thật hiếm mới thấy một nụ cười như thế.

Khao bất chợt quay sang khiến Note cũng thoáng giật mình:

- Tôi cần thêm hồ sơ của một người nữa.
- Dạ, là ai ạ?

Khao câu đôi môi lên:

- Một kẻ đi xe đạp.

Đây là một khách sạn có tiếng, nên mỗi nhân viên sẽ đều có 1 phòng riêng, tuy nhiên phòng rất nhỏ chỉ đủ kê có một chiếc giường đơn và một tủ đồ cùng với chút khoảng trống, nhưng nhiều anh chị chọn ở lại nơi này luôn phần vì tiện làm phần để tiết kiệm tiền thuê nhà. Lena cũng là một trong số những người như vậy.

Vài ngày sau,

Thực sự P”Khao không quá khó tính, nhưng cũng không hề dễ chiều gì, suốt mấy ngày này Pete liên tục phải đưa thức ăn, thức uống và nhiều đồ dùng khác tới phòng. Hôm trước còn say bí tỉ khiến Pete phải đi lên tận phòng và ở lại dọn dẹp tới gần khuya.

Thế nên, việc gặp Ae cũng trở lên thừa thớt và khó khăn hơn rất nhiều.

Nhớ đến quay quắt...

Đợi mãi thì cũng tới ngày được nghỉ, Pete đã hẹn với Ae sẽ cùng nhau đi dạo và ăn tối, Pete đang vô cùng vui vẻ mà thay đồng phục để nghỉ ca, Thì Lena gõ cửa phòng:

- Pete. Pete!

Pete vừa mặc xong bộ quần áo thường ngày, bèn mở cửa:

- Vâng. Có gì không chị?

- Có tin vui đây!!!!

Lena xòe mấy tờ tiền mới cứng coong ra trước mặt Pete:

- Đây là của em!

- Của em?

Pete vô cùng bất ngờ mà hỏi lại. Lena bĩu bĩu môi:

- Sao? chê ít?

- À... dạ không phải.. nhưng, em còn chưa tới ngày lãnh lương!

- Cái này là tiền thưởng đó!

- Tiền thưởng sao ạ?

- Đúng rồi!

Lena liền xông vào phòng, ngồi lên giường, ra vẻ chảnh chu, nói:

- Pete này. Chị nói nghe nhé.

- Dạ?...

- À, ừm.. chị cảm thấy, Cái người ở phòng 101 đó... à ừm...

- P”Khao ạ?

- Đúng rồi đấy!... chị thấy, có vẻ anh ta thích chị đó!

Pete không dấu nổi ngạc nhiên, tròn xoe đôi mắt:

- Thích chị? sao cơ ạ?

Lena thất vọng:

- Em cũng thấy chị không xứng sao?

- Dạ, không phải... nhưng...

- Thôi không nói với em nữa, nói chung, anh ấy đã gọi chị vào và hỏi rất nhiều chuyện nha. Còn nữa, anh ấy nói với ca trưởng là 2 nhân viên phục vụ phòng 101 đặc biệt tốt, đúng lúc em hết ca nên ca trưởng đã gặp chị và có thưởng đây! Tền ten.

- Vâng... là vậy sao...

- Và điều quan trọng nhất là, chị muốn nhờ em dùng số tiền thưởng này, đi mua giúp chị một cái áo sơ mi!

- Hả?

- Năn nỉ đó, Pete. Chị chưa hết ca, với lại chị cũng không biết chọn. Năn nỉ em đó Pete. Em thương chị đi. Chị muốn tặng quà... á hí hí... coi như em giúp chị đi. Na? na?

- Nhưng tối nay...

- Pete... chị năn nỉ em đó, nếu chị mà có chồng đại gia như P”Khao, chị hứa sẽ mua cho em 10 cái liền, nha nha? Nha? Tối nay chị cần rồi, mà chị lại không thể nghỉ ca được, nha nha?

Pete thở dài, thực sự cậu không biết phải làm sao nữa....

Nếu nói với Ae cậu đi mua áo cho một người đàn ông khác, chắc chắn sẽ có chuyện. Còn chị Lena... đã giúp đỡ mình rất nhiều...

Pete khó khăn suy nghĩ một hồi, liền gật đầu đáp ứng:

- Được.. vậy để em mua giúp chị.

Pete nhắn cho Ae đành nói là hôm nay mình về trễ, nên không thể đi ăn cùng với Ae được. Ae cũng đáp lại, như vậy Ae sẽ làm thêm ca.

Pete bèn một mình đi mua áo... Size áo thì Lena đã đưa cho sẵn, nhưng để chọn được một tấm áo tốt với số tiền hạn hẹp thì hơi khó khăn, lựa tới lựa lui mãi, cuối cùng Pete bỏ thêm một khoản ra, mua lấy một chiếc.

Vừa vặn trở lại khách sạn thì nhận được tin nhắn của Lena” Em mua về xong đem lên gửi cho P”Khao giúp chị nha. Chị đang bận việc ”

Pete cũng không còn cách nào khác, Thực sự tâm trạng hôm nay của cậu khá tệ, thực là nhớ Ae muốn điên rồi.

Lại thở một hơi dài. Pete cố gắng bày ra một nụ cười đạt chuẩn, cũng không nghĩ đến việc phải mặc đồng phục lại, một đường đi lên phòng. Chiếc áo sơ mi xanh để hở một chiếc cúc đầu tiên, theo từng bước chân mà nới rộng ra.. để lộ một phần chiếc xương quai xanh vô cùng hút mắt....

- Cốc cốc...

-

- Cốc cốc....

- Cạch...

Khao dường như vừa tắm xong, trên người chỉ quần một chiếc khăn tắm khá mỏng ngang hông. Bước ra mở cửa:

- Pete? Cậu tìm tôi?

- À... dạ vâng...

Tuy đã được cảnh báo trước về những tình huống còn trở trêu hơn nữa có thể xảy ra, nhưng việc trực tiếp nhìn thấy cảnh Khao như thế này khiến Pete có hơi chút hoảng. Thế nhưng Khao lại dường như không cảm thấy mình có vấn đề gì, vô cùng bình thản mà mở rộng cánh cửa:

- Vào trong đã.

- À, dạ thôi... à...

- Cậu sao vậy? có chuyện gì mà ấp úng vậy...

- À.. vâng, là chị Lena có nhờ em gửi quà cho anh... đây ạ. Em gửi rồi xin phép ạ

Thoảng đảo qua chiếc đồng hồ trên tường, Khao khẽ mỉm cười:

- À, anh quên mất, chiếc đèn ngủ trong phòng không hiểu sao lại bị tắt nữa. Em vào xem thử rồi báo kỹ thuật xử lý giúp anh..

- Vâng ạ...

Pete tính chỉ vào xem qua cho có lệ rồi nhanh chóng đặt quà mà rời khỏi.

Nhưng những tính toán này, đôi khi chỉ là tính bằng phút.

Và với Khao, một phút là đủ.

Pete vừa bước chân vào tới phòng ngủ,

Thì bên ngoài kia. Ae cũng đang bùng một suất KFC giòn rụm tới địa chỉ đã gọi.

Vừa nghe thấy có khách sạn X đặt, thì Ae đã giành để đi, cũng là mong được gặp Pete một chút.

Ae lẩm nhẩm: 101. đây rồi...

Cửa không đóng...

Ae định giơ tay lên gõ cửa. Nhưng tiếng nói vang lên trong phòng, khiến Ae sững tay: Là tiếng của Pete.

- Dạ không có gì đâu ạ!

- Còn nữa, cái áo này chắc chắn là em chọn đúng không? Pete. Cám ơn em. Anh rất thích món quà này...

Ae chợt nhú mồm... Hi vọng là mình vừa nghe nhầm... nhưng... rõ ràng chất giọng của Pete, Ae đã như ăn sâu trong lòng, làm sao có thể?

- À... vâng...

- Có gì mà em ngại như vậy? Không lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy đàn ông cởi trần sao?

- P"Khao!

- Ha ha, cũng có gì to tát đâu, anh chỉ là muốn thử món quà này của em thôi.?!

Đôi tay Ae buông thõng...

Ae không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa...

Pete đã nói... là có việc...

Nhưng ngàn vạn lần Ae cũng không thể ngờ được...

Xông vào đó?

Ae không dám!

Thực sự không dám!

Nếu như...

Nếu như...

Một cảnh tượng nào đó không đúng.. xảy ra trước mắt Ae bây giờ... chắc chắn... Ae chắc chắn mình không thể chịu đựng nổi...

Từng bước chân như tiếng trống dồn dập trong lồng ngực mà đua chạy...

Gục đầu xuống một góc cây bên vệ đường. Tựa cả lồng ngực đang thít chặt lên đôi tay...

Ae thực sự không thể tin nổi!

Chuyện gì... chuyện gì... đang xảy ra....

Không thể nào...

Không thể nào là sự thật được...

Trá tim... lồng ngực...

Sao lại... đau đớn đến thế này....

Một giọt nước mắt... rớt xuống gốc cây... thấm sâu.. tận đáy lòng...

Pete.... Không thể nào...

Bóng Ae vừa khuất thì Pete cũng rời khỏi phòng ngay sau đó.

Thực sự hôm nay P”Khao có hơi kỳ lạ, cũng hơi quá đáng,

Nhưng Pete thật lòng cũng không muốn tranh cãi. Vì dẫu như thế nào, đó cũng là khách hàng.

Ngay lúc này đây, Pete thực sự, thực sự vô cùng nhớ Ae.

Rời khỏi khách sạn, Pete một đường tìm tới nơi Ae làm thêm.

Nhưng khi vào hỏi, bạn làm chung với Ae lại nói Ae đã đi giao đơn hàng cuối rồi xin về luôn.

Pete thật sự sốt ruột. Đã gọi cả hàng chục cuộc mà Ae vẫn không nghe máy.

Pete sức nhớ ra, liền gọi cho Pound. Pound cũng trả lời Ae chưa về, chắc là đang đi trên xe không nghe được điện thoại chẳng?

Pete cũng thấy mình hồ đồ rồi.

Bình thường nếu như Ae có cầm theo điện thoại, chắc chắn, chỉ cần nhìn thấy cuộc gọi nhớ, Ae chắc chắn sẽ gọi lại,

Mỉm cười một chút. Pete quyết định trở về phòng trọ của mình.

Thế nhưng...

Một đêm bao nhiêu khắc trôi qua...

Một kẻ cứ như thế tàn lụi mà dựa vào gốc cây, mặc kệ từng mảnh sương lạnh giá đang ăn sâu vào da thịt,

Một kẻ cứ như thế mà trông chờ vào chiếc điện thoại vô tri vô giác... Ae xảy ra chuyện gì sao... Trong lòng lại là hàng ngàn nỗi lo lắng bất an...

Ánh sáng bình minh đã chiếu sáng lên những hàng cây, trên đường đã bắt đầu có những người đi qua chỉ trở, khiến Ae không cách nào không tỉnh dậy và nhìn vào sự thật...

- Không thể nào!. Ae. Mà đang nghĩ cái quái gì thế này... Pete không thể nào, không bao giờ là loại người đó được.... Ae dùng nốt chút sức lực cuối cùng của mình sau một đêm dài dầm sương. Bật chạy...

Pete mới rạng sáng đã tới canh trước cửa hàng KFC nơi chỗ Ae làm thêm để xin được địa chỉ giao hàng lần cuối của Ae.

Cầm trên tay địa chỉ mà Pete gần như run lên...

- Phòng 101 khách sạn X...

Pete lập tức mà phi xe ngược lại khách sạn...

Có thể nào, có thể nào Ae đã hiểu nhầm chẳng...

Thế nhưng, vừa bước ra khỏi xe, vì thức cả đêm qua, mà Pete có hơi chút choáng...

Một bàn tay nào lại khéo léo như đoán trước được mọi việc...

Nhẹ nhàng đỡ lấy cậu, dìu vào lòng...

Cửa khách sạn X.

Ae từ xa nhìn lại...

Là Pete...

Pete gần như dựa vào vai một người đàn ông... đang dìu đi...

Chuyện gì?

Là như thế này thật sao?

Điên rồi!

Thế giới này giờ đây điên rồi!

Ae không quản nổi nữa...

Xông tới...

- Bốp!

Khao rõ ràng thấy người xông ra, nhưng không tránh, mà lại hứng trọn cả cú đấm đó vào mặt, trên môi nhanh chóng có một đường tơ máu...

Pete vội vàng lên tiếng:

- Ae. Ae làm gì vậy?

- Làm gì? Mà hỏi tao làm gì? Tao muốn đánh chết nó!

- Ae! P”Khao chỉ là đỡ Pete thôi!

- Trùng hợp tới như vậy!. Mà bảo tao phải tin thế nào đây Pete?

- Ae...

- Mua quà cho hần ta, ở chung phòng với hần ta, giờ đây là chính mắt tao đã trông thấy hần ta dìu mày đi!

- Cậu bạn...- Khao dường như muốn lên tiếng. Nhưng Ae đã chặn họng:

- Đồ rác rưởi!

Ae lại muốn xông tới, nhưng Pete đã cố gắng giữ tay Ae lại:

- Ae. P”Khao không làm gì sai cả! Tất cả thực sự chỉ là hiểu lầm!

Pete càng giữ lại, Ae lại càng không thể chịu nổi:

- Đúng vậy! anh ta không sai! Là tao sai. Con mẹ nó tất cả là tao sai!

Pete yếu ớt nín lấy tay Ae, nhỏ giọng:

- Ae.. Ae thực sự không tin Pete sao?

-

Ae không trả lời, giằng tay khỏi đôi tay Pete. Rồi đi...

Không có câu trả lời...

Ae... thực sự không tin lời Pete sao....

Yêu nhau, xin đừng hỏi yêu nhau bao nhiêu.

Mà hãy hỏi tin nhau bao nhiêu, là đủ.

Một chút ngược, một chút chua cay dâng trong lòng là lẽ đương nhiên phải có trong những cửa cung bậc ái tình.. nhưng không phải ai rồi cũng có thể bước qua được những mắt xích tưởng chừng nhỏ nhoi ấy...

Khao lau vết máu còn vương lại bên môi, tiến đến bên cạnh Pete lúc này dường như cũng đang đứng không vững...

- Pete, vào trong đi...

-

Vài ngày sau đó,

Khi đôi mắt của Pete đã thực sự sưng mọng, còn Ae thì thêm được vô số những vết quầng,.. Lần này thì Ae cảm thấy Pound không được thò mồm vào hỏi. Xem chừng vụ án này thực sự khó phá hơn lần trước nhiều. Pound sặc si thật mệt mỏi giấc đầu.

Gọi cho Pete, Pete toàn khóc.

Nói chuyện với Ae, ăn chửi sml

Khó à nha.

Nhưng các người đừng quên. Pound là ai. Đại ca đã ra tay thì gạo nào cũng phải xay thành cám!

Pound bắt đầu vắt chân lên suy nghĩ.

Không kịp...

Khao cũng không đủ nhẫn nại nữa.

Dù cho Pete có mang thuốc lên trên phòng xin lỗi, nhưng đôi mắt lại chẳng muốn nhìn tới mặt Khao.

Thậm chí, Pete gần như tránh mặt hoàn toàn.

Khao nắm chặt tay, nói với Note:

- Tối nay, giải quyết cho xong đi.

- Vâng. Thưa giám đốc.

Buổi tối, Pete được mời tới một nhà hàng sang trọng kín đáo, Khao nói đó là lời tạm biệt trước khi rời đi, nên Pete thực sự cũng thể từ chối. Với lại, thực lòng Pete cũng hiểu rõ, rất nhiều mối quan hệ trong kinh doanh, không phải chỉ dùng một từ thích, hay không thích, mà quyết định được.

Note đã chuẩn bị sẵn sàng hai ly rượu. Và hiển nhiên, một ly có thuốc.

Nhưng ở đời, không ai biết được chữ ngờ.

Note khẽ mỉm cười. Xoay ngược vị trí của hai ly rượu.

Sau khi đã cụng ly, Khao hiển nhiên uống cạn ly rượu của mình, Pete cũng nhấp môi uống vài ngụm...

Thứ quái quỷ là... Không phải Pete phát tình,

Mà lại chính là bản thân Khao!

Quay cuồng... cả cơ thể nóng rực như lửa...Khó... khó chịu...

Đơn giản tiễn khách ra về.

Cũng đơn giản mà đưa Khao tới một khách sạn gần đó.

Nhìn người trên giường cả cơ thể đã phủ một tầng đỏ ửng, Hơi thở gấp gáp...

Áp xuống đôi môi đang mấp máy vì thuốc... tay dần khai mở từng nút áo. Note đưa tay, sượt qua hai hạt anh đào trước ngực Khao:

- Khao. Tôi đợi ngày này đã lâu rồi..

- Ừm.. Note... tôi... nóng...

- Em muốn ăn kẻ khác?. Được, để tôi cho em biết, ai mới chính là người được ăn!

Đôi khi, con người ta cứ nghĩ mình là thông minh nhất,

Nhưng thông minh có thông minh trị.

Người tưởng rằng mình đã là nhất, hóa ra, lại vẫn mãi nằm trong tay một kẻ khác mà đến chính bản thân mình, bị ăn khi nào, cũng là một ẩn số.

Căng tin trường.

Pound suy nghĩ tới nát óc.

Cuối cùng, cũng đậu lại được một ý tưởng có chút khả khi.

Lần trước nói là Ae bị ốm, Pete liền chạy tới.

Nhưng cỡ này mà nói là ốm thường thường thì không thể nào khiến hai kẻ khủng điên kia tỉnh được.

Đã thế thì phải là chấn thương sọ não đi!

Đồng ý thế!

Cơ mà..

Pound có vẻ suy nghĩ, nếu mình nói ra thì chắc chắn là thằng Ae không tin.

Ấy dô!

Đúng là có phước mà!

Ngay lúc này thì Can lại lượn qua lượn lại trước mặt đi đóng thức ăn.

Pound liền gọi Can lại:

- Can!

- Hử?

- Mà biết gì chưa?

Can liền bày ra vẻ mặt cảnh giác cực độ:

- Đéo nhé!. tao không đi ăn đồ giảm giá nữa đâu, Tin nó lại.. thôi đau mông lắm!

- Ăn uống gì ở đây. Tao vừa nghe thằng Ae nói là Pete bị ngã chấn thương sọ não?

- Hử? Chấn thương.. thương sọ não sọ?

- Là chấn thương sọ não!

- Vậy... vậy... vậy..

- Ấy, bình tĩnh lại! Mà phải nghe tao. Bây giờ thế này...

- Hử?

- Mà gọi cho thằng Ae, nói nó đi..

- Ừ, để tao, tao gọi, nghiêm trọng thế cơ mà?.

Can móc điện thoại, nói rồi tỉnh rồi mù một hồi. Cuối cùng thì Ae cũng nắm được nội dung đại khái.

- Vậy bây giờ người đang ở đâu?

Can quay lại hỏi Pound:

- Pound, Ae hỏi là đang ở đâu?

Can chỉ hỏi có độc một câu thế, mà thằng Ae lại chửi phệt lại một câu rồi cúp máy. Khiến Can vô cùng khó hiểu.

Pound ôm não. Trời ạ! Cái tên heo ngốc Can này. Thế là bể hết kế hoạch của mình rồi!!!! AA!!!!.

Thế xong rồi thằng Pound cũng hằm hè mà đi luôn.

Can rất khổ sở. Can không hiểu mình rút cuộc đã làm sai chuyện gì. Thế cho nên, tối hôm ấy, Can lại kể cho Tin.

Tin chẳng nói gì cả, nhẩn òc có 2 tin nhắn.

Sáng hôm sau. Tin rủ Can đi ăn từ sớm, dặn dò một chút người trông nom rồi cứ thế mà đi thôi.

Can bảo không đi thăm Pete à. Tin bảo nào Can càng ngày càng teo.

Khu nhà X (nhà của Tincan)

Pete đến sớm hơn một chút so với giờ Tin hẹn.

Bình thường, nếu không có việc gì gấp, thì Tin hiếm khi hẹn gấp. Thế nên tối qua sau khi nhận được tin nhắn, Pete đã xin nghỉ một buổi làm thêm.

Vừa tới nơi, thì người trông nhà đã báo Tin sẽ về trễ và kêu Pete vào phòng khách đợi.

Thực sự, Ae cũng chẳng khoái thằng Tin một tý nào. Nhưng Tin lại nhắn một cái tin khiến Ae không thể không tới: Có thông tin khu vực gia đình Ae ở bị quy hoạch thu hồi đất. thế nên chẳng biết thực hư ra sao. Ae cũng cứ là phải tới một phen.

Vừa bước vào cổng, cũng được người trông nom nhà nói y như thế,

Chỉ có điều, sau khi Ae vừa bước qua cánh cửa phòng khách, vừa kịp nhìn thấy Pete. Thì phía bên ngoài, Người trông nom nhà vui tính mà:

- Cộp.

Khóa trái cửa nhà.

Trước khi đi còn bày một vẻ mặt rất chi là ” cứ tự do như ở nhà ”

Khiến cả Ae lẫn Pete đều vô cùng sững sờ...

Ae đứng như trời trồng, sau lưng cửa đã bị khóa, trước mắt thì Pete lại đang ngồi trên chiếc salon dài,

Cả hai chỉ phút chốc đã hiểu ngay ra ý tứ của Tin.

Ae không hiểu vì cái gì, vì ngượng ngùng, hay vì chỉ mới mấy ngày mà Pete đã gây đi trông thấy

...Đôi tay bỗng siết chặt...

...Trái tim cũng muốn tan ra...

Vì sao chứ... con người trước mắt này, chính là người mà mình đã yêu thương, hiểu rõ đến chừng nào...

Ranh giới giữa tin tưởng, và không tin tưởng, cũng chính là thước đo của sự thấu hiểu đối phương. Bạn càng hiểu bao nhiêu, sẽ càng tin tưởng bấy nhiêu, và, cho đến khi bạn hoàn toàn hiểu rõ một người, niềm tin của bạn cũng sẽ trọn vẹn trao cho kẻ ấy...

Làn khói ghen tuông che mờ mắt Ae, hiện tại bây giờ, theo những giọt nước mắt trào ra nơi cuối mắt của Pete, đã tan sương... hiện lên rõ ràng...

Không có tiếng nói nào được cất lên...

Cũng không cần phải có thêm một lời nói nào nữa rồi....

Đôi tay Ae khẽ run lên khi nhìn thân hình mảnh khảnh kia một màu đau đớn...

Giọt nước mắt nào lại lặng lẽ trên má Pete...Giọng nói đè nén nước nức bật lên:

- Ae...

Chút ghen ngào ấy lập tức xuyên thủng khoảng cách nhớ nhung tới điên dại của hai người...

Ae ôm chặt lấy thân hình mảnh dẻ kia, khảm chặt vào trong lòng. Một lúc lâu sau, mới có thể bật ra từ cổ họng:

- Pete, tao xin lỗi....làm sao tao có thể không tin mày được chứ!... chỉ là... chỉ là tao đã ghen đến điên rồi..!

- Ae...

- Tha lỗi cho tao, Pete, tha lỗi cho tao..

Cứ như thế mà ôm lấy nhau...

Cứ như thế mà hòa vào làm một...

Các bạn biết không?

Điều tuyệt vời nhất của tình yêu,

Chính là hương vị ngọt ngào dấu sau những giọt nước mắt của hiểu lầm.

12h đêm rồi.

Nên có bị hoa mắt chỗ nào mong bỏ quá cho.

Mai ta bận cả ngày nên tối nay ngồi viết từ 8h tối tới giờ cho mọi người khỏi trông nà.

Ta phê. Phê thật sự

G9!

49. Tình Cờ Yêu - Chương 49: Tincan + Aepete (Phối Hợp Chap) - Sủng Anh Lên Đến Tận Trời!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiến tha các vị đại bản

Kiến tha các vị tẩu tẩu, tỉ tỉ huynh huynh mụi mụi.

Tình văn hình là hôm qua em ăn nhầm cục gan lớn nên đã mạo muội lập ra 1 cái Group mang tên HỦ HẢI HƯỐC (h-h-h)

Em thấy hủ thì thường vui tính ved ra, nhưng lại hay bị kỳ thị (bị nói điên khùng dở). Nên cái nhội tâm khao khát được mổ chia sẻ là rất lớn. Do đó kính mời anh chụy đồng râm nào, chưa có chốn nương thân tám phét thì gia nhập hội cho vui.

Quy định group là chả có cái quy định gì. Chỉ cần về đàm là được ^^

Đăng tự do thoải mái a, trừ bài nào quá lố lố kinh dị bẩn tởm lắm em mới xóa. Còn em, em tôn trọng mọi sự đóng góp đăng bài share bài của quý dị ạ.

Mời quý dị nhào dồ và nhớ - TƯƠNG TÁC NHIỀU – với các bạn trong hội nhé. Ngại cmt thì like dạo cũng được ạ!.

Khi mình đăng một bài lên mà chẳng ai ý kiến gì người đăng cũng buồn phải không a? >>>>Đường có qua thì lồi mới lại, đường không qua cỏ dại mọc đầy>>>> Nếu các bạn muốn bài viết của mình được nhiều người quan tâm, thì trước hết, hãy quan tâm tới mọi người đã, chịu hơn nè?

Tung trym ^.^

BangKok, trời trở gió, lâu lắm rồi, mới có một đợt không khí lạnh đến như vậy.

Tin mệt mỏi mở mắt, nhìn lên màn hình điện thoại: 17độ C.

Nhúu mày...

Vết thương từ cánh tay đã từng bị dập xương của Tin bị cái lạnh khiến cho nhói đau, tê dại. Hơn thế nữa, cơ thể của cậu dường như không thích hợp một chút nào với cái không khí này, từng mảng mẩn đỏ nổi khắp lưng và bụng, thậm chí lan sang cả bàn tay, khiến cậu cả đêm qua dường như mất ngủ.

Đặt đôi bàn chân xuống đất, khí lạnh lập tức từ đôi bàn chân truyền lên khiến Tin bật ra một cơn ho khô khốc trong cổ họng:

- Khụ... khụ...

Tin tự đưa bàn tay lên trán, có chút nóng.

Nhưng hôm nay, có bài thuyết trình nhóm về một bài trọng điểm trong kinh doanh, không thể bỏ lỡ. Tin một đường đứng bật dậy, khoác lên người chiếc áo ấm, bao trùm hết cổ, nhìn lại đôi găng tay một chút, thở dài, rồi cũng đeo vào.

Kiều ngạo, cậu vốn dĩ là không muốn cho người khác thấy những đám mẩn đỏ đó.

Trên trường,

Những chiếc ghế đá gần hồ ngày thường đông vui nhộn nhịp tiếng cười nói, nhưng tới hôm nay, phần vì còn sớm, phần vì lạnh, lại chỉ có lác đác vài đứa thịt dày vài gang tay không sợ lạnh, hoặc một kẻ si tình lớn gan không sợ rét: Pete.

Pete tới sớm, mang theo một chiếc hộp đồ ăn lớn, mặc một chiếc áo khoác dài màu nâu xám có bờ lông dày dặn bên cổ, Thoáng thấy bóng Ae, Pete đã gọi lớn:

- À É! ở đây!

Ae vừa nghe giọng Pete, cũng đã lập tức tiến tới, trách yêu:

- Sao lại đứng ở đây? Không biết lạnh sao?

- Vì Pete biết, ngày nào Ae cũng sẽ vòng qua chỗ này để tới khoa...

Ae tiến tới, cầm lấy bàn tay Pete:

- Mày đó, ngốc quá!

- Ae, cùng vào căng tin nhé? Pete có nấu món cháo thịt băm này, trời lạnh ăn sẽ ấm lắm.

- Pete, đáng lý mày không cần làm đâu...

- Ae...

- Được rồi, tao hiểu. Nhưng tao cũng xót nữa.

Ae đỡ lấy hộp cháo lớn trong tay Pete. Pete mỉm cười vui vẻ, bước theo vào căng tin.

Một cái cầm tay ấy, một nụ cười ấy, trong lòng hai người, bỗng như có một ngọn lửa nhỏ rạo rực lên sưởi ấm.

Căng tin.

Lạnh chết mất, Can mặc một chiếc áo khoác bông dày dặn, nhìn hệt như một củ khoai tây nhỏ, tròn tròn xinh xinh,. Mặc kệ đời mà phi thân thẳng vào trong Căng tin kiếm đồ ăn sáng.

Vừa tới nơi, đã thấy Ae và Pete, lại còn cả Tin nữa, sao lại ngồi cùng nhau?

Chắc chắn là có món ngon a!.

Can vụt chạy lại, ngồi sát kế bên cạnh Tin:

- Thơm quá! Mà sao cậu cũng ở đây?

Pete chào Can xong, chủ động đứng dậy lấy thêm thìa và muỗng, Cũng may hôm nay, cậu nấu một thố lớn, nếu để chia ra cũng không đến nỗi ít đi.

Trong khi Can liến thoắng liến thoắng trách Tin tới qua vì sao ngủ sớm, cậu nhún tin mãi không trả lời.

Tin không nói, thực sự cổ họng cậu có chút khó chịu, bỏng rát.

Pete đã lấy đủ bát và muỗng, liền vui vẻ mà múc ra từng tô:

- Pete và Ae vừa tới trường liền gặp Tin nên Pete rủ Tin tới đây ăn luôn.

- Thơm quá nha! Sao không rủ tôi – Can xì mặt.

- Ae: Không phải rồi mày cũng tới đó sao?

- Nhưng mà được mời thì vẫn oai hơn chứ?

- Ae: Cháo của Pete nấu đấy, tao cũng chẳng nỡ chia đâu, được ăn thì mau ăn đi không tao đổi ý giờ đấy!

- Được rồi!

Can ăn liền một nửa bát, lại vẫn thấy Tin chẳng nói thêm gì, chỉ trầm mặc mà nhìn mình. Can liền quay sang:

- Sao vậy?nhìn tôi là no sao?

-

Tin rút một miếng giấy ăn trên bàn, lau lên vết cháo dính trên miệng Can,

Ae và Pete nhìn hành động đó của Tin, liền đối nhau cười.

Từ ngày Tin ” cho mượn” nhà để làm lạnh với nhau. Ác cảm của Ae dành cho Tin đã giảm đi phân nửa. Tuy chẳng yêu thích gì, nhưng nói là quá ghét thì cũng không đúng lắm.

Thế nhưng cái tên ngốc Can lại cười ha ha:

- Tin!,Cậu đeo găng tay? Buồn cười quá vậy?

Tin nhún mày. Can lại càng thêm ba hoa:

- Ae, Pete, xem kìa, cũng không đến nỗi chết rét đi, chẳng ai đeo găng hết! ha ha.

Tin vẫn là không nói gì, nhìn Ae và Pete dứt cháo cho nhau từng muỗng,

Còn bản thân cậu mệt mỏi tới độ không muốn đôi co với cái tên ngốc này.

Bèn đứng dậy, bước về phía khoa IC.

Can không biết chừng mà cứ thể bĩu môi:

- Dối? hừ! không ăn thì tôi ăn hết!

Chắc có lẽ, khi cơ thể con người ta phát sốt, thường nhạy cảm hơn chẳng. Đáng lý nghe những lời vô tư thường ngày đó của Can, Tin phải cảm thấy quá bình thường mới đúng. Nhưng sao tự nhiên, hôm nay, chỉ vậy mà sống mũi lại cay,

Can, đáng lý tôi có thể bước tới thẳng khoa của mình, đáng lý tôi cũng có thể nằm nghỉ đôi chút trước giờ thuyết trình.

Nhưng vì nhớ cái tên ngốc nhà cậu, mà tôi lại theo Pete tới căng tin, vì tôi biết, mỗi một sáng sớm nếu không phải đã được ăn no đồ ăn tôi mang tới, cậu chắc chắn sẽ mò lên căng tin đầu tiên sao?

Đồ ngốc...

Buổi thuyết trình hôm nay Tin làm không được tốt. Cậu đôi khi phải dừng lại để ho. Khuôn mặt tái xanh khiến nửa chừng Pete phải lên thay.

Khi vừa kết thúc phần của nhóm, Pete trở về chỗ ngồi. Tin đã quay sang:

- Chờ tôi về đi.

- Tin...

Pete lo lắng nhìn khuôn mặt tái xanh bắt đầu lan những vết mẩn đỏ, không suy nghĩ nhiều mà lên xin phép giáo viên. Sau đó đỡ Tin ra khỏi lớp.

Tin thực sự mệt, Đôi chân đã muốn đứng không vững, cổ họng bỏng rát.

Pete vừa đỡ Tin ra khỏi lớp liền hỏi:

- Tôi đưa cậu lên phòng y tế nhé?

Tin lắc đầu:

- Khụ..

Cố sức trả lời Pete:

- Đưa tôi về...khu nhà X...

- Như vậy có được không?- Pete lo lắng

Tin gật đầu. Pete biết tính Tin nên cũng không hỏi nữa, Nhanh chóng di chuyển về bãi đỗ xe.

Cùng lúc ấy, thằng Pound đang ngủ ở nhà trốn tiết, bị Ae gọi lên lớp điểm danh, đang chạy muốn tụt đứng quần, nhìn thấy.

Pound đứng ngơ vài giây rồi bày ra cái vẻ mặt gian manh mà chụp vài tấm.

Đưa tay lên sờ cằm một phát, ngon rồi, lại có trò vui!

Nhủ thầm một câu thế rồi cười ha hả mà chạy vô lớp.

Bạn bè ấy mà, đặc biệt là cái lũ bạn thân, đúng là cái thứ hiếm có khó tìm, mà khi đã tìm được rồi, nó lại chẳng tốt đẹp như mình cứ tưởng.

Kiểu như khi biết mình trúng thưởng, mà cái giải thưởng lại là một túi đồ ngon lành sắp hết đất.

Ăn thì ngon đấy, nhưng lại dễ tiêu chảy.

Nhất là cái đám bạn thời sinh viên,

Khi thấy nhà người ta cháy, chúng sẽ tìm cách dập lửa.

Ấy thế nhưng khi lửa vừa tắt, chúng lại muốn châm ngòi đốt tiếp.

Thế cho nên, phàm là đứa nào có người yêu, thì nên cẩn thận hơn với lũ bạn thân bên cạnh, kéo một ngày, hình ảnh cái xịp rách của mình nó cũng đem ra để ” bán đấu giá” chưa biết chừng.

Sau khi trót lọt điểm danh xong, Pound cứ thế mà quay sang Ae tùm tùm cười.

Nhưng khoan khoan,

Còn trò vui hơn nữa,

Pound sặc si đưa một ngón tay lên miệng, cắn cắn.

Đã mà thích đốt, thì ta phải đốt một phát hai nhà nó mới vui!

Vừa nghĩ tới cái cảnh mặt thẳng Ae với thẳng Can nhăn như quả táo khô, Pound đã nở tới mấy vạn bông hoa trong lòng. Pound vỗ đùi cái bốp, mím mím miệng, gửi hình đi: Send > Can

Sau đó cười hớn hở:

- Ha ha ha, trò này vui vãi cả đ“. Chơi mãi đ” chán gì sất ha ha.

Ae khó hiểu quay sang nhìn nó:

- Thoát được có 1 lần điểm danh mà mày vui tới như vậy?

- À, không.. mà Ae này. Hôm nay Pete mấy giờ nó tan ý nhỉ?

- Mày hỏi làm gì?

Ae nhúu mày. Pound lập tức xoa tròn hai tay vào với nhau:

- À, lâu lâu quan tâm vợ của bạn tý ấy mà?

- Mày cũng biết là: vợ của bạn tức là sao không?

Pound bĩu môi:

- Tao chứ không phải thẳng Tin nhé!

- Mày nói gì cơ?

- Chẳng nói gì cả...

Pound lắc lắc vai, làm Ae lại càng tò mò”

- Nói rõ ra xem..

- À thì.. chỉ có cái này thôi

Pound chìa ảnh ra trước mặt Ae. Mặt đúng viết lên một chữ: hóng!

Thế nhưng Ae lại chỉ nhăn chặt mày, rồi ném trả cái điện thoại:

- Chắc chắn là góc chụp có vấn đề!

Pound không đạt được chút ” thành quả” nào mà mình muốn, liền tra vấn:

- Chính mắt tao nhìn thấy hai người đó mà dìu mà dìu nhau.

- Vậy thì mày lên đi khám mắt!

- Ae, mày không tin tao sao?

Ae nhìn thẳng vào cái thằng bạn quần què của mình, chắc giọng:

- Tao – chỉ - tin – một – mình – Pete!

Pound sau phút giây sửng sốt há mồm liền bật giọng cười:

- Ai nha nha. Ghê thặc ghê thặc nha.... Dạo này tuy hai mà một tuy một mà hai nhỉ. Tin nhau tới vậy?

- Chỉ cần là lời Pete nói, bây giờ, tao sẽ đều tin

- Ờ!.

Thực sự, tuy đốt nhà không thành công. Nhưng Pound không phải là không vui. Xem ra, Tình cảm của thằng Ae với Pete đã nâng lên một level mới. Những cái mối rơm nho nhỏ thế này đã không ăn thua rồi.

Ae mằm thằm trong lòng: đương nhiên, sau vụ của Khao. Ae không thể cứ ngu ngốc mà nghi ngờ Pete thêm một lần. Ae thực sự không muốn, trên đôi má hồng hào dễ thương ấy, phải lặn thêm bất kỳ một giọt nước mắt nào cả.

Thế nhưng,

Cái trái tim được thiết kế bằng rơm của Can lập tức cháy bùng khi nhận được tấm hình Pound gửi.

Câu nói ngày hôm đó của Tin” người đẹp hơn đứt cho ăn dĩ nhiên là phải ngon hơn” Vẫn nhức nách Can lắm.

Thế nên, mấy ngày hôm nay trời rét tới mức trym non nho nhỏ chỉ còn bằng sợi dây thun xoắn tít, thì Can vẫn tập hít đất cơ đấy!

Mỗi tội, hít đất được 19 cái, thì ăn hết ký rưỡi đồ ăn.

Túm lại là chỉ có mỗi mồm là nhất chứ cơ thể thì chẳng thấy nở ra được cái múi nào.

Đã thế hôm nay còn nhận được cái tấm hình như thế kia nữa...

Can tức tới lỗ mũi phập phồng, mặc kệ thằng Good bên cạnh đang dụi đầu vào vai cậu ngủ gật trong giờ tự học, Can đứng phắt dậy khiến Good gần như ngã ra băng ghế:

- Đồ mặt cá chết!

- Cái... cái gì chết?

Can vùng vằng, không thềm xin phép lớp trưởng luôn, Một đường xách túi đứng dậy, đi oánh ghen.

Khí thế vô cùng hùng hổ: cầm trợn lên môi, môi trợn lên mũi, mũi trợn lên mắt, mắt trợn tròn xoe!

Quả này, quả này ông quyết làm cho rõ!

Đã thế, vừa tới khoa IC, hỏi lại được biết cả hai đã về nhà.

Về nhà?

Can tức chết!

Nếu thực về khu nhà X đó.. khu nhà đó... chẳng phải con cá chết kia đã nói, sẽ là nơi của hai đứa sao? Sao giờ lại cùng về với Pete cơ chứ!

AAAAAAAAA

Không được!

Không thể được!

Tức chết. chết chết!

Ta phải đi đánh ghen!

Ta nhất định phải đi đánh ghen A!

Trong căn nhà X,

Khi Pete vừa dìu Tin xuống giường nằm,

Người trông coi khu nhà đã lập tức tiến tới, sau khi biết sơ tình hình, đã chạy đi dọn dò nhà bếp và đi mời bác sĩ riêng tới nhà.

Còn Lại Pete ở lại bên cạnh giường. Tin ra hiệu cho Pete về. Nhưng Pete lắc đầu:

- Không được. Mình sẽ ở lại cho tới khi bác sĩ tới.

Tin mệt mỏi nhắm mắt, vết thương trên tay khi Tin vừa nghiêng người khiến Tin nhúu chặt mày. Đau buốt.

Những vết dị ứng đã bắt đầu lan lên mặt, khiến mặt Tin giờ đây lốm đốm những vết mẩn đỏ.

Pete như chợt nhớ ra điều gì, liền hỏi:

- Có cần nói cho Can biết không?

Tin khẽ mở mắt, lắc đầu:

- Khụ... đừng nói..

Pete rất sốt ruột, chỉ biết chốc chốc nhìn ra cửa, mong bác sĩ nhanh tới. Pete cũng có biết, Tin bị dị ứng khá nhiều thứ, nhưng đến mức độ nặng như vậy, thực sự là Pete cũng không nghĩ tới, cậu đứng dậy, vào nhà tắm, vắt một chiếc khăn, mang ra.

Khi Can vừa hùng hổ bước vào,

Thì thấy Pete đã ngồi nhẹ nhàng lên thành giường, đặt một chiếc khăn nhỏ lên trán Tin.

Không hiểu sao, cái cảm giác này, khiến Can lại khó thở đến thế...

Khí thể hùng hổ như sẽ chém đinh chặt sắt của Can vừa nãy, ngay lập tức bị một hành động nhẹ nhàng ấy của Pete khổng chế...

Can xịu mặt...

Trái tim sao lại.. nhói như thế này cơ chứ...

Bao nhiêu cảm hứng đánh ghen, lại như tụt hết từ đỉnh đầu truyền xuống đất vậy...

Quả thực, Pete đẹp hơn mình. Điều đó Can không phải không biết,

Hơn thế, Pete lại còn giàu, lại còn dịu dàng, lại còn... vô số điểm, chỉ ra điểm nào cũng đều hơn mình...đấy là trước đây nghe lũ bạn nói thế thôi, chứ hôm nay Can mới thấy, hình như là.. đúng!

Rời tay khỏi chiếc khăn, Pete thoáng nhìn ra cửa. Bác sĩ thì chưa thấy tới, nhưng Can lại lù lù một đống.

Pete liền bước xuống khỏi giường:

Đưa tay lên vuốt nhẹ trên môi:

- Tin mới ngủ được một lát.

Can bình thường, có cảm tình với Pete lắm, nhưng không hiểu sao, khi thấy ngón tay vừa đỡ khăn trên trán của Tin đó đưa lên, Can lại không vui:

- Pete! Cậu đã bị trừ điểm!

- Hả?

Trong khi Pete vẫn còn ngơ ngác chưa hiểu rõ chuyện gì, thì Can đã một đường mà phi thân lên trên giường Tin.

Can mặc kệ tay trái tay phải gì,

Dùng sức mà vừa kéo vừa lắc hai cánh tay của Tin để dựng Tin dậy:

- Dậy mau! Dậy mau!

- A....

Những mảnh xương đang bị cơn lạnh hành hạ, Bị Can dùng lực lay, khiến cơn đau càng trở lên mãnh liệt. Tin phút chốc mở mắt, rên khẽ. Can lại càng được nước, lần tới:

- Còn giả vờ.

Tin dùng sức, ngồi dậy, mệt mỏi tựa lên thành giường.

Pete đi cũng không được, ở cũng không xong thì Can đã gọi giật lại:

- Pete, ngồi lại đây- Can vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh

Sau khi Pete đã ngồi xuống.

Can lập tức bày ra một vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị:

- Tôi tuyên bố cho hai người một chuyện.

Tin và Pete khó hiểu nhìn nhau. Can nói luôn:

- Tôi hôm nay đến đây là để đánh ghen!

- Đánh.. đánh ghen?- Pete lắp bắp.

- Đúng! Nhưng tôi sẽ là một người đánh ghen có văn hóa!

Tin và Pete lại một lần nữa nhìn nhau. Đến khi xác định mình không có nghe nhầm, Pete mới vội vàng hỏi lại:

- Can? Cậu định đánh ghen với ai?

- Chính là cậu đó Pete!

Pete lại được phen giật nảy mình:

- Là mình sao?

- Đúng vậy!

- Can, cậu có hiểu nhầm gì chẳng?

- Không thể, tôi có bằng chứng rõ ràng: Một – tang vật là cái ảnh này: - Can giơ ra trước mặt Pete. Hai – Nhân chứng chính là cái khăn này – Can chỉ vào cái khăn đã rơi xuống giường.

Pete như đã sực hiểu, bụm miệng cười:

- Mình hiểu rồi Can, thế nhưng cái khăn thì không gọi là nhân chứng được!. Với lại, còn cái ảnh đó, chỉ là Tin bị ốm mình đưa Tin về thôi. Không có gì hơn!

Bao nhiêu chữ như thế, mà Can lại chỉ nghe được có ba chữ: “Tin bị ốm” liền vội giẫy nảy lên:

- Tin, cậu..cậu bị ốm sao?

Tin ngao ngán quá đổi, liền dần lại nơi cổ họng bỗng rát:

- Can, tác dụng của mắt cậu... khụ.. dùng để làm gì vậy?

Can chưa kịp phản bác thì người bác sĩ riêng của gia đình Tin cũng đã tới trước cửa. Pete không nhanh không chậm mà chào Tin và Can sau đó, rời khỏi.

Vị bác sĩ yêu cầu Can ngồi sang ghế bên cạnh.

Nhưng Can lại không chịu. Can nhảy tới bên cạnh giường phía giáp tường, bám lấy cánh tay Tin. Biểu tình là nhất chết không đi. Chỉ thế thôi, mà bệnh của Tin muốn giảm một nửa.

Vị bác sĩ cũng mặc kệ, việc quan trọng trước mắt là phải khám cho Tin cái đã.

Tin đưa tay lên trước mặt Can. Can liền đỡ lấy, cởi ra chiếc găng...

- Trời ạ!

Những vết đốm mẩn đỏ khiến Can buốt hết cả ruột gan, rồi trước sự bất ngờ của vị bác sĩ, Can một đường vén xột chiếc áo hở ra khoang bụng cũng đang lốm đốm của Tin, bây giờ, thì Can lại vạch cả cổ Tin ra để kiểm tra, nhìn lên mặt Tin soi xét.. Xong một hồi chỉ tốn của Can tất cả có 30 giây. Can lập tức gào lên:

- Chết tôi rồi! người yêu của tôi bị bọ chết cắn khắp mình a!

-!!!!!!

Vị bác sĩ đang xem những vết mẩn bị giọng của Can giật bắn mình:

- Đề nghị cậu không đoán lung tung..

- Hu hu.. Tin, cậu chui rúc vào xó nào mà để bị cắn đến mức này....

-!!!!

Vị bác sĩ cầm nín lời., lấy chiếc đèn pin nhỏ soi vô miệng Tin để kiểm tra tổn thương họng. Can lại gào lên:

- Làm gì có bọ chết trong đó mà tìm!

Bác sĩ cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi, Sau khi đã tiêm một mũi cho Tin và cho cậu ấy ngậm một chút thuốc dưỡng họng. Cũng đành phải nhẹ giọng dặn dò:

- Tin, cậu bị dị ứng thời tiết, cái này không đáng lo. Nhưng còn cánh tay, cậu chưa khỏe hẳn đâu. Tuyệt đối không được tập ghim nữa, nếu không sẽ khó hồi phục.

Tin gật đầu, ra hiệu đã biết. Trước khi rời đi, vị bác sĩ nhìn qua Can một cái. Lắc đầu. Ông tự hỏi 7749 lần xem có nên khám nào cho vị kia hay không.

Sau khi vị bác sĩ rời đi, Can vội vàng vội vàng mà hỏi:

- Có đau chỗ nào không? Có cần xoa bóp chỗ nào không? Có đói không? Có mệt không? Có sốt không?

Can như một chú mèo nhỏ, vừa muốn xông tới chạm lấy Tin, nhưng lại vừa sợ Tin bị thương, cứ giơ tay lên lại rụt về.

Tin bị sự sốt sắng của Can làm cho buồn cười. Miệng sau khi được ngậm qua thuốc dưỡng, đã đỡ đau rất nhiều.

Tin đưa một bàn tay lên, xoa mái tóc Can:

- Cậu lo cho tôi?

- Lo tới chết luôn ấy!

- Còn ghen không?

- Cũng hơi hơi... - Can xụ mặt. Nhưng lại nhanh chóng đổi giọng:

- Một cái ghen đấy, không bằng một phần sợ cậu đau... lúc bị tiêm ý... đau chết....

Tin mỉm cười. Đồ ngốc.

Can lật đật bê bát cháo nóng hồi lên, nhờ Lemon xin phép bố mẹ xong. Dích thân muốn đút cháo cho Tin. Cứ thế, từng muỗng một. Tin không muốn nuốt. Can năn nỉ:

- Tin. Năn nỉ cậu đó, cậu không ăn.. tôi.. tôi.. sẽ tuyệt thực a!

Mới tối, Can đã đi dò hết các khe trong cửa nhà:

- Tuyệt đối không được để một chút khe lạnh nào bay vào trong, làm hại bảo bối của tôi!

-!!

Bưng lên một thau nước ấm. Can thò tay mình vào mấy lần:

- Đã đủ ấm chưa. ai nha, hơi nóng

Can đổ thêm nước, rồi lại hơi lạnh, lại thêm nước. Đến khi thấy thau nước sắp đầy tràn mới thôi.

Can nhẹ nhàng vắt chiếc khăn.

Lau từng chút một lên người Tin. Những vết dốm đỏ đỏ được vệt nước quệt qua, lại càng tấy.

- Hức....

Sau khi lau chỉ còn tới đôi bàn chân, Tin bỗng dừng nghe được tiếng nấc.:

- Can? Cậu.. khóc sao?

- Đâu có... hành tây! Tự nhiên nhớ tới hành tây... Vậy mà sáng nay, tôi lại cười cậu đeo găng tay... Vậy mà lúc mới tối, tôi đã kéo đã lắc tay cậu...Tin. Cậu tuyệt đối không được, vạn lần không được ôm nữa.

Kéo Can, ôm chặt vào lòng, hôn lên mớ tóc nhỏ lộn xộn ”

- Can...

- Cậu nói cậu sẽ bảo vệ tôi? Con mẹ nó.. hức.., hết găng tay, lại bị ôm ra cái dạng này.. Ông đây.. ông đây... sẽ đổi lại.. Sẽ sủng cậu!

- Sủng tôi?

- Đúng!. Sủng cậu.. sủng lên tới tận trời!

Tin buồn cười. Buông người trong lòng ra, đối diện với gương mặt có chút ướm kia, khẽ hỏi:

- Như thế nào?

- Như thế nào?.....Như thế này đi!

Can choàng lấy cổ Tin, hôn xuống...

Miệng Tin khẽ nở một nụ cười...

Hòa quyện với nhau....

*****//*****

50. Tình Cờ Yêu - Chương 50: Fict 50: Tincan - Bao Nhiêu?

Ngữ cảnh fict 50: là sự tiếp nối của fict 49.

Vui lòng đọc lại từ fict 49 để tránh khó hiểu

Dành cho các bạn nào chưa biết nhân vật Nam: Nam là một người mà Tin coi như anh, là luật sư

Tin buồn cười. Buông người trong lòng ra, đối diện với gương mặt có chút ướn kia, khẽ hỏi:

- Như thế nào?

- Như thế nào?.....Như thế này đi!

Can choàng lấy cổ Tin, hôn xuống...

Miệng Tin khẽ nở một nụ cười...

Hòa quyện với nhau....

- Chúng mày đang làm cái trò gì?

- Ba nhìn cho kỹ nha...

Đôi miệng lưỡi đang dây dưa như không muốn dừng kia. Bỗng chốc bị tiếng nói lạnh ngắt phá vỡ.

Tin và Can đồng thời cùng xoay ra phía cửa.

Nơi đó,

Ba Tin đã siết chặt nắm tay. Tul- người anh trai của Tin, đứng bên cạnh, mỉm cười nhẹ, cất cao giọng:

- Con đã nói với ba, nhưng ba không tin. Ba xem đi. Tin chính là một thằng Gay. Thậm chí, nó còn dưỡng trai bao trong nhà.

Ba Tin tiến tới phía giường, giơ tay:

- Bốp!

Can đã nhào người lên muốn che, phút chốc, cả năm ngón tay hằn lên lưng Can thay vì Tin.

- Á!

Tin vì mệt mỏi nên đã không kịp phản ứng lại. Can đau đến nhăn mặt liền gào lên:

- Sao bác lại đánh cậu ấy? Cậu ấy đang bị ốm!

Vậy mà mặt của vị được gọi là: ba của Tin: này lại không một chút mảy may thương xót:

- Bị ốm? So với việc trở thành một thằng Gay thì tốt nhất là nó nên tẩy não đi!

Can phồng mũi:

- Bác, Bác quá đáng rồi đó. Gay thì sao? Gay không phải người ư? Bác xem đi. Cậu ấy ốm tới như vậy? Cháu lưng nhiều thịt thì không sao!. Nếu thực sự bác đánh trúng mặt cậu ấy, cháu sẽ không tha thứ!

- Cậu...

Tul cũng đã bước tới giường, mĩa mai:

- Mà không tha thứ? - Mà là cái thứ gì?

- Tôi...

- Cậu ấy là người yêu con.

Tin buông một lời chắc chắn.

Ba Tin dường như không tin nổi vào tai mình, đôi vành mắt đã đỏ rực, hỏi lại:

- Mà vừa nói cái gì?

- Con nói: Cậu ấy, chính là người mà con yêu.

Ba Tin cứng đờ người, dẫu rằng Tin thường ngày vẫn hay chống đối lại ông, nhưng đến mức này, thì ông cũng chưa từng nghĩ tới:

- Tin, nếu con chỉ là chơi bời, ta có thể...

- Ba.

Tin mỉm cười, chưa chút nhìn thẳng vào mặt của người đã sinh ra mình:

- Ba, ba mãi mãi sẽ không bao giờ hiểu được..

- Tul: Tin. Anh nghĩ là em đang mệt, không được tỉnh táo lắm, nên nói hoang đường rồi

- Tin: Tul. Đừng nghĩ những chuyện anh làm sau lưng tôi, tôi không biết. Từng việc, tôi đều nhớ kỹ.

Ba Tin nhúu đôi mày, khuôn mặt đã trở lên tái xanh. Quay sang Tul:

- Đưa người đi.

- Vâng, thưa ba..

Can vẫn chưa hiểu, sẽ xảy ra chuyện gì, Cậu thực sự chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét hai người trước mặt. Can một mực tư thế sẵn sàng thủ thân nếu cái người kia lại vung tay tới. Nhưng không. Tất cả đột nhiên sau câu nói ấy, lại im lặng.

Tin nhìn sang bên cạnh Can, nắm lấy tay cậu. Nhẹ giọng:

- Can. Chờ tôi. Nhất định phải chờ tôi.

- Tin... cậu định.. đi đâu sao? – Can hốt hoảng tới lắp bắp:

- Cậu còn ốm mà...

Tin khẽ mỉm cười:

- Tin tôi, chờ tôi trở về...

- Nhưng... không được! nhất định tôi không để cậu rời khỏi tôi..

- Ngoan...

Tin không cần biết tới cảm giác trong lòng ba mình như thế nào, cứ thế mà ủ Can vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc rồi.

Tin đã quá rõ ràng tính cách của ông, khi ba cậu và cả người anh kia đã ra tay, chắc chắn sẽ có kết cục như thế này, chẳng có gì là lạ. Tin bình tĩnh, dứt cánh tay của mình ra khỏi tay Can. Đi theo những người vệ sĩ vừa mới tới. Không quay đầu lại nhìn Can một lần, bởi vì, Tin không muốn cho Can thấy, một giọt nước mắt nào vừa rơi khỏi khóe mắt.

Can sững người,

Cậu không thể hiểu nổi, chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết rằng giây phút mà Tin nhẹ nhàng gỡ đôi bàn tay cậu ra khỏi, trái tim của cậu, bỗng dưng co rút vì đau đớn. Can nhảy vọt theo đám vệ sĩ, cố gắng chạy tới kéo Tin lại:

- Không, Tin, cậu đang bị ốm mà!

- Tin, Tin, nghe tôi nói không, quay trở lại đây!

- Tin, đừng đi, đừng đi theo ông ta!

- Tin... Đồ đáng ghét!

Đôi bàn tay Can hướng về phía Tin, nhưng lại không thể chạm tới...

Cách nhau chưa đầy vài mét, mà lại như ngàn dặm xa xôi....

Đôi tay của cậu từng chút từng chút với ra, nhưng lại từng chút từng chút mà rời khỏi bóng lưng Tin...

- Không!

Can điên cuồng nhìn về phía người đang đi sau cùng, lao tới, đâm đá lên người Tul:

- Các người là đồ xấu xa!

- Đồ thôi!

- Các người là những kẻ không có tim!

- Tôi hận các người.

Tul dừng bước chân. Quay ngược trở lại, bóp chặt lấy cằm Can:

- Tình yêu? Tao khinh!

Can bị bóp chặt miệng tới đau nhưng cũng không chịu thua, Cậu đưa chân đá thẳng lên háng của Tul:

- Á? Dám đánh tao?

Can liên tiếp đánh đấm bất kỳ một cách nào mình có thể nghĩ ra được, miệng liên tục hét lên:

- Trả Tin cho tao! Trả lại Tin cho tao!

Tul cũng không phải là làm bằng giấy, Cũng lập tức tóm lấy cổ tay Can, Xiết lại, quăng ngược Can ngã ra đất, nhanh chóng rời đi.

Khi tất cả đã rời đi,

Người trông nom căn nhà nhìn thấy

Một bóng dáng quen thuộc mà hàng ngày vẫn ríu rít nói cười, giờ đây,

Co thành một cụm trên khoảng sân trống, nước nở..

Sương xuống lạnh, Can vẫn ngồi đó, đôi mắt đỏ mọng trông ra ngoài phía cổng, đôi môi tái nhợt mấp máy:

- Nhất định sẽ trở về, Cậu thông minh như vậy, nhất định, sẽ trở về...

Người trông nom thật không nỡ tâm, đem một chiếc chăn tới, phủ lên người Can:

- Hay là thôi đi.. người giàu, đều thế cả.

Can lắc đầu:

- Không được đâu. Cháu sẽ ở lại đây, chờ cậu ấy... Cậu ấy, nhất định sẽ trở về...

Người trông nom biết, tuổi trẻ, là gần dỡ. Lắc đầu, quay đi.

Bao nhiêu yêu thương tôi đong đếm cho vừa?

Bao nhiêu lời hát có thể dành cho nỗi nhớ?

Kẻ ngốc biết yêu, yêu như kẻ ngốc...

Mỗi một giọt buồn lại lặng lẽ trôi đi...

Cậu rời xa, song cửa cũng khép dần..

Tôi không thể chạm vào nơi riêng đôi ta nữa...

Sáng sớm đêm khuya trăng lạnh chiều tà...

Ngoài song cửa... nơi đây.. tôi chờ cậu!

Người trông nom cũng đã chuyển đi, hàng ngày, người quen của khu phố, đều thấy bóng dáng lẻ loi của một chú mèo nhỏ, ngồi trước cổng khu nhà X. Chờ đợi.

Ổ khóa cũng thay, chìa khóa cũng thay.

Chú mèo nhỏ không cách nào tìm vào bên trong nữa, nơi chứa đầy những kỷ niệm và hơi ấm của Tin.

Một tuần rồi., đều như vậy...

Hôm nay, trời lại đổ lạnh thêm...

Can co ro nép mình vào một góc cổng...

Tin. Lại lạnh rồi... Cậu sẽ không sao chứ?

Cậu có còn nổi mẩn không? Dù có, tôi cũng sẽ không chê rằng cậu xấu nữa đâu...

Vậy nên...

Có thể mau mau trở về không...

Tôi... rất nhớ cậu....

Tin, tôi...thực sự... rất nhớ cậu...

Một nhóm người, lặng lẽ đứng từ xa trông lại.

Không đứa nào nói đứa nào, nhưng nỗi xót xa từ trong lòng Can như len lõi tới tri thức của từng đứa. Về hoạt bát của cả đội bóng giờ đây dường như cũng đã ngưng trệ....

Good tiến tới, nhẹ nhàng lay vai Can:

- Can... Về nhà đi...

- Good...

Can ngẩng đôi mắt đã đỏ hoe của mình lên:

- Good... dẫn tao tới gặp Tin, có được không?

- Can...

- Cậu ấy đang bị ốm.. Good... làm ơn....có được không.. Tao.. tao rất nhớ cậu ấy....

-

- Good... nói với tao đi, nói với tao cậu ấy sẽ trở về...

- Tin sẽ trở về... nhất định thế...

Good dang tay, ôm chặt Can trong lòng...

Gục lên vai Good...

Can dường như bật ra nỗi nức nở đau đớn dần vụt suốt một tuần qua...

Cả đội bóng, chết lặng...

Không đứa nào có thể tin vào mắt mình, kẻ trước mặt chính là Can của chúng nó...

Ae dường như cũng không thể chịu nổi, quay sang Pete:

- Pete, thực sự, có cách nào không?

Pete lắc đầu:

- Không phải Ae không biết... Gia thế của Tin... Pete đã tới đó 2 lần...

Pete ngược đầu lên nhìn Ae:

- Nhưng, Pete nhất định không bỏ cuộc... Tối nay, Pete lại tới!

- Pete.. tao biết, mày là người tốt nhất!

- Ae... Pete thực sự rất mong, Tin và Can được bên nhau... Pete cũng tin, nhất định Tin sẽ có cách nữa...

Good để mặc Can khóc ướt hết một khoảng vai áo, rồi mới nhẹ nhàng mà đỡ Can dậy...

Nhưng nhớ là bao nhiêu?

Yêu thương lại là bao nhiêu nữa?

Bao nhiêu nước mắt phải đọng đầy...

Để xin người một lần gặp lại...

Bao nhiêu là nhiều, bao nhiêu là ít...

Tự hỏi tâm mình, thế đã đủ, hay chưa?

Tin bị đưa về một khu nhà nghỉ dưỡng nơi có khí hậu ẩm áp hơn.

Vết rạn xương sau quá trình di chuyển, bị rạn ra khá nghiêm trọng.

Tin lại một lần nữa bó bột treo tay.

Tuy ấn tượng về lần chăm sóc trước của Can phải nói là khá kinh hoàng, nhưng giờ đây trong trí óc Tin lại đều là nhung nhớ.

Cậu ta đút cho mình ăn, mưa xuân phun đầy lên mặt. Thật bần!

Cậu ta hát cho mình nghe, giọng hát choáng váng một căn phòng!

Cậu ta tắm cho mình, lại chỉ nhằm mân mê cậu em nhỏ. Đáng phạt!

Vô vằn thứ ngu muội ấy, giờ phút này, lại hóa ra vô vằn nỗi nhớ nhỏ li ti, thấm đẫm...

Nhưng,

Tin biết rằng, ngay bây giờ đây, chính là lúc, cậu phải bình tĩnh nhất.

Tin không đập phá, không ngang ngược.

Mọi thứ bình thản theo sự sắp xếp của cha cậu.

Thực tế, khi Tul giả trò ở nơi làm thêm của Can.

Tin đã có sự chuẩn bị.

Không ai hiểu con bằng cha, cũng không ai hiểu cha mình, bằng Tin

Tin chắc chắn khi cậu nói ra mối quan hệ của mình với Can. Cha cậu khẳng định việc đầu tiên sẽ là mang cậu đi, rời khỏi Can.

Ông chính là như vậy! Mọi thứ vượt ngoài khuôn khổ, đều bị ông cưỡng chế để gạt bỏ.

Việc đầu tiên của Tin cần làm bây giờ, chính là phải mau khỏe lại.

Dù là nhớ người đến điên dại,

Dù là nhớ hương vị món ăn không giống ai do Can nấu. Tin vẫn nuốt hết suất ăn của từng bữa.

Dù là nhớ cái ôm cọ mái tóc kia lên ngực. Tin vẫn ép mình phải nhắm mắt ngủ hàng đêm.

Dù là nhớ chất giọng meo meo của Can, Tin vẫn phải ép mình rời nguồn điện thoại.

Bởi lẽ,

Thứ duy nhất có thể tác động mạnh mẽ đến tâm trí Tin. Chính là Can.

Ngay bây giờ đây, một chút hành động nhỏ của Tin, đều có thể hại đến người..

Tin ngàn vạn lần dần lại nỗi nhớ.

Đưa tay lên vờn miệng của ly sữa ấm nóng, nhìn ra ngoài khung cửa sổ lạnh buốt.

Can. Tôi yêu em.

Can. Em nhất định phải chờ tôi.

Một buổi sáng,

Khi Can còn đang nằm bẹp dí trên giường, đã có người ghé thăm. Nam và Good tiến vào phòng,

Nam đơn giản, nói cho Can biết mình là bạn của Tin.

Sau đó, thu xếp cho Can tới một nơi.

Can chỉ liên tục hỏi lại, có gặp được Tin không?

Vị luật sư chưa kịp trả lời thì Good đã gật đầu như bả củi: được được!

Vậy là buổi thuyết phục Can rời đi theo sự sắp xếp của Nam chỉ tốn có đúng 1 phút 30 giây.

Vụ án có tốc độ giải quyết nhanh nhất trong lịch sử ngành nghề.

Nam những tưởng để thuyết phục một người rời đi không biết khi nào sẽ về sẽ là một chuyện trọng đại lắm cơ...

Thật không ngờ, gia đình cậu ta cũng chẳng kịp chào, mà một đường leo lên xe:

- Đi đi, sao còn chưa đi, nhanh nhanh!

Đến nỗi thằng Good còn phải xách giày lên xe ngồi xổ.

Sau khi đã tiễn Can vào làm thủ tục.

Nam yên tâm quay gót.

Thế nhưng bóng Nam vừa khuất, Can lại nói với Good đang muốn tiễn mình:

- Good. Nhanh, bám theo P”Nam đi, ra ngoài gọi taxi.

- Sao cơ? Mày không muốn gặp Tin sao?

- Good. Thế thì mày không biết rồi?

- Biết gì?

- Luật sư toàn là bọn thích nói phét! Chém gió ăn tiền!

- Hả?

- Mau còn kịp...

Nam quay ngược đầu xe, tiến tới khu nghỉ dưỡng mà Tin đang ở.

Nam đưa ra thẻ chứng minh thân phận là luật sư riêng của Tin, thế nên, chẳng có gì khó khăn để vào được.

Tuy nhiên, bảo vệ cũng ngay lập tức thông báo cho Tul biết.

Đối phương đã bắt đầu có hành động, Tul cũng không thể ngồi yên,

Trong phòng của Tin.

Hai người cùng ngồi xuống bàn,

Nam vô cùng tiết kiệm thời gian mà nói sơ qua về tình hình cổ phần, tỷ lệ được phép nắm giữ thừa kế....

Trong khi đó, Can và Good hai kẻ một ngỗng một rùa, đang loay hoay trèo từ rào sau của khu nghỉ dưỡng, lên vào trong.

Nói sao đây cũng chỉ là một khu nghỉ dưỡng chứ không phải đồn công an, bảo vệ ngoài cổng chính có vài người là hết. Can trấn an Good:

- Cứ trèo vào đi, Tao đã từng ăn trộm vỏ đạn còn không sợ nữa là.

- Vậy lỡ...

- Nhanh lên Good, cẩn thận đó có gai, cào rách đít quần bây giờ..

- Oke được rồi...

Đúng như Tin dự đoán, Nam tới chưa được bao lâu thì Tul và ba Tin cũng có mặt.

Một bàn giờ đây, đủ bốn người.

Cha Tin có nhận ra Nam.

Nam là một luật sư khá có tiếng, hơn nữa, một số vụ việc trong tập đoàn cũng đều là nhờ Nam, Thế nên, đối với Nam. Ông có một sự nể trọng nhất định.

Người làm vừa lui xuống. Ba Tin nhấp một ngụm trà, chậm rãi hỏi:

- Cậu Nam hôm nay tới đây là có việc gì sao?

- Để con nói.

Tin cất giọng. Cậu dùng cánh tay không bị băng bó của mình, mở xấp hồ sơ trên bàn:

- Đây là toàn bộ cổ phần hiện con đang được nắm giữ.

Ba Tin nhú mày:

- Như thế này là sao?

Tin cũng không vòng vo:

- Nếu nhất định phải chọn. Con chọn cậu ấy.

-!

Tin thở dài, hướng về phía người thân sinh ra mình:

- Từ nhỏ tới giờ, chỉ vì những thứ này, mà con thậm chí đến mặc cái gì, cười như thế nào, có muốn nhảy cùng những kẻ chán ghét đó hay không. Điều không được lựa chọn. Tất cả đều như một cái khuôn rập sẵn.

-

- Nhưng khi gặp cậu ấy, thực sự con nghĩ rằng, cuộc sống có nhiều thứ đáng để sống hơn. Và nếu chỉ vì những thứ này, để cản trở con được ở bên cạnh cậu ấy. Con sẽ trả lại cho ba, tất cả.

- Con...

- Tuy nhiên, Con chỉ trả lại cho ba những gì mà chính xác là của ba - đã trao cho con. Còn quyền thừa kế và phần lợi tức con được hưởng từ mẹ. Con sẽ không từ bỏ.

Tul xám mặt:

- Tin, em nói cần nên suy nghĩ một chút, về người mà em yêu quý nha...

Tin mỉm cười:

- Còn nữa, Tul. Nhân tiện cũng để nói thêm cho anh rõ, mấy kẻ giang hồ mà anh thuê để hại cậu ấy, biết không chừng hiện đã ngồi mát mông trong nhà lao cả rồi

Nam thuận theo câu nói, móc ra một xấp ảnh chụp:

- Thưa bác. Đây là những kẻ mà Tul đã thuê. Từ cách đây hơn một tháng bên cháu đã cho người âm thầm theo dõi và bảo vệ cậu ấy,

Ba Tin dùng ánh mắt không thể tin nổi, nhìn sang Tul. Sau đó, cầm những tấm hình lên, trong đó, ông bất giác dừng lại ở một tấm: Can đang ngồi co ro trước cổng khu nhà X.

- Thế này...

Nam trầm giọng:

- Ngày nào cậu ấy cũng chờ ở cổng như vậy, tổng cộng là 12 ngày.

Tul nhìn sắc mặt ba mình dường như đã giãn ra, liền nói:

- Ba, những kẻ đó là ai, con không quen. Còn nữa, ba nhất định không thể mềm lòng. Tin, em đó, sao em có thể nghi ngờ anh?. Hơn nữa, em là người thừa kế, làm sao có thể là Gay được?

- P”Tul. - Nam cắt ngang giọng

- Em là một luật sư. Lời em đã nói ra, sao có thể là giả? Anh không cần thiết đến độ em bật những đoạn ghi âm này ra chứ?

- Nam, cậu...

- Được rồi – Ba Tin cắt giọng.

Ông thở dài, nhìn về phía Tin:

- Ba không muốn chỉ vì một thằng nhóc nào đó mà hai anh em xảy ra xô sát.

- Còn nữa, Tul, con không nên làm như vậy. Con dẫu thế nào vẫn là thuộc dòng họ này, nếu còn một lần

thứ hai, chắc chắn ta sẽ không tha thứ...

- Dạ...

Tul cúi mặt, đôi mắt hận không thể giết chết Nam.

Tul vốn nghĩ, đã theo sát từng cử động của Can. Vậy mà không ngờ, mấy nay thông tin báo về đều đều, lại là giả.

Ba của Tin cố gắng thuyết phục:

- Tin. Con phải hiểu, không phải là ta không thương con. Cũng không phải là ta kìm kẹp con! Con đã từng nghĩ qua chưa?. Con dám vì cậu ta mà trả lại ta số cổ phần đó? Dù con có là người thừa kế, nhưng lượng cổ phần không đủ, con chắc chắn cũng không thể trở thành Chủ tịch hội đồng quản trị được. Còn nữa, nếu như con là Gay. Con đường chính trị của con sau này sẽ là con số 0.

Tin nở một nụ cười, trước sự bất ngờ của người cha:

- Ba biết không? Trước đây, con cũng từng nghĩ, trên đời này không có gì quan trọng bằng quyền lực. Ngay chính giờ đây, con cũng không phủ nhận điều đó. Nhưng, con phát hiện ra rằng, thật ngu dại để sống chết chỉ có hai từ ấy. Cuộc sống còn rất nhiều thứ khác nữa. Con, không thể đánh mất cậu ấy

- Con....

- Và ba yên tâm đi, điều quan trọng nhất, là con tin chắc rằng, con đủ thông minh để có thể vừa có được thứ mình cần, vừa có được cậu ấy.

- Không được!, Ta không thể nào chấp nhận!

Ba Tin dần mạnh bộ hồ sơ xuống bàn, đẩy lại về phía Nam:

- Hoàn lại hồ sơ.

Sau đó, đứng bật dậy:

- Còn con, cứ ở đây cho đến khi nào tẩy được nó ra khỏi não.

Nhưng khi, mọi người còn chưa kịp phản ứng lại.

Can đã xông vào tới nơi, Good kéo tay Can nhưng Can mặc kệ, hất ra:

- Bác vừa nói cậu ấy đi tẩy não?

- Can...

Tất cả mọi người trong phòng đều nhìn ra phía cửa. Can lại không may mắn chùn bước:

- Bác nói thật đi, bác có phải cha ruột của cậu ấy không?

- Sao... cậu lại ở đây? – Tin quay ra, hốt hoảng nhìn về phía Nam. Nam cũng trợn tròn mắt, giờ này đáng ra cậu ta phải trên máy bay chứ?

- Ba mẹ cháu chưa từng đánh cháu dù cháu rất ngoan. Cậu ấy thông minh như thế, hoàn hảo như thế, đẹp trai như thế. Bác lại suốt ngày đánh!.

-

- Đánh đánh đánh!. Có người cha tốt nào mà quăng cái gạt tàn vào đầu con mình khâu 6 mũi không? Có người cha tốt nào mà tát con mình khi đang sốt không?

- Can...

Good từ phía sau, muốn ghì Can lại, Can lại vung ra:

- Mặc tao!. Đẳng nào thì bắt tao xa cậu ấy, tao cũng thiếu không sống nổi rồi. Hôm nay quyết chiến tới cùng!

- Cháu không biết bác oai phong cỡ nào. Nhưng bác thậm chí còn không bằng cha cháu một viên chức quèn!. Khi cậu ấy ốm, bác ở chỗ nào? Khi cậu ấy buồn, bác lại ở chỗ nào?. Bác ở chỗ nào chui lên mà cứ hễ chui lên lại làm cậu ấy khổ tâm?

- Bác không cần cậu ấy nữa chứ gì? Vậy bác tặng lại cho cháu đi! Cháu sẽ nuôi!

- Mặc mớ gì mà sao cháu và cậu ấy yêu nhau lại không được? Mặc mớ gì chứ? Bác chê cháu không biết sinh con? Ngày mai lập tức sinh cho bác 300 đứa cháu!

-!!!!!!!????

Can làm một hơi dài. Không khí giờ đây đông cứng. Một sợi tóc rơi bây giờ e rằng cũng có thể nghe rõ tới từng nhịp chạm.

Biểu tình trên mặt mỗi người một khác nhau.

Ba của Tin cũng cứng đờ người!

Trong cơn sững sờ của mọi người. Can một đường chạy tới, kéo Tin bật dậy:

- Đi, về với tôi. Tôi nuôi cậu! Không thềm ở đây nữa!

- Can....

- Sao? Cậu còn muốn ở lại đây với họ? Toàn người xấu!

-!!!!

Can chỉ tay vào từng người:

- Một người suốt ngày tính kế hại cậu!

- Một người hở ra là đánh cậu!

- Một tên luật sư chém gió ăn tiền!

- ???

- Toàn là người xấu!. Tôi ngốc. nhưng tôi sẽ đối tốt với cậu nhất nhất! Tôi không hại cậu, không đánh cậu, không chém gió cậu! Tôi sẽ yêu cậu!

- Can...

Không khí quặng dẹt gì đây?

Vậy mà đối những lời nói không đầu không cuối,

Tin lại mỉm cười, bước theo bóng Can. Rồi khỏi.

Good lóc cóc chạy theo sau.

Ngồi trên xe, Good thật muốn bịt hai cái lỗ tai lại. Cậu không thích làm bóng đèn lắm, nên cứ xoắn cả hai tay vào với nhau.

- Can, cậu thử nói xem, Cậu yêu tôi bao nhiêu?

- Bao nhiêu? ừm... không nói được...

- Sao vậy?

- Vì ngôn ngữ có giới hạn. Không nói hết được tôi yêu cậu bao nhiêu đâu!

- Đồ ngốc!

- Vậy cậu tính là gì? Lại đi yêu một kẻ ngốc!

- Can, cậu phải biết rằng, nếu cậu không ngốc, tôi sẽ không yêu..

- Hey, thế sao mà được? Nhỡ một ngày tôi đột xuất thông minh ra thì sao?

- Thì ngày ấy, mặt trời không lặn nữa.

- Hả? nghĩa là sao?

Sau khi Can kéo Tin rời khỏi.

Ba của Tin nãy giờ ngửa mình ra ghế, nhắm đôi mắt lại.

Không biết ông nghĩ gì, hoặc trầm tư gì,

Thực chất, trong thâm tâm ông lúc này, chính là sự chua xót tột cùng, trên đời này, có cha mẹ nào không thương xót con mình?

Con cái chính là đoạn ruột đứt ra, nói bỏ buông bỏ, là trừ khi chính mình chết đi.

Nam nhẹ giọng:

- Bác, cháu nghĩ, bác cũng quan trọng quá rồi, Vấn đề về tương lai, mọi thứ khéo léo, đều có thể sắp xếp.

- Lâu lắm rồi, ta mới thấy nó cười....

- Vậy... xấp hồ sơ này....

- Vẫn là nên hoàn lại đi...

Ba của Tin vừa đứng dậy, Tul muốn đỡ, nhưng Nam đã bước đến bên cạnh:

- P”Tul. Em nghĩ anh nên lo giải quyết mấy vấn đề bên phía cảnh sát trước đã. Còn bác cứ để tôi đưa về.

- Cậu...

Nam mở cửa, mời ba của Tin lên xe.

Khi cánh cửa vừa đóng. Nam thấp giọng, bàn tay khẽ siết vô lăng:

- Bác, để cháu kể cho bác nghe, câu chuyện của cháu...

- Chuyện của cháu? – Ba của Tin khẽ nhú mày.

- Vâng thưa bác...

Hồi ức của Nam trôi theo từng vòng bánh xe...

” Hôn anh một ngàn lần

Yêu anh một ngàn lần

Em cũng chưa từng dám hi vọng

Nhận lại được chút gì, cho riêng mình...

Yêu anh một ngàn lần

Hôn anh một ngàn lần

Đó, chỉ là mơ ước của riêng em,

Kể yêu anh vô điều kiện...

Ánh nắng tuy thật rực rỡ

Cơn mưa tuy thật u buồn,

Nhưng em không nhìn thấy chúng,

Thứ duy nhất em có thể nhìn thấy, chỉ có thể là anh

Thứ duy nhất em có thể cảm nhận được, cũng chỉ có thể là hơi thở của anh...

Yêu đơn phương,

Là tự cầm dao đâm ngược vào trái tim mình.

Hỏi, em có hối hận không?

Em xin một lần mỉm cười nói với anh rằng,

Nếu là anh, em không viết tên mình trên hai từ " hối hận "

Vĩnh viễn là xa...."

Đôi mắt đỏ hoe trước khi rời khỏi xe. Ba của Tin khẽ thở dài:

- Xem ra, là ta đã già.

Một thời gian trôi đi,

Giờ đây lâu lâu Can lại vui vẻ mà tới nhà Tin

Cánh cửa của gia đình Metthanat đối với Can mà nói, không còn quá đáng ghét nữa!.Ba của Tin, sau bao nhiêu năm, dạo gần đây thỉnh thoảng lại nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon của cậu con trai đã từng – xa lạ- kèm bonus 5 cụm hôn.

Hiểu rõ tính của Tin là không thể nào. Ông lắc đầu, thế nhưng lại vô thức mà mỉm cười. Chắc chắn giờ này, đang ở bên cậu nhóc tinh nghịch kia.

Ngôi nhà X.

Tin vừa đi vệ sinh một cái là Can liền mò trong danh bạ, nhấn mấy cái icon chụt chụt chúc ngủ ngon tới ” ba chồng” thân yêu của mình.

Tin biết, nhưng cứ mặc kệ, giả vờ hằm hè:

- Làm cái chi đó?

- Có làm gì đâu?

Can lắc lắc cái đầu.

Tin ngồi tới bên giường, Can liền phi tang cái điện thoại xuống dưới gối, đu lên hôn chụt lên má Tin

- Không làm gì thật đâu!

Tin giữ lấy cằm Can, đôi môi trượt lên, mút lấy môi Can.

Nghe nhạc đoán chương trình, Can biết ngay là Tin sắp ấy ấy,

Can liền khẽ giãi ra:

- Không sinh được 300 đứa đâu!

Tin cười cười:

- Phải thử, mới biết được!

- Ừm...

Tin lại hôn xuống rồi đưa tay lên trước ngực Can, qua lớp áo ngủ mỏng mà miết lấy hai hạt anh đào.

Đang thế này mà tự dưng Can lại nhớ ra:

- Tin, cậu biết gì chưa?

- Hửm?

- P”No ngày mai sẽ đi xem mắt đó!

- Xem mắt?

- Đúng a!. P”No nói chuyện với P”Type. Tôi đi qua nên nghe lén được!

Tin mỉm cười, vừa hôn chú mèo nhỏ, vừa mò tay xuống cạp quần của Can, sờ soạng:

- Thế thì, chúng ta lại phải chờ xem trò vui rồi...

- Còn bây giờ?

- Vào việc chính chứ?

- Được!

Tin đặt Can nằm trên giường,

Dời đôi môi xuống dưới xương quai mà hôn lấy.

Hai bàn tay tham lam luôn từ dưới áo lên, cứ thế mà mân mê từng tắc da.

Can cũng cong người lên, đón lấy bàn tay của Tin.

Càng ngày, khoái cảm khi gần gũi với Tin, dường như càng mạnh mẽ hơn,

Khao khát được hòa làm một với người mình yêu thương, càng cháy bỏng hơn.

Khiến cho Can không tiếc buông ra những tiếng rên rỉ động lòng người.

- Ừm... Tin... liếm nó nữa đi... Tôi cũng muốn... ăn của cậu..

Khi Tin vừa nhả hạt anh đào trước ngực Can ra,

Can cũng ngồi nhồm dậy, cứ thế chui cả đầu vào chiếc áo ngủ rộng của Tin, mà mút lấy...

Khoái cảm tê dại truyền từ dưới đầu ti xuống, dưới lớp áo ngủ, Can không ngừng cử động chiếc miệng linh hoạt của mình, khiến cậu em của Tin chẳng mấy chốc mà dựng thẳng, chạm tới bụng Can:

- Ừm.. ngon...

- Ừm...

- Tin, ngực cậu... ngon lắm...

- Ừm.. tôi cứng rồi...

- Tôi biết... ha...

Can chui từ chiếc áo ngủ rộng đó ra, thở hổn hển nhìn Tin:

- Tin, tôi không muốn thoát ra chút nào.. trong chiếc áo này, toàn là mùi hương của cậu... thơm lắm...

Tiếng nói chân thành của Can khiến trong đại não Tin dường như ngưng trệ mọi hoạt động, nhường đường cho não của đầu dưới bùng nổ.

Tin cởi chiếc quần ngủ vướng víu sang bên cạnh, gần như đẩy Can áp xuống ga giường, hôn lên vành tai, nhẹ giọng:

- Can. Tôi cũng sẽ sủng cậu, lên trời!

- Tin... tôi biết...

Tin vuốt ve hai bờ hông căng tròn của Can, xoa nắn, tách hai bên hông. Can nhẹ giọng rên rỉ.

- Ừm...

Cẩn thận từng chút một mà mở rộng hậu huyệt.

- Ừm.. Tin... a..

- Hự... ha... ừm.. ha...

Tin đẩy cậu em nhỏ vào sâu trong hậu huyệt của Can, Áp cả thân mình lên lưng chú mèo nhỏ,, vòng tay ôm lấy.

Trong những tiếng rên rỉ của Can, sự va chạm hòa quyện của cả hai thân thể đang áp sát lên nhau. Tin từ đằng tiến vào rồi tham lam mà hôn lấy, ngửi lấy mùi trên gáy, trên vai Can...

- Can, em là của tôi, của một mình tôi... Vĩnh viễn..

- Tin... hự.. ừm...Tin.. tôi.. cũng muốn cậu.. a... cả đời này.. chỉ của tôi...

- Được,.. tôi hứa với em!,một đời...

Cao trào qua đi, ôm lấy người say ngủ trong lòng,

Tin biết. Cái lý do khiến cậu ham muốn con người này, và nhất định cho rằng đó chính là mỹ miều, là đẹp đẽ.

Lại chỉ bởi có ba từ: Tôi, yêu, em.

51. Tình Cờ Yêu - Chương 51: Fict 51: Klatechno - Là Se Hay Là He?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 51: KlaTechno – Là SE hay là HE?

Ngữ cảnh fict 51:

Là sự tiếp nối của các fict trước về cặp Kla + Techno

Trước ngữ cảnh này, Techno vẫn không hề biết Kla là một con sói nhỏ, vẫn luôn tin tưởng Kla chỉ là một ” đứa trẻ” vô cùng đáng yêu.

Vậy, nếu khi thực sự Techno biết được sự thật, Cậu có thể tha thứ cho Kla hay không? Hay, sẽ lựa chọn bước đi một con đường mới, mà chú sói nhỏ hoàn toàn không thể chạm tay tới nữa?

Mời cả nhà cùng nhảy sexy dance bản ” nào mình cùng rơi hố ” với mình nha

*****//*****

Hôm nay, Techno phải đi ” coi mắt”

Đối tượng là một cô bé năm nhất khá xinh xắn, dễ thương- Lamb.

Tâm trạng của mọi người khi biết mình sắp đi coi mắt, sẽ thế nào nhỉ?

Hân hoan?

Hồi hộp?

Bạn sẽ chinh vượt lại cái cổ áo tới tám lần chứ?

Hay, sẽ thử đi thử lại chục bộ váy xinh xinh?

Tâm trạng của Techno bây giờ, thế mà lại giống hệt như một người sắp ra pháp trường tới nơi. Thực sự nguy to.

Cậu thậm chí, còn không thềm chải đầu, liên tục đưa tay lên làm lược, bôi tung mái tóc ngả vàng.

Nic ngồi trên giường, cười như nắc nẻ:

- Vui quá xá! Ha ha ha. chết anh chưa?

- Nic. cứu anh đi?

- Cứu sao giờ?

- Em đi thay anh! Nha nha?

Nic bĩu môi dài thườn thượt:

- Tự nhiên hôm nay thông minh thế?. Không có cửa đâu!. Kla nó mà biết anh đi coi mắt, cùng lắm thì ba ngày không xuống giường được. Chứ nếu Bum mà biết em đi, chắc em trai của anh đây sẽ ngồi xe lăn luôn!

Techno vẫn chưa chịu thôi, liên tục nhăn nhó:

- Nic, hay mày xuống nói với ba mẹ đi. Nói.. nói anh bị tiêu chảy!

Nic chán ngán:

- Chiêu này anh đã dùng mấy lần rồi?

- Nic...

Techno còn đang muốn nói, tiếng của Ba Techno đã vang lên:

- Techno!. Con tự xuống hay ba lên kéo xuống đây?

- Dạ....

Techno chán nản cùng cực, trước khi miễn cưỡng bước chân xuống lầu, với lại phía Nic:

- Đừng có nói cho Kla biết đấy, nếu không...

Techno ra hiệu đưa hai tay lên cổ làm chữ X.

Nic chép miệng:

- Biết rồi, khổ quá nói mãi.

Thấy Techno ăn mặc chẳng ra sao, combo áo đen quần đen giày hầm hố cộng thêm cái quả mũ lưỡi trai chụp lên đầu nữa. Ba mẹ Techno muốn gắt luôn, nhưng nhìn đồng hồ chẳng còn sớm, đã hơn 9h sáng, đành chép miệng mà đi.

Lại nói.

Thấy Techno học năm ba rồi, mà chẳng có mảnh tình vắt vai, bố mẹ Techno đứng ngồi không yên, hỏi bao nhiêu lần, cậu cứ bảo chưa tính chưa tính. Thế nên nhân dịp được nghỉ công tác này vài ngày, bố mẹ cậu liền tóm cổ bắt cậu đi xem mắt.

Đã là 4,5 ngày, ngày thì đau bụng ngày thì đau chân ngày thì đau hông. Tóm lại là Techno tìm đủ mọi lý do để trốn. Nhưng đến hôm nay, thì không được.

Con gái người ta cũng đã mang cùng tới nhà hàng.

Sống chết gì cũng phải vác được Techno mang theo. Thế cho nên, mới có nghịch cảnh ngày hôm nay.

Techno cố tình ăn mặc bụi bặm, ra vẻ ” đại ca ta đây coi trời bằng cái nắp vung”. Để hi vọng thoát được ánh mắt của vị cu nhang nhà kia.

Ấy thế mà vừa tới nơi,
Chạm mông xuống cái ghế.
Bốn vị phụ huynh.
Hai kẻ đi xem mắt,
Lại đã có một kẻ mất đã long lanh mà mỉm cười.
Techno nhìn nhìn, phải làm sao cho cô bé kia ghét thặc ghét mình bây giờ?

Techno hất hất cằm, gác ngược một chân lên chân còn lại, ngửa mình ra ghế. Đập cái menu tới bóp lên trên bàn:

- Phục vụ! khách đến như thế rồi còn chưa có ai? Làm ăn chẳng ra cái gì sất!

Bố mẹ Techno và cả hai vị phụ huynh nhà gái – ba mẹ của Lamb giật nảy người.

Thế mà vị cu nhang kia lại như nhảy vọt lên, đập lại cái bàn phía bên này cũng tới bóp một phát khiến Techno giật cả mình:

- Ấy Gu! Cool ngầu nha!. Đúng gu của con!

- ???.....!!!!

Bố mẹ Lamb như ngay lập tức,kéo đứa con gái này của mình lại.

Techno nhăn nhó cười trừ.

Lamb là một cô bé ngoại hình vô cùng dễ thương, phải cái tính cách... hơi nở hoa. Thế cho nên tính tới bây giờ là năm nhất rồi, cũng chưa có một mẫu tình vắt vai.

Nói qua thì phải nói lại.

Theo suy luận của hai vị phụ huynh, hai đứa ế như thế mà gần được vào nhau, âu cũng là bớt nợ đời.

Cho nên quyết định thả hai đứa đi riêng với nhau, còn các vị phụ huynh ngồi lại tâm sự.

Techno ù hết hai tai.

Lamb như một chú sóc nhỏ mà chạy qua chạy lại bên cậu, chỉ cái này, trỏ cái kia.Techno vừa nhận được 1 tin nhắn của Kla hỏi ở đâu., sợ vã cả mồ hôi lạnh chẳng nói được gì.

Ấy thế mà Lamb lại cho rằng đó chính là biểu hiện của Cool ngầu kiêu lời băng lãnh. Khiến cô nàng cứ phải gọi là sướng như bắt được vàng.

Hình mẫu lý tưởng trước giờ của cô nàng vẫn là các chàng hoàng tử lạnh lùng rồi một ngày sẽ xuất hiện trước mắt. Xem ra P”No đúng là hình mẫu lý tưởng nha!.

- P”No, em muốn ăn cái này...

- Ô... Lamb, buông tay, buông tay anh tự đi!

- P”no! anh lạnh lùng quá nha!Ta thích!

Techno bị Lamb kéo vào một quán kem.

Lamb gọi cho Techno hân một ổ kem lạnh vị bạc hà.

Techno nhăn nhó cười.

Lamb nói, các hoàng tử băng giá ăn kem vị bạc hà mới là chuẩn chất cool ngầu.

Còn Techno chỉ lo Kla phát hiện ra mình vừa nói dối. Lòng như có một đoàn diều binh đang bước đều bước.

Dĩ nhiên, là Kla biết. Techno nói dối.

Kla không phải là thầy bói, chắc chắn không thể nào là bói ra.

Sau vụ của Phan. Kla vô cùng cảnh giác.

Nhân lúc Techno đã vo tròn ngủ say,

Kla đã gắn một con chip nhỏ vào điện thoại của Techno.

Vị trí của Techno, chỉ cần Kla mở điện thoại là có thể biết được.

Tối hôm qua, khi Kla nói muốn đến nhà chơi, Techno đã tìm đủ lý do để thoái thác.

Kla đã ngửi thấy mùi không đúng.

Nhưng hôm nay, khi nhận được tin của Techno báo rằng mình đang có việc ở sân bóng, thì Kla đã biết, Techno đích thị muốn che dấu điều gì đó.

Gõ nhịp ngón tay lên chiếc bàn học, nơi đã từng ” dạy sinh học” cho nhau, Kla nhú mào:

- P”no, anh đá bóng trong khu mua sắm sao?. Hừ.

Kla đứng dậy, với tay lên lấy chiếc áo khoác,

Chiếc xe lăn bánh,

Kla thẳng tiến, tới nhà Nic.

Techno thực sự cạ lời với Lamb.

Có một sự thật là, vị bạc hà trên thố kem này quá nồng,

So với vị bạc hà nhẹ nhàng trên đôi môi của Kla, đúng là chẳng có gì đáng để so sánh.

Lamb vừa khuất bóng, Techno liền gỡ chiếc điện thoại ra.

Lamb từ nhà vệ sinh ra, thấy Techno chăm chú nhìn vào màn hình, liền muốn trêu ghẹo một chút, từ đằng sau, hù tới:

- Hù!

- Cạch!

Techno vì giật mình mà làm rớt bung chiếc điện thoại xuống đất,

Pin và màn hình trong phút giây chưa kịp hôn tạm biệt nhau thì đã cùng giờ mở hôn đất.. Mặt Techno xám xịt, cậu đang chờ tin nhắn của Kla mà,

Techno vội vàng cúi xuống, nhặt chiếc điện thoại lên.

Lamb luống cuống xin lỗi, rồi cũng cúi xuống phụ, bỗng nhiên, như nhặt được cái gì đó. Lamb giờ lên:

- P”no, cái này, là chip định vị nè? Phải không?

- Ủ.

Techno chẳng buồn ngó, đang sốt ruột lắp lại cái điện thoại, xem có lên nguồn lại không. Lamb lập tức chìa ra trước mặt Techno:

- Cái này nha, là chip định vị nè. Sao máy anh lại lắp cái này?

Techno lúc này mới ngẩng lên, nhìn Lamb:

- Sao em biết đây là chip định vị, với lại máy anh không có!

- Còn không sao? Anh quên à, nhà em kinh doanh hàng điện tử mà, mấy cái này em thấy hoài. Vợ chồng không tin tưởng nhau, đối tác làm ăn muốn theo dõi nhau, mua hoài chứ gì?

Techno nhăn mặt:

- Lamb, máy anh không lên nguồn, chắc anh phải về trước!

Techno muốn đứng dậy, Lamb liền túm lại tay:

- P”No, để em xem máy anh một chút.

Techno sắp bị phiền chết, thế nhưng Lamb đã mau chóng túm lấy cái điện thoại:

- Ủi, P”No. Xem này, con chip này vừa vụn nhét vô chỗ này kít luôn. Anh xem. Chính là ở điện thoại của anh!

-!

Techno hơi cau mày, nhìn tới. Lamb tròn mắt:

- Eo!. P”no, anh làm gì mà để người ta theo dõi thế này?

- Theo dõi sao?

- Đúng vậy! chỉ cần gắn con chip này vào, thì bất cứ khi nào, đối phương đều có thể biết anh ở đâu...

Đều có thể biết anh ở đâu sao....

Techno bất chợt nhớ tới câu nói này của Type...

Type đã từng hỏi Techno rất nhiều lần, vì sao Kla luôn vô tình mà tới những nơi Techno đang có mặt, có phải, là vì bất cứ khi nào Techno ở đâu, Kla đều nắm rõ hay không?

Techno những lúc đó, luôn cố gắng giải thích cho Type hiểu..

Nhưng giờ đây... con chip này..

Điện thoại, Techno luôn mang theo, cũng chẳng có đứa nào mượn bao giờ. Nếu là để gắn con chip này vào, trừ phi khi chính Techno đang ngủ nên mới không biết.

Cái tên đầu tiên mà Techno nghĩ ra được, là Nic.

Techno không tin, Kla không bao giờ làm những trò như vậy.

Không chào qua Lamb lấy một tiếng, Techno lập tức phi khỏi cửa

Nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Kla đã tới nhà Nic,

Không thềm gõ cửa, liền bước vào.

Một màn đau mắt.

Bum đặt Nic lên đùi, đang từ đằng sau mơn trớn mà hôn lên cần cổ của Nic, xem ra, là sắp sửa hành sự tới nơi.

- Hai người bớt tởm đi được không?

- Bum và Nic thấy Kla bước vào, Nic đang muốn kéo cổ áo lại thoát ra khỏi lòng Bum. Nhưng Bum lại ghì tay giữ lại. đối Kla cười:

- Sao? Em có hứng thú lấy thêm ít kinh nghiệm không?

- Kla, sao không gõ cửa?

- Buông nhau ra trước đi!

Kla bày ra vẻ mặt chán ghét. Khiến Bum cũng chẳng còn tí hứng nào. Liền để Nic rời khỏi lòng.

Bum kéo lại chiếc thắt lưng đã cởi lỏng. Hỏi Kla:

- Sao vậy?

Kla không thềm trả lời. Quay sang Nic:

- Câu này tôi cũng đang tính hỏi nam sủng của anh đây.

Nic cau mặt:

- Hôm nay mày ăn phải cái gì đó? Nam sủng gì?

- Đừng nhảm nữa. P”no đâu?

- P”No? Sao mày không hỏi cái con chip ngàn đô của mày ấy hỏi tao làm gì?

Bum nghe thấy thú vị, liền chen vào:

- Ai nha, gắn cả chip định vị vào máy anh rẻ cơ à?

- Nic: Anh còn không rõ sao? thằng em trai kia của anh có biết bao nhiêu thủ đoạn? Chỉ có tội cho P”No của em thôi. Ngu ngơ hết phần thiên hạ. Bị nó gắn chip vào theo dõi còn không biết.

- Kla: đừng xàm nữa. P”No đi đâu?

- Nic: Đi xem mắt!

- Mày nói cái gì cơ?

- Tao nói P”No đi xem mắt!.Mà mày cũng đừng kích động quá, anh ấy cũng là bị ép đi mà thôi. Đã thoái thác cả chục lần rồi nhưng bố mẹ tao bắt đi!

Kla thở một hơi dài. Nic đứng dậy, tiến tới:

- Có cái gì mà khó? Mày đã xử biết bao nhiêu người muốn giành P”No của mày rồi. Ngay cả P”Good hiền như đất thế mày cũng đã dịch bậy bạ cho mông ảnh nở hoa rồi. Một cái chị Lamb thì có là cái gì?

- Còn nữa, có việc gì mà mày chưa từng làm qua? Giả ốm, giả ngây thơ. Chỉ có P”no của tao, e rằng suốt đời này vẫn ngây ngốc tin mày thôi!đúng là đồ sói giả!

Techno đẩy cửa, bước vào:

- Cám ơn em. Nic. nhưng anh sẽ không ngây thơ mãi đâu.

- P”No?

Cả ba người trong phòng, cùng hoảng hốt,nhìn ra phía ngoài..

Kla muốn tiến tới, nhưng Techno đã đứng sừng trước mặt.

- Bốp!

Một cú đấm giáng thẳng giữa mặt Kla,

Techno rút điện thoại ra. Quảng thẳng xuống giữa nhà:

- Chip định vị? Giả vờ ốm? Xử lý Good? Những chuyện đó là sao? Là sao? Kla! Là sao! Kla, Anh đã tin em.Là anh đã mù!

- Không!

Kla ôm chầm lấy Techno:

- P”No, P”No, nghe em nói. Nghe em nói!

- Buông ra. Cút đi, từ nay, vĩnh viễn đừng có tới đây!

- Em xin anh bình tĩnh lại, nghe em nói!

Techno không giãy dụa nữa, cả cơ thể như nhũn ra, tựa lên Kla. Khóc.

- Kla, anh đã tin em... tại sao...

- P”No.. Em không cố ý, tất cả, tất cả chỉ vì, em quá yêu anh...

- Không, Kla.

Nic nháy mắt, ra hiệu Bum chuồn mau.

Nhưng Bum lại tỉnh bơ trơ mặt mà xông tới. Tách hai người họ ra,đẩy Techno sang một bên rồi xông vào đâm giúp, vừa đâm vừa chửi:

- Bụp, bốp! Thằng này láo quá! Lại dám làm thế với anh rẻ tao.!

- Đáng đời! Tao sẽ đánh cho mày phé luôn!

- Hự...

Kla ngã dúi dúi trên mặt đất, bị đánh bất ngờ, đau đớn đến co tay lên ôm bụng.

Sau khi thụi Kla tới nhần nhó, Bum lại ra vẻ trượng nghĩa mà nhìn Techno:

- Em sẽ giúp anh trả thù, hôm nay, em đánh chết nó trả nhục cho anh!

-!!!!!!

Techno đang khóc, cũng hoảng hốt mà tịt khóc luôn. Nic cũng tròn xoe mắt. Lướt qua khuôn mặt của Techno. Bum giơ chân, không nương tình đạp xuống bụng Kla một phát thật mạnh:

- Thụp!

- Hự.. ư..

Trên miệng Kla lập tức nhểu máu. Co người thành một cục dưới sàn.

Techno chết lặng,

Khi Bum ngồi đề lên Kla, giơ tay tới định cho thêm phát tát bồi nữa.

Techno liền xông tới, giữ chặt tay Bum lại:

- Bum! Cậu điên rồi sao? Sao lại đánh Kla ra nông nổi này?

- Ủa? em có làm gì sai sao? Nó láo như vậy. dám lừa anh, em chỉ..

- Không liên quan tới cậu!

Techno ôm Kla đặt lên lòng mình:

- Kla, em không sao chứ?

- P”no.. Khụ..

Một chút máu từ cuống họng trào ra, Kla ho liên mấy hơi. Techno đưa tay lên, run run lau.... xót tới tận tim, nhìn Bum:

- Cậu ấy dù có xấu cũng là người yêu của tôi. Không khiến cậu phải đánh!

- Kla.. Kla.. em có sao không?

Kla thực sự đau, đau đến không thở nổi, vẫn là nhần mặt không ra hơi. Thằng cha Bum chết tiệt ra tay quá mạnh. Kla không cần phải diễn mà chính là đang đau tới lệch hết ruột gan..

Techno dìu Kla lên trên giường. Kla dường như không thể bước lên nổi.

Techno liền gào lên:

- Còn không mau lại đỡ!

- À.... vâng vâng... thưa anh rể..

Sau khi Nic bị phân phó đi mua thuốc trị thương. Thì Bum lại bày ra vẻ mặt tiếc nuối:

- Anh rể à. Em nói thật, Kla như vậy là không được. Em giận thay anh. Hay là để em đâm cho nó vài phát nữa..

- Câm mồm đi!

Techno hiềm khi nào chửi bậy. Mà giờ đây, nhìn Kla mê man trên giường, đôi mày rậm nhú chặt, đôi bàn tay xinh đẹp túm lấy một phần ga giường, chịu đau. Rên rĩ.

Techno vội vàng đón lấy bàn tay ấy, ủ trong tay mình.

- Kla, chịu khó một chút, Một lát thôi, một lát thôi.

Bum chép chép miệng:

- Thế này sao mà được? Anh làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nó được?

Techno tức điên người, buông tay Kla, đứng bật dậy:

- Bum! Dù Kla có xấu đến như thế nào tôi cũng chưa có nói rằng sẽ chia tay cậu ấy. Cậu đừng có đứng ở đây nói những lời chia rẽ chúng tôi. Tôi sẽ không bao giờ buông bỏ đâu!

- Nhưng em thấy, Kla lừa dối anh..

- Nếu như vậy, là tự trách bản thân tôi quá ngốc, ở trong vòng tròn mà chính cậu ấy vẽ ra lại vẫn vui vẻ. Đã như thế, thì cứ như thế đi!

- Cậu ta chính là một con sói!

- Cậu ấy yêu tôi!

- Cậu ta lừa dối anh!

- Cậu ấy muốn bảo vệ tôi!

Bum lắc lắc đầu, thở dài thầm nhủ. Chiều này quả là muôn đời hữu ích, Nhìn Kla nhăn nhó trên giường. Bum 5 phần đắc chí, 5 phần còn lại, vẫn là đắc chí. Một công đôi việc, một nửa thì giải quyết triệt để được cái ông anh rể cứng miệng mềm lòng kia. Một nửa thì sướng cái tay. Kla lúc nào cũng vênh vênh váo váo trước mặt cậu. Nay được đâm đá túi bụi. Quả là thoải mái mười phần!

Nic bước vào,

Techno vừa muốn lao ra đón lấy bịch thuốc.

Nhưng hai vị phụ huynh lại đứng kèm sau lưng Nic. Khiến Techno ngay lập tức chùn bước.

Ba của Techno hoang mang nhìn căn phòng bốn đứa hỗn độn cả. Thậm chí bạn của Nic – Kla lại đang nằm nhăn nhó trên giường:

- Đây là sao?

Sau đó, chỉ tay về phía Techno:

- Ta nói con đó Techno! Con bỏ Lamb ở lại đó một mình, bỏ buổi xem mắt chạy biệt tăm về nhà để đánh nhau với Kla? Con bao nhiêu tuổi rồi? Còn ra cái thể thống gì nữa?

- Ừm...

Kla thấy tiếng ồn, liền muốn ngồi dậy. Vết đau từ bụng lập tức truyền lên, khiến cậu không khỏi bật ra tiếng rên.

Techno nhìn thấy, vội vàng mặc kệ hết. Tiến tới bên Nic, cầm lấy túi thuốc,

Mở nắp lọ tiêu sưng tan bầm, tựa người Kla lên ngực mình, kéo áo lên bôi cho Kla ngay trước mắt phụ huynh.:

- Anh sẽ xoa nhẹ một chút, đau thì nói anh nhé?

- P”No..

Ba của Techno hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhìn sang vợ, nhìn sang Nic, nhìn qua cả Bum. Lấp bắp chỉ tay:

- Đây đây đây....

Nic chép miệng,:

- Đây, đi xem mắt đây. Về rồi lựa luôn được thằng bạn con!

Ba của Nic:

- Là sao?

Techno hơi cúi gầm mặt, nhưng chỉ một vài giây sau. Liền đối với ba mẹ mình. Hít một hơi rồi chắc chắn:

- Ba, mẹ, giới thiệu với ba mẹ. Đây là Kla. Bạn trai con.

-!!!!!!

-!!!!!!

Một bầu không khí u ám ở đâu bỗng như kéo tới. Nic và Bum cảm nhận được mắt của hai vị phụ huynh sắp rất khó trông.

Liền nháy nhau mà cùng diu 2 vị ra ngoài.

Trong phòng ồn ào, bỗng chốc chỉ còn lại hai người.

Techno xoa thuốc xong, muốn vào lấy chiếc khăn mặt lau vết máu khô trên miệng Kla.

Kla dùng sức, kéo lại.

- Sao vậy? Em còn đau?

- P”no, chuyện của ba mẹ anh...

Techno khẽ mỉm cười:

- Không phải em là sói sao? Còn sợ?

-!!!!

Không dễ một chút nào,

Dù là ở Thái Lan đi chăng nữa, thì việc để cho phụ huynh chấp nhận việc con mình là Gay cũng thực sự là một điều khó khăn.

Kla và Techno dường như đã phải quỳ tới xem rách gối quần,

Tuy nhiên,

Techno cũng phải công nhận,

Có người yêu khôn khéo, và chân thành như Kla. Không có gì mà không tốt cả.

Cả hai đều hi vọng, rồi sẽ có một ngày, gia đình Techno sẽ chấp nhận cậu.

- Kla này!.

- Sao vậy P”No?

- Anh vẫn chưa rõ lắm, chuyện của Good. Là sao vậy?

- Cái này... hay là để sau đi!

=====//=====

- Bum. Nếu như cha mẹ anh biết anh là Gay thì sao?

- Thì sao?

- Thì sao đó! Anh tính làm gì?

- Cần quái gì phải làm gì?

- Hả?

- Có cái gì to tát đâu!. Là gay thì gay có cái gì mà phải quan trọng?

- Anh không ngại chút nào sao?

- Việc gì phải ngại?
- Thì, ví dụ như mọi người dè bủ chẳng hạn?
- Đứa nào dè bủ? Tôi lập tức đem nó xuống thông 500 hiệp!

*****//*****

Trong Fanfict của mình. Techno đã yêu Kla.

Khác so với bản gốc là tất cả các tình huống này Techno đều chưa có tình cảm gì với Kla cả.

Cho nên, các chi tiết bên trên truyện vui lòng không thắc mắc. Ồ dề.

Đấy nhé, là He hay Se, em để open E. để mọi người ta hồ mà tưởng tượng nha. Ồ dề

52. Tình Cờ Yêu - Chương 52: Fict 52: Tuyển Tập -(1)

Thân gửi các bạn độc giả.

Mình xin thông báo chính thức (lần này không bị Pí niu trên điên nữa) nên sẽ thực sự là fanfict LBC của mình sẽ kết thúc tại đây nha.

Như vậy là không ngốc đã đồng hành cùng các bạn được một quãng đường rất dài rồi. Hai tháng 9 ngày, kể từ khi đăng fict đầu tiên về LBC.

Lời chia tay cũng như lời cảm ơn không ngốc sẽ không nói nữa, vì đã đăng ở phần số 30 một lần rồi và thực sự thì cảm xúc khi viết những dòng này, không ngốc đang rất nghẹn ngào,

Tuy nhiên, kết thúc các fict về Love By Chance không phải là kết thúc tất cả.

Hiện tại mình đang triển khai bộ truyện mới mang tên: tư cách để yêu anh.

Bối cảnh là Sài gòn 2017.

Hì vọng các bạn vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ và đồng hành cùng với mình.

Dưới đây, mình xin tuyển tập lại các đoạn trích dẫn hay trong toàn bộ 50 phần fanfict chính thức của mình.

*****//*****

” Nếu hoa mang dáng hình tim vỡ. Tôi muốn cậu dành cả đời này hàn gắn lại cho tôi! ”

=====

” Bạn bè.

Nếu một ngày tôi nói, tôi không cần tình bạn nữa. Ngày đó. Nhất định là mặt trời ngừng chiếu sáng!”

=====

”Mỗi con người như một cái cây. Mỗi cuộc tình như một bông hoa. Đa tình chẳng qua là việc các bông hoa nở cùng 1 lúc.

Kẻ đa tình. Khi yêu, nhất định sẽ là một kẻ chung tình.

Kẻ không có tình cảm gì. Khi yêu. nhất định sẽ là một kẻ thích chiếm hữu.”

=====

“Trên đời có rất nhiều cách khiến con người ta cảm thấy thoải mái. Một trong số đó nhất định là cảm giác phá hoại chuyện tốt của người khác! ”

=====

” Sấm thường chỉ nổ khi trời chuyển mưa. Miếng ngon dâng tới mắt mà không ăn thì chính là kẻ ngốc!”

=====

” Trên thế gian này. Có bao nhiêu người, dám yêu một người cùng giới với mình?

Tôi gọi họ là ĐẶC BIỆT.

Một người con trai đến với một người con gái. Cũng có thể là vì tình yêu, nhưng cũng có thể chỉ vì tình dục.

Nhưng một người con trai, đến với một người con trai, lại dường như không thể còn lý do nào khác ngoài 1 từ - Yêu-

Họ phải yêu tới bao nhiêu? Phải yêu tới như thế nào? Để quên mất việc đối phương cũng là con trai như họ?

Họ phải khao khát bao nhiêu? Khao khát tới như thế nào? Để vượt qua ranh giới của hai từ: Giới tính”

=====

” Ngồi bên cạnh nhau, có gọi là gần?

Nửa vòng nhân gian, có gọi là xa?

Xa hay gần... chỉ là khoảng cách giữa hai trái tim. Để đo được khoảng cách ấy, cũng chỉ có một thứ - Tình
—”

=====

” Khi người ta đang say đắm, một giọt sương rơi cũng đủ để vẽ lên một cơn mưa, một hạt nắng nhỏ cũng đủ để vẽ lên một cầu vồng...”

=====

” Khoảng cách giữa người và người, là địa lý

Khoảng cách giữa hai người yêu nhau, là trái tim

Khoảng cách của địa lý có vĩ độ để đo

Khoảng cách của trái tim là dùng tổn thương để đo

Chỉ đã từng yêu nhau tới chết,

Mới hiểu thế nào là đau thương!”

=====

” Không có anh, bánh ngọt đến thế nào cũng không còn vị. Gió có lạnh hay không? Nắng có ấm hay không? Hoa có nở hay không, tuyết có rơi hay không.... Màu sắc, chỉ còn lại một bầu trời xám xịt...”

=====

” Trên thế gian, có biết bao nhiêu người; nhưng,

Xác suất của một người tìm thấy người mình yêu trên thế gian này, là bao nhiêu phần?

Xác suất của một người tìm thấy người yêu cùng giới trên thế gian này, lại là bao nhiêu phần?

Đã là khó khăn tới chừng ấy để tìm thấy được, Vậy mà tại sao vẫn không cho họ ở bên nhau?”

=====

” Chỉ có kim cương mới rạch được kim cương

Chỉ có ái tình mới thay thế được ái tình

Nhưng đâu đó, vẫn có một thứ ái tình... mà không gì trên thế gian này có thể thay thế và chia lìa được... dù đó có là ranh giới của sinh tử....

Ngồi bên cạnh nhau, có gọi là gần?

Nửa vòng nhân gian, có gọi là xa?”

=====

“Mọi thứ đều có thể chia sẻ. Ngoại trừ tình yêu, vì bản chất của nó, chính là sự ích kỷ”

=====

Hối hận?

” Người tôi yêu chính là anh, không phải là ai khác.

Đời này khó chia lìa, tình này khó dứt không quên

Nếu như định mệnh đã để cho chúng ta gặp nhau,

Tôi nguyện ở bên người dù qua bao nhiêu sóng gió

Mỗi một khoảnh khắc khi yêu đều đáng giá

Cũng chưa từng hối hận vì đã yêu người ”

=====

” Yêu một người, chỉ vì người ấy là chính họ”

=====

” Người ta nói cậu ngốc, nhưng người ta không biết rằng, tình yêu là công bằng, là chia đều, trái tim của một kẻ ngốc khi biết yêu, cũng thật ngọt ngào và sâu lắng.....”

=====

“Những kẻ chẳng bao giờ biết cười. Khi cười, một là dọa người ta tới chết... Hai là... ấm như những tia nắng bình minh...”

=====

” Cũng là lẽ đương nhiên thôi,

Đàn ông không xấu tính, phụ nữ sẽ không yêu!

Chưa kể vừa xấu tính vừa đẹp lại vừa giàu thì đúng là cực phẩm trong cực phẩm!”

=====

” Yêu và được yêu, ghen và được ghen. Nó chính là cảm giác say đắm nhất của ái tình.....Mộng mị và đẹp như nền tranh vẽ, ghen một chút chính là mặt trời của những giai điệu tình yêu trầm lắng!”

=====

” Không còn ánh nắng của hoàng hôn, chỉ còn những cành liễu đưa ven hồ... như thì thầm với nhau rằng: Yêu. Phải chăng say hơn rượu, phải chăng ngọt hơn mật? Phải chăng đẹp hơn cả những gợn sóng li ti trên mặt hồ kia....”

=====

”Người đẹp trai khoác lên người cái rẻ rách cũng đẹp trai.

Người xấu khoác lên người gấm vóc lại thấy khổ cho cái gấm vóc!”

=====

” Những người thiếu thốn tình cảm thường phải thích những người có bộ ngực thiệt bự ”

=====

” Đối với một kẻ quá ngốc nghếch thì người ta đủ ngốc để chẳng việc gì phải lo lắng trước giông bão!

Đối với một kẻ quá thông minh thì người ta lại đủ vững vàng để cũng chẳng việc gì phải lo lắng cả!

Chỉ khổ thân những người nửa thông minh, nửa ngốc nghếch, không thể thờ ơ trước bão tố, mà lại chẳng đủ khả năng để sẵn sàng đón gió lạnh!”

=====

”Không muốn người khác biết

Trừ phi mình đừng làm ”

=====

” Một kẻ thì người ta nói cái gì, không quan trọng.

Một kẻ thì lại chẳng quan trọng, người ta nói cái gì.”

=====

”Làm người yêu của tôi

- Cậu định tỏ tình trước khi tôi chết sao?

- Làm người yêu của tôi, tôi sẽ bảo vệ cậu.

- Nhưng mà tôi không đẹp,
- Tôi đã đẹp rồi nên không cần người yêu mình phải đẹp nữa,
- Nhưng tôi cũng không giàu,
- Tôi đã giàu rồi nên cũng không cần người yêu mình phải giàu nữa,
- Nhưng tôi lại còn nghèo!
- Tôi đủ thông minh để dùng cho cả hai!
- Tôi lại còn tham ăn!
- Tôi sẽ nuôi cậu cả đời này!
- Vậy thì được!
- Có một điều kiện, Tôi sẽ làm chồng.
- Vậy tôi sẽ được ăn hết kem trong quán đó chứ?
- Tất nhiên là được!
- Vậy thì cậu sẽ là chồng của tôi!”

=====

“Một người đàn ông biết nấu ăn – thường là một người đàn ông rất biết quý trọng tình cảm gia đình,”

=====

”Người ta nói, đàn bà đẹp chính là thứ trang sức làm tôn lên sự giàu có và bản lĩnh của người đàn ông, vì thế chẳng có gì lạ - khi Kla từng có bạn gái, không phải là một, mà là một đống, tuy cũng chưa đến mức vài cái xe tải chở đi không hết, nhưng tuyệt đối không phải là ít ỏi gì.

Có một số người sinh ra đã có sức hút, về hình thể, về tính cách, và cả về tiền bạc nữa.

Người ta cứ chê trách những cô gái ham vật chất, đối với tôi thì không. Trong thế giới rộng lớn này, trong số hàng tỷ tỷ những người con trai kia, làm sao mình biết được thực tế trong lòng họ có bao nhiêu an toàn? Chắc gì một người con trai giàu có đã xấu, chắc gì một người con trai nghèo, đã hẳn là tốt. Vậy cùng là cơ hội để lựa chọn, họ chọn những người có sự đảm bảo hơn về tài chính thì có gì mà sai?

Nếu là ngồi khóc, tôi cũng chọn ngồi khóc trên cái ghế nệm da bò, chứ không muốn ngồi khóc trong cái lều bằng bạt che mưa.

Nhưng,

Đường đến trái tim một người đàn ông không phải chuyện dễ dàng,

Đường đến trái tim một người đàn ông giàu có – lại càng khó khăn gấp bội.”

=====

” Bản tính của Sói, là khi đã nhắm được miếng mồi của mình rồi, sẽ bằng mọi cách – có được –

Kiên trì, nhẫn nại, cần ra tay lúc nào, cần nhường bước lúc nào, đều được tính toán kỹ lưỡng. Con mồi chỉ có thể có 2 con đường, một là tự dâng đến. Hai là bị dâng đến.”

=====

Tôi cho em 2 sự lựa chọn:

Một: em làm vợ tôi

Hai: tôi làm chồng của em,

=====

” Nếu ai đó đốt cháy cả 1 dãy phố

Bạn không quan tâm

Nhưng nếu ai đốt cháy 1 góc bếp nhà bạn

Bạn liền xử thịt nó

Nếu sống thân làm chết 1 ngàn người

Bạn vẫn ngồi rung đùi xem đá bóng,

Nhưng nếu trong xóm bạn có người chết đuối

Lập tức ngày mai bạn đi tập bơi.

Cũng như vậy,

Bạn có thể yên tâm ngồi làm bài thi trong khi một trăm người ngoài kia tự tử vì ái tình.

Nhưng bạn sống không bằng chết nếu hôm nay người yêu bạn nhắn tin đòi chia tay.

Những cái đó, người ta gọi là định luật của cái chết kilomet (km)

Tức là càng những thứ ảnh hưởng – càng trực tiếp, càng gần – tới bản thân bạn, thì bạn lại càng chịu sự tác động ngược lại của nó.

Trong tình yêu, định luật này được trọn vẹn bảo toàn ”

=====

“Kẻ đang yêu khi được người yêu hôn, thì dù no tới mức lại muốn Ợ tiếp, thì cũng ráng mà phùng má lên để nhịn!”

=====

”Các bạn đã bao giờ thấp nển chưa?

Ngọn nến lung linh có thể tỏa sáng cả một gian phòng, thật rộng.

Nhưng lại không thể soi cho chính chân của mình,

Mỗi một con người đều có góc khuất như thế,

Và nếu tôi chỉ là một ngọn nến,

Anh có nguyện soi sáng góc khuất của đời tôi?”

=====

” Làm sao được đây, khi hai kẻ như hai thái cực của cuộc đời lại cứ bất chấp dính vào nhau. Nếu ví họ như hai hình tròn, không thể nào xếp chồng lên nhau được. Thì khi đến với nhau, tình yêu và cả nỗi đau, đang dần dần gọt họ trở thành những khía cạnh khác, gắn kết ”

=====

” Thì ra... một bộ quần áo thật cũng có thể khiến con người ta trở lên cao quý hoặc tầm thường...”

=====

”Cuộc sống vốn dĩ chưa bao giờ là công bằng.

Những kẻ sinh ra đã ngậm trong mình chiếc thìa bạc,lớn lên trong những gia đình phú quý, giàu có. Dĩ nhiên, với cái nền tảng ấy của họ, họ luôn hơn chúng ta.

Bạn đi xe đạp. Dù bạn cố gắng hết sức để đạp, cố gắng hết sức để chạy nhanh, chạy nhanh hơn nữa, dù là một thân mồ hôi, một thân kiệt sức...

Thì cũng không thể nào đuổi theo một cái lamborghini được ”

=====

” Hạnh phúc?

Gia đình?

Vật chất là điều cần thiết để duy trì hạnh phúc của một gia đình,

Nhưng người ta không thể dùng tiền để mua lấy tất cả hạnh phúc được....”

=====

“Trong cuộc sống này, người ta có quyền lựa chọn hầu hết mọi thứ, công việc, người yêu, cách sống, duy chỉ có một thứ vĩnh viễn không thể nào chọn được. Đó chính là bố mẹ- người đã sinh ra ta. Từ khi lọt lòng, đã

là định sẵn ”

=====

” - Hai đứa, còn chưa đánh răng...

- Không sao cả!

- Vậy hôn thêm đi, dùng lưỡi đánh răng cho nhau luôn...”

=====

”Như thế nào là tỷ lệ?

Cùng là một số tiền, đối với một người, nó là ít

Nhưng vẫn là số tiền ấy, đối với một người khác, nó lại là rất nhiều.

Bạn đánh giá một người bỏ ra 100 triệu làm từ thiện, bạn khen họ là người quá hào phóng. Nhưng bạn làm sao biết được rằng tài sản của họ lên tới hàng ngàn tỷ, việc bỏ ra 100 triệu chỉ như một cái hắt hơi đối với họ. Tỷ lệ lúc này, là 1 phần triệu.

Bạn đánh giá một người bỏ ra 100 ngàn làm từ thiện, là keo kiệt. Nhưng bạn làm sao biết được rằng tài sản của họ tất cả chỉ có dư 1 triệu, việc bỏ ra 100 ngàn để chia sẻ với những người khác đã là một việc khá khó khăn. Tỷ lệ lúc này, là 1 phần 10

Một người dám bỏ ra 1 phần 10 tài sản của mình làm từ thiện - lại nhận được sự chê bai.

Một người chỉ bỏ ra 1 phần triệu tài sản của mình - lại nhận được sự khen ngợi.

Đừng đánh giá một người, thông qua những gì chúng ta thấy. Hãy đánh giá họ, thông qua những tỷ lệ mà họ đang có”

=====

” 30 phút.

Nếu cho các bạn 30 phút. Các bạn sẽ làm gì?

Có thể chỉ là nghe vài bản nhạc, có thể chỉ là uống một ly café.

.....

Nhưng cũng có thể, xảy ra nhiều thứ hơn thế.....”

=====

” Tình yêu, có lẽ, đôi khi, chính là sự im lặng”

=====

”Sự tình cờ, thường đem đến cho chúng ta, những điều thú vị và ngạc nhiên.

Ví thử như bạn vô tình gặp lại được một cuốn sách, một bản nhạc mà bạn đã từng tìm kiếm.

Ví thử như hôm nay bạn mặc một chiếc váy thật đẹp, lại vô tình chạm mắt crush của mình.

Tuy nhiên, bất kể điều gì - đã là tồn tại trên đời, đều có hai mặt của nó.

Sự tình cờ, cũng vậy.

Nó vẫn thường hay khiến chúng ta gặp phải những tình huống trở trêu,

Ví thử như bạn tình cờ gặp lại người yêu cũ, khi đang tay trong tay bên người tình mới,

Ví thử như bạn đang gào thét bằng một giọng ca kinh hoàng thì crush của bạn ghé thăm.

Cuộc sống vốn là muôn màu.

Mỗi sự tình cờ, đều dường như không phải là tình cờ.

=====

”Đầu óc dù có thông minh đến mấy, con người dù có tài giỏi đến mấy,

Cũng không thể nào, thắng được một kẻ đang trong trạng thái không có não được!

Quá hoang đường!”

=====

” Có những thứ trên đời này, nghe nói chưa chắc đã là đúng, tận mắt nhìn thấy, cũng chưa chắc đã là đúng.

Nhưng dấu sao, nếu đã trót nhìn thấy rồi, người ta trước tiên cứ phải cho rằng: đó, chính là sự thật.”

=====

”Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng còn chớm chím.

Họ nói với tôi rằng, hoa hồng đẹp như tình thuở mới chớm mùa yêu.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng đã bung rục rở.

Họ nói với tôi rằng, đó là những phút giây tươi đẹp nhất của cuộc đời.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng những bông hoa hồng một cách thật bất ngờ.

Họ nói với tôi rằng, tình yêu vốn là thứ chẳng cần chờ đợi ai sắp xếp.

Có những người, đến với tôi, luôn chỉ tặng tôi những cây hoa hồng nhỏ.

Họ nói với tôi rằng, tình yêu nếu muốn nở hoa, thì đầu tiên phải biết cách chăm sóc nó”

=====

”Xin bạn đọc nhớ cho, tiền, không mua được hết tất cả mọi thứ. Nhưng về cơ bản, nó mua được gần hết. Trong đó, bao gồm cả tâm tình của người yêu xấu tính,

Con người ta, thực ra dù có chủ ý hay không có chủ ý, thường tự động khôn lên, kén chọn lên.

Nếu bạn đang ăn cơm nguội, mà dẫu bạn đi nhà hàng, ăn một tháng cũng được, bạn cứ là khen ngon.

Nhưng nếu bạn đang ăn sơn hào hải vị quen rồi, mà bỗng có một ngày bắt bạn ăn cơm nguội, một tháng. Chắc chắn là bạn chịu không được.

Tiến tới sự sung sướng, bao giờ cũng dễ thích nghi hơn là lùi về cái đau khổ ”

=====

” Yêu một người, không phải chỉ là yêu thanh xuân của người ấy

Mà là yêu tới từng nếp nhăn trên khuôn mặt của người”

=====

”Mưa chẳng qua chỉ buồn, khi thật sự trong lòng ta có tâm tư.

Mà nếu cái tâm tư ấy, lại đang rục rở như một bông hoa e thẹn đón nắng mai...

Thì cơn mưa lại vô tình tạo ra một bản nhạc thật hoàn hảo, tô đẹp thêm cho chính những nấc thang thăng hoa của tình yêu..”

=====

”Anh không bao giờ, không bao giờ ghét bỏ em hết... cũng sẽ không bao giờ rời xa em....

Anh không biết nơi nào là cùng trời cuối đất, chỉ cần góc chân trời nào có em, nơi ấy liền có hạnh phúc và tình yêu của anh....

Từng thứ thuộc về... linh hồn của em, cơ thể của em... đối với anh... nếu ngàn vạn lần đáng quý...”

=====

” Người duy nhất trên đời này dù đã biết tới quá khứ như nhược của cậu, lại nguyện ý coi cậu như một viên pha lê...”

=====

”Ngọt ngào ư? Chưa đủ,

Hạnh phúc ư? Chưa đủ,

Không có bất cứ từ ngữ nào, có thể diễn tả được cảm xúc trong trái tim của hai con người đang yêu và đang hòa làm một....

Chỉ đã từng yêu nhau tới chết

Mới hiểu thế nào là đau thương,

Cũng chỉ đã từng sắp mất đi

Mới hiểu thế nào là bảo vật.”

=====

” Những việc đã từng trải qua trong cuộc đời, thực tế con người ta chưa bao giờ quên đi,

Chỉ là ai sẽ là người có đủ khả năng để gọi lên được ký ức đau thương hay hạnh phúc đó ”

=====

” Có một số người, sinh ra đã có khuôn mặt lạnh.

Có một số người, sinh ra đã có khuôn mặt khó ưa.

Dù là tốt tính đến bao nhiêu, có cố gắng cười nhiều đến thế nào, thì khi soi gương vẫn là muốn tự vả mình.

Thật sự tạo hóa rất trớ trêu.

Luôn cứ nghĩ rằng trời không cho ai hết điều gì, cũng không lấy của ai hết điều gì. Nhưng sự thật thì dường như không phải lắm.

Có những kẻ đã đẹp trai, đã giỏi lại còn giàu

Có những kẻ đã không đẹp, gốc gác nghèo, lại còn nghèo.

Nhưng, kẻ gốc vì gốc mà thật dễ chịu, chẳng cần biết mình xấu tới bao nhiêu, nghèo tới bao nhiêu. Trong

đầu luôn là sự vui vẻ đi!”

=====

” Công bằng sao?

Cuộc sống này vốn dĩ đã là không công bằng,

Từ khi bạn cất lên những tiếng khóc đầu tiên, đã là không công bằng.

Bạn thậm chí còn không thể được lựa chọn - thứ dường như đơn giản nhất -: giới tính.

Yêu nhau sao?

Một người con trai lại dám trở mình đi trái với tự nhiên - để yêu một người con trai.

Công bằng sao?

Sẽ không có thứ gì trên đời này mang tên là công bằng – trừ phi chính tay mình phải giành lấy!

Muốn có một người, chỉ cần giành lấy trái tim của anh ta là đủ!

Vật chất, thân xác, dù có chiếm được bao nhiêu phần. Thì kẻ cao tay, lại rút cuộc là kẻ có thể chiếm giữ được trái tim của người ấy. Biến người ấy thành kẻ tự nguyện, dâng tất cả những gì người ấy có. Cho mình ”

=====

Người ta có hàng ngàn lý do, để đến với nhau.

Mỗi một tình yêu trên đời này, vốn dĩ đều không có lỗi,

Dù chỉ là sự rung động nhỏ nhoi như một phím nhạc,

Hay là sự khao khát tới điên cuồng,

Tất cả, vốn dĩ, đều nên được coi trọng...

=====

Dài quá nên mình tạm đăng lên đây đã, Còn rất nhiều câu nữa mình sẽ lọc tiếp sang fict 53 tối mình đăng sau nha.

Thks

53. Tình Cờ Yêu - Chương 53: Fict 53: Tuyển Tập (2)- Hoàn

” Có điều gì trên đời này có thể tả được nỗi đau?

Có điều gì trên đời này dám sánh bằng sự bi thương của tình ái?

Nước mắt chỉ là một phần thật nhỏ,

Trái tim có rỉ máu hay không chỉ tự người trong cuộc mới hiểu rõ...

Ánh trăng là ái muội giống như tình nhân dịu dặt

Ánh trăng cũng có thể sắc như dao cứa... từng nhát... từng nhát... chém đứt hi vọng của người thương...”

=====

” Người ta ví dưới gối đàn ông có vàng.

Còn tôi nghĩ, nước mắt của đàn ông là kim cương!

Thật sững sờ khi thấy một kẻ ngốc, lại có thể bật khóc vì tình!.

Tình ái là chi?

Người làm ta đau khổ!

Tình ái là chi?

Người làm ta mong chờ!

Tình ái là chi?

Ngươi dày vò ta không lối thoát!

Tình ái là chi?

Yêu hận mãi vì chỉ một người!”

=====

” Tỉnh hay không tỉnh?

Mơ hay không mơ?

Nếu nhắm mắt thêm một chút, Nếu các cơn đau kéo dài thêm một chút...

Thì hay biết bao nhiêu?

Nỗi đau thể xác liệu có khi nào khắc chế được nỗi đau trong tâm trí của tôi hay không?

Bây giờ... tôi phải làm gì đây?”

=====

” Tôi dành cả đời này cho cậu,

Cậu lại dành cả đời đó, cho ai?

Tôi vì cậu mà mất đi kiêu ngạo

Cậu lại bỏ niềm kiêu hãnh đó, cho ai?

Tôi vì cậu mà trở lên ngu xuẩn

Cậu lại bỏ hết đi suy nghĩ của chính mình,

Tôi vì cậu mà trở lên điên cuồng

Cậu lại coi sự điên cuồng đó là xiềng xích!

Ta không đành lòng buông tay,

Người, lại buông tay...”

=====

” Trên đời này, có lắm loại người yêu. Nhưng đặc biệt và duy nhất, cũng chỉ có thể là Can của tôi. Vì sao ư? Vì người yêu tôi là người mà khi tôi đau buồn, người ấy không những không an ủi, mà lại ở bên cạnh, khóc to hơn cả tôi”

=====

” Đối diện với nỗi đau, mỗi người lại có một cách thể hiện.

Người âm thầm ôm ngực chịu dày vò.

Kẻ khóc như đứa trẻ, kẻ hát như người điên.

Kẻ say cho quên hết sự đời,

Cũng có kẻ đi tìm nơi trốn tránh...

Nhưng, trên tất cả -gia đình – là nơi đầu tiên và cũng là nơi cuối cùng, người ta sẽ nghĩ đến, khi đau thương hành hạ trái tim mình.”

=====

” Này nhé, dứt cho Tin ăn thì phải im lặng. Im lặng? ăn mà làm gì phải im lặng? mất cả cảm hứng. Thế nên Can cứ nói, nhiều khi nước miếng văng tứ tung lên trên gương mặt Tin.

Này nhé, thấy hần sắp ngủ, mình hát ru. Hát ru thôi đó! mà hần trợn ngược mắt lên. Rồi hần lật qua lật lại tới nửa đêm vẫn còn chưa thềm ngủ lại nữa!

Này nhé, hấn đi tắm, mình vào cọ người cho. Người ta đã không thèm chê thì thôi, ra sức mà kì cọ cậu em nhỏ cho, Thế mà hấn lại bảo mình cút ra ngoài!”

=====

” Đúng vậy, là bảo vệ.

Người ta chỉ nghĩ tới việc muốn bảo vệ những người mà mình thực tâm thương yêu, thực tâm không muốn người ấy bị một chút nào tổn thương đến. Nếu tình yêu chưa đủ, nếu sâu sắc chưa đủ, nếu sự chín chắn chưa đủ. Người ta không có tư cách nói đến hai từ bảo vệ ấy.

Yêu thương một người, cũng chính là học cách, đem thương yêu ấy bao bọc trong sự an bình....”

=====

Bao nhiêu người trong số chúng ta đã từng nhìn ngắm qua bảy sắc của cầu vồng?

Mỗi một gam màu trong đó, đều không chỉ đơn giản là màu sắc.

Mỗi một gam màu trong đó, cũng đều không tự thể hiện được rõ ràng.

Nó chính là sự pha trộn. cũng như trên nhân gian này, chỉ có tương đối, mà không có tuyệt đối.

Cũng giống như chúng ta,

Không ai buồn phiền được cả một đời,

Cũng không ai vui vẻ được hết một đời,

Nếu ví cầu vồng là mảng màu vẽ lên tâm hồn của chúng ta, vậy nó chính là sự pha trộn giữa tất cả các cung bậc cảm xúc khác nhau: là niềm vui, là nỗi buồn, sự giận hờn và cả nước mắt của hạnh phúc ”

=====

Nhưng, niềm vui của người này, một đôi khi lại chính là niềm đau của người khác,

Ví như bạn đang vui mừng vì được một kẻ tử tình, thì người yêu thâm kẻ tử tình ấy, lại đang chôn mình trong nước mắt.

Ví như bạn đang giận hờn vì xếp thứ hai, thì kẻ xếp thứ nhất lại đang cười sung sướng khi chễm trệ trên bục vinh quang.

Mọi thứ trên đời này, vốn dĩ không có hai từ ” tuyệt đối“. Vốn dĩ cũng không có hai từ riêng biệt. Nó luôn luôn, là sự dung hòa giữa tất cả đất trời.”

=====

Các bạn đã bao giờ tự hỏi: tại sao trên đời lại có nhiều loại hoa đến như vậy?

Và trong số muôn sắc hoa rực rỡ ấy, các bạn trót đem lòng yêu thương loài hoa nào?

Yêu một loài hoa, cũng giống như tự yêu chính tính cách của mình vậy. Cái lý do khiến bạn coi trọng loài hoa ấy, cũng chính là lý do khiến bạn một đời hướng đến và khao khát được trở thành.

Đối với riêng tôi, tôi yêu loài cúc trắng.

Bạn bè vẫn hay bùm miệng cười tôi.

Những người muốn tặng hoa cho tôi lại tưởng tôi nói đùa.

Tôi mỉm cười.

Thường là những thứ khác người một chút, lại hay đem đến bao nhiêu sự hiếu kỳ khó hiểu.

Một người con trai, yêu một người con trai, cũng như vậy.

Mọi người cứ luôn nhìn vào số đông và cho rằng như thế mới là đúng.

Như việc,

Đa phần con gái thì phải thích hoa hồng,

Cũng giống như con trai thì dĩ nhiên là phải yêu con gái vậy.

Mọi người quên mất rằng,

Hoa hồng có đẹp nhưng không nhất định phải là đẹp nhất trong mắt tất cả mọi người,

Cũng giống như một người con trai, không nhất định cứ phải là yêu một người con gái.

Tự nhiên hay không tự nhiên?

Đúng hay không đúng?

Mọi thứ đều phụ thuộc vào cách cảm nhận của riêng từng người.

Một việc cùng xảy ra, người này cho là đúng, kẻ khác lại nhất định cho là sai.

Hãy kiên định với lý trí của mình,

Yêu một người cùng giới:sai hay đúng, đúng hay sai. Nhắm mắt lại và hỏi trái tim mình, là đủ.

Bạn hỏi vì sao ư?

Tôi lại đem lòng yêu một loài hoa mang tên Cúc trắng?

Kiên định và mạnh mẽ,

Lạc quan và trường tồn.

Đối với tôi, một người chỉ thực sự hết tất cả, chính là khi người ấy mất đi ý chí của chính mình.

=====

"Một người đàn bà khôn ngoan, là người đàn bà chỉ khóc trước mặt kẻ thương mình.

Một đối thủ khôn ngoan, là một đối thủ không bao giờ khóc trước mặt kẻ thù.

Một giọt nước mắt có thể làm nhũn được trái tim của kẻ si tình

Nhưng một giọt nước mắt nhỏ xuống sai thời điểm, chính là tự giết mình"

=====

"Khi chúng ta cứ nghĩ rằng mình đang sợ hãi một thứ gì đó sắp xảy ra thì đó mới chính là cảm giác kinh khủng nhất..."

Nhưng thật ra, kinh khủng nhất lại chính là khi chúng ta không còn bất cứ thứ gì để sợ hãi nữa...

Vì khi đó... sẽ không còn bất cứ một chút cảm xúc nào dù chỉ là một cái run nhẹ trong tâm trí...

Nhịp tim đập chỉ còn là những nhịp tim đập.

Tiếng nói ấy cũng chỉ là âm thanh của phản xạ,

Nụ cười ấy cũng chỉ là sự co giãn các thớ cơ,

Âm thanh bên tai chỉ còn lại tiếng lá khô xào xạc..."

=====

"Cuộc sống đâu phải những câu thơ đẹp?"

Để lắp ghép vào nhau tạo thành vụn?"

Cuộc sống là vị đắng của nhân gian!

Toàn chua chát với cay thương nước mắt!"

=====

"Làm sao để quên được nỗi đau cũ?"

Là khi nỗi đau mới lại lớn hơn gấp nhiều lần.

Làm sao để một trái tim đã chết sống lại?"

Là khi hạnh phúc mới lại lớn hơn gấp nhiều lần"

=====

” Nếu cuộc đời cho bạn sự lựa chọn. Hãy chọn mỉm cười ”

=====

” Trên đời này, có rất nhiều thứ, thực ra rất đơn giản, nhưng vì chúng ta cứ nghĩ nó nhất định phải là phức tạp, nhất định không đơn giản chỉ là như thế, thành ra, kết quả cuối cùng lại tự làm khổ mình.

Ví như người yêu hủy hẹn, ta ngồi tủi thân suốt suốt cả một đêm nghĩ ra vài cái tình tiết cầu huyết:

Nào thì: lão đi với người tình mới, giờ này chắc đang xxyy nhau.

Nào thì: hay chán mình rồi? tính ăn xong nguẩy dít quay đi sao?

Hôm sau mới biết, là do lão ấy ăn trứng đồ thiêu bị đau bụng, cả đêm qua chỉ có ngồi bồn cầu!

Cuộc sống đó các bạn ạ, khi đối diện với một sự việc, hãy cố gắng suy nghĩ theo lối đơn giản trước nhất ”

=====

” Món quà.

Có những người chờ đợi qua tiếng tích tắc của 12h đêm hôm trước, để nâng niu một món quà tặng thật ngọt ngào dành cho người yêu dấu,

Cũng có những người chờ đợi tới tiếng tích tắc cuối cùng của 12h đêm hôm ấy, để như muốn nhấn nhủ tới người mình thương yêu rằng, anh muốn được làm người cuối cùng sánh bước bên em.

Có những người tự tay làm một món quà thật công phu.

Cũng có những người trao đi những nụ hôn nồng cháy gói ghém làm quà.

Hay, đơn giản, quà chỉ cần một nụ cười là đủ.

Dẫu là khác nhau như thế nào: về phương thức, về phẩm chất, về giá trị.

Nhưng tất cả các món quà ấy, đều chẳng phải cùng chung nhau một mẫu số sao?

Tình yêu và sự trân trọng.

Khi bạn tặng cho ai đó một món quà, tôi chắc rằng, đó không chỉ đơn thuần là một món quà!”

=====

” Nụ hôn kia thực là cảm xúc?

Chất ra từ góc nhỏ trong lòng?

Yêu thương như nắng ban mai ấy,

Rạng sáng bình minh một góc trời!.

Bao nhiêu người yêu nhau không đủ để nắm tay nhau đi công khai giữa dòng đời?

Lại bao nhiêu người yêu nhau đủ để trao một nụ hôn giữa nhật nguyệt!

Bao nhiêu người yêu nhau không đủ để đăng một tấm hình người thương,

Lại bao nhiêu người yêu nhau đủ để nói cho cả thế giới biết rằng, họ vì nhau mà sống!”

=====

Dẫu không biết biển ngoài kia sóng lớn dường nào.

Hôm nay ta yêu,

Hôm nay chính là một ngày vui vẻ!

Hôm nay ta bên nhau,

Hôm nay chính là một ngày lễ tình nhân!

Valentine, valentine, cũng chỉ là một ngày, mà lại là bao ngày!

Valentine, valentine, vì tình yêu mà bất kể một giây phút nào, đều hóa Valentine!

=====

” Hương gió của Valentine nhẹ nhàng cuốn qua hơi thở của hai người.

Mùi hương của tình yêu, vốn dĩ, chính là hương thơm vương vấn kẻ si tình...”

=====

Đời này một ý yêu tên Ngốc,

Người có hiểu hay là người không hiểu?

Đôi bàn tay thon thon tôi không nói

Nhưng trái tim tôi đã vỡ nẻ ra rồi!

=====

” Các bạn định nghĩa như thế nào về ” nhất kiến chung tình? ”

Chỉ một cái nhìn thoáng qua lại khiến ta ngỡ ngàng mà yêu mến đến thế?

Chỉ mới lướt qua bờ vai nhau lại làm trái tim ta day dứt biết bao nhiêu ngày?

Trên đời âu cũng là lắm chuyện lạ kỳ,

Người cầu thì không được

Người có được ngay khi chẳng cầu,

Hò hẹn nhau tám vạn năm trăm năm, lại chẳng thấy trái tim mình rung động,

Mới vừa gặp nhau có một khắc, liền ghi nhớ nhau một đời!”

=====

” Tình bạn hay tình yêu?

Nếu là sắc ngọt của tình yêu chân thành.... xin đừng bắt nhau phải chọn lựa...

Giống như yêu một bông hoa, xin đừng cố gắng ngắt bông hoa đó mà ủ vào lòng...

Hãy để nó được tự nhiên tươi sống.. đừng đưa theo nguồn nhựa dạt dào....

Nếu có yêu hoa, hãy để cánh hoa theo hương gió tự tàn mà rụng xuống cội nguồn nơi gốc rễ... bởi cho dù có được đem trưng ở nơi tôn quý nhất, vẫn không thể nào dấu nổi niềm đau rời bỏ lìa cành...

Con người, không ai sống mà chỉ có duy nhất một thứ tình yêu

Cũng chẳng ai vì nó mà đem mọi nguồn cơn trên đời quăng đi tất cả!”

=====

” Sự khiên cưỡng có thể khiến cho tình yêu thực sự nảy nở hay không?

Có rất nhiều thứ chúng ta có thể ép buộc bản thân để thực hiện, để hoàn thành.

Nhưng cũng có rất nhiều thứ lại vô tình mà nằm ngoài tầm kiểm soát của lý trí.

Chúng ta vẫn có thể nhắm mắt lấy một người cho dù yêu hay không yêu. Chúng ta cũng có thể miễn cưỡng mà hoàn thành công việc dù thích hay không thích. Chúng ta cũng có thể cố gắng mà nhai thuộc lòng mấy công thức hóa học quá ngán ngấm kia...

Nhưng... có ai trong số chúng ta, có thể nói với con tim mình rằng: hãy yêu người này, đừng yêu người kia. Còn hẳn....rõ biết hẳn là một tên mặt dày đến cái đó! Rõ biết hẳn chưa hẳn xứng với tình yêu của mình!. Ấy vậy mà không sao, không thể nào, cũng không bằng cách nào, có thể dứt ra được....

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình, nhưng lại vẫn không phải là của mình!

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình, nhưng lại luôn sẵn sàng tặng cho kẻ khác!

Trái tim, vốn là thứ thuộc về mình, nhưng đôi khi, lại chính là kẻ phản bội đáng thương nhất!”

=====

Nhưng... Thế gian lại không bao giờ có những chuyện giá như...

Cũng lại chẳng có cỗ máy thời gian nào tồn tại... Quá khứ, chính là thứ ngàn đời muốn sửa mà không sửa được... Cho dù chỉ là một giây trước thôi. Chứ đừng nói tới vạn giây hay vạn khắc đã trôi qua....”

=====

” Quá khứ....

Đã từng say đắm

Đã từng điên dại

Hiện tại....

Lướt qua vai nhau

Thành người xa lạ...

Tương lai....

Đường chỉ tay nói lên số phận của mỗi người.

Nhưng các bạn đừng quên rằng, đường chỉ tay, lại nằm trong chính bàn tay của chúng ta.

Nên như thế nào, sẽ như thế nào.

Là do chính chúng ta tự quyết định”

=====

"Đúng vậy,

Đôi khi dùng bao nhiêu thủ đoạn, lại không có được thứ mà mình mong muốn..

Thế mà, chân thành một chút. Niềm vui tới khi nào, chính chúng ta còn không biết nữa...."

=====

"Như thế nào là một người quân tử?

Người quân tử không phải kẻ tự nhận mình là quân tử

Cũng không phải chờ đợi kẻ khác đánh giá mình là người quân tử

Người quân tử chính là người dám mỉm cười khi soi gương mà không hề thấy hổ thẹn với tất cả những việc mà mình đã làm"

=====

" Không có quần là áo lượt, không có xe hơi, nhà hàng sang trọng,

Không có lời nói mỹ miều, cũng không có vị sắc của tình dục,

Tình yêu đôi khi chỉ nhẹ nhàng như những nụ hôn phớt hồng qua má,

Tình yêu đôi khi cũng chỉ là một bông hoa nhỏ xinh xắn cài lên tay người tình còn vụng về luống cuống kia..."

=====

" Nhưng...nếu là vì em...

Anh nguyện ý...

Thay đổi từ một kẻ chỉ nhìn từ đỉnh đầu người khác xuống, giờ đây lại bằng lòng vui vẻ mà cúi xuống, thắt lại chiếc dây giày cho em...

Thay đổi từ một kẻ trước giờ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ, giờ đây lại có thể đỏ mặt vì một cái hôn nhẹ lên má của em...

Thay đổi từ một kẻ trước giờ chỉ nghĩ tình yêu cũng chẳng khác gì một thương vụ, giờ đây lại hằng đêm suy nghĩ một cách chính chu nhất... làm sao để giữ được trái tim em..."

=====

" Biết nói như thế nào đây nhỉ?

Đã yêu nhau rồi, sợi dây thừng mà cứ ví đó là sợi tơ, lại nói nó mong manh và đẹp lạ,

Đã yêu nhau rồi, ngồi trên chiếc xe đạp cà tàng, lại cứ nói đó là tàu vũ trụ không gian"

=====

" Vô lý, ừ thì vô lý!"

Tình yêu đôi khi còn ngớ ngẩn tới mức, sau này ngẫm lại rồi, bạn chắc chắn lúc đó mình bị điên.

Cầm tay nhau đi trong mưa ư?

Vặn ngược cái kim đồng hồ để mà ở bên cạnh người kia thêm 15 phút ư?

Chắc chỉ có kẻ dở hơi mới tự dưng khiến nhau bị cảm vì dầm mưa rồi suýt thì vặn gãy luôn cái kim đồng hồ.

Nhưng vô lý thì đã sao?

Dở hơi thì đã sao?

Nếu tuổi trẻ qua đi, chẳng được một lần dở hơi, chẳng được một lần vô lý tới tận cùng. Há chẳng phải sống một đời thiếu sót sao...

Vậy cho nên, đâu chỉ là một đường cắt ngang nhau, xin hãy cứ cắt đi, cứ sống cho hết mình, đừng cố gắng làm hai đường thẳng song song...

Cuộc sống không có quá nhiều cơ hội, cũng không bao giờ cho chúng ta một lần nữa, thứ được gọi là tuổi trẻ và thanh xuân "

=====

" Anh có thể lừa dối em hàng ngàn điều trong cuộc sống,

Anh cũng có thể làm ra vô vàn hành động xấu xa và sai lầm,

Nhưng...

Điều duy nhất trong cuộc đời này anh không lừa dối em, chính là yêu em

Điều duy nhất trong cuộc đời này, anh không sai lầm, cũng chính là yêu em "

=====

" Áp chặt ngực lên nhau

Lắng nghe từng nhịp tim đập

Đời này có bao nhiêu lần được điên cuồng?

Đời này có bao nhiêu lần được dại khờ?

Xin yêu thương biến hai ta, hòa làm một..."

=====

" Tình yêu ư?

Giới tính ư?

Chẳng phải, chỉ là vô tình yêu một người cùng giới thôi sao?"

=====

" Những hơi nước ẩm bay đầy trong không trung

Mỗi một hạt hơi nước nhỏ li ti ấy, đều có màu hồng, màu của hạnh phúc.

Mỗi một bọt bóng xà phòng nhỏ, đều có màu xanh, màu của hi vọng ”

=====

” Yêu thương một người, là cho đi tất cả những gì, bản thân có, không hối tiếc, không oán trách.

Nhận được tình yêu của một người, là học cách xứng đáng với tình yêu ấy”

=====

” Trong tình yêu, Ghen chính là một loại gia vị,

Mà cứ nhắc tới cái thứ gia vị ấy, người ta lại nghĩ ngay tới vị chua lè của hũ dấm.

Thực chất thì, cũng không hẳn.

Có những người ghen tới mù quáng, ghen tới làm ra những hành động điên rồ như vị cay của ớt.

Có những người ghen nhưng chỉ biết âm thầm chịu đựng, khóc nức lên như vị mật đắng nghẹn ở trong lòng.

Có những người ghen tới chảy máu mắt, nhưng lại vô cùng bình tĩnh mà triệt tiêu từng đối thủ, dần dần hòa tan vị café của mình vào ly nước đang sôi ”

=====

” Người ta nói, tuổi trẻ thì không có gì nhiều

Chỉ có ba phần nhiệt huyết là đáng giá,

Cộng thêm bảy phần là tự phụ,

Lúc nào cũng muốn khẳng định bản thân mình một cách rõ rệt nhất.

Trời - đôi khi cũng chỉ to hơn cái vung xoong một tý.

Và đâu có là sói hay là thỏ

Thì trước hết, họ vẫn cứ là những bạn trẻ mới mười mấy hai mươi.

Cái độ tuổi mà nhiều khi chỉ vì một chữ tự phụ ấy,

Cái độ tuổi mà có khi, chỉ vì một câu nói, một đời lại đem đánh mất nhau.

Để mà rồi sau này, dù cho có sâu sắc mà hối hận, thì đã không còn kịp nữa.

Là dù yêu lắm,

Yêu đến điên cuồng,

Nhưng vẫn không cách nào vượt qua được sự cao ngạo của chính bản thân để cất lên lời xin lỗi.”

=====

” Có gì để ràng buộc nhau ư?

Có gì sao....

Giữa hai thằng đàn ông thì có gì để mà ràng buộc được nhau!

Không dính ước,

Không hôn nhân,

Không con cái,

Không hề có bất cứ sự thừa nhận nào...

Bất quá.... Cũng chỉ là thứ tình yêu mong manh ngu dại...”

=====

Em một đời yêu anh si dại,

Bao nhiêu năm trời mọi thứ chỉ vì anh,

Ngày hôm nay anh thay đổi tâm mình,

Em còn gì để dựa vào tồn tại?

Sói nhỏ là em, trăm mưu ngàn kế,

Vẫn là cuối cùng thất bại dưới tay anh...

Nỗi đau này em biết phải làm sao?

Phải làm sao để chất ra nước mắt?

Em không khóc được nữa, P”No..

Nụ cười trong làn mưa lạnh giá này...

Phải chăng,

Là dấu chấm cho cuộc tình kia tan vỡ...”

=====

” Nếu tôi hỏi các bạn một câu:

Các bạn trả giá bao nhiêu?

Hay, thô bỉ hơn,

Tôi xin hỏi: bao nhiêu tiền thì mua được bản thân các bạn?

Câu trả lời của các bạn là gì?

Người ta nói, tiền đo được lòng người.

Điều này, là chính xác.

Bạn nhặt được tờ 50.000đ trong lớp. Bạn đứng giữa lớp la toáng lên hỏi: tiền của đứa nào rơi?

Bạn nhặt được tờ 500.000đ trong lớp. Bạn e dè hỏi mấy đứa bạn thân có phải tiền của chúng mày rơi không?

Bạn nhặt được 5 triệu. Bạn rút túi.

Giá trị của bạn, lúc này, là 5 triệu.”

=====

Người ta lại nói, tiền đo được tình thân.

Bạn dư 100 triệu, tạm thời chưa cần đến.

Bạn của bạn vay tiền.

Lúc này, bạn cho người kia vay bao nhiêu, chính là thể hiện, tình cảm bạn dành cho người ấy, là bao nhiêu.

Có những người, bạn không thể cho vay một xu nào, kể cả là bạn có dư 1 tỷ chứ không nói tới 100 triệu.

Còn có những người, vô tình mà bạn không những đem ” cồng nạp” cả 100 triệu ấy, mà còn tặng kèm theo một trái tim sẵn sàng hi sinh vì kẻ may mắn đó nữa.

Kẻ may mắn đó. Chắc chắn, chỉ có thể mang một cái tên: Tình nhân ”

=====

Dẫu là muốn....

Hôn anh một ngàn lần

Yêu anh một ngàn lần

Em cũng chưa từng dám hi vọng

Nhận lại được chút gì, cho riêng mình...

Yêu anh một ngàn lần

Hôn anh một ngàn lần

Đó, chỉ là mơ ước của riêng em,

Kể yêu anh vô điều kiện...

Ánh nắng tuy thật rực rỡ

Cơn mưa tuy thật u buồn,

Nhưng em không nhìn thấy chúng,

Thứ duy nhất em có thể nhìn thấy, chỉ có thể là anh

Thứ duy nhất em có thể cảm nhận được, cũng chỉ có thể là hơi thở của anh...

Yêu đơn phương,

Là tự cầm dao đâm ngược vào trái tim mình.

Hỏi, em có hối hận không?

Em xin một lần mỉm cười nói với anh rằng,

Nếu là anh, em không viết tên mình trên hai từ " hối hận "

=====

" Nhân gian luôn cho người ta một thứ, có tên là " ngày mai "

Nhân gian cũng luôn cho người ta một thứ, có tên là: cơ hội.

Nhưng,

Chỉ là đối với người còn sống...

Cơ hội này, ngày mai này, đối với anh đã vĩnh viễn... không về nữa..."

=====

" Trên thế gian này, có biết bao nhiêu người,

Thử hỏi: ai là người sẽ sống hộ bạn dù chỉ là một phút giây?

Người ta cười,

Người ta khóc,

Hay,

Chính bạn cười,

Chính bạn khóc,

Vốn dĩ, không liên quan tới nhau.

Vậy hà cớ gì bạn lại lo đến sắc mặt người đương, mà quên đi thứ chính chúng ta mong muốn..."

=====

" Hãy sống như một quả bóng cao su.

Người ta càng đập mạnh bạn xuống đất

Bạn lại càng nảy lên cao. Tốt nhất là nảy thẳng vào mặt kẻ đã đập bạn. "

=====

” Lời nói, không trực tiếp lấy đi được mạng người.

Nhưng lời nói, lại là con dao sắc bén cắt ra được những khuất nhục và nỗi đau trong tâm hồn kẻ phải nghe.

Đặc biệt, là những lời nói khi say. Vừa thật lại vừa giả. Hoàn toàn không kiểm soát được....”

=====

”Yêu nhau, xin đừng hỏi yêu nhau bao nhiêu.

Mà hãy hỏi tin nhau bao nhiêu, là đủ.

Một chút ngược, một chút chua cay dằng trong lòng là lẽ đương nhiên phải có trong những cửa cung bậc ái tình.. nhưng không phải ai rồi cũng có thể bước qua được những mắt xích tưởng chừng nhỏ nhoi ấy...”

=====

” Đôi khi, con người ta cứ nghĩ mình là thông minh nhất,

Nhưng thông minh có thông minh trị.

Người tưởng rằng mình đã là nhất, hóa ra, lại vẫn mãi nằm trong tay một kẻ khác mà đến chính bản thân mình, bị ăn khi nào, cũng là một ẩn số”

=====

” Bao nhiêu yêu thương tôi đang đếm cho vừa?

Bao nhiêu lời hát có thể dành cho nỗi nhớ?

Kẻ ngốc biết yêu, yêu như kẻ ngốc...

Mỗi một giọt buồn lại lặng lẽ trôi đi...

Cậu rời xa, song cửa cũng khép dần..

Tôi không thể chạm vào nơi riêng đôi ta nữa...

Sáng sớm đêm khuya trăng lạnh chiều tà...

Ngoài song cửa... nơi đây.. tôi chờ cậu!”

=====

” Nhưng nhớ là bao nhiêu?

Yêu thương lại là bao nhiêu nữa?

Bao nhiêu nước mắt phải đọng đây...

Để xin người một lần gặp lại...

Bao nhiêu là nhiều, bao nhiêu là ít...

Tự hỏi tâm mình, thế đã đủ, hay chưa?”

=====

CHÍNH THỨC HOÀN

Dành cho các bạn đang yêu cầu in sách:

Hai chương cuối 52+53 này chính là toàn bộ những câu hay hay mình đã lọc riêng. Để nếu các bạn muốn lưu giữ chút kỷ niệm thì tự in nha,

Còn về việc in sách mình xin trả lời lại một lần nữa: mỗi fic trung bình của mình là: 5.000 chữ tương đương 22 trang *50 chap = hơn một ngàn trang

Do đó chi phí giá thành rất cao.

Thứ nhất mình không đủ sức in để tặng.

Thứ hai nếu” bán” thì mình không muốn. Vì mình không muốn có dính dáng đến tài chính. Rất dễ bị ăn

đạn và hiểu lầm.

Do đó rất mong bà con thông cảm.

Xin cảm ơn và hẹn các bạn ở các tác phẩm sau!

- —————Không ngốc —————

=====//=====

54. Tình Cờ Yêu - Chương 54: Fict 54: Bonus Tincan : Cầu Hôn.

Thứ nhất: đây là bonus theo yêu cầu của các độc giả trên face đã chọn.

Bonus nên không đòi hỏi nhiều hén, có sao đọc vậy hén. Đéo có sao cũng đừng chê hén.

=====

Nhà Can.

Ôi!

Can uể oải bước vào nhà tắm, bàn tay dường như cũng hết lực mà vừa cởi vừa tuột mấy thứ đồ đã bết mồ hôi vứt bừa xuống sàn. Xả nước.,

Cậu mệt, mệt tới nỗi vừa ngồi dưới vòi hoa sen vừa ngủ gật.

Đội bóng cả tháng nay phải tập luyện cường độ cao, lịch tập dày đặc tới nỗi cậu không ngóc đầu dậy nổi. Cũng không trách được P”No. Chẳng phải sắp có giải đấu quan trọng thường niên giữa các trường đại học sao? Nếu mà bị loại ngay từ vòng bảng thì đó mới là thê thảm thực sự. Thế nên thậm chí cả thằng Good cũng phải cố gắng cong móng lên mà chạy. Chỉ khổ cho 1 đàn công của chúng ta tên nào tên nấy đều phải ăn chạy theo.

Kla mới đưa tay sờ tới móng Techno chưa kịp nắn tới phát thứ hai đã bị một bàn vả tới bóp!

Face mới dò dẫm lần mò lên eo Good một cái thôi lại cũng ăn liền mấy cái nhả mặt.

Gia đình À É thì không biết sao, vì À É là công mà!. Thế nhưng công nào mà đủ sức cả ngày chạy dưới nắng gắt rồi tới tối lại đi lột tôm được!. Không khéo thì thành tôm ướp luôn ấy chứ!. Thế nhưng Pete lại là một người hết sức dịu dàng nha. Lần nào cũng mang nước tới cho cả đội bóng luôn!

Chứ như mà sao lại như cái tên Tin mặt thối kia được cơ chứ. Nhìn ra điểm nào cũng đều đáng đánh điểm đó!

Cậu mặc quần ống rộng ngồi chống chân hở có một đoạn đùi, cùng lắm thì nhìn thấy miếng quần xì bên trong chứ có gì? Một đám con trai có cái gì đâu mà kín kín với chả hở hở. Thế mà hôm sau hần bắt đem cái quần đó: vứt!

Ủa vậy chứ chả lẽ đi đá bóng mặc quần body?

Điên mất thôi!

Lại cái gì nữa? Thằng Good nó mệt, ngồi dựa lưng vào người mình thì có gì? Vậy mà hần mặt đã nhăn lại tới kéo mình bật dậy khiến Good tội nghiệp ngã chổng vó!

Can lắc lắc mái tóc đã ướt nhẹp.

Thế nhưng mệt vẫn là mệt a!

Can xỏ tạm được mỗi cái quần đùi rồi đổ thẳng xuống giường, đánh một giấc no say, nước miếng theo sự hài lòng vì được ngủ mà cứ thế nhều ra thành một vệt óng ánh bên khóe miệng.

Thế nên đừng có hỏi vì sao Tin lại tới rồi vì sao Tin đã lên tận phòng ngồi sát bên thành giường thế kia mà Can vẫn chẳng thêm biết đến. Đừng có nói, bây giờ mang bóng đèn 500 oát chiếu thẳng vào mặt Can thì cũng mặc kệ thôi!. Được ngủ vẫn muôn đời là sung sướng a!

Tin nhúu mày nhìn chú mèo nhỏ đang vô cùng thoải mái mà hít thở từng hơi đều đều, lắc đầu:

Mới có 8h tối!. Thật sự mệt đến như thế?

Can xoay người, một vết bầm rõ lớn ngay bên eo. Sắc mặt Tin lập tức xám lại. Vì dạo này Can bận tập luyện nên chẳng mấy khi hai người có thời gian bên nhau chứ đừng nói tới chuyện làm cái gì gì đó. Thế nên Tin không nhìn thấy vết bầm này cũng là lẽ đương nhiên.

Tin hơi cúi xuống, Vết bầm đã chuyển sang hơi xanh, có thể đã là mấy ngày rồi. Vừa giận cái tên ngốc này không biết tự bảo vệ lại vừa thấy có chút xót, Tin bất giác mà đưa tay tới chạm lên tấm lưng trần gần với phía vết bầm kia hơi xoa nhẹ một chút.

- Ừm...

Can không tự chủ mà rên khẽ.

Tin xoa mạnh tay hơn một chút:

- Ừm... thoải mái quá.

Đang mệt mỏi tới từng thớ cơ như vậy mà được người massage cho thì còn gì bằng?. Can cứ thế mà từng chút từng chút úp hân người xuống giường, Tin cũng chẳng hiểu vì sao, đôi tay cứ thế mà lại đi massage cho con mèo ngốc kia. Tối khi mặt Can gần như giãn ra vì thoải mái. Mới nhận thấy có cái gì không đúng lắm....

Ừa...

Lạ nha?

Mình đang mơ sao?

Có cái gì đó đang... đang... đang... bóp mông mình!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!! Tên khốn nào?

Can gần như choàng tỉnh. Phản xạ tự bảo vệ tăng vọt, gần như bật dậy mà ôm cái mông đã bị tụt khỏi quần. Can nhìn tới nhìn lui rồi mới xác định được kẻ trước mặt này không ai khác là đại gia Tin mới thở phào:

- Tin là cậu sao? Dọa chết tôi!

Can xách xách cái quần, rồi ngồi xuống. Ấy thế mà chưa kịp bắt lỗi cái tên kia, Tin đã gần giọng khó chịu:

- Can!. Cậu là heo sao? Nếu không phải là tôi mà là người khác e rằng bị ăn sạch cũng không biết?

Can trố mắt. Là cái lý gì? Vừa mới thiết thòi bị sờ mất mấy phút ở mông, lại còn bị giáo huấn này nữa. Can cũng vùng vằng:

- Cậu nghĩ trên đời có bao nhiêu người vừa nhìn thấy tôi ở trần liền muốn sờ mông?

- Cậu...

- Biến thái như Tin Methanat làm gì có người thứ hai?

-!!!!

- Hứ? Không đúng?

Can nói một lèo rồi mặc kệ, lại nằm lăn ra giường.

- Một chết thôi! Chân tay bủn rủn hết cả!

Nhìn thấy Can uể oải, Tin cũng cố gắng mà nén giọng:

- Đã ăn gì chưa?

- Rồi!

Nói rồi Can làm như muốn đuổi người, xoay hử lưng vào trong:

- Tôi muốn ngủ. Đề nghị kẻ biến thái thuộc dòng họ Methanat đừng làm phiền chú heo xinh xắn đáng yêu là tôi!

-!

Can tủi thân chứ. Tủi thân chết đi được ấy! Hửn tới chẳng nói một lời tử tế lại còn suốt ngày chê mình là heo. Mình nếu là heo cũng là đệ nhất mỹ heo đi!

Can dĩ nhiên không nhắm tịt mắt, mà chỉ nhắm hờ hờ. Chờ mong... cái gì đó...

Thế rồi cái giường không lún xuống như Can dự tính mà lại băng lên.

Kẻ sau lưng lại dám đứng dậy?

Tức mà chết a!!!!!!!!!!

Thôi rồi. Bảo cậu ta đi đi, mà cậu ta đi luôn!

Can kiên quyết là không chịu. Chát qua:

- Em không lấy một cái. Em lấy một đôi! Phải là một đôi!

Cái shop online đó cuối cùng thì cũng phải chào thua mà chấp nhận một đôi thì một đôi. Chứ làm ăn mà suốt ngày mở mắt ra 55 cụm bom trên mes thì chắc cũng sớm chết.

Can hài lòng nhận hàng. Can chụp ngón tay mình rồi gửi cho bên kia. Can nhắm nhắm. Lừa ngón nhẫn của mình vừa rồi thì lừa ngón nhẫn của tên kia to hơn một chút. Chắc là ổn!

Đến cuối cùng khi Can có được cặp nhẫn đó mà cất trong tủ, thì vẫn còn hoang mang chẳng hiểu mình làm thế để làm cái gì.

- _____

Can uống xong ly nước, tâm trạng có vẻ ổn hơn rất nhiều, chắc chắc lười.

Ok để làm cái gì không quan trọng. Quan trọng giờ là đi ngủ cái. Lấy sức mai luyện tập tiếp!

Can nằm xuống giường. Ấy thế mà không ngủ được, cảm xúc từ đôi tay Tin vẫn như lớn vờn quanh hông ấy.

Tức chết!

Can lập tức đứng dậy, muốn vào nhà tắm rửa hông cho mát đã. Tránh đi chút nóng nóng khó chịu.

Thế nhưng vừa đứng dậy cánh cửa cũng bật mở. Vừa nhìn thấy Tin bước vào Can đã khoái chết đi được rồi. Nhưng là vẫn ra vẻ bĩu môi:

- Còn quay lại làm gì?

- Làm cậu!

- A....

- Ừm,.....

Tin tiến tới gần giường, một đường ghì chặt lấy Can, đôi môi bắt lấy đôi cánh hoa đào kia, không cho Can

một chút không khí, một chút thời gian nào để có thể chống cự.

Tới khi áp cả thân người lên bờ ngực để trần của Can rồi, Tin mới luyến tiếc mà buông ra, hơi thở đã có chút gấp gáp:

- Đi mua bao.. gel nữa.

- Ai thêm?

- Vậy cái này là gì?

Tin luồn tay xuống dưới cặp quần của Can, bắt lấy cậu nhỏ đã dựng cao. Can gần như bấu khảm lấy lưng Tin:

- Ah... Tin...

- Ừm...

Hơi thở nóng rực phủ đầy những vết hôn trên ngực Can. Can đã bắt đầu gần như mê muội dưới từng nhịp tuốt tay lên xuống của Tin:

- Nữa... Tin.. nhanh.. nhanh hơn...

- Ừm....

- Tin... dưới... bên dưới... vào đi...

- Được

- .. ah... ừm..

Tin thúc sâu vào bên trong hậu huyệt của Can. Hơn một tháng không làm, hậu huyệt không quen nổi mà siết Tin tới đau cứng. Thế nhưng càng bó thắt lấy, Tin càng như điên dại mà ra vào.

- A... Tin.. sướng.. sướng.. chỗ đó... đó...

Sau thời gian tập luyện cực khổ, cả cơ thể Can không còn vẻ gì là mềm yếu nữa, bờ ngực, khuôn bụng đều đã có chút cơ, man mác tạo thành những đường cong vô cùng hút mắt, Tin vuốt nhẹ bờ lông mềm khu tam

giác của Can, liếm trượt xuống hai cánh đùi non đang gác lên vai mình, không ngừng thúc đến điểm mẫn cảm khiến Can gần như hét lên:

- AAA... ra... ra....cho tôi..... nữa...

Tin dùng chính tay mình mà đỡ lấy cậu nhỏ của Can, bọc ủ. Từng nhịp giật từ những đường gân trên cậu nhỏ của Can kích thích Tin đến khó thở. Tuyệt diệu. Tin cũng không kìm chế mình thêm nữa hôn xuống khuôn miệng kia, xuất ra.

- _____

Xong một lần, Tin dường như còn chưa thỏa mãn mà đưa tay lên mò mẫm hai hạt đậu nhỏ trước ngực Can. Can liền đẩy ra:

- Như vậy là đủ chết rồi! Làm nữa mai sao mà tập được!

- Vậy thì khỏi tập, mai nghỉ!

- Sao mà được?

Can thế mà chẳng cần nhớ mới chỉ một lúc trước mình đang rên rỉ âu yếm tới thế nào, đã dè bủ luôn được:

- Cậu nghĩ ai cũng thói giống cậu sao? Tôi là người có văn hóa nhé!. Làm sao trong đợt quan trọng như thế này... Á.. Ừm...

Đôi môi kia ngon ngọt quá, Tin chịu không nổi mà lại hôn xuống. Mặc kệ cái văn hóa gì gì đó của Can. Phải ăn thêm phát nữa.

Thế là Can thì đẩy mà Tin thì đưa. Hiệp hai xuất trận xong. Can tự trách mình 400 lần. Hỏi tại sao á? À thì, nói mềm thế thôi. Nhưng khi nhìn thấy từng tác da đẹp tới như sáng lên kia của Tin, chút râu nhỏ dưới cằm Tin như có như không mà chạm lên ngực, lên vai, chút gió ấm nóng thổi vào tai, nhay lầy. Can cũng không tội gì để mà bản thân chịu thiệt. Ăn thêm thì ăn thêm! Cùng lắm là mai tập ít đi một chút!

Nhưng đến lần thứ ba nữa thì Can thà chết còn hơn!

Cả đội đã phải ăn chay (trong suy nghĩ của Can). Mà mình lại ăn phát ba lần một đêm thế này ảnh hưởng tới tinh thần toàn đội thì Can không làm được!.

Thế nên tới khi Tin dùng ánh mắt đầy tình ý kia nhìn Can tới lần thứ ba thì Can đã nhất chết cự tuyệt.

Để nguyên cả cái mông trần như thế Can đứng phắt dậy khỏi giường. Thương lượng:

- Tin, nếu như không làm lần thứ 3 này tôi sẽ tặng cậu một món quà!

- ... Món quà?

- Đúng rồi!

Tin có chút nuối tiếc, kéo chiếc chăn lên che đi phần nào đó vẫn còn đang hăng hái. Nhìn Can vẫn một thân trần trụi đứng lắc lư bụi cỏ đong đưa qua lại, nhả mây:

- Vậy để xem món quà đó là gì đã!

- Đây!

Can lật đật quay cái mông trần lại phía Tin, loay hoay một chút rồi đưa từ trong tủ ra...

Một đôi nhẫn!

Trời ạ!

Tin được không?

Là một đôi nhẫn!

Thế nhưng.. trao nhẫn trong cái tình huống quái quỷ này thì là cái chuyện gì?

Tin không thể tin nổi, trợn trừng mắt:

- Can... cậu....

Can suy nghĩ một lát, nếu cứ thế này mà quỳ xuống có vẻ không giống mấy game kiếm hiệp tình duyên lắm. Ít ra cũng phải được tí vải che chứ nhỉ? Thế là Can quyết định đặt tạm nhẫn lên giường rồi mặc cái quần đùi vào cho tử tế đã.

Sau đó giống y như những màn cầu hôn huyền thoại: Can quỳ xuống trước giường. Bỏ qua luôn nét mặt đang cực kỳ cực kỳ xám ngắt của Tin mà lôi ra một chiếc nhẫn đưa đến trước mặt Tin:

- Tin!. Làm bạn đời của tôi nha!

-! (câm nín)

Can lôi một bàn tay của Tin ra, đeo thòng một chiếc vào ”

- A ha! Vừa này!.

-!! (câm nín tập 2)

- Tin! Tin!!! Sao thế? Đến lượt cậu đeo cho tôi kìa!

-!!! (câm nín tập 3)

Cuộc đời ạ!. Nếu như có chuyện nào hoang đường hơn như thế này. Tin chắc hẳn dám thề đó là chuyện không có thực!

Tin gần ngất. Hít mấy ngụm khí to nhồi đầy phổi mới có thể thông não được. Cũng phải quen dần nếu muốn chịu nổi một người yêu giống như Can đây.

Tin vuốt mấy lần chiếc nhẫn trên tay, sau đó hỏi Can:

- Can. Cậu có biết đây tượng trưng cho cái gì không?

Can quỳ tới mỗi cả chân Tin cũng chẳng thêm đỡ Can dậy giống như phim truyện gì cả. Chán ngắt đứng dậy rồi ngồi phịch xuống giường:

- Thì cầu hôn chứ gì nữa?

- Cậu....

- Cậu cậu cậu. Bình thường không phải nhận thông minh lắm mà? Không biết sao?

Can quay ra nhìn gương mặt đã cứng đờ của Tin:

- Quỳ xuống này rồi cầu hôn này rồi đeo nhẫn này! Mau mau, đeo vào cho tôi!

Can chìa tay ra trước mặt Tin:

- Mau! Đeo vào xong còn đi ngủ! Tôi mệt sắp chết luôn rồi!

Tin nhìn chiếc nhẫn Can đang chìa ra trước mắt, vừa đeo nhẫn vào ngón áp út cho Can mà vừa muốn chết quách đi cho xong!. Hiện giờ, chính bản thân Tin Methanat cậu đây là đang cởi tròng trao nhẫn!

Lại còn là nhẫn cầu hôn?????

Quá con mẹ nó phi lý rồi!!!

Trời đất ạ!

Thế mà cái con heo ngốc nghếch kia vừa được đeo nhẫn xong liền đu lấy cổ cậu mà hôn chùn chụt.

Sau đó, thì không có sau đó nữa. Can lăn quay ra ngủ.

Bỏ lại Tin vẫn còn đang không hiểu là chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra!.

Đưa tay lên day trán. Lại nhìn chiếc nhẫn ” vàng” lấp lánh trên tay.

Bất giác, mà mỉm cười.

Bất giác, mà nắm lấy tay kẻ ngốc kia, hôn lên chiếc nhẫn còn lại.

Can, cậu có biết rằng, những hành động ngốc nghếch đến không tưởng này của cậu lại chính là những đòn cảm xúc chí mạng dành cho Tin Metthanat này hay không?

Và từ nay, không cần biết dù cho cách cầu hôn và ngay cả người quỳ cũng đều không đúng, không đúng thì không đúng. Cậu, vẫn sẽ vẫn chỉ là người của tôi. Mãi mãi.

Dời nụ hôn lên đôi môi kia, nhẹ nhàng, đặt xuống.

Can. Tôi yêu em.

=====

Người ta cứ nghĩ rằng vạn vạn bó hồng, chiếc nhẫn kim cương sáng lóa đắt tiền, tiệc rượu sang trọng trước cặp mắt ngưỡng mộ của bao người mới là hạnh phúc. Sai. Hạnh phúc chính là không cần biết ai nhìn mình kỳ quái ra sao, hạnh phúc chính là cả hai người được – là chính mình - mà vui vẻ bên nhau.

Bao nhiêu kim cương và cửa cải, bao nhiêu sự xa hoa, bao nhiêu đám cưới vùng tiền nhiều tỉ. Rút cuộc có trọn vẹn nắm giữ cái dây mỏng manh ấy bằng chính đôi nhẫn giả đơn thuần này hay không?. Tiệc rượu linh đình, đôi khi cũng chẳng bằng một chiếc quần xà lỏn vắt ngang... mà yêu nhau!

=====

Một tuần sau.

Như thế nào nhỉ?

Việc Tin đeo một chiếc nhẫn siêu siêu rẻ tiền trên tay lắc lắc lư lư theo từng nhịp bước thật khiến cho cả lớp mắt đũa nào cũng to thêm 3 cm. Pete ngoài cười nhẩn nhở thì cũng không dám hỏi. Mà thực ra cũng đâu cần phải hỏi. Ngay hôm nay thôi khi gặp Can ở sân bóng mới thấy trên tay Can cũng có một cái y như thế.

Chỉ có điều... Tin mà mua loại nhẫn rẻ tiền như vậy để tặng Can thì có phải là quá mức khó hiểu rồi không?

Hôm nay chính là ngày đội bóng của trường quyết chiến qua vòng bảng với một trường đại học khác. Bây giờ đang là giờ chuẩn bị ra sân.

Trên khán đài, thấy nụ cười hơi nhếch trên đôi môi Tin khi thấy Can vậy vậy, Pete mới mạnh dạn dò hỏi:

- Tin... tay cậu... nhẫn kia...

Tin nhìn qua chiếc nhẫn rồi ngoảnh sang:

- Sao vậy?

Pete cười cười:

- Pete có biết một chỗ bán đồ trang sức.. khá đẹp

Tin vậy mà lại đưa tay lên xoay chiếc nhẫn:

- Không cần. Đây chính là đẹp nhất.

Tin bật ngửa ra ghế. Trời ơi. Đại thiếu gia bạc tỷ Tin Metthanat đeo nhẫn cầu hôn là hàng khuyến mại. Đã thế cái của cậu lại còn là hàng đi xin thêm mới có!

Đây là cái lý lẽ gì?

- Can. Tôi hỏi cậu một lần nữa.

- Hử?

- Cậu có thực sự - biết - ý nghĩa của chiếc nhẫn trên tay tôi và cậu là gì không?

- Cầu hôn không phải sao?

- Vậy tại sao..

Can chẳng hiểu vì sao dạo này Tin lại nói nhiều như thế chứ.

Nhìn đôi môi kia đang mấp máy đến khó hiểu. Can liền xà luôn vào tận trong lòng Tin. Bắt lấy mà hôn lên:

- Chụt!

-

- Chụt!

-

- Chụt!

-

- Ừm.....

Tin đâu để từng nụ hôn nào phớt qua uống phí như vậy chứ.

Vòng tay tới. Cuốn lấy nhau.

Hiệp ba ngay tại sofa phòng khách.

=====//=====

ô quên tao chưa nói. đứa nào chưa đọc tư cách để yêu anh nhớ rảnh thì lao vào mà đọc giúp tao tăng view cái. let đệt mãi hém nên nổi 10k luôn á

À quên nữa. sắp ra mắt truyện: yêu anh? đừng có mơ. bao cứng nha. nhớ bám tui đó nhé

55. Tình Cờ Yêu - Chương 55: Fict 55 : Sự Cố Từ Cái Túi Nilon (klatechno - Tincan Phối Hợp)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 55: Sự cố từ cái túi nilon (KlaTechno - TinCan phối hợp)

Chap Bonus này được viết theo yêu cầu của 50 bạn trên face + chuỗi combo bom thư đạn lạc của 1 fan cuồng Mark Gun.

Và vì là bonus nên hi vọng mọi người mở rộng tấm lòng đọc lấy thơm lấy thảo thôi, gạch đá nhà đã có thừa vui lòng đừng táng thêm J))).

Dép dùng của nhà thằng nào mời thằng ấy tự túc vác về không là tui gom đem bán ve chai hết))))

=====

Ngữ cảnh fanfict:

KlaTechno+ TinCan đã là người yêu của nhau và công khai,

Kla và Nic đỗ vào trường của Techno và đang học năm thứ nhất.

Khu nhà X: Nhà của Tin gần trường, nơi hai đứa nó hay hú hí.

=====

Sân bóng,

Nắng thì muốn toác đầu, cũng không khốn khổ bằng việc cả đám trong đội bóng đá nào mặt cũng nhăn như khi ăn ớt, tên nào cũng híp mắt lại muốn xuyên dao găm lên người Techno.

Chả là sắp tới kỷ niệm ngày thành lập trường, mỗi đội thể thao, ban nhạc gì đó đều phải chọn cho mình 1 tiết mục, và để cho đặc sắc thì lần này nhà trường quyết định cho bốc thăm, nào thì có hát, có nhảy múa, có nấu ăn, có võ thuật vân vân và vân vân.

Techno chả hiểu tay chân kiểu gì mà bốc ngay phải tiết mục trình diễn thời trang. Mà biểu diễn thời gian thì có gì đâu mà khó?

Vấn đề là thời trang bằng các loại túi nilon và phế liệu, đại khái là bảo vệ môi trường đó mà!

Đứa nào cũng oán thán, bởi vì dẫu xét theo khía cạnh nào thì đi đi lại lại cho người ta ngó cũng không khoái rồi, đã thế lại còn phải mặc một đồng bao bì rách trên người.

Techno ái ngại:

- Nếu là tiết mục khác thì vài ba người được rồi, cơ mà tiết mục này thì yêu cầu cả đội mới đủ.

Type lắc đầu, trấn an mọi người:

- Đành chịu vậy biết sao giờ?

- Mọi người về mỗi người tự chuẩn bị cho mình một bộ, ba ngày sau mang tới đây tổng duyệt 1 lần.

Thực sự chán lắm cơ!

Nhưng đã lỡ rồi thì biết làm sao đây?

Chính Type cũng chỉ có thể vỗ vai Techno hai ba cái ra vẻ thông cảm, chứ bản thân anh to cao nhiều múi thể này mà bắt treo lên toàn túi nilong, hẳn là hiểu được cảm giác của mọi người lắm lắm, đã thế còn quất nguyên đội hơn chục thằng không đứa nào thoát.

=====

Tối hôm sau

Khu nhà X,

Tin vừa tắm xong, loay hoay mãi phía tủ quần áo vẫn không tìm thấy chiếc giớ xách kia đâu,

Đó là một chiếc giớ xách hàng hiệu của nữ, tương đối có giá trị, cậu đã đặt mua từ bên Ý, mới lấy về chiều nay, sau khi kiểm tra qua thì để lại vào tủ cũng chưa có gói lại.

Hiện Tại Tin đã bắt đầu tham gia vào những hoạt động kinh doanh của gia đình, chiếc túi này cũng chính là món quà ra mắt, gửi cho phía đối tác kia,. Nói chung trên thương trường, nhìn qua nghe qua một chút đều nắm được ý vị của từng người. Chiếc túi xách này nói lớn không lớn, nhưng tuyệt đối không thể nói là nhỏ được, cũng mất vài phần sức thuyết phục người thợ nổi tiếng chế tác riêng mới có thể lấy đúng thời hạn.

Chỉ là, tìm mãi sao vẫn không thấy?

Tin cau mày, nghĩ lại một chút, không lẽ chiều nay cậu xem qua, lại để quên bên ngoài sao?

Không có lý nào. Cậu còn vừa định tắm xong liền kêu người tới bọc gói lại kỹ càng, lại cũng khá cẩn thận mà đặt riêng vào một góc tủ kia mà?.

Tin lắc đầu,

Thôi được, để ra ngoài phòng khách tìm thử.

Đương nhiên là tìm thấy,

Vậy nhưng thứ tìm thấy được là một chiếc túi xách quai ra quai, nơ ra nơ, phân xác thành từng mảnh!

Tin chết lặng sững sốt nhìn Can loay hoay đưa từng nhát kéo tới, cắt, cắt, và cắt.

Can ngồi giữa đống túi nilon bừa bộn, vừa thấy Tin liền ngẩng đầu lên, oán trách:

- Tin, cái túi này làm bằng nilon kiểu gì vậy?
- Dai gần chết, này xem đi, tôi cắt sưng cả tay rồi mới cắt được!
- ???!!!!!!

Tin cảm giác như trong cổ một búng máu sắp phun, một lúc mới thở nổi, rít giọng:

- Can!!!!!!!!!!!!
- Cậu đang làm cái gì?!

Can, khó hiểu, nhăn mặt:

- Tôi có kể với cậu rồi mà?!, thì làm quần áo cat oát (catwalk) đó!

Tin bước tới, cầm từng mảnh chiếc túi đã bị cắt ra, một lần nữa xác nhận xong thì quả thực có cảm xúc muốn bùng nổ:

- Tại sao cậu lại cắt nó?

Can đã không hiểu lại càng bực mình:

- Lúc cậu tắm tôi đang vá thiếu hai mảnh, hỏi cậu còn cái túi nào bỏ đi không, cậu chả bảo tự kiểm đay còn gì?!

Tin hít một hơi lại một hơi,

Xác thực mình vẫn chưa tức tới chết thì ngược lại hỏi:

- Can,
- Hử?

Can vẫn điềm nhiên vá vú chẳng chột,

Tin cầm trên tay mảnh vá, cố gắng kìm giọng:

- Cậu biết cái túi nilon này bao nhiêu tiền không?
- Bao nhiêu? Mấy bath?
- Cậu nghĩ là bao nhiêu?

Can dừng tay, hơi ngẩng lên, ra chiều suy nghĩ:

- Ủm, xem nào, xấu như thế này, đừng đồ ăn cũng không được, đúng là đồ bỏ đi mà!.

- ????!!!!!

- Ai mà bỏ tiền ra mua thì đúng là đầu óc có vấn đề!

-!?!?!!!!!

- Sao cậu lại nhìn tôi ghê vậy?

- Can!. Cậu chết chắc!

- Á!!!!

=====

Trong phòng ngủ,

Can không hiểu Tin bị cái gì gì nữa, chỉ là cái túi nilon thôi mà!!

Vậy mà tự dưng lôi cậu vào đây, dở chứng cuồng dâm vật cậu ra ăn sạch mấy lần!

Hức hức!

Còn nói cái gì mà hàng trăm ngàn bath!

Còn nói cái gì mà bắt cậu một ngày hôn hôn ôm ôm trừ nợ!

Can không phục!!!!

Nhất định không phục!

Cho tới một lúc sau, đôi mắt đỏ rực của Tin thay vì tức giận lại đầy nhu hòa mà nhéo lên cái mông mềm của Can một cái:

- Nói! Lần sau còn dám nữa không?!

Can xụi lơ trong lòng Tin, một lúc mới oan ức, sụt sịt:

- Tôi ghét cậu.

- Chỉ vì một cái túi nilon mà.. hức hức.. đau mông quá!

Tin mỉm cười, nhìn mái tóc rúc trong lồng ngực mình.

Hừm, thực ra thì cũng không hẳn là vì cái túi nilon.

Chỉ đơn giản là...thích ăn

Lay lay khuôn mặt ửng đỏ của Can:

- Làm thêm một lần nữa?

- Hửm?

Can ngóc đầu dậy, nghĩ nghĩ thương lượng:

- Một lần nữa thôi đấy!

- Một lần nữa là hết nợ đấy!

- Cái túi chết tiệt!. Ai mà biết nó mắc cỡ đó!!!!

=====

Từ ngày biết Kla là một chú sói nhỏ gian manh giảo hoạt,

Techno ban đầu cũng có buồn và hụt hẫng, nhưng sâu tận trong tim, lại nghĩ tới thái độ chân thành của Kla, tới những điều tốt đẹp khi cả hai cùng bên nhau, những nhịp sóng vỗ trên bờ biển. Techno vẫn không

thể nào phủ nhận được rằng, anh yêu Kla hơn tất cả những gì xấu xa kia gộp lại, thậm chí nghĩ tới những gì Kla làm đều là vì mình, muốn ở bên mình, chứ tho nhỏ Techno không khỏi có phần vui vẻ.

Trên đời dễ có mấy ai, mọi thứ đều vì ta, dẫu rằng cách thức là khác biệt.

Ngay cả cái cách mà Kla đang nhúu chặt mày nhìn về chiếc kim khâu kia,

Techno mỉm cười mà nhìn ngắm nghiêng góc cầm đẹp vầng vất kia.

Chú sói non tựa chừng như biết như không ánh mắt đang mê mẩn nhìn mình, chiếc kim lập tức đi chệch một đường, chọc lên đầu ngón tay dài:

- Á!

Techno giật mình ném cả chiếc túi nylon đang dở trên tay, bắt lấy ngón tay Kla đưa lên miệng, mút đi giọt máu nhỏ rồi thổi hai ba hơi đều nhẹ nhàng:

- Phù phù,

- Đau lắm không?

Kla nhìn một mảnh này, ngọt hết phần kim đâm, liền gian trá rút lại ngón tay vừa được Techno mút đi kia, chạm lên môi mình, hôn một cái.

- Chụt!

Techno ngượng đỏ tai, lùi ra xa một chút,

Kla còn muốn trêu chọc thêm, Nic ngứa mắt quá rồi liền không nói chẳng rằng ném cả đồng bọc nylon xuống đất, dằn mạnh:

- Hai người có thôi ngay không thì bảo?

- Tôi cũng có mắt đó!.

- Buồn nôn chết đi được!

-!!!!

=====

Chuyện của cái ngày tập dượt,

Techno cũng bởi áy náy phần nào do bốc phải cái màn thời trang, thế nên chấp nhận một cái mẫu áo phức tạp nhất, dài lượn thướt nhất, có thể nói là vừa đi vừa quét,

Còn Can đương nhiên, đầu cần che thì mới che, vá chẳng vá đụp vào nhau. Xem cũng không khác gì bikini hai mảnh. Và cũng đương nhiên, Tin đời nào để cho Can mặc không như thế!, vậy là yêu cầu quần trong áo ngoài chặt chẽ rồi mới cho khoác lên mấy tấm áo váy lẫn lộn kia!

Nói chung đứa nào cũng muốn phản đối, vì nhìn thế chả ra sao. Nhưng cái bản mặt Tin Methanat nhúu đứng ngay trước cửa phòng vừa nãy á, tốt nhất Can nó muốn mặc đồ hiphop hay lá chuối gì thì cũng mặc!

Tốt nhất không nên dây vào!

Chỉ có mỗi Techno là không sợ liền kéo Can vào trong phòng thay đồ,

- Sao thế P”No?

- Để anh dứt cho mày cái đuôi váy vá thêm vào, chứ mặc thế..

- Á!!!!

- AAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Techno còn chưa kịp nâng cái đuôi váy nylon lướt thướt, Can mắt mũi mọc cho có lệ liền hai ba bước dẫm phải, khiến Techno bước hụt không được liền ngã thẳng cẳng, Can cũng theo đó mà đổ xoài ra đất.

Mẹ nó!

Nếu đã ngã thì thôi đi!

Mà ngã vào nhau thì cũng thôi đi!

Cơ mà..

Cơ mà...

Nguyên hàm răng của Can phập lên xương quai xanh của Techno!

Một thằng ôm ngực! Một thằng ôm môi!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!

Cả hai lớp ngóp bò dậy, Can mới thấy được rằng môi mình tọt máu rồi!

Mà căn bản là túi nylon trên vai của Techno mỏng quá! Trên xương quai xanh kia cũng ăn ngay một vòng răng, rớm máu luôn!

Can suýt khóc hu hu tới nơi rồi, cái môi.. bị sút thật rồi, ai oán rên ầm ỉ:

- Ôi mẹ ơi!

- Đau quá!

- P” No sao xương anh cứng quá vậy?

Techno cũng thảm không kém, ngã suýt lệch móng còn chưa tính, lại ăn phát cạp thể này? Techno ai oán dựng người dậy, chậm chậm xuống:

- Định mệnh!

- Đau quá!

- Mất mũi mày để đâu vậy?!

Can oan ức:

- Tại cái đuôi váy anh dài quá chứ?!. Che cái gì cần che thôi, mắc mớ gì may dài thế? Em tránh bên này lại tránh bên kia mà vẫn không được!

- ???!!!

Techno nhìn Can miệng một búng máu thì cũng không cãi nữa, đứng dậy mở tủ rút cho cái khăn sạch:

- Chấm máu đi!.

Còn bản thân thì gỡ cái áo lượt trượt ra khỏi người, suýt xoa soi vết răng,

Vấn đề nếu thế thì chẳng có gì.

Đương nhiên, nếu bạn trai không phải là Tin với Kla thì đúng là chẳng có gì thật!

Thế nhưng đó lại là hai cái hũ dấm bự nếu không muốn nói là cả biển dấm sông dấm.

Suy nghĩ một chút, vá víu lại cái đuôi váy đã bị Can dẫm cho te tua, Techno liền dặn dò:

- Tin nó mà hỏi, nhớ nói mày cạp răng xuống đất, hoặc cạp vào đâu đó. Cấm nói cạp vào ngực anh nhé?

Can chấm chấm cái môi đã rách sưng vù:

- Ngu gì nói!

=====

Cũng may, cả đội bóng đá nào đứa này đều lo cho cái thân mình, nên cũng không ai để ý đến dáng đi có vẻ cà khiễng của Techno, còn trên ngực đương nhiên được che hoàn hảo.

Chỉ có Good thấy môi Can bị nứt ra mới chậm chậm lại gần hỏi han:

- Mày cắn vào môi à?

- Vừa nãy tao..

Mà khoan, Can nghĩ nghĩ, xong gật đầu:

- Ừ.

Good thương thương:

- Đấy!, tao đã bảo ăn chậm thôi mà mày không nghe?

- Xem.. ai cha. Rách to đấy!

Can ngậm một cục tức rõ to trong lòng.

Trên đời này, bắt phải kín miệng, đối với ai chứ đối với Can chính là cục hình không hơn không kém!

=====

Chiều tối,

Kla hôm qua đã ăn hụi Techno một phen, cũng do tên Nic chinh ỉnh trước mặt.

Hôm nay sớm đã tổng tiến nó đi cho ông anh họ, nên vô cùng ung dung mà chờ đón Techno từ cổng.

Techno hơi cà khiễng bước ra, cú ngã hôm nay quả thực vi diệu, thiếu chút mộng đi đằng mộng eo đi đằng eo cả rồi!

Ai, yêu là yêu thể thôi, thương là thương thể thôi, chứ Techno cũng quá thừa hiểu bản tính chiếm hữu của Kla rồi. Nên nói dù cho hôm nay có là một cái tai nạn nho nhỏ, nhưng nguyên vết răng in hết lên xương quai xanh thể này, giải thích quả thực quá con mẹ nó khó!

Không lẽ thì nói, do lúc bọn anh thay đồ vá đồ cho nhau mà thằng Can nó gặm anh một miếng à?

Nếu thế không lẽ nay cả Bangkok đều chìm trong men chua!

Lắc lắc đầu,

Thế nên tốt hơn hết vẫn cứ chọn dấu nhem đi!

- O?!

- K.. la?

Kla hai chân vắt chéo, lưng dựa vào thành xe như đã chờ được một lúc, mỉm cười:

- Em tới đón anh.

Techno hích hích mũi, rõ ràng hôm nay đã nhấn tin nói không cần tới đón cơ mà?.

Hơi run.

Ừm!

Hắng giọng hai cái. Phong độ đâu?. Mau lấy lại!

- Anh đói chưa?. Có muốn ăn gì không?

- Ờ.. anh.. ư.. cái đó?!

Kla một tay đỡ túi cho Techno, một tay mở cửa xe, nghe giọng nói dứt quãng lại, nhìn vào dáng đi cứng nhắc kia, khó hiểu nhăn mày một loáng lại mỉm cười như không có chuyện gì,

Xe đi một lúc, Techno mới thấy mình đúng là nghĩ nhiều,

Xem xem, Kla còn đang rất vui vẻ nói chuyện về buổi tổng duyệt sắp tới,
Techno không mấy mà bỏ đi chút căng thẳng, cười tươi rói:

- Anh ấy à?

- Ấy! Bộ của anh đương nhiên cầu kỳ nhất, em nhớ không? Tua rua đủ cả?!

- Ha ha!

- Good á? Bộ cũng đẹp!

- Còn thằng Can?. Trời bỏ đi, anh còn suýt.. suýt..

- À.. à suýt. Suýt không có gì!

Techno cười cười, xua tay vung vẩy.

Kla vẫn cười, nhún vai một cái, cua vòng bánh xe.

=====

Ăn tối xong, về tới nhà, lại thấy im lìm

Đáng lý giờ này thằng Nic phải ở nhà chứ nhỉ?

Kla bước từ sau, vòng tay qua lưng Techno đang đặt túi sách lên bàn:

- Nó qua chỗ P”Bum rồi.

Kla đưa môi lên nhẹ vành tai Techno, thổi gió:

- Tối nay..

Techno hơi nhột, chết mẹ.. phải làm sao giờ? Liền đẩy người Kla ra khỏi:

- Anh đi tắm!

Nói rồi vụt sang lấy quần áo, chui tọt vào nhà tắm.

Kla nhìn vòng tay trống rỗng, trong lòng không khỏi suy tính.

Rất là lạ.

Rất là lạ.

Techno, anh lại tính giở trò gì đây?

Đôi môi câu lên, chiếc răng nanh nhỏ lộ ra, có chút sắc.

Kla ngồi bên giường, chậm rãi hai nút cúc sơ mi.

=====

Trong phòng tắm.

Chết mẹ rồi!

Chết mẹ rồi!

Techno nhìn vết cắn rớm máu trên ngực kia, xả nước kiếu gì cũng càng làm xót thêm, tẩy lên, chứ chẳng
bớt được.

Hay là nói thật?

Hay là nói.. nói.. bị mèo cắn?

Hay là...!!

=====

Techno kéo một cái áo cao sát cổ ngay giữa mùa hè nóng nực, ngồi mon men lên giường, tay đưa lên đầu gãi gãi nhìn Kla:

- Kla.. anh.. hôm nay không được.

Kla buông điện thoại xuống, nhìn Techno:

- Sao vậy?

- Anh...Anh... anh bị tiêu chảy!

-!!!

Không tới nửa phút,

Chiếc áo trên người Techno đã trượt vòng qua khỏi cổ, cả người đều bị ghim chặt xuống giường.

Kla soi lên vết cắn, ánh mắt sâu không thấy đáy kia khiến Techno không rét mà run,

Kla nhú mắt một cái, cắn chặt răng:

- Quả nhiên!

Techno hết hồn, lắp bắp:

- Sao.. sao.. em biết?

Kla hừ ra một tiếng:

- Suốt dọc đường đi anh luôn đưa tay kéo cổ áo, đi tắm còn khóa cửa hai ba lần, lại còn đến mức này?

- Hửm?

- Nói dối bị tiêu chảy?!

Trời ạ, đã sớm biết Kla thông minh nhưng cũng đừng thông minh quá có được không?, còn đang lắp bắp chưa biết nói ra làm sao, Kla lại siết thêm lực trên tay, đôi mắt hằn lên sự tức giận, không hề có chút e dè khoan nhượng:

- Techno, nói cho em biết là đứa nào làm?

-!!!

- Kẻ nào dám ức hiếp anh?

Đã biết sẵn Techno là của KengKla này, vậy mà vẫn dám "ra tay". Đúng là không muốn sống!

Nhìn ánh mắt, cử chỉ, từng lời kia.

Techno không biết mình nên vui sướng hay đau lòng.

Kla yêu anh, anh biết, thế nhưng.. từng đốm lửa bỏng rát kia quả thực khó chịu lắm,

- Anh không nói?!

Kla thoáng phút chốc buông tay, vết găm cắn kia thật sâu, đau nhức đến nỗi nghẹn thở. Nhớ về cái ngày Techno bị bắt đi kia, trong lòng khó chịu biết bao nhiêu?

Là tên nào dám động tới Techno của cậu?

Còn điên cuồng mà bỏ lại một vòng răng ngay xương quai xanh đẹp đẽ ấy?

Kla đứng dậy rồi, với lấy chiếc áo khoác rồi, đôi mắt.. cũng đỏ rồi.

- Anh nghỉ trước đi. Em sẽ tìm ra nó!

- Nhất định phải cho nó biết, người của KengKla này không phải muốn đụng đều có thể đụng!

Techno nghe tới đây mới hoảng hồn bật dậy, với lấy đôi bàn tay đã siết chặt của Kla, luống cuống!

Biết thế này thì ngay từ đầu nói đại cho rồi!

Ăn chút dấm vẫn còn đỡ hơn!

- Là... là thằng Can!

- ???!!!

Kla dừng sững, bất chợt tưởng mình nghe nhầm.

Techno ai oán kéo tay Kla lại, đặt chiếc áo khoác từ tay Kla sang bên cạnh:

- Để anh nói! Anh nói hết!

- Em bình tĩnh lại chút!

- Chuyện là.. như thế này.. thế này.. nó làm mất hết cả hình tượng đi, nhìn cái áo nó mặc cứ phất pha phất phơ, thế nên anh định cắt cái đuôi này, thế này.. rồi sau đó.. nó dẫm.. rồi.. nó bị sút môi..

- Nhưng anh sợ em như hồi nãy đó!

- Trời ạ! Anh thề tất cả chỉ có như thế!

Kla vừa nghe, vừa nhìn lại dấu răng trên khuôn ngực trần của Techno. Bỗng thở ra một hơi dài, ôm chầm lấy.

- P”No.

- @@@ Em sao vậy?

Im lặng một lát, mới đục giọng trả lời.

- Đừng nói dối em. Em rất sợ. Nếu một ngày có kẻ nào đó cướp anh đi. Giống như lần trước..

Techno lại thấy mình tội lỗi chất chồng. Thở hắt ra một cái, đưa tay lên vỗ nhẹ lưng người trong lòng, phút chốc quên sạch sẽ mình đang ôm không phải một chú mèo Anh thuần chủng, mà chính là một con sói với hai cái răng nanh!

Y như rằng, câu một câu hai câu ba, trên người Techno lập tức không còn một manh vải vá vúi,

Techno cũng vì cảm động một lời lo lắng của Kla mà đương nhiên ngọt ngào hơn bảy phần, ma mị hơn bảy phần.

- Ừm.. sau này sẽ không nói dối em. Kla.

- Em rất lo, anh biết không?

- Biết.. anh hứa..

Đôi môi giao nhau, nụ hôn trượt dài mơn trớn, nóng bỏng xuyên xuống từng đường cổ mảnh, trượt xuống núm vú nhỏ đẹp đẽ, ngậm lấy,

Techno cong người ưỡn về phía sau, cả tấm lưng đều như nằm trọn trên đôi cẳng tay bàn tay của Kla, hưởng thụ đôi môi đỏ kia liên tục liếm xuống hai hạt đậu nhỏ, hút lấy, sưng lên một mảnh đầy đà, Kla liếm dọc đôi môi chút nước bọt, thỏa mãn rồi khỏi bờ ngực trắng tấy ấy,

Nhằm bên cạnh phía xương quai xanh lạnh lặn bên kia, hạ một ngụm

A...

Techno lập tức vì đau mà nhăn mặt, cong người trở lại,

- Kla.. sao..

- P”No!

- Anh chỉ có thể là của em!

Hơi thở theo chiếc lưỡi nóng bỏng lập tức liếm lên vết cắn, khiến Techno thêm một lần mê mả mà thả lỏng, mặc bàn tay Kla ranh mãnh đã từ khi nào tiến tới nơi hậu huyệt thăm dò đưa vào một hai ngón.

Techno vừa muốn nhâng người thoát khỏi mấy đốt tay dài, lại bị mạnh mẽ ấn xuống, rên bật khỏi cổ họng

- A...

- Kla.. nhẹ..

Kla vẫn để nguyên hai ngón tay như thế mà đặt cả thân người Techno xuống dưới giường, nhấc đôi chân dài đặt lên vai mình, đôi ngón tay đẹp mê ly lần sờ trong hậu huyệt kia, tìm tới điểm chết người mà cố ý ấn lên,

- A!

Cả người Techno run bật, cậu em nhỏ đã đứng thẳng lập tức phun một chút dịch trong suốt,

Kla cúi đầu, ôn nhu hôn xuống, mút đi

Techno như tưởng chết nửa người..

Kla khẩu giao cho cậu!

Một tay dò tìm, khuôn miệng ngọt ngào mút lấy chóp đỉnh, đi theo từng viên mủ nắm mà khẽ nhẹ.

Techno phía dưới huyệt kia chẳng mấy chốc mà ướt đầm, nhấp nháp theo kem bôi trơn chảy ra, liền lúc đón nhận được sự nóng bỏng của cậu nhỏ Kla đâm vào.

- A...

- Ừm..

- Em.. vào.

Kla thúc đến vài nhịp, lại ngưng động.

Techno thiếu hụt quá rồi, tưởng như chỉ còn vài cái sáp nữa là sẽ bắn ra mất. Vậy nhưng Kla lại muốn trêu chọc cái gì?

- Kla..?

- Kla...?

- AA!!!!!!

Kla ngưng lại một nhịp đó, điều chỉnh cho đôi chân của Techno không còn là bắt lên eo mình nữa mà gần như gác thẳng lên vai cậu,

Tư thế này khiến hông Techno gần như bị nhấc khỏi giường, cả bờ hông chỉ có thể dựa vào sức nắm đỡ của Kla mà thôi,

- Ha..

- Ừm...

- Kla.... Sâu quá...

- Không.. không chịu nổi...

Kla cười gian trá, một nhịp lại một nhịp đều lút cán. Cậu em nhỏ của Techno bị chưng hửng, đổi hờn mà nhỏ dịch...

Techno cào loạn trên giường, cảm giác như sắp bị đâm thủng tới nơi, trên miệng vừa rên rỉ vừa muốn xin tha!

- Kla!

- Mau dừng lại!

- Không.. không chịu nổi..

Kla vuốt mồ hôi trên mặt:

- Từ sau.. tránh xa tên Can đó ra một chút!

-!

- P”No, anh có nghe không?!

- Nghe...

- Hự.

- Nghe!

- Điều nghe theo em!

Sâu quá.. Techno còn nghĩ không phải thứ ấy sắp chọc đến dạ dày rồi không?

Trời ạ.... Muốn.. bắn nước tiểu.. được không?

Sắp.. không thể chịu nổi.

Bụng.. khó chịu.. muốn.. vỡ..

Tay Techno đã vò tới ga giường cũng thành một nhúm.

Cuối cùng Kla cũng vừa lúc quan sát nét mặt người mà ngưng trên chọc, hạ chân Techno xuống dưới eo mình, áp sát môi lên môi Techno. Vừa hôn vừa cắn, nhắm nơi nhạy cảm kia, đâm xuống vài chục nhát.

- AAAA

- Chết mất..

- Kla...

- Mạnh.. một chút nữa...

Kla tiếng cười trộn lẫn hơi thở, cùng với Techno, cả hai... xuất tràn ra...

Dâm dịch trộn lẫn mồ hôi, trải đầy một vạt giường.

Techno một lúc mới nhú mào:

- Kla?.Em lại không đeo bao?

Kla hôn lên vành tai Techno, vuốt ve gương mặt:

- Cần gì đeo?. Lát lại phải tháo.

- Hả?

- Bây giờ, Play bồn tắm.

Techno còn chưa kịp phản đối, đã bị Kla cả người ôm gọn, dứt khoát phòng tắm thẳng tiến!

Lòng tự sướng thẳng Can 100 lần!

Không phải vì vết cắn của nhà mi, ta cần gì nửa sướng nửa khổ thế này!

Hẳn nhiên đêm nay kiểu gì chả nằm sấp mà ngủ!

Nói thế rồi, nhưng đôi môi nào khi được vành môi Kla buong tới, lại nở một nụ cười ngọt ngào, đón đầu lưỡi kia vào khuấy đảo.

=====

Còn Tin, Tin không hiểu vì cái gì mà Can tự nhiên lại thích đeo khẩu trang cả ngày?, nhất chết đi tắm cũng không bỏ.

Được lắm!

Quơ chiếc đùi gà nướng mật ong trước mặt Can, Tin nhớn nhơ đưa lên mũi, ngửi:

- Thơm quá.

Can bụng đói kêu tới mức rột rột!

Kệ bà nó đi! Sút môi lồi rồn gì tính sau!

Một đường bỏ khẩu trang, ngoạm tới.. không trung!

Bởi vì tay Tin đã vì sưng sốt mà đánh rơi cả cái đùi gà:

- Can!

- Môi cậu làm sao thế kia?

- Ai???

- Kẻ nào???

- Là kẻ nào????!!!!

=====//=====

56. Tình Cờ Yêu - Chương 56: Fict 56 : Tincan H (sự Cố Từ Cái Túi Nilon - Tiếp)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Fict 56: TinCan (sự cố từ cái túi nilon – tiếp)

Ngữ cảnh: tiếp tục theo chap 55 - bonus KlaTechno

Vui lòng đọc lại fict trước để hiểu rõ hơn.

Test thì dẻo đủ, chậm chậm cũng đỡ do tao. (nà ní?)

Đuyt mẹ ghét thể!!

=====

À thì là mà nói chung chap này viết H TinCan khá chi tiết.

E hèm...

=====

Khu nhà X,

Can ngồi bí xị trước bàn ăn.

Bởi vì sao?

Vì đói chứ còn vì sao?!

Trời ạ...

Cái đùi gà kia, hần hai cái! bóp với chút gia vị, phết lên mật ong, nướng trên than hoa vừa cháy tới, lớp da giòn rụm, cái thịt mềm ngọt ở dưới..

Đùi gà nướng mật ong!

Đùi gà phết mật ong!

Đùi gà trộn mật ong!

Đùi gà cũng ngon, mật ong cũng ngon!

Nước miếng Can đã nhều tới sắp tràn một tô, nhìn chăm chú vào đôi môi Tin đang chậm rãi nhai từng chút. Ừc.. Ừc.

- Rất ngon.

Tin gật gù một chút, lại đưa tay với ly Pepsi lắc những viên đá mát lạnh.

- Ừm. Rất đã.

Thế nhưng Can đã quyết chí không nói là không nói!

Cho đến khi,

Vâng, cho đến khi Tin đã thỏa mãn ăn hết một cái ngon lành trước mặt Can, chỉ còn thừa lại đúng một cái!

Mắt Can đã không tự chủ được mà nhìn chòng chọc vào cái đùi gà còn lại trước mặt. Trong lòng là bao nhiêu suy tính đó nha!

Tin đã khá no, cậu không thích đồ nhiều dầu mỡ, thế nhưng nhìn đôi môi kia, lửa cháy trong lòng không cách nào dập, lại đã quá hiểu người trước mắt, Tin bình thần đưa tay đến cầm lấy nốt chiếc đùi gà còn lại, làm bộ muốn đưa lên miệng cắn.

- Khoan!

Can cuối cùng không nhịn được mà hít hít mũi:

- Tin.. cậu không định ăn hết cả hai cái thật đó chứ?

Tin ngồi ở phía đối diện, chậm rãi đặt lại chiếc đùi gà xuống đĩa, nhưng đương nhiên là tay vẫn không rời ra:

- Sao vậy?

Tôi cũng muốn ăn...

Rất rõ ràng không phải sao?

Trên mặt Can đã viết đủ mấy chữ đó hàng trăm lần rồi!

Tin Methanat mắt hí nhà cậu, lại còn không biết cái gì?

Can bực bội xúc một thìa cơm trắng bỏ vào miệng, nhai.

Tin nhìn khuôn mặt kia đã hơi đỏ lên, đôi má phùng lên phụng phịu, trong lòng sớm đã nhen chút mềm, ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản:

- Trả lời câu hỏi của tôi trước. Sau đó nó – lấy tay chỉ vào cái đùi gà – là của cậu.

Đôi mắt Can hơi sáng lên, sau đó lại cúi xuống chọc chén cơm:

- Tôi đã nói rồi, là va vào cây!

Tin lau tay, khoanh trước ngực:

- Ở đâu?

- Trường học.

- Chỗ nào?

- Giữa sân!

Tin nhú mày:

- Cây gì?

Can đảo mắt một cái, cây gì? Ở giữa sân trường có bao nhiêu là cây! Làm sao mà cậu biết được!

- Cây có lá!

Can bỗng chốc thấy mình thông minh quá. Cây thì đương nhiên phải có lá rồi!

Thế mà Tin không nói chẳng rằng, đứng phắt dậy, đập chống hai tay lên bàn:

- Can!

Vì cú đập bàn quá mạnh, thế nên tay Can đang chọc chén cơm cũng giật nảy lên mà chọc cả đũa lên vết rách trên môi.

Máu lại tọt ra,

- Tạch.

Một giọt máu đỏ chói mắt chảy xuống giữa bát cơm trắng.

Cả hai đều im lặng sững người.

Can nhìn xuống, thấy máu rồi mới hoảng hốt kêu lên:

- Á!

Tin cũng giật mình, rút vội một tờ khăn giấy tiến tới, muốn chấm lên đôi môi kia liền đã bị Can gạt ra,

Đôi mắt viền đỏ, tỏ rõ oan ức, không thương tiếc mà nhìn về phía Tin:

- Chỉ là cái đùi gà thôi!

- Không ăn thì không ăn!

Nói rồi, sput sput mà bưng môi, nhanh chóng kéo túi rời khỏi.

Tin bị gạt sang một bên, lớn giọng hỏi:

- Cậu định đi đâu?

- Về nhà!

- Can!

- Buông!

Tin còn muốn túm lại tay, Can đã nhanh chóng giằng khỏi, vừa đi vừa chạy.

Đôi mắt ngày càng muốn đỏ lên, miệng không ngừng mắng!

- Còn nói cái gì mà giàu có bạc tỷ,

- Chẳng qua cũng chỉ là cái đùi gà lại không cho cậu ăn?

- Cậu nói dối bố mẹ qua đây là vì sao?

- Lại phải ăn cơm trắng?

- Đồ mặt cá chết!

- Không thèm yêu nữa!

Bước chân chạy được một đoạn, mắng còn chưa được thỏa thích đã thấy bước chân cùng hơi thở dồn dập phía sau,

Làn da trắng, thân ảnh cao ráo chắc chắn từ sau mà kéo lấy cánh tay Can,, Tin hít thở một hơi dài:

- Can. Vào nhà đã!

Can hùng hăng:

- Tôi muốn về nhà!

- Tin cái đồ đáng chết nhà cậu!, lại không cho ăn đùi gà...

- Hức.. hức..

Can oan lắm, thế nên vành mắt có vẻ sưng lên, đôi môi chớm đỏ, ngoạch ra một vết máu bên cạnh,

Tin cũng cảm thấy tim mình theo vết máu đó hẫng đi một nhịp, xót xa kéo người vào trong lòng:

- Được rồi, là lỗi của tôi. Tôi không nên quát lên với cậu,

- Hức..

- Vào nhà đã.

Can ngẩng mặt lên:

- Vậy cậu có ăn hết cái đùi gà kia chưa?

Tin:????!!!!

- Chưa. Đều cho cậu, cho cậu hết!

- Vậy được!

Can hức hức một hồi thì cũng được chén sạch cái đùi gà, chỉ có điều Tin lạ lắm!

Lạ như thế này này!

- Đừng gặm như vậy. Để tôi xẻ cho cậu.

Tin lấy dao nĩa, từng chút xẻ chiếc đùi gà kia ra thành từng miếng nhỏ,

Can chờ không được:

- Sao vậy? Mọi khi đều là cầm tay gặm mà?

Tin cẩn thận đặt vào bát của Can một miếng:

- Sẽ đựng vào vết rách.

-

- Tôi không muốn cậu bị đau.

Can chu chu mỏ ra. Cảm thấy Tin thực cũng không đáng ghét lắm.

Đặc biệt là, sau khi ăn no xong, Tin còn vác tới một hộp thuốc cá nhân.

Can bị ép đi đánh răng súc miệng chán chê, vừa bước vào đã bị kéo lại bên giường.

Tin vốn không phải người khéo tay, thế nên đôi mày chau lại thành một rãnh sâu giữa trán, đôi tay chấm thuốc lên môi Can thực sự đang phải rất cố gắng để không làm cậu bị đau.

Thuốc chấm vào xót, Can muốn la toáng, lại đã thấy Tin như thế mà kìm tay cậu lại:

- Ngoan, cố chịu một chút,

- Một chút sẽ không sao.

Oa!.

Quả là mới mẻ nha!

Can trước giờ cũng chưa từng thấy một Tin nào ngọt đến thế nha!

Trước đây là toàn bị mắng. Thế mà sao giờ lại thế này?

Không những thế, Tin lại còn dèm chán cho cậu ngủ, khiến Can mới thực sự là ngủ không nổi!

Tách. Đèn đã tắt.

Thế nhưng không như dự đoán của Can, rằng là Tin sẽ làm thế này thế này, hoặc lại đưa mông cậu ra chịu tội thay.

Im lặng một lát, Can mới không chịu được mà lay lay người bên cạnh:

- Tin..

Tin hơi hé mắt:

- Hửm?

- Còn đau?

Can phùng phùng má:

- Không!

- Vậy ngủ sớm một chút.

Nói rồi còn hôn hôn lên mái tóc cậu.

Dưới chăn.

Can chọc chọc hai ngón tay trở vào nhau.

Nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy việc này không an tâm một tý nào!

Sao có thể cứ thế mà bỏ qua chứ?

Như bình thường không phải sẽ ầm ĩ một phen sao?

Như bình thường thì phải này nọ chứ nhỉ?

Nói rồi, Can hơi suy nghĩ một chút, xoay người, giả vờ đưa chân mình lên gác lên người Tin, đương nhiên là gác cao, cố tình cọ qua háng.

A? Ngủ yên?

Cậu em nhỏ của Tin thực sự là ngủ yên nha!

Hay là nhầm?

Can đưa tay mò xuống cặp quần Tin.

Tin nhú mào, tóm chắc lại:

- Đừng nghịch nữa.

Can bực bội, phất người dậy:

- Thế làm sao?

Tin khó hiểu, nheo mắt:

- Làm sao?

Can chỉ xuống đũng quần Tin:

- Cậu nhỏ của cậu sao lại không cứng?

- ???!!!!

Tin sắp mệt chết!

Mấy hôm nay bắt đầu chạy dự án mới, làm tới sứt đầu mẻ trán, sáng mai còn phải đi từ sớm, làm sao có tâm trạng gì để mà cứng với không cứng! Hơn nữa, môi của Can như vậy... Haiz.

Thấy Tin không nói, thêm cái còn khê lắc đầu quay mặt về phía ngoài giường.

Can mới không hiểu được trong lòng là cái cảm giác gì! Bất giác mà gào lên:

- Tôi nói là được chứ gì!

- ???!!!!

- Cậu đừng có không quan tâm tới tôi như thế!

- ????!!!!

- Là P”No!

Gương mặt đang xoay sang phía ngoài giường khê nhú. Techno?

- Tại vì đi thay đồ với Techno!

- Rồi bị ngã, cũng may là còn ôm được!

- Nhưng lại bị cắn vào ngực anh ấy!

- Xương anh ấy cứng như gì!

- Vì vấy anh ấy dài ngoằng ra!

Mới được năm câu.

Người nào đó đã như cái lò xo mà bật dậy, túm lấy vai cậu mà lắc:

- Hai người thay đồ chung?

- Cậu còn ôm anh ta?

- Cậu còn cắn lên ngực anh ta?

- Nói!

- Cậu muốn chết?!

- A....
- Ừm...
- Mẹ nó.. môi.. môi... còn đau!
- Từ sau này còn dám thay chung đồ không?
- Không... hự.. dám!
- Còn dám ôm không?
- Cũng.. hự.. không!
- Can!
- Tốt nhất cậu nên tránh xa tên Techno đó càng xa càng tốt!
- ...!!!!

=====

Gần trưa hôm sau. Tin đã rời đi từ sớm.

Xoa xoa cái mông đã ê ẩm, Can lết xuống giường.

Bĩu môi.

Cậu biết ngay tên đó chẳng có gì tốt đẹp mà!

Cứ giả vờ thanh cao thế thôi, lên giường là hùng hục!

Cậu đã bảo thôi rồi,

Hắn cứ bảo nữa đi!

Hại cậu thành thế này đây! Giờ là mấy giờ chứ? 10h30!!!!

Ai!

Điện thoại hết pin.

Can vừa sạc vào thì thấy tới 6 cuộc gọi nhỡ của Good.

Gãi gãi đầu.

Có việc gì sao?

Hôm thư tới – tin nhắn từ < ohmybestfriend>

- Can! Chiều nay là hạn cuối nộp bài thảo luận đó!

- Đừng có quên nhé!

Hả?!!!!

Can luống cuống tới độ vết thương trên môi cũng sắp nứt toác!

Mẹ bà nó!

Hôm nay là hạn cuối nộp bài thảo luận sao?!

Bài thảo luận của cậu!

Bài thảo luận của cậu!

Can vội vàng tới rồi tung. Nhìn vào ngăn bàn trên tủ!

Đúng rồi, bữa trước bị Tin ép viết cho xong sớm, đã quăng thẳng vào ngăn tủ kia, lại vì thế mà quên mất tiêu thời hạn phải nộp.

Ai bảo chứ? vì trước giờ toàn là hạn tới chót cậu mới viết mà thôi!. Giờ xong sớm đương nhiên quên cũng không trách cậu được!

Can vui vẻ cầm trên tay bài thảo luận. Ai da! Chiều mới phải nộp! trưa còn đủ thời gian mà ngủ thêm một giấc nha!

Tạch!

Một xấp giấy tờ gì đó cũng từ trong ngăn bàn vì lỏng cuống mà rớt ra.

Cậu cúi xuống muốn nhét lại vào.

Khoan.

Cái hình này nhìn quen quen?

- Hợp đồng thiết kế?!

Can suy nghĩ một lúc mới thấy có điểm giống giống.

- Cái túi nylon!

- Ủ ôi!

- Một cái túi nylon lại có hẳn bản thiết kế!

Can tò mò quá!

Trước cứ nghĩ Tin vì tính xấu mà nói đại giá mấy trăm ngàn baht gì đó để ghi nợ lên người mình thôi.

Chứ thực ra Can nghĩ nó chẳng đáng mấy baht thật đâu nhé?

Thế nhưng gì đây?

1.300.000 baht (khoảng 955 triệu vnd)

Can.. gần ngất!

Mất thậm chí không thể chớp trong vòng 30 giây!

Có sai sót gì chẳng?

Một cái túi mà tới hơn 1 triệu baht?

Lật lật lật..

Ở đây còn có cả chữ ký của Tin nữa!

Can phút chốc thực hận mình không thể một phát chết luôn đi!

Trời ơi!

1 triệu 3 trăm ngàn baht!

Vậy mà cậu đương nhiên cầm mũi kéo cắt nhỏ ra thành miếng!

Vậy là hai cái miếng nylon vá trên cái áo chết tiệt kia..

Là bao nhiêu baht cơ chứ?

Là bao nhiêu cái đuôi gà phết mật ong?!

Can không muốn sống nữa!

Không muốn sống nữa!!!!!!

=====

Can mặc kệ!

Thùng rác đương nhiên đã đổ sạch sẽ,

Chỉ còn lại hai miếng vá trên áo kia thôi,
Can giặt được hai miếng ra, cứ thế chạy bật ra khỏi nhà.
Can cầm nguyên như thế, chạy đi tìm một người.

Pete.

=====

Phòng Pete.

Dưới đất, cạnh sofa. Ae đặt cả người Pete vào trong lòng, hai tay luồn trong lớp áo mân mê đôi núm nhỏ nơi khuôn ngực kia, hít hà mùi hương thơm ngọt sau cổ, mặc kệ đồng nylon ngổn ngang dưới đất.

Pete trên mặt đã phủ một màu hồng phấn, ngại ngừng đẩy tay Ae ra khỏi.

- À É...

- À É Làm gì vậy?

- Dừng..

- Còn phải may cho xong..

Ae đưa đầu lưỡi, liếm lên cổ Pete một chút:

- Mặc kệ đi..

- Kìa..

- Ừm...

Đôi bàn tay không ngoan của Ae đã trượt xuống dưới quần Pete, bắt đầu khiêu khích chút mũ nầm ngủ say kia.

- Pete!

- Pete!

Cả một mảnh hường phấn bay đi theo tiếng gọi vừa to- vừa rõ ràng -vừa đồng dục của Can.

Pete gần như nhảy dựng, vội vàng kéo lại quần áo cho chỉnh tề,

Ae cũng hết hồn mà vội chắt lại một đám túi nilon che lên quần, dẩu đi chỗ nào đó đang chào cờ.

Can vừa được mở cửa đã túm lấy Pete hỏi ngay:

- Pete!

- Xem xem hộ tớ cái này!

Can đưa ra hai miếng nhìn giống như túi nilon, cùng với một xấp giấy và ảnh chụp dúi tới tay Pete.

Pete đón lấy:

- Cái này!

- Mau xem xem. Hai mảnh này bao nhiêu tiền?

-!

Can túm lấy tay Pete, giọng điệu vô cùng sốt ruột.

Pete thấy gương mặt nghiêm trọng của Can thì cũng không khỏi sửng sốt:

- Vào phòng đã, có gì từ từ nói!

Can vừa vào lại bắt gặp ánh mắt tóe lửa của Ae, lại còn bị gườm gườm:

- Mà tới đây làm gì?

Thế nhưng hôm nay Can bỏ qua hết!

Bỏ qua sạch! Một lòng chỉ muốn biết có thực sự cái túi đó đắt tới như vậy hay không!

- Pete, cậu mau xem. Cái túi này, có phải là đắt lắm không?

Ae cũng đã đứng dậy, khó hiểu nhìn hai cái mảnh kia:

- Mà gọi đây là cái túi sao?

Can nhăn nhó

- Vì tôi đã cắt ra rồi nên mới thế?!

- Cắt ra?

Pete cũng đọc sơ qua một lượt, lại cầm hai mảnh kia lên xem xét, liền hiểu được, sau đó ái ngại nhìn qua Ae. Ae ngồi bên cạnh, đưa tay xoa đầu chiều chuộng một cái:

- Cứ nói đi.

Pete bất đắc dĩ quay sang phía Can:

- Can.. cậu... cắt cái túi này ra thật sao?

- Cái này.. này.. quả thực rất đắt.

Can vội vàng:

- Nhưng cũng không tới hơn một triệu bath chứ?

Pete khẽ gật đầu:

- Là 1.300.000 bahh. Đúng đó.

- Hả???!!!!

Can chết lâm sàng lần hai.

Đời này đau khổ nhất đã tưởng là lúc như bị Tin bỏ rơi.

Hóa ra không phải.

Chính là lúc này!

Chính là lúc này!

Khi mà ruột gan Can đều muốn đem đi xắt ra ướp muối vậy!

Can hóa đá hay hóa cái gì không biết nữa!

Chỉ cứ thế chết trân nhìn hai mảnh túi nilon trên bàn kia...

Trên miệng lẩm bẩm tới trăm lần 1 triệu 3.. 1 triệu 3... 1 triệu 3...

Ae cũng giật mình không kém. Thực ra cũng biết rằng Tin giàu có, thế nhưng nếu quả thực là Can cắt sạch cái túi bạc triệu như thế... thực sự đúng là quá sốc đi!

Cuối cùng Ae cũng không chịu được mà cau mày lên tiếng:

- Mà sao vậy Can?

- Cái gì cũng nên hỏi trước một tiếng chứ?

- Mà định đền lại kiểu gì đây?

Pete vội vàng kéo tay Ae:

- Kìa Ae.

Ae nhăn mặt:

- Tao không cố ý nói mày đần, nhưng cái này là tiền triệu!. Không đùa được! Kể cả mày giờ có là người yêu của thằng Tin, thì cũng phải biết căn bản một tý chứ?

Can không nói nữa, một mình ôm hai mảnh túi, lủi thủi rời khỏi.

Vành mắt đỏ rồi nha.

Không phải vì lời mắng của Ae.

Ae nói rất phải, mắng cũng rất phải

Hơn một triệu baht.

Thế mà cậu lại đem cất ra như thế.

Cậu lại ngu ngốc tới mức còn không phân biệt được đâu là cái túi nylon, đâu là cái đồ hàng hiệu thiết kế gì gì đó.

Can vừa đau lòng cái túi, lại vừa đau lòng mình ngu ngốc.

Đi bộ tha thẩn mãi, quên cả buổi trưa, cũng quên đi cả bài thảo luận cần nộp.

Tựa vào một cái cây bên cạnh công viên nhỏ mà thút thít.

Khóc rồi đó.

Như thế mà Tin chỉ mắng cậu có hai ba câu,

Như thế mà Tin lại chỉ có " làm " cậu hai ba lần.

Như thế mà Tin chưa bao giờ đòi hỏi cậu phải trả lại tiền.

Như thế mà Tin cũng chưa bao giờ nhắc lại chuyện này một lần thứ hai, còn gặt đầu khi cậu khoe đã may xong hai miếng nylon này vào áo.

Tin,

Cậu cho tôi quá nhiều.

Cậu giàu tới như vậy, lại đẹp trai tới như vậy....

Tôi.. tôi.. là đồ ngốc mà?

Tôi làm sao có thể.. là người yêu cậu được?

Không, không muốn đâu..

Tôi ngốc nhưng.. nhưng tôi vẫn yêu cậu có được không?

Chiếc túi, chỉ là chiếc túi thôi. Nhưng Can lại cảm thấy như cả bầu trời trên lưng mình đều sụp đổ rồi.

Bởi vì, cậu tự dưng phát hiện ra một điều, khoảng cách và sự khác biệt.

Nếu như là một người khác, chắc chắn sẽ không làm thế đâu, chắc chắn sẽ không phá hoại đồ đắt tiền của cậu như thế.. đúng không Tin?

Ví dụ như Pete kia...

Hoặc, là bất cứ một ai khác....

Tôi không muốn đâu, tôi cũng muốn làm người có ích với cậu kia..

Nhưng xem xem.. tôi chẳng làm được gì..

Can..

Mây là đồ vô dụng...

Can khóc nức lên từng tiếng.

Trái tim như hiểu được thế nào là đau lắm, buồn lắm.

- ———
Mình phải làm gì đây?

Can lững thững đứng dậy.. phải trả lại tiền cho Tin..

Mình không có nhiều, nhưng..

Mình sẽ gom dần, mình sẽ... đúng rồi.. còn xin lỗi nữa..

Bởi vì.. mình muốn ở bên cạnh Tin, mình sẽ trở lên có ích..

Mình nhất định sẽ không bỏ cuộc đâu!

Sụt sịt cũng mệt rồi, gom một mớ tâm tình cũng mệt rồi.

Can quyết định gạt đi đôi môi cũng sưng, đôi mắt cũng sưng kia, quay trở lại khu nhà X.

Dự tính sẽ làm một bản ghi nợ hàng hoàng nha.

=====

Phát điên mất thôi!

Trời tối,

Khi Tin trở về, người thì không thấy đâu, lại thấy một ” biên bản ghi nợ ” chữ to như gà mái đẻ ở trên bàn, cũng xem chừng là đã phải tẩy đi xóa lại rất nhiều lần, bên cạnh sọt rác còn tối gần chục tờ giấy a4 đã vo viên như thế.

” Biên bản ghi nợ...

Vân vân vân...

Tôi sẽ tìm mọi cách trả nợ cho cậu,

Nhưng nhất chết tôi cũng không chia tay cậu đâu!

Nhưng mà tôi sẽ chỉ trả từ từ được thôi, với lại cậu đừng tính lãi có được không?

Ở trong ngăn là tất cả những gì tôi có, cả cái đồng hồ tôi thích nhất nữa,

Còn có 4 cây kẹo với một túi ô mai.

Tất cả trả cho cậu

Nhưng không được không làm người yêu với tôi nữa.

Bởi vì nghĩ nghĩ rất buồn.

Tôi buồn lắm, thật đấy,

Tôi không biết nó đắt như thế.

Tôi trả lại cậu hai miếng này.. cậu xem trừ được bao nhiêu cho tôi? ”

Trên gương mặt hàng ngày lạnh tanh của Tin một mớ cảm xúc hỗn độn trôi theo từng dòng chữ, lại đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, tới khi tim cũng nghẹn thành một mảnh khó trôi, trên môi lại bật ra nụ cười.

Can, nếu cậu là một người hiểu rõ giá trị của từng thứ trên người tôi, có lẽ, tôi không yêu cậu nhiều tới vậy.

Nếu cậu không dám thản nhiên từng đường kéo cắt toang chiếc túi hàng triệu bath ấy mà vẫn còn ngây ngô nghĩ rằng nó chỉ là một cái túi nilon, tôi cũng sẽ không yêu cậu nhiều tới vậy.

Người ta có thể ở bên tôi, bởi vì người ta hiểu rõ những thứ tiền bạc trên người tôi.

Cậu ở bên tôi, lại chỉ bởi vì, tôi chỉ là tôi mà thôi.

Rời xa?

Không làm người yêu nữa?

Tin nhẹ nhàng bóc một cây kẹo mút, đặt lên khuôn miệng, thứ mà trước giờ Tin Methanat cậu đây chưa từng khi nào nghĩ rằng mình sẽ nếm thử, giờ này lại ngọt tới tan vào tim,

Còn cầm trên tay nốt ba cây kẹo kia, mỉm cười mà lái xe rời đi.

Người bảo vệ gác cổng tưởng mình bị hoa mắt, khi thấy một bên má Tin phồng lên, cuống kẹo mút còn chìa ra bên ngoài miệng.

- Ủa? Vừa nãy là cậu Can hay cậu Tin vậy???

=====

Can đương nhiên buồn,

Buồn tới thút thít sụt sịt mãi thôi,

Cơm hôm nay cũng không ngon nữa, y như người trên mây,

Trong phòng, Can chống tay lên dựa vào má:

- Lemon?

- Hả?

- Em có tiền không?

Lemon quay sang, mặt đầy nghi ngờ:

- Bao nhiêu?

- 1 triệu 3.

Y như rằng, Lemon gõ ngay lên đầu Can một phát”

- Cốp!

- Anh bị úng não sao?

Can oán thán lấy tay bứt tóc:

- Hay anh đi bán thận?

Lemon đặt một quyển Yaoi xuống, khoanh tay nhíu mày nhìn Can:

- Nói! Anh lại phá hoại đồ gì của P”Tin đúng không?

Can tròn mắt, sao con em mình nó thông minh thế nhỉ?

Gật gật:

- Anh.. cắt cái túi xịn của cậu ấy!

Lemon giật mình:

- Anh bị khủng hả?!

- Tại anh đâu có biết!

- Thế giờ phải làm sao?!

- Anh đã vét hết sạch tiền ra trả rồi, nhưng chẳng ăn thua gì, không có lẽ anh phải đi bán thận?!

Can còn đang muốn đập đầu vào gối chết quách đi cho rồi,

Kể nào đó đã thần nhiên đứng trước cửa phòng cậu, khoanh tay:

- Bán thận thì không cần.

Can giật mình nhìn lên, miệng há hốc.

Lemon vừa thấy Tin tới thì mắt sáng rực như sao:

- P”Tin?!

Tin gật đầu chào Lemon, chậm rãi từng bước chân dài sải tới.

Lemon cười nhăn nhở, sướng tới không dấu nổi, đứng bật dậy nhường chỗ của mình cho Tin:

- Ba mẹ em đi du lịch, vậy P”Tin cứ ở lại đây nhé?!

Can: O?!, Lemon, sao em bảo tối nay em ở nhà?

Lemon bĩu môi, thì thầm vào tai Can:

” Đồ anh trai ngốc!

Trả nợ được hay không còn phải xem vào biểu hiện tối nay của anh chứ?!”

Can lắp bắp: Biểu hiện? tối nay? Biểu hiện gì?

Lemon cũng chẳng để ý Can đưa tay ra với lại mà một đường chạy mất.

Trước khi đi còn không quên nháy mắt với Tin mấy cái

=====

Can nhìn Tin thong thả ngồi bên cạnh, trên tay vẫn là ba cái kẹo mút quen thuộc, có chút lo lắng, ôm siết thêm cái gối trên tay:

- Hiện tại chỉ có tất cả bấy nhiêu đó, đều trả hết cho cậu rồi..

- Cậu có tới đây.. cũng không còn gì cả?!

Tin nghiêng đầu nhìn cái gối ôm trong lòng Can:

- Ai nói không còn gì?

Can nhìn nhìn lại vào lòng mình, đưa cái gối ra phía Tin:

- Cậu muốn cả cái gối này sao?

- ...!!!!

- Đây.. đều trả cậu!

Can dứt khoát dứt cái gối ôm trong lòng mình về phía Tin.

Tin đương nhiên vẫn chưa tới nổi phì cười, lại chăm chú nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó khốn khổ kia, đưa tay lên vuốt ve cằm cổ Can, chạm sượt qua vai áo.

Can nhột nhột, lùi người lại:

- Tin.. quần áo này cũng không bao nhiêu tiền, cậu.. tính lấy luôn hả?

Cậu còn chưa nói hết, trên chỗ vết môi đã hơi lành khép lại kia, thấy được chiếc lưỡi mềm chạm tới, liếm đi,

Can rùng mình:

- Cậu.. không định lấy thật tôi thật đó chứ???

Tin bắt lấy cằm Can, nhả ra từng chữ:

- Toàn bộ, đều phải lấy.

- ???!!!! hả

Tin mỉm cười hài lòng với vẻ mặt ngốc nghếch tột cùng kia, một bàn tay đã luồn vào dưới vạt áo Can.

- Xoạt!

Hơi chút gió đêm men theo ban công cửa sổ mà luồn vào, khiến lớp lông tơ có chút lạnh mà dựng nhẹ, cả đôi đầu vú nhỏ cũng hơi run.

Ừm..

Tin vẫn còn sợ vết thương kia chưa lành, thế nên nhẹ nhàng từng chút mà liếm lấy đôi môi, cẩn thận lách đầu lưỡi ngọt vào bên trong khuôn miệng kia,

Can bị choáng váng quá!

Không lẽ.. Tin..

Can lắp bắp đẩy người ra:

- Tin.. cậu định.. làm gì?

Tin mỉm cười, bá đạo kéo nốt chiếc quần đùi vướng víu trên người Can ra khỏi, quăng sang một bên:

- Ăn cậu!

- Ăn....

- Ừm..

Nụ hôn có phần vương, thế nên chẳng mấy mà Tin đã dờ môi xuống hai núm vú kia mà mút tới dựng thẳng, sưng đỏ.

Can tê dại một mảng, thế nhưng vẫn là bắt lấy cằm Tin:

- Tin.. tôi.. chuyện cái túi..

Đôi mắt đầy ủy khuất kia, cả một thân hình trắng nõn không có lấy một mảnh vải che, bụi cỏ nhỏ mềm mại..

Tin nuốt xuống chút khô khốc giữa cổ, khàn khàn giọng:

- Mấy thứ tầm thường đó, không là gì cả.

Can khó hiểu:

- Vậy.. cái gì mới là gì?

Tin không trả lời, hay tay dùng lực, bế đặt cả thân người Can lên trên bàn, mở rộng đôi chân Can, chèn người vào giữa.

- A...

Tin nhúu đôi mày, nhìn nơi hạt đậu nhỏ kia liền đưa răng cạ tới.

- A....Tin.. cậu định..

- Đồ ngốc, ngoài cậu ra, chẳng có gì có ý nghĩa hết!

- Còn nhắc tới cái gì mà không làm người yêu?! Bớt nằm mơ!

Can xịu giọng:

- Có cậu mới đáng lo ấy!. Tôi sẽ không bao giờ.. không bao giờ đâu..

Tin đưa đôi tay cởi từng chiếc nút sơ mi trên người mình:

- Không bao giờ làm gì?!
- Không bao giờ chia tay!
- Nhất chết cũng không!

Gương mặt lạnh, nụ cười lại như ánh trăng nở ra theo viền môi.

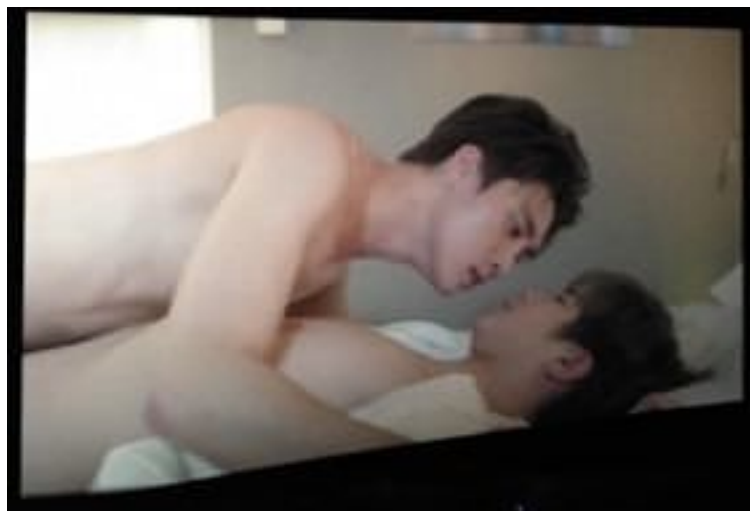
Can cũng tưởng mình bị ảo giác rồi.

Đẹp trai quá.

Và bởi vì nửa thân đặt trên bàn, nửa thân trần trụi phía dưới đều phải dựa vào hông Tin mới có thể trụ vững, Can chẳng ngại ngần gì mà vòng đôi chân mình qua bờ eo kia, cọ sát rãnh sâu giữa hai khe mông lại, đẩy đẩy.

- Nghịch ngợm!

Tin một đường kéo bật khóa quần, để cậu nhỏ trần trụi của mình giữa nơi đó mà chà sát lên nhau, chẳng mấy mà đốt lửa nóng, dần đều đều cương cứng.

Hậu huyệt Can được ấm nóng chạm tới cọ qua thì hé mở ra mà đón lấy,, nghiêng người chạm tới tay Tin:

- Tin.. vuốt nó cho tôi..
- Không!
- A....! Hực...

Tin chẳng nói chẳng rằng, chỉ qua quýt bôi chút kem liền đã đẩy một đoạn đầu khác vào.

Can đau tới trợn mắt:

- Cậu... cậu.. cậu...

Tin mỉm cười.

Can lại thấy Tin hết đẹp luôn rồi!

Có hơi chật.

Thế nhưng Tin hôm nay kiên nhẫn đều vút hết lên trời, giờ đây chỉ cốt muốn làm kẻ dưới thân thành một từ cũng không thể nói!

Điên cuồng mà đưa đẩy, hậu huyệt Can bó siết lại vừa đau vừa ngứa muốn nổ tung!

Muốn lùi lại, cũng không thể! Tin như thế mà dùng đôi tay như ghim lại eo của cậu,

- A.. ha..

Cả người đặt trên bàn, cả chiếc hông theo từng nhịp thúc ngang mà đưa đẩy, mấy thứ truyện tranh rơi vãi lung tung.

Can không chịu nổi, đưa tay xuống vừa xóc nảy cậu nhỏ của mình, vừa mắng:

- Mẹ kiếp.. Ừ.. Tin..

- Vào giường..

- Vào.. giường.. hư.. đi..

Cảm giác lạ quá, cả bờ hông không có cách nào đặt xuống được, đôi vòng chân nếu không muốn rút ra khỏi cũng chỉ đành cố gắng vòng chặt lấy eo Tin.

- Thích.. rất thích..hưm...

Tin vừa bắt lấy eo Can kéo tới, vừa đẩy những cú thúc mạnh sâu tới lút cán.

Cả cậu nhỏ đều được nuốt trọn, hậu huyệt vừa mềm vừa co, vừa nóng vừa ướt, kéo theo chút dịch bôi trơn chảy xuống sàn...

- A....

- Tin.. đừng thúc.. nữa...

Can cảm giác bụng cũng trướng lên.. Tin không hề rút ra, nhồi lại nhồi chút không khí thêm vào.

Can khó chịu lắm!

Khó chịu tới từng mảnh da đầu đều muốn ngứa, đôi bàn tay đặt nơi cậu nhỏ thêm một lần một lần sóc tưởng trầy da...

Phụt..

A... ha... sướng... quá...

Can bắn lung tung, phun mạnh tới nỗi vương lên đầy cả cổ, cả ngực mình.

Tin nheo mắt, dừng lại:

- Nhanh như thế?

- A.....!

Một giây sau, lại tiếp tục những cú thúc chết người,

Can đã cào loạn thành một mảnh, cậu em nhỏ vừa bắn xong, cảm giác còn chưa qua đi đã lại phải nhận những cơn điên cuồng nơi hậu huyệt kia đẩy tới, khiến cả người Can run lấy bối, không biết là sướng hay là hận chết đi được nữa!

- Chết.. hư..

- Chết thật đấy.. hư.. a...

- Tin...

- Thế này.. chịu.. không được.. a...

- Ừm... Ha...

Tin phóng ra...

Cửa huyệt Can, từng dòng trắng nhỏ theo bờ mấp máy, tràn ra... bám khế lên những lọn lông xoắn nhẹ,

Can đã xụi lơ, hai chân vòng trên eo Tin đều rời ra, thở hổn hển...

Còn chưa kịp mắng được một tiếng..

Tên khốn chết tiệt nào đó đã phịch..

Chiếc quần Tin lúc này mới được trợn vện cởi ra, để lộ đôi chân dài săn chắc, một đám lông mềm mịn bám lấy da thịt.

Cả người Can thêm một lần được nhắc tới phòng tắm, còn chưa kịp cảm động đã thấy quá sai sai!

Tin chẳng nói tới một lời, nhưng vành mắt lại đỏ rực, hơi nóng phả ra lẫn lộn trên vành tai Can, vừa bế cậu đứng dậy, nhưng lại vừa cố gắng mà mân mê bú mút hai đầu vú nhỏ tới sưng vòng thêm

Can cố đẩy đầu Tin ra khỏi..

- Dừng.. Ừ.. ngứa..

- Cậu.. đừng mút nữa... ừm..

Tin chính mình bước chân vào chiếc bồn tắm nhỏ hẹp, xoay người Can lại, lưng Can áp chặt tới đôi đầu vú sẫm màu của Tin, cọ tới..

- Ừm...

Hai đỉnh núm vú Tin cọ sát với tấm lưng trần của Can khiến cậu nhỏ phía dưới bất giác mà nhanh chóng thức giấc, đôi môi không nhàn rỗi cũng nhắm cánh cổ nhỏ kia mà hạ xuống, cắn một chút,

- A...

Can rùng mình, gáy cũng đều bị Tin vừa cắn vừa liếm tới ướt sẫm, hai hạt đậu nhỏ trên ngực Tin còn không ngừng cọ thành đường trên lưng Can....

- Thích quá...

- Ừm.. cọ nữa...

Can ngửa cổ ra phía sau, để cả mái tóc lòa xòa của mình gục trên vai tin.

Nơi khoe hông, hậu huyệt ngâm trong nước mềm nhũn, mở đây.. thèm khát, mon men điều chỉnh chạm tới cây gậy kia

- Tin..

- Cho vào đi..

- Hự.. lại ngứa lắm...

Lựa theo dòng nước ấm, Cậu em nhỏ của Tin lách theo khoe hông mềm, đẩy chút nước,

- Phụp..

Toàn bộ cây thịt lớn kia lại một lần được ôm phủ bởi vách trằng mềm mại,

Tin sướng tới nổi gầm ra một tiếng vô nghĩa..

- A...

Can thở ra một hơi, rên theo một cái này, nuốt hết không để hở một khe, đôi cánh đùi tự nhiên mở rộng hết cỡ, để mặc một cảnh sắc dâm dục đến chết người dưới làn nước, đôi tay bầu chắt lấy đùi Tin, từng nhịp hạ người đóng đưa theo cú thúc từ dưới lên, Can một tay bám lên thành bồn trụ vững, một tay ve vuốt nơi hậu huyệt đang mút lấy côn thịt kia..

- Tin.. sướng..

- Hự..thích quá...

- Thích quá...

Nước dồn đầy khiến Tin ra vào dễ dàng hơn rất nhiều, mon trốn mang ra ngoài đầy dịch ruột hòa tan vào nước,

Cậu em nhỏ của Can theo mỗi cú xóc nảy đều dường như giật bắn lên, lắc đập lên thành bụng, vướng một mảng tinh dịch, vẩy đầy lên ngực, tràn qua một vòng đầu vú đã sưng thẫm..

- A,....

- A...

- Không.. không nổi.. quá thích rồi..

- Hự..

Can dừng nhịp đẩy, chất lỏng trắng nhờ nhạt lại một lần muốn bắn phun lên.

- A..!!!!!!!

Tin đưa tay bóp chặt lấy nơi gốc dương vật nhỏ của Can,

Khiến Can thiếu chút cấu ra một vệt máu trên đùi Tin.

- Cậu...

Tiếng thở nặng nề, từng giọt mồ hôi trộn lẫn với hơi nước điên cuồng tràn đầy trên trán Tin.

- Hự...

Tin đương nhiên không thể dừng nhanh như vậy được, một thúc lại một thúc...

Đem bụng Can cũng trướng to lên vì nhồi nước,

Cậu em nhỏ mọng sưng lên không được bắn, Can lắc đầu trời chết”

- A... Tin.. cho tôi...bắn

- Hự.. không.. không..

- Không..

Hậu huyết toàn là nước, nhồi căng một mảnh vách tràng.. mắt sắp mờ đi vì khó chịu.. Can tưởng sắp ngất tới nơi.

- Cấn.. hự.. chết cậu..

- Dám.. không cho.. ông bắn...

- Phập!

Quay miệng lại, cắn lên vai Tin một cái..

- A...!

Tin vừa đau vừa kích thích, điên cuồng mà xuất ra..

Ngón tay vừa buông lỏng, cậu nhỏ của Can cũng vỡ òa.. run rẩy nhều thành một đường dài oan ức..

- Ha....

- Ha...

Mẹ nó. Tưởng chết rồi chứ!

Can thở dốc hai ba bốn cái, mới thấy được rằng.

Vai Tin cũng chảy máu cả rồi!

Nợ càng thêm nợ, biết làm sao mà trả đây???!!!

=====//=====

Sao?

Ăn no thỏa mãn chưa?

J)))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fanfict-love-by-chance-tinh-co-yeu>